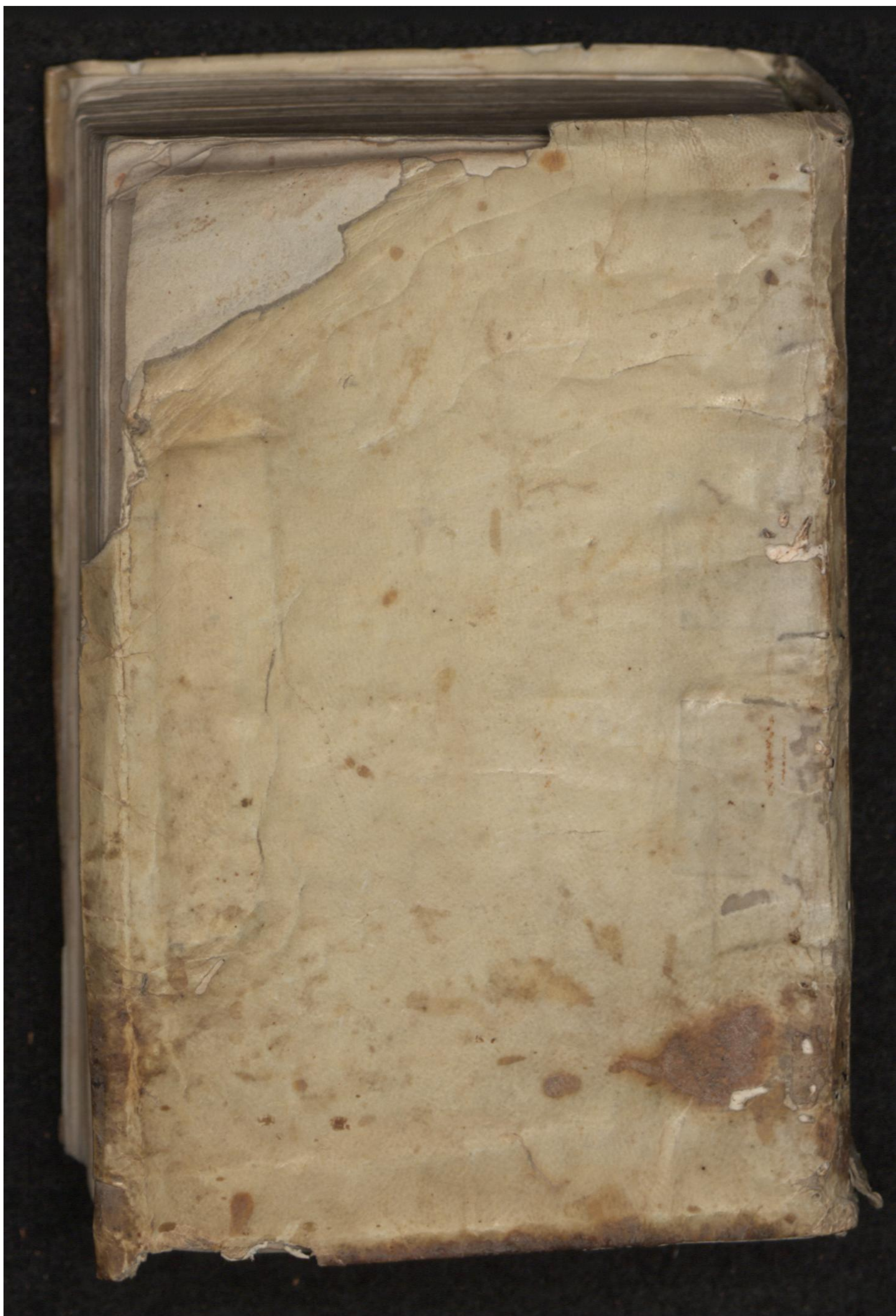

BIBLIOTECA NAZIONALE CENTRALE - FIRENZE ◆ RACCOLTA NENCINI ◆
ALDINI
II
2
21

Gram. Vrban.

~~Al~~. 2/2.

7

Ex Libris Joannis Nencini

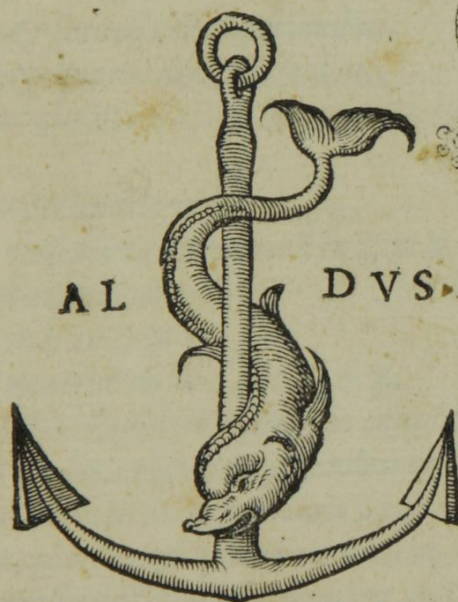
1874.

VRBANI BOLZANII BELLVNENSIS GRAMMATICAE INSTITVTIONES

ad græcam linguam, à mendis quamplurimis, quæ paulatim ex impressorum irrepserant incuria, uindicatæ.

Apud Paulum Manutium, Aldi F.

VENETIIS, M. D. LVII.

INDEX RERVM ET LOCORVM, *quota quid pagina contineatur.*

LIBRO PRIMO *hæc simpliciter traduntur.*

LIBRO IIII. *Repetuntur & latius explicantur.*

QVAE LIBRO V. *contineantur.*

QVAE LIBRO VI. *habentur.*

QVAE LIBRO VII. habeantur.

QVAE LIBRO VIII. traduntur.

QVAE LIBRO NONO Habentur.

F. VRBANI BOLZANII BELLVNENSIS

INSTITVTIONVM IN GRAECAM LINGVAM GRAMMATIC.

LIBER PRIMVS.

ΓΡΑ΄ΜΜΑΤΑ, *quæ* Latine *literæ dicuntur, ſunt quatuor & uiginti,* α β γ δ ε ζ η θ ι κ λ μ ν ξ ο π ρ σ τ υ φ χ ψ ω. *Et in duas diuiduntur partes,* εἰς φωνήεντα, καὶ εἰς σύμφωνα: *hoc eſt, in* Vocales & Conſonantes. Vocales *ſeptem,* α ε η ι ο υ ω. *Conſonantes uero decem & ſeptem,* β γ δ ζ κ λ μ ν ξ π ρ σ τ φ χ ψ.

VOCALES, *ut rem breuiter perſtringamus diuiduntur,* εἰς μακρὰ, εἰς βραχέα, καὶ εἰς δίχρονα: *in longas, breues, & ancipites.* Vocales *natura longæ duæ,* η, ω μέγα. *Natura breues duæ,* ψιλὸν: & ο μικρὸν. *Ancipites tres,* α ι υ. *Diuiduntur etiam* εἰς μεταβολικὰ, καὶ εἰς ἀμετάβολα: *hoc eſt, in* Mutabiles, & *in* Immutabiles. Mutabiles *tres,* α ε ο. α *quidem &* ε *in* η *mutantur, ſed* ο *in* ω μέγα. Immutabiles *uero quatuor,* η ι υ ω.

Ex *uocalibus* Diphthongi *fiunt.* Propriæ *ſex* αι. αυ. ει. ευ. οι. ου. *Abuſiuæ uero quinque.* ᾳ. ῃ. ῳ. ηυ. υι.

CONSONANTIVM *autem quædam ſunt.* ἡμίφωνα: *hoc eſt, ſemiuocales. quædam* ἄφωνα: *id eſt,*

id est, mutæ: Semiuocales octo, ζ ξ ψ λ μ ν ρ σ. Quarum διπλᾶ: hoc est duplices tres, ζ ξ ψ. ἀμετάβολα: hoc est immutabiles quatuor, λ μ ν ρ. At, σ, ἄσημον appellatur.

Mutæ sunt nouem, quæ trifariam diuiduntur, εἰς ψιλά: hoc est, tenues, κ π τ. εἰς δασέα: id est crassas, θ φ χ. καὶ εἰς μέσα: hoc est, medias, β γ δ. Ex hisce literis sic diuisis fiunt syllabæ, ut πλα. ex syllabis dictiones, ut πλάτων. ex dictionibus oratio, ut πλάτων περιπατεῖ.

Cuius octo sunt partes, ὄνομα, ῥῆμα, μετοχὴ, ἄρθρον, ἀντωνυμία, πρόθεσις, ἐπίρρημα, καὶ σύνδεσμος: hoc est, nomen, uerbum, participium, articulus, pronomen, præpositio, aduerbium, & coniunctio. Horum quinque sunt declinabiles, ὄνομα, ῥῆμα, μετοχὴ, ἄρθρον, ἀντωνυμία. Indeclinabiles uero tres, πρόθεσις, ἐπίρρημα, καὶ σύνδεσμος.

Sed anteaquam ulterius procedamus animaduertendum unicuique dictioni datum esse accentum, sine cuius ductu uox nulla recte enuntiari potest.

De accentu igitur prius, quàm ad Declinationum elementa ueniamus paucula hæc submonebimus.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΩΔΙΑΣ.

Π*ροσῳδίαι, hoc est, accentus sunt decẽ. ὀξεῖα, βαρεῖα, περισπωμένη, μακρὰ, βραχεῖα, δασεῖα, ψιλὴ, ἀπόστροφος, ὑφὲν, καὶ ὑποδιαστολή: Id est, acutus ´, grauis `, circunflexus ῀. Longa linea. ¯. Breuis siue contracta linea. ˘. Aspiratio. ʽ. Leuigatio siue siccitas. ʼ. auersio ʼ, subunio ‿, & distinctio.*

ΠΕΡΙ

ΠΕΡΙ ΟΝΟΜΑΤΟΣ.

Nomini accidunt quinque, γένος, εἶδος, σχῆμα, ἀριθμὸς, πτῶσις: hoc eſt, genus, ſpecies, figura, numerus, caſus.

Genera ſunt quinque, ἀρσενικὸν, θηλυκὸν, οὐδέτερον, κοινὸν, καὶ ἐποίκοινον: Maſculinum, fœmininum, neutrum, commune, promiſcuum: Maſculinum, ut ὁ πλάτων. Fœmininum, ut ἡ ἀρετὴ. Neutrum, ut τὸ δῶρον. commune, ut ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος. Promiſcuum, ut ὁ ἀετὸς, ἡ χελιδών.

Species duæ, πρωτότυπον, καὶ παράγωγον: primitiua & deriuatiua. Primitiua, ut οὐρανὸς. Deriuatiua, ut οὐράνιος.

Figuræ tres, ἁπλοῦν, σύνθετον, παρασύνθετον: hoc eſt, ſimplex, compoſita, & decompoſita. Simplex, ut ἵππος. Compoſita, ut φίλιππος, Decompoſita, ut φιλιππίδης.

Numeri tres, ἑνικὸς, δυϊκὸς, πληθυντικὸς: Singularis, dualis, pluralis. Singularis, ut ὁ καλὸς. Dualis, ut τὼ καλώ. Pluralis, ut οἱ καλοί.

Caſus quinque, εὐθεῖα, γενικὴ, δοτικὴ, αἰτιατικὴ καὶ κλητικὴ: nominatiuus, genitiuus, datiuus, accuſatiuus uocatiuus.

ΠΕΡΙ ΑΡΘΡΩΝ.

TΩΝ δὲ ἄρθρων, τὰ μὲν προτακτικὰ, τὰ δὲ ὑποτακτικά. Articulorum autem, alij quidem ſunt præpoſitiui, alij uero ſubiunctiui, ſiue ſubordinatiui, quæ Latini relatiua appellant.

Articuli

ARTICVLI PRAEPOSITIVI.

Genere maſculino ita declinantur.

Ενικὰ. Nominatiuo, ὁ. Genitiuo, τοῦ. Datiuo, τῷ. Accuſatiuo, τὸν. Δυϊκὰ. Nominatiuo & accuſatiuo, τὼ, accentu acuto ſolum. Genitiuo & datiuo, τοῖν. Πληθυντικὰ. Nominatiuo, οἱ. Genitiuo, τῶν. Datiuo, τοῖς. Accuſatiuo τούς.

Genere fœminino.

Ἑνικὰ. ἡ τῆς, τῇ, τὴν. Δυϊκὰ. τὰ, ταῖν. Πληθ. αἱ, τῶν, ταῖς, τάς.

Genere neutro.

Ενικὰ. τὸ, τοῦ, τῷ, τὸ. Δυϊκὰ. τὼ, τοῖν. Πληθυντικὰ. τὰ, τῶν, τοῖς, τά.

ARTICVLI SVBIVNCTIVI.

Genere maſculino.

Ενικὰ. ὃς, οὗ, ᾧ, ὃν. Δυϊκὰ. ὣ, οἷν. Πλη. οἳ, ὧν, οἷς, οὓς.

Genere fœminino.

Ενικὰ. ἥ, ἧς, ᾗ, ἣν. Δυϊκὰ. ἃ, αἷν. Πληθ. αἳ. ὧν, αἷς, ἃς.

Genere neutro.

Ενικὰ. ὃ, οὗ, ᾧ, ὃ. Δυϊκὰ. ὣ, οἷν. Πληθ. ἃ, ὧν, οἷς, ἅ.

Vocatiuo caſu articuli omnino carent. ὦ uero articulus non eſt, ſed aduerbium uocandi, quod omnibus generibus, ac numeris commune eſt.

De quibus omnibus libro quarto copioſiſſime diſſeremus. nam uti profati ſumus nunc breuiter omnia perſtringimus.

Declinatio nominis.

T Ω͂ν δὲ ὀνομάτων, τὰ μὲν ἰσοσύλλαβα, τὰ δὲ περιττοσύλλαβα: *hoc eſt,* Nominum *alia pari-*

ſyllaba

ſyllaba ſunt, ut αἰνείας αἰνείου. *alia impariſyllaba; ut* αἴας, αἴαντος. *Quæ ſunt pariſyllaba, quadrifariam declinantur: quæ impariſyllaba, uno modo tantum. Vnde quinque fiunt declinationes: prima, ſecunda, tertia, quarta pariſyllabæ: et quinta impariſyllaba. Et hæ quidem omnes ſimplices dicuntur.*

De prima declinatione.

P*Rima igitur declinatio eſt pariſyllaborum, nominum, maſculinorum tantum, in* ας *deſinentium, & in* ης, *ut* ὁ αἰνείας, ὁ χρύσης. *quorum genitiuus in* ου *deſinit. Datiuus in* ᾳ, *uel in* ῃ *diphthongos improprias, ſecundum uocalem nominatiui. Accuſatiuus in* ν. *cum uocali nominatiui.*

De nominibus. In ας.

Ἑνικά. ὁ αἰνείας τοῦ αἰνείου. τῷ αἰνείᾳ τὸν αἰνείαν. ὦ αἰνεία. Δυϊκά. τὼ αἰνεία. τοῖν αἰνείειν. ὦ αἰνεία. Πληθυντικά. οἱ αἰνεῖαι. τῶν αἰνειῶν. τοῖς αἰνείαις. τοὺς αἰνείας. ὦ αἰνεῖαι.

In ης. Ἑνικά.

Ὁ χρύσης. τοῦ χρύσου. τῷ χρύσῃ τὸν χρύσην. ὦ χρύση. Δυϊ. τὼ χρύσα. τοῖν χρύσαιν. ὦ χρύσα. Πλη. οἱ χρύσαι. τῶν χρυσῶν. τοῖς χρύσαις. τοὺς χρύσας. ὦ χρύσαι.

Hoc in loco annotandum eſt, nomina pariſyllaba in ης *deſinentia facere uocatiuum in* η, ὁ χρύσης, ὦ χρύση. *Deſinentia uero in* της *pariſyllaba, in* α *correptum. ut* ὁ τοξότης, ὦ τοξότα, ὁ ἱππηλάτης, ὦ ἱππηλάτα. *Etiam nomina gentilia in* ης *deſinentia.* ὁ πέρσης, ὦ πέρσα. *Si uero eadem fuerint propria, in* η ὁ πέρσης, ὦ πέρση. *Heſiodus* ἐν ἔργοις, Ἐργάζευ πέρση δῖον γένος.

DE SECVNDA DECLINATIONE.

S Ecunda declinatio est parisyllaborum nominum in α siue in η desinentium, generis tantum fœminini: quorum genitiuus in ας, siue in ης desinit. Datiuus in ᾳ, aut in ῃ diphth. improprias. Accusat. uero in ν, cum uocali nominatiui.

Ενικὰ. Ἡ μαῖα τῆς μαίας. τῇ μαίᾳ. τὴν μαίαν. ὦ μαία. Δυϊκὰ. τὰ μαία. ταῖν μαίαιν. ὦ μαία. Πληθ. αἱ μαῖαι. τῶν μαιῶν. ταῖς μαίαις. τὰς μαίας. ὦ μαῖαι.

Ἑνικὰ. Ἡ μοῦσα. τῆς μούσης. τῇ μούσῃ. τὴν μοῦσαν. ὦ μοῦσα. Δυϊ. τὰ μοῦσα. ταῖν μούσαιν. ὦ μοῦσα. Πληθ.. αἱ μοῦσαι. τῶν μουσῶν. ταῖς μούσαις. τὰς μούσας. ὦ μοῦσαι.

Ενικὰ. Ἡ τιμὴ, τῆς τιμῆς. τῇ τιμῇ. τὴν τιμὴν. ὦ τιμή. Δυϊκὰ. τὰ τιμὰ. ταῖν τιμαῖν. ὦ τιμά. Πληθ. αἱ τιμαὶ. τῶν τιμῶν. ταῖς τιμαῖς. τὰς τιμὰς. ὦ τιμαί.

Aduertendum est hoc in loco, sola nomina in α purum desinentia, & in δα, & in θα, & in ρα, seruare α in genitiuo & datiuo κοινῶν. ut μαῖα, μαίας, μαίᾳ. λήδα, λήδας, λήδᾳ. μάρθα, μάρθας, μάρθᾳ. ἡμέρα, ἡμέρας, ἡμέρᾳ. Ἀθηνᾶ uero quod ἀπὸ τοῦ ἀθηνάα κατὰ κρᾶσιν fit, etsi in α non purum desinat, sui tamen perfecti proprietatem seruat, ἀθηνᾶ, ἀθηνᾶς, ἀθηνᾷ. sicut ἀθηνάα, ἀθηνάας, ἀθηνάᾳ.

DE TERTIA DECLINATIONE.

T Ertia declinatio parisyllaborum nominum, tam masculinorum, quàm femininorum, communinm et promiscuorum in ος desinentium, & neutrorum in ον: quorum genitiuus desinit in ου. datiuus in ῳ. accusatiuus in ν, cum uocali nominatiui.

Maſculini generis. Ενικὰ,

Ο λόγος, τοῦ λόγου, τῷ λόγῳ, τὸν λόγον, ὦ λόγε. Δυϊκὰ, τὼ λόγω, τοῖν λόγοιν, ὦ λόγω. Πλη. οἱ λόγοι, τῶν λόγων, τοῖς λόγοις, τοὺς λόγους, ὦ λόγοι.

Feminini generis.

Ενικὰ, ἡ ὁδὸς, τῆς ὁδοῦ, τῇ ὁδῷ, τὴν ὁδὸν, ὦ ὁδέ. Δυϊκὰ, τὰ ὁδώ, ταῖν ὁδοῖν, ὦ ὁδώ. Πλη. αἱ ὁδοὶ, τῶν ὁδῶν, ταῖς ὁδοῖς, τὰς ὁδοὺς, ὦ ὁδοί.

Communis generis.

Ενικὰ, ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος, τοῦ καὶ τῆς ἀνθρώπου, τῷ καὶ τῇ ἀνθρώπῳ, τὸν καὶ τὴν ἄνθρωπον, ὦ ἄνθρωπε. Δυϊκὰ, τὼ καὶ τὰ ἀνθρώπω, τοῖν καὶ ταῖν ἀνθρώποιν, ὦ ἀνθρώπω. Πλη. οἱ καὶ αἱ ἄνθρωποι, τῶν ἀνθρώπων, τοῖς καὶ ταῖς ἀνθρώποις, τοὺς καὶ τὰς ἀνθρώπους, ὦ ἄνθρωποι.

Epicœni generis.

Ενικὰ, ὁ ἀετὸς, τοῦ ἀετοῦ, τῷ ἀετῷ, τὸν ἀετὸν, ὦ ἀετέ. Δυϊκὰ τὼ ἀετὼ, τοῖν ἀετοῖν, ὦ ἀετώ. Πλη. οἱ ἀετοὶ, τῶν ἀετῶν, τοῖς ἀετοῖς, τοὺς ἀετοὺς, ὦ ἀετοί.

Neutri generis.

Ενικὰ, τὸ ξύλον, τοῦ ξύλου, τῷ ξύλῳ, τὸ ξύλον, ὦ ξύλον. Δυϊκὰ, τὼ ξύλω, τοῖν ξύλοιν, ὦ ξύλω. Πλη. τὰ ξύλα, τῶν ξύλων, τοῖς ξύλοις, τὰ ξύλα, ὦ ξύλα.

Nec te lateat, omnia neutra in ον *deſinentia, tam ſubſtantiua quàm adiectiua, mittere genitiuum in* ου, *ut* τὸ ξύλον, τοῦ ξύλου, τὸ καλὸν, τοῦ καλοῦ, *niſi fuerint à maſculinis adiectiuorum nominum in* ων *communiter deſinentium: ſiue à comparatiuis, ſiue à participijs, quoniam huiuſmodi neutra ſuorum maſculi-*

norum ſequuntur declinationem, ut ὁ καὶ ἡ ἀδαίμων, τοῦ καὶ τῆς ἀδαίμονος: τὸ ἀδαιμον, τοῦ ἀδαίμονος. ὁ καὶ ἡ μείζων, τοῦ καὶ τῆς μείζονος: τὸ μείζον, τοῦ μείζονος. ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος, τὸ τύπτον, τοῦ τύπτοντος. *Etiam in neutris nominibus, tam pariſyllabis quam impariſyllabis, tres caſus eſſe ſimiles in omni numero, hoc eſt, nominatiuum, accuſatiuum, & uocatiuum. qui licet in ſingulari, & duali numero uariam habeant terminationem, in plurali tamen ſemper in* α *correptum communiter deſinunt, ut* τὸ μῆλον, *nominatiui & accuſatiui caſus,* ὦ μῆλον *uocatiui,* τὸ τυφθὲν, ὦ τυφθέν. Δυϊκὰ, τὼ μήλω, ὦ μήλω, τω τυφθέντε, ὦ τυφθέντε. Πλη. τὰ μῆλα, ὦ μῆλα, τὰ τυφθέντα, ὦ τυφθέντα.

De quarta declinatione.

QVARTA *declinatio eſt* Atticorum *nominum pariſyllaborum, maſculini generis, & feminini, ac communis in* ως, *& neutri in* ων, διὰ τοῦ ω μεγάλου: *quorum genitiuus & datiuus in* ω *deſinunt, accuſatiuus uero in* ν, *cum uocali nominatiui.*

Maſculini generis.

Ενικὰ, ὁ μενέλεος, τοῦ μενέλεω, τῷ μενέλεῳ, τὸν μενέλεων, ὦ μενέλεως. Δυϊκὰ, τὼ μενέλεω τοῖν μενέλεῳν, ὦ μενέλεω. Πλη. οἱ μενέλεω, τῶν μενέλεων, τοῖς μενέλεως, τοὺς μενέλεως, ὦ μενέλεω.

Feminini generis.

Ενικὰ, ἡ ἅλως, τῆς ἅλω, τῇ ἅλῳ, τὴν ἅλων, ὦ ἅλως. Δυϊκὰ, τὰ ἅλω, ταῖν ἅλῳν, ὦ ἅλω. Πλη. αἱ ἅλω, τῶν ἅλων, ταῖς ἅλῳς, τὰς ἅλως, ὦ ἅλω.

Communis generis.

Ενικὰ, ὁ καὶ ἡ ἄγεως, τοῦ καὶ τῆς ἄγεω, τῷ καὶ τῇ ἄγεῳ, τὸν καὶ τὴν ἄγεων, ὦ ἄγεως. Δυϊκὰ, τὼ καὶ τὰ ἄγεω, &c.

Neutri generis.

Ενικὰ, τὸ ἄγεων, τοῦ ἄγεω, τῷ ἄγεῳ, τὸ ἄγεων, ὦ ἄγεων. Δυϊκὰ, τὼ ἄγεω, τοῖν ἄγεων, ὦ ἄγεω. Πλη. τὰ ἄγεῳ, τῶν ἄγεων, τοῖς ἄγεως, τὰ ἄγεω, ὦ ἄγεω.

Ne quis miretur communem ordinem declinationum immutatum esse, sciat hoc non temere esse factum: quandoquidem deriuatum posterius est eo, à quo deriuatur. nam Attica nomina in ως *desinentia, à nominibus in* ος *communiter terminantibus fiunt,* ο *in* ω *mutato, ac penultima correpta. Quæ si fuerit* α *productum, in* ε *conuertitur, eodem accentu seruato, ac in eadem syllaba, etsi mutata sit syllabarum quantitas. In obliquis uero communibus, si in penultima fuerit accentus, in Atticis retrahitur in antepenultimam, ut* νικόλαος, νικολάου, νικόλεως, νικόλεω: *abiecto* υ τῆς ου *diphthongi. Et in accusatiuo plurali similiter,* τοὺς νικολάους, τοὺς νικόλεως. *Si uero fuerit* ι, *remanet in diphthongo impropria,* τῷ νικολάῳ, τῷ νικόλεῳ, οἱ νικόλαοι, οἱ νικόλεῳ, τοῖν νικολάοιν, τοῖν νικόλεῳν, τοῖς νικολάοις, τοῖς νικόλεῳς.

Nota de uocatiuis superiorum declinationum. Noris tamen Atticos in superioribus quoque declinationibus prima quidem & tertia ius sibi uendicare in uocatiuos, paßimq; eos suis nominatiuis, similes redde-

re ut ὦ αἰνεία κοινῶς, καὶ αἰνείας ἀττικῶς. ὦ χρύση κοινῶς, καὶ χρύσης ἀττικῶς. ὦ λόγε, ὁ δὲ λόγος, κοινῶς, ὦ ἄνθρωπε ὁ δὲ ἄνθρωπος ἀττικῶς. Idem erit in imparibus ſyllabis: quæ quia in nonnullis uariant, loco ſuo notabuntur. Reliqua libro quarto plenius explicabuntur. nam hic, ut ſæpius dictum eſt, ſimplicia communiaq; tantum delibamus.

De quinta declinatione, uidelicet impariſyllaborum.

QVINTA declinatio eſt omnium impariſyllaborum nominum maſculinorum, femininorum, neutrorum, communium, & promiſcuorum, differentes terminationes habentium, quorum genitiuus deſinit in ος, datius in ι, accuſatiuus in α, & aliquando in ν.

Maſculina.

Ενικὰ, ὁ αἴας, τοῦ αἴαντος, τῷ αἴαντι, τὸν αἴαντα, ὦ αἶαν κοινῶς, καὶ ὦ αἴας ἀττικῶς. Δυϊκὰ, τὼ αἴαντε, τοῖν αἰάντοιν, ὦ αἴαντε. Πλη. οἱ αἴαντες, τῶν αἰάντων, τοῖς αἴασι, τοὺς αἴαντας, ὦ αἴαντες.

Feminina.

Ενικὰ, ἡ τριὰς, τῆς τριάδος, τῇ τριάδι, τὴν τριάδα, ὦ τριάς. Δυϊκὰ, τὰ τριάδε, ταῖν τριάδοιν, ὦ τριάδε. Πλη. αἱ τριάδες, τῶν τριάδων, ταῖς τριάσι, τὰς τριάδας, ὦ τριάδες.

Neutra.

Ενικὰ, τὸ βῆμα, τοῦ βήματος, τῷ βήματι, τὸ βῆμα, ὦ βῆμα. Δυϊκὰ, τὼ βήματε, τοῖν βημάτοιν, ὦ βήματε. Πλη. τὰ βήματα, τῶν βημάτων, τοῖς βήμασι,

τὰ βήματα, ὦ βήματα.

Sed quoniam huius quintæ declinationis uariæ sunt recti terminationes, non ab re erit, ordine quodam per singula genera exempla ponere.

Et prima de nominibus masculinis in, σ, desinentibus, quippe quorum maximus est numerus.

Ο θόας, τοῦ θόαντος, τῷ θόαντι, τὸν θόαντα, ὦ θόαν, καὶ ὦ θόας.

ὁ λάχης, τοῦ λάχητος, τῷ λάχητι, τὸν λάχητα, ὦ λάχην, καὶ ὦ λάχης.

ὁ πάρις, τοῦ πάριδος, τῷ πάριδι, τὸν πάριδα, καὶ πάριν, ὦ πάρι, καὶ ὦ πάρις.

ὁ χαρίεις, τοῦ χαρίεντος, τῷ χαρίεντι, τὸν χαρίεντα, ὦ χαρίει, καὶ ὦ χαρίεις, καὶ ὦ χαρίεν.

ὁ ὠκὺς, τοῦ ὠκέος, τῷ ὠκέϊ, καὶ ὠκεῖ, τὸν ὠκέα, καὶ ὠκὺν, ὦ ὠκὺ, καὶ ὦ ὠκύς.

ὁ βότρυς, τοῦ βότρυος, τῷ βότρυϊ, τὸν βότρυον μόνον, ὦ βότρυ, καὶ ὦ βότρυς.

ὁ ὀδοὺς, τοῦ ὀδόντος, τῷ ὀδόντι, τὸν ὀδόντα, ὦ ὀδοῦς.

ὁ ἱδρὼς, τοῦ ἱδρῶτος, τῷ ἱδρῶτι, τὸν ἱδρῶτα, ὦ ἱδρώς.

ὁ ἥρως, τοῦ ἥρωος, τῷ ἥρωϊ, τὸν ἥρωα, ὦ ἥρως.

ὁ ἅλς, τοῦ ἁλὸς, τῷ ἁλὶ, τὸν ἅλα, ὦ ἅλς.

ὁ τίρυνς, τοῦ τίρυνθος, τῷ τίρυνθι, τὸν τίρυνθα, ὦ τίρυνς.

In N.

ὁ παιὰν, τοῦ παιᾶνος, τῷ παιᾶνι, τὸν παιᾶνα, ὦ παιάν.

ὁ ποιμὴν, τοῦ ποιμένος, τῷ ποιμένι, τὸν ποιμένα, ὦ ποιμήν.

ὁ δελφὶν, τοῦ δελφῖνος, τῷ δελφῖνι, τὸν δελφῖνα, ὦ δελφίν.

ὁ φόρκυν, τοῦ φόρκυνος, τῷ φόρκυνι, τὸν φόρκυνα, ὦ φόρκυν.

ὁ ἀγὼν, τοῦ ἀγῶνος, τῷ ἀγῶνι, τὸν ἀγῶνα, ὦ ἀγών.

ὁ ξενοφῶν, τοῦ ξενοφῶντος, τῷ ξενοφῶντι, τὸν ξενοφῶντα, ὦ ξενοφῶν.

In Ξ.

ὁ θώραξ, τοῦ θώρακος, τῷ θώρακι, τὸν θώρακα, ὦ θώραξ.

ὁ μύρμηξ, τοῦ μύρμηκος, τῷ μύρμηκι, τὸν μύρμηκα, ὦ μύρμηξ.

ὁ πέρδιξ, τοῦ πέρδικος, τῷ πέρδικι, τὸν πέρδικα, ὦ πέρδιξ.

ὁ δοίδυξ, τοῦ δοίδυκος, τῷ δοίδυκι, τὸν δοίδυκα, ὦ δοίδυξ.

ὁ πλὼξ, τοῦ πλωκὸς, τῷ πλωκὶ, τὸν πλῶκα, ὦ πλώξ.

In Ρ.

ὁ μάκαρ, τοῦ μάκαρος, τῷ μάκαρι, τὸν μάκαρα, ὦ μάκαρ.

ὁ λουτὴρ, τοῦ λουτῆρος, τῷ λουτῆρι, τὸν λουτῆρα, ὦ λουτήρ.

ὁ αἰθὴρ, τοῦ αἰθέρος, τῷ αἰθέρι, τὸν αἰθέρα, ὦ αἰθήρ.

ὁ νέστωρ, τοῦ νέστορος, τῷ νέστορι, τὸν νέστορα, ὦ νέστωρ.

In Ψ.

ὁ ἄραψ, τοῦ ἄραβος, τῷ ἄραβι, τὸν ἄραβα, ὦ ἄραψ.

ὁ λὶψ, τοῦ λιβὸς, τῷ λιβὶ, τὸν λίβα, ὦ λίψ.

ὁ μέροψ, τοῦ μέροπος, τῷ μέροπι τὸν μέροπα, ὦ μέροψ.

ὁ κύκλωψ, τοῦ κύκλωπος, τῷ κύκλωπι, τὸν κύκλωπα, ὦ κύκλωψ.

Exempla femininorum. In Ν.

ἡ τροιζὴν, τῆς τροιζῆνος, τῇ τροιζῆνι, τὴν τροιζῆνα, ὦ τροιζήν.

ἡ σαλαμὶν, τῆς σαλαμῖνος, τῇ σαλαμῖνι, τὴν σαλαμῖνα, ὦ σαλαμίν.

ἡ γόρτυν, τῆς γόρτυνος, τῇ γόρτυνι, τὴν γόρτυνα, ὦ γόρτυν.

ἡ τρήρων, τῆς τρήρωνος, τῇ τρήρωνι, τὴν τρήρωνα, ὦ τρήρω.

Ξ

ἡ ἄβλαξ, τῆς ἄβλακος, τῇ ἄβλακι, τὴν ἄβλακα, ὦ ἄβλαξ.
ἡ ἀλώπηξ, τῆς ἀλώπεκος, τῇ ἀλώπεκι, τὴν ἀλώπεκα, ὦ ἀλώπηξ.
ἡ κύλιξ, τῆς κύλικος, τῇ κύλικι, τὴν κύλικα, ὦ κύλιξ.
ἡ φλὸξ, τῆς φλογὸς, τῇ φλογὶ, τὴν φλόγα, ὦ φλόξ.

Ρ

ἡ δάμαρ, τῆς δάμαρτος, τῇ δάμαρτι, τὴν δάμαρτα, ὦ δάμαρ.
ἡ χεὶρ, τῆς χειρὸς, τῇ χειρὶ τὴν χεῖρα, ὦ χείρ.
ἡ μήτηρ, τῆς μητέρος, καὶ μητρὸς, τῇ μητέρι, καὶ μητρὶ, τὴν μητέρα μόνον, ὦ μῆτερ.

Σ

ἡ λαμπὰς, τῆς λαμπάδος, τῇ λαμπάδι, τὴν λαμπάδα, ὦ λαμπάς.
ἡ δαὶς, τῆς δαιτὸς, τῇ δαιτὶ, τὴν δαῖτα, ὦ δαίς.
ἡ φιλότης, τῆς φιλότητος, τῇ φιλότητι, τὴν φιλότητα, ὦ φιλότης.
ἡ κόνις, τῆς κόνιος, τῇ κόνιϊ, τὴν κόνιν, ὦ κόνις.
ἡ κλεὶς, τῆς κλειδὸς, τῇ κλειδὶ, τὴν κλεῖδα καὶ κλεῖν, ὦ κλείς.
ἡ χλαμὺς, τῆς χλαμύδος, τῇ χλαμύδι, τὴν χλαμύδα, ὦ χλαμύς.
ἡ γένυς, τῆς γένυος, τῇ γένυϊ, τὴν γένυν, ὦ γένυς.
ἡ τίρυνς, τῆς τίρυνθος, τῇ τίρυνθι, τὴν τίρυνθα, ὦ τίρυνς.

Ψ

ἡ φλὲψ, τῆς φλεβὸς, τῇ φλεβὶ, τὴν φλέβα, ὦ φλέψ.

Exempla neutrorum. In Α, Ι, Υ.

τὸ βῆμα, τοῦ βήματος, τῷ βήματι, τὸ βῆμα, ὦ βῆμα.

τὸ μέλι, τοῦ μέλιτος, τῷ μέλιτι, τὸ μέλι, ὦ μέλι.
τὸ δόρυ, τοῦ δόρους, καὶ δουρὸς, τῷ δόρυϊ, καὶ δουρί.
τὸ πᾶν, τοῦ παντὸς, τῷ παντὶ, τὸ πᾶν, ὦ πᾶν.
τὸ μέλαν, τοῦ μέλανος, τῷ μέλανι, τὸ μέλαν, ὦ μέλαν.
τὸ δόρυ, ὦ δόρυ.

N

τὸ τιθὲν, τοῦ τιθέντος, τῷ τιθέντι, τὸ τιθὲν, ὦ τιθέν.
τὸ τυποῦν, τοῦ τυποῦντος, τῷ τυποῦντι, τὸ τυποῦν, ὦ τυποῦν.
τὸ ζευγνὺν, τοῦ ζευγνύντος, τῷ ζευγνύντι, τὸ ζευγνὺν, ὦ ζευγνύν.
τὸ μεῖζον, τοῦ μείζονος, τῷ μείζονι, τὸ μεῖζον, ὦ μεῖζον.

P

τὸ δέλεαρ, τοῦ δελέατος, τῷ δελέατι, τὸ δέλεαρ, ὦ δέλεαρ.
τὸ ἧπαρ, τοῦ ἥπατος, τῷ ἥπατι, τὸ ἧπαρ, ὦ ἧπαρ.
τὸ κῆρ, τοῦ κηρὸς, τῷ κηρὶ, τὸ κῆρ, ὦ κῆρ.
τὸ ὕδωρ, τοῦ ὕδατος, τῷ ὕδατι, τὸ ὕδωρ, ὦ ὕδωρ.

Σ

τὸ ἅλας, τοῦ ἅλατος, τῷ ἅλατι, τὸ ἅλας, ὦ ἅλας.
τὸ στᾶς, τοῦ σταντὸς, τῷ σταντὶ, τὸ στᾶς, ὦ στᾶς.
τὸ τετυφὸς, τοῦ τετυφότος, τῷ τετυφότι, τὸ τετυφὸς, ὦ τετυφός.

Et hæc de ſimplicibus declinationibus. nunc uero de contractis per κρᾶσιν, *ſiue* συναίρεσιν *dicendum.*

De contractis.

QVINQVE *igitur ſunt et aliæ declinationes, quæ* συνῃρημέναι, *hoc eſt, contractæ appellantur, & a quinta ſimplicium fiunt per ſynæreſim, & craſim,*

quas Græci communiori uocabulo ſynalephas appellant: quæ figura inter ſe differunt. Nam ſynæreſis eſt quædam coniunctio, ſiue cohærentia duarum ſeparatarum uocalium in diphthongum, in qua nulla fit uocalium tranſmutatio, ut δημοσθένεϊ, δημοσθένει, λητόϊ, λητοῖ. Craſis autem eſt quædam commixtio, ſiue contemperamentum duarum ſeparatarum uocalium, nunc in diphthongum, nunc uero in monophthongum: in quibus aut altera uocaliũ tranſmutatur, ut δημοσθένεος δημοσθένους, aut ambæ, ut δημοσθένεα, δημοσθένη. Nam ε & ο in ου diphthongum contracta ſunt, ubi ε omnino tranſmutatum eſt: ε uero et α in η monophthongum, in qua etſi neutra uocalium actu appareat, poteſtatem tamen ambæ in ea mixtæ ſunt. abuſiue tamen altera pro altera capitur. utraque enim ut plurimum communi uocabulo ſynæreſis appellatur, etſi ipſam rarius fieri contingat. Aduertendum eſt etiam præcedente uocali longa, quantacunque ſit ſequens, nunquam ex illis fieri ſynæreſim, ut aſſerit Emanuel Chryſolora. Fit autẽ, aut ex duabus breuibus, aut ex breui & longa, et ſemper in longam. Sed ſciendum, ſynæreſim pro craſi eſſe accipiendam. nam ſynæreſis, ut ſupra definiuimus, raro ex præcedente breui fit, & in datiuo ſingulari tantum, primæ & quartæ, et quintæ declinationis, ut δημοσθένεϊ, δημοσθένει, λητόϊ, λητοῖ, κρέα, κρέᾳ. Ceteræ uero contractiones per craſin fiunt omnes, & ex præcedente breui ſemper, quæ eſt aut α, aut ε, aut ι, aut ο, ut in ſequentibus declinationibus liquido apparebit.

De

De prima declinatione contractorum nominum in ης, ες, ος.

PRIMA *declinatio contractorum est nominum masculinorum, femininorum, & communium, desinentium in* ης, *ac neutrorum in* ες *adiectiuorum, & in* ος *substantiuorum, quorum genitiuus perfectus & imparisyllabus* διὰ τοῦ εος *existens, in* ους *facit contractum. Synæreses autem huius declinationis ex* ε, *tenui fiunt semper, & ex quauis uocali pura sequente, hoc est, nulla intercedente consonante: sic* ε *&* ο ου *in diphthongum, & in* οι. ε *&* ω, *in* ω. ε *&* ι, *in* ει, *diphthongum semper.* ε *&* α, *& duo* εε, *aliqua sequente consonante, etiam in* ει *diphthongum, alioqui in* η, *monophthongum. Sunt igitur in uniuersum synæreses quinque,* ει, ου, οι, η, *&* ω, *quarum singuli genitiui singulas sortiti sunt. genitiuus singularis* ου, τοῦ δημοσθένεος, νους. *dualis* οι, τοῖν δημοσθενέοιν, νοῖν. *pluralis* ω, δομοσθενέων, νῶν. Ει *communis est datiuo singulari, nominatiuo, accusatiuo, & uocatiuo pluralibus,* τῷ δημοσθένεϊ, νει, οἱ δημοσθένεες, νεις, τοὺς δημοσθένεας, νεις. Η *uero communis est accusatiuo singulari, & nominatiuo & accusatiuo duali,* τὸν δημοσθένεα, νη, τὼ δημοσθένεε, νη. *Nominatiuo etiam, & accusatiuo, & uocatiuo pluralibus neutrorum,* τὰ τείχεα, χη, ὦ τείχεα, χη.

Exempla masculinorum.

Ἑνικά, ὁ δημοσθένης, τοῦ δημοσθένεος, δημοσθένους, τῷ δημοσθένεϊ, νει, τὸν δημοσθένεα, νη, ὦ δημόσθενες κοινῶς, καὶ ὦ δημοσθένης ἁπλῶς. Δυϊκά, τὼ δημοσθένεε, νη,

τοῖν

τοῖν δημοσθενέοιν, δημοσθενοῖν, ὦ δημοσθένεε, νη. Πλη. οἱ δημοσθένεες, νεις, τῶν δημοσθενέων, νῶν, τοῖς δημοσθένεσι, τοὺς δημοσθένεας, νεις, ὦ δημοσθένεες νεις.

Femininorum.

Ενικὰ, ἡ τριήρης, τῆς τριήρεος, ρους, τῇ τριήρεϊ, ρει, τὴν τριήρεα, ρη, ὦ τρίηρες, καὶ ὦ τριήρης, καὶ τὰ λοιπὰ, *id est & reliqua, ut superius.*

Communium.

Ενικὰ, ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος, θοῦς, τῷ καὶ τῇ ἀληθέϊ, θεῖ, τὸν καὶ τὴν ἀληθέα, θῆ, ὦ ἀληθὲς, καὶ ὦ ἀληθὴς. Δυϊκὰ, τὼ καὶ τὰ ἀληθέε, θῆ, τοῖν καὶ ταῖν ἀληθέοιν, θοῖν, ὦ ἀληθέε, θῆ. Πληθ. οἱ καὶ αἱ ἀληθέες, θεῖς, τῶν ἀληθέων, θῶν, τοῖς καὶ ταῖς ἀληθέσι, τοὺς καὶ τὰς ἀληθέας, θεῖς, ὦ ἀληθέες, θεῖς.

Neutra adiectiua.

Ενικὰ, τὸ ἀληθὲς, τοῦ ἀληθέος, θοῦς, τῷ ἀληθέϊ, θεῖ, τὸ ἀληθὲς, ὦ ἀληθές. Δυϊκὰ, τὼ ἀληθέε, θῆ, τοῖν ἀληθέοιν, θοῖν, ὦ ἀληθέε, θῆ. Πλη. τὰ ἀληθέα, θῆ, τῶν ἀληθέων, θῶν, τοῖς ἀληθέσι, τὰ ἀληθέα, θῆ, ὦ ἀληθέα, θῆ.

Neutra ſubſtantiua.

Ενικὰ, τὸ τεῖχος, τοῦ τείχεος, καὶ τείχους, τῷ τείχεϊ, χει, τὸ τεῖχος, ὦ τεῖχος. Δυϊκὰ, τὼ τείχεε, χη, τοῖν τειχέοιν, χοῖν, ὦ τείχεε, χη. Πληθ. τὰ τείχεα, χη, τῶν τειχέων, χῶν, τοῖς τείχεσι, τὰ τείχεα, χη, ὦ τείχεα, τείχη.

De ſecunda declinatione contractorum nominum in ις, & ι.

SECVNDA *declinatio contractorum nominũ duas habet terminationes, ις, maſculinorum, femininorum*

norum, & communium, & ι, neutrorum, quorum genitiuus διὰ τοῦ ιος κοινῶς *profertur, &* εος ἰωνικῶς, *&* εως ἀττικῶς. *accusatiuus in* ιν, *solum*. Huius *autem declinationis una tantum synæresis fit propria, hoc est, in* ι, *productum: quia præcedente* ι, *sequente uero quauis uocali, si ex eis synæresis fieri contingat, in* ι, *fit semper, quod cuiusuis generis quatuor tantum euenit casibus, hoc est, datiuo singulari,* τῷ ὄφιϊ, ὄφι, τῷ σινήπιι, σινήπι. *Nominatiuo, accusatiuo, & uocatiuo pluralibus,* οἱ ὄφιες, ὄφις, τοὺς ὄφιας, ὄφις, ὦ ὄφιες, ὄφις, τὰ σινήπια, πι, ὦ σινήπια, πι. *In duali numero, nunquam fit synæresis in* ι. Eodem *uero* ι, *in* ε, *conuerso* Ionico *more, eædem fiunt synæreses, quæ sunt in prima declinatione. Quandoquidem ex* ε, *tenui & uocali sequente fiunt, et hoc in dictis quatuor casibus, & in nominatiuo duali,* τῷ ὄφεϊ, ὄφει, τὼ ὄφεε, φη, οἱ ὄφεες, φεις, τοὺς ὄφεας, φεις, ὦ ὄφεες, ὄφεις. *Et in neutris,* τῷ σινήπεϊ, πει, τὼ σινήπεε, πη, τὰ σινήπεα, πη. *Sunt igitur tres duntaxat synæreses* ι, *scilicet productum, quæ est huic declinationi propria, & duæ communes cum prima, hoc est,* ει, *et* η. *Genitiuorum enim nullus patitur synæresim, sed diuersus est secundum diuersarum linguarum proprietates. nam regula est, quod, quandocunque genitiuus singularis patitur synæresim, etiam dualis et pluralis patiuntur, at, si non patitur singularis, nec ceteri patiuntur.*

Masculina.

Ενικὰ, ὁ ὄφις, τοῦ ὄφιος κοινῶς, καὶ ὄφεος ἰωνικῶς, καὶ ὄφεως ἀττικῶς, τῷ ὄφιϊ, ὄφι, καὶ ὄφεϊ, ὄφει, τὸν ὄφιν μό-

φιν, ὦ ὄφι, καὶ ὦ ὄφις. Δυϊκὰ, τὼ ὄφιε μόνον, καὶ ὄφεε, ὄφη, τοῖν ὀφίοιν, καὶ ὀφέοιν, καὶ ὄφεων, ὦ ὄφιε μόνον, καὶ ὄφεε, ὄφη. Πληθ. οἱ ὄφιες, ὄφις, καὶ ὄφεες, ὄφεις, τῶν ὀφίων, καὶ ὀφέων, καὶ ὄφεων, τοῖς ὄφισι, καὶ ὄφεσι, τοὺς ὀφίας, ὄφις, καὶ ὄφεας, ὄφεις, ὦ ὄφιες, ὄφις, καὶ ὄφεες, ὄφεις.

Feminina.

Ενικὰ, ἡ πόλις, τῆς πόλιος κοινῶς, καὶ πόλεος ἰωνικῶς, καὶ πόλεως ἀττικῶς, τῇ πόλιϊ, πόλι, καὶ πόλεϊ, πόλει, τὴν πόλιν μόνον, ὦ πόλι, καὶ ὦ πόλις. Δυϊκὰ, τὰ πόλιε μόνον, καὶ πόλεε, πόλη, ταῖν πολίοιν, καὶ πολέοιν, καὶ πόλεων, ὦ πόλιε μόνον, καὶ πόλεε, πόλη. Πληθ. αἱ πόλιες, πόλις, καὶ πόλεες, πόλεις, τῶν πολίων, καὶ πολέων, καὶ πόλεων, ταῖς πόλισι, καὶ πόλεσι, τὰς πόλιας, πόλις καὶ πόλεας, πόλεις, ὦ πόλιες, πόλις, καὶ πόλεες, πόλεις.

Neutra.

Ενικὰ, τὸ σίνηπι, τοῦ σινήπιος κοινῶς, καὶ σινήπεος ἰωνικῶς, καὶ σινήπεως ἀττικῶς, τῷ σινήπιϊ, νήπι, καὶ σινήπεϊ, πει, τὸ σίνηπι, ὦ σίνηπι. Δυϊκὰ, τὼ σινήπιε μόνον, καὶ σινήπεε, πη, τοῖν σινηπίοιν, καὶ σινηπέοιν, καὶ σινήπεων, ὦ σινήπιε μόνον, καὶ σινήπεε, πη. Πλη. τὰ σινήπια, σινήπι, καὶ σινήπεα, πη, τῶν σινηπίων, καὶ σινηπέων, καὶ σινήπεων, τοῖς σινήπισι, καὶ σινήπεσι, τὰ σινήπια, σινήπι, καὶ σινήπεα, πη, ὦ σινήπια, σινήπι, καὶ σινήπεα, σινήπη.

De tertia declinatione contractorum nominum in ευς.

TERTIA *declinatio contractorum nominum unicam habet terminationem in* ευς, *et masculinorum tantum, quorum genitiuus* διὰ τοῦ εος *fit* κοινῶς, καὶ εως ἀττικῶς,

ἀττικῶς, καὶ ηος ἰωνικῶς. Cuius ſynæreſes ſunt cum prima declinatione communes, quandoquidem ex ε, tenui præcedente fiunt, & uocali ſequente: et duæ ſunt tantum, ει ſcilicet & η. ει enim in datiuo ſingulari, τῷ βασιλέϊ, λει. in nominatiuo, accuſatiuo, & uocatiuo pluralibus, οἱ βασιλέες, λεῖς, τοὺς βασιλέας, λεῖς, ὦ βασιλέες, λεῖς. η, uero in nominatiuo & uocatiuo duali, τὼ βασιλέε, λῆ, ὦ βασιλέε, λῆ. Genitiuorum autem nullus patitur συναίρεσιν, ſed diuerſus eſt ſecundum linguarum diuerſitatem. Aduertendum etiam penultimam uocalem, hoc eſt, ε ψιλὸν, in omnibus caſibus, dempto ſingulari nominatiuo & uocatiuo, in η, conuerti ἔθει ἰωνικῷ, nec ex ea ſynæreſim fieri.

Παράδειγμα.

Ενικὰ, ὁ βασιλεὺς, τοῦ βασιλέος κοινῶς, καὶ βασιλέως ἀττικῶς, καὶ βασιλῆος ἰωνικῶς, τῷ βασιλέϊ, βασιλεῖ, καὶ βασιλῆϊ, τὸν βασιλέα, λῆ, καὶ βασιλῆα, ὦ βασιλεῦ κοινῶς, καὶ βασιλεὺς ἀττικῶς. Δυϊκὰ, τὼ βασιλέε, λῆ, καὶ βασιλῆε, τοῖν βασιλέοιν, καὶ λήοιν, ὦ βασιλέε, λῆ, καὶ βασιλήε. Πληθ. οἱ βασιλέες, λεῖς, καὶ βασιλῆες, τῶν βασιλέων, βασίλεων, καὶ βασιλήων, τοῖς βασιλεῦσι, καὶ βασιλῆσι, τοὺς βασιλέας, λεῖς, καὶ βασιλεῖας, ὦ βασιλέες, λεῖς, καὶ βασιλῆες.

De accuſatiuo autem ſingulari in ῆ, utrum ſynæreſis ſit, an apocope, libro quarto uideris.

De quarta declinatione contractorum nominum in ω, & ως.

QVARTA declinatio contractorum nominum duas habet terminationes, in ω, & in ως, femininorũ tantum.

tantum. Quorum genitiuus perfectus & imparisylla bus in ος *existens, in* ους κατὰ κρᾶσιν *facit contractum. Synæreses autem huius declinationis, quæ ex* ο *paruo præcedente uocali sequente fiunt, tres sunt,* ου, οι, ω, *quæ sic ordinantur, duo* οο *in* ου *in genitiuo singulari,* τῆς λητόος, λητοῦς. ο *et* ι *in* οι *in datiuo singulari,* τῇ λητόϊ, λητοῖ. ο & α *in* ω *in accusatiuo singulari,* τὴν λητόα, λητώ. *Cetera uero tertiam sequuntur simplicium declinationem.*

Ενικὰ, ἡ λητὼ, τῆς λητόος, λητοῦς, τῇ λητόϊ, λητοῖ, τὴν λητόα, λητὼ, *accentu acuto,* ὦ λητοῖ. Δυϊκὰ, τὰ λητὼ, ταῖν λητοῖν, ὦ λητῶ. Πληθ. αἱ λητοὶ, τῶν λητῶν, ταῖς λητοῖς, τὰς λητοὺς, ὦ λητοί.

Ενικὰ, ἡ αἰδὼς, τῆς αἰδόος, αἰδοὺς, τῇ αἰδόϊ, αἰδοῖ, τὴν αἰδόα, δῶ, *accentu circunflexo,* ὦ αἰδοῖ. Δυϊκὰ, τὰ αἰδὼ, ταῖν αἰδοῖν, ὦ αἰδώ. Πληθ αἱ αἰδοὶ, τῶν αἰδῶν, ταῖς αἰδοῖς, τὰς αἰδοὺς, ὦ αἰδοί.

De quinta declinatione contractorum nominum in ας purum, & in ρας.

QVINTA *declinatio contractorum nominum duas habet terminationes,* ας *purum &* ρας, *neutrorum tantum. quorum genitiuus in* ατος *desinit* κοινῶς, *et in* αος, *subtracto* τ, ἰωνικῶς, *& in* ως κατὰ κρᾶσιν ἀττικῶς. *In hac autem declinatione duæ fiunt synæreses, in* α *productum, & in* ω. *Ex* α *enim præceden te &* ο *utcunque sequente, siue* ο *paruum sit, & idem siue solum siue in diphthongo, siue sit* ωμέγα, *semper fit synæresis in* ω, *quod genitiuis tantũ euenit. Sequen te uero quauis alia uocali, in* α *productũ fit synæresis.*

Ενικὰ,

Ενικὰ, τὸ κρέας, τοῦ κρέατος κοινῶς, καὶ κρέαος ἰωνικῶς, καὶ κρέως ἀττικῶς, τῷ κρέατι, καὶ κρέαϊ, καὶ κρέᾳ, τὸ κρέας, ὦ κρέας. Δυϊκὰ, τὼ κρέατε, καὶ κρέαε, καὶ κρέα, τοῖν κρεάτοιν, καὶ κρεάοιν, καὶ κρεῷν, ὦ κρέατε, καὶ κρέαε, καὶ κρέα. Πληθ. τὰ κρέατα, καὶ κρέαα, καὶ κρέα, τῶν κρεάτων, καὶ κρεάων, καὶ κρεῶν, τοῖς κρέασι τὰ κρέατα, καὶ κρέαα, καὶ κρέα, ὦ κρέατα, καὶ κρέαα, καὶ κρέα.

Vbi ſciendum genitiuum dualem κρεῷν κρᾶσιν *pati, atque* συναίρεσιν. *nam ex* α *&* ο *craſi facta in* ωμέγα, *ei per ſynæreſin* ι *ſubſcribitur.*

Ενικὰ, τὸ κέρας, τοῦ κέρατος, καὶ κέραος, καὶ κέρως, τῷ κέρατι, καὶ κέραϊ, καὶ κέρᾳ, τὸ κέρας, ὦ κέρας. Δυϊκὰ, τὼ κέρατε, κέραε, κέρα, τοῖν κεράτοιν, κεράοιν, κερῷν. Πληθ. τὰ κέρατα, κέραα, κέρα, τῶν κεράτων, κεράων, κερῶν, τοῖς κέρασι, τὰ κέρατα, κέραα, κέρα, ὦ κέρατα, κέραα, κέρα.

Contractiones in omnibus caſibus.

PRAETER *dicta nomina contracta aliqua inueniuntur, quæ per omnes numeros & caſus ſynæreſim patiuntur: quorum maſculina & neutra tertiæ ſunt ſimplicium declinationis, feminina uero ſecundæ, quæ à* Theodoro Gaza ὁλοπαθῆ *appellantur: ob quam rem in nulla contractorum declinatione coordinantur, quorum inflexio talis eſt.*

Ενικὰ, ὁ νόος, νοῦς, τοῦ νόου, νοῦ, τῷ νόῳ, νῷ, τὸν νόον, νοῦν, ὦ νόε, νοῦ. Δυϊκὰ, τὼ νόω, νὼ, τοῖν νόοιν, νοῖν, ὦ νόω, νώ *accentu acuto: quoniam nominatiuus dualis in* ω *deſinens, ſiue à circunflexis, ſiue ab oxytonis acuitur, circunflectitur autem nunquam, ut* καλὸς, τὼ καλὼ,

ὁ ἀργυροῦς,

ὁ ἀργυροῦς, τὼ ἀργυρώ. ὁ νοῦς, τὼ νώ. *A grauitonis uero acuitur penultima, ut* ὁ λόγος, τὼ λόγω. Hanc *enim Græci regulam ita tradunt.* τὰ εἰς ῶ, δυικὰ ἢ ὀξύνεται ἢ βαρύνεται, ἀπέστραπται δὲ τὴν περισπωμένην. *(auersantur enim circunflexum)* ὀξύνεται μὲν ἀπὸ περισπωμένων καὶ ὀξυνομένων, χρυσοῦς, χρυσώ, καλὸς, καλὼ, πρὸ μιᾶς δὲ ἔχει τὸν τόνον, τὰ ἀπὸ βαρυτόνων, φίλος, φίλω. Πληθ. οἱ νόοι, νοῖ. τῶν νόων, νῶν. τοῖς νόοις, νοῖς. τοῦς νόους, νοῦς. ὦ νόοι, νοῖ. Declinantur *etiam per quintam declinationem, in hunc modum.*

O νοῦς. τοῦ νοὸς. τῷ νοὶ. τὸν νόα. ὦ νοῦ. *sicut* βοῦς, βοὸς, βοί.

O ῥόος, ῥοῦς. τοῦ ῥόου, ῥοῦ. τῷ ῥόῳ, ῥῷ. τὸν ῥόον, ῥοῦν. ὦ ῥόε, ῥοῦ.

O πλόος, πλοῦς. τοῦ πλόου, πλοῦ. τῷ πλόῳ, πλῷ. τὸν πλόον, πλοῦν. *sic* ἁπλόος, ἁπλοῦς. διπλόος, διπλοῦς. *et alia quorum fœmininum et neutra etiam per omnes numeros & casus synæresim patiuntur.*

H ἁπλόη, ἁπλῆ. τῆς ἁπλόης, ἁπλῆς. τῇ ἁπλόῃ, ἁπλῇ, &c.

Tὸ ἁπλόον, ἁπλοῦν. τοῦ ἁπλόου, ἁπλοῦ. τῷ ἁπλόῳ, ἁπλῷ. τὸ ἁπλόον, ἁπλοῦν. ὦ ἁπλόον, ἁπλοῦν. Δυϊκὰ, τὼ ἁπλόω, ἁπλώ. τοῖν ἁπλόοιν, ἁπλοῖν. ὦ ἁπλόω, ἁπλώ. Πληθ. τὰ ἁπλόα, ἁπλᾶ. τῶν ἁπλόων, ἁπλῶν. τοῖς ἁπλόοις, ἁπλοῖς. τὰ ἁπλόα, ἁπλᾶ. ὦ ἁπλόα, ἁπλᾶ.

H λέξις, τῆς λέξεως. τῇ λέξει, ἀπὸ τοῦ λέξεϊ. τὴν λέξιν, ὦ λέξις. Δυϊκὰ, τὰ λέξεε, ταῖν λεξέοιν, καὶ λέξεων, ὦ λέξεε. Πληθ. αἱ λέξεις, ἀπὸ τοῦ λέξεες, τῶν

λέξεων, ταῖς λέξεσι, τὰς λέξεις, ὦ λέξεις, sicut nominatiuus. Sic πῶσις, πώσεως, & alia huiusmodi, quæ passim inueniuntur.

In paucis contracta.

Sunt & alia nomina in υς desinentia, & imparisyllaba, quæ cum in paucis casibus synæresim patiantur, ὀλιγοπαθῆ dicta sunt: & à Theodoro Gaza partim primum υ, appellantur, & ὀξύτονα sunt, ut, ἡδὺς, ἡδέος, ὠκὺς, ὠκέος. Partim uero secundum υ, & grauitona sunt, ut βότρυς, βότρυος. στάχυς, στάχυος. Quæ sunt primi υ, in datiuo singulari synæresim patiuntur, ut ἡδέϊ, ἡδεῖ: sicut δημοσθένεϊ, δημοσθένει. & in nominatiuo, accusatiuo, & uocatiuo pluralibus, ut ἡδέες, ἡδεῖς, ἡδέας, ἡδεῖς, sicut δημοσθένεες, νεις. δημοσθένεας, νεις. nullius tamen sunt contractorum declinationis. Quæ uero sunt secundi υ, in nominatiuo, accusatiuo, & uocatiuo pluralis numeri tantum contrahuntur: nam præcedente υ, sequente uero quauis uocali, si ex eis synæresis fieri contingat, in υ, fit semper, ut βότρυες, βότρυς. βότρυας, βότρυς: sicut ex ι, præcedente, & quauis uocali sequente fit synæresis in ι, ut in secunda contractorum declinatione dictum est.

Similiter & quæ in ους, desinunt, & imparisyllaba sunt, in tribus casibus pluralis numeri tantum synæresim patiuntur: & ea unica est, ου, scilicet, nec in aliqua contractorum declinatione coordinantur.

Ενικὰ. Ο βοῦς, τοῦ βοὸς, τῷ βοῒ, τὸν βόα, καὶ βοῦν, ὦ βοῦ. Δυϊκὰ, τὼ βόε, τοῖν βοοῖν, ὦ βόε. Πληθ. οἱ βοές,

βόες, βοῦς, τῶν βοῶν, τοῖς βουσὶ, τοὺς βόας, βοῦς. ὦ βόες, βοῦς.

De comparatiuorum contractione.

C Omparatiua quoque in ων desinentia, ὀλιγοπαθῆ & ipsa appellari possunt: cum in accusatiuo singulari masculinorum, & in nominatiuo, accusatiuo, & uocatiuo pluralibus neutrorum in ω, fiat synæresis, Atticorum more, ut τὸν μείζονα, μείζω. τὰ μείζονα, μείζω: expuncto scilicet ν, & ο, & α, in ω, contractis. in nominatiuo uero plurali & uocatiuo masculinorum ν, prius eliso, ο & ε in ου contrahuntur, ut μείζονες, μείζοες, μείζους. At in accusatiuo eiusdem numeri, subtracto ν, ut supra, ο & α etiam in ου contrahi necesse est, ut μείζονας, μείζοας, μείζους: sicut βόες, βοῦς. βόας, βοῦς. & duum sunt generum, ac in ον neutrum habent formatum, ut ὁ καὶ ἡ μείζων, τοῦ καὶ τῆς μείζονος. τὸ μεῖζον, τοῦ μείζονος.

ΠΕΡΙ ΕΠΙΘΕΤΩΝ, siue de adiectiuis.

T Ων ἐπιθέτων, hoc est, adiectiuorum, aliqua in ας mittunt masculinum, fœmininum in σα, & neutrum in αν, ut ὁ πᾶς, τοῦ παντὸς, ἡ πᾶσα, τῆς πάσης. τὸ πᾶν, τοῦ παντός.

Aliqua uero in ης, duum generum, & neutrum in ες, ut ὁ καὶ ἡ ἀληθής. Τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος, ἀληθοῦς, τὸ ἀληθὲς, τοῦ ἀληθέος, ἀληθοῦς.

Aliqua uero in εις, fœmininum in εσσα, & neutrũ in εν, ut ὁ χαρίεις, τοῦ χαρίεντος. ἡ χαρίεσσα, τῆς χαριέσσης. τὸ χαρίεν, τοῦ χαρίεντος.

Aliqua uero in ις, duum generum, & neutrum in

ι, ut ὁ καὶ ἡ φιλόπατρις. Τοῦ καὶ τῆς φιλοπάτριδος, καὶ τὸ φιλόπατρι, τοῦ φιλοπάτριδος.

Aliqua autem in υς ὀξύτονα, fœmininum in εια, & neutrum in υ, ut ὁ ἡδὺς, τοῦ ἡδέος. ἡ ἡδεῖα, τῆς ἡδείας. τὸ ἡδὺ, τοῦ ἡδέος.

Aliqua uero in υς grauitona duum generum neutrum in υ. ut ὁ καὶ ἡ ἄδακρυς, τοῦ καὶ τῆς ἀδάκρυος. τὸ ἄδακρυ, τοῦ ἀδάκρυος.

Desinentia in ος, purum, simplicia communia triũ generum, in α, formant fœmininum, et neutrum in ον, ut δίκαιος, δικαία, δίκαιον. Eodem modo quæcunque in ultima syllaba habēt ρ, ut ἀνθηρὸς, ἀνθηρὰ, ἀνθηρόν. σοφίη uero & similia Ionica sunt. desinentia autem in ος, non purum, in η, fœmininum formant. ut ἔρημος, ἐρήμη, ἔρημον. σοφὸς, σοφὴ, σοφόν. Composita uero in ος, Atticorum more duum sunt generum, & neutrum habent in ον, ut ὁ καὶ ἡ φιλόσοφος, τὸ φιλόσοφον.

Aliqua uero in ους, duum generum, & in ουν, neutrum habent formatum, ut ὁ καὶ ἡ πολύπους, τοῦ καὶ τῆς πολύποδος. τὸ πολύπουν, τοῦ πολύποδος. Ἁπλοῦς uero, & διπλοῦς, & μολιβδοῦς, & χαλκοῦς, & ἀργυροῦς, & χρυσοῦς, trium sunt generum: quorum masculina & neutra tertiam simplicium inflexionem sequuntur, fœminina uero secundam, ut ὁ ἁπλοῦς, τοῦ ἁπλοῦ. ἡ ἁπλῆ, τῆς ἁπλῆς. τὸ ἁπλοῦν, τοῦ ἁπλοῦ. ὁ ἀργυροῦς, τοῦ ἀργυροῦ. ἡ ἀργυρᾶ, τῆς ἀργυρᾶς. τὸ ἀργυροῦν, τοῦ ἀργυροῦ. Iones tamen, χρύσεος, χρύσεα, χρύσεον, dicunt, & alia similiter.

Aliqua uero in ως, duum generum, & neutrum in ων, quæ Attica sunt, ut ὁ καὶ ἡ ἀγήρως, τοῦ καὶ τῆς ἀγήρω. τὸ ἀγήρων, τοῦ ἀγήρω.

Aliqua in ην, duum generum, & neutrum in εν, ut ὁ καὶ ἡ τέρην, τοῦ καὶ τῆς τέρενος. τὸ τέρεν, τοῦ τέρενος.

Aliqua in ων, duum generum, & neutrum in ον, ut ὁ καὶ ἡ ἀδαίμων, τοῦ καὶ τῆς ἀδαίμονος. τὸ ἀδαίμον, τοῦ ἀδαίμονος.

ΠΕΡΙ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ, *siue de nominibus numeralibus.*

Nomina numeralia unum significantia, singulariter tantum declinantur: quæ uero duo, dualiter: quæ autem plura, pluraliter, & trium sunt generum.

Singularia tantum, quorum εἷς *masculinum,* μία *fœmininum,* ἓν *uero neutrum est.*

Εἷς, ἑνὸς, ἑνὶ, ἕνα. Μία, μιᾶς, μιᾷ, μίαν. Ἓν, ἑνὸς, ἑνὶ, ἕν.

Dualia.

Δύο κοινῶς, καὶ δύω ἀττικῶς διὰ τοῦ ω, μεγάλου, δυοῖν, καὶ δυεῖν, *in genere fœminino, o in ε uerso. Declinatur etiam in plurali numero sic,* οἱ δύο, αἱ δύο, τὰ δύο. τοῖς καὶ ταῖς καὶ τοῖς δυσὶ, τοὺς δύο, τὰς δύο, καὶ τὰ δύο.

Pluralia quorum τρεῖς *et* τέσσαρες *masculina et fœminina sunt,* τρία *uero &* τέσσαρα *neutra.*

Τρεῖς, τριῶν, τρισὶ, τρεῖς. *duum generum,* τρία, τριῶν, τρισὶ, τρία.

Τέσσαρες, τεσσάρων, τέσσαρσι, τέσσαρας. *duum generum,*

nerum, τέσαρα, τεσάρων, τέσαρσι, τέσαρα.

A quatuor autem usque ad centum omnia sunt indeclinabilia: articulis autem discernuntur cuius sint generis & casus, hoc modo.

Οἱ πέντε, τῶν πέντε, τοῖς πέντε, τοὺς πέντε. Αἱ πέντε, τῶν πέντε, ταῖς πέντε, τὰς πέντε. Τὰ πέντε, τῶν πέντε, τοῖς πέντε, τὰ πέντε.

Eodem modo declinantur & ἕξ, *&* ἑπτά, *&* ὀκτώ, *&* ἐνέα, *&* δέκα, *& alia usque ad centum.*

A ducentis uero omnis numerus per omnia genera pluraliter declinatur sic:

Οἱ διακόσιοι, τῶν διακοσίων, τοῖς διακοσίοις, τοὺς διακοσίους. Αἱ διακόσιαι, τῶν διακοσίων, ταῖς διακοσίαις, τὰς διακοσίας. Τὰ διακόσια, τῶν διακοσίων, τοῖς διακοσίοις, τὰ διακόσια.

Sic & τριακόσιοι, τετρακόσιοι, πεντακόσιοι, ἑξακόσιοι, ἑπτακόσιοι, ἐννεακόσιοι, χίλιοι, διχίλιοι, τριχίλιοι, τετρακιχίλιοι, καὶ τὰ λοιπά.

ΕΝΙΚΑ.	ΔΥΙΚΑ.	ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΑ.
ὀρθεῖα	ὀρθεῖα καὶ	ὀρθεῖα
γενικὴ	αἰτιατικὴ	γενικὴ
δοτικὴ	γενικὴ καὶ	δοτικὴ
αἰτιατικὴ	δοτικὴ	αἰτιατικὴ
κλητικὴ	κλητικὴ	κλητικὴ

ARTICVLI PRAEPOSITIVI.

ὁ, τοῦ, τῷ, τὸν.	τὼ, τοῖν.	οἱ,	τοῖς, τοὺς.
ἡ, τῆς, τῇ, τὴν, ὦ.	τὰ, ταῖν, ὦ.	αἱ, τῶν,	ταῖς, τὰς, ὦ.
τὸ, τοῦ, τῷ, τὸ.	τὼ, τοῖν.	τὰ,	τοῖς, τὰ.

Prima declinatio mariũ eſt tantum in ας, *&* *in* ης.

ας ᾳ. αν. α.

ου α. αιν. α. αι. ων. αις. ας. αι.

ης ῃ. ην. η.

Secunda eſt fœmininorum tantum quæ in α, *&* *in* η, *terminant.*

α αν. α.

ης. ῃ. α. αιν. α. αι. ων. αις. ας. αι.

η ην. η.

Nomina tamen quæ in α, *purum,* δα, θα, ρα, *finiunt, ſeruant* α, *in genitiuo & datiuo ſingulari, ut* θεὰ, θεᾶς, λήδα, λήδας. μάρθα, μάρθας. ἡμέρα, ἡμέρας.

Tertia declinatio eſt ſingulorum generum in ος *exeuntium, & neutrorum in* ον.

ος ε οι ους. οι.

ου. ῳ. ον. ω. οιν. ω. ων. οις.

ον ον α α. α.

Aduerte Atticos in omnibus declinationibus facere uocatiuũ nominatiuo ſimilẽ, uti ſupra declaratũ eſt.

Quarta eſt Atticorum, quæ fit a tertia, mutato ο *in* ω, *quod in omnibus caſibus retinet.*

Ενικὰ. Δυϊκὰ. Πληθυντικὰ.

ως ως ῳ ως. ῳ

ω. ῳ. ων ω. ῳν. ω. ων. ῳς

ων ων ω ω. ω.

Hæ quatuor ſuperiores dicuntur pariſyllabæ, quia non creſcunt in obliquis, ſed eos pares efferunt nominatiuo.

Quinta eſt generum omnium quæ creſcunt in obli-

quis, quorum terminatio uaria eſt: ſed hæ quinque cõſonantes diuerſis uocalibus iunctæ, nunc ſatis erũt.

ν ξ ρ σ ψ ος, ι, αν. ν ξ ρ σ ψ ε, οιν, ε. ες, ων, σ ξ ψ. ι, ας, ες.

Similiter etiam neutra uariabis, in quibus accuſatiuos & uocatiuos ſuis nominatiuis ſimiles ubique facies, & eorum pluralia in α, ut & latina.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΣΥΝΗΡΗΜΕΝΩΝ,
ſiue de contractis nominibus.

AB *hac quinta aliæ quinque fiunt declinationes, quæ ſynæreſiatæ dicuntur, quòd ſynæreſim, id eſt contractionem patiuntur. Quarum prima eſt maſculinorum, fœmininorum, & communium deſinentium in ης, neutrorum uero deſinentium in ες, adiectiuorum, & in ος, ſubſtantiuorum.*

ης ους, ει, η, ες. η, οῖν, η. εις, ῶν. εσι εις, εις.
εος, εϊ, εα, ης, εε. έοιν, εε, εες, έων. εες, εας.

Neutra ſeparatim poſuimus.

ες ους, ει. ες, ες. η, οῖν, η. η, ῶν. εσι η, η.
ος εος, εϊ. ος, ος. εε, έοιν, εε. εα, έων. εα, εα.

In qua declinatione quinque hæ ſynæreſes colliguntur, hoc eſt, εο in ου, εϊ in ει, εα & duo εε, etiam in ει, & in η, εοι in οι, εω in ω.

Secunda eſt maſculinorum, fœmininorum, & cõmunium in ις, deſinentium, & neutrorum in ι, quorum

rum genitiuus in ιος, *communiter facit, in* εος Ionice, *in* εως Attice, *per* ω.

Ενικὰ. Δυϊκὰ. Πληθυντικὰ.

ιος ι ι, η. ιοιν. ι. η ις, εις ίων ις. ις

ις εος ιι, ιν, ι. ιε, εε, εοιν, ιε, εε ιες, εες. έων, εσι. ιας, ιες

εως εϊ εων εων, ισι. εας, εες

ει εις. εις

Neutra ſeparatim ponenda fuerunt.

ιος. ι ι. ι ι. ίων. ι. ι.

ι εος. ιι ι, ι ιε. ίοιν. ιε ια. έων, ισι. ια, ια

εως. εϊ εε. εοιν. εε εα. εων, εσι. εα, εα

ει η. η η. η. η

In neutris aduertendi ſunt tres plurales caſus ſimi les in hac declinatione, quorum propria ſynæreſis una eſt in ι, *productum. nam ubicunqne euenit ſynæreſin fieri ex* ι, *& quauis uocali ſequente, fit contractio in* ι. *cum uero mutatur* ι, *in* ε, Ionice, *fiunt ſynæreſes quæ ſunt in prima.*

Tertia eſt maſculinorum tantummodo in ευς *exeuntium, quorum genitiuus in* εος *fit communiter, in* εως Attice, *& in* ηος Ionice, *& ita ſingulatim unumquodque idioma potes uariare.*

εος, εϊ, εα, ευ. εε εε εες έων εας, εες

ευς εως, ει, η, ευς. η εοιν η εις εων, ευσι. εις, εις.

ηος, ηϊ, ηα, ευς. ηε ηοιν ηε ηες ηων, ησι. ηας, ηες.

In qua declinatione duæ ſynæreſes fiunt, quæ a prima ſunt, hoc eſt, ε *&* ι *in* ει, *duo* εε *in* ει, *& in* η. *&* α *etiam in* ει.

Quarta eſt fœmininorũ ſolũ in ω, *uel in* ως, *exeũtiũ.*

ω   οῦς. οῖ. ω
    οος. οϊ. οα. οϊ.   οιν. οιν. ω   οι. ων. οις. ους. οι.
ως

In qua quidem tres hæ synæreses οο *in* ου, οῖ *in* οι, οα *in* ω *in singulari tantum habentur, alij uero duo numeri tertiam sequuntur simplicium declinationem.*

Quinta est neutrorum in ας, *purum uel in* ρας, *exeuntium.*

Ενικὰ.   Δυϊκὰ.   Πληθυντικὰ.
    ατος, ατι.   ατε, άτοιν, ατε.   ατα, άτων, ατα, ατα
ας, ρας.   αος, αϊ. ας. ας.   αε, άοιν. αε.   αα. άων ασι αα. αα
    ως. ᾳ ρας. ρας   α. ῷν. α   α. ῶν   α. α

In hac declinatione duæ sunt synæreses, in genitiuis in ω, *in reliquis casibus in* α.

Sunt quædam nomina quæ per omnes casus patiuntur synæresin, ut νόος, ῥόος, ἁπλόος, *& alia huiusmodi.*

ους. ου. ῳ. ουν. ου   ω. οῖν. ω   οι. ων. οις. ους. οι.
οος. οε. οῳ. οον. οε.   οω. οοιν. οω   οοι. οων. οοις. οες. οοι.

Νοῦς tamen etiam per quintam simplicium declinatur, ut νοῦς. νοὸς. νοΐ. νόα.

Nomina numeralia.

εἷς ἑνὸς ἑνὶ ἕνα *quintæ*
μία μιᾶς μιᾷ μίαν *secundæ*   *declinationis*
ἓν ἑνὸς ἑνί ἓν *quintæ*
οἱ   τοῖς   τοὺς
αἱ δύο τῶν δύο   ταῖς δυσὶ   τὰς δύο
τὰ   τοῖς   τὰ

οἱ

οἱ τρεῖς		τοῖς		τοὺς	τρεῖς
αἱ	τῶν τριῶν	ταῖς	τρισί.	τὰς	
τὰ τρία		τοῖς		τὰ	τρία
οἱ		τοῖς		τοὺς	τέσσαρας
αἱ τέσσαρες	τῶν τεσ	ταῖς	τέσσαρσι	τὰς	
τὰ τέσσαρα	σάρων	τοῖς		τὰ	τέσσαρα

EIVSDEM M. F. VRBANI BELLVNENSIS INSTITVTIONVM GRAMMATIC.

LIBER SECVNDVS.

ΠΕΡΙ ῬΗΜΑΤΟΣ.

ῬΗΜΑ ἐστὶ μέρος λόγου κλιτὸν μετὰ διαφόρων χρόνων, ἐνέργειαν, ἢ πάθος, ἢ οὐδέτερον τι σημαῖον, *hoc est, Verbum est pars orationis declinabilis cum diuersis temporibus, actionem, uel passionem, uel neutrum quiddam significans. Cui accidunt octo*, ἔγκλισις, γένος, εἶδος, σχῆμα, ἀριθμὸς, πρόσωπον, χρόνος, καὶ συζυγία. *id est, Modus, Genus, Species, Figura, Numerus, Persona, Tempus, & Coniugatio.*

Modi sunt quinque, ὁριστικὴ, προστακτικὴ, εὐκτικὴ, ὑποτακτικὴ, καὶ ἀπαρέμφατος. *hoc est, Indicatiuus, Imperatiuus, Optatiuus, Subiunctiuus, & Infinitiuus. Indicatiuus, ut* τύπτω. *Imperatiuus, ut* τύπτε. *Optatiuus, ut* τύπτοιμι. *Subiunctiuus, ut* ἐὰν τύπτω. *Infinitiuus, ut* τύπτειν.

Genera quinque, ἐνεργητικὸν, παθητικὸν, οὐδέτε-

ρον

ρον, κοινὸν ἢ μέσον, ἀποθετικὸν ἢ αὐτὸ ἐνεργητικὸν, id est, Actiuum, Passiuum, Neutrum, Commune siue medium, Deponens siue per se actiuum. Actiuum, ut τύπτω, uerbero. Passiuum, ut τύπτομαι, uerberor. Neutrum, ut ὑγιαίνω, ualeo. Commune siue mediũ, ut βιάζομαι, cogo & cogor. Deponens siue per se actiuum, ut μάχομαι, pugno.

Species duæ, Πρωτότυπον, καὶ παράγωγον, id est, Primitiua, & Deriuatiua. Primitiua, ut ἄρδω. Deriuatiua, ut ἀρδεύω.. A nominibus etiam deriuantur uerba, ut à πόλεμος, πολεμίζω.

Figuræ tres, ἁπλοῦν, σύνθετον, καὶ παρασύνθετον, id est. Simplex, Cõposita, et Decomposita. Simplex, ut ἱςῶ. Composita, ut παριςῶ. Decomposita, ut παριςάνω. Deriuantur autem decomposita à compositis. nam à φίλω uerbo, & ἵππος nomine componitur φίλιππος, unde φιλιππίζω.

Numeri tres, ἑνικὸς, δυϊκὸς, πληθυντικὸς, i. Singularis, dualis, & pluralis. Singularis, ut τύπτω. Dualis, ut τύπτετον. Pluralis, ut τύπτομεν.

Personæ tres, πρῶτον, δεύτερον, καὶ τρίτον. i. Prima, secunda, & tertia. Prima à qua fit oratio, ut γράφω. Secunda ad quam fit oratio, ut γράφεις. Tertia de qua fit oratio, ut γράφει.

Tempora sex, ἐνεςὼς, παρατατικὸς, παρακείμενος, ὑπερσυντελικὸς, ἀόριςος, καὶ μέλλων, hoc est, Præsens, Præteritum imperfectum, Præteritum perfectum, Præteritum plusquamperfectum, Indefinitum præteritum, & Futurum. Præsens, ut τύπτω.

Præteritum imperfectum, ut ἔτυπτον. *Præteritum perfectum, ut* τέτυφα. *Præteritum plusquamperfectum, ut* ἐτετύφειν. *Præteritum indefinitum, ut* ἔτυψα. *Futurum, ut* τύψω.

Coniugationes tredecim, sex τῶν βαρυτόνων, *hoc est, grauitonorum: tres* τῶν περισπωμένων, *id est circunflexorum in* ω *desinentium: & quatuor in* μι. *Vnde tres sunt uerborum terminationes,* ω *scilicet grauitonum, ut* γράφω: ω *circunflexum, ut* γελῶ: & μι, *ut* τίθημι.

PRIMA.

P RIMA *igitur grauitonorum coniugatio est, quæ per* β, *uel* π, *uel* φ, *uel* πτ, *profertur, ut* λείβω, τέρπω, γράφω, τύπτω. *Quorum futurum per* ψ, *ut* λείψω, τέρψω, γράψω, τύψω. *Præteritum uero per* φ, *ut* λέλειφα, τέτερφα, γέγραφα, τέτυφα.

SECVNDA *coniugatio est, quæ per* γ, *uel* κ, *uel* χ, *uel* κτ, *ut* λέγω, πλέκω, τρέχω, τίκτω. *Quorum futurum per* ξ, *ut* λέξω, πλέξω, τρέξω, τέξω. *Præteritum uero per* χ, *ut* λέλεχα, πέπλεχα, τέτρεχα, τέτεχα.

TERTIA *est quæ per* δ, *uel* θ, *uel* τ, *ut* ᾄδω, πλήθω, ἀνύτω. *Quorum futurum per* σ, *ut* ᾄσω, πλήσω, ἀνύσω. *Præteritum uero per* κ, *ut* ἧκα, πέπληκα, ἤνυκα.

QVARTA *est quæ per* ζ, *uel geminum* σσ. *ut*

φράζω.

φράζω, ὀρύσσω, siue ὀρύττω ἀττικῶς. Quorum futurum nunc per σ, ut φράσω: nunc per ξ, ut ὀρύξω. Et præteritum nunc per κ, ut πέφρακα, nunc per χ, ὤρυχα.

QVINTA est, quæ per quatuor immutabiles profertur, uidelicet λ, μ, ν, ρ. ut ψάλλω, νέμω, κλίνω, σπείρω. quorum futurum penultimam corripiens, ac extremam circunflectens, per easdem immutabiles enuntiatur, ut ψαλῶ, altera immutabili expuncta, νεμῶ, κρινῶ, σπερῶ, subiunctiua uocali diphthongi abiecta, ι scilicet. Præteritum per κ, ut ἔψαλκα, νένεμηκα, κέκρικα, ἔσπαρκα.

SEXTA uero per ω, purum, ut ἀκούω, ἱππεύω. quorum futurum per σ, ut ἀκούσω, ἱππεύσω. Præteritum uero per κ, ut ἤκουκα, ἵππευκα. Quo in loco sciendum est coniugationes, quas alij tredecim faciunt, Theodorum Gazam in quinque redigere, hoc est, quæcunque uerba ante ω, habent siue β, siue π, siue φ, siue πτ, primam constituere coniugationem: ut λείβω, τέρπω, γράφω, τύπτω: quæcunqae uero γ, siue κ, siue χ, siue κτ, siue geminatum σσ, siue ζ, & in futuro ξ, secundam: ut λέγω, πλέκω, ἔχω, τίκτω, ὀρύσσω, παίζω. at quæcunque δ, siue θ, siue τ, siue ζ, siue geminatum σσ, siue ω purum, & in futuro σ, tertiam: ut ᾄδω, πλήθω, ἀνύτω, φράζω, πλάσσω, ἀκούω. Quæ uero, quampiam immutabilem habent, quartam constituere necesse est: ut ψάλλω, νέμω, κρίνω, σπείρω. Quintam uero, quæcunque in μι, desinunt uerba: ut τίθημι, ἵστημι, δίδωμι, ζεύγνυμι. de quibus proprijs locis dicetur.

Sed ante uerbi inflexionem hæc pauca annotanda sunt: hoc est, Cum prima persona pluralis numeri in μεν exeat, primam dualem omnino deficere: quod omnibus accidit actiuis, tam in ω, quam in μι, desinentibus, & ambobus etiam Aoristis passiuis, & præterito perfecto medio, cum & ipsa actiuam sequantur literaturam.

Etiam tertia persona plurali in ι, aut in αι, exeunte, hoc est, ι, in actiuis, & αι, in passiuis, secundam et tertiam dualis numeri similes esse. si uero in aliam exeat terminationem, omnino differre.

Etiam in modo Imperatiuo, & subiunctiuo futurum deficere, sed pro his Aoristos in usu haberi.

Etiam præsens, & præteritum imperfectum, præteritum perfectum, & præteritum plusquam perfectum in modo indicatiuo, diuisim inflecti, in alijs uero coniunctim.

Præterita quoque augmentum, quod in modo indicatiuo suscipiunt, siue temporale sit, siue syllabicum, in alijs modis, & participijs omnino amittere. Excipiuntur præteritum perfectum, & paulo post futurum, quod Græce μετ᾽ ὀλίγον μέλλων dicitur, quæ ubique suum retinent augmentum.

Exemplum grauitonorum uerborum primæ coniugationis.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς.

τύπτω	τύπτεις	τύπτει.
	τύπτετον	τύπτετον.
		τύπτομεν

τύπτομεν	τύπτετε	τύπτουσι

Παρατατικός.

Ἔτυπτον	ἔτυπτες	ἔτυπτε.
	ἐτύπτετον	ἐτυπτέτην.
ἐτύπτομεν	ἐτύπτετε	ἔτυπτον.

Παρακείμενος.

τέτυφα	τέτυφας	τέτυφε.
	τετύφατον	τετύφατον.
τετύφαμεν	τετύφατε	τετύφασι.

Ὑπερσυντελικός.

Ἐτετύφειν	ἐτετύφεις	ἐτετύφει.
	ἐτετύφειτον	ἐτετυφείτην.
ἐτετύφειμεν	ἐτετύφειτε	ἐτετύφεισαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἔτυψα	ἔτυψας	ἔτυψε.
	ἐτύψατον	ἐτυψάτην.
ἐτύψαμεν	ἐτύψατε	ἔτυψαν.

Ἀόριστος δεύτερος.

Ἔτυπον	ἔτυπες	ἔτυπε.
	ἐτύπετον	ἐτυπέτην.
ἐτύπομεν	ἐτύπετε	ἔτυπον.

Μέλλων πρῶτος.

Τύψω	τύψεις	τύψει.
	τύψετον	τύψετον.
τύψωμεν	τύψετε	τύψουσι.

Μέλλων δεύτερος.

τυπῶ	τυπεῖς	τυπεῖ.
	τυπεῖτον	τυπεῖτον.
τυποῦμεν	τυπεῖτε	τυποῦσι

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατατικός.

τύπτε τυπτέτω.
τύπτετον τυπτέτων.
τύπτετε τυπτέτωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσ.

τέτυφε τετυφέτω.
τετύφετον τετυφέτων.
τετύφετε τετυφέτωσαν.

Αόριστος πρῶτος.

τύψον τυψάτω.
τύψατον τυψάτων.
τύψατε τυψάτωσαν.

Αόριστος δεύτερος.

τύπε τυπέτω.
τύπετον τυπέτων.
τύπετε τυπέτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατατ.

Τύπτοιμι τύπτοις τύπτοι.
τύπτοιτον τυπτοίτην.
τύπτοιμεν τύπτοιτε τύπτοιεν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τετύφοιμι τετύφοις τετύφοι.
τετύφοιτον τετυφοίτην.
τετύφοιμεν τετύφοιτε τετύφοιεν.

Αόριστος πρῶτος.

Τύψαιμι τύψαις τύψαι.
τύψαιτον τυψαίτην.

τύψαιμεν τύψαιτε τύψαιεν.

Ἀόριστος δεύτερος.

Τύποιμι τύποις τύποι.
τύποιτον τυποίτην.
τύποιμεν τύποιτε τύποιεν.

Μέλλων πρῶτος.

Τύψοιμι τύψοις τύψοι.
τύψοιτον τυψοίτην.
τύψοιμεν τύψοιτε τύψοιεν.

Μέλλων δεύτερος.

Τυποῖμι τυποῖς τυποῖ.
τυποῖτον τυποίτην.
τυποῖμεν τυποῖτε τυποῖεν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατ.

ἐὰν τύπτω τύπτῃς τύπτῃ.
ἐὰν τύπτητον τύπτητον.
ἐὰν τύπτωμεν τύπτητε τύπτωσι.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν τετύφω τετύφῃς τετύφῃ.
ἐὰν τετύφητον τετύφητον.
ἐὰν τετύφωμεν τετύφητε τετύφωσι.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐὰν τύψω τύψῃς τύψῃ.
ἐὰν τύψητον τύψητον.
ἐὰν τύψωμεν τύψητε τύψωσι.

Ἀόριστος δεύτερος.

ἐὰν τύπω τύπῃς τύπῃ.
ἐὰν τύπητον τύπητον.

ἐὰν τύπωμεν τύπτητε τύπωσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςῶς καὶ παρατ.	τύπτειν.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	τετυφέναι.
ἀόριςος ά.	τύψαι.
ἀόριςος β΄.	τυπεῖν.
μέλλων ά.	τύψειν.
μέλλων β΄.	τυπεῖν.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ενεςὼς, καὶ παρατ.

ὁ τύπτων,	τοῦ τύπτοντος.
ἡ τύπτουσα,	τῆς τυπτούσης.
τὸ τύπτον,	τοῦ τύπτοντος.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ τετυφὼς,	τοῦ τετυφότος.
ἡ τετυφῦα,	τῆς τετυφύας.
τὸ τετυφὸς,	τοῦ τετυφότος.

Αόριςος πρῶτος.

ὁ τύψας,	τοῦ τύψαντος.
ἡ τύψασα,	τῆς τυψάσης.
τὸ τύψαν,	τοῦ τύψαντος.

Αόριςος δεύτερος.

ὁ τυπὼν,	τοῦ τυπόντος.
ἡ τυποῦσα,	τῆς τυπούσης.
τὸ τυπὸν,	τοῦ τυπόντος.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ τύψων,	τοῦ τύψοντος.
ἡ τύψουσα,	τῆς τυψούσης.
τὸ τύψον,	τοῦ τύψοντος.

Μέλλων δεύτερος.

ὁ τυπῶν,	τοῦ τυποῦντος.
ἡ τυποῦσα,	τῆς τυπούσης.
τὸ τυποῦν,	τοῦ τυποῦντος.

Aduertendum eſt, participia maſculina & neutra ad quintam ſimplicium declinationem referri, fœminina uero ad ſecundam.

De uerbis paſsiuis.

In paſſiuis uero hæc ſunt annotanda, hoc eſt, dualem numerum omneis habere perſonas, cum prima pluralis non in μεν, ſed in θα, exeat: demptis aoriſtis paſſiuis, qui actiuorum literaturam ſequuntur.

Etiam tertiam perſonam pluralem præteriti perfecti paſſiui omnino deficere, ſi tertia ſingularis ante ται, finalem ſyllabam aliam habeat conſonantem. pro ea autem participio eiuſdem temporis utimur & ſubſtantiuo uerbo. Hoc idem patitur & præteritum perfectum modi optatiui & ſubiunctiui, in omnibus numeris & perſonis, cum nullo modo recte formari poſſit, ſi prima perſona præteriti paſſiui aliquam habeat conſonantem ante μαι, finalem.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς.

τύπτομαι	τύπτῃ	τύπτεται.
τυπτόμεθον	τύπτεσθον	τύπτεσθον.
τυπτόμεθα	τύπτεσθε	τύπτονται.

Παρατατικὸς.

ἐτυπτόμην	ἐτύπτου	ἐτύπτετο.

ἐτυπτόμεθον

ἐτυπτόμεθον	ἐτύπτεσθον	ἐτυπτέσθην.
ἐτυπτόμεθα	ἐτύπτεσθε	ἐτύπτοντο.

Παρακείμενος.

τέτυμμαι	τέτυψαι	τέτυπται.
τετύμμεθον	τέτυφθον	τέτυφθον.
τετύμμεθα	τέτυφθε	τετυμμένοι εἰσί,
	καὶ ἰωνικῶς	τετύφαται.

Ὑπερσυντελικός.

ἐτετύμμην	ἐτέτυψο	ἐτέτυπτο.
ἐτετύμμεθον	ἐτέτυφθον	ἐτετύφθην.
ἐτετύμμεθα	ἐτέτυφθε	ἐτετυμμένοι ἦσαν,
	καὶ ἰωνικῶς	ἐτετύφατο.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐτύφθην	ἐτύφθης	ἐτύφθη.
	ἐτύφθητον	ἐτυφθήτην.
ἐτύφθημεν	ἐτύφθητε	ἐτύφθησαν.

Ἀόριστος δεύτερος.

ἐτύπην	ἐτύπης	ἐτύπη.
	ἐτύπητον	ἐτυπήτην.
ἐτύπημεν	ἐτύπητε	ἐτύπησαν.

Μέλλων πρῶτος.

τυφθήσομαι	τυφθήσῃ	τυφθήσεται.
τυφθησόμεθον	τυφθήσεσθον	τυφθήσεσθον.
τυφθησόμεθα	τυφθήσεσθε	τυφθήσονται.

Μέλλων δεύτερος.

τυπήσομαι	τυπήσῃ	τυπήσεται.
τυπησόμεθον	τυπήσεσθον	τυπήσεσθον.
τυπησόμεθα	τυπήσεσθε	τυπήσονται.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

τετύψομαι	τετύψῃ	τετύψεται.
τετυψόμεθον	τετύψεσθον	τετύψεσθον.
τετυψόμεθα	τετύψεσθε	τετύψονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

τύπτου	τυπτέσθω.
τύπτεσθον	τυπτέσθων.
τύπτεσθε	τυπτέσθωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

τέτυψο	τετύφθω.
τέτυφθον	τετύφθων.
τέτυφθε	τετύφθωσαν.

Αόριςος πρῶτος.

τύφθητι	τυφθήτω.
τύφθητον	τυφθήτων.
τύφθητε	τυφθήτωσαν.

Αόριςος δεύτερος.

τύπηθι	τυπήτω.
τύπητον	τυπήτων.
τύπητε	τυπήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

Τυπτοίμην	τύπτοιο	τύπτοιτο.
τυπτοίμεθον	τύπτοισθον	τυπτοίσθην.
τυπτοίμεθα	τύπτοισθε	τύπτοιντο.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

τετυμμένος	εἴην εἴης	εἴη.
τετυμμένω	εἴητον	εἰήτην.
τετυμμένοι	εἴημεν εἴτε	εἴησαν.

Αόριςος

Αόριστος πρῶτος.

Τυφθείην	τυφθείης	τυφθείη.
	τυφθείητον	τυφθειήτην.
τυφθείημεν	τυφθείητε	τυφθείησαν.

Αόριστος δεύτερος.

τυπείην	τυπείης	τυπείη.
	τυπείητον	τυπειήτην.
τυπείημεν	τυπείητε	τυπείησαν.

Μέλλων πρῶτος.

τυφθησοίμην	τυφθήσοιο	τυφθήσοιτο.
τυφθησοίμεθον	τυφθήσοισθον	τυφθησοίσθην.
τυφθησοίμεθα	τυφθήσοισθε	τυφθήσοιντο.

Μέλλων δεύτερος.

τυπησοίμην	τυπήσοιο	τυπήσοιτο.
τυπησοίμεθον	τυπήσοισθον	τυπησοίσθην.
τυπησοίμεθα	τυπήσοισθε	τυπήσοιντο.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

τετυψοίμην	τετύψοιο	τετύψοιτο.
τετυψοίμεθον	τετύψοισθον	τετυψοίσθην.
τετυψοίμεθα	τετύψοισθε	τετύψοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρα.

ἐὰν τύπτωμαι	τύπτῃ	τύπτηται.
ἐὰν τυπτώμεθον	τύπτησθον	τύπτησθον.
ἐὰν τυπτώμεθα	τύπτησθε	τύπτωνται.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

τετυμμένος	ἐὰν ὦ ᾖς	ᾖ.
τετυμμένω	ἐὰν ἦτον	ἦτον.
τετυμμένοι	ἐὰν ὦμεν ἦτε	ὦσι.

Αόριϛος πρῶτος.

ἐὰν τυφθῶ	τυφθῇς	τυφθῇ.
ἐὰν	τυφθῆτον	τυφθῆτον.
ἐὰν τυφθῶμεν	τυφθῆτε	τυφθῶσι.

Αόριϛος δεύτερος.

ἐὰν τυπῶ	τυπῇς	τυπῇ.
ἐὰν	τυπῆτον	τυπῆτον.
ἐὰν τυπῶμεν	τυπῆτε	τυπῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεϛῶς καὶ παρατ.	τύπτεσθαι.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	τετύφθαι.
ἀόριϛος ά.	τυφθῆναι.
ἀόριϛος β΄.	τυπῆναι.
μέλλων ά.	τυφθήσεσθαι.
μέλλων β΄.	τυπήσεσθαι.
μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.	τετύψεσθαι.

ΜΕΤΟΚΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ενεϛῶς καὶ παρατ.

ὁ τυπτόμενος,	τοῦ τυπτομένου.
ἡ τυπτομένη,	τῆς τυπτομένης.
τὸ τυπτόμενον,	τοῦ τυπτομένου.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ τετυμμένος,	τοῦ τετυμμένου.
ἡ τετυμμένη,	τῆς τετυμμένης.
τὸ τετυμμένον,	τοῦ τετυμμένου.

Αόριϛος πρῶτος.

ὁ τυφθεὶς,	τοῦ τυφθέντος.
ἡ τυφθεῖσα,	τῆς τυφθείσης.
τὸ τυφθὲν,	τοῦ τυφθέντος.

Αόριϛος

Ἀόριστος δεύτερος.

ὁ τυπεὶς, τοῦ τυπέντος.
ἡ τυπεῖσα, τῆς τυπείσης.
τὸ τυπὲν, τοῦ τυπέντος.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ τυφθησόμενος, τοῦ τυφθησομένου.
ἡ τυφθησομένη, τῆς τυφθησομένης.
τὸ τυφθησόμενον, τοῦ τυφθησομένου.

Μέλλων δεύτερος.

ὁ τυπησόμενος, τοῦ τυπησομένου.
ἡ τυπησομένη, τῆς τυπησομένης.
τὸ τυπησόμενον, τοῦ τυπησομένου.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

ὁ τετυψόμενος, τοῦ τετυψομένου.
ἡ τετυψομένη, τῆς τετυψομένης.
τὸ τετυψόμενον, τοῦ τετυψομένου.

Aduertendum eſt, participia paſſiua in μενος *maſculina, et neutra in* μενον *tertiæ eſſe ſimplicium declinationis: fœminina uero eorum, ſecundæ. At participia utriuſque aoriſti paſſiui, maſculini generis et neutri, quintæ declinationis: eorũ uero fœminina ſecũdæ.*

De uerbo medio.

LIbuit mihi in hac uerborum declinatione, Theodorum Gazam imitanti, communi ordini relicto, per omnes modos & tempora, uerba media ſeorſum uariare, cum alij partim Actiuis, ut præteritum perfectum, & præteritum pluſquamperfectum: partim uero Paßiuis, hoc eſt, ambos aoriſtos, & utrunque futurum admiſcuerint. Quod

quidem

quidem eo consilio fecimus, ut faciliorem discentibus uiam ostenderemus. Esto igitur tertio loco eorũ perfecta ac distincta uariatio, quæ quidem in præsenti, et præterito imperfecto paßiuis prorsus similia sunt.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς.

τύπτομαι	τύπτῃ	τύπτεται.
τυπτόμεθον	τύπτεσθον	τύπτεσθον.
τυπτόμεθα	τύπτεσθε	τύπτονται.

Παρατατικὸς.

ἐτυπτόμην	ἐτύπτου	ἐτύπτετο.
ἐτυπτόμεθον	ἐτύπτεσθον	ἐτυπτέσθην.
ἐτυπτόμεθα	ἐτύπτεσθε	ἐτύπτοντο.

Παρακείμενος.

τέτυπα	τέτυπας	τέτυπε.
	τετύπατον	τετύπατον.
τετύπαμεν	τετύπατε	τετύπασι.

Ὑπερσυντελικὸς.

ἐτετύπειν	ἐτετύπεις	ἐτετύπει.
	ἐτετύπειτον	ἐτετυπείτην.
ἐτετύπειμεν	ἐτετύπειτε	ἐτετύπεισαν.

Αόριστος πρῶτος.

ἐτυψάμην	ἐτύψω	ἐτύψατο.
ἐτυψάμεθον	ἐτύψασθον	ἐτυψάσθην.
ἐτυψάμεθα	ἐτύψασθε	ἐτύψαντο.

Αόριστος δεύτερος.

ἐτυπόμην	ἐτύπου	ἐτύπετο.
ἐτυπόμεθον	ἐτύπεσθον	ἐτυπέσθην.
ἐτυπόμεθα	ἐτύπεσθε	ἐτύποντο.

Μέλλω

Μέλλων πρῶτος.

τύψομαι	τύψῃ	τύψεται.
τυψόμεθον	τύψεσθον	τύψεσθον.
τυψόμεθα	τύψεσθε	τύψονται.

Μέλλων δεύτερος.

τυποῦμαι	τυπῇ	τυπεῖται.
τυπούμεθον	τυπεῖσθον	τυπεῖσθον.
τυπούμεθα	τυπεῖσθε	τυποῦνται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

τύπτου	τυπτέσθω.
τύπτεσθον	τυπτέσθων.
τύπτεσθε	τυπτέσθωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

τέτυπε	τετυπέτω.
τετύπετον	τετυπέτων.
τετύπετε	τετυπέτωσαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

τύψαι	τυψάσθω.
τύψασθον	τυψάσθων.
τύψασθε	τυψάσθωσαν.

Ἀόριστος δεύτερος.

τυποῦ	τυπέσθω.
τύπεσθον	τυπέσθων.
τύπεσθε	τυπέσθωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

τυπτοίμην	τύπτοιο	τύπτοιτο.
τυπτοίμεθον	τύπτοισθον	τυπτοίσθην.

τυπτοίμεθα τύπτοιτε τύπτοιντο.

Παρακ. καὶ ὑπερσ.

τετύποιμι τετύποις τετύποι.

τετύποιτον τετυποίτην.

τετύποιμεν τετύποιτε τετύποιεν.

Αόριστος πρῶτος.

τυψαίμην τύψαιο τύψαιτο.

τυψαίμεθον τύψαισθον τυψαίσθην.

τυψαίμεθα τύψαισθε τύψαιντο.

Αόριστος δεύτερος.

τυποίμην τύποιο τύποιτο.

τυποίμεθον τύποισθον τυποίσθην.

τυποίμεθα τύποισθε τύποιντο.

Μέλλων πρῶτος.

τυψοίμην τύψοιο τύψοιτο.

τυψοίμεθον τύψοισθον τυψοίσθην.

τυψοίμεθα τύψοισθε τύψοιντο.

Μέλλων δεύτερος.

τυποίμην τυποῖο τυποῖτο.

τυποίμεθον τυποῖσθον τυποίσθην.

τυποίμεθα τυποῖσθε τυποῖντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατατ.

ἐὰν τύπτωμαι τύπτῃ τύπτηται.

ἐὰν τυπτώμεθον τύπτησθον τύπτησθον.

ἐὰν τυπτώμεθα τύπτησθε τύπτωνται.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν τετύπω τετύπῃς τετύπῃ.

ἐὰν τετύπητον τετύπητον.

ἐὰν

ἐὰν τετύπωμεν	τετύπητε	τετύπωσι.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐὰν τύψωμαι	τύψῃ	τύψηται.
ἐὰν τυψώμεθον	τύψησθον	τύψησθον.
ἐὰν τυψώμεθα	τύψησθε	τύψωνται.

Ἀόριστος δεύτερος.

ἐὰν τύπωμαι	τύπῃ	τύπηται.
ἐὰν τυπώμεθον	τύπησθον	τύπησθον.
ἐὰν τυπώμεθα	τύπησθε	τύπωνται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	τύπτεσθαι.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	τετυπέναι.
ἀόριστος ά.	τύψασθαι.
ἀόριστος β'.	τυπέσθαι.
μέλλων ά.	τύψεσθαι.
μέλλων β'.	τυπεῖσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ τυπτόμενος,	τοῦ τυπτομένου.
ἡ τυπτομένη,	τῆς τυπτομένης.
τὸ τυπτόμενον,	τοῦ τυπτομένου.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ τετυπὼς,	τοῦ τετυπότος.
ἡ τετυπῦα,	τῆς τετυπύας.
τὸ τετυπὸς,	τοῦ τετυπότος.

Ἀόριστος πρῶτος.

ὁ τυψάμενος,	τοῦ τυψαμένου.
ἡ τυψαμένη,	τῆς τυψαμένης.
τὸ τυψάμενον,	τοῦ τυψαμένου.

Ἀόριστος

Ἀόριστος δεύτερος.

ὁ τυπόμενος,	τοῦ τυπομένου.
ἡ τυπομένη,	τῆς τυπομένης.
τοῦ τυπόμενον,	τοῦ τυπομένου.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ τυψόμενος,	τοῦ τυψομένου,
ἡ τυψομένη,	τῆς τυψομένης.
τὸ τυψόμενον,	τοῦ τυψομένου.

Μέλλων δεύτερος.

ὁ τυπούμενος,	τοῦ τυπουμένου.
ἡ τυπουμένη,	τῆς τυπουμένης.
τὸ τυπούμενον,	τοῦ τυπουμένου.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΠΩΜΕΝΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ.

Circunflexa uerba à sexta coniugatione grauitonorum fiunt, non tamen ab omnibus uerbis, sed ab ijs solum, quæ in penultima habent siue ε, *siue* α, *siue* ο *ut* ποιέω, βοάω, χρυσόω. *Et dicuntur circunflexa, quòd circunflexum accentum habent in ultima ex contractione: ut* ποιέω, ποιῶ. βοάω, βοῶ. χρυσόω, χρυσῶ. *Patiuntur autem synæresim in præsenti, & præterito imperfecto modi indicatiui, quæ quidem tempora in alijs modis, & etiam participijs simul uariantur. Et cum in his uerbis uariæ sint synæreses, uarias coniugationes esse oportet, quæ per supradictas tres uocales, hoc est,* ε, α, *&* ο, *distinguuntur, quas* χαρακτηριστικὰ, *id est, formatiuas literas appellare possumus, quemadmodum & consonantes in grauitonis. Esto igitur* ε, χαρακτηριστικὸν,

ρακτηριςικὸν, primæ coniugationis circunflexorum, a ſecundæ, o tertiæ.

ΠΡΩΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΠΩΜΕΝΩΝ.

Id eſt, prima coniugatio circunflexorum uerborum in εω deſinentium.

PRima coniugatio circũflexorum, à uerbis ſextæ coniugationis grauitonorum in εω, deſinentibus, per ſynæreſim fit: ut ποιέω, ποιῶ. Cuius futurum in σω, deſinens, à uerbo perfecto fit, penultima uocali, hoc eſt, ε in η conuerſa: ut ποιέω, ποιήσω. Eandem quoque uocalem et præteritum perfectum in κα, deſinens ſeruat: hoc idem & præteritum pluſquamperfectum, & aoriſtus primus faciunt: ut πεποίηκα, ἐπεποιήκειν, ἐποίησα. Quædam tamen inueniuntur quæ in huiuſmodi temporibus ε, immutatum retinent, ut τελέω, τελῶ, τελέσω. ὀλέω, ῶ, ὀλέσω. καλέω, ῶ, καλέσω. ἀρκέω, ῶ, ἀρκέσω, & alia. Sunt & quæ utrunque habent: ut φρονέω, ῶ, φρονέσω, καὶ φρονήσω. αἰνέω, ῶ, αἰνέσω, καὶ αἰνήσω. κορέω, ῶ, κορέσω, καὶ κορήσω, & alia. Synæreſes autem huius coniugationis, quæ ſemper ex ε, præcedente, & uocali ſequente fiunt, ſex ſunt, ει, ου, οι, ῃ, η, ω. nam ſi poſt ε, alterum ſequatur ε, in ει, diphthongum fit ſynæreſis, ut ποιέετον, ποιεῖτον: ſi η, in η, ut ποιέητε, ποιῆτε: ſi ο, in ου ut ποιέομεν, ποιοῦμεν: ſi ω, in ω, ut ποιέω, ποιῶ: ποιέεις, ποιεῖς. ποιέῃ, ποιῇ. ποιέοιμι, ποιοῖμι. ποιέουσι. ποιοῦσι.

	ε	ει	
χαρακτηριστικὸν ε	η	ῃ	Si post ε, sequitur diph-
	ο	ου	thongus, in eandem fit syn-
	ω	ω	æresis.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς.

Ποιέω, ῶ.	ποιέεις, εῖς.	ποιέει, εῖ.
	ποιέετον, εῖτον.	ποιέετον, εῖτον.
ποιέομεν, οῦμεν.	ποιέετε, εῖτε.	ποιέουσι, οῦσι.

Παρατατικὸς.

ἐποίεον, ουν.	ἐποίεες, εις.	ἐποίεε, ει.
	ἐποιέετον, εῖτον.	ἐποιεέτην, είτην.
ἐποιέομεν, οῦμεν.	ἐποιέετε, εῖτε.	ἐποίεον, ουν.

Παρακείμενος.

πεποίηκα	πεποίηκας	πεποίηκε.
	πεποιήκατον	πεποιήκατον.
πεποιήκαμεν	πεποιήκατε	πεποιήκασι.

Ὑπερσυντελικὸς.

ἐπεποιήκειν	ἐπεποιήκεις	ἐπεποιήκει.
	ἐπεποιήκειτον	ἐπεποιηκείτην.
ἐπεποιήκειμεν	ἐπεποιήκειτε	ἐπεποιήκεισαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐποίησα	ἐποίησας	ἐποίησε.
	ἐποιήσατον	ἐποιησάτην.
ἐποιήσαμεν	ἐποιήσατε	ἐποίησαν.

Μέλλων πρῶτος.

ποιήσω	ποιήσεις	ποιήσει.
	ποιήσετον	ποιήσετον.
ποιήσομεν	ποιήσετε.	ποιήσουσι.

Προστακτικὰ

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστῶς καὶ παρατ.

ποίεε, ποίει.	ποιεέτω, ποιείτω.
ποιέετον, εῖτον.	ποιεέτων, είτων.
ποιέετε, εῖτε.	ποιεέτωσαν, είτωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

πεποίηκε	πεποιηκέτω.
πεποιήκετον	πεποιηκέτων.
πεποιήκετε	πεποιηκέτωσαν.

Αόριστος πρῶτος.

ποίησον	ποιησάτω.
ποιήσατον	ποιησάτων.
ποιήσατε	ποιησάτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστῶς καὶ παρατ.

ποιέοιμι, οῖμι,	ποιέοις, οῖς.	ποιέοι, οῖ.
	ποιέοιτον, οῖτον.	ποιεοίτην, οίτην.
ποιέοιμεν, οῖμεν.	ποιέοιτε, οῖτε.	ποιέοιεν, οῖεν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

πεποιήκοιμι	πεποιήκοις	πεποιήκοι.
	πεποιήκοιτον	πεποιηκοίτην.
πεποιήκοιμεν	πεποιήκοιτε	πεποιήκοιεν.

Αόριστος πρῶτος.

ποιήσαιμι	ποιήσαις	ποιήσαι.
	ποιήσαιτον	ποιησαίτην.
ποιήσαιμεν	ποιήσαιτε	ποιήσαιεν.

Μέλλων πρῶτος.

ποιήσοιμι	ποιήσοις	ποιήσοι.
	ποιήσοιτον	ποιησοίτην.

ποιήσοιμεν ποιήσοιτε ποιήσοιεν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςῶς, καὶ παρατ.

ἐὰν ποιέω, ῶ. ποιέῃς, ποιῇς. ποιέῃ, ποιῇ.

ἐὰν ποιέητον, ῆτον. ποιέητον, ῆτον.

ἐὰν ποιέωμεν, ῶμεν. ποιέητε, ῆτε. ποιέωσι, ῶσι.

Παρακ. καὶ ὑπερσυ.

ἐὰν πεποιήκω πεποιήκῃς πεποιήκῃ.

ἐὰν πεποιήκητον πεποιήκητον.

ἐὰν πεποιήκωμεν πεποιήκητε πεποιήκωσι.

Αόριςος πρῶτος.

ἐὰν ποιήσω ποιήσῃς ποιήσῃ.

ἐὰν ποιήσητον ποιήσητον.

ἐὰν ποιήσωμεν ποιήσητε ποιήσωσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςῶς καὶ παρατ. ποιέειν, εῖν.

παρακ. καὶ ὑπερσυ. πεποιηκέναι.

ἀόριςος ά. ποιῆσαι.

μέλλων ά. ποιήσειν.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ενεςῶς καὶ παρατ.

ὁ ποιέων, ποιῶν τοῦ ποιέοντος, οῦντος.

ἡ ποιέουσα, οῦσα. τῆς ποιεούσης, ούσης.

τὸ ποιέον, ποιοῦν. τοῦ ποιέοντος, οῦντος.

Παρακ. καὶ ὑπερσυ.

ὁ πεποιηκὼς, τοῦ πεποιηκότος.

ἡ πεποιηκυῖα, τῆς πεποιηκυίας.

τὸ πεποιηκὸς τοῦ πεποιηκότος.

ὁ ποιήσας, τοῦ ποιήσαντος.
ἡ ποιήσασα, τῆς ποιησάσης.
τὸ ποιῆσαν, τοῦ ποιήσαντος.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ ποιήσων, τοῦ ποιήσοντος.
ἡ ποιήσουσα, τῆς ποιησούσης.
τὸ ποιῆσον τοῦ ποιήσοντος.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς.

ποιέομαι, οῦμαι. ποιέῃ, ποιῇ. ποιέεται, εῖται.
ποιεόμεθον, ούμεθον. ποιέεσθον, εῖσθον. ποιέεσθον, εῖσθον.
ποιεόμεθα, ούμεθα. ποιέεσθε, εῖσθε. ποιέονται, οῦνται.

Παρατατικὸς.

ἐποιεόμην, ούμην. ἐποιέου, ἐποιοῦ. ἐποιέετο, εῖτο.
ἐποιεόμεθον, ούμεθον. έεσθον, εῖσθον. ἐποιεέσθην, είσθην.
ἐποιεόμεθα, ούμεθα. ἐποιέεσθε, εῖσθε. ἐποιέοντο, οῦντο.

Παρακείμενος.

πεποίημαι	πεποίησαι	πεποίηται.
πεποιήμεθον	πεποίησθον	πεποίησθον.
πεποιήμεθα	πεποίησθε	πεποίηνται,
	καὶ ἰωνικῶς	πεποιέαται.

Ὑπερσυντελικὸς.

ἐπεποιήμην	ἐπεποίησο	ἐπεποίητο.
ἐπεποιήμεθον	ἐπεποίησθον	ἐπεποιήσθην.
ἐπεποιήμεθα	ἐπεποίησθε	ἐπεποίηντο,
	καὶ ἰωνικῶς	ἐπεποιέατο.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐποιήθην ἐποιήθης ἐποιήθη.

	ἐποιήθητον	ἐποιηθήτην.
ἐποιήθημεν	ἐποιήθητε	ἐποιήθησαν.

Μέλλων πρῶτος.

ποιηθήσομαι	ποιηθήσῃ	ποιηθήσεται.
ποιηθησόμεθον	ποιηθήσεθον	ποιηθήσεθον.
ποιηθησόμεθα	ποιηθήσεθε	ποιηθήσονται.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

πεποιήσομαι	πεποιήσῃ	πεποιήσεται.
πεποιησόμεθον	πεποιήσεθον	πεποιήσεθον.
πεποιησόμεθα	πεποιήσεθε	πεποιήσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατατ.

ποιέου, ποιοῦ.	ποιεέσθω, είσθω.
ποιέεσθον, εῖσθον.	ποιεέσθων, είσθων.
ποιέεσθε, εῖσθε.	ποιεέσθωσαν, είσθωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

πεποίησο	πεποιήσθω.
πεποίησθον	πεποιήσθων.
πεποίησθε	πεποιήσθωσαν.

Αόριςος πρῶτος.

ποιήθητι	ποιηθήτω.
ποιήθητον	ποιηθήτων.
ποιήθητε	ποιηθήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

ποιεοίμην, οίμην.	ποιέοιο, ποιοῖο.	ποιέοιτο, οῖτο.
ποιεοίμεθον, οίμεθον.	ποιέοισθον, οῖσθον.	ποιεοίσθην.
ποιεοίμεθα, οίμεθα.	ποιέοισθε, οῖσθε.	ποιέοιντο, οῖντο.

Παρακ.

Παρακ. καὶ ὑπερσυ.

πεποιήμην	πεποιῆο	πεποιῆτο.
πεποιήμεθον	πεποιῆσθον	πεποιήσθην.
πεποιήμεθα	πεποιῆσθε	πεποιῆντο.

Accentu circunflexo ſuper penultimam ſecundæ & tertiæ perſonæ cuiuſuis numeri, niſi longa ſequatur: quod in omnibus ſane uerbis circunflexis ſeruandum eſt.

Ἀόριστος πρῶτος.

ποιηθείην	ποιηθείης	ποιηθείη.
	ποιηθείητον	ποιηθειήτην.
ποιηθείημεν	ποιηθείητε	ποιηθείησαν.

Μέλλων πρῶτος.

ποιηθησοίμην	ποιηθήσοιο	ποιηθήσοιτο.
ποιηθησοίμεθον	ποιηθήσοισθον	ποιηθησοίσθην.
ποιηθησοίμεθα	ποιηθήσοισθε	ποιηθήσοιντο.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

πεποιησοίμην	πεποιήσοιο	πεποιήσοιτο.
πεποιησοίμεθον	πεποιήσοισθον	πεποιησοίσθην.
πεποιησοίμεθα	πεποιήσοι σθε	πεποιήσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν ποιέωμαι, ῶμαι. ποιέῃ, ποιῇ. ποιέηται, ῆται.
ἐὰν ποιεώμεθον, ώμεθον. έησθον. ῆσθον. ποιέησθον, ῆσθον.
ἐὰν ποιεώμεθα, ώμεθα. ποιέησθε, ῆσθε. ποιέωνται, ῶνται.

Παρακ. καὶ ὑπερσυ.

ἐὰν πεποιῶμαι	πεποιῇ	πεποιῆται.
ἐὰν πεποιώμεθον	πεποιῆσθον	πεποιῆσθον.
ἐὰν πεποιώμεθα	πεποιῆσθε	πεποιῶνται.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐὰν ποιηθῶ ποιηθῇς ποιηθῇ.
ἐὰν ποιηθῆτον ποιηθῆτον.
ἐὰν ποιηθῶμεν ποιηθῆτε ποιηθῶσι.

Hoc in loco aduertendum est, subiunctiua in μαι *desinentia, si à circunflexis existant, circunflectere penultimam,* ἐὰν νοῶ, ἐὰν νοῶμαι, ἐὰν ποιῶ, ἐὰν ποιῶμαι: *etiam si sint præteriti perfecti,* ἐὰν πεποιῶμαι, ἐὰν σεβοῶμαι: *grauari autem, si à grauitonis extiterint,* ἐὰν τύπτω, ἐὰν τύπτωμαι. *& reliqua eodem modo.*

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ. ποιέεσθαι, εῖσθαι.
παρακ. καὶ ὑπερσυν. πεποιῆσθαι.
ἀόριστος α΄. ποιηθῆναι.
μέλλων α΄. ποιηθήσεσθαι.
μετ' ὀλίγον μέλλων, πεποιήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ ποιεόμενος, ούμενος. τοῦ ποιεομένου, ουμένου.
ἡ ποιεομένη, ουμένη. τῆς ποιεομένης, ένης.
τὸ ποιεόμενον, ούμενον. τοῦ ποιεομένου, ουμένου,

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ πεποιημένος, τοῦ πεποιημένου.
ἡ πεποιημένη, τῆς πεποιημένης.
τὸ πεποιημένον, τοῦ πεποιημέν.

Ἀόριστος πρῶτος.

ὁ ποιηθεὶς, τοῦ ποιηθένθος.
ἡ ποιηθεῖσα, τῆς ποιηθείσης.
τὸ ποιηθὲν, τοῦ ποιηθέντος.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ ποιηθησόμενος, τοῦ ποιηθησομένου.
ἡ ποιηθησομένη, τῆς ποιηθησομένης.
τὸ ποιηθησόμενον, τοῦ ποιηθησομένου.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

ὁ πεποιησόμενος, τοῦ πεποιησομένου.
ἡ πεποιησομένη, τῆς πεποιησομένης.
τὸ πεποιησόμενον, τοῦ πεποιησομένου.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστώς.

ποιέομαι, οῦμαι. ποιέῃ, ποιῇ. ποιέεται, εῖται. &c.

Παρατατικός.

ἐποιεόμην, ούμην. ἐποιέου, οῦ. ἐποιέετο, εῖτο.

Ad similitudinem passiuorum cætera uariabis.

Præteritum perfectum medium, & præteritum plusquam perfectum, & secundus aoristus, ac futurum secundum omnino desunt in huiusmodi uerbis circunflexis, paucis quibusdam exceptis, ut in præteritorum formatione latius dicetur.

Αόριστος πρῶτος.

ἐποιησάμην ἐποιήσω ἐποιήσατο.
ἐποιησάμεθον ἐποιήσασθον ἐποιησάσθην.
ἐποιησάμεθα ἐποιήσασθε ἐποιήσαντο.

Μέλλων πρῶτος.

ποιήσομαι ποιήσῃ ποιήσεται.
ποιησόμεθον ποιήσεσθον ποιήσεσθον.
ποιησόμεθα ποιήσεσθε ποιήσονται.

ΠΡΟΚΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΚΑ.

Ενεςῶς καὶ παρατ.

ποιέου, ποιοῦ. *ut passiuum.*

Αόριςος πρῶτος.

ποίησαι	ποιησάσθω.
ποιήσασθον	ποιησάσθων.
ποιήσασθε	ποιησάσθωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςῶς καὶ παρατ.

ποιεοίμην, οίμην. ποιέοιο, οῖο. ποιέοιτο, οῖτο. &c.

Αόριςος πρῶτος.

ποιησαίμην	ποιήσαιο	ποιήσαιτο.
ποιησαίμεθον	ποιήσαισθον	ποιησαίσθην.
ποιησαίμεθα	ποιήσαισθε	ποιήσαιντο.

Μέλλων πρῶτος.

ποιησοίμην	ποιήσοιο	ποιήσοιτο.
ποιησοίμεθον	ποιήσοισθον	ποιησοίσθην.
ποιησοίμεθα	ποιήσοισθε	ποιήσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςῶς καὶ παρατ.

ἐὰν ποιέωμαι, ῶμαι. ποιέῃ, ποιῇ. ποιέεται, ῆται. &c.

Αόριςος πρῶτος.

ἐὰν ποιήσωμαι	ποιήσῃ	ποιήσηται.
ἐὰν ποιησώμεθον	ποιήσησθον	ποιήσησθον.
ἐὰν ποιησώμεθα	ποιήσοισθε	ποιήσωνται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςῶς καὶ παρατ. ποιέεσθαι, εῖσθαι.

αόριςος ά. ποιήσασθαι.

μέλλων ά. ποιήσεσθαι.

Μετόχαι

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

Ἐνεςῶς καὶ παρατ.

ὁ ποιεόμενος, ούμενος	τοῦ ποιεομένου, ουμένου.
ἡ ποιεομένη, ουμένη.	τῆς ποιεομένης, ένης.
τὸ ποιεόμενον, ούμενον	τοῦ ποιεομένου, ουμένου.

Ἀόριςος πρῶτος.

ὁ ποιησάμενος, ἡ ποιησαμένη, τὸ ποιησάμενον.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ ποιησόμενος, ἡ ποιησομένη, τὸ ποιησόμενον.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΠΩΜΕΝΩΝ,

Est uerborum in αω desinentium.

Secunda coniugatio circunflexorum à uerbis sextæ coniugationis grauitonorum in αω, desinentibus, per synæresim fit: ut γελάω, γελῶ. Cuius futurum in σω, desinens à uerbo perfecto fit, nunc penultima uocali seruata, ut γελάω, ῶ, γελάσω: nunc in η conuersa, βοάω, βοῶ, βοήσω. Eandem quoque penultimam & præteritum perfectum in κα desinens seruat, ut γεγέλακα, βεβόηκα. Sic & præteritum plusquamperfectum, & primus aoristus. Synæreses autem huius secundæ coniugationis, quæ semper ex α, præcedente, & uocali sequente fiunt, duæ tantummodo sunt, α scilicet & ω. nam post ipsum α, aut ε, sequitur aut η, aut ο μικρὸν, aut ω. si ε, aut η, sequantur, in α productum fit crasis, ut βοάετε, βοᾶτε, βοάητε, βοᾶτε: si ο μικρὸν, aut ω, in ω μέγα fit semper, ut βοάω, βοῶ, βοάομεν, βοῶμεν. At ubi ι, in diphthongo repertũ fuerit, idem facta crasi in diphthon

gum impropriam per synæresim resumendum erit: ut βοάεις, βοᾷς. βοάει, βοᾷ. βοάοιμι, βοῷμι. Si uero υ, omnino abijciendum, ut βοάουσι, βῶσι.

χαρακτηριστικὸν α	ε η ο ω	α ω	Si post α, sequitur ι in quapiam diphthongo, idem remanet in diphthongo impropria.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς.

βοάω, ῶ.	βοάεις, ᾷς.	βοάει, βοᾷ.
	βοάετον, ᾶτον.	βοάετον, ᾶτον.
βοάομεν, ῶμεν.	βοάετε, ᾶτε.	βοάουσι, ῶσι.

Παρατατικὸς.

ἐβόαον, ἐβόων.	ἐβόαες, ἐβόας,	ἐβόαε, ἐβόα.
	ἐβοάετον, ᾶτον.	ἐβοαέτην, άτην.
ἐβοάομεν, ῶμεν.	ἐβοάετε, ᾶτε.	ἐβόαον, ἐβόων.

Παρακείμενος.

βεβόηκα	βεβόηκας	βεβόηκε.
	βεβοήκατον	βεβοήκατον.
βεβοήκαμεν	βεβοήκατε	βεβοήκασι.

Ὑπερσυντελικὸς.

ἐβεβοήκειν	ἐβεβοήκεις	ἐβεβοήκει.
	ἐβεβοήκειτον	ἐβεβοηκείτην.
ἐβεβοήκειμεν	ἐβεβοήκειτε	ἐβεβοήκεισαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐβόησα	ἐβόησας	ἐβόησε.
	ἐβοήσατον	ἐβοησάτην.
ἐβοήσαμεν	ἐβοήσατε	ἐβόησαν.

Μέλλων

Μέλλων πρῶτος.

βοήσω	βοήσεις	βοήσει.
	βοήσετον	βοήσετον.
βοήσομεν	βοήσετε	βοήσουσι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατατ.

βόαε, βόα.	βοαέτω, βοάτω.
βοάετον, βοᾶτον.	βοαέτων, άτων.
βοάετε, βοᾶτε.	βοαέτωσαν, άτωσαν.

Παρακείμενος.

βεβόηκε	βεβοηκέτω.
βεβοήκετον	βεβοηκέτων.
βεβοήκετε	βεβοηκέτωσαν.

Αόριςος πρῶτος.

βόησον	βοησάτω.
βοήσατον	βοησάτων.
βοήσατε	βοησάτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατατ.

βοάοιμι, ῷμι.	βοάοις, βοῷς.	βοάοι, βοῷ.
	βοάοιτον, ῷτον.	βοαοίτην, ῴτην.
βοάοιμεν, ῷμεν.	βοάοιτε, ῷτε.	βοάοιεν, ῷεν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

βεβοήκοιμι	βεβοήκοις	βεβοήκοι.
	βεβοήκοιτον	βεβοηκοίτην.
βεβοήκοιμεν	βεβοήκοιτε	βεβοήκοιεν.

Αόριςος πρῶτος.

βοήσαιμι	βοήσαις	βοήσαι.
	βοήσαιτον	βοησαίτην.

βοήσαιμεν

βοήσαιμεν βοήσαιτε ϐοήσαιεν.

Μέλλων πρῶτος.

βοήσοιμι βοήσοις βοήσοι.

βοήσοιτον βοησοίτην.

ϐοήσοιμεν ϐοήσοιτε ϐοήσοιεν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ

Ενεςῶς καὶ παρατ.

ἐὰν ϐοάω, ϐοῶ. βοάῃς, βοᾷς. ϐοάῃ, ϐοᾷ.

ἐὰν ϐοάητον, ᾶτον. ϐοάητον, ᾶτον.

ἐὰν βοάωμεν, ῶμεν. βοάητε, ᾶτε. βοάωσι, ῶσι.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν βεϐοήκω βεϐοήκῃς ϐεϐοήκῃ.

ἐὰν βεϐοήκητον ϐεβοήκητον.

ἐὰν ϐεϐοήκωμεν βεϐοήκητε ϐεϐοήκωσι.

Αόριςος πρῶτος.

ἐὰν βοήσω βοήσῃς ϐοήσῃ.

ἐὰν ϐοήσητον ϐοήσητον.

ἐὰν ϐοήσωμεν ϐοήσητε ϐοήσωσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

ἐνεςῶς καὶ παρατ. ϐοᾶν.

παρακ. καὶ ὑπερσυν. βεβοηκέναι.

ἀόριςος ά. ϐοῆσαι.

μέλλων ά. ϐοήσειν.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ενεςῶς καὶ παρατ.

ὁ ϐοάων, βοῶν, τοῦ ϐοάοντος, ῶντος.

ἡ βοάουσα, ϐοῶσα. τῆς ϐοαούσης, ώσης.

τὸ ϐοάον, βοῶν. τοῦ ϐοάοντος, ῶντος.

Παρακ.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ βεβοηκὼς, τοῦ βεβοηκότος.
ἡ βεβοηκυῖα, τῆς βεβοηκυίας.
τὸ βεβοηκὸς, τοῦ βεβοηκότος.

Ἀόριστος πρῶτος.

ὁ βοήσας, ἡ βοήσασα, τὸ βοῆσαν.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ βοήσων, ἡ βοήσουσα, τὸ βοῆσον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς.

βοάομαι, ῶμαι. βοάῃ, βοᾷ. βοάεται, ᾶται.
βοαόμεθον, ώμεθον. βοάεσθον. ᾶσθον. βοάεσθον, ᾶσθον.
βοαόμεθα, ώμεθα. βοάεσθε, ᾶσθε. βοάονται, ῶνται.

Παρατατικός.

ἐβοαόμην, ώμην. ἐβοάου, ἐβοῶ. ἐβοάετο, ᾶτο.
ἐβοαόμεθον, ώμεθον. άεσθον, ᾶσθον. ἐβοαέσθην, άσθην.
ἐβοαόμεθα, ώμεθα. ἐβοάεσθε, ᾶσθε. ἐβοάοντο, ῶντο.

Παρακείμενος.

βεβόημαι βεβόσαι βεβόηται.
βεβοήμεθον βεβόησθον βεβόησθον.
βεβοήμεθα βεβόησθε βεβόηνται.

Υπερσυντελικός.

ἐβεβοήμην ἐβεβόησο ἐβεβόητο.
ἐβεβοήμεθον ἐβεβόησθον ἐβεβοήσθην.
ἐβεβοήμεθα ἐβεβόησθε ἐβεβόηντο.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐβοήθην ἐβοήθης ἐβοήθη.
ἐβοήθητον ἐβοηθήτην.
ἐβοήθημεν ἐβοήθητε ἐβοήθησαν.

Μέλλων

Μέλλων πρῶτος.

βοηθήσομαι	βοηθήσῃ	βοηθήσεται.
βοηθησόμεθον	βοηθήσεσθον	βοηθήσεσθον.
βοηθησόμεθα	βοηθήσεσθε	βοηθήσονται.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

βεβοήσομαι	βεβοήσῃ	βεβοήσεται.
βεβοησόμεθον	βεβοήσεσθον	βεβοήσεσθον.
βεβοησόμεθα	βεβοήσεσθε	βεβοήσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

βοάου, βοῶ.	βοαέσθω, άσθω.
βοάεσθον, ᾶσθον.	βοαέσθων, άσθων.
βοάεσθε, ᾶσθε.	βοαέσθωσαν, βοάσθωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

βεβόησο	βεβοήσθω.
βεβόησθον	βεβοήσθων.
βεβόησθε	βεβοήσθωσαν.

Αόριστος πρῶτος.

βοήθητι	βοηθήτω.
βοήτητον	βοηθήτων.
βοήτητε	βοητήθωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΤΙΘΗΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

βοαοίμην, ῴμην	βοάοιο, βοῷο.	βοάοιτο, βοῷτο.
βοαοίμεθον, ῴμεθον.	άοισθον, ῷσθον.	βοαοίσθην, ῴσθην.
βοαοίμεθα, ῴμεθα.	βοάοισθε, ῷσθε.	βοάοιντο, ῷντο.

Παρακ, καὶ ὑπερσυν.

βεβοήμην	βεβοῇο	βεβοῇτο.
βεβοήμεθον	βεβοῇσθον	βεβοήσθην.

βεβοήμεθα	βεβοῆσθε	βεβοῆντο.

Ἀόριστος πρῶτος.

βοηθείην	βοηθείης	βοηθείη.
	βοηθείητον	βοηθειήτην.
βοηθείημεν	βοθείητε	βοθείησαν.

Μέλλων πρῶτος.

βοηθησοίμην	βοηθήσοιο	βοηθήσοιτο.
βοοθησοίμεθον	βοηθήσοισθον	βοηθησοίσθην.
βοηθησοίμεθα	βοηθήσοισθε	βοηθήσοιντο.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

βεβοησοίμην	βεβοήσοιο	βεβοόσοιτο.
βεβοησοίμεθον	βεβοήσοισθον	βεβοησοίσθην.
βεβοησοίμεθα	βεβοήσοισθε	βεβοήσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν βοάωμαι, ῶμαι. βοάῃ, βοᾷ. βοάηται, ᾶται.
ἐὰν βοαώμεθον, ώμεθον. άησθον, ᾶσθον. βοάησθον, ᾶσθον.
ἐὰν βοαώμεθα, ώμεθα. άησθε, ᾶσθε. βοάωνται, ῶνται.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν βεβοῶμαι	βεβοῇ	βεβοῆται.
ἐὰν βεβοώμεθον	βεβοῆσθον	βεβοῆσθον.
ἐὰν βεβοώμεθα	βεβοῆσθε	βεβοῶνται.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐὰν βοηθῶ	βοηθῇς	βοηθῇ.
ἐὰν	βοηθῆτον	βοηθῆτον.
ἐὰν βοηθῶμεν	βοηθῆτε	βοηθῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

ἐνεστὼς καὶ παρατ. βοάεσθαι, ᾶσθαι.
παρακ. καὶ ὑπερσυν. βεβοῆσθαι.

ἀόριστος

ἀόριςος ά. βοηθῆναι.
μέλλων ά. βοηθήσεσθαι.
μετ' ὀλίγον μέλλων, βεβοήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

ὁ βοαόμενος, ώμενος. ἡ ομένη, ένη. τὸ βοαόμενον, ώμενον.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ βεβοημένος, ἡ βεβοημένη, τὸ βεβοημένον.

Αόριςος πρῶτος.

ὁ βοηθεὶς, ἡ βοηθεῖσα, τὸ βοηθὲν.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ βοηθησόμενος, ἡ βοηθησομένη, τὸ βοηθησόμενον.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

ὁ βεβοησόμενος, ἡ βεβοησομένη, τὸ βεβοησόμενον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςὼς.

βοάομαι, ῶμαι. βοάῃ, βοᾷ. βοάεται, ᾶται. &c.

Παρατατικὸς.

ἐβοαόμην, ώμην. ἐβοάου, ἐβοῶ. ἐβοάετο, ᾶτο. &c.

Αόριςος πρῶτος.

ἐβοησάμην ἐβοήσω ἐβοήσατο.
ἐβοησάμεθον ἐβοήσασθον ἐβοησάσθην.
ἐβοησάμεθα ἐβοήσασθε ἐβοήσαντο.

Μέλλων πρῶτος.

βοήσομαι βοήσῃ βοήσεται.
βοησόμεθον βοήσεσθον βοήσεσθον.
βοησόμεθα βοήσεσθε βοήσονται.

Προςακτικὰ

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςῶς καὶ παρατ.

βοάου, βοῶ.	ἐσθω, άσθω. &c.

Αόριςος πρῶτος.

βόησαι	βοησάσθω.
βοήσασθον	βοησάσθων.
βοήσασθε	βοησάσθωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςῶς καὶ παρατ.

βοαοίμην, ῴμην.	βοάοιο, βοῷο.	βοάοιτο, ῷτο. &c.

Αόριςος πρῶτος.

βοησαίμην	βοήσαιο	βοήσαιτο.
βοησαίμεθον	βοήσαισθον	βοησαίσθην.
βοησαίμεθα	βοήσαισθε	βοήσαιντο.

Μέλλων πρῶτος.

βοησοίμην	βοήσοιο	βοήσοιτο.
βοησοίμεθον	βοήσοισθον	βοησοίσθην.
βοησοίμεθα	βοήσοισθε	βοήσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςῶς καὶ παρατ.

ἐὰν βοάωμαι, ῶμαι.	βοάῃ, βοᾷ.	βοάηται, ᾶται &c.

Αόριςος πρῶτος.

ἐὰν βοήσωμαι	βοήσῃ	βοήσηται.
ἐὰν βοησώμεθον	βοήσησθον	βοήσησθον.
ἐὰν βοησώμεθα	βοήσησθε	βοήσωνται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςῶς καὶ παρατ.	βοάεσθαι, ᾶσθαι.
ἀόριςος ά.	βοήσασθαι.
μέλλων ά.	βοήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

Ἐνεςῶς καὶ παρατ.

ὁ βοαόμενος, ώμενος. ομένη, ωμένη. τὸ όμενον, ώμενον.

Ἀόριςος πρῶτος.

ὁ βοησάμενος, ἡ βοησαμένη, τὸ βοησάμενον.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ βοησάμενος ἡ βοησομένη, τὸ βοησόμενον.

ΤΡΙΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΠΩΜΕΝΩΝ,

est circunflexorum desinentium in οω.

T ERTIA *coniugatio circunflexorum, à uerbis sextæ coniugationis grauitonorum in* οω, *desinentibus, per synæresim fit, ut* χρυσόω, χρυσῶ. *Cuius futurum ante* σω *ut plurimum* ω *habet. cognoscitur autem sic. nam quandocunque uerbum nomen habet præiacens, à quo deriuatur; tunc futurum habet* ω, *ut* ἀργυρὸς, ἀργυρόω, ρῶ, ἀργυρώσω. *Si autem uerbum nullum habeat nomen, à quo deriuetur; tunc futurum retinet* ο μικρὸν: *ut* ὀμόω, ῶ, ὀμόσω. *Præteritum quoque perfectum in* κα *desinens, & præteritum plusquam perfectum, & aoristus primus, eandem seruant penultimam, quam habet futurum: ut* κεχρύσωκα, ώμοκα.

Synæreses autem huius coniugationis tres sunt, οι, ου, ω. *nam si post* ο, *sequitur* ε, *aut alterum* ο, *siue solum, siue in* ου *diphthongo, fit synæresis in* ου, *ut* χρυσόετον, χρυσοῦτον. χρυσόομεν, χρυσοῦμεν. χρυσόουσι, χρυσοῦσι. *si* η, *aut* ω, *in* ω μέγα, *ut* χρυσόητε, χρυσῶτε. χρυσόωσι, χρυσῶσι. *si uero* ι, *in quapiam*

piam diphthongo repertum fuerit, in οι, *semper fiet synæresis,* χρυσόεις, χρυσοῖς. χρυσόοιμι, χρυσοῖμι. χρυσόῃ, χρυσοῖ. *dempto infinitiuo actiuo, qui in* ουν, *facit contractum,* χρυσόειν, χρυσοῦν.

	ε		
	ο	ου	
χαρακτηριστικὸν ο	η		*Sequente* ι, *in quauis diphthongo fit synæresis in* οι.
	ω	ω	

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς.

χρυσόω, χρυσῶ. χρυσόεις, σοῖς. χρυσόει, χρυσοῖ.
χρυσόετον, οῦτον. χρυσόετον, οῦτον.
χρυσόομεν, οῦμεν. χρυσόετε, οῦτε. χρυσόουσι, οῦσι.

Παρατατικὸς.

ἐχρύσοον, ἐχρύσουν. ἐχρύσοες, ὕσυς. ἐχρύσοε, ἐχρύσου.
ἐχρυσόετον, οῦτον. ἐχρυσοέτην, ούτην.
ἐχρυσόομεν, οῦμεν. ἐχρυσόετε, οῦτε. ἐχρύσοον, σουν.

Παρακείμενος.

κεχρύσωκα	κεχρύσωκας	κεχρύσωκε.
	κεχρυσώκατον	κεχρυσώκατον.
κεχρυσώκαμεν	κεχρυσώκατε	κεχρυσώκασι.

Υπερσυντελικὸς.

ἐκεχρυσώκειν	ἐκεχρυσώκεις	ἐκεχρυσώκει.
	ἐκεχρυσώκειτον	ἐκεχρυσωκείτην.
ἐκεχρυσώκειμεν	ἐκεχρυσώκειτε	ἐκεχρυσώκεισαν.

Αόριστος πρῶτος.

ἐχρύσωσα	ἐχρύσωσας	ἐχρύσωσε.
	ἐχρυσώσατον	ἐχρυσωσάτην.
ἐχρυσώσαμεν	ἐχρυσώσατε	ἐχρύσωσαν.

Μέλλων πρῶτος.

χρυσώσω χρυσώσεις χρυσώσει.
χρυσώσετον χρυσώσετον.
χρυσώσομεν χρυσώσετε χρυσώσουσι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςῶς καὶ παρατ.

χρύσοε, χρύσου. χρυσοέτω, ούτω.
χρυσόετον, οῦτον. χρυσοέτων, ούτων.
χρυσόετε, οῦτε. έτωσαν, ούτωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυ.

κεχρύσωκε κεχρυσωκέτω.
κεχρυσώκετον κεχρυσωκέτων.
κεχρυσώκετε κεχρυσωκέτωσαν.

Αόριςος πρῶτος.

χρύσωσον χρυσωσάτω.
χρυσώσατον χρυσωσάτων.
χρυσώσατε χρυσωσάτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςῶς καὶ παρατ.

χρυσόοιμι, σοῖμι. χρυσόοις, σοῖς. χρυσόοι, χρυσοῖ.
χρυσόοιτον, οῖτον. χρυσοοίτην, οίτην.
χρυσόοιμεν, οῖμεν. χρυσόοιτε, οῖτε. χρυσόοιεν, σοῖεν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυ.

κεχρυσώκοιμι κεχρυσώκοις κεχρυσώκοι.
κεχρυσώκοιτον κεχρυσωκοίτην.
κεχρυσώκοιμεν κεχρυσώκοιτε κεχρυσώκοιεν.

Αόριςος πρῶτος.

χρυσώσαιμι χρυσώσαις χρυσώσαι.
χρυσώσαιτον χρυσωσαίτην.

χρυσώσαιμεν χρυσώσαιτε χρυσώσαιεν.

Μέλλων πρῶτος.

χρυσώσοιμι χρυσώσοις χρυσώσοι.
χρυσώσοιτον χρυσωσοίτην.
χρυσώσοιμεν χρυσώσοιτε χρυσώσοιεν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν χρυσόω, ῶ. χρυσόῃς, σοῖς. χρυσόῃ, χρυσοῖ.
ἐὰν χρυσόητον, ῶτον. χρυσόητον, ῶτον.
ἐὰν χρυσόωμεν, ῶμεν. σόητε, σῶτε. χρυσόωσι, σῶσι.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν κεχρυσώκω κεχρυσώκῃς κεχρυσώκῃ.
ἐὰν κεχρυσώκητον κεχρυσώκητον.
ἐὰν κεχρυσώκωμεν κεχρυσώκητε κεχρυσώκωσι.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐὰν χρυσώσω χρυσώσῃς χρυσώσῃ.
ἐὰν χρυσώσητον χρυσώσητον.
ἐὰν χρυσώσωμεν χρυσώσητε χρυσώσωσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

ἐνεστὼς χρυσόειν, σοῦν.
παρακ. καὶ ὑπερσυν. κεχρυσωκέναι.
ἀόριστος ά. χρυσῶσαι.
μέλλων ά. χρυσώσειν.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ χρυσόων, σῶν. ἡ χρυσόουσα, οῦσα. τὸ χρυσόον, σοῦν.

Παρακείμενος.

ὁ κεχρυσωκὼς, ἡ κεχρυσωκυῖα, τὸ κεχρυσωκός.

Ἀόριςος πρῶτος.

ὁ χρυσώσας, ἡ χρυσώσασα, τὸ χρυσῶσαν.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ χρυσώσων, ἡ χρυσώσουσα, τὸ χρυσῶσον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεςὼς.

χρυσόομαι, σοῦμαι. χρυσόῃ, χρυσοῖ. χρυσόεται, σοῦται.
χρυσοόμεθον, ούμεθον, σόεσθον, οῦσθον. σόεσθον, οῦσθον.
χρυσοόμεθα, ούμεθα. χρυσόεσθε, οῦσθε. χρυσόονται, οῦνται.

Παρατατικὸς.

ἐχρυσοόμην, ούμην. ἐχρυσόου, σοῦ. ἐχρυσόετο, σοῦτο.
ἐχρυσοόμεθον, ούμεθον. σόεσθον, οῦσθον. σοέσθην, ούσθην.
ἐχρυσοόμεθα, ούμεθα. σόεσθε, οῦσθε. ἐχρυσόοντο, οῦντο.

Παρακείμενος.

κεχρύσωμαι	κεχρύσωσαι	κεχρύσωται.
κεχρυσώμεθον	κεχρύσωσθον	κεχρύσωσθον.
κεχρυσώμεθα	κεχρύσωσθε	κεχρύσωνται.

Ὑπερσυντελικὸς.

ἐκεχρυσώμην	ἐκεχρύσωσο	ἐκεχρύσωτο.
ἐκεχρυσώμεθον	ἐκεχρύσωσθον	ἐκεχρυσώσθην.
ἐκεχρυσώμεθα	ἐκεχρύσωσθε	ἐκεχρύσωντο.

Ἀόριςος πρῶτος.

ἐχρυσώθην	ἐχρυσώθης	ἐχρυσώθη.
	ἐχρυσώθητον	ἐχρυσωθήτην.
ἐχρυσώθημεν	ἐχρυσώθητε	ἐχρυσώθησαν.

Μέλλως πρῶτος.

χρυσωθήσομαι	χρυσωθήσῃ	χρυσοθήσεται.
χρυσωθησόμεθον	χρυσωθήσεσθον	χρυσωθήσεσθον.
χρυσωθησόμεθα	χρυσωθήσεσθε	χρυσωθήσονται.

Μετ' ὀλίγον

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

κεχρυσώσομαι κεχρυσώσῃ κεχρυσώσεται.
κεχρυσωσόμεθον κεχρυσώσεσθον κεχρυσώσεσθον.
κεχρυσωσόμεθα κεχρυσώσεσθε κεχρυσώσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

χρυσόου, χρυσοῦ. χρυσοέσθω, ούσθω.
χρυσόεσθον, οῦσθον. χρυσοέσθων, ούσθων.
χρυσόεσθε, οῦσθε. έσθωσαν, ούσθωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

κεχρύσωσο κεχρυσώσθω.
κεχρύσωσθον κεχρυσώσθων.
κεχρύσωσθε κεχρυσώσθωσαν.

Αόριςος πρῶτος.

χρυσώθητι χρυσωθήτω.
χρυσώθητον χρυσωθήτων.
χρυσώθητε χρυσωθήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

χρυσοοίμην, οίμην. χρυσόοιο, σοῖο. χρυσόοιτο, σοῖτο.
χρυσοοίμεθον, οίμεθον. σοοίσθον, οῖσθον. οίσθην, οίσθην.
χρυσοίμεθα, οίμεθα. υσόοισθε, οῖσθε. χρυσόοιντο, οῖντο.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

κεχρυσῴμην κεχρυσῷο κεχρυσῷτο.
κεχρυσῴμεθον κεχρυσῷσθον κεχρυσῴσθην.
κεχρυσῴμεθα κεχρυσῷσθε κεχρυσῷντο.

Αόριςος πρῶτος.

χρυσωθείην χρυσωθείης χρυσωθείη.
χρυσωθείητον χρυσωθειήτην.

 χρυσωθείημεν

χρυσωθείημεν χρυσωθείητε χρυσωθείησαν.

Μέλλων πρῶτος.

χρυσωθησοίμην χρυσωθήσοιο χρυσωθήσοιτο.
χρυσωθησοίμεθον χρυσωθήσοισθον χρυσωθησοίσθην.
χρυσωθησοίμεθα χρυσωθήσοισθε χρυσωθήσοιντο.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

κεχρυσωσοίμην κεχρυσώσοιο κεχρησώσοιτο.
κεχρυσωσοίμεθον κεχρυσώσοισθον κεχρυσωσοίσθην.
κεχρυσωσοίμεθα κεχρυσώσοισθε κεχρυσώσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν χρυσόωμαι, ῶμαι. χρυσόῃ, σοῖ. χρυσόηται, ῶται.
ἐὰν χρυσοώμεθον, ώμεθον. όησθον, ῶσθον. σόησθον, ῶσθον.
ἐὰν χρυσοώμεθα, ώμεθα. σόησθε, ῶσθε. σόωνται, ῶνται.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν κεχρυσῶμαι κεχρυσῷ κεχρυσῶται.
ἐὰν κεχρυσώμεθον κεχρυσῆσθον κεχρυσῆσθον.
ἐὰν κεχρυσώμεθα κεχρυσῆσθε κεχρυσῶνται.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐὰν χρυσωθῶ χρυσωθῇς χρυσωθῇ.
ἐὰν χρυσωθῆτον χρυσωθῆτον.
ἐὰν χρυσωθῶμεν χρυσωθῆτε χρυσωθῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ. χρυσόεσθαι, οῦσθαι.
παρακ. καὶ ὑπερσυν. κεχρυσῶσθαι.
ἀόριστος ά. χρυσωθῆναι.
μέλλων ά. χρυσωθήσεσθαι.
μετ' ὀλίγον μέλλων. κεχρυσώσεσθαι.

Μετοχαὶ

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

ὁ χρυσοόμενος, ούμενος. ἡ ομένη, ουμένη. τὸ όμενον, ούμενον.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ κεχρυσωμένος, ἡ κεχρυσωμένη, τὸ κεχρυσωμένον.

Ἀόριστος πρῶτος.

ὁ χρυσωθεὶς, ἡ χρυσωθεῖσα, τὸ χρυσωθὲν.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ χρυσωθησόμενος, ἡ υσωθησομένη, τὸ υσωθησόμενον.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

ὁ κεχρυσωσόμενος, ἡ υσωσομένη, τὸ υσωσόμενον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς.

χρυσόομαι, σοῦμαι. χρυσόῃ, χρυσοῖ. υσόεται, οῦται. &c.

Παρατατικὸς.

ἐχρυσοόμην, ούμην. ἐχρυσόου, σοῦ. σόετο, σοῦτο. &c.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐχρυσωσάμην	ἐχρυσώσω	ἐχρυσώσατο.
ἐχρυσωσάμεθον	ἐχρυσώσασθον	ἐχρυσοσάσθην.
ἐχρυσωσάμεθα	ἐχρυσώσασθε	ἐχρυσώσαντο,

Μέλλων πρῶτος.

χρυσώσομαι	χρυσώσῃ	χρυσώσεται.
χρυσωσόμεθον	χρυσώσεσθον	χρυσώσεσθον.
χρυσωσόμεθα	χρυσώσεσθε	χρυσώσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

χρυσόου, χρυσοῦ. υσοέσθω, ούσθω.

χρυσόεσθον, οῦσθον. έσθων, ούσθων.

χρυσόεσθε, οῦσθε. έσθωσαν, σούσθωσαν.

Ἀόριστος

Αόριςος πρῶτος.

χρύσωσαι χρυσωσάσθω.
χρυσώσασθον χρυσωσάσθων.
χρυσώσασθε χρυσωσάσθωσαν

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

χρυσοοίμην, οίμην χρυσόοιο, σοῖο. σόοιτο, σοῖτο &c.

Αόριςος πρῶτος.

χρυσωσαίμην χρυσώσαιο χρυσώσαιτο.
χρυσωσαίμεθον χρυσώσαισθον χρυσωσαίσθην.
χρυσωσαίμεθα χρυσώσαισθε χρυσώσαιντο.

Μέλλων πρῶτος.

χρυσωσοίμην χρυσώσοιο χρυσώσοιτο.
χρυσωσοίμεθον χρυσώσοισθον χρυσωσοίσθην.
χρυσωσοίμεθα χρυσώσοισθε χρυσώσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

ἐὰν χρυσόωμαι, ῶμαι. χρυσόῃ, σοῖ. σόηται, ῶται &c.

Αόριςος πρῶτος.

ἐὰν χρυσώσωμαι χρυσώσῃ χρυσώσηται.
ἐὰν χρυσωσώμεθον χρυσώσησθον χρυσώσησθον.
ἐὰν χρυσωσώμεθα χρυσώσησθε χρυσώσωνται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

ἐνεςὼς καὶ παρατ. χρυσόεσθαι, οῦσθαι.
ἀόριςος ά. χρυσώσασθαι.
μέλλων ά. χρυσώσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

ὁ χρυσοόμενος, ούμενος. ἡ σοομένη, ένη. τὸ όμενον, ούμενον.

Αόριςος

Αόριστος πρῶτος.

ὁ χρυσωσάμενος, ἡ χρυσωσαμένη, τὸ χρυσωσάμενον.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ χρυσωσόμενος, ἡ χρυσωσομένη, τὸ χρυσωσόμενον.

Τέλος τῶν περισπωμένων.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ ΡΗΜΑΤΩΝ id est, de uerbis in μι.

Verba in μι, desinentia fiunt à uerbis sextæ coniugationis grauitonorum, partim ab ijs quæ patiuntur Synæresim, partim ab ijs quæ non patiuntur. Deriuatiua à grauitonis synæresim patientibus, quæ iccirco περισπώμενα dicta sunt, reduplicationem plerunque suscipiunt, & ea quidem trisyllaba esse debent, connumerata scilicet ea syllaba, quam per geminationem siue reduplicationem assumunt: etsi apud poetas aliqua inueniantur trisyllaba, quæ omnino reduplicatione carent, ut δίζημι, ὄνυμι, & similia. Est autem reduplicatio (quæ græce ἀναδιπλασιασμὸς dicitur) eiusdem consonantis, aut proprij antistichi cum uocali correpta assumptio. & est duplex, propria & impropria.

Propria, in qua eadem repetitur consonans cum ι, breui κοινῶς: ut δῶ, διδῶ, δίδωμι. Hoc idem fit, si etiam duæ sint consonantes, quarum prior sit muta, altera uero liquida, quæ quidem communem faciunt syllabam: tunc enim prior repetitur, muta scilicet, cum ι, hoc in loco pro breui habeatur: ut πλῶ, πιπλῶ, πίπλημι, καὶ πίμπλημι, πλεονασμῷ τοῦ μ. At si ab aliqua

aſpiratarum uerbum incipiat, non eadem repetitur aſpirata, propter inconcinnitatem, ſed in eius locum ἀντίϛοιχον ſuum, hoc eſt, propria tenuis ſubrogatur: ut θῶ, τιθῶ, τίθημι. χρῶ, κίχρημι.

At impropria reduplicatio eſt, in qua nulla fit conſonantis repetitio, ſed ι, tantum uerbo præponitur, idq́; duobus etiam modis fieri contingit, uno cum uerbum incipit à uocali, ut ὧ, ἱ ῶ, ἵημι: altero autem quando à ϛ principium capit, ut ϛῶ, ἱϛω, ἵϛημι. ubi σ, non repetitur: quandoquidem ἰῶτα productum exiſtit, cum poſt ipſum duæ ſequantur conſonantes, hoc eſt, σ, & τ, non autem muta cum liquida, ut ſupra.

Illud autem ſciendum eſt, reduplicationem hanc, ſiue propria ſit ſiue impropria, in præſenti & præterito imperfecto modi indicatiui uerborum in μι exeuntium, fieri debere: quæ quidem tempora, ut in alijs modis, ſic & in participijs ſimul uariantur.

Illud quoque memoria tenendum, uerba in μι, in præſenti ſolum tempore propriam habere inflexionem: at præteritum imperfectum, & aoriſtum ſecundum, in omnibus modis, ac etiam participijs, formationem paſſiui aoriſti ſequi: etſi eorum penultimam plerunque uariari contingat.

Præterea, futurum à perfecto themate fieri, penultima, quæ in præſenti breuis eſt, in longam mutata, ac reduplicatione prius expuncta: ut θέω, θήσω. ϛάω, ϛήσω. δόω, δώσω. cætera uero tempora ad grauitonorum ſimilitudinem uariari.

Quæ uero à uerbis grauitonis non patiētibus ſyn-

æreſim

æresim deducuntur, ab ijs solum fiunt, quæ ante ω, υ *habent ancipitem: & ea quoque plerunque trisyllaba sunt, quanquam neutram suscipiunt reduplicationem: ut* ζώγνύω, ζώγνυμι.

Cum igitur uerborum circunflexorum tres sint coniugationes, & ab unaquaque earum uerba in μι *deducantur: item à uerbis grauitonis in* νω, *desinentibus, quatuor coniugationes uerborum in* μι, *omnino esse oportet, & eas quidem per quatuor uocales distinctas,* ε *scilicet,* α, ο, *&* υ, *quas* χαρακτηριστικὰ, *hoc est, figuratiuas appellare possumus. Esto igitur* E, *figuratiua primæ coniugationis uerborum in* μι, A *secundæ,* O *tertiæ,* Υ *quartæ: de quibus singulatim dicendum est.*

ΠΡΩΤΗ ΣΥΣΥΓΙΑ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ.
id est, prima coniugatio uerborum in μι,
à circunflexis in εω *descendens.*

P RIMA *igitur coniugatio uerborum in* μι, *à perfectis uerbis primæ coniugationis circunflexorum fit, extrema in* μι, *ac penultima quæ breuis est, in* η, *mutatis: ut* τιθέω, τιθῶ, τίθημι. *In duali uero & plurali, ac in passiuis* η, *in* ε, *iterum uersa,* τίθετον, τίθεμεν, *&* τίθεμαι, *dicitur.*

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.
Ενεστὼς.

τίθημι	τίθης	τίθησι.
	τίθετον	τίθετον.
		τίθεμεν

τίθεμεν	τίθετε	τιθεῖσι, καὶ ἰωνικῶς τιθέασι.

Παρατατικὸς.

ἐτίθην	ἐτίθης	ἐτίθη.
	ἐτίθετον	ἐτιθέτην.
ἐτίθεμεν	ἐτίθετε	ἐτίθεσαν.

Παρακείμενος.

τέθεικα	τέθεικας	τέθεικε.
	τεθείκατον	τεθείκατον.
τεθείκαμεν	τεθείκατε	τεθείκασι.

Τέθηκα *tamen esse debuerat*, διὰ τοῦ η, ἀπὸ τοῦ θήσω *futuro: sed* Bœotorum *mos obtinuit, ut* η, *mutaretur in* ει, *diphthongum.*

Ὑπερσυντελικὸς.

ἐτεθείκειν	ἐτεθείκεις	ἐτεθείκει.
	ἐτεθείκειτον	ἐτεθεικείτην.
ἐτεθείκειμεν	ἐτεθείκειτε	ἐτεθείκεισαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἔθηκα	ἔθηκας	ἔθηκε.
	ἐθήκατον	ἐθηκάτην.
ἐθήκαμεν	ἐθήκατε	ἔθηκαν.

Ἔθησα *tamen dicendum fuerat* διὰ τοῦ σ, *quæ est futuri consonans: sed quinque annotantur aoristi, duo quidem in grauitonis, hoc est,* εἶπα, ἤνεγκα, *tres uero in uerbis in* μι, *quippe* ἔθηκα, ἔδωκα, *&* ἧκα: *qui non seruant consonantes suorum futurorum.*

Ἀόριστος δεύτερος.

ἔθην	ἔθης	ἔθη.
	ἔθετον	ἐθέτην.

ἔθεμεν	ἔθετε	ἔθεσαν.

Μέλλων πρῶτος.

θήσω	θήσεις	θήσει.
	θήσετον	θήσετον.
θήσομεν	θήσετε	θήσουσι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς, καὶ παρατ.

τίθετι	τιθέτω.
τίθετον	τιθέτων.
τίθετε	τιθέτωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπηρσυν.

τέθεικε	τεθεικέτω.
τεθείκετον	τεθεικέτων.
τεθείκετε	τεθεικέτωσαν.

Αόριστος πρῶτος.

Θῆκον, θηκάτω *esse debuerat*, ἀπὸ τοῦ ἔθηκα, *sed in usu non est: quod quidem & cæteris modis & participijs euenit.*

Αόριστος δεύτερος.

θέτι ἢ θὲς, θέτω. θέτον, θέτων, θέτε, θέτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

τιθείην	τιθείης	τιθείη.
	τιθείητον	τιθειήτην.
τιθείημεν	τιθείητε	τιθείησαν, καὶ τιθεῖεν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

τεθείκοιμι	τεθείκοις	τεθείκοι.
	τεθείκοιτον	τεθεικοίτην.
τεθείκοιμεν	τεθείκοιτε	τεθείκοιεν.

Αόριστος

Ἀόριστος πρῶτος.

θείην	θείης	θείη.
	θείητον	θειήτην.
θείημεν καὶ θεῖμεν	θείητε	θείησαν καὶ θεῖεν.

Μέλλων πρῶτος.

θήσοιμι.	θήσοις	θήσοι.
	θήσοιτον	θησοίτην.
θήσοιμεν	θήσοιτε	θήσοιεν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν τιθῶ	τιθῇς	τιθῇ.
ἐὰν	τιθῆτον	τιθῆτον.
ἐὰν τιθῶμεν	τιθῆτε	τιθῶσι.

Παρακ. καὶ ὑπερσυ.

ἐὰν τεθείκω	τεθείκῃς	τεθείκῃ.
ἐὰν	τεθείκητον	τεθείκητον.
ἐὰν τεθείκωμεν	τεθείκητε	τεθείκωσι.

Ἀόριστος δεύτερος.

ἐὰν θῶ	θῇς	θῇ.
ἐὰν	θῆτον	θῆτον.
ἐὰν θῶμεν	θῆτε	θῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	τιθέναι.
Παρακ. καὶ ὑπερσυ.	τεθεικέναι.
ἀόριστος β'.	θεῖναι.
μέλλων α'.	θήσειν.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ τιθεὶς, τοῦ τιθέντος.

ἡ τιθεῖσα,

ἡ τιθεῖσα, τῆς τιθείσης.
τὸ τιθὲν, τοῦ τιθέντος.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ τεθεικὼς, ἡ τεθεικυῖα, τὸ τεθεικὸς.

Ἀόριστος δεύτερος.

ὁ θεὶς, ἡ θεῖσα, τὸ θὲν.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ θήσων, ἡ θήσουσα, τὸ θῆσον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς.

τίθεμαι	τίθεσαι	τίθεται.
τιθέμεθον	τίθεσθον	τίθεσθον.
τιθέμεθα	τίθεσθε	τίθενται.

Παρατατικὸς.

ἐτιθέμην	ἐτίθεσο καὶ ἐτίθου	ἐτίθετο.
ἐτιθέμεθον	ἐτίθεσθον	ἐτιθέσθην.
ἐτιθέμεθα	ἐτίθεσθε	ἐτίθεντο.

Παρακείμενος.

τέθειμαι	τέθεισαι	τέθειται.
τεθείμεθον	τέθεισθον	τέθεισθον.
τεθείμεθα	τέθεισθε	τέθεινται.

Τέθεμαι *tamen esse debuerat, quoniam præteritum passiuum uerborum in* μι, *amat habere in penultima propriam uocalem coniugationis, & eam quidem breuem: ut* δέδωκα, δέδομαι. ἕστακα, ἕσταμαι. *Sed quoniam præteritum actiuum huius uerbi* τίθημι, *propriam amisit penultimam, & assumpsit* ει, *diphthongum* Bœotorum *more, eandem etiam retinuit & præteritum passiuum: ut* τέθεικα, τέθειμαι.

Ὑπερσυντελικός.

ἐτεθείμην	ἐτέθεισο	ἐτέθειτο.
ἐτεθείμεθον	ἐτέθειθον	ἐτεθείθην.
ἐτεθείμεθα	ἐτέθειθε	ἐτέθειντο.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐτέθην	ἐτέθης	ἐτέθη.
	ἐτέθητον	ἐτεθήτην.
ἐτέθημεν	ἐτέθητε	ἐτέθησαν.

Μέλλων πρῶτος.

τεθήσομαι	τεθήσῃ	τεθήσεται.
τεθησόμεθον	τεθήσεθον	τεθήσεθον.
τεθησόμεθα	τεθήσεθε	τεθήσονται.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

τεθείσομαι	τεθείσῃ	τεθείσεται.
τεθεισόμεθον	τεθείσεθον	τεθείσεθον.
τεθεισόμεθα	τεθείσεθε	τεθείσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

τίθεσο καὶ τίθου	τιθέσθω.
τίθεσθον	τιθέσθων.
τίθεσθε	τιθέσθωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

τέθεισο	τεθείσθω.
τέθεισθον	τεθείσθων.
τέθεισθε	τεθείσθωσαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

τέθητι	τεθήτω.
τέθητον	τεθήτων.
τέθητε	τεθήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

τιθείμην	τιθεῖο	τιθεῖτο.
τιθείμεθον	τιθεῖσθον	τιθείσθην.
τιθείμεθα	τιθεῖσθε	τιθεῖντο.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

τεθείμην	τεθεῖο	τεθεῖτο.
τεθείμεθον	τεθεῖσθον	τεθείσθην.
τεθείμεθα	τεθεῖσθε	τεθεῖντο.

Accentu circunflexo ſuper penultimam ſecundæ et tertiæ perſonæ, cuiuſuis numeri, tam præſentis temporis, quàm præteriti perfecti, niſi longa ſequatur: quod & in alijs coniugationibus uerborum in μι *omnino ſeruandum eſt.*

Ἀόριστος πρῶτος.

τεθείην	τεθείης	τεθείη.
	τεθείητον	τεθειήτην.
τεθείημεν	τεθείητε	τεθείησαν.

Μέλλων πρῶτος.

τεθησοίμην	τεθήσοιο	τεθήσοιτο.
τεθησοίμεθον	τεθήσοισθον	τεθησοίσθην.
τεθησοίμεθα	τεθήσοισθε	τεθήσοιντο.

Μετ' ὀλίγον.

τεθεισοίμην	τεθείσοιο	τεθείσοιτο.
τεθεισοίμεθον	τεθείσοισθον	τεθεισοίσθην.
τεθεισοίμεθα	τεθείσοισθε	τεθείσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

ἐὰν τιθῶμαι	τιθῇ	τιθῆται.

ἐὰν τιθώμεθον τιθῆσθον τιθῆσθον.
ἐὰν τιθώμεθα τιθῆσθε τιθῶνται.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν τεθῶμαι τεθῇ τεθῆται.
ἐὰν τεθώμεθον τεθῆσθον τεθῆσθον.
ἐὰν τεθώμεθα τεθῆσθε τεθῶνται.

Ἀόριστος ά.

ἐὰν τεθῶ τεθῇς τεθῇ.
ἐὰν τεθῆτον τεθῆτον.
ἐὰν τεθῶμεν τεθῆτε τεθῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ. τίθεσθαι.
Παρακ. καὶ ὑπερσυν. τεθεῖσθαι.
ἀόριστος ά. τεθῆναι.
μέλλων ά. τεθήσεσθαι.
μετ' ὀλίγον μέλλων, τεθείσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ τιθέμενος, ἡ τιθεμένη, τὸ τιθέμενον.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ τεθειμένος, ἡ τεθειμένη, τὸ τεθειμένον.

Ἀόριστος πρῶτος.

ὁ τεθείς, ἡ τεθεῖσα, τὸ τεθέν.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ τεθησόμενος, ἡ τεθησομένη, τὸ τεθησόμενον.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

ὁ τεθεισόμενος, ἡ τεθεισομένη, τὸ τεθεισόμενον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςῶς.

τίθεμαι	τίθεσαι	τίθεται. &c.

Παρατατικὸς.

ἐτιθέμην.	ἐτίθεσο καὶ ἐτίθου, ἐτίθετο. &c.	

Aduertendum est medium præteritum perfectum, & præteritum plusquamperfectum, in ijs uerbis formari non posse, sicut neque in uerbis circunflexis, à quibus deriuantur: neque secundum aoristum, neque futurum secundum.

Αόριςος πρῶτος.

ἐθηκάμην	ἐθήκω	ἐθήκατο.
ἐθηκάμεθον	ἐθήκαθον	ἐθηκάθην.
ἐθηκάμεθα	ἐθήκαθε	ἐθήκαντο.

Αόριςος δεύτερος.

ἐθέμην	ἔθεσο καὶ ἔθου	ἔθετο.
ἐθέμεθον	ἔθεθον	ἐθέθην.
ἐθέμεθα	ἔθεθε	ἔθεντο.

Μέλλων πρῶτος.

θήσομαι	θήσῃ	θήσεται.
θησόμεθον	θήσεθον	θήσεθον.
θησόμεθα	θήσεθε	θήσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςῶς καὶ παρατ.

τίθεσο καὶ τίθου	τιθέσθω.
τίθεθον	τιθέθων.
τίθεσθε	τιθέσθωσαν.

Αόριςος δεύτερος.

θέσο καὶ θοῦ	θέσθω.

	θέσθον	θέσθων.
	θέσθε	θέσθωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςῶς καὶ παρατ.

τιθείμην	τιθεῖο	τιθεῖτο &c.

Αόριςος δεύτερος.

θείμην	θεῖο	θεῖτο.
θείμεθον	θεῖσθον	θείσθην.
θείμεθα	θεῖσθε	θεῖντο.

Μέλλων πρῶτος.

θησοίμην	θήσοιο	θήσοιτο.
θησοίμεθον	θήσοισθον	θησοίσθην.
θησοίμεθα	θήσοισθε	θήσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςῶς καὶ παρατ.

ἐὰν τιθῶμαι	τιθῇ	τιθῆται. &c.

Αόριςος δεύτερος.

ἐὰν θῶμαι	θῇ	θῆται.
ἐὰν θώμεθον	θῆσθον	θῆσθον.
ἐὰν θώμεθα	θῆσθε	θῶνται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςῶς καὶ παρατ.	τίθεσθαι.
αόριςος β'.	θέσθαι.
μέλλων ά.	θήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

Ενεςῶς καὶ παρατ.

ὁ τιθέμενος,	ἡ τιθεμένη,	τὸ τιθέμενον.

Αόριςος δεύτερος.

ὁ θέμενος,	ἡ θεμένη,	τὸ θέμενον.

Μέλλων

Μέλλων πρῶτος.

ὁ θησόμενος, ἡ θησομένη, τὸ θησόμενον.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ, ΡΗΜΑΤΩΝ.

id est, secunda coniugatio uerborum in μι à circunflexis in αω descendentium.

SECVNDA *coniugatio uerborum in μι, à perfectis uerbis secundæ coniugationis circunflexorum fit, extrema in μι, ac penultima in η, mutatis: ut ἱςάω, ἱςῶ, ἵςημι. In duali uero & plurali, ac in passiuis η, in α, iterum uersa, ἵςατον, ἵςαμεν, ἵςαμαι, dicimus.*

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς.

ἵςημι	ἵςης	ἵςησι.
	ἵστατον	ἵςατον.
ἵσταμεν	ἵστατε	ἱστᾶσι.

Παρατατικὸς.

ἵςην	ἵςης	ἵστη.
	ἵστατον	ἱστάτην.
ἵσταμεν	ἵστατε	ἵστασαν.

Παρακείμενος.

ἕστακα	ἕστακας	ἕστακε.
	ἑστάκατον	ἑστάκατον.
ἑστάκαμεν	ἑστάκατε	ἑστάκασι.

*Ε*ςηκα *tamen esse debuerat* διὰ τοῦ η, *à futuro* ςήσω: *sed ne coincidat cum* ἕστηκα, *quod est medium præteritum* ἀπὸ τοῦ ἑστήκω, *mutata est* η, *in* α, *&* ἕστακα *factum.*

Ὑπερσυντελικός.

ἑστάκειν	ἑστάκεις	ἑστάκει.
	ἑστάκειτον	ἑστακείτην.
ἑστάκειμεν	ἑστάκειτε	ἑστάκεισαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἔστησα	ἔστησας	ἔστησε.
	ἐστήσατον	ἐστησάτην.
ἐστήσαμεν	ἐστήσατε	ἔστησαν.

Ἀόριστος δεύτερος.

ἔστην	ἔστης	ἔστη.
	ἔστητον	ἐστήτην.
ἔστημεν	ἔστητε	ἔστησαν.

Μέλλων πρῶτος.

στήσω	στήσεις	στήσει.
	στήσετον	στήσετον.
στήσομεν	στήσετε	στήσουσι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἵσταθι	ἱστάτω.
ἵστατον	ἱστάτων.
ἵστατε	ἱστάτωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἕστακε	ἑστακέτω.
ἑστάκετον	ἑστακέτων.
ἑστάκετε	ἑστακέτωσαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

στῆσον	στησάτω.
στήσατον	στησάτων.
στήσατε	στησάτωσαν.

Ἀόριστος δεύτερος.

	στῆθι	στήτω.
	στῆτον	στήτων.
	στῆτε	στήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἱσταίην	ἱσταίης	ἱσταίη.
	ἱσταίητον	ἱσταιήτην.
ἱσταίημεν	ἱσταίητε	ἱσταίησαν, καὶ ἱσταῖεν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἑστάκοιμι	ἑστάκοις	ἑστάκοι.
	ἑστάκοιτον	ἑστακοίτην.
ἑστάκοιμεν	ἑστάκοιτε	ἑστάκοιεν.

Ἀόριστος πρῶτος.

στήσαιμι	στήσαις	στήσαι.
	στήσαιτον	στησαίτην.
στήσαιμεν	στήσαιτε	στήσαιεν.

Ἀόριστος δεύτερος.

σταίην	σταίης	σταίη.
	σταίητον	σταιήτην.
σταίημεν	σταίητε	σταίησαν, καὶ σταῖεν.

Μέλλων πρῶτος.

στήσοιμι	στήσοις	στήσοι.
	στήσοιτον	στησοίτην.
στήσοιμεν	στήσοιτε	στήσοιεν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν ἱστῶ	ἱστᾷς	ἱστᾷ.
ἐὰν	ἱστᾶτον	ἱστᾶτον.

ἐὰν

ἐὰν ἱστῶμεν ἱστᾶτε ἱστῶσι.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν ἑστάκω ἑστάκῃς ἑστάκῃ.
ἐὰν ἑστάκητον ἑστάκητον.
ἐὰν ἑστάκωμεν ἑστάκητε ἑστάκωσι.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐὰν στήσω στήσῃς στήσῃ.
ἐὰν στήσητον στήσητον.
ἐὰν στήσωμεν στήσητε στήσωσι.

Ἀόριστος δεύτερος.

ἐὰν στῶ στῇς στῇ.
ἐὰν στῆτον στῆτον.
ἐὰν στῶμεν στῆτε στῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ. ἱστάναι.
παρακ. καὶ ὑπερσυν. ἑστακέναι.
ἀόριστος α΄. στῆσαι.
ἀόριστος β΄. στῆναι.
μέλλων α΄. στήσειν.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

ὁ ἱστὰς, τοῦ ἱστάντος. ἡ ἱστᾶσα, τῆς σης. τὸ ἱστὰν, τοῦ ἱστάντος.

Παρακείμενος.

ὁ ἑστακὼς, ἡ ἑστακυῖα, τὸ ἑστακός.

Ἀόριστος πρῶτος.

ὁ στήσας, ἡ στήσασα, τὸν στήσαν.

Ἀόριστος δεύτερος.

ὁ στὰς, ἡ στᾶσα, τὸ στάν.

Μέλλων

Μέλλων πρῶτος.

ὁ στήσων, ἡ στήσουσα, τὸ στῆσον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς.

ἵσταμαι	ἵστασαι	ἵσταται.
ἱστάμεθον	ἵστασθον	ἵστασθον.
ἱστάμεθα	ἵστασθε	ἵστανται.

Παρατατικὸς.

ἱστάμην	ἵστασο καὶ ἵστω	ἵστατο.
ἱστάμεθον	ἵστασθον	ἱστάσθην.
ἱστάμεθα	ἵστασθε	ἵσταντο.

Παρακείμενος.

ἕσταμαι	ἕστασαι	ἕσταται.
ἑστάμεθον	ἕστασθον	ἕστασθον.
ἑστάμεθα	ἕστασθε	ἕστανται.

Υπερσυντελικὸς.

ἑστάμην	ἕστασο	ἕστατο.
ἑστάμεθον	ἕστασθον	ἑστάσθην.
ἑστάμεθα	ἕστασθε	ἕσταντο.

Αόριστος πρῶτος.

ἐστάθην	ἐστάθης	ἐστάθη.
	ἐστάθητον	ἐσταθήτην.
ἐστάθημεν	ἐστάθητε	ἐστάθησαν.

Μέλλων πρῶτος.

σταθήσομαι	σταθήσῃ	σταθήσεται.
σταθησόμεθα	σταθήσεσθον	σταθήσεσθον.
σταθησόμεθα	σταθήσεσθε	σταθήσονται.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

ἑστάσομαι	ἑστάσῃ	ἑστάσεται.

ἑσταςόμεθον	ἑστάσεσθον	ἑςάσεσθον.
ἑςαςόμεθα	ἑςάσεσθε	ἑςάσονται.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατατικός.

ἵςασο καὶ ἵςω	ἱςάσθω.
ἵςασθον	ἱςάσθων.
ἵςασθε	ἱςάσθωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυ.

ἕςασο	ἑςάσθω.
ἕςασθον	ἑςάσθων.
ἕςασθε	ἑςάσθωσαν.

Αόριςος πρῶτος.

ςάθητι	ςαθήτω.
ςάθητον	ςαθήτων.
ςάθητε	ςαθήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

ἱςαίμην	ἱςαῖο	ἱςαῖτο.
ἱςαίμεθον	ἱςαῖσθον	ἱςαίσθην.
ἱςαίμεθα	ἱςαῖσθε	ἱςαῖντο.

Παρακ. καὶ ὑπερσυ.

ἑςαίμην	ἑςαῖο	ἑςαῖτο.
ἑςαίμεθον	ἑςαῖσθον	ἑςαίσθην.
ἑςαίμεθα	ἑςαῖσθε	ἑςαῖντο.

Αόριςος πρῶτος.

ςαθείην	ςαθείης	ςαθείη.
	ςαθείητον	ςαθειήτην.
ςαθείημεν	ςαθείητε	ςαθείησαν.

Μέλλων

Μέλλων πρῶτος.

ςαθησοίμην	ςαθήσοιο	ςαθήσοιτο.
ςαθησοίμεθον	ςαθήσοισθον	ςαθησοίσθην.
ςαθησοίμεθα	ςαθήσοισθε	ςαθόσοιντο.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

ἑςασοίμην	ἑςάσοιο	ἑςάσοιτο.
ἑςασοίμεθον	ἑςάσοισθον	ἑςασοίσθην.
ἑςασοίμεθα	ἑςάσοισθε	ἑςάσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

ἐὰν ἱςῶμαι	ἱςῇ	ἱςᾶται.
ἐὰν ἱςώμεθον	ἱςᾶσθον	ἱςᾶσθον.
ἐὰν ἱςώμεθα	ἱςᾶσθε	ἱςῶνται.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν ἑςῶμαι	ἑςᾷ	ἑςᾶται.
ἐὰν ἑςώμεθον	ἑςᾶσθον	ἑςᾶσθον.
ἐὰν ἑςώμεθα	ἑςᾶσθε	ἑςῶνται.

Ἀόριςος πρῶτος.

ἐὰν ςαθῶ	ςαθῇς	ςαθῇ.
ἐὰν	ςαθῆτον	ςαθῆτον.
ἐὰν ςαθῶμεν	ςαθῆτε	ςαθῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.	ἵςασθαι.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	ἑςᾶσθαι.
ἀόριστος ά.	σταθῆναι.
μέλλων ά.	σταθήσεσθαι.
μετ' ὀλίγον μέλλων,	ἑστάσεσθαι.

Μετοχαὶ

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ενεστῶς καὶ παρατ.

ὁ ἱστάμενος,	ἡ ἱσταμένη,	τὸ ἱστάμενον.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ ἑσταμένος,	ἡ ἑσταμένη,	τὸ ἑσταμένον.

Ἀόριστος πρῶτος.

ὁ σταθεὶς,	ἡ σταθεῖσα,	τὸ σταθὲν.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ σταθησόμενος,	ἡ σταθησομένη,	τὸ σταθησόμενον.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

ὁ ἑστασόμενος,	ἡ ἑστασομένη,	τὸ ἑστασόμενον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστῶς.

ἵσταμαι	ἵστασαι	ἵσταται &c.

Παρατατικὸς.

ἱστάμην	ἵστασο καὶ ἵστω	ἵστατο. &c.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐστησάμην	ἐστήσω	ἐστήσατο.
ἐστησάμεθον	ἐστήσαθον	ἐστησάθην.
ἐστησάμεθα	ἐστήσαθε	ἐστήσαντο.

Μέσος ἀόριστος *non est in usu in hoc uerbo* ἵστημι, *posset tamen formari secundum analogiam, ut in libro septimo loco suo differitur.*

Μέλλων πρῶτος.

στήσομαι	στήσῃ	στήσεται.
στησόμεθον	στήσεθον	στήσεθον.
στησόμεθα	στήσεσθε	στήσονται.

Προστακτικὰ

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεϛὼς καὶ παρατ.

ἵϛασο καὶ ἵϛω	ἱϛάσθω.
ἵστασθον	ἱστάσθων.
ἵστασθε	ἱστάσθωσαν.

Αόριϛος πρῶτος.

στῆσαι	στησάσθω.
στήσασθον	στησάσθων.
στήσασθε	στησάσθωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεϛὼς καὶ παρατ.

ἱσταίμην	ἱσταῖο	ἱσταῖτο. &c.

Αόριϛος πρῶτος.

στησαίμην	στήσαιο	στήσαιτο.
στησαίμεθον	στήσαισθον	στησαίσθην.
στησαίμεθα	στήσαισθε	στήσαιντο.

Μέλλων πρῶτος.

στησοίμην	στήσοιο	στήσοιτο.
στησοίμεθον	στήσοισθον	στησοίσθην.
στησοίμεθα	στήσοισθε	στήσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν ἱστῶμαι	ἱστᾷ	ἱστᾶται. &c.

Αόριστος πρῶτος.

ἐὰν στήσωμαι	στήσῃ	στήσηται.
ἐὰν στησώμεθον	στήσησθον	στήσησθον.
ἐὰν στησώμεθα	στήσησθε	στήσωνται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ. ἵστασθαι.

ἀόριστος

ἀόριστος ά.	στήσασθαι.
μέλλων ά.	στήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ ἱστάμενος,	ἡ ἱσταμένη.	τὸ ἱστάμενον.

Ἀόριστος πρῶτος.

ὁ στησάμενος	ἡ στησαμένη	τὸ στησάμενον.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ στησόμενος	ἡ στησομένη	τὸ στησόμενον.

ΤΡΙΤΗ ΣΥΖΗΓΙΑ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ ΡΗΜΑΤΩΝ.

Id est, tertia coniugatio uerborum in μι, descendentium à circunflexis in εω desinentibus.

TERTIA *coniugatio uerborum in μι, à perfectis uerbis tertiæ coniugationis circunflexorum fit, extrema in μι, ac penultima in ω, mutatis: ut διδόω, διδῶ, δίδωμι. In duali uerò ac plurali, ac in passiuis ω magno in ο paruum iterum uerso: δίδοτον, δίδομεν, & δίδομαι dicimus.*

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς.

δίδωμι	δίδως	δίδωσι.
	δίδοτον	δίδοτον.
δίδομεν	δίδοτε, διδοῦσι, καὶ ἰωνικῶς διδόασι.	

Παρατατικὸς.

ἐδίδων	ἐδίδως	ἐδίδω.
	ἐδίδοτον	ἐδιδότην.
ἐδίδομεν	ἐδίδοτε	ἐδίδοσαν.

Παρακείμενος.

Παρακείμενος.

δέδωκα	δέδωκας	δέδωκε.
	δεδώκατον	δεδώκατον.
δεδώκαμεν	δεδώκατε	δεδώκασι.

Ὑπερσυντελικός.

ἐδεδώκειν	ἐδεδώκεις	ἐδεδώκει.
	ἐδεδώκειτον	ἐδεδωκείτην.
ἐδεδώκειμεν	ἐδεδώκειτε	ἐδεδώκεισαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἔδωκα	ἔδωκας	ἔδωκε.
	ἐδώκατον	ἐδωκάτην.
ἐδώκαμεν	ἐδώκατε	ἔδωκαν.

Ἀόριστος δεύτερος.

ἔδων	ἔδως	ἔδω.
	ἔδοτον	ἐδότην.
ἔδομεν	ἔδοτε	ἔδοσαν.

Μέλλων πρῶτος.

δώσω	δώσεις	δώσει.
	δώσετον	δώσετον.
δώσομεν	δώσετε	δώσουσι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

δίδοθι	διδότω.
δίδοτον	διδότων.
δίδοτε	διδότωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

δέδωκε	δεδωκέτω.
δεδώκετον	δεδωκέτων.
δεδώκετε	δεδωκέτωσαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

Δῶκον, δωκάτω esse debuerat secundum analogiam, ἀπὸ τοῦ ἔδωκα, sed in usu non est. Hoc idem & de aliis modis, ac participiis intelligendum.

Ἀόριστος δεύτερος.

	δόθι καὶ δὸς	δότω.
	δότον	δότων.
	δότε	δότωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

διδοίην	διδοίης	διδοίη.
	διδοίητον	διδοιήτην.
διδοίημεν	διδοίητε	διδοίησαν καὶ διδοῖεν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

δεδώκοιμι	δεδώκοις	δεδώκοι.
	δεδώκοιτον	δεδωκοίτην.
δεδώκοιμεν	δεδώκοιτε	δεδώκοιεν.

Ἀόριστος δεύτερος.

δοίην	δοίης	δοίη.
	δοίητον	δοιήτην.
δοίημεν	δοίητε	δοίησαν καὶ δοῖεν.

Μέλλων πρῶτος.

δώσοιμι	δώσοις	δώσοι.
	δώσοιτον	δωσοίτην.
δώσοιμεν	δώσοιτε	δώσοιεν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν διδῶ	διδῷς	διδῷ.

ἐὰν	διδῶτον	διδῶτον.
ἐὰν διδῶμεν	διδῶτε	διδῶσι.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν δεδώκω	δεδώκῃς	δεδώκῃ.
ἐὰν	δεδώκητον	δεδώκητον.
ἐὰν δεδώκωμεν	δεδώκητε	δεδώκωσι.

Ἀόριστος δεύτερος.

ἐὰν δῶ	δῷς	δῷ.
ἐὰν	δῶτον	δῶτον.
ἐὰν δῶμεν	δῶτε	δῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	διδόναι.
Παρακ. καὶ ὑπερσυν.	δεδωκέναι.
ἀόριστος β'.	δοῦναι.
μέλλων ά.	δώσειν.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ διδοὺς, τοῦ όντος. ἡ διδοῦσα, ούσης. τὸ διδὸν, όντος.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ δεδωκὼς, ἡ δεδωκυῖα, τὸ δεδωκός.

Ἀόριστος δεύτερος.

ὁ δοὺς, τοῦ δόντος. ἡ δοῦσα, τὸ δόν.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ δώσων, ἡ δώσουσα, τὸ δῶσον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

δίδομαι	δίδοσαι	δίδοται.
διδόμεθον	δίδοσθον	δίδοσθον.
διδόμεθα	δίδοσθε	δίδονται.

Παρατατικός.

ἐδιδόμην	ἐδίδοσο καὶ ἐδίδου	ἐδίδοτο.
ἐδιδόμεθον	ἐδίδοσθον	ἐδιδόσθην.
ἐδιδόμεθα	ἐδίδοσθε	ἐδίδοντο.

Παρακείμενος.

δέδομαι	δέδοσαι	δέδοται.
δεδόμεθον	δέδοσθον	δέδοσθον.
δεδόμεθα	δέδοσθε	δέδονται.

Υπερσυντελικός.

ἐδεδόμην	ἐδέδοσο	ἐδέδοτϳ.
ἐδεδόμεθον	ἐδέδοσθον	ἐδεδόσθην.
ἐδεδόμεθα	ἐδέδοσθε	ἐδέδοντο.

Αόριστος πρῶτος.

ἐδόθην	ἐδόθης	ἐδόθη.
	ἐδόθητον	ἐδοθήτην.
ἐδόθημεν	ἐδόθητε	ἐδόθησαν.

Μέλλων πρῶτος.

δοθήσομαι	δοθήσῃ	δοθήσεται.
δοθησόμεθον	δοθήσεσθον	δοθήσεσθον.
δοθησόμεθα	δοθήσεσθε	δοθήσονται.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

δεδόσομαι	δεδόσῃ	δεδόσεται.
δεδοσόμεθον	δεδόσεσθον	δεδόσεσθον.
δεδοσόμεθα	δεδόσεσθε	δεδόσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

δίδοσο καὶ δίδου	διδόσθω.
δίδοσθον	διδόσθων.
δίδοσθε	διδόσθωσαν.

Παρακ.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

	δέδοσο	δεδόσθω.
	δέδοσθον	δεδόσθων.
	δέδοσθε	δεδόσθωσαν.

Αόριστος πρῶτος.

	δόθητι	δοθήτω.
	δόθητον	δοθήτων.
	δόθητε	δοθήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς.

διδοίμην	διδοῖο	διδοῖτο.
διδοίμεθον	διδοῖσθον	διδοίσθην.
διδοίμεθα	διδοῖσθε	διδοῖντο.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

δεδοίμην	δεδοῖο	δεδοῖτο.
δεδοίμεθον	δεδοῖσθον	δεδοίσθην.
δεδοίμεθα	δεδοῖσθε	δεδοῖντο.

Αόριστος πρῶτος.

δοθείην	δοθείης	δοθείη.
	δοθείητον	δοθειήτην.
δοθείημεν	δοθείητε	δοθείησαν.

Μέλλων πρῶτος.

δοθησοίμην	δοθήσοιο	δοθήσοιτο.
δοθησοίμεθον	δοθήσοισθον	δοθησοίσθην.
δοθησοίμεθα	δοθήσοισθε	δοθήσοιντο.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

δεδοσοίμην	δεδόσοιο	δεδόσοιτο.
δεδοσοίμεθον	δεδόσοισθον	δεδοσοίσθην.
δεδοσοίμεθα	δεδόσοισθε	δεδόσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν διδῶμαι	διδῷ	διδῶται.
ἐὰν διδώμεθον	διδῶσθον	διδῶσθον.
ἐὰν διδώμεθα	διδῶσθε	διδῶνται.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν δεδῶμαι	δεδῷ	δεδῶται.
ἐὰν δεδώμεθον	δεδῶσθον	δεδῶσθον.
ἐὰν δεδώμεθα	δεδῶσθε	δεδῶνται.

Αόριστος πρῶτος.

ἐὰν δοθῶ	δοθῇς	δοθῇ.
ἐὰν	δοθῆτον	δοθῆτον.
ἐὰν δοθῶμεν	δοθῆτε	δοθῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.	δίδοσθαι.
Παρακ. καὶ ὑπερσυν.	δεδόσθαι.
ἀόριστος ά.	δοθῆναι.
μέλλων ά.	δοθήσεσθαι.
μετ᾽ ὀλίγον μέλλων,	δεδόσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

ὁ διδόμενος, ἡ διδομένη, τὸ διδόμενον.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ δεδομένος, ἡ δεδομένη, τὸ δεδομένον.

Αόριστος πρῶτος.

ὁ δοθεὶς, ἡ δοθεῖσα, τὸ δοθὲν.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ δοθησόμενος, ἡ δοθησομένη, τὸ δοθησόμενον.

Μετ

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

ὁ δεδοσόμενος, ἡ δεδοσομένη, τὸ δεδοσόμενον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστώς.

δίδομαι δίδοσαι δίδοται. &c.

Παρατατικός.

ἐδιδόμην ἐδίδοσο καὶ ἐδίδου, ἐδίδοτο. &c.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐδωκάμην ἐδώκω ἐδώκατο.
ἐδωκάμεθον ἐδώκαθον ἐδωκάθην.
ἐδωκάμεθα ἐδώκαθε ἐδώκαντο.

Ἀόριστος δεύτερος.

ἐδόμην ἔδοσο καὶ ἔδου ἔδοτο.
ἐδόμεθον ἔδοσθον ἐδόσθην.
ἐδόμεθα ἔδοσθε ἔδοντο.

Μέλλων πρῶτος.

δώσομαι δώσῃ δώσεται.
δωσόμεθον δώσεσθον δώσεσθον.
δωσόμεθα δώσεσθε δώσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

δίδοσο καὶ δίδου διδόσθω.
δίδοσθον διδόσθων &c.

Ἀόριστος δεύτερος.

δόσο καὶ δοῦ δόσθω.
δόσθον δόσθων.
δόσθε δόσθωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

διδοίμην	διδοῖο	διδοῖτο. &c.

Αόριςος δεύτερος.

δοίμην	δοῖο	δοῖτο.
δοίμεθον	δοῖσθον	δοίσθην.
δοίμεθα	δοῖσθε	δοῖντο.

Μέλλων πρῶτος.

δωσοίμην	δώσοιο	δώσοιτο.
δωσοίμεθον	δώσοισθον	δωσοίσθην.
δωσοίμεθα	δώσοισθε	δώσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

ἐὰν διδῶμαι	διδῷ	διδῶται. &c.

Αόριςος δεύτερος.

ἐὰν δῶμαι	δῷ	δῶται.
ἐὰν δώμεθον	δῶσθον	δῶσθον.
ἐὰν δώμεθα	δῶσθε	δῶνται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.	δίδοσθαι.
ἀόριςος β.	δόσθαι.
μέλλων ά.	δώσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

ὁ διδόμενος,	ἡ διδομένη,	τὸ διδόμενον.

Αόριςος δεύτερος.

ὁ δόμενος,	ἡ δομένη,	τὸ δόμενον.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ δωσόμενος,	ἡ δωσομένη,	τὸ δωσόμενον.

Τετάρτη

ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ
εἰς μι, ῥημάτων.

id est, quarta coniugatio uerborum in μι, ab οω, descendentium.

QVARTA *coniugatio uerborum in* μι, *à uerbis grauitonis sextæ coniugationis in* υω, *desinentibus fit, extrema in* μι, *mutata. Quorum penultima singularis actiui* υ, *habet productum: ut* ζευγνύω, ζεύγνυμι. *In dualis uero & pluralis ac passiui penultima, idem* υ, *correptum: ut* ζεύγνυτον, ζεύγνυμεν, ζεύγνυμαι. υ *enim anceps est, nec ullum habet* ἀντίστοιχον *in quod mutari possit, sed* μακρᾷ, ἢ βραχείᾳ, *hoc est, longa siue correpta linea notatur sic* ῡ, ῠ.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς.

ζεύγνυμι	ζεύγνυς	ζεύγνυσι.
	ζεύγνυτον	ζεύγνυτον.
ζεύγνυμεν	ζεύγνυτε	ζευγνύουσι.

Παρατατικὸς.

ἐζεύγνυν	ἐζεύγνυς	ἐζεύγνυ.
	ἐζεύγνυτον	ἐζευγνύτην.
ἐζεύγνυμεν	ἐζεύγνυτε	ἐζεύγνυσαν.

Nec ultra uariatur, quoniam huiusmodi uerba si polysyllaba sunt, in præsenti solum, & præterito imperfecto declinantur, tam in actiuis quàm in passiuis. si uero dissyllaba, & futurum primum, & secundum aoristum habent: ut κλῦμι, μέλλων κλύσω, ἀόριστος β΄. ἔκλυν, *sicut præteritum imperfectum.*

Προστακτικὰ

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

ζεύγνυθι ζευγνύτω.
ζεύγνυτον ζευγνύτων.
ζεύγνυτε ζευγνύτωσαν.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ. ζευγνῦναι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

ὁ ζευγνὺς, τοῦ ζευγνῦντος.
ἡ ζευγνῦσα, τῆς ζευγνύσης.
τὸ ζευγνὺν, τοῦ ζευγνῦντος.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς.

ζεύγνυμαι ζεύγνυσαι ζεύγνυται.
ζευγνύμεθον ζεύγνυσθον ζεύγνυσθον.
ζευγνύμεθα ζεύγνυσθε ζεύγνυνται.

Παρατατικός.

ἐζευγνύμην ἐζεύγνυσο ἐζεύγνυτο.
ἐζευγνύμεθον ἐζεύγνυσθον ἐζευγνύσθην.
ἐζευγνύμεθα ἐζεύγνυσθε ἐζεύγνυντο.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

ζεύγνυσο ζευγνύσθω.
ζεύγνυσθον ζευγνύσθων.
ζεύγνυσθε ζευγνύσθωσαν.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΝ ΠΑΘΗΤΙΚΟΝ.

Ενεστὼς, ζεύγνυσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

ζδυγνύμενος, ἡ ζδυγνυμένη, τὸ ζδυγνύμενον.

Optatiuus modus, & subiunctiuus in hac quarta coniugatione non inueniuntur, partim quia in usu non sunt, partim quia formari non possunt.

ΥΠΑΡΚΤΙΚΩΝ ΡΗΜΑ,

hoc est, substantiuum uerbum.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ,

Ενεςὼς.

Ιμὶ	εἶς καὶ εἶ	ἐςὶ.
	ἐςὸν	ἐςὸν.
ἐσμὲν	ἐςὲ	εἰσὶ.

Παρατατικὸς.

ἦν	ἦς	ἦ.
	ἦτον	ἤτην.
ἦμεν	ἦτε	ἦσαν.

Reliquorum temporum præteritorum, perfecti scilicet & plusquam perfecti, indefinitiq; nullus est usus, sicut nec futuri: quod esse debebat ἔσω: loco tamen huius utimur futuro medio, quod est ἔσομαι: de quo libro octauo habebis.

Μέσος μέλλων ά.

ἔσομαι	ἔσῃ	ἔσεται.
ἐσόμεθον	ἔσεσθον	ἔσεσθον.
ἐσόμεθα	ἔσεσθε	ἔσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

ἔσω καὶ ἴσθι ἔςω.

ἔστον ἔστων.
ἔστε ἔστωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

εἴην	εἴης	εἴη.
	εἴητον	εἰήτην.
εἴημεν	εἴητε	εἴησαν.

Μέσος μέλλων.

ἐσοίμην	ἔσοιο	ἔσοιτο.
ἐσοίμεθον	ἔσοισθον	ἐσοίσθην.
ἐσοίμεθα	ἔσοισθε	ἔσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν ὦ	ᾖς	ᾖ.
ἐὰν	ἦτον	ἦτον.
ἐὰν ὦμεν	ἦτε	ὦσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ.

Ἐνεστὼς εἶναι.
Μέσος μέλλων ά. ἔσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ ὢν, τοῦ ὄντος. ἡ οὖσα, τῆς οὔσης. τὸ ὄν, τοῦ ὄντος.

Μέσος μέλλων ά.

ὁ ἐσόμενος, ἡ ἐσομένη, τὸ ἐσόμενον.

Nec plura inueniuntur huius uerbi ſubſtantiui, quæ in communi uſu habeantur.

Περὶ

ΠΕΡΙ ΑΝΤΩΝΙΜΙΑΣ.

A Ντωνυμία ἐστὶ μέρος λόγου κλιτὸν, ἀντὶ ὀνόματος παραλαμβανομένη. id est, Pronomen est pars orationis declinabilis, pro nomine assumpta. cui accidunt quatuor, genera, numeri, casus, & personæ. Αντωνυμιῶν ἡ μὲν πρωτότυπος, ἡ δὲ κτητικὴ, ἡ δὲ δεικτικὴ, ἡ δὲ ἀναφορικὴ, ἡ δὲ σύνθετος. hoc est, Pronominum aliud quidem primitiuum, aliud possessiuum, aliud demonstratiuum, aliud relatiuum, aliud autem compositum.

Primitiua quidem tria, ἐγὼ, σὺ, ὅς. horum declinationes positiuæ hæ.

Περὶ τοῦ πρώτου προσώπου.

Ενικὰ. ἡ εὐθεῖα, ἐγὼ. ἡ γενικὴ, ἐμοῦ. ἡ δοτικὴ, ἐμοὶ. ἡ αἰτιατικὴ, ἐμὲ. Δυϊκὰ. ἡ εὐθεῖα καὶ αἰτιατικὴ, νὼ. ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ, νῷν. Πλη. ἡ εὐθεῖα, ἡμεῖς. ἡ γενικὴ, ἡμῶν. ἡ δοτικὴ, ἡμῖν. ἡ αἰτιατικὴ, ἡμᾶς.

Τοῦ δευτέρου.

Ενικὰ. σὺ, σοῦ, σοὶ, σὲ. Δυϊκὰ. σφῷ, σφῷν. Πλη. ὑμεῖς, ὑμῶν, ὑμῖν, ὑμᾶς.

Τοῦ τρίτου προσώπου.

Ενικὰ. ὅς, οὗ, οἷ, ἓ. Δυϊκὰ. σφὲ, σφὶν. Πληθ. σφεῖς, σφῶν, σφίσι, σφᾶς.

Appellantur enim κλίσεις θεματικαὶ, hoc est, declinationes positiuæ, quoniam unaquæque uox sui ipsius est positio, nec altera ab altera regulatur, sicut in nominibus & uerbis.

Possessiua uero à primitiuis deriuata octo: ἐμὸς, σὸς, ὅς, νωΐτερος, σφωΐτερος, ἡμέτερος, ὑμέτερος, σφέτερος.

Quorum

Quorum tria à genitiuis ſingularibus fiunt, hoc eſt, ἐμὸς, ἀπὸ τοῦ ἐμοῦ. σὸς, ἀπὸ τοῦ σοῦ. ὃς, ἀπὸ τοῦ οὗ: *duo uero à nominatiuis dualibus, hoc eſt,* νωΐτερος, ἀπὸ τοῦ νῶϊ. σφωΐτερος, ἀπὸ τοῦ σφῶϊ. *et hæc de duobus tantum. A duali numero tertiæ perſonæ non fit pronomen poſſeſſiuum. A nominatiuis uero pluralibus tria fiunt pronomina, hoc eſt,* ἡμέτερος ἀπὸ τοῦ ἡμεῖς. ὑμέτερος, ἀπὸ τοῦ ὑμεῖς. σφέτερος, ἀπὸ τοῦ σφεῖς. *Et hæc omnia trium ſunt generum. maſculina enim & neutra tertiam declinationem ſimplicium ſequuntur, fœminina uero ſecundam, & in eorum declinatione articulos ſuſcipiunt, tanquam adiectiua nomina: ut* ὁ ἐμὸς, τοῦ ἐμοῦ. ἡ ἐμὴ, τῆς ἐμῆς. τὸ ἐμὸν, τοῦ ἐμοῦ. *ſicut* ὁ καλὸς, καλὴ, τὸ καλὸν. *ſic &* ὁ σὸς, ἡ σὴ, τὸ σὸν. ὁ ὅς, ἡ ἥ, τὸ ὅν. *Deriuatiua uero in* ρος, *in* α, *mittunt fœmininum, & id quoque in obliquis ſeruant: ut* νωΐτερος, ἡ νωϊτέρα, τῆς νωϊτέρας, τῇ νωϊτέρᾳ.

Demonſtratiua autem duo, οὗτος, καὶ ἐκεῖνος: *quorum talis eſt inflexio.*

Ἑνικά. οὗτος, τούτου, τούτῳ, τοῦτον, ὦ οὗτος. Δυϊκά. τούτω, τούτοιν, ὦ τούτω. Πληθ. οὗτοι, τούτων, τούτοις, τούτους, ὦ οὗτοι.

Θηλυκά. αὕτη, ταύτης, ταύτῃ, ταύτην, ὦ αὕτη, &c.
Οὐδέτερα. τοῦτο, τούτου, τούτῳ, τοῦτο, ὦ τοῦτο, &c.

ἐκεῖνος,	ἐκείνου,	ἐκείνῳ,	ἐκεῖνον.	&c.
ἐκείνη,	ἐκείνης,	ἐκείνῃ,	ἐκείνην.	&c.
ἐκεῖνο,	ἐκείνου,	ἐκείνῳ,	ἐκεῖνο.	&c.

Relatiuum unum, & ipſum quoque trium exiſtit generum: αὐτὸς, αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτόν. Αὐτὴ, αὐτῆς,

αὐτῇ,

αὐτῇ, αὐτήν. Αὐτὸ, αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτό.

Huius autem pronominis proprium eſt ſignificatio trium perſonarum, ut αὐτὸς ἐγὼ, αὐτὸς σὺ, αὐτὸς ἐκεῖνος: & leuem ſpiritum ſemper habet. Si uero αὑτοῦ, αὑτῷ, αὑτὸν, aſpirata reperiantur, ſciendum eſt ea pronomina reciproca eſſe, & ab ἑαυτοῦ deducta κατὰ ἀφαίρεσιν. nam aſpiratio, quæ erat ſuper ε, eadem etiam ſuper αυ, ſeruatur.

Compoſita pronomina ſunt tria, quæ nominatiuum non habent, ſcilicet ἐμαυτοῦ, σαυτοῦ, & ἑαυτοῦ. et hæc quoque trium ſunt generum. Sed aduertendũ eſt, compoſita primæ & ſecundæ perſonæ in tribus caſibus ſingularis numeri ſolum uariari, tertiæ uero etiam in plurali, nec ſolum coniunctim, ſed etiam diuiſim.

Τοῦ πρώτου προσώπου.

Maſc. Ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτόν. Fœm. Ἐμαυτῆς, ἐμαυτῇ, ἐμαυτὴν. Neut. Ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτό.

Τοῦ δευτέρου προσώπου.

Maſc. Σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτόν. Fœm. Σεαυτῆς, σεαυτῇ, σεαυτὴν. Neut. Σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτό. καὶ κράσει, Σαυτοῦ, σαυτῷ, σαυτόν. Σαυτῆς, σαυτῇ, σαυτήν. Σαυτοῦ, σαυτῷ, σαυτό.

Τοῦ τρίτου.

Maſc. Ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτόν. Fœm. Ἑαυτῆς, ἑαυτῇ, ἑαυτήν. Neut. Ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτό. Πληθ. Ἑαυτῶν, καὶ σφῶν αὐτῶν. ἑαυτοῖς, καὶ σφίσιν αὐτοῖς. ἑαυτοὺς, καὶ σφᾶς αὐτούς.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΘΕΣΕΩΣ.

ΠΡόθεσίς ἐστι μέρος λόγου ἄκλιτον, προτιθέμενον

πάντων

πάντων τοῦ λόγου μερῶν κατὰ σύνθεσιν, ἢ κατὰ παράθεσιν, ἤτοι σύνταξιν. hoc est, Præpositio est orationis indeclinabilis, quæ præponitur omnibus partibus orationis per compositionem, uel appositionem, siue constructionem. Per compositionẽ, ut ἔμπειρος, peritus. Per appositionem siue constructionem, ut ἐν οἴκῳ, in domo.

Accidunt autem præpositioni tria, τὸ ὀξύνεσθαι, id est, acui. τὸ ψιλοῦσθαι, hoc est, principalem syllabam læuigari, demptis quæ in principio υ, habent, ut ὑπὸ, ὑπὲρ. τὸ βραχυκαταληκτεῖν, hoc est extremam syllabam corripi, duabus exceptis, uidelicet εἰς et ἐξ. Sunt autem numero decem & octo tantum, diuersas singulæ habentes significationes, quarum sex sunt monosyllabæ, scilicet ἐν, εἰς, ἐξ: σὺν, πρὸς, πρὸ: duodecim uero dissyllabæ, ut ἀνὰ, κατὰ, διὰ, μετὰ, παρὰ, ἀντὶ, ἐπὶ, περὶ, ἀμφὶ, ἀπὸ, ὑπὸ, ὑπὲρ. Sed de earum compositione & constructione libro nono latissime dicetur.

ΠΕΡΙ ΕΠΙΡΡΗΜΑΤΟΣ.

Ἐπίρρημα ἐστὶ μέρος λόγου ἄκλιτον προταττόμενον αὐτοῦ τοῦ ῥήματος, ἢ ὑποταττόμενον. hoc est, Aduerbium est pars orationis indeclinabilis, quæ præponitur uerbo, aut subiungitur. Cui accidunt duo, εἶδος καὶ σχῆμα. hoc est, species & figura. Species duæ, primitiua, ut νοῦ: deriuatiua, ut νωὶ. Figuræ duæ, simplex, ut πάλαι: composita ut πρόπαλαι.

Aduerbiorum aliqua sunt χρόνου σημαντικὰ, id est, temporis significatiua: ut νῦν, nunc. τότε, tunc. ποτὲ, aliquando. ἤδη, iam. ἄρτι, nuper. αὐτίκα, statim. παραχρῆμα statim. αὖθις, rursus. ἐξαίφνης, repente. τέως

interea. ἕως donec, uſque. ἡνίκα, quando. ἔπειτα μετέπειτα, poſtea. ἐπεὶ, ἐπειδὴ, ἐπειδὰν, poſtquam, cum. σήμερον, hodie. αὔριον, cars. μεθαύριον, perendie. χθὲς, καὶ ἐχθὲς, heri. προχθὲς, nudiuſtertius. πάλαι, diu, olim. ἀρτίως, modo. εὐθὺς, καὶ εὐθέως, ſtatim. πρωΐ, mane. ἑσπέρας, ueſperi. ἐφόσον, dum. ἀεὶ, αἰὲν, ſemper. ὄφρα, donec, dum. τόφρα, tantiſper, interea.

Aliqua autem τόπου, id eſt, loci: ut ἐνταῦθα, hic. ἐκεῖ, illic, ibi. ἐκεῖσε, illuc. ἐκεῖθεν, inde. εἴσω καὶ ἔσω, intus, intro. ἔξω, foris, foras. αὐτοῦ, illic. ποῖ, quo. ὅποι, quo. ὅθεν, unde. ὁθένποθεν, undecunque. αὐτόθεν, ex eodem loco. δεῦρω, huc. αὐτόσε, iſtuc. ἄνω, ſupra. κάτω, infra. ἔμπροσθεν, ante. ὄπισθεν, retro. ἐγγύς, prope. πόῤῥω, procul. ποῦ, ubi. οὐδαμοῦ, necubi. οὐδαμῇ, nuſquam. ὅπου, ubi. ὁπόθεν, unde. ἔνθεν, inde. ἐπέκεινα, ultra. μακρὰν, longe, procul. ἐκδεξιῶν, dextrorſum. ἐξαριστερῶν, ſiniſtrorſum.

Aliqua autem ποιότητος, id eſt qualitatis: ut εὖ, bene. καλῶς, bene. ἡδέως, iucunde. σοφῶς, ſapienter. ὡραίως, pulchre. Quæ nempe & medietatis dicunt, quoniam à genitiuo plurali nominum adiectiuorum fiunt, qui medius dicitur, id eſt communis, cum ſit omnis generis: ut τῶν καλῶν, τῶν σοφῶν. in quibus ν, in σ, uerſo, καλῶς fit, & σοφῶς. Cætera uero cum aliun de deriuentur, hanc non aſſequuntur denominationem: ut κυνηδὸν, canine. βοτρυδὸν, racematim. ἀγεληδὸν, gregatim.

Aliqua uero ποσότητος, id eſt, quantitatis: ut ἅπαξ, ſemel. δὶς, bis. τρὶς, ter. τετράκις, quater. πολ-

λάκις, sæpe. ὀλιγάκις, raro.

Aliqua autem ἀθροίσεως, id est, congregationis: ut ἅμα, simul. ὁμοῦ, una. συλλήβδην, comprehensim. ἀθρόως, confertim.

Aliqua autem διαιρέσεως, id est, diuisionis: ut ἄνευ, sine. χωρὶς, seorsum.

Aliqua uero ἐξαιρέσεως, id est, electionis siue exceptionis: ut πλὴν præter.

Aliqua autem παρακελεύσεως, id est, hortationis: ut εἶα, eia. ἄγε, age. ἄγετε, agite. εὖγε, euge. φέρε, age.

Aliqua autem τάξεως, id est, ordinis: ut ἑξῆς, deinceps. ἐφεξῆς, deinceps. εὐθὺς, εὐθέως, statim. ἐξαίφνης, repente. αὐτίκα, statim.

Aliqua autem ὁμοιώσεως, id est, similitudinis: ut ὡς, tanquam. ὥσπερ, quemadmodum. οὕτως sic. καθὰ, sicut. καθάπερ, sicut. ἤ, uelut, ueluti. ὥστε, uti. ὃντροπον, quemadmodum.

Aliqua autem ἀποστάσεως, id est, separationis: ut ὥστε, ut.

Aliqua autem συγκρίσεως, id est, comparationis: ut μᾶλλον, magis. πλέον, plus. ἧττον, minus.

Aliqua autem ἐπιτάσεως, id est, intentionis: ut λίαν ualde. ἄγαν, multum. πάντη, prorsus. παντελῶς, penitus. παντάπασιν, omnino. πάνυ, nimium. σφόδρα, uehementer. μάλιστα, maxime.

Aliqua ἀνέσεως, id est, remissionis: ut ἠρέμα, quiete. ἡσυχῇ, quiete. μόγις, μόλις, uix. βραδέως, tarde. βάδην, passim. ὡσεὶ, fere.

Aliqua

Aliqua autem βεβαιώσεως, id eſt, confirmationis: ut δηλαδὴ, profecto. δήπουθεν, nempe. πάντως, omnino. ὄντως, uere. ἦ, re uera.

Aliqua autem κατωμόσεως, id eſt, iurandi: ut ναὶ, certe. νὴ, per.

Aliqua autem ἀπωμόσεως, id eſt, abiurandi: ut μὰ, per.

Aliqua autem ἀρνήσεως, id eſt, negandi: ut οὐ, non. οὐχὶ, non. οὔκουν, non igitur. οὐδαμῶς, nullo modo. ἥκιστα, minime. οὔτε, neque. οὐδὲ, neque.

Aliqua autem ἀπαγορεύσεως, id eſt, prohibitionis: ut μὴ, ne. μηδαμῶς, nequaquam.

Aliqua autem εἰκασμοῦ, id eſt, euentus: ut ἴσως, forte. τάχα, fortuito. τυχὸν, forte.

Aliqua autem ἐρωτήσεως, id eſt, interrogationis: ut πόθεν, unde. ποῦ, ubi. ποῖ, quo.

Aliqua autem δείξεως, id eſt, demonſtrationis: ut ἰδοὺ, ecce. ἐνὶ, en. ὧδε, huc. ἐκεῖ, illic. ἐνθάδε, hic.

Aliqua autem κλήσεως, id eſt, uocandi: ut ὦ, ὁ.

Aliqua autem διασαφήσεως, id eſt, declarationis: ut ἤγουν, uidelicet. οἷον, ut, uidelicet. τουτέστι, hoc eſt.

Aliqua autem θέσεως, id eſt, poſitionis: ut ἀναγνωστέον, legendum. γραπτέον, ſcribendum. πλευστέον, nauigandum. dicuntur enim poſitionis, quoniam determinant ſiue poſitionem rei, ſiue deliberationem.

Aliqua autem εὐχῆς, id eſt, uoti: ut εἴθε, ὤφελον, utinam.

Aliqua autem σχετλιασμοῦ, id eſt, exclamatio-

nis : ut ὢ, heu. ἰοὺ, hei. οἴμοι, hei mihi, αἶ, ἰὼ, heu.

Aliqua autem θαυμασμοῦ, i. admirationis: ut ὢ, φεῦ.

Aliqua autem θειασμοῦ, id eſt, furentis: ut εὐοῖ, heu, euoe. εὐάν, heu.

Aliqua autem ἐκπλήξεως, id eſt, perculſionis, ſiue terroris: ut ἆ, ἆ. ἡράκλεις, hercules.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ.

Σύνδεσμός ἐστι μέρος λόγου ἄκλιτον, συνδέον τὰ ἄλλα μέρη τοῦ λόγου εἰς διάνοιαν μετὰ τάξεως: *hoc eſt, Coniunctio eſt pars orationis indeclinabilis, coniungens alias partes orationis in ſententiam cum ordine. Accidit autem coniunctioni σχῆμα, figura: ſimplex, ut ἐπεὶ: compoſita, ut ἐπειδὴ.*

Coniunctionum aliquæ συμπλεκτικοὶ, id eſt, copulatiuæ: ut μὲν, quidem. δὲ, autem. τὲ, que. καὶ, & ἀλλὰ, ἀτὰρ, αὐτὰρ, ſed. ὅτι, quòd.

Aliquæ autem διαζευκτικοὶ, id eſt, diſiunctiuæ: ut ἢ, uel ἤτοι, ſiue: ἠὲ, ſiue.

Aliquæ autem συναπτικοὶ, id eſt, continuatiuæ, ut εἰ, ſi. εἴπερ, εἰδήπερ, ſiquidem.

Aliqua autem παρασυναπτικοὶ, id eſt, ſubcontinuatiuæ: ut ἐπεὶ, ἐπείπερ, quoniam. ἐπειδὴ, ἐπειδήπερ, quoniam.

Aliquæ autem αἰτιολογικοὶ, id eſt, cauſales: ut ἵνα, ὅπως, ὄφρα, ut, γὰρ, enim. ὅτι, quia. διότι, quia. καθότι, quoniam. ἕνεκα, cauſa. οὕνεκα, quia.

Aliquæ autem ἀπορηματικοὶ, id eſt, dubitatiuæ: ut ἆρα, an. μῶν, num. μὴ, an.

Aliquæ autem συλλογιστικοὶ, id eſt, collectiuæ, ſiue rationales:

rationales: ut ἄρα, ergo. ἀλλὰ, ἀλλαμὴν, at. οὖν, igitur. τοίνυν, igitur. τοιγάρτοι, itaque. τοιγαροῦν, ergo.

Aliquæ autem παραπληρωματικοὶ, id eſt, repletiuæ: ut δὴ, iam. ῥὰ, nempe. θὴν, quidem. νὺ, certe. ποῦ, τοὶ, αὖ, οὖν, πὲρ, πὼ, μὴν, δῆτα, γὲ, quidem. at γὲ non ſolum repletiua eſt, ſed etiam diminutiua pro ſaltem, & cauſalis.

Aliquæ autem δυνητικοὶ, id eſt, poteſtatis: ut ἂν, κὲ, κὲν, utique: quæ apud poetas repletiuæ etiam inueniuntur.

Aliquæ autem διακριτικοὶ, ſiue ἐπιλεκτικοὶ, id eſt, diſſertiuæ, ſiue electiuæ: ut ἢ, quàm.

Aliquæ autem ἐλαττωτικοὶ, id eſt, extenuatiuæ, e diminutiuæ: ut γοῦν, γὲ, ſaltem.

Aliquæ uero ἐναντιωματικοὶ, id eſt, aduerſatiuæ: ut ὅμως, tamen. καίτοι, etſi. καίπερ, quanquam. ἔμπης, tamen. εἰκαὶ, etſi.

EIVSDEM F. VRBANI BELLVNENSIS INSTITVTIONVM GRAMMATIC.

LIBER TERTIVS.

DE VERBORVM FORMATIONE.

OMNE *uerbum aut in ω, deſinit, & id quidem ſi grauem habet accentum, βαρύτονον appellatur, ut τύπτω: ſi circunflexum, περισπώμενον, ut ποιῶ. Aut in μι, & id a terminatione*

nomen assumpsit, τὸ εἰς μι, hoc est, uerbum in μι, ut τίθημι. Βαρυτόνα quidem in sex distinguuntur coniugationes, partim per consonantes, partim per uocales atque diphthongos. Prima igitur coniugatio tres mutas ante ω, finalem sibi uendicat, scilicet β, π, φ. Secunda tres alias, uidelicet γ, κ, χ. Tertia tres etiam extremas, hoc est, δ, θ, τ. Quarta ex duplicibus unam tantum, ζ scilicet & geminatum σσ. Quinta quatuor immutabiles, hoc est, λ, μ, ν, ρ. Sexta omnes uocales præter η, & omnes diphthongos proprias, & unam impropriam, ῃ scilicet. Quæ quidem omnes siue consonantes sint, siue uocales, siue diphthongi, cum immediate ω, finalem ipsius thematis præcedant, χαρακτηριστικὰ, hoc est, figuratiuæ literæ appellantur. per eas enim unumquodque uerbum discernitur quotæ sit coniugationis. Quæ uero superfluunt ex literis, hoc est, ψ, ξ, σ, χαρακτηριστικὰ sunt futurorum. nam futurum primæ coniugationis ψ sibi uendicat, secundæ ξ, futurum uero tertiæ, & aliarum quæ sequuntur, σ: etsi uerba quintæ coniugationis ob inconcinnitatem illud abnuant, & quatuor immutabilibus, hoc est, λ, μ, ν, ρ, ut propria χαρακτηριστικὰ sibi uendicent. Tot etiam sunt perfectorum præteritorum χαρακτηριστικὰ, uidelicet φ, χ, κ. nam si futurum habet ψ, præteritum habet φ: si ξ, χ: si σ, aut quampiam ex immutabilus, κ. Vnde cum sex tempora uerborum quasdam habeant inter se cognationes, consonantes quoque inter se sortita sunt: nam præteritum imperfectum cum naturam præsentis sapiat, eiusdem

ſibi conſonantem aſciuit, ut τύπτω, ἔτυπτον: præteritum uero pluſquam perfectum, præteriti perfecti, ut τέτυφα, ἐτετύφειν: quemadmodum & primus aoriſtus futuri, ut τύψω, ἔτυψα. At medium præteritum conſonantem præſentis, quam figuratiuam uerbi appellamus, aſſumpſit, ut τρίϐω, μέσος παρακείμενος, τέτριϐα. Eandem quoque ſecundus aoriſtus, & ſecundum futurum ſibi uendicarunt, ut ἔτριϐον, τριϐῶ. Excipiuntur uerba quartæ coniugationis, quoniam cum ζ, & geminatum σσ, earum ſint figuratiuæ literæ, neutram tamen illarum aſſumit medium præteritum, ſed nunc γ, nunc autem δ. Γ quidem ſibi aſciuit, cum futurum ξ, habeat ante ω, finalem: ut κράζω, κράξω, μέσος, παρακ. κέκραγα, ὀρύσσω, ὀρύξω, ὤρυγα. Si uero futurum σ, habuerit, medium præteritum δ, ſibi uendicabit: ut φράζω, φράσω, πέφραδα. ἐρέσσω, ἐρέσω, ἤρεδα, ſi in uſu habeatur. Hoc idem & ſecundus Aoriſtus, & ſecundum futurum ſequentur. At ſi ante ω, diuerſæ fuerint conſonantes, hoc eſt, πτ, κτ, μν, ſcito priorem illarum figuratiuam eſſe: nam π, κ, per παρέμπτωσιν τ, ſibi aſciſcunt: μ, uero ν, ut κόπτει, μέσως παρακ. κέκοπα, τίκτω, τέτοκα, τέμνω, τέτομα.

In deſinentibus autem in σκω, etſi ante ω, duæ exiſtant conſonantes, neutra tamen illarum figuratiuæ locum poſſidet, cum huiuſmodi uerba nullius ſint coniugationis, quandoquidem à futuro in σω, fiunt πλεονασμῷ τοῦ κ: ut ἀρέσω, ἀρέσκω, τρώσω, τρώσκω, & ſimilia: quæ uſque ad paratatticum ſolum ua-

riantur, duobus exceptis, quæ etiam futurum habent: hoc est, ἀλύσκω, ἀλύξω, secundum aliquos, & θνήσκω, θνήξω. Sed quoniam huiusmodi uerba quæ partim defectiua sunt, partim uero anomala, multa et uaria inueniuntur, nec facile ad communes regulas reduci possunt, proprijs locis relinquimus differenda.

CONIVGATIONVM TYPI.

	Ενεστὼς. παρατ.		μέλλ.α. ἀόρ.α.	παρ. ὑπερσ.	μέσ.πα. ὑπερσ.		ἀόρ. β.	μέλλ. β.
	β				β			
πρώτη	π				π			
συζυγία	φ	ω	ψω	φα	φ	α	ον	ω.
	πτ	ον	ψα	φειν	π	ειν		
	γ				γ			
δευτέρα	κ				κ			
	χ	ω	ξω	χα	χ	α	ον	ῶ.
	κτ	ον	ξα	χειν	κ	ειν		
	δ				δ			
τρίτη	θ	ω	σω	κα	θ	α	ον	ῶ.
	τ	ον	σα	κειν	τ	ειν		
			σω	κα	δα		δον	δῶ.
	ζ	ω	α	ειν				
τετάρτη		ον	ξω	χα	γα		γον	γῶ.
			α	ειν				
			σω	κα	δα		δον	δῶ.
	σσ	ω	α	ειν				
	χαρακτηριστικὰ	ον	ξω	χα	γα		γον	γῶ.
			α	ειν				

Ἐνεστὼς παρατ.	μέλλ.α. ἀόρ.α.	παρ. ὑπερσ.	μέσ.πα. ὑπερσ.	ἀόρ.β.	μέλλ.β.

	λ		λ			λ			
	μ		μ			μ			
πέμπτη	ν	ω	ν	ω	κα	ν	α	ον	ῶ.
	ρ	ον	ρ	α	ειν	ρ	ειν		
	μν		μ			μ			

	α	φάω					
	ε	δέω					
	ι	τίω					
	ο	βόω					
	υ	δύω					
	ω	ῥώω					
ἕκτη		ω	ον	σω	κα	α	ον ῶ.
	αι	παίω		α	ειν	ειν	
	αυ	ψαύω					
	ει	σείω					
	ῃ	κλῄω					
	οι	οἴω					
	ου	κρούω					
	υι	ὀπυίω					

χαρακτηριστικά

Dicuntur autem χαρακτηριστικὰ, *eo quòd ſint ſigna ſiue notæ coniugationum: per ea enim cognoſcitur, unumquodque uerbum quotæ coniugationis ſit. nam quicquid præcedit* ω *finale,* χαρακτηριστικὸν *appellatur.*

De

DE AVGMENTO PRAETERITORVM.

OMNE *uerbum incipit aut à uocali, aut à consonante. Si à uocali, aut à simplici, aut à diphthongo. Si à simplici, aut à mutabili aut ab immutabili. Si ab immutabili, hoc est*, η, ι, υ, ω, *nulla fit uocalium mutatio in præteritis: ut* ἠχέω ἠχῶ, ἤχεον ἤχουν, ἤχηκα, ἠχήκειν, ἤχησα, ἰξδίω, ἴξδιον, ἴξδικα, ἰξδίκειν, ἴξδισα, ὑβρίζω, ὕβριζον, ὕβρικα, ὑβρίκειν, ὕβρισα. ὠφελέω, ῶ, ὠφέλεον ὠφέλουν, ὠφέληκα, ὠφελήκειν, ὠφέλησα. *At* ἰξδίω *et* ὑβρίζω, *et similia, quanquam ab immutabilibus uocalibus incipiant, easdem tamen in præsenti positione longas habent, in præteritis uero natura, quod augmenti ratione factum est, ancipites enim sunt.*

Si autem uerbum incipiat à mutabilibus uocalibus hoc est, α, ε, & ο, *in præteritis mutantur in longas: quam mutationem temporale augmentum appellamus.* α, *quidem in* η, *communiter mutatur: ut* ἀκούω, ἤκουον, ἤκουκα, ἠκούκειν, ἤκουσα. *Excipiuntur* ἀηθέσσει, ἀήθεσσον, & ἀηδίζομαι, ἀηδιζόμην, *propter alternationem duorum*, ηη. *Excipitur &* ἄω, *spiro, cuius præteritum imperfectum*, ἄον, *facit, ne coincidat cum* ἦον, *cuius thema est* ἔω *et* ἀΐω, *audio, quod* ἄιον, *facit, ut differat ab* ἤϊον, *quod ibam significat.*

Si autem ab ε, *incipiat uerbum*, ε *mutatur in* η, *ut* ἔδω, ἦκα, ἤκειν, ἦσα. ἐλεέω, ἐλεῶ, ἠλέεον ἠλέουν, ἠλέηκα, ἠλεήκειν, ἠλέησα. *Excipiuntur aliqua in quibus* ε, *manens assumit* ι, *in diphthongum, hoc est*, ἔχω, εἴχον.

χον. ἕπω, εἷπον. ἕλω, εἷλον. ἕλκω, εἷλκον. ἑλκύω, εἵλκυον. ἕρπω, εἷρπον. ἑρπίζω, εἵρπιζον. ἑστήκω, εἱστήκειν. medium plusquamperfectum, ἕπομαι, εἱπόμην. ἑστιάω, ῶ, εἱστίαον, εἱστίων. ἐάω, ῶ, εἴαον, εἴων. ἕω, εἷμαι. ἐρύω, εἴρυον. ἔθω, εἴωθα. medium perfectum, ἐθίζω, εἴθιζον. ἐργάζομαι, εἰργαζόμην.

Si autem ab ο, incipiat uerbum, ο uertitur in ω, ut ὁρίζω, ὥριζον. ὀνομάζω, ὠνόμαζον, & alia. Inueniuntur tamen apud poetas huiusmodi uerba absque augmento Ionico more: ut ἄκουσεν, ἀντὶ τοῦ ἤκουσεν. ἔλαυνεν, ἀντὶ τοῦ ἤλαυνεν. ὀνόμηνεν, ἀντὶ τοῦ ὠνόμηνεν.

Si uero à diphthongo incipiat uerbum, à mutabili incipit, aut ab immutabili. Si ab immutabili, hoc est, ει, ευ, et ου, nulla fit mutatio: ut εἰκάζω, εἴκαζον. εὕδω, εὗδον, καὶ ηὗδον ἀττικῶς. sicut εὔχομαι, ηὐχόμην et similia, in quibus Attici mutant ε, in η. οὐρέω, ῶ, οὔρεον, οὔρουν. Si autem à mutabili αι, scilicet, αυ, et οι, eadem fit mutatio, quæ in simplicibus uocalibus. nam si ab αι, incipiat uerbũ, uertitur α, in η, et ι, subscribitur, unde ex propria diphthõgo impropria fit: ut αἴρω, ᾖρον, ᾖρκα, ᾔρκειν.

Si autem ab αυ, uertitur α, in η, ut αὐλέω, ῶ, ηὔλεον, ηὔλουν.

Si autem ab οι, uertitur ο, in ω, cui subscribitur ι, & fit ῳ, diphthongus impropria: ut οἰκτείρω, ᾤκτειρον. Annotantur aliqua in quibus nulla fit mutatio: ut οἰῶμαι, οἰώθην, ἀόριστος ά. παθητικός. οἴμω, οἴμησα. οἰνώω, οἴνησα. οἰνίζω, οἴνισα. οἰστρῶ, οἴστρωσα. οἰωνίζομαι, οἰωνιζόμην. οἰωνοσκοπῶ, οἰωνοσκόπησα. οἰωνοπολῶ, οἰωνοπόλησα, οἰακίζω, οἰάκισα. οἰακονομῶ, οἰακονόμησα.

νόμησα. οἰακοστροφῶ, οἰακοστρόφησα. & οἰδαίνω, & οἰκουρῶ ſecundum quoſdam annotata ſunt.

Si autem incipiat uerbum à conſonante, omnia præterita in principio aſſumunt ε, quod ſyllabicum augmentum appellatur: ut σπείρω, παρατατικὸς ἔσπειρον, παρακείμενος ἔσπαρκα, ὑπερσυντελικὸς ἐσπάρκειν, ἀόριστος α΄. ἔσπειρα, ἀόριστος β΄. ἔσπαρον. At præteritum perfectum præter ε, quod eſt commune augmentum, & præſentis conſonantem repetit, ſi tamen ſola ac ſimplex exiſtat: quia tunc ε, correptum remanet, & per id communis fit præteriti perfecti geminatio: ut τύπτω, παρατ. ἔτυπτον, παρακ. τέτυφα, λέγω, ἔλεγον, λέλεχα: iis exceptis, quæ à ρ principium habent: quandoquidem in eorum præteritis, ρρ nempe geminandum eſt: ut ῥίπτω, ἔῤῥιπτον, ἔῤῥιφα. non autem ῥέριφα: quoniam ε, productum exiſtit, cum duæ ſequantur conſonantes, hoc eſt, ρρ geminatum. At ῥεριπωμένα participium præteriti paſſiui eſt, id eſt ῥερίπωμαι, ἀπό τοῦ ῥιπόομαι, οῦμαι, ε habet correptum metri gratia, altero quidem ρ, tranſpoſito: iccirco geminat ρ, præſentis conſonantem. Ὀδυσσείας ζ.

Ἐς ποταμὸν πλωύεσα, τά μοι ῥεριπωμένα κεῖται.

Sic ῥέρημα, ἐκ τῦ ἐῤῥημαι, & alia huiuſmodi. Cur autem ρ, ſit geminandum, in libro ſexto, hoc eſt, in præterito imperfecto actiuo abunde dicetur.

Si uero ab aliqua aſpiratarum uerbum incipiat, nulla illarum repetitur, ſed earum loco tenues ſubrogantur: ut θείνω, τέθακα, φαίνω, πέφαγκα, χαίρω, κέχαρκα. At ſi duæ fuerint conſonantes, neutra illa-

rum

rum geminatur, cum ε, quod natura breue existit, positione factum sit longum: ut φθείρω, ἔφθαρκα. nisi muta cum liquida sequatur ε: quia tunc repetitur muta: quandoquidem ε, hoc in loco pro breui habetur. nam muta cum liquida siue immutabili, communem faciunt syllabam, ut γράφω, γέγραφα. Excipiuntur quæ à γν, & γρ, principium habent, in quibus γ non repetitur, quia longam faciunt syllabam: ut γναφάλω, ἐγνάφαλκα, γνόω, γνῶ, ἔγνωκα, γρηγορέω, γρηγορῶ, ἐγρηγόρηκα. Inueniuntur μέμνημαι ἀπὸ τοῦ μνάομαι, ῶμαι, κέκτηται, ἀπὸ τοῦ κτάομαι, ῶμαι. & πέπλομαι, ἀπὸ τοῦ πλάομαι, ῶμαι. & πέπλωκα, ἀπὸ τοῦ πλόω ἀχρήστου. in quibus præteritum perfectum priorem repetit. nam κτ, μν, & πλ, apud poetas communem faciunt syllabam, sicut & muta cum liquida. sic Herodianus.

Si uero ab aliqua duplicium uerbum incipiat, hoc est, ζ, ξ, ψ: nullam illarum geminat præteritum perfectum. cum, ε breue positione producatur: ut ζάω, ἔζηκα, ξέω, ἔξεκα, ψάλλω, ἔψαλκα. In his igitur uerbis à consonante incipientibus hoc breuiter aduertendum est, an præteritum imperfectum ε, quod est syllabicum augmentum, correptam habeat: quia tunc præsentis consonans in præterito perfecto cum ipso ε, correpto geminatur, etiam si communis sit syllaba. quoniam hoc in loco pro breui reputatur, ut λέγω, ἔλεγον, λέλεχα, κρίνω, ἔκρινον, κέκρικα. Si uero præteritum perfectum ε productum habeat, nequaquam præteritum imperfectum geminationem suscipit: quoniam

niam omnis geminatio ſiue reduplicatio communis per breuem uocalem, ι ſcilicet, ſiue ε, ſemper fit, nunquam autem per longam.

De uerborum compoſitorum augmento.

Scias uero hæc non tradi de ijs quæ cum nominibus componuntur: nam huiuſmodi ſimplicium modo augeri ſolent, φιλοσοφῶ, ἐφιλοσόφουν: neque de ijs quorum ſimplicia in uſu non ſunt, ut ἐμμελῶ, ἐμμέλουν: &c. ſed de illis ſolum, quorum compoſitio ex præpoſitionibus conſtat, & uerbis ſimplicibus in uſu exiſtentibus. Ergo quandocunque præpoſitiones nihil plus ſignificant in compoſitione uerborum, quàm ipſa uerba ſimplicia, fit conſuetum augmentum in principio totius compoſiti, & tanquam ſimplex uerbum declinatur. Quandoquidem præpoſitio nulla alia neceſſitate, quàm ornatus gratia, ipſi uerbo præpoſita eſt: ut ἔνεπω, ἤνεπον: ex ἐν præpoſitione & ἔπω, quod idem ſignificat, hoc eſt, dico. Si autem plus ſignificant præpoſitiones quàm ipſum uerbum ſimplex, fit augmentum inter ipſam præpoſitionem & uerbum: ut παρακούω, παρήκουον, α, in η conuerſa, cuius ſimplex uerbum, hoc eſt, ἀκούω, audio ſignificat: præpoſita uero παρὰ, præpoſitione, mutata eſt uerbi ſignificatio. nam παρακούω, obaudio ſignificat, & decipio. Aduertendum eſt in his compoſitis, præpoſitiones abijcere extremam uocalem, alia ſequente uocali, tam in præſenti quàm in præteritis: ut παρέχω, παρεῖχον, ex παρὰ & ἔχω, ἀπαυρῶ, ἀπηύρων.

σπηύρων. Quocirca etiam in uerbis à consonantibus incipientibus, cum in præteritis suscipiant ε, *syllabicum augmentum, pari modo præpositiones abijciunt extremam uocalem: ut* λείπω, ἔλειπον, καταλείπω, κατέλειπον. *At si uerba incipiant ab aspiratis uocalibus, siue diphthongis, præpositiones mutant tenues in proprias aspiratas: ut* ἅπτομαι, καθάπτομαι, ἕπομαι, καθέπομαι. Περὶ *uero &* πρὸ *extremam retinent uocalem, etsi cum à uocali incipientibus componantur: ut* περιάπτω, περιέχω, προάγω, προῆγον. *Sunt quæ Atticorum more in principio compositi augmentum assumunt, quorum simplicia in usu non sunt: ut* ἀμφισβητῶ, ἠμφισβήτουν, ἀντιβολῶ, ἠντιβόλουν.

Quædam intrinsecus, ut ἀπολαύω, ἀπέλαυον, καὶ ἀπήλαυον. ἐπιχειρῶ, ἐπεχείρουν, ἐγκωμιάζω, ἐνεγκωμίαζον.

Quædam etiam à δυς, *&* εὐ, *incipientia, hoc idem patiuntur: ut* δυσαπιστῶ, δυσηπίστουν, δυσαρεστῶ, δυσηρέστουν, εὐορκῶ, εὐώρκουν, εὐεργετῶ, εὐηργέτουν, εὐαγγελίζομαι, εὐηγγελιζόμην.

Sunt & quæ in principio duplex habent augmentum, syllabicum scilicet & temporale: ut μέλλω, ἤμελλον, δύναμαι, ἠδυνάμην, βούλομαι, ἠβουλόμην: *pro* ἔμελλον, ἐδυνάμην, ἐβουλόμην. *Quædam uero in principio, & in medio: ut* ἐνοχλῶ, ἠνώχλουν, ἀνορθῶ, ἠνώρθουν, ἀνέχομαι, ἠνηχόμην, *secundum quosdam:* παροινῶ, ἐπαρῴνουν. *Age uero dictionem hanc omnem incompendium redigamus; quo facilius, & commodius intelligatur, atque etiam ediscatur. ualde enim studiosis consultum uolumus.*

Omne

Omne uerbum incipit aut à uocali, aut à conſonante. ſi à uocali, aut à ſimplici, aut à diphthongo. ſi à ſimplici, aut mutabili, aut immutabili. à ſimplici mutabili, ut, ἀνύω, ἤνυον, ἤνηκα: ἐλεύθω, ἤλευθον, ἤλευκα: ὀπάζω, ὤπαζον, ὤπακα. excipiuntur ἀηθέσσω, ἀήθεσσον: ἀηδήζομαι, ἀηδιζόμην: ἄω, ἄον: ἀΐω, ἄϊον. *item,* ἔχω, εἶχον: ἔπω, εἶπον: ἕλω, εἷλον: ἕλκω, εἷλκον: ἑλκύω, εἵλκυον: ἕρπω, εἷρπον: ἑρπίζω, εἵρπιζον: ἐστήκω, εἱστήκην: ἕπομαι, ἡπόμην: ἑστιῶ, εἱστίων: ἐῶ, εἴων: ἕω, ἧμαι: ἐρύω, ἤρυον: ἔθω, ἤωθα: ἐθίζω, ἤθιζον: ἐργάζομαι, ἠργαζόμην. *A᾽ ſimplici immutabili, ut* ὤθω, ὦθον, ὦκα: ὑβρίζω, ὕβριζον, ὕβρικα: ἰξεύω, ἴξευον, ἴξευκα: ἠχέω, ἤχεον, ουν, ἤχηκα. *Si uerbum incipit à diphthongo: uel mutabili, uel immutabili: mutabili, ut,* οἰκίζω, ᾤκιζον, ᾤκικα: αὐλίζω, ηὔλιζον, ηὔλικα: αἴρω, ἦρον, ἦρκα. *excipiuntur* οἰάομαι, οἰμῶ, οἰνῶ, οἰνίζω, οἰστρῶ, οἰωνίζομαι, οἰωνοσκοπῶ, οἰωνοπολῶ, οἰακίζω, οἰακονομῶ, οἰακοστροφῶ, οἰδαίνω, οἰκουρῶ, οἰμώζω. *Ab immutabili diphthongo incipit, ut* οὐτάζω, οὔταζον, οὔτακα: ἠκάζω, ἤκαζον, ἤκακα: εὐθύνω, εὔθυκα.

Si à conſonante uerbum incipit: uel à ſimplici, uel à duplici. ſi à ſimplici: præteritum perfectum, præter ε, *quod eſt commune augmentum in omnibus præteritis uerborum à conſonante incipientium, eãdem aſſumit ſimplicem, ut* τύπτω, τέτυφα, *ijs exceptis, quæ à* ρ *principium habent, in quibus* ρ *non repetitur, demptis etiam, quæ ab aſpiratis incipiunt, quoniam pro eis propriæ tenues ſuffragantur. ſi à duplici: uel actu, uel poteſtate ſi actu: præteritum perfectum neutram*

aſſumit,

assumit, ut σπείρω, ἔσπαρκα: nisi fuerit muta cum immutabili: quia tunc repetitur muta: ut κρίνω, κέκρικα. excipiuntur quæ à γν, & γρ, initium habent, in quibus γ non repetitur: ut γνωρίζω ἐγνώρικα: γρηγορῶ, ἐγρηγόρηκα. si à duplici potestate, ut sunt ζ, ξ, ψ, nulla earum in præterito perfecto repetitur.

DE FORMATIONE SINGVLARVM PERSONAR. IN NVMERIS, TEMPORIBVS, ET MODIS OMNIBVS.

INDICATIVI MODI ACTIVORVM

Ἑνεςῶς.

ΤΥΠΤΩ, à nullo fit, cum sit totius uerbi thema: secunda persona τύπτεις à prima fit, extrema in εις, conuersa: tertia τύπτει, à secunda expuncto σ. Δυϊκὰ. prima persona formari non potest, quandoquidem prima pluralis in μεν, desinit: secunda persona à secunda singulari, expuncto σ, ac ι, subiunctiua uocali diphthongi, & addita τον, τύπτετον: tertia eadem est cum secunda, τύπτετον. Πλη. prima persona a prima singulari fit, ω, in ο, conuerso, & adiuncta μεν, τύπτομεν: secunda à prima, extrema in τε, & ο, in ε, mutatis, τύπτετε: tertia etiam à prima, extrema in σι, conuersa, ac υ, penultimæ uocali adiuncto, τύπτουσι.

Παρατατικὸς ἑνικὰ.

Ἔτυπτον, à τύπτω prima singulari præsentis tempo-

ris, extrema in ον, mutata, ac ε, communi augmento præposito: ſecunda perſona à prima eiuſdem temporis, extrema in ες, conuerſa, ἔτυπτες: tertia à ſecunda, expuncto σ, ἔτυπτε. Δυϊκά. prima perſona formari non poteſt, ſicut neque in duali præſentis temporis: ſecunda perſona à ſecunda ſingulari fit, expuncto σ, et appoſita τον, ἐτύπτετον: tertia à ſecunda duali, extrema in την, conuerſa, ἐτυπτέτην. nam quandocunque tertia perſona pluralis deſinit aut in ι, aut in αι, ſecunda & tertia dualis numeris ſimiles ſunt, alioqui diſſimiles. Vbi & hoc quoque aduertendum, accentum loco moueri, quandocunque extrema, quæ breuis eſt, in longam mutatur. Πληθ. prima perſona à prima ſingulari, interiecta με inter ο, & ν, ἐτύπτομεν: ſecunda à prima plurali, extrema in τε, ac penultima uocali in ε, mutatis, ἐτύπτετε: tertia ἔτυπτον, quæ à genitiuo ſui participij fit expuncta τος ſyllaba, ac ε, augmento præpoſito, ut τύπτον, τύπτοντος, ἔτυπτον & eſt parſyllabis primæ perſonæ ſingulari, quod nempe & ambobus Aoriſtis euenit.

Παρακείμενος.

Τέτυφα, à τύψω, uenit futuro, extrema ſcilicet in φα, mutata, cum ſit uerbum primæ coniugationis grauitonorum, geminata etiam principali conſonante præſentis, quæ præponitur ε, breui: quod eſt commune, ut modo diximus, augmentum. Quæ quidem conſonans principalis ideo geminatur, quia ſimplex ac ſola eſt, nec facit præcedentem ſyllabam poſitione longam. de qua re, cum de præteritorum augmento tractaretur,

ctaretur, ſatis locuti ſumus.

Penultimam quoque habet eandem cum futuro, id quod fere omnibus quidem uerbis commune eſt: ut λέγω, λέξω, λέλεκα. πείθω, πείσω, πέπεικα. Attici tamen in diſſyllabis primæ & ſecundæ coniugationis, habentibus ε, in penultima, uertentes ε, in ο, faciũt præteritum: ut πέμπω, πέπεμφα κοινῶς, καὶ πέπομφα ἀττικῶς. Excipiuntur etiam uerba diſſyllaba quintæ coniugationis, quæ in futuri penultima ε, habent: quo in α, conuerſo, fit commune præteritum: ut σπείρω, σπερῶ, ἔσπαρκα. Vbi aduertendum eſt, immutabilem, illam, quam ante κα, finalem inuenies, loco non moueri: ſi tamen aut λ fuerit, aut ρ, ut ψάλλω, ἔψαλκα, φθείρω, ἔφθαρκα. μ, uero ſequente κ, cum male inter ſe cohæreant, aſſumit η, ut νέμω, νενέμηκα, pro νένεμκα, τέμω ſiue τέμνω, τετέμηκα, quæ quidem in præterito ε, ſeruant, quanquam eorum futura diſſyllaba ſint. At ν, uertitur in γ, ſequente κ, quod nempe fit, quoties illud ν, ante γ, κ, ξ, χ, inuentum fuerit: ut φαίνω, πέφαγκα. Si uero penultima præſentis diſſyllabi aut ι, fuerit aut υ: ι omnino abijcitur ut κρίνω, κέκρικα, θυίω, τέθυκα: etiam ſi fuerit ει, diphthongus: ut κτείνω, ἔκτακα. Præterea ſi præteritum in κα, deſinens longam habuerit penultimam: expuncto κ, Ionice corripit eandem: ut βέβηκα, βέβαα, γέγηκα, γέγαα.

Secunda perſona à prima deducitur, adiuncto σ, τέτυφας: tertia à ſecunda, extrema in ε, mutata; τέτυφε, Δυϊκὰ. ſecunda perſona à ſecunda ſingulari ex-

punćto σ, & apposita τὸν, τετύφατον: tertia eadem est cum secunda, τετύφατον. Πληθ. prima persona à prima singulari, adiuncta μεν τετύφαμεν: secunda à prima, extrema in τε, mutata, τετύφατε: tertia quoque ab eadem fit, μεν, in σι, conuersa, τετύφασι.

De præterito Attico.

Sciendum autem, Atticos in uerbis à mutabilibus uocalibus incipientibus, hoc est, α, ε, & ο, proprium facere præteritum actiuum, medium, & passiuum: principales duas literas præsentis, communi præterito præponentes, corripientes insuper, quantum pertinet ad uocalem, tertiam à principio syllabam, si supra tres syllabas præteritum extiterit: ut ἀγείρω, ἤγερκα κοινῶς, καὶ ἀγήγερκα ἀττικῶς: unde passiuum ἀγήγερμαι. ἀκούω, ἤκουκα, καὶ μέσος ἤκουα κοινῶς, καὶ ἀκήκοα ἀττικῶς. Vbi sciendum, præteritum actiuum & passiuum Atticum, non posse habere pauciores quatuor syllabis. Debet enim habere principalem syllabam præsentis temporis, eamq; breuem: quoniam præteritum Atticum nunquam à longa principium habet, sed à quapiam trium iam dictarum, α scilicet correpta, ε, & ο: secundam uero & tertiam per eandem consonantem geminatam, & cum uocali longa η, scilicet, siue ω. nam α, & ε, ex temporali augmento in præteritis mutantur in η, ο μικρὸν uero ω, quæ quidem uocales in communi præterito primum tenent locum: in Attico uero, secundum, ut ἀλείφω, ἤλειφα κοινῶς, καὶ ἀλήλιφα ἀττικῶς, ὀρύσσω, ὤρυχα κοινῶς, καὶ ὀρώρυχα ἀττικῶς. At quartam syllabam sibi uendicat,

dicat, quæ per propriam figuratiuam præteriti conſonantem cum α, finali enuntiatur. Medium uero præteritum trium ſyllabarum eſſe poteſt, quod nẽpe euenit, cum uerbum diſſyllabum forte extiterit. nam prima ſyllaba eadem eſt cum prima præſentis, ſicut in actiuo & paſſiuo præterito. Secunda & tertia per eandem conſonantem geminatam enuntiatur, quæ quidem conſonans & figuratiua eſt præſentis temporis, & præteriti medii: ut ἄρω ἦρκα, καὶ μέσος ἦρα κοινῶς, καὶ ἄρηρα ἀττικῶς. *cuius extrema per* ρ, *quæ eſt præteriti medij figuratiua, effertur, et eadem repetitur in ſecunda & tertia ſyllaba ſecundum regulæ præceptionem ſic,* ἔδω ἦκα, καὶ μέσος ἦδα κοινῶς, καὶ ἔδηδα ἀττικῶς. *& alia huiuſmodi. Sunt quædam uerba ab* ο, *incipientia, quorum præterito communi ſolum* ε, *Attici præponere conſueuerunt: ut* ὥρακα, ἑώρακα: ὦσμαι. ἔωσμαι. *Quos poetæ imitati, in præterito imperfecto, et in ambobus aoriſtis hoc idem facere conſueuerunt: ut* ὥρων, ἑώρων. ὠνούμην, ἐωνούμην. ἧκα, ἕηκας, ἕηκε, *unde* ξυνέηκε. εἶπα, ἔειπα. *et ſimilia. Sed quoniam dictum eſt, tertiam ſyllabam à principio eſſe corripiendam, aduertendum eſt quo pacto id faciendum, quia* η, *mutatur in* ε, *ut* ἀλήθω, ἤληκα κοινῶς, καὶ ἀλήλεκα ἀττικῶς. ει *in* ο, *ut* ἐρωτῶ, ἠρώτηκα κοινῶς, καὶ ὀρηρότηκα ἀττικῶς. *Si fuerit diphthongus* ει, *uel* αυ, *uel* οι, *uel* ου. ει, *quidem abiicit* ε, *ut* ἀλείφω, ἤλειφα, ἀλήλιφα. αυ. *quoque abijcit* ε, *ut* ἐλαύθω, ἤλαυκα, ἐλήλυκα, καὶ μέσος ἐλήλυθα. οι, *uero abijcit* ι, *ut* ἑτοιμάζω, ἡτοίμακα, ἑτητόμακα. *at* ου, *abijcit* υ, *ut* ἀκούω, ἤκουκα, ἀκήκοκα,

καὶ μέσος ἀκήκοα. Sed de hoc ſatis, quandoquidem hæc libro ſexto plenius dicentur.

Ὑπερσυντελικός.

Ἐτετύφειν à τέτυφα præterito perfecto deducitur, extrema in ειν, mutata, cui et alterum ε, omnino præponitur: quod fit quandocunque præteritum perfectum à conſonante principium habet. At ſi à ſola uocali incipiat præteritum perfectum, ab eadem quoque & pluſquamperfectum inchoare neceſſe eſt: ut ἀκούω, ἤκουκα, ἠκούκειν. σπείρω, ἔσπαρκα, ἐσπάρκειν. Secunda perſona à prima fit, ν, in σ, uerſo, ἐτετύφεις: tertia à ſecunda expuncto σ, ἐτετύφει. Δυϊκά. ſecunda perſona à ſecunda ſingulari, expuncto σ, & adiuncta τον ſyllaba, ἐτετύφειτον: tertia à ſecunda duali, τον, in την, mutata, ἐτετυφείτην. Πληθ. prima perſona à prima ſingulari, abiecto ν, & adiuncta μεν, ἐτετύφειμεν: ſecunda à prima plurali, μεν, in τε, conuerſa, ἐτετύφειτε: tertia etiam à prima, μεν, in σαν, conuerſa, ἐτετύφεισαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἔτυψα à futuro trahitur, ω, in α, mntato, eademq; conſonante ſeruata, & ε, communi augmento præpoſito: ut τύπτω, τύψω, ἔτυψα. Excipitur εἶπα, ἀπὸ τοῦ ἔπω, ἔψω: & ἤνεγκα ἀπὸ τοῦ ἐνέγκω, ἐνέγξω: & ἔθηκα, ἀπὸ τοῦ τίθημι, θήσω: & ἔδωκα ἀπὸ τοῦ δίδωμι, δώσω: & ἧκα ἀπὸ τοῦ ἵημι, ἥσω. quæ ſuorum futurorum conſonantes omnino abnuerunt. Penultimam uero habet eandem cum futuro primus aoriſtus, & eam aut natura aut poſitione productam. Igitur ſi

penultima futuri breuis extiterit, ſicut uerbis quintæ coniugationis euenit, omnino erit producenda. nam ſi fuerit α, ab ipſo themate, id mutabitur in η: ut ψάλλω, ψαλῶ, ἔψηλα. ſi αι, diphthongus, eadem fiet mutatio in η, Atticorum Ionumq; more: ut χαίνω, χανῶ, ἔχηνα: μιαίνω, μιανῶ, ἐμίηνα. communiter tamen ἐμίανα dicitur: et ἐσήμανα, ἀπὸ τοῦ σημαίνω, α, existente longa. Si uero ι, aut υ, cum ſint ancipites, producuntur: ut κρίνω, κρινῶ, ἔκρινα: ὀτρυύνω ὀτρυνῶ, ὄτρυνα. Si ε, fuerit, aſſumet ι, in diphthongum, ut φθείρω, φθερῶ, ἔφθειρα. Sũt & qui penultimam correptam ſeruant, ut ἐτέλεσα, ἐγέλασα. Secunda perſona ἔτυψας, tertia ἔτυψε: ſicut à τέτυφα, τέτυφας, τέτυφε. Δυϊκὰ. ſecunda perſona à ſecunda ſingulari expuncto σ, & adiuncta τον, ἐτύψατον: tertia à ſecunda duali, extrema in την, mutata, ἐτυψάτην. Πληθ. prima perſona à prima ſingulari adiuncta μεν, ἐτύψαμεν: ſecunda à prima plurali, μεν, in τε, conuerſa, ἐτύψατε: tertia à genitiuo ſui participii abiecta τος, ſyllaba, & ε, ſyllabico augmento præpoſito: ut τύψας, τύψαντος, ἔτυψαν. Siue à prima ſingulari, adiuncto ν, ἔτυψα, ἔτυψαν.

Ἀόριστος δεύτερος.

Ετυπον à primo fit aoriſto, extrema in ον, mutata cum præſentis conſonante, quæ figuratiua dicitur, de qua in principio de uerborum formatione ſupra dictum eſt: cui ε, quoque commune augmentum præponitur, & eandem habet inflexionem in omnibus numeris, quam & præteritum imperfectum. Eſt etiam ſyllabis par primo aoriſto, ſi thema gra-

uitonum si: ut τύπτω, ἔτυψα, ἔτυπον. Si uero circunflexum, una minuitur syllaba: ut δουπῶ, ἐδούπησα, ἔδουπον. σχῶ, ἔσχησα, ἔσχον. Vbi aduertendum est, secundum aoristum in hoc à præterito medio differre, quoniam etsi à primo aoristo una syllaba minuatur, dissyllabus tamen esse potest, etiam augmento syllabico connumerato: ut ἔσχον, ἔσχες, ἔσχε: quo abiecto fit σχὲ, τό προστακτικὸν, καὶ προσθέσει τοῦ σ, σχὲς: unde πρόσχες, κατάσχες. abundat enim σ, quoniam monosyllabum est, ut inquit Zenodotus. Penultimam autem corripit secundus aoristus à themate grauitono existens, si polysyllabus sit: ut λήβω, ἔλαβον. nam dissyllabi augmenti gratia ut plurimum penultimam producunt, cum eadem etiam principalis sit: ut εἶδον, εἶλον, εἶχον, & alia. Vertitur enim η, in α, quoniam secundus aoristus amat habere in penultima ancipitem correptam. Etiam si fuerit ε, in dissyllabo themate aliqua præcedente immutabili, siue sequente, ut plurimum uertitur in α, ut δέρω, ἔδαρον, πλέκω, ἔπλακον, λέγω tamen ἔλεγον facit, & φλέγω ἔφλεγον, & βλέπω, ἔβλεπον. Si uero ω, id quoque in α, mutatur: ut τρώγω, ἔτραγον. Si duæ fuerint bitemporeæ siue ancipites, abijcitur secunda: ut καίω, ἔκαον, παύω, ἔπαυον. unde ἐπάην καὶ ἀνεπάην, aoristus secundus passiuus in usu. Si ευ, aut ει, abijcitur ε, ut φεύγω, ἔφυγον, λείπω, ἔλιπον. Excipiuntur dissyllaba quintæ coniugationis, in quibus expuncto ι, diphthongi, ε, in α, mutatur: ut σπείρω, ἔσπαρον, ὀφείλω uero ὤφελον, & ἀείρω, ἤερον, & ἐγείρω, ἤγερον. & similia,

milia, trisyllaba enim sunt. A themate uero circunflexo existens secundus aoristus corripit penultimam, si ante ω, finalem sola consonans existat: ut πεσέω, ῶ, ἔπεσον. Excipitur δουπῶ, ἔδουπον, οὐρῶ, οὖρον. Si duæ extiterint consonantes, positione producitur penultima: ut βλαστῶ, ἔβλαστον, ὀλισθῶ, ὤλισθον.

Μέλλων πρῶτος.

f Vturum primum à præsenti fit, & in ω, desinens idem habet principium: ut τύπτω, τύψω.

Tria tamen excipiuntur quæ principalem syllabam habent aspiratam, hoc est, θρέψω, θρέξω, ἕξω: quorum themata eandem habent læuigatam, id est, tenuem: ut τρέφω, τρέχω, ἔχω: & quidem propter sequentem aspiratam. nulla enim dictio dissyllaba in usu est, quæ utranque aspiratam habeat. Consonantes autem futuri iam dictum est tres esse proprias, etsi futurum uerborum quintæ coniugationis expuncto σ, quatuor immutabiles, ut proprias figuratiuas sibi uendicauerit: ut ψάλλω, ψαλῶ, νέμω, νεμῶ, κρίνω, κρινῶ, δέρω, δερῶ. Penultima quoque ut plurimum habet eandem cum præsenti: ut λέγω, λέξω. Excipiuntur uerba quintæ coniugationis, quæ penultimam corripiunt, cum aut alteram immutabilem abijciant, ut τίλλω, τιλῶ, κάμνω, καμῶ. aut ι, diphthongi, ut φαίνω, φανῶ, κείρω, κερῶ. Sunt & quædam alia quæ differentem habent penultimam, ut πλέω, πλεύσω, ῥέω, ῥεύσω, πνέω, πνεύσω, καίω, καύσω, κλαίω, κλαύσω. Est etiam futurum par syllabis præsenti, nisi synæresim, aut reduplicationem præsens patiatur, ut

est

est ποιῶ, ποιήσω, τίθημι, θήσω. Quædam tamen sunt uerba, quæ ex circunflexis grauitona facta sunt ἔθει ἀττικῷ, ut θέλω, μέλω, ὀφείλω, βούλω, ἀπὸ τοῦ θελῶ, μελῶ, ὀφειλῶ, βουλῶ. quorum futurum non ab Atticis grauitonis, sed à circunflexorum perfectis est, ut θελήσω ἀπὸ τοῦ θελέω, μελήσω ἀπὸ τοῦ μελέω, ὀφειλήσω ἀπὸ τοῦ ὀφειλέω, βουλήσω ἀπό τοῦ βουλέω. Hoc quidem & αὔξω patitur, & ἀλέξω, & ἕψω, ἀπὸ τοῦ αὐξῶ, ἀλεξῶ, & ἑψῶ. Futurum uero αὐξήσω, ἀλεξήσω, ἑψήσω, ab eo quod est αὐξέω, ἀλεξέω, ἑψέω. & alia quæcunque inueniantur similia. Inflexionem autem eandem habet futurum in omnibus numeris, quam & præsens.

Μέλλων δεύτερος.

Secundum futurum fit à secundo aoristo, abiecto augmento, ac extrema in ῶ, circunflexum mutata, eademq; peuultima uocali, ac extrema consonante, quæ figuratiua coniugationis est, seruatis: ut τύπτω, ἔτυπον, τυπῶ, σπείρω, ἔσπαρον, σπαρῶ. cuius inflexio talis est, τυπῶ, τυπεῖς, τυπεῖ. Δυϊκά. τυπεῖτον, τυπεῖτον, à secunda persona singulari expuncto σ, & addita τον, syllaba. Πληθ. prima persona à prima singulari, ω, in ου, mutata, et adiuncta μεν, syllaba, τυποῦμεν: secunda à prima plurali, ου, in ει, & μεν, in τε, mutatis, τυπεῖτε: tertia et ipsa quoque à prima, extrema in σ, conuersa, τυποῦσι, accentu circunflexo obseruato.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατατικός.

Τύπτε à tertia persona præteriti imperfecti, expun-

cto

cto ε, ſyllabico augmento, ἔτυπτε, τύπτε: tertia perſona à ſecunda deducitur, adiuncta τω, τυπτέτω. Δυϊκά. ſecunda perſona à ſecunda perſona ſingulari, appoſita τον, τύπτετον: tertia à tertia ſingulari, addito ν, τυπτέτων. Πληθ. ſecunda perſona à ſecunda ſingulari, adiuncta τε, τύπτετε: tertia à tertia ſingulari, addita σαν, τυπτέτωσαν. ubi uariatis ſyllabis ac ſyllabarum numero, accentus quoque locum uariari neceſſe eſt.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τέτυφε à tertia perſona præteriti perfecti, nulla mutatione facta: tertia perſona à ſecunda fit, appoſita τω, τετυφέτω. Δυϊκὰ, καὶ Πληθ. præſentis formationem omnino ſequuntur.

Ἀόριστος πρῶτος.

Τύψον à tertia ſui temporis ἔτυψε, expuncto augmento, & extrema in ον, mutata, Syracuſanorum more: tertia perſona à ſecunda fit, expuncto ν, et ο, in α, uerſo, & appoſita τω, ſyllaba, τυψάτω. Δυϊκὰ. τύψατον, τυψάτων. Πληθ. τύψατε, τυψάτωσαν. α, ubique ſeruato. nam primus aoriſtus tam actiuorũ quàm mediorum, α, ancipitem uocalem natura ſibi aſciuit in omnibus modis, ac etiam participijs, dempto ſubiunctiuo.

Ἀόριστος δεύτερος.

Τύπε, τυπέτω, à tertia ſui temporis penultima acuta, ſicut τύπτε, τυπτέτω: demptis tribus, uidelicet εἰπὲ, ἐλθὲ, εὑρέ.

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά.

Optatiui omnes actiui à genitiuis participiorũ fiũt, extrema in μι, uerſa, & abiecto ν, quando interfuerit

ac penultimæ adiuncto ι, ου, uero quoties inuiderit, in οι, mutabitur, ut semper sit diphthongus διὰ τοῦ ι.

Ενεςῶς καὶ παρατ.

Ο τύπτων, τοῦ τύπτοντος, extrema genitiui in μι, ac expuncto ν, & eius loco ι, uocali assumpta, fit τύπτοιμι: secunda persona à prima, extrema in σ, mutata, τύπτοις: tertia à secunda σ, solum expuncto, τύπτοι. Δυϊκά. secunda persona à secunda singulari, expuncto σ, et adiuncta τὸν, τύπτοιτον: tertia à secunda duali, τον, in, την, conuersa, τυπτοίτην. Πλη. prima persona à prima singulari extrema in μεν, mutata, τύπτομεν: secunda à prima plurali, μεν, in τε, conuersa, τύπτοιτε: tertia etiam à prima, expuncto μ, tantum, τύπτοιεν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ο τετυφὼς, τοῦ τετυφότος. unde τετύφοιμι, extrema scilicet genitiui in μι & ι, penultimæ apposito: secunda persona, τετύφοις: tertia τετύφοι, augmento ubique seruato, καὶ τὰ λοιπά.

Αόριςος πρῶτος.

ὁ τύψας, τοῦ τύψαντος. τύψαιμι, τύψαις, τύψαι.

Αόριςος δεύτερος.

ὁ τυπὼν, τοῦ τυπόντος. τύποιμι, τύποις, τύποι.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ τύψων, τοῦ τύψοντος. τύψοιμοι, τύψοις, τύψοι.

Μέλλων δεύτερος.

ὁ τυπῶν, τοῦ τυποῦντος. τυποῖμι, τυποῖς, τυποῖ.

Accentu circunflexo ubique seruato, nisi postrema obstiterit.

Υποτακτικά

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Subiunctiuis omnibus præponitur ἐὰν coniunctio, quæ Latine cum, significat. Sed aduertendum est actiuos omnes subiunctiuos uerborum in ω, desinentium, similem habere inflexionem & formationem cum indicatiuo præsentis temporis, ε, tamen, ubi forte extiterit, in η, mutato, etiam si in diphthongo fuerit, & ο, in ω, conuerso, ac υ, uocali subiunctiua omnino abiecta: ut τύπτω, τύπτεις, τύπτει, ἐὰν τύπτω, τύπτῃς, τύπτῃ. τύπτετον, τύπτετον, ἐὰν τύπτητον, τύπτητον. τύπτομεν, τύπτετε, τύπτουσι, ἐὰν τύπτωμεν, τύπτητε, τύπτωσι. Quam quidem literaturam & præteritum perfectum, & ambo aoristi sequuntur.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Εὰν τύπτω, à prima persona præsentis indicatiui uenit, siue à prima imperfecti, ἔτυπτον, ueterum more abiecto incremento, pariter & ν, finali, & ο, in ω, mutato.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Εὰν τετύφω, à prima sui temporis τέτυφα, α, in ω, conuerso, & accentu in penultimam translato.

Αόριστος πρῶτος.

Εὰν τύψω, à prima aoristi ἔτυψα, expuncto augmento, & α, in ω, mutato.

Αόριστος δεύτερος.

Εὰν τύπω, à prima fit aoristi secundi, eodem modo, quo de præsenti dictum est.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

t Τύπτειν, fit à tertia singulari præsentis temporis indicatiui

indicatiui modi, adiuncta ν, τύπτει, τύπτειν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τετυφέναι, *à tertia præteriti perfecti* τέτυφε, *addita* ναι, *syllaba.*

Ἀόριστος πρῶτος.

Τύψαι, *à tertia sui aoristi* ἔτυψε, *abiecto augmento, ac* ε, *tenui in* αι, *diphthongum uerso.*

Ἀόριστος δεύτερος.

Τυπεῖν, *à tertia secundi aoristi* ἔτυπε, *expuncto augmento, &* ι, *cum* ν, *addito, ac ultima circunflexa.*

Μέλλων α. καὶ β.

Τύψειν, *&* τυπεῖν, *eodem modo formantur, quo & præsens,* ν, *scilicet adiuncto.*

Infinitiuus uero actiuus uerborum circunflexorum, à tertia imperfecti temporis fit iuxta ueterum traditionem, expuncto scilicet augmento, & addita ν, *consonante: ut* ἐποίει, ποιεῖν, ἐβόα, βοᾶν, ἐχρύσου, χρυσοῦν. *nihil tamen prohibet, quin à perfecto infinitiuo præsentis temporis, in unaquaque circunflexorum coniugatione contractus, ac proprius infinitiuus regulariter deduci possit. nam si ex* ει, *quæ est finalis diphthongus infinitiui perfecti, subtrahatur* ι, *subiunctiua uocalis; & ex propria figuratiua cuiusuis coniugationis, &* ε, *sequente, quæ ex* ει, *diphthongo relicta est, fiat synæresis: id quidem eueniet, ut unaquæque coniugatio etiam in ipso infinitiuo propriam sortiatur synæresim: ut* ποιέειν, ποιέεν, ποιεῖν, βοάειν, βοάεν, βοᾶν, χρυσόειν, χρυσόεν, χρυσοῦν. *siquidem duæ* εε, *in* ει, *contrahuntur:* α, *&* ε, *in* α, *produ-*

ctum

ctum: ο, & ε, in ου. & sic duplicem huiusmodi infinitiuorum formationem habes.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ενεςῶς καί παρατ.

Τύπτειν, τοῦ τύπτοντος *à prima fit præsentis temporis addito* ν. ἡ τύπτουσα, *à genitiuo masculini, extrema in* σα, *conuersa, ac* ο, *penultimæ uocali, adiuncto* υ, *prius tamen* ν, *consonante expuncta.* τὸ τύπτον, *à genitiuo masculini, extrema syllaba tantum expuncta.*

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ο τετυφῶς, τοῦ τετυφότος, *à secunda sui temporis,* α, *in* ω, *mutato, & accentu in ultimam translato.* ἡ τετυφυῖα *à genitiuo masculini, extrema in* α, *mutata, et* ο, *penultima uocali, expuncta, ac eius loco,* ι *diphthongo impropria interiecta.* τὸ τετυφὸς, τοῦ τετυφότος, *à nominatiuo masculini,* ω, *in* ο, *mutato: uel à genitiuo, abiecta* το, *syllaba.*

Αόριςος πρῶτος.

Ο τύψας, τοῦ τύψαντος, *à secunda sui aoristi, expuncto* ε, *syllabico augmento, & accentu in penultimam translato.* τύψασα, *à nominatiuo mascul.* α, *tantum uocali adiuncta.* τὸ τύψαν, *à genitiuo masculini, extrema syllaba abiecta.*

Αόριςος δεύτερος.

Ο τυπὼν, τοῦ τυπόντος *à prima sui aoristi,* ο, *in* ω, *mutato, & acuto accentu ad ultimam reiecto.* ἡ τυποῦσα *à genitiuo masculini, sicut* ἡ τύπτουσα, *accentu tamen*

men circumflexo super penultimam posito, ubi postrema non fuerit producta τὸ τυπὸν, à genitiuo masculini extrema syllaba abiecta.

Μέλλων πρῶτος.

Ο τύψων, τοῦ τύψοντος, à prima primi futuri, adiuncto ν, ἡ τύψουσα, sicut ἡ τύπτουσα, τὸ τύψον. sicut τὸ τύπτον.

Μέλλων δεύτερος.

Ο τυπῶν, τοῦ τυποῦντος, à prima secundi futuri, ν, addito, & accentu circunflexo ubique seruato, nisi extrema fuerit impedimento. ἡ τυποῦσα. à genitiuo masculini, extrema in σα, conuersa, sicut in τύπτουσα dictum est, accentu circunflexo ubique seruato, ubi postrema non obstiterit. τὸ τυποῦν, τοῦ τυποῦντος, à genitiuo masculini, accentu circunflexo seruato, ut supra.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς.

Τύπτομαι, à prima persona præsentis actiui, ω, in ο, mutato, & adiuncta μαι, syllaba: secunda persona à prima deducitur, expuncto μ, & ο, in ε, conuerso, τύπτεαι ἰωνικῶς, ε, uero & α, in η, κατὰ κρᾶσιν uersis, ac subscripto ι, fit τύπτῃ κοινῶς. tertia à secunda persona perfecta τύπτεαι, interiecta τ, τύπτεται. Δυϊκά. prima persona à prima singulari, extrema in μεθον, uersa τυπτόμεθον: secunda à tertia singulari, ται, in σθον, mutata τύπτεσθον: tertia similis est secundæ, τύπτεσθον. Πληθ. prima persona à prima duali, θον, in θα, conuersa, τυπτόμεθα: secunda à

ſecunda duali, extrema in θε, *mutata,* τύπτεθε: *tertia à tertia ſingulari,* ε, *penultima uocali in* ο, *uerſa, ac* ν, *conſonante interiecta,* τύπτονται.

Παρατατικὸς.

Ἐτυπτόμην, *à prima imperfecti actiui,* ἔτυπτον, μη, *inter* ο, *&* ν, *poſita: ſecunda perſona à prima fit, penultima in* ε, *& extrema in* ο, *uerſis,* ἐτύπτεο ἰωνικῶς, καὶ κράσει τοῦ ε, καὶ ο, εἰς ου, ἐτύπτου κοινῶς: *tertia perſona à ſecunda perfecta* ἐτύπτεο, *interiecto* τ, ἐτύπτετο. Δυϊκὰ. *prima perſona à prima ſingulari, extrema in* μεθον, *uerſa,* ἐτυπτόμεθον: *ſecunda à tertia ſingulari duali, extrema in* θον, *mutata,* ἐτύπτεθον: *tertia à ſecunda duali, extrema in* θην, *conuerſa,* ἐτυπτέθην. Πληθ. *prima perſona à prima duali,* θον, *in* θα, *conuerſa,* ἐτυπτόμεθα: *ſecunda à ſecunda duali, extrema in* θε, *uerſa,* ἐτύπτεθε: *tertia à tertia ſingulari,* ε, *in* ο, *conuerſo, ac* ν, *conſonante interiecta,* ἐτύπτοντο.

Παρακείμενος.

Τέτυμμαι, *fit à præterito actiuo* τέτυφα. *Pro quo annotandum eſt, treis eſſe terminationes numeri ſingularis paſſiui præteriti,* μαι *ſcilicet primæ perſonæ;* σαι, *ſecundæ uel actu uel poteſtate:* ται, *uero tertiæ: ante quas cum uariæ ſint conſonantes, uarias quoque formationes eſſe oportet. nam prima coniugatio tres habet mutas,* β, π, φ, *& duplicem unam, hoc eſt,* ψ, *quæ,* ἀντίςοιχα, *ſunt: quarum quidem altera loco alterius ponitur.* τύψω *enim futurum,* ψ, *duplicem ſibi uendicat, qua in ſimpilces reſoluta, hoc eſt, in* π,

 & σ,

& σ, cum eas poteſtate contineat, fit τύπσω. at, σω, in α, conuerſa, ac tenui in aſpiratam, hoc eſt, π, in φ, præteritum fit actiuum τέτυφα. unde α, in μαι, mutata, & φ, in ϐ, prima fit paſſiui præteriti perſona, τέτυϐμαι. at μαι, in σαι, & ϐ, in π, uerſis, fit ſecunda τέτυπσαι. π uero & σ, iterum unitis, hoc eſt, in ψ, reuerſis, fit τέτυψαι. at σαι, in ται, conuerſa, fit tertia τέτυπται. Τέτυϐμαι tamen non dicimus ob ineptam conſonantium ſtructuram, ſed τέτυμμαι, β, in μ, conuerſo, cum alterum μ, ſequatur. Δυϊκὰ. prima perſona à prima fit ſingulari, extrema in μεθον, conuerſa, τέτυμμαι, τετύμμεθον: ſecunda uero & tertia à tertia ſingulari, αι, in ον, & tenuibus in proprias aſpiratas uerſis, τέτυπται, τέτυφθον. Πλη. prima perſona à prima duali, θον, in θα, conuerſa, τετύμμεθα: ſecunda à ſecunda duali, ον, in ε, conuerſa, τέτυφθε: tertia uero formari non poteſt, ſi tertia ſingularis, à qua formanda eſt, aliquam habeat conſonantem ante ται, cum inter ipſam & penultimam ν, conſonans omnino ſit interponenda. nam τέτυπται, dicendum quidem foret, ſi talem literarum ſtructuram ulla dictio reciperet. Ergo ſupplendum erit per proprium participium & ſubſtantiuum uerbum, ut τετυμμένοι εἰσὶν. Vbi uero nulla interceſſerit conſonans, apta fiet formatio, ut πεποίηται, πεποίηνται. At Ionico more in omnibus uerbis propemodum tertia perſona pluralis præteriti paſſiui formari poteſt, cum ante ται, loco ν, conſonantis, α, uocalem appetat, quam hoc in loco ſic formare poterimus. nam in prima & ſecunda

coniugatione

coniugatione grauitonorum, à prima persona præteriti actiui fit tertia passiui Ionice, adiuncta ται, sylla-ba, seruata tamen penultima præteriti passiui: ut τέτυφα, τετύφαται, λέλεχα, λελέχαται. In tertia uero & quarta à medio fit præterito, seruata ut supra penultima præteriti passiui: ut πείθω, μέσος παρα. πέποιθα, παθητικὸς, πέπεισαι, πεπείθαται, φράζω, πέφραδα, πέφρασαι, πεφράδαται. In quinta uero coniugatione ea solum uerba hanc tertiam personam Ionice formatam habent, quæ in ρω, desinunt, & à medio præterito formari potest, seruata, ut dictum est, penultima præteriti passiui: ut σπείρω, ἔσπορα, ἔσπαρται, ἐσπάραται: uel à tertia singulari, hoc est, ἔσπαρται, α uocali solum interposita, ἐσπάραται. At in uerbis in ω, purum desinentibus, siue grauitonis, siue circunflexis, ac etiam in μι, aptius formabitur, si à tertia quoque singulari præteriti passiui, nullam ante ται, habēte consonantem, deduxerimus, penultimam scilicet corripientes, si longa forte existat, & α, uocalem interponentes: ut κλείω, κέκλειται, κεκλίαται, ποιέω, ῶ, πεποίηται, πεποιέαται, χρυσόω, ῶ, κεχρύσωται, κεχρυσόαται, δίδωμι, δέδωται, δεδόαται. At βεβοαάται, & ἑσάαται, non dicimus, διὰ τὴν κακοφωνίαν. Poetæ tamen metri gratia nonnunquam antepenultimam productam seruant. ἐδυσσείας ᾱ, αἰθίοπάς τοι διχθὰ δεδαίαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν. In his uero quæ σ, habēt ante ται, nequaquā formari potest tertia persona ἰωνικῶς: de qua libro sexto latius dicetur.

In secunda coniugatione tres aliæ locantur mutæ, γ scilicet, κ, χ, & ξ, duplex: & hæ quoque ἀντίστοι-

χα ſunt: & altera quidem in alterius locum ſuccedit, eodem ordine quo & ſuperiores in prima coniugatione monſtrauimus: ut λέγω, μέλλων λέξω. duplici uero in ſimplices reſoluta, hoc eſt, in κ, & σ, fit λέκσω, præteritum actiuum λέλεχα, paſſiuum λέλεγμαι, λέλεκσαι. κ, uero & σ, iterum in ξ, reſtitutis, λέλεξαι: σαι, uero in ται, fit λέλεκται.

Præteritum uero paſſiuum aliarum coniugationum tam grauitonorum, quàm circunflexorum, & uerborum in μι ab actiuo fit, κα, in μαι, conuerſa. ſed ante μαι, aut σ, habet, aut quampiam immutabilem, uocalem'ue, aut diphthongum. σ, quidem habet, ſi tertiæ ſit coniugationis, aut quartæ, niſi præteritum actiuum in χα deſinat: quia tunc ad ſecundam refertur coniugationem. Etiam ſi ſextæ fuerit coniugationis, σ, plerunque ſibi aſciſcit. Si uero quintæ, quampiam ſibi uendicat immutabilem: ut πέπεισμαι, πέφρασμαι, ἔσπαρμαι, ἤκουσμαι, βεβασίλευμαι, πεποίημαι, τέθειμαι. Hoc idem & tertia perſona habet ante ται, ut, πέπεισται, πέφρασται, ἔσπαρται, ἤκουσται, βεβασίλευται, πεποίηται, τέθειται. Secunda uero perſona ſemper in σαι, deſinit, in qua nunquam σ, geminatur: ut πέπεισαι, ἔσπαρσαι, πεποίησαι. Sed de hoc libro ſexto latius dicetur. Δυϊκὰ. prima perſona à prima ſingulari, μαι, ſcilicet in μεθον, conuerſa: ut πέπεισμαι, πεπείσμεθον: ſecunda & tertia à tertia ſingulari, ται, in θον, mutata: ut πέπεισται, πέπεισθον, ἔσπαρται, ἔσπαρτον. Vbi uero nulla interceſſerit conſonans, addetur σ, ut πεποίται, πεποίησθον.

Πληθ. prima perſona à prima duali deducitur, extrema in θα, conuerſa, ut πεπείσμεθα ſecunda à ſecunda duali, ον, in ε, πέπεισθον, πέπεισθε: tertia non fit, quandoquidem in tertia ſingulari ante ται, conſonans exiſtit.

Penultima uero eadem eſt cum præterito actiuo, ſi à uerbo in ω, deſinente ueniat: ut τέτυφα, τέτυμμαι. Excipiuntur uerba diſſyllaba primæ & ſecundæ coniugationis, quæ in penultima præſentis ε, habent, quod quidem cum in præterito actiuo in ο, conuerſum fuerit Atticorum more, in paſſiuo poſtmodum præterito in ε, priſtinum reuertitur: ut λέγω, λέλοχα, λέλεγμαι. Verba quoque habentia ρ, in præſenti cum aliqua conſonante implicitum, ſi in penultima præſentis ε, habeant, id in α, uertunt: ut τρέφω, τέτρεφα, τέτραμμαι.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ετετύμμην, à præterito paſſiuo fit, μαι, in μην, conuerſa, ac altero ε, præpoſito, ſicut in actiuis: ut τέτυμμαι, ἐτετύμμην: ſi uero paſſiuum præteritum à uocali inceperit, ab eadem & pluſquamperfectum principium habebit: ut ἤκουσμαι, ἠκούσμην. Secunda perſona à ſecunda præteriti, extrema in ψο, mutata, ut τέτυψαι, ἐτέτυψο: tertia uero à tertia, poſtrema in πτο, ut τέτυπται, ἐτέτυπτο. Δυϊκὰ. à τετύμμεθον fit ἐτετύμμεθον, à τέτυφθον, ἐτέτυφθον. Πληθ. à τετύμμεθα ἐτετύμμεθα fit, à τέτυφθε, ἐτέτυφθε, à τετυμμένοι εἰσιν, ἐτετυμμένοι ἦσαν, καὶ ἰωνικῶς ἐτετύφατο. Hoc idem in reliquis coniugationibus ſeruandum eſt.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἐτύφθην, à tertia persona præteriti passiui, extrema in θης, mutata, & expuncta prima consonante, quæ in præterito perfecto geminatur. In quo aduertendum est, tertiam personam præteriti passiui, aut in ται, puram desinere, aut cum aliqua præcedente consonante iungi, quæ aut muta sit, & ea quidem tenuis, aut σ, aut immutabilis. Si in ται, puram desiuerit, ται, in θην, mutabitur: ut κέκριται, ἐκρίθην: πεποίηται, ἐποιήθην.

Si autem aliqua præcesserit muta tenuis, ea quoque in propriam uertetur aspiratam. ut τέτυπται, ἐτύφθην: λέλεκται, ἐλέχθην.

Si uero σ, aut immutabilis, eædem ante θην permanebunt: ut πέπεισται, ἐπείσθην: πέφρασται, ἐφράσθην: ἔψαλται, ἐψάλθην: ἔσπαρται, ἐσπάρθην. Excipiuntur ἐσώθην ἀπὸ τοῦ σέσωσται, in quo σ, tollitur, quod quidem ἐρρώσθην suscipit, ἀπὸ τοῦ ἔρρωται, & ἐμνήσθην, ἀπὸ τοῦ μέμνηται.

Penultimam autem primus aoristus habet eandem cum passiuo præterito: ut τέτυμμαι, ἐτύφθην. Excipitur εὕρημαι, quod εὑρήθην, facit, & ἐπῄνημαι, ἐπῃνέθην. Circunflexa autem composita ἀπὸ τοῦ αἱρῶ, eandem penultimam non seruant: ut καθῄρημαι, ἐκαθηρέθην. Addantur illa etiam quæ ρ, habent cum aliqua implicitum consonante, quæ in præterito perfecto passiuo ε, in α, transferunt, & in aoristo α, in ε, restituunt: ut ἔστραμμαι, ἀπὸ τοῦ ἔστρεφα, ἐστρέφθην. Secunda persona ἐτύφθης à prima ν, in σ, conuersa: tertia

tia ἐτύφθη, à secunda, expuncto σ. Δυϊκά. ἐτύφθητον, ἐτυφθήτην. Πληθ. ἐτύφθημεν, ἐτύφθητε, ἐτύφθησαν, à prima plurali, extrema in σαν, mutata: uel à tertia singulari, adiuncta σαν.

Αόριστος δεύτερος.

Ετύπην, ἐτύπης, ἐτύπη, fit à secundo aoristo actiuo ἔτυπον, ον, in ην conuersa, & eandem habet cum primo aoristo inflexionem.

Μέλλων πρῶτος.

Futurum primum à secunda primi aoristi persona formatur, abiecto augmento, & apposita ομαι, ut ἐτύφθης, τυφθήσομαι, τυφθήσῃ, τυφθήσεται.

Μέλλων δεύτερος.

Futurum autem secundum τυπήσομαι, τυπήσῃ, τυπήσεται, à secunda fit secundi aoristi, eodem modo quo primum futurum formari diximus.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Paulo post futurum, quod græce μετ' ὀλίγον μέλλων dicitur, scilicet τετύψομαι, τετύψῃ, τετύψεται, à secunda persona paßiui præteriti uenit, inter ψ, et αι, diphthõgum, ομ, interposita: ut τέτυψαι, τετύψομαι. In quo quidem futuro sciendum est, idem seruari augmẽtum, quod in præterito, à quo ducitur, inuenies. quod ideo admonendum putauimus, quia in cæteris futuris augmentum tollitur eius temporis, à quo trahuntur.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς.

Τύπτου, à secunda imperfecti paßiui ἐτύπτου, abiecto augmento, uenit: tertia persona à tertia temporis

 eiusdem,

eiusdem, extrema in θω, conuersa, & accentu in penultimam translato, ut ἐτύπτετο, τυπτέσθω. Δυϊκά. secunda persona τύπτεσθον, à tertia singulari, ω, in ον, conuersa, & accentu in antepenultimam reiecto, quandoquidem ultima iterum breuis facta est: tertia quoque ab eadem fit, adiuncto ν, ut τυπτέσθων. Πληθ. secunda persona à secunda duali, ον, in ε, conuersa. τύπτεσθε: tertia à tertia singulari, adiuncta σαν τυπτέσθωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τέτυψο, à secunda persona præteriti plusquamperfecti, simile cum præterito perfecto incrementum habens: tertia persona à tertia fit eiusdem temporis, extrema in θω, conuersa, seruatis tamen consonantibus, quæ ante το, forte extiterint. Si qua uero tenuis fuerit, in propriam uertatur aspiratam. Vbi autem nulla inciderit consonans, σ, addatur necesse est, ut ἐτέτυπτο, τετύφθω, ἐπεπείσο, πεπείσθω. ἔσπαρτο, ἐσπάρθω, ἐπεποίητο, πεποιήσθω. Et alia ad præsentis inflexionem.

Ἀόριστος πρῶτος.

Τύφθητι, à tertia persona primi aoristi, adiuncta τι, quanquam ratio postulabat ut θι, adderetur: quod quidem ob id factum non est, quoniam cum præcedens syllaba alteram habeat aspiratam, necesse fuit ut pro θ, eius ἀντίστοιχον, hoc est, τ, poneretur. Vbi uero ultima nullam habuerit aspiratam, adiuncta θι, secunda fiet persona: quod autem ad tertiam, & eas, quæ sequuntur, attinet, illud θ, in τ, mutabitur.

Tertia persona fit à secunda, extrema in τω, *mutata, & accentu ad penultimam translato: ut* τύφθητι, τυφθήτω. Δυϊκὰ. τύφθητον, τυφθήτων. Πληθ. τύφθητε, τυφθήτωσαν.

Αόριστος δεύτερος.

Τύπηθι, *à tertia secundi aoristi formatur, abiecto scilicet augmento, & apposita* θι: *ut* ἐτύπη, τύπηθι: *secunda* τυπήτω, θι, *in* τω, *conuersa*, διὰ τοῦ τ. Δυϊκὰ. τύπητον, τυπήτων. Πληθ. τύπητε, τυπήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Optatiui omnes passiuæ uocis à proprio indicatiuo passiuo fiunt, extrema in μην, *conuersa, & adiuncto* ι, *penultimæ uocali, ut in ea sit omnino diphthongus* διὰ τοῦ ι, *ut* τύπτομαι, τυπτοίμην. πεποίημαι, πεποιήμην. *Vbi uero ante* μαι, *fuerit aut consonans, aut* υ *aut diphthōgus ex ea consistens, nulla poterit esse formatio.*

Ενεστὼς, καὶ παρατ.

Τυπτοίμην, *deducitur à prima persona præsentis* τύπτομαι, *ut supra dictum est: secunda persona à prima formari potest, extrema in* ο, *conuersa, & accentu in antepenultimam retracto: quandoquidem postrema breuis facta est, ut* τύπτοιο: *tertia à secunda, interiecto* τ, τύπτοιτο. Δυϊκὰ. τυπτοίμεθον, *à prima singulari,* μην *in* μεθον *conuersa. Secunda persona* τύπτοισθον. *Tertia* τυπτοίσθην. Πληθ. τυπτοίμεθα, τύπτοισθε, τύπτοιντο.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Præteritum perfectum hoc in loco formari non potest, cum ante μαι. *consonantem habeat, ut supra di-*

ctum

ctum eſt. Igitur per participium eiuſdem temporis, & ſubſtantiuum uerbum ſuppletur, ſic uidelicet: τετυμμένος, εἴην, εἴης, εἴη.

Αόριϛος πρῶτος.

Τυφθείην *à genitiuo ſui participij, extrema in* ην, *mutata, & addito* ι, *penultimæ, actiuorum more: ut* τυφθεὶς, τυφθέντος, τυφθείην. *Secunda perſona à prima fit,* ν, *in* σ, *uerſo:* τυφθείης. *Tertia à ſecunda, expuncto* σ: τυφθείη. Δυϊκὰ. *Secunda perſona à ſecunda ſingulari, expuncto* σ, *& adiuncta* τον, τυφθείητον. *Tertia à ſecunda duali, extrema in* την, *uerſa:* τυφθειήτην. Πληθ. *Prima perſona à prima ſingulari, interiecta* μη, *inter* η, *&* ν, τυφθείημεν. *Secunda à prima plurali,* μεν, *in* τε, *conuerſa,* τυφθείητε. *Tertia quoque à prima extrema in* σαν, *mutata,* τυφθείησαν.

Αόριϛος δεύτερος.

Τυπείην, *à genitiuo ſui participij,* τυπεὶς, τυπέντος, *ſicut & primus.*

Μέλλων πρῶτος.

Τυφθησοίμην, τυφθήσοιο, τυφθήσοιτο, *à prima perſona primi futuri paſſiui* τυφθήσομαι, *ſicut et præſens.*

Μέλλων δεύτερος.

Τυπησοίμην, τυπήσοιο, τυπήσοιτο, *à prima ſecundi futuri paſſiui* τυπήσομαι. Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Τετυψοίμην, τετύψοιο, τετύψοιτο, *à prima perſona paulo poſt futuri* τετύψομαι.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεϛὼς.

Εὰν τύπτωμαι, *à prima perſona præſentis indicati-*

ui

ni modi passiui. Pro quo aduertendum est, ο, in ω, & ε, in η, ubique uertenda esse: ut τύπτομαι, ἐὰν τύπτωμαι. τύπτεται, ἐὰν τύπτηται. τύπτεσθον, ἐὰν τύπτησθον, *& sic de alijs. Potest etiam & à prima persona subiunctiui actiui deduci adiuncta* μαι. *nam regula est,* ὅτι ὁ ἐνεργητικὸς ἐνεστὼς τῶν ὑποτακτικῶν, προσθέσει τῆς μαι, παθητικὸς γίνεται, ἐὰν τύπτω, ἐὰν τύπτωμαι: *hoc est, actiuum præsens subiunctiuorum, appositione* μαι, *paßiuum fit.*

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Præteritum perfectum nequaquam formari potest, ubi ante μαι, *consonans forte extiterit, aut* υ, *aut diphthongus ex eo consistens. Oportet igitur aliam esse monophthongum, qua in* ῶ, *circunflexum mutata apte formari poterit: ut* πεποίημαι, ἐὰν πεποιῶμαι. *Iccirco hoc etiam in loco per participium passiui præteriti, & substantiuum uerbum, ut supra quoque dictum est, supplendum erit, cum ante* μαι, *consonans existat: ut* τετυμμένος ἐὰν ὦ, ἦς, ἦ.

Αόριστος πρῶτος.

Ἐὰν τυφθῶ, τυφθῇς, τυφθῇ, *à tertia persona primi aoristi* ἐτύφθη, *extrema in* ῶ, *circunflexum mutata, & ε, augmento syllabico expuncto.*

Αόριστος δεύτερος.

Ἐὰν τυπῶ, τυπῇς, τυπῇ, *à tertia secundi aoristi,* ἐτύπη, *sicut & primus.*

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Τύπτεσθαι, *à secunda persona pluralis numeri* τύπτεσθε,

πλεσθε, ε, tenui in αι, diphthongum uerſo.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τετύφθαι, à ſecunda pluralis præteriti paßiui τέτυφτε, ε, in αι, diphth. conuerſo, & accentu in penultimam tranſlato.

Ἀόριστος πρῶτος.

Τυφθῆναι, à tertia perſona ſingularis numeri primi aoriſti ἐτύφθη, adiunƐta ναι, expunƐto tamen prius augmento.

Ἀόριστος δεύτερος.

Τυπῆναι, à tertia ſingulari ſecundi aoriſti ἐτύπη, eodem modo.

Μέλλων πρῶτος.

Τυφθήσεσθαι, à ſecunda pluralis numeri temporis eiuſdem τυφθήσεσθε, ſicut & præſens.

Μέλλων δεύτερος.

Τυπήσεσθαι, à ſecunda pluralis numeri eiuſdem temporis τυπήσεσθε.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Τετύψεσθαι, à ſecunda pluralis eiuſdem temporis τετύψεσθε. Poſſumus etiam huiuſmodi infinitiua, quæ in σθαι, deſinunt, à tertia ſingulari ſuorum temporum formare, extrema ſcilicet in σθαι, conuerſa: τύπτεται, τύπτεσθαι, τυφθήσεται, τυφθήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς.

Ὁ τυπτόμενος, τοῦ τυπτομένου, à prima indicatiui, μαι, in μενος, uerſa.

Παρακ.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ο τετυμμένος, τοῦ τετυμμένου, à prima præteriti paßiui, eodem modo.

Αόριστος πρῶτος.

Ο τυφθεὶς, τοῦ τυφθέντος, à secunda primi aoristi ἐτύφθης, extrema in εις, uersa.

Αόριστος δεύτερος.

Ο τυπεὶς, τοῦ τυπέντος, à secunda secundi aoristi, eodem modo.

μέλλων ά. ὁ τυφθησόμενος à prima suorum tem-
μέλλων β΄. ὁ τυπησόμενος porum μαι, in μενος
μετ' ὀλ. μέλ. ὁ τετυψόμενος uersa.

ΡΗΜΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Verborum mediorum præsens & præteritum imperfectum cum paßiuis prorsus conueniunt, præteritum perfectum & plusquamperfectum actiuam sequuntur terminationem, reliqua uero tempora paßiuam.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστώς.

Τύπτομαι, τύπτῃ, τύπτεται. ab actiuo, sicut & paßsiuum. Παρατατικός.

Ετυπτόμην, ἐτύπτου, ἐτύπτετο. &c.

Παρακείμενος.

Τέτυπα, à præterito actiuo fit, idem habens participium, & in α, desinens cum præsentis consonante. quæ quidem χαρακτηριστικὸν τῆς συζυγίας, hoc est, figuratiua coniugationis appellatur: ut λείβω, παρακ. λέλειφα, μέσος παρακ. λέλοιβα. λέγω, παρακ. λέλεχα.

μέσος

μέσος παρακείμ. λέλογα. Excipiuntur uerba quartæ coniugationis, quoniam cum ζ, & geminatum σσ, earum ſint figuratiuæ literæ, neutram tamen illarum aſſumit medium præteritum, ſed nunc γ, nunc uero δ. γ, quidem ſibi aſciſcit, cum futurum ξ, habeat ante ω, finalem: ut κράζω, κράξω, μέσος παρα. κέκραγα. πλήσσω, πλήξω, πέπληγα. Si uero futurum σ, habuerit, medium præteritum δ, ſibi uendicabit: ut φράζω φράσω, πέφραδα, ἐρέσσω, ἐρέσω, ἤρεδα, ſi in uſu habeatur. At ſi præſens duas diuerſas habuerit conſonantes, uidelicet πτ, κτ, μν, medium præteritum priorem aſſumit, cum ſit proprium coniugationis χαρακτηριστικὸν, τύπτω, μέσος παρακ. τέτυπα, τίκτω, τέτοκα, τέμνω, τέτομα. nam τ, & ν, cum per παρέμπτωσιν extrinſecus accerſita ſint, χαρακτηριστικὰ coniugationis eſſe non poſſunt. Quatuor tamen inueniuntur uerba, quæ etſi per πτ, enuntiantur, eorum tamen præteritum medium non π, ſed partim β, partim uero φ, ſibi uendicat: ut βλάπτω, βέβλαβα. καλύπτω, κεκάλυφα. κρύπτω, κέκρυβα, σκάπτω, ἔσκαφα. quæ conſonantes propriæ ſunt ſuorum perfectorum figuratiuæ, ut βλάβω, καλύβω, κρύβω, & σκάφω, etſi omnia in uſu non ſint. At ἔρρογκα medium præteritum ἀπὸ τοῦ ῥέγκω, unde ῥόγκος uerbale nomen, licet ambas ſeruauerit conſonantes, ſcito tamen κ, ſolum eſſe χαρακτηριστικὸν. nam γκ, in eadem ſyllaba minime comprehendi poſſunt, ſed per διάστασιν in diuerſis locari ſyllabis, &c. Si uero in ω, purum deſinat uerbum: ſiue monophthongus præcedat, ſiue diphthongus, eandem

dem et medium præteritum ſeruat: ut λύω, παρακ. λέλυκα, μέσος παρακ. λέλυα, ἀκούω, παρακ. ἤκουκα, μέσος παρα. ἤκουα. Pauca tamen inueniuntur huiuſmodi uerba, quæ medium habeant præteritum: ſed quæ aut ꝺ, aut ȣ, habent, omnino carēt, præter ἀκούω, ut dictum eſt. Eſt autem præteritum medium par ſyllabis actiuo, quando à themate grauitono deducitur: ut τύπτω, παρα. τέτυφα, μέσος παρακ. τέτυπα. Si autem à circunflexo, una minuitur ſyllaba. nam quandocunque futurum primum ſuperat præſens circunflexum, tunc medium præteritum minuitur una ſyllaba ab actiuo. Secundus Aoriſtus à primo: ut δȣπῶ, μέλλων δουπήσω, παρακ. δεδȣ́πηκα, μέσος παρακ. δέδȣπα, ἀόριστος ά. ἐδούπησα, ἀόριστος β́. ἔδουπον. qua ſyncopa penultima uocalis præteriti actiui eliditur, & ſequens conſonans, quæ α, finali iuncta erat, hoc eſt, κ. unde apparet medium præteritum haud dubie ſequi præſens circunflexum, cum par ſit ei ſyllabis, augumento detracto, cumq; eandem ſuſcipiat conſonantem quam præſens habet circunflexum ante ω, finalem, tanquam coniugationis figuratiuam: ut δȣπῶ, δέδȣπα, ſicut in grauitonis, πείθω, πέποιθα. Præterea ſciendum eſt, uerba circunflexa quæ à conſonante incipiunt, præterito medio quandoq; deficere: id uero accidere quando circunflexum thema monoſyllabum exiſtit. tūc enim neceſſe eſt actiuum præteritum ex tribus tantum conſtare ſyllabis, medium uero ex duabus, annumerata etiam ea ſyllaba, quam ex augmento ſyllabico ſuſcipit: ut σχῶ, σχήσω, ἔσχηκα, μέσος παρακ. ἔσχα. ubi expuncto ε, σχα monoſyllabum

monoſyllabum remanet, ſicut & eius præſens circunflexum χῶ, quod nempe abſurdum eſt. quandoquidem nullum inuenitur præteritum, ſiue à conſonante, ſiue à ſolo, ε, incipiens, quod pauciorum ſit trium ſyllabarum.

Penultimam quoque habet eandem medium præteritum cum actiuo: ut τέτυφα, τέτυπα. *niſi forte in diſſyllabo futuro* ε, *ſiue ſolum ſiue in diphthongo exiſtat. tunc enim* ε, *in* ο, *mutatur: ut* λέγω, λέξω, λέλεχα, μέσος παρακ. λέλογα, πείθω, πείσω, πέπεικα, μέσος παρακ. πέποιθα, σπείρω, σπερῶ, ἔσπαρκα, μέσος παρακ. ἔσπορα, δρέμω, δρεμῶ, δεδρέμηκα, μέσος παρακ. δέδρομα. Οδυσσείας ζ, λαμπὴ δ᾽ ἐπιδέδρομεν αἴγλη. *Verum* τέτελα *&* μέμελα, *& alia huiuſmodi, quorum themata uidentur eſſe grauitona,* τέλω, *ſcilicet, &* μέλω, *quæ ex circunflexis* θελῶ *&* μελῶ, *grauitona facta ſunt Atticorum more, ſi quis à perfectis circunflexorum deduceret, non erraret, hoc eſt, à* τελέω, ῶ, τελέσω, τετέλεκα, μέσος παρακ. τέτελα, μελέω, ῶ, μελήσω, μεμέληκα, μέσος παρακείμενος μέμελα, καὶ μέμηλα, *ε in η, mutato.* ὀδ. η, τά δ᾽ ἐμῇ φρενὶ πάντα μέμηλεν. *Si autem in penultima præſentis fuerit* α, *ſolum, idem ſeruatur in præterito medio: ut* ψάλλω, ἔψαλα. *Non nunquam uero in* η, *mutatur: ut* θάλλω, τέθηλα, ἡ μετοχὴ, τεθηλώς. Οδυσσ. μ. τῷ δ᾽ ἐν ἐρινεός ἐστι μέγας φύλλοισι τεθηλώς. *Si uero fuerit* αι, *diphthongus, tunc* α, *mutabitur in* η, *&* ι, *ſubſcribetur in medio præterito, ut* χαίνω, κέχηνα. *Accidit etiam uerbis primæ & ſecundæ coniugationis,*

in φ,

in φ, & χ, desinentibus, medium præteritum idem esse cum actiuo, cum eædem consonantes ratione coniugationum figuratiuæ sint & præsentis temporis, & præteriti actiui, quas etiam medium recipit: ut γράφω, γέγραφα, μέσος παρακ. γέγραφα. est enim φ, præsentis temporis primæ coniugationis figuratiua. Sic τρύχω, τέτρυχα, μέσος παρακ. τέτρυχα, διὰ τοῦ χ, cum sit figuratiua præsentis temporis secundæ coniugationis.

Υπερσυντελικός.

Ετετύπειν, *à præterito medio* τέτυπα, *sicut à* τέτυφα, ἐτετύφειν.

Αόριστος ά.

Ετυψάμην, *à prima persona primi aoristi actiui* ἔτυψα, *adiuncta* μην. *Secunda persona à prima fit, extrema in* ο *uersa, & accentu in antepenultimam retracto,* ἐτυψάμην, ἐτύψαο. α *uero &* ο *in* ω, *contractis,* ἐτύψω *fit. Tertia persona à secunda fit perfecta, interposito* τ, ἐτύψαο, ἐτύψατο, καὶ τὰ λοιπά.

Αόριστος δεύτερος.

Ετυπόμην, *ab actiuo* ἔτυπον, *interiecta* μη. *sic* ἐτυπόμην, ἀπὸ τοῦ ἔτυπον.

Μέλλων πρῶτος.

Τύψομαι, *à prima primi futuri actiui, sicut & præsentis. nam omne futurum actiuum in* ω, *desinens, assumens* μαι *syllabam, ac uertens* ω *in* ο, *si grauitonum est: si uero circunflexum, in* ου, *medium futurum facit: ut* λέξω, λέξομαι: ψαλῶ, ψαλοῦμαι.

Μέλλων δεύτερος.

Τυποῦμαι, à prima secundi futuri actiui τυπῶ, ut dictum est supra.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστῶς καὶ παρατ.

Τύπτου, τυπτέσθω, à secunda imperfecti temporis ἐτύπτου, abiecto augmento, ut in passiuis dictum est.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τέτυπε, τετυπέτω, à tertia præteriti medij, sicut τέτυφε.

Αόριστος πρῶτος.

Τύψαι, τυψάσθω, à prima primi aoristi medij ἐτυψάμην, expuncta μην, finali syllaba, & adiuncto ι, ut ἐτυψάμην, τύψαι. uel fit à prima actiui abiecto augmento, & addito ι penultimæ, ἔτυψα, τύψαι. Tertia à tertia actiui, τω in σθω conuersa, τυψάτω, τυψάσθω. Δυϊκὰ. τύψασθον, τυψάσθων. Πληθ. τύψασθε, τυψάσθωσαν, α quidem ubique seruato.

Αόριστος δεύτερος.

Τυποῦ, τυπέσθω, à secunda persona eiusdem temporis, abiecto prius augmento, ac circunflexo super extremam syllabam posito.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστῶς καὶ παρατ.

Τυπτοίμην, τύπτοιο, τύπτοιτο, à τύπτομαι, sicut & passiuum.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τετύποιμι, τετύποις, τετύποι, à genitiuo participij τετυπότος.

Ἀόριστος πρῶτος.

Τυψαίμην, τύψαιο, τύψαιτο, à prima primi aoristi medij ἐτυψάμην.

Ἀόριστος δεύτερος.

Τυποίμην, τύποιο, τύποιτο, à secundo aoristo ἐτυπόμην.

Μέλλων πρῶτος.

Τυψοίμην, τύψοιο, τύψοιτο, à primo futuro τύψομαι.

Μέλλων δεύτερος.

Τυποίμην, τυποῖο, τυποῖτο, à secundo futuro τυποῦμαι, ου, in οι, uersa, & μαι, in μην, ac circunflexo in acutum mutato, ubi postrema ex breui lõga facta est.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστῶς καὶ παρατ.

Ἐὰν τύπτωμαι, τύπτῃ, τύπτηται, sicut & passiuum.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ἐὰν τετύπω, à præterito medio τέτυπα, sicut à τέτυφα, ἐὰν τετύφω.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἐὰν τύψωμαι, à prima primi aoristi medij ἐτυψάμην, penultima in ω, & μην, in μαι, mutatis, expuncto prius augmento. nam regula est, ὅτι πᾶν παθητικὸν, ἢ μέσον, ἔχον ἐπὶ τέλους τὸ μ κλιτικὸν, τρέπον τὴν ἐσχάτην εἰς μαι, καὶ ἐν τῇ παραληγούσῃ προσλαμβάνον τὸ ω μέγα, ὑποτακτικὸν γίνεται, hoc est, Omne passiuum, siue medium, habens in fine μ κλιτικὸν, uertens extremam in μαι, & in penultima assumens ω, subiunctiuum fit.

Αόριστος δεύτερος.

Εὰν τύπωμαι, à secundo aoristo ἐτυπόμην, eodem modo.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστῶς καὶ παρατ.

Τύπτεσθαι, à secunda plurali præsentis temporis, ε in αι dipthongum conuerso.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τετυπέναι, à tertia præteriti medij, adiuncta ναι, sicut τετυφέναι.

Αόριστος πρῶτος.

Τύψασθαι, à secunda plurali eiusdem aoristi ἐτύψασθε, sicut & præsens.

Αόριστος δεύτερος.

Τυπέσθαι, eodem modo ἀπὸ τοῦ ἐτύπεσθε, accentu tamen in penultimam translato.

Μέλλων πρῶτος.

Τύψεσθε, à secunda plurali primi futuri medij τύψεσθε.

Μέλλων δεύτερος.

Τυπεῖσθαι accentu circunflexo super penultimam, à secunda persona plurali secundi futuri medij τυπεῖσθε.

Poteris etiam et hæc infinitiua, quæ in σθαι, finiunt à tertia singulari suorum temporum deducere, extrema in σθαι, conuersa, sicut in passiuis dictum est: ut τύπτεται, τύπτεσθαι. ἐτύψατο, τύψασθαι. sic et de alijs, augmento prius expuncto, ubi forte extiterit.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

Ενεςῶς καὶ παρατ.

Τυπλόμενος, τοῦ τυπλομένȣ, à prima perſona præſentis indicatiui.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ο τετυπῶς, τοῦ τετυπότος, à ſecunda perſona præteriti medij τέτυπας, α in ω, uerſa.

Αόριςος πρῶτος.

Ο τυψάμενος, τοῦ τυψαμένου, à prima primi aoriſti ἐτυψάμην.

Αόριςος δεύτερος.

Ο τυπόμενος, τοῦ τυπομένου, à prima ſecundi aoriſti ἐτυπόμην.

Μέλλων πρῶτος.

Ο τυψόμενος, τοῦ τυψομένου, à prima primi futuri τύψομαι.

Μέλλων δεύτερος.

Ο τυπούμενος, τοῦ τυπουμένου, à prima ſecunda futuri τυποῦμαι.

LIBRI TERTII FINIS.

EIVSDEM F. VRBANI BELLVNENSIS INSTITVTIONVM GRAMMATIC.

LIBER QVARTVS.

DE LINGVARVM VARIETATE.

Superioribus tribus libris de octo partibus orationis simpliciter quodammodo locuti sumus, quippe secundum linguam communem: nunc quia magna inter hanc & alias diuersitas est, de eisdem secundum eas dicemus. Quia uero reliqui laboris nostri conatus in linguarum diuersitate plurimum uersantur, ijs libris titulum fecimus, De linguarum uarietate, additis quibusdam regulis generalibus, quas non inutiles fore putaui, tam nominum quàm aliarum partium orationis, iterum sumpto à literis initio. quæ (ut alibi dictum est) quatuor & uiginti cum sint, bipartito diuiduntur εἰς φωνήεντα, καὶ εἰς σύμφωνα, *hoc est, in uocales & consonantes. Vocales sunt septem,* α. ε. η. ι. ο. υ. *&* ω. *consonantes uero decem & septem.* β. γ. δ. ζ. θ. κ. λ. μ. ν. ξ. π. ρ. σ. τ. φ. χ. ψ.

De uocalium diuisione & natura.

Vocales trifariam diuiduntur, εἰς μεταβολικὰ, καὶ ἀμετάβολα, *hoc est, in mutabiles & in immutabiles:* εἰς μακρὰ, καὶ βραχέα, καὶ δίχρονα, *longas, breues, & ancipites:* εἰς προτακτικὰ, καὶ ὑποτακτικὰ, *hoc est,*

præpositiuas

præpositiuas, & subiunctiuas. Mutabiles *sunt* α, ε, ο, μικρὸν: *quæ sic appellatæ sunt, quòd in uerborum præteritis mutentur hoc modo*, α & ε *in* η, ο μικρὸν *uero in* ω, μέγα: *ut* ἀκούω, παρατατικὸς ἤκουον. ἐθέλω, ἤθελον. ὀφείλω, ὤφειλον. Immutabiles *uero sunt*, η, ι, υ, & ω: *quæ cum in præteritis non mutentur, hoc sortitæ sunt nomen: ut* ἥκω, παρατατικὸς ἧκον. ἰξώω, ἴξωον. ὑβρίζω, ὕβριζον. ᾤδω, ᾦδον. Vocales *natura longæ duæ*, η, & ω, μέγα: *natura breues duæ*, ε, ψιλὸν, & ο, μικρὸν: *ancipites tres*, α, ι, & υ, *quas alij alijs nominibus nuncuparunt*. Quidam ἀμφίβολα, *hoc est, indifferentes & ambiguas, tanquam dubias, quoniam interdum sunt longæ, interdum breues*. Alij ὑγρὰ, *hoc est, liquidas, siue labiles ad tempus et longæ & breuis syllabæ*. Alij *autem appellauerunt ipsas* δίχρονα, *quod obtinuit: interdum enim suscipiunt tempus longæ syllabæ, interdum uero breuis. quod &* Dionysius Thrax *dicit, propter hoc ipsas* δίχρονα *dictas esse*, ἐπεὶ ἐκτείνεται καὶ συστέλλεται, *quoniam producuntur & corripiuntur. non tamen omnino plenam & absolutam sortitæ sunt licentiam, ut, ubicunque sitæ sint, & longæ & breuis syllabæ locum possideant, sed de eis etiam dantur regulæ. nam aut in fine dictionis reperiuntur, atque ita regulam finalium uocalium natura breuium uel longarum sequuntur: aut in principio siue medio dictionis, & hoc dupliciter. uel enim quibusdam grammaticorum regulis, poetarumq; auctoritate coarctantur, ne quis ex arbitrio eas in una & eadem dictione nunc longas*

nunc breues indifferenter accipiat. & ſic quæ ſemel breues ſunt, non niſi breues eſſe poſſunt, & contra. exempli gratia: πολλὰ δ᾽ ὅγ᾽ ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα ὅν κατὰ θυμόν. *ubi* πάθεν *penultimam corripit, cum ſit aoriſti ſecundi* τῶν βαρυτόνων, *qui quidem natura appetit penultimam breuem.* τετύφασι *uero penultimam producit: quoniam omnia uerba in* σι, *deſinentia, ante finalem natura habent longam: etſi poetæ nonnunquam eam corripiant, ut etiam* Herodianus ἐν τῷ περὶ χρόνων *aſſerit, ijs utens exemplis,* Ὀδυσσείας λ̄. τεθνᾶσιν, τιμὴν δὲ λελόγχασιν ἶσα θεοῖσι. καὶ παρὰ Ξενοφάνει: ἐξ ἀρχῆς καθ᾽ ὅμηρον, ἐπεί μεμαθήκασι πάντες. *Multa tamen ſunt ab antiquis annotata, quibus ſi ſemel* Homerus *breuibus uſus eſt, ea ſemper corripit: & contra, quæ ſemel produxit, ea ſemper uſurpat ut longa. Vel ipſæ ancipites propriam exercent poteſtatem, nec ullo modo arctantur, quin etiam in eadem dictione & longæ eſſe poſſint & breues, & ſic* δίχρονα, *hoc eſt, ancipites merito appellandæ ſunt.* Exemplum *de* α, *(quod è noſtris citat* Martialis *epigrammatarius:* Et *queis* ἄρες ἄρες *licet ſonare) habetur apud* Homerum Ἰλιάδος ε̄. ἆρες ἄρες βροτολοιγὲ, μιαιφόνε, τηχεσιπλῆτα: *nam* ἄρες *primo loco producit primam, ſecundo uero corripit eandem.* De ι, Ὀδυσσείας ω̄. ἴομεν, ἢ καὶ ἔπειτα κατυφέες ἐσσόμεθ᾽ αἰεὶ. *& in eodem:* μὴ ἴομεν, μὴ πού τις ἐπισπασὸν κακὸν ἄρῃ. *in primo uerſu* ἴομεν *producit primam, in ſecundo uero corripit eandem.* De υ, Ὀδυσσείας ε̄. καὶ τὸ κατειβόμενον στυγὸς ὕδωρ, ὅστε μέγιστος. καὶ Ἰλιάδος β̄. Αξίου,

οὗ κάλλιϲον ὕδωρ ἐπικίδναται αἶαν. In primo uerſu υ producta eſt, in ſecundo uero correpta. Igitur aut in quibuſdam dictionibus ſemper corripiuntur ſecundum regulam grammaticorum, ut πάθεν, et id genus alia: aut ſemper producuntur, ut ἱκάνω, τίω, μῦθος, & ſimilia: aut eædem aliquando corripiuntur, et aliquando producuntur, ut ἀπόλλων, ἴομεν, ὕδωρ. hæcq́; ut arbitror, dicuntur proprie à grammaticis ἀμφίβολα, id eſt, ambiguæ ſiue ancipites: δίχρονα uero, ideſt, bitemporeæ generali nomine appellantur cuiuſcunque ordinis, tam illæ quæ pro breuibus ſemper accipiuntur, quàm quæ pro longis, & quæ in eadem dictione modo longæ modo breues ſumuntur. ſed de ijs ſatis.

De diphthongis.

Præpoſitiuæ uocales ſunt α. ε. η. ο. & ω: ſubiunctiuæ uero ι. & υ. Præpoſitiuæ enim dictæ ſunt, quoniam ſubiunctiuis præpoſitæ diphthongos faciunt: ſubiunctiuæ uero, quoniam præpoſitiuis in conſtitutione diphthongorum ſupponuntur. ex α, enim & ι, fit diphthongus αι: & ex ε, & ι, fit ει. & ſic de alijs. υ autem etſi ſit ſubiunctiua, nonnunquam tamen præponitur τῷ ι, ut υἱὸς, μυῖα, ἅρπυια. Diphthongorum, quæ ex dictis uocalibus conſtituuntur, aliæ propriæ, aliæ impropriæ. Propriæ ſunt ſex, αι. αυ. ει. ευ. οι. ου. & hæ εὔφωνοι dicuntur, ideſt, ſonoræ, uel (ut uerbum uerbo reddamus) bene ſonæ. Impropriæ item ſex, quinque communes, ᾳ. ῃ. ηυ. υι. ῳ. & una ἰώνων propria ωυ. ut ὠυτὸς pro αὐτὸς. quarum tres ſunt

κακόφωνοι, id eſt diſſonæ, uel maleſonæ, hoc eſt, ν, υ, ψ, ω, υ. tres uero ἄφωνοι, id eſt abſonæ. ᾳ, ſcilicet, ῃ. et ῳ.

De conſonantium diuiſione, & natura.

Συμφώνων δὲ τὰ μὲν ἄφωνα, τὰ δὲ ἡμίφωνα, hoc eſt, conſonantium autem aliquæ mutæ, aliquæ ſemiuocales. Mutæ ſunt nouem, β, γ, δ, κ, π, τ, θ, φ, χ, quæ in quadrati figuram diſpoſitæ, duobus modis poſſunt conſiderari, uno modo quatenus ex eis tres carent aſpiratione, & hæ ψιλὰ, hoc eſt, tenues literæ nuncupantur, κ, π, τ. Tres plenam eam poßident, & hæ δασέα, hoc eſt, craſſæ dicuntur, θ, φ, χ, Tres neque prorſus carent aſpiratione, neque eam plenam poßident, & hæ μέσα, hoc eſt, mediæ habentur, β, γ, δ. Et ſic earum tres habentur ordines: unus medius, hoc eſt, β, γ, δ, alter læuus, π, κ, τ, & tertius dexter, φ, χ, θ, ita ut Β, media ſit inter π, & φ, Γ, inter κ, & χ, Δ, inter τ, & θ. Alio modo quatenus inuicem pro ſe ponuntur, & ita tres alij fiunt earum ordines tranſuerſi: primus, π, β, φ. ſecundus, κ, γ, χ: tertius, τ, δ, θ. & hoc modo ἀντίςοιχα appellantur. nam tenues pro aſpiratis ponuntur, hoc eſt, π, pro φ, κ, pro χ, & τ, pro θ. ut φράζω, πέφραδα. χαίρω, κέχαρκα. θείνω, τέθακα. pro φέφραδα, χέχαρκα, θέθακα, quod non dicimus propter uocis aſperitatem. Item aſpiratæ pro tenuibus ponuntur, quandocunque poſt ipſas tenues ſequitur dictio à uocali aſpirata incipiens, ſiue in compoſitione, ſiue in diuiſione: ut ἐφίςημι, οὐχ᾽ ὅπως, μεθ᾽ ὧν. ob quam rem in ἐπὶ præpoſitione, & μετὰ,

τὰ,

τὰ, extrema uocali abiecta per apoſtrophum, mutatæ ſunt tenues in proprias aſpiratas. Sic in οὐκ *aduerbio negandi,* κ, *in* χ, *tranſiit, ſequente* ὅπως.

Semiuocales autem ſunt octo, ζ, ξ, ψ, λ, μ, ν, ρ, σ. *quæ diuiduntur* εἰς διπλὰ, καὶ ἁπλὰ, *id eſt, duplices, & ſimplices. Duplices ſunt tres,* ζ, ξ, ψ. *quæ ſic appellantur, quòd unaquæque illarum uim habet duarum conſonantium,* Ζ, σ *&* δ. Ξ, κ *&* σ. Ψ, *&* σ. *Simplices uero bifariam & ipſæ diuiduntur,* εἰς ἀμετάβολα ἢ ὑγρὰ, καὶ εἰς ἄσημον, *hoc eſt in immutabiles ſiue liquidas, & in aſemum. Immutabiles ſunt quatuor,* λ, μ, ν, ρ. *quæ ſic appellatæ, quòd non mutantur in declinationibus nominum, neque in futuris uerborum: ut* νέστωρ, νέστορος. ἕλλην, ἕλληνος. ψάλλω, ψαλῶ. κρίνω, κρινῶ. Ασημον *uero unum,* σ *ſcilicet, quæ iccirco ita nuncupata eſt, quòd non habet alteram ſibi peculiarem ſignificationem ut aliæ. nam* ξ *& ſemiuocalis, & duplex, ut* ζ, *&* ψ, *ſic* λ. *& ſemiuocalis eſt, & immutabilis, ut* μ, ν, ρ. *At* σ *ſolum ſemiuocalis, unde* ἄσημον *dicitur. à quibuſdam etiam* μοναδικὸν *appellatur quaſi ſuæ cuiuſdam poteſtatis. Sed enim horum omnium ſummam, quo facilius et ſcientia comprehendi, & memoriæ mandari poſsint, breuiter infra collegimus, atque expoſuimus.*

Literarum.

Literarum breuis explicatio.

Literam sunt omnes uigintiquatuor. diuiduntur in uocales, & consonantes uocales sunt septem, α, ε, η, ι, ο, υ, ω. reliquæ omnes consonantes. uocales trifariam diuiduntur, in mutabiles, & immutabiles; longas, & breues & ancipites; præpositiuas, & subinnctiuas. mutabiles sunt α, ε, ο: immutabiles η, ι, υ, ω. longæ sunt η, ω: breues ε, ο: ancipites α, ι, υ. præpositiuæ sunt α, ε, η, ο, ω: subiunctiuæ υ, ι. Ex his fiunt diphthongi, proprie, & improprie: proprie, ut αυ, ει, ευ, οι, ου: improprie, ut ᾳ, ῃ, ηυ, ῃ, ῳ, ωυ.

Consonantes uel sunt mutæ, ut β, γ, δ, κ, π, τ, θ, φ, χ: uel semiuocales, ut ζ, ξ, ψ, λ, μ, ν, ρ, σ. mutæ diuiduntur in tenues, κ, π, τ: aspiratas, θ, φ, χ: medias, β, γ, δ. & quia tenues pro aspiratis ponuntur, ut π pro φ, κ pro χ, τ pro θ, propterea uocantur à Græcis ἀντίστοιχα, quasi, literæ pro literis. Semiuocales uel duplices sunt, uel simplices. duplices ξ, ψ, ζ: quarum ζ uim habet duarum, σ, & δ: ξ duarum, κ, & σ: ψ duarum, π, & σ. simplices uel immutabiles, λ, μ, ν, ρ: uel quæ à Græcis dicitur ἄσημον, id est, sine altera significatione: quæ una est, σ.

De

DE SYLLABIS.

Συλλαβή ἐστι συνέλευσις τοὐλάχιστον δύο γραμμάτων: hoc eſt, ſyllaba eſt concurſus ad minimum duarum literarum. Vel ſic, Συλλαβή ἐστι σύλληψις συμφώνων μετὰ φωνήεντος, ἢ φωνηέντων: hoc eſt, ſyllaba eſt comprehenſio conſonantium cum uocali, ſiue uocalibus. Vel ſic, Συλλαβή ἐστι συμπλοκὴ στοιχείων, κατάλληλος ὑφ᾽ ἕνα τόνον, καὶ ἓν πνεῦμα ἀδιαστάτως ἀγομένη: id eſt, ſyllaba eſt connexio ſiue copulatio elementorum adinuicem ſub uno tono, & uno ſpiritu indiſtanter, & ſine interuallo ducta.

Dicitur autem συλλαβὴ παρὰ τὸ συλλαμβάνειν τὰ γράμματα. abuſiuæ uero & ſolæ uocales, quæ ſuum habent tonum: ſyllabæ dicuntur, ut ἄω, uerbum.

Syllabarum aliæ longæ, aliæ breues, aliæ communes. Longæ, aut natura ſunt, aut poſitione fiunt: ſed eæ, quæ natura ſunt, modis tribus ordinantur: aut quando per longa elementa enuntiantur, ut ἥρως: aut quando habent ancipitem aliquam per productionem aſſumptam, ut ἄρης: aut quando habent diphthongum, ut αἴας. Poſitione longa fit ſyllaba modis quinque: uno, cum correpta uocalis in duas deſinit conſonantes, ut ἄλς, δάμαρς: altero, ſi deſinat in duplicem literarum, ἄραψ, κόραξ: tertio, cum in comprehenſione duæ inferuntur conſonantes, ita tamen ut non ſit muta cum liquida, ut, νέστωρ, ἕκτωρ: quinto, ſi deſinat in unam conſonantem, & ſequens item à conſonante incipiat, ut ἔργον, ἕρκος.

Breues

Breues ſunt quæ correptam uocalem habent, & non deſinunt in duas conſonantes, uel in aliud quod poßit pro duabus conſonantibus accipi, ut λόγος, βρέφος. Vel cum aliquam habent ancipitem per correptionem aſſumptam, ut νῆα, ἄλα, ὦλα. Οδυσσείας β̄. καὶ τότε νῆα θοὴν ἄλα δ᾽ εἴρυσεν. α, enim utrobique correpta eſt.

Communis ſyllaba eſt, longa in breuem, uel contra, certis obſeruationibus uerſa. Communium ſyllabarum modi ſunt tres. Primus eſt cum locum breuis longa occupat, finita parte orationis uocali ſequente, ſiue diphthongo, nec ulla interpoſita conſonante. Ιλιάδος γ̄. οὔτι μοὶ αἰτίη ἐστὶ, θεοὶ νύ μοι αἴτιοι εἰσίν. Secundus, cum breui uocali, ſiue ancipiti correptæ, duæ inſeruntur conſonantes, quarum prior ſit muta, ſequens uero liquida: Ιλιάδος τ̄. πάτροκλε μοι δειλῇ πλεῖστον κεχαρισμένε θυμῷ, hoc eſt, Patrocle mi miſeræ animo gratißime noſtro. Tertius, cum dictio præcedens deſinat in uocalem breuem, ſeu puram, ſeu cum aliqua conſonante, & ſequens incipiat à uocali, non quauis tamen, ſed ἰῶτα tantummodo: ſic enim inuenio traditum à quibuſdam: quod etiam Priſcianus uidetur ſenſiſſe, ubi de diphthongis loquitur. ſed aduertendum eum locum eſſe mancum. Οδυσσείας κ̄. ἡ δὲ μέγα ἰαχοῦσ᾽ ὑπέδραμε καὶ λάβε γούνων. & Ιλιάδος ξ̄. οἱ δὲ μέγα ἰαχόντες ἐπέδραμον υἷες ἀχαιῶν. & in eodem, Νέστορα δ᾽ οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ πίνοντά περ, ἔμπης. τὸ μέγα enim extremam habet productam ſequente ἰῶτα, quæ

alioqui

alioqui breuis est. sic ἔλαθεν. Sunt tamen qui simpliciter dicunt sic, καὶ τὴν ἑξῆς ἔχῃ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην, hoc est, et sequentem habeat à uocali incipientem: nec ullam faciunt de ἰῶτα mentionem. secundum quos esset illud Homeri Ιλιάδος ζ΄. αἴκε κακὸς ὥς νόσφιν ἀλυσκάζω πολέμοιο. nam κος communis est syllaba. Et illud Hesiodi ἐν ἔργοις, ῥηΐδιον γὰρ ἔπος εἰπεῖν, βόε δὸς καὶ ἅμαξαν. nam πος, cum breuis sit, hic prolonga habetur, sicut et illud Homericum κος. id enim fit ratione cesuræ: quod sæpe etiam Maro noster usurpat.

De dictione.

Λέξις ἐςὶ μέρος ἐλάχιςον τοῦ κατὰ σύνταξιν λόγου διαιρετικὸν, id est, dictio est minima pars orationis compositæ, quæ diuidi potest.

De oratione.

Λόγος ἐςὶ λέξεων σύνθεσις διάνοιαν αὐτοτελῆ δηλοῦσα, hoc est, oratio est dictionum compositio, sententiam perfectam demonstrans. Dicitur autem παρὰ τὸ λέγω, quod est dico. nam nomina deriuata à uerbis habentibus ε in penultima, loco ε habent ο, ut φέρω, φόρος: τρέχω, τρόχος: sic igitur λέγω, λόγος. Cuius octo sunt partes, ὄνομα, ῥῆμα, μετοχὴ, ἄρθρον, ἀντωνυμία, πρόθεσις, ἐπίρρημα, σύνδεσμος. Horum declinabiles sunt quinque, ὄνομα, ῥῆμα, μετοχὴ, ἄρθρον, ἀντωνυμία: indeclinabiles tres, πρόθεσις, ἐπίρρημα, σύνδεσμος.

DE NOMINE.

Ονομα ἐςὶ μέρος λόγου πτωτικὸν, σῶμα ἢ πρᾶγμα σημαῖνον, κοινῶς ἢ ἰδίως λεγόμενον, id est, nomen est pars orationis casualis, corpus uel rem significans, communiter siue proprie dictum: corpus, ut λίθος: rem ut παιδεία: communiter dictum, ut ἄνθρωπος: proprie, ut πλάτων. nam apud grammaticos id dicitur corpus, quod tactu aut uisu percipitur: res uero, quod sola mente comprehendi potest.

Accidunt autem nomini quinque, γένος, εἶδος, σχῆμα, ἀριθμὸς, πτῶσις: genus, species, figura, numerus, & casus.

Γένη, genera, quinque, ἀρσενικὸν, θηλυκὸν, οὐδέτερον, κοινὸν, ἐπίκοινον, hoc est, masculinum, fœmininum, neutrum, commune, promiscuum. Αρσενικὸν, nominatiuo casui numeri singularis præponitur articulare ὁ, ut ὁ θεός. θηλυκὸν, cui nominatiuo singulari præponitur articulare ἡ, ut ἡ ἀρετή. οὐδέτερον, cui nominatiuo singulari præponitur articulare τὸ, ut τὸ ξύλον, τὸ ὕδωρ. κοινὸν, cui nominatiuo singulari præponuntur duo articularia, ut ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος. ἐπίκοινον, quod latine promiscuum dicitur, est quod aut specie masculini generis declinatur, & simul significat etiam fœmininum genus, ut ὁ ςρουθὸς, hic passer: aut declinatur specie fœminini generis, ac etiam masculinum genus significat, ut ἡ χελιδὼν, hæc hirundo: & sic sub uno genere utrunque intelligitur. nam inter commune & epicœnum hoc interest, quòd commune est ubi uisu secernimus sexum, ut κύων, canis.

Epicœnum est è contrario, ubi uisu non secernimus sexum, ut κόραξ, *coruus.*

Εἴδη δύο, *species duæ,* πρωτότυπον, καὶ παράγωγον: *primitiua & deriuatiua. Primitiua, ut* οὐρανὸς, γῆ. *Deriuatiua, ut* οὐράνιος, γήϊνος: *cœlestis, terrestris. Deriuatiuorum autem septem sunt species:* πατρωνυμικὸν, κτητικὸν, συγκριτικὸν, ὑπερθετικὸν, ὑποκοριστικὸν, παρώνυμον, καὶ ῥηματικὸν: *de quibus post nominum declinationes dicetur.*

Σχήματα τρία, *figuræ tres,* ἁπλοῦν, σύνθετον, παρασύνθετον: *simplex, composita, & decomposita. Simplex, quæ secundum seipsam simpliciter dicitur, ut* ἵππος. *Composita, quæ ex duabus componitur dictionibus, ut* φίλιππος. *Decomposita, quæ à compositis deriuatur, ut* φιλιππίδης.

Figura composita quatuor fit modis. aut enim fit ex duobus perfectis, ut χειρίσοφος, *ex* χειρὶ *datiuo casu, &* σοφὸς: *aut ex duobus corruptis, ut* σοφοκλῆς, *ex* σοφὸς *&* κλέος: *aut ex perfecto & corrupto, ut* περικλῆς, *ex* περὶ *præpositione, &* κλέος: *aut ex corrupto & perfecto, ut* φιλόδημος, *ex* φιλὸς *&* δῆμος.

Αριθμοὶ, *numeri sunt tres,* ἑνικὸς, δυϊκὸς, πληθυντικὸς: *singularis, dualis, et pluralis. Singularis, ut* ὁ ἄνθρωπος. *Dualis, ut* τὼ ἀνθρώπω. *pluralis, ut* οἱ ἄνθρωποι.

Πτώσεις, *casus quinque,* ὀρθὴ, γενικὴ, δοτικὴ, αἰτιατικὴ, καὶ κλητική: *nominatiuus, genitiuus, datiuus, accusatiuus, & uocatiuus.* Ορθὴ δὲ πτῶσις, *id est rectus casus sic appellatur, quòd recte substantiam rei significat. Dicitur autem* εὐθεῖα, καὶ ὀνομαστική: εὐθεῖα

quidem quoniam συνώνυμον *est* δ᾽ εὐθὺ τῷ ὀρθῷ: ὀνομαστικὴ δὲ, *id est, nominatiuus, quòd uolẽtes nominare res,* τῇ ὀρθῇ, *hoc est, recto utimur.* Reliqui *autem quatuor casus* πλάγιαι, *id est, obliqui uocantur, quia ex obliquo significant ea quæ sunt, aut fiunt circa substantiam.* Volentes *enim solem, uel hominem, uel equum, uel quiduis eorum quæ sunt, siue definire, siue describere, uel nominare, dicimus homo, leo, equus.* Si *quid autem de his dicere uolumus, obliquis utimur, ut hominis prudentia, leonis fortitudo, equi ferocitas.*

De accentibus.

Προσῳδία ἐστὶ τόνος φωνῆς ἐγγραμμάτου: *hoc est, accentus est tonus uocis literatæ.* ἄλλως, Προσῳδία ἐστὶ σημεῖόν τι ἔγγραφον, δι᾽ οὗ γνωρίζεται ἡ ὑγιὴς τῶν φωνῶν προφορὰ χρόνων καὶ πνευμάτων, καὶ διαφορὰ τοῦ σημαινομένου τῶν λέξεων: *hoc est, accentus est signum quoddam scriptum, per quod cognoscitur integra uocum prolatio, temporum & spirituum, & differentia significati dictionum.* Dicitur *autem* προσῳδία παρὰ τὸ πρὸς αὐτὴν ᾄδειν ἡμᾶς ταῖς φωναῖς, *sicut apud* Latinos, *accentus dictus est ab accantando, quòd sit quasi quidam cuiusque syllabæ cantus.*

Sunt *autem decem,* ὀξεῖα, βαρεῖα, περισπωμένη, μακρὰ, βραχεῖα, δασεῖα, ψιλὴ, ἀπόστροφος, ὑφὲν, καὶ ὑποδιαστολή: *id est, acutus, grauis, circunflexus, longa linea, breuis linea secundum* Priscianum, *siue longus & breuis secundum* Diomedem, *aspiratio, læuigatio siue siccitas, auersio, subunio siue coniunctio, & distinctio.* Ὀξεῖα *est nota à sinistra parte ascendẽs*

in

in dextram, in hunc modum qua ſyllaba acuitur ʹ. Βαρεῖα *eſt nota à ſummo in dextram partem deſcendens, ita ˋ, qua ſyllaba deprimitur ac deponitur* Περισπωμένη *eſt nota ex acuto & graui facta, ita ˜, qua acuitur & deprimitur ſyllaba.* Μακρὰ *nota à ſiniſtra in dexteram partem æqualiter ducta, ita .-. quæ eſt ſignum productæ uocalis, ut* ἀνεψῑου κταμένοιο. ψῑ, *enim producta eſt, iccirco ſupra ſe characterem habet* τῆς μακρᾶς. Βραχεῖα *nota iacens ſimiliter ſupra correptam, ſed panda, & contractior, quaſi ſurſum ſpectans .˘. quæ eſt ſignum correptæ uocalis, ut* ᾱρες ᾰρες βροτολοιγέ. *nam* α. *ſecundo loco correpta exiſtens, ſupra ſe habet characterem* τῆς βραχείας: *ijs enim duobus accentibus in ambiguis dichronis, hoc eſt,* α, ι, υ, *ueteres utebantur, ut in quibuſdam codicibus adhuc uidere licet.* Δασεῖα *ad ſummam uocalem aſpiratam ponitur in principio dictionis, & hac nunc notatur figura ʽ, quæ eſt læua pars circuli, ut* ἡμέρα, ὥρα. Ψιλῆ *etiam ad ſummam uocalem læuigatam, id eſt, inaſpiratam ponitur, quæ in principio dictionis læui ſpiritu enuntianda ſit, & hac nunc notatur figura ʼ, quæ eſt dextera pars circuli, aſpirationis notæ appoſita, ut* αὔας, ἀνήρ. *Veteres tamen diuidentes* Η, *uocalem, læua quidem parte pro aſpirationis nota utebantur, ut* ⊢ΑΓΝΟΣ: *dextera uero pro læui, ut* ⊣ΑΡΓΟΣ. *Vbi aduertendum eſt, quòd omnis dictio à uocali incipiens uel à diphthongo, aut* δασείᾳ *ſignatur, aut* ψιλῆ: *non item incipiens à conſonante, niſi à* ρ, *incipiat, quæ ſemper aſpiratur, ut* ῥοπῆ. *Excipitur* ῥάρος,

ῥαριὰς, et ῥάριον. sed de ijs cumulatius in præterito imperfecto actiuo grauitonorū, hoc est, ἔτυπτον, habebis.

Απόστροφος est item dextera pars circuli ad summam consonantem apposita, sed in fine dictionis, quæ fit ita’. Hac nota ostendimus parti orationis deesse ultimam uocalem: ut ἄῤ οὕτως, pro ἄρα οὕτως: quod quatuor accidit uocalibus, duabus breuibus, ε, scilicet & ο, ut φέῤ εἰπὲ, pro φέρε εἰπέ. τοῦτ᾽ ἐμὸν, pro τοῦτο ἐμόν. Et duabus ancipitibus, hoc est, α, et ι, si correptæ fuerint: ut παῤ ἡμῶν, pro παρὰ ἡμῶν. ἐφ᾽ ἡμῖν, pro ἐπὶ ἡμῖν. Hoc idem & duabus euenit diphthongis, αι, uidelicet, & οι, cum pro breuibus habeantur ποιητικῶς: ut βούλομ᾽ ἐγὼ, pro βούλομαι ἐγώ. οἴμ᾽ ὡς ἄχθομαι, pro οἴμοι ὡς.

Υφὲν, nota qua utimur cum duas dictiones coniungimus, quæ natura diuisæ sunt. est nanque ὑφὲν subiecta uirgula uersui, circunflexa, in hunc modum. (ut ὅπως) ὅω.

Υποδιαστολὴ, est dextera pars circuli ad imam literam in fine dictionis applicata, qua nota male cohærentia discernuntur: ut ὅ, τι, τό, τε, ἔστι, νοῦς.

Exigit autem hic locus, ut de accentibus aliquid insuper dicam, finitionemq;, quam Georgius ὁ χοιροβοσκὸς, Herodiani Alexandrini, Apollonij ueteris grammatici filij, asserit esse, in medium afferam, quæ huiusmodi est: Προσῳδία ἐστὶ ποία τάσις ἐγγραμμάτου φωνῆς ὑγιοῦς, κατὰ τὸ ἀπαγγελτικὸν τῆς λέξεως ἐκφερομένης, μετά τινος τῶν συνεζευγμένων περὶ μίαν συλλαβὴν, ἤτοι κατὰ συνήθειαν διαλέκτου ὁμολογουμένης,

ἤτοι κατὰ τὸν ἀναλογητικὸν ὅρον καὶ λόγον: *hoc est, ut uerbum uerbo reddam*, Accentus *est quædam extensio uocis literatæ sanæ, secundum enuntiationem dictionis prolatæ, cum aliquo eorum quæ sunt coniuncta circa unam syllabam, siue secundum consuetudinem linguæ certæ, siue secundum definitionem, quæ secundum proportionem existat & rationem*. Dictus *est autem accentus ab eo quòd accinit & congruit dictioni subiectæ*. Sunt *autem accentus decem, per numeri perfectionem, ex quibus septem, qui sunt à literis, proprie uocantur accentus: tres autem ultimi abusiue, qui à literis non fiunt*. Ex Λ, *enim diuisio in duas partes fit acutus & grauis*. Ex ϑ, *tres fiunt, circunflexus ex superiori semicirculo, breuis ex inferiori, longus autem ex linea media*. Ex H, *diuiso duo fiunt spiritus, & pars quidem sinistra* ⊢. *est densus, dextra autem* ⊣. *tenuis*. Tres *autem alij ultimi non fiunt ex literis*. Diuiduntur *uero omnes in quatuor*, εἰς τόνους, χρόνους, πνεύματα, καὶ πάθη, *id est, tonos, tempora, spiritus, & passiones*.

Toni *sunt tres: acutus, grauis, & circunflexus: qui extendunt uoces ad similitudinem currentium: tot enim sunt etiam uiæ uel accliues, uel decliues aut curuæ*. Et *acutus quidem acuens uocem, assimilatur uiæ rectæ & sursum ferenti*. Grauis *autem deprimens, & & secundum æqualitatem dictus, comparatur uiæ decliui*. At *circunflexus, qui medius est, circunflectit*. Horum *duo proprij sunt toni, acutus & circunflexus*. *nam grauis, syllabicus tonus dicitur, iacens super*

ſyllabis quæ non habent proprium tonum. Et *acutus quidem & grauis, toni ſimplices, circunflexus autem compoſitus, quia ex acuto & graui fit*. Sed *acutus* et *circunflexus toni dictionum dicuntur, grauis ſyllabarum*. Omnis *uero dictio ſiue monoſyllaba ſiue polyſyllaba, unum horum ſuſcipit, uel in ultima, uel in penultima, uel in antepenultima: & unuſquiſque tonus ſortitus eſt proprium locum*. Acutus *tres, ultimam uidelicet ſyllabam, penultimam, & antepenultimam*. In *ultima ponitur acutus, quando id quod ſuſcepturum eſt eum, ſit longum abſque ſynæreſi, uel breue, ut* ἀνήρ, σοφός: *talia enim per ſe poſita acuuntur: in conſequentia uero, hoc eſt, in contextu plurium dictionum grauantur, ut* καλὸς ἄνθρωπος, σοφὸς ἀνὴρ ἦν. Omnis *enim dictio acutum in fine ſuſcipiens per ſe acuitur, in conſequentia autem acutus in grauem mutatur*. Item *acutus ponitur in penultima, quando id, quod ſuſcipit, natura ſit longum, uel poſitione, & finalis ſit longa: longa enim ante longam non inflectitur: ſi non inflectitur, acuitur neceſſario: (nam grauis accentus, ſi ſignandus eſt, ultimum ſolum ſortitur locum*. Item *ſupra longam poſitione circunflexus non ponitur, ſed acutus) etiam quando ſuſcipiens accentum ſit breue, & ultima ſyllaba breuis aut longa, ut* λόγος, πόνος, λέβης, ἔρως. (*nam ſuper breui inflexus non ponitur, ſed acutus*) Item *in antepenultima acutus ſolus, ſiue breuis ſiue longa ſuſcipiens ſit ſyllaba, ac finalis ſit breuis, ut* σημήτριος, φιλόσοφος. Longa *uero exiſtente finali, dictio non po-*

teſt acui in antepenultima κοινῶς, ἁπλικῶς uero poteſt, ut μενέλεως, λέξεως. Ante duas ſyllabas circunflexus non ponitur, ſed acutus ex neceſſitate. Iccirco habens ὀξεῖαν in ultima ſyllaba, ὀξύτονον appellatur: in penultima παροξύτονον, ſiue βαρύτονον: in antepenultima προπαροξύτονον, ſiue βαρύτονον. Οξύτονον enim dicitur, quòd ultima ſyllaba acuatur: παροξύτονον, quòd penultima: προπαροξύτονον, quòd antepenultima. Βαρύτονον uero quòd ultima grauatur, à qua omnis accentuum ratio pendet. Ponitur autem accentus, cum opus ſit, ſuper uocalibus et diphthongis. Grauis accentus, ſi ſignandus eſt, unum tantum poſſidet locum, extremam ſcilicet ſyllabam, ut ſupra dictum eſt. Ponitur nanque ſuper ipſam grauans & per ſe, ut τὸν, τῶ, τοὺς: ac etiam ἐν τῇ συνεπείᾳ, hoc eſt, in conſequentia. Eſt enim συνέπεια συναρπαγὴ τῶν λέξεων, καὶ συνεκφώνησις, ut τὺς μὲν περὶ τὸν ἄρχοντα: ubi quatuor dictiones omnes accentum grauem habent, cum ſe inuicem ſequantur, et ſimul aliam alia trahat, nec inter ea ſpiritus ſuſpenſio fiat ulla. Etenim in alijs ſyllabis nunquam ſignatur grauis accentus, etſi quælibet ſyllaba, præter illam quæ acuitur aut circunflectitur, graui accentu enuntietur. tot enim ſunt accentus graues in unaquaque dictione, quot ſunt ſyllabæ. illa excepta quæ proprium habet, ut ἀγασάμενος. σά enim proprium habet accentum, acutum ſcilicet, cæteræ uero tam præcedentes quàm ſequentes grauem. Circunflexus uero circunflectens dictionem, duo loca occupauit, ultimam ſcilicet ſyllabam, et penultimam. Ponitur

autem in polyſyllabis ſuper ultimam, cum ex ſynæreſi longa ſit, ut ναυσικάα, ναυσικᾶ. omnis enim ſynæreſis ex acuto & graui inflexum accentum facit. Etiam ſuper ſimpliciter longam, ut τιμῆς.

Omnis enim genitiuus & datiuus extremam productam habens, accentum ſuſcipientem, inflectitur, ut ἀρετῆς, ἀρετῇ, καλοῦ, καλῷ: quemadmodum & nominatiuus, & accuſatiuus acuitur, ἀρετὴ, ἀρετήν. καλὸς, καλόν. Etiam & diphthongus finalis habens, υ, ψιλόν, ſi ſuſcipit tonum, circunflectitur, ὦ, φῶ, οὐδαμοῦ: præter annotata, uidelicet, ἰδοὺ, ἰοὺ, & οὐ. Ponitur etiam ſupra penultimam, cum longa ſit natura, & ultima breuis, ut μαῖα, γαῖα, μοῦσα. Omnis enim natura longa ante finalem breuem inflectitur, & cum ex ſynæreſi penultima longa fuerit: ut βοάεται βοᾶται. omnis nanque ſynæreſis ex acuto & graui circunflexum facit. iccirco habens circunflexum in extrema ſyllaba, περισπώμενον appellatur, ut ποιῶ: habens uero in penultima, προπερισπώμενον, ut ποιοῦμαι.

Quæri poteſt hoc in loco, cur circunflexus non tot ſortitus ſit loca, quot acutus, ultimæ ſcilicet, penultimæ, & antepenultimæ. Reſpondetur, quòd huius gratia nõ poteſt circunflexus ſuper tertiam ſyllabam locari, quia ex acuto & graui per craſim compoſitus eſt. acutus enim & grauis concurrentes, quod ſæpe repetendum eſt, circunflexum faciunt. Quoniam igitur non inuenitur acutus accentus ante treis ſyllabas, ob ineptam ac difficilem pronuntiationem (nam ſi ſuper

per quartam syllabam ponatur acutus, ut ἀπολλώνιος, uox nempe, quæ super eam in ipsa pronuntiatione per ἄρσιν intenditur & eleuatur, in fine dictionis omnino deficeret & caderet, cum tres sequentes syllabæ graui accentu continuato, ac æquali tono forent enuntiandæ) huius gratia neque circunflexus ante duas syllabas locari potest, ut γεῶργιος, ποιοῦμενος. Si enim circunflexus super ῶρ, syllabam ponatur, & super οῦ, quæ à fine tertia est, liquido apparet acutum accentum quartum possidere locum. nam tametsi non omnis dictio habens circunflexum ex crasi consistat, at saltem ipse circunflexus ui ac potestate & acutum complectitur & grauem, & ob hanc causam syllabam appetit quæ sit aut natura, aut ex crasi longa, & duo habeat tempora, quæ aut actu aut potestate in duas diuidi possit, ad cuius diuisionem & ipse circunflexus diuidatur, in acutum scilicet & grauem, ut πυλῶν, πυλάων. Quamobrem cum secundum eius syllabæ tempus, quæ circunflexo pronuntiatur accentu, grauem habere uideatur, identidem sequeretur tres graues accentus post unum acutum pronuntiari, ut ποιοῦμεθα, ποιεόμεθα, quod quidem ineptissimum est. Dictum est etiam circunflexum poni super penultimam, si sit natura longa & extrema breuis, ut μαῖα, μοῦσα. At si forte euenerit, ut ultima quoque sit natura longa, nequaquam penultima circunflexum super se habere potest. quamobrem ambæ siue actu siue potestate diuisibiles sunt: ad quarum diuisionem & circunflexum diuidi necesse est, in acutum uidelicet

& grauem:

& grauem: ſic acutus quartum poſſidebit locum, grà uis tertium, & deinceps, ut ſupra. Iccirco cautum eſt ut longa ante longam acuatur, quæ ſi in duas diſſoluatur ſyllabas, acutum, qui ſimplex eſt, ſuper penultimam manere neceſſe eſt, ut πηλείδης πηλεΐδης, ἐποιείθην ἐποιεέθην. Etiam ſi penultima ſit poſitione longa, licet extrema breuis exiſtat, non ob hoc circunflectitur, ſed acuitur.

Quandoquidem uocalis, quæ ex ſe natura breuis eſt, & unum tantum habet tempus, uirtute conſonantium producitur, nec ulla ratione diſſolui poteſt, ſicut diſſoluitur quæ eſt natura longa. huius gratia ſimplicem appetit accentum, acutũ ſcilicet, ut ὄρθρος, ἔγχος.

Χρόνοι δὲ, id eſt, tempora duo ſunt, μακρὰ, καὶ βραχεῖα. Sequitur enim uocales tempus unum, aut duo. Breuis uocalis unum tempus habet, longa duo. Hìs nanque ſignis, ſiue notis utebantur antiqui in ambiguis dichronis, ut ſupra annotauimus, oſtendentes quæ earum longæ eſſent, & quæ breues.

Πνεύματα autem, hoc eſt, ſpiritus, duo, δασεῖα καὶ ψιλὴ, quæ ad ſummam uocalem ſiue dipthongum in principio dictionis ponuntur. Aſpiratur & ρ, cum in principio dictionis ponitur, ut ῥώμη.

Πάθη tria, ἀπόστροφος, ὑφὲν, καὶ ὑποδιαστολὴ. hæ tres notæ non proprie appellantur accentus, cum à literis factæ non ſint, ſed πάθη, hoc eſt, paſſiones, quòd circa dictiones patientes uerſentur: nec ſuper uocales ponuntur, ſicuti alij accentus. nam ἀπόστροφος dictionis defectum indicans, ſuper extremam conſo-

nantem

nantem locatur. Υφὲν *uero &* ὑποδιαστολὴ *dictionibus ſupponuntur: alterum quidem ut duas dictiones coniungat, quæ natura diuiſæ ſunt: alterum uero, ut male cohærentes diſcernat. Horum autem omnium ſumma hæc eſt.*

De accentibus.

Accentus ſunt decem, acutus, grauis, circunflexus, longa linea, breuis linea, aſpiratus, tenuis, auerſio, ſubunio, diſtinctio. Diuiduntur in tonos, tempora, ſpiritus, paſſiones. Toni ſunt acutus, grauis, circunflexus. Tonorum loci ſunt ultima ſyllaba, penultima, antepenultima. Acutus tonus conuenit in ultimam ſyllabam, penultimam, antepenultimam: grauis duntaxat in ultimam: circunflexus in ultimam, & penultimam. Tempora ſunt longum, & breue. Spiritus, aſpiratus, & tenuis. Paſsiones, auerſio, ſubunio, ſubdiſtinctio.

De

DE DECLINATIONE NOMINVM EX LINGVARVM VARIETATE.

Nominum declinationes ſunt quinque, quatuor pariſyllabæ, quinta uero impariſyllaba: & hæ quidem ſimplices dicuntur, quando neque ſynæreſim neque craſin patiuntur.

PRIMA *igitur declinatio eſt pariſyllaborum nominum maſculinorum tantum in* ας, *&* ης, *deſinentium, ut* ὁ αἰνείας, ὁ χρύσης. *Quorum genitiuus ob id quidem uarius eſt, quia uarij ſunt linguarum uſus. Hac de cauſa priuſquam ad nominum inflexionem ueniamus, de eo deq; alijs caſibus nonnulla, quæ quidem obſeruatione digna nobis uiſa ſunt, præponenda cenſuimus. Atque ut ordinem caſuum ſequamur, primum quidem ſciendum eſt, quod ad ſingularem nominatiuum attinet, Iones in nominibus in* ας, *deſinentibus (niſi Dorica fuerint, ſicut eſt* ὁ λάας, τοῦ λάα, *&* ὁ ἀλλᾶς, τοῦ ἀλλᾶ) *uertere* α, *in* η, *ac dicere* ὁ ἑρμείης, ἀντὶ τοῦ ὁ ἑρμείας. Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις, ὁ δὲ δώματος ἐκ μυχάτοιο Ερχεται ἑρμείης. *Dores uero contrarium facientes in nominibus in* ης, *deſinentibus uertere* η, *in* α, *productum, & dicere* ὁ χρύσας, ἀντὶ τοῦ χρύσης. *&* ὁ χρονίδας, ἀντὶ τοῦ χρονίδης. Θεόκριτος ἐν Πτολεμαίῳ, ὅτι σφέων κρονίδας μελέων ἐξείλετο γῆρας. *Præterea inueniri nomina quorum nominatiuus in* ας, *aut in* ης, *deſinens, apud poetas in* α *ad ſimilitudinem uocatiui terminatur* ἔθει αἰολικῷ, βοιωτικῷ,

καὶ θεσσαλικῷ: *ut* ὁ ἀρχύτα, ἀντὶ τοῦ ἀρχύτας. ὁ θυέστα, ἀντὶ τοῦ θυέστης. *Sunt tamen qui uelint hic* ἀντίπτωσιν *eſſe, hoc eſt, uocatiuum pro nominatiuo poni, quorum opinioni* P*riſcianus noſter adſtipulatur, qui ubi de conſtructione ſcribit, ſic inquit:* A*ntiquis quoque mos eſt, nominatiuos pro uocatiuis proferre.* H*omerus* Ιλιάδος γ. ἠέλιος ὃς πάντ᾽ ἐφορᾷς, καὶ πάντ᾽ ἐπακούεις. *quem ſecutus* V*ergilius in undecimo,*

C*orniger heſperidum fluuius regnator aquarum, fluuius pro fluuie dixit.* M*acedones autem &* T*heſſali è contrario uocatiuos pro nominatiuis proferre ſolebant.* H*ome.* Ιλιάδος α. μάλιστα δὲ μητιέτα ζεύς. *hic uocatiuus pro nominatiuo,* μητιέτα *pro* μητιέτης. V*nde* R*omani frequentiſſime huiuſcemodi nomina, & maxime appellatiua per uocatiuum græcum, etiam pro ſuo nominatiuo proferunt, ut ſophiſta, citharista.* P*erſius tamen indubitanter pro nominatiuo poſuit.*

C*enſorem'ue tuum, uel quod trabeate ſalutas. trabeate dixit pro trabeatus. hæc* P*riſcianus.*

Η γενικὴ, τοῦ ἑρμείου κοινῶς καὶ ἀττικῶς, καὶ ἑρμεία δωρικῶς. *nam* δῶρες *in huiuſmodi nominibus in* ας, *communiter deſinentibus, ſiue ex conuerſione* η, *in* α, ἔθει δωρικῷ, *abiecto* σ, *faciunt genitiuum: ut* ὁ κρονίδας, τοῦ κρονίδα, ἀπὸ τοῦ κρονίδης, κρονίδου. ὁ φιλώνδας, τοῦ φιλώνδα. Θεοκρ. ἐν νομεῦσι. εἰπέ μοι ὦ κορύδων, τίνος αἱ βόες, ἦ ῥα φιλώνδα; ἀντὶ τοῦ φιλώνδου. S*ic igitur* ὁ ἑρμείας, τοῦ ἑρμεία. C*ui ſi addatur* ο, μικρὸν, *fit* ἑρμείαο αἰολικῶς, καὶ βοιωτικῶς: *ſicut* βορέας

βορέα,

βορέα, βορέαο. Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις, αἴμῳ ἐπὶ θρηΐκι τόθεν βορέαο καταΐξ ἔρχεται. Mutatis uero α, in ε, & ο, in ω, μέγα, fit ἑρμείεω ἰωνικῶς cum accentu acuto in antepenultima: quanquam extrema sit natura longa: quoniam genitiui διὰ τοῦ εω, ἰωνικῶς, si à communibus genitiuis grauitonis sint, acuunt antepenultimam: ut ἀργέστης, ἀργέστου, ἀργέστεω: ni forte syncopam patiantur, ut βορέας βορέεω, βορέω ποιητικῶς. Ησίοδος ἐν θεογονία, νόσφι νότου, βορέωτε καὶ ἀργέστεω, ζεφύρου τε. Si uero à circunflexis genitiuis sint, παροξύνονται, ut αὐλητὴς, αὐλητοῦ, αὐλητέω.

Η δοτικὴ, τῷ ἑρμείᾳ κοινῶς, καὶ ἑρμείῃ ἰωνικῶς, τροπῇ τοῦ α, εἰς η, sicut in nominatiuo. Καλλίμαχος, οὐ πάγος ἑρμείῃ κυλλήνιος, οὐ διϊκρήτη. Dores uero è contrario in nominibus desinentibus in ης, κοινῶς, uertunt η, in α sicut in nominatiuo: ut ὁ αἰακίδας, ἀπὸ τοῦ αἰακίδης, τῷ αἰακίδᾳ. Θεοκρίτος ἐν Πτολεμαίῳ, ἀλλὰ θέτις βαθύκολπος ἀκοντιστὰν ἀχιλῆα αἰακίδα πηλῆϊ, ἀντὶ τοῦ αἰακίδῃ. ἰῶτα tamen ubique subscripto, quoniam omnis datiuus singularis aut in ι, ἐκφωνούμενον, hoc est, prolatum desinit, ut τῷ αἴαντι: aut in ι, non prolatum, sicut est in diphthongis, τῶι ἀρχύται, τῆι ἀρετῆι, τῶι λόγωι. Sic enim ueteres præpositiuis uocalibus in diphthongis etiam improprijs ι, adscribere solebant: nunc uero in tribus improprijs hoc est, ᾳ, ῃ, ῳ usus obtinuit ut ι, subscribatur. quod ideo quidem factum est, ut lectio fieret clarior. Excipiuntur autem nomina in υς, desinentia, quæ per abiectionem τοῦ σ, inflectuntur: ut ὁ καμῦς, τοῦ καμῦ, τῷ καμῦ: ὁ

ἀπφῦς,

ἀπφῦς, τοῦ ἀπφῦ, τῷ ἀπφῦ. et ſimilia, quorum datiuus omnino reſpuit ι, quoniam nulla inuenitur dictio, quæ in υ diphthongum deſinat. Quinetiam Aeoles datiuis in ω, deſinentibus, ι, non adſcribunt. Datiuus uero dualis cum ſemper in diphthongum, ſiue propriam ſiue impropriam exeat, ι, non prolatum ſemper habet: ut τοῖν ἑρμείαιν, τοῖν αἰάντοιν, τοῖν μενέλεῳν. At datiuus pluralis aut in ι, prolatum deſinit, ut τοῖς αἴασι, ταῖς γυναιξὶ: aut non prolatum, ut τοῖς ἑρμείαις, τοῖς λόγοις, τοῖς μενέλεῳς.

Η αἰτιατικὴ, τὸν ἑρμείαν κοινῶς, καὶ ἑρμείην ἰωνικῶς, τροπῇ τοῦ α, εἰς η, ut ſupra. Ιλιάδος ω̄. ἀλλ᾽ οὐχ ἑρμείην ἐριούνιον ὕπνος ἔμαρπτε: καὶ ἑρμείεα ſicut ξέρξην, ξέρξεα: diſſoluunt enim Iones η, in εα, & abijciunt ν, quia α, ἀποβλητικόν ἐστι τοῦ ν, hoc eſt, abiectiuum, niſi à declinatione ſit: ut ἡ μοῦσα, τὴν μοῦσαν, & ἔτυψα, ἔτυψαν. Herodotus hiſtoriarum 7. ἀποδέξας δὲ βασιλεῖα, πέρσῃσι δαρεῖος ξέρξεα ὡρμᾶτο στρατεύεσθαι. Sic δεσπότην δεσπότεα, & ſimilia. Dores uero in nominibus in ης, uertentes η, in α, ſicut in alijs caſibus, τὸν κρονίδαν dicunt. Θεόκριτος ἐν ἐπιθαλαμίῳ ἑλένης μοῦνος ἐν ἁμιθέοις κρονίδαν δία πενθερὸν ἑξεῖς.

Η κλητικὴ, ὦ ἑρμεία κοινῶς, καὶ ἑρμείας ἀττικῶς: nam Attici in omnibus numeris cuiuſuis declinationis, parem faciunt uocatiuum nominatiuo. Hoc etiam annotandum eſt, nomina pariſyllaba in ης, deſinentia, facere uocatiuum in η, ut ὁ χρύσης, ὦ χρύσῃ. annotantur ὁ λάχνης, ὦ λάχνα. ὁ πυραίχμης, ὦ πυραίχμα. καὶ ὁ μεναίχμης, ὦ μεναίχμα, quæ hanc regulam

non

non ſequuntur. Etiam in της, deſinentia pariſylba, in α, correptum faciunt uocatiuum: ut ὁ τοξότης, ὦ τοξότα. ὁ ἱππηλάτης, ὦ ἱππηλάτα. Excipiuntur ὁ αἰήτης, ὦ αἰήτη. ὁ καλλιπέτης, ὦ καλλιπέτη. ὁ αἰναρέτης, ὦ αἰναρέτη. ὁ φιλοθερσίτης, ὦ φιλοθερσίτη. Etiam in πης, poetica, ut ὁ κυνώπης, ὦ κυνῶπα. Ιλιάδ. ᾱ. τιμὴν ἀρνύμενοι μενελάῳ, σοίτε κυνῶπα. Nomina quoque gentilia in ης, deſinentia, in α, faciunt uocatiuum: ut ὁ σκύθης, ὦ σκύθα. ὁ πέρσης, ὦ πέρσα. Si uero eadem fuerint propria, in η, faciunt uocatiuum: ut ὦ πέρση. Ησίοδος ἐν ἔργοις. ἐργάζευ νήπιε πέρση ἔργα. Etiam compoſita à τρίβω, πωλῶ, μετρῶ: ut ὁ παιδοτρίβης, ὦ παιδοτρίβα. ὁ βιβλιοπώλης, ὦ βιβλιοπῶλα. ὁ γεωμέτρης, ὦ γεωμέτρα.

Η γενικὴ τῶν πληθυντικῶν, τῶν ἑρμειῶν κοινῶς, καὶ ἑρμειᾶν δωρικῶς, τροπῇ τοῦ ω, εἰς α, μακρόν. Σοφοκλῆς ἐν αἴαντι. ἀρωγὸς τῆς αἴαντος γενεᾶς χθονίων ἀπ' ἐρεχθειδᾶν ἔχομεν στοναχὰς, καὶ ἄναυδον ἔργον ἀτρειδᾶν τῷ ἄρχει. Et Pindarus ἐν πυθίοις. καὶ μὰν ἡρακλειδᾶν ἔκγονοι ὄχθαις ὑπὸ ταϋγέτου ναίοντες αἰεί. Et ἑρμειάων αἰολικῶς, καὶ βοιωτικῶς ἀπὸ τοῦ ἑρμειῶν, κατὰ ἐπέκτασιν τοῦ α, ſicut ἐρετάων ἀπὸ τοῦ ἐρετῶν. Οδυσ. β̄. οὐ γὰρ νηὸς ἐπήβολος, οὐδ' ἐρετάων. Et ἑρμειέων ἰωνικῶς, ἀπὸ τοῦ ἑρμειάων, τροπῇ τοῦ α, εἰς ε, ὡς περσέων, ἀπὸ τοῦ περσάων. Herodotus tertio hiſtoriarum. εἰ γὰρ τινες καὶ ἄλλοι τὰ περσέων νόμιμα ὀρθῶς ἐπιστέαται. Poſſunt & ſingula à ſingulis genitiuis ſingularibus deduci, hoc eſt, ἀπὸ τοῦ ἑρμείου, τῶν ἑρμειῶν,

ἀπὸ τοῦ ἑρμεία, τῶν ἑρμειᾶν. ἀπὸ τοῦ ἑρμείαο, τῶν ἑρμειάων. καὶ ἀπὸ τοῦ ἑρμειέω, τῶν ἑρμειέων.

Η δοτικὴ, τοῖς ἑρμείαις κοινῶς, καὶ ἑρμείῃς, καὶ ἑρμείῃσι ἰωνικῶς. Vbi animaduertendum est, omnem datiuum pluralem in σ, desinentem κοινῶς, assumere ι, κατὰ προσχηματισμὸν ἔθει ἀττικῷ, δωρικῷ, καὶ ἰωνικῷ, ut ἀτρείδαις, ἀτρείδαισι. μούσαις, μούσαισι λόγοις λόγοισι. Οδυσσ. ᾱ. αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι, καὶ αἱμυλίοισι λόγοισι θέλγει. At Iones in ijs, quæ habent αι, diphthongon, siue in σ, desinant, siue in ι, κατὰ προσχηματισμὸν etiam α, in η, uertere consueuerunt, sicq; ex diphthongo propria fit impropria: ut ἀτρείδαις, ἀτρείδῃς, ἀτρείδῃσι. παλάμαις, παλάμῃς, παλάμῃσι. nam sicut Atticorum est proprium uertere ε, in η, τῆς ει, διφθόγγου, ut εἴδειν, ἤδειν: sic Ionum mutare α, in η, τῆς αι, διφθόγγου. Sic Herodianus. Ιλιάδ. β̄. ὅσσοι ἅμ' ἀτρείδῃς ὑπὸ ἴλιον ἦλθον. καὶ Οδυσσ. ε̄. Οἳ τότ' ὄλοντο τροίῃ ἐν εὐρείῃ χάριν ἀτρείδῃσι φέροντες.

Η αἰτιατικὴ, τοὺς ἑρμείας κοινῶς. Inuenias etiam huiusmodi accusatiuum pluralem & in εας, desinere: tanquam à singulari accusatiuo Ionico κατὰ διάλυσιν, hoc est, τὸν δεσπότην δεσπότεα, καὶ προσθέσει τοῦ σ, δεσπότεας. Herodotus primo historiarum, καὶ οὕτω οὔτε σὺ ἁλώσεαι ἀδικέων τοὺς δεσποτέας, οὔτε ἡμῖν κακῶς βεβουλευμένα ἔσται. & alia.

Παραδείγματα declinandi secundum dialecticos.

Ενικά. ὁ ἑρμείας κοινῶς, καὶ ἑρμείης ἰωνικῶς. Τοῦ ἑρμείου κοινῶς καὶ ἀττικῶς, καὶ ἑρμεία δωρικῶς, καὶ ἑρμείαο αἰολικῶς καὶ βοιωτικῶς, καὶ ἑρμειέω ἰωνικῶς, καὶ

ἑρμείω ποιητικῶς. Τῷ ἑρμείᾳ κοινῶς, καὶ ἑρμείῃ ἰωνικῶς. Τὸν ἑρμείαν κοινῶς, καὶ ἑρμείεα ἰωνικῶς, καὶ ἑρμείην. ὦ ἑρμεία κοινῶς, καὶ ὦ ἑρμείας ἀττικῶς. Δυϊκά. Τὼ ἑρμεία. τοῖν ἑρμείαιν. ὦ ἑρμεία. Πληθυντικά. Οἱ ἑρμεῖαι. τῶν ἑρμειῶν κοινῶς, καὶ ἑρμειᾶν δωρικῶς, καὶ ἑρμειάων αἰολικῶς, καὶ ἑρμειέων ἰωνικῶς. Τοῖς ἑρμείαις κοινῶς, καὶ ἑρμείῃς καὶ ἑρμείῃσι ἰωνικῶς. Τοὺς ἑρμείας κοινῶς, καὶ ἑρμείεας ἰωνικῶς. ὦ ἑρμεῖαι. *Inuenitur tamen singularis numerus huiuscemodi nominis uario modo apud poetas scribi sic.* ὁ ἑρμέας καὶ ἑρμείας, καὶ ἑρμῆς, καὶ ἑρμᾶς, τροπῇ τοῦ η, εἰς α, δωρικῶς. Θεοκρ. ἐν θύρσιδι.
ἦν θ' ἑρμᾶς κράτιστος ἀπ' οὔρεος, εἶπε δὲ δάφνι.
Et sic de alijs casibus κατ' ἀναλογίαν.

Ο κρονίδης κοινῶς, καὶ κρονίδας δωρικῶς. Τοῦ κρονίδου κοινῶς, καὶ κρονίδα δωρικῶς, καὶ κρονίδαο αἰολικῶς καὶ βοιωτικῶς, καὶ κρονίδεω ἰωνικῶς, καὶ κρονίδω ποιητικῶς. Τῷ κρονίδῃ κοινῶς, καὶ κρονίδᾳ δωρικῶς. Τὸν κρονίδην κοινῶς, καὶ κρονίδαν δωρικῶς, καὶ κρονίδεα ἰωνικῶς. ὦ κρονίδη κοινῶς, καὶ ὦ κρονίδης ἀττικῶς. Δυϊκά. Τὼ κρονίδα. τοῖν κρονίδαιν. ὦ κρονίδα. Πληθυ. Οἱ κρονίδαι. τῶν κρονιδῶν κοινῶς, καὶ κρονιδᾶν δωρικῶς, καὶ κρονιδάων αἰολικῶς καὶ βοιωτικῶς, καὶ κρονιδέων ἰωνικῶς. Τοῖς κρονίδαις κοινῶς, καὶ κρονίδῃς καὶ κρονίδῃσι ἰωνικῶς. Τοὺς κρονίδας κοινῶς, καὶ κρονίδεας ἰωνικῶς. ὦ κρονίδαι.

De secunda declinatione parisyllaborum, secundum uarietates linguarum.

SECVNDA *declinatio est parisyllaborum nominum*

minum in α, siue in η, desinentium, generis tantum fœminini: quorum genitiuus in ας, uel in ης, datiuus in ᾳ, uel in ῃ, diphthongos improprias desinit. In ν, uero accusatiuus cum uocali nominatiui. In qua declinatione illud in primis aduertendum est, in singulari nominatiuo quasdam ex uocalibus α, finalem, quasdam η, non nullas utrunque appetere. ε, quidem & ι, α, sibi uendicant, ut ῥέα, φιλία: Υ, *uero &* ω, *appetunt* η, δύη, ζωή: Α, & ο, μικρὸν *utrunque postulant*, ναυσικάα, δανάη, χρόα, & ἀκοή. *Eodem modo ex consonantibus quædam appetunt* α, *ut* ζ, ξ, ψ, σ *simplex ac duplex, & geminatum* λλ, *ut* φύζα, δόξα, δίψα, μοῦσα, θάλασσα, δίκελλα. Ελλη *tamen nomen proprium mulieris, &* πέλλη, *quod est urbis nomen, excipiuntur. quædam præterea* η, *ut* β, & γ, & *simplex* λ, *siue per se, siue in alterius complexione consonantis, &* μ, π, τ, φ, χ, *ut* θήβη, σέγη, αὐλή. *Excipiuntur*, παῦλα, & ἀνάπαυλα, ὁμίχλη, κίχλη, ζάγλη, & ζάγλα *secundum ueteres*, οἰμη, καλλιόπη, ἀρετὴ, νύμφη, τύχη. *At* δ, θ, κ, ν, *appetunt* α, & η, *ut* λήδη, κνίδη, κισσαῖθα, λήθη, ναυσικᾶ, πληκὴ, χλαῖνα, τέχνη. *Etiam in* ρα, *desinentia, siue unius sint generis, siue trium*, α, *debent habere finalem, ut* ἡμέρα, διφθέρα, περιστερὰ, φοβερὰ, σκιερά. *Excipiuntur* ἄσκρη, κόρη, κόῤῥη, αἰθάρη, δέρη, κύρη, ἐφύρη, τερψιχόρη, καθρη, ὀλυκρὴ, ἄγρη, ἴρη, ἀντισάρη. *Adiectiua quoque fœminini generis, quæ in nominibus masculinis in* ος, *purum desinentibus fiunt*, α, *finalem desiderāt: ut* λόγιος, λογία, ἀνδρεῖος, ἀνδρεῖα. *excipitur*

ὄγδοος, ὀγδόη. *Si uero masculina in* ος, *non purum ter minabuntur, fœminina oportebit, in* η, *desinere, ut* καλὸς, καλή. ταπεινὸς, ταπεινή. *Excipiuntur quæ habent* ρ *ante* ος, *ut* ἡμέτερος, ἡμετέρα. αὔγουστα *uero* ἀπὸ τοῦ αὔγουστος, *quia latinum est,* η, *in* α, *correptum transtulit. nam* αὐγούστη, *dicendum fuerat: sed Latini Aeolum more,* η, *in* α, *correptum uertere consueuerunt. Id quoque & Iones faciunt.* νύμφα *enim dicunt pro* νύμφη, Ἰλιάδος γ. δεῦρ' ἴθι νύμφα φίλη. καὶ Ὀδυσσείας δ. νύμφα φίλη σὺ μὲν ἄρμε κατάκτανε νηλέϊ χαλκῷ. *nam* φα, *breuis est, quare in genitiuo & datiuo ipsum* α, *in* η, *reuertitur,* αὐγούστης, αὐγούστῃ. & νύμφης, νύμφῃ. *Cum uero* αὐγοῦστα *proprium est nomen,* α, *productum habet, idq; in obliquis seruat* ἔθει δωρικῷ, *ut* αὐγοῦστα, αὐγούστας. *nam Dorum est uertere* η, *in* α, *productum, ut* φιλομήλα, *pro* φιλομήλη. σελάνα *pro* σελήνη. Θεοκρ. ἐν φαρμακευτρίᾳ, ἀλλὰ σελάνα φαῖνε καλόν. καὶ ἀθάνα *pro* ἀθήνη, & κράνα *pro* κρήνη, & *alia.* Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις, τὸν δὲ χολωσαμένα περ ὅμως προσέφασεν ἀθάνα. *Et in eodem* ὕμνῳ, ἐπὶ κράνα ἑλικωνίδι καλὰ ῥέοισα. *et alia. Iones uero contra in huiusmodi nominibus,* α, *productum in* η, *uertunt, nisi Dorica fuerint, ut* ἱστορίη, ἱστορίης, ἱστορίῃ, *pro* ἱστορία, ἱστορίας. *Herodotus ipso statim historiarum initio.* ἡροδότου ἁλικαρνασσῆος ἱστορίης ἀπόδειξις ἥδε. ἡμέρη *pro* ἡμέρα, *idem in eodem.* ὡς δὲ ἡμέρη τάχιστα ἐγεγόνεε. ἀθηναίη *pro* ἀθηναία. Ὀδυσσείας ζ, τὸν μὲν ἀθηναίη θῆκεν διὸς ἐκγεγαυῖα μείζονα.

De genitiuo ſingulari.

In genitiuo ſingulari annotandum eſt, ſola nomina in α, purum, necnon in δια, in θα, & in ρα, deſinentia, ſeruare α, in genitiuo & datiuo κοινῶς: ut μαῖα, μαίας, μαίᾳ. λήδα, λήδας, λήδᾳ. σιμαίθα, σιμαίθας, σιμαίθᾳ. ἡμέρα, ἡμέρας, ἡμέρᾳ. Obſeruat tamen ſemper mutationem α, in η, & η, in α, ut σοφίης pro σοφίας, & τιμᾶς pro τιμῆς: ſic & in datiuo & in accuſatiuo. ἀθηνᾶ uero & ναυτικᾶ, & μνᾶ, quæ κατὰ πάθος fiunt, licet in nullam dictarum deſinant terminationum, α, tamen in genitiuo ſeruant & datiuo, ſicut eorum perfecta quæ in α, purum exeunt, hoc eſt, ἀθηνάα, ναυτικάα, & μνάα. Eſt enim ἀθήνη, unde ἀθηναία: ſicut ἀ σελήνη σεληναία. abiecto uero ι, ἀθηνάα, καὶ κράσει ἀθηνᾶ: ſicut μναία, μνάα, μνᾶ: iccirco extremam producunt, et circunflectuntur. Declinantur autem ſicut dictum eſt, ἀθηνᾶ, ἀθηνᾶς, ἀθηνᾷ. ναυτικᾶ, ναυτικᾶς, ναυτικᾷ. & μνᾶ, μνᾶς, μνᾷ. Cætera uero omnia uertunt α, in η, ut μοῦσα, μούσης, μούσῃ. δίψα, δίψης, δίψῃ.

De datiuo ſingulari.

Aduertendum eſt, huius declinationis datiuum ſingularem apud poetas metri gratia pati μεταπλασμὸν, ut ὑσμῖνι διὰ τοῦ ι, ἀντὶ τοῦ ὑσμίνῃ διὰ τῆς η, διφθόγγου & ἀλκὶ, ἀντὶ τοῦ ἀλκῇ, & ſimilia. ἀλκὶ tamen ἀπὸ τοῦ ἄλξ ἀλκὸς deduci poteſt, ſicut πλακὶ ἀπὸ πλὰξ, τοῦ πλακός. Patitur etiam προσχηματισμὸν τῆς φι, συλλαβῆς, ut παλάμηφι, ἀντὶ τοῦ παλάμῃ. Quæ figura etiam in alijs caſibus tam ſingularis numeri, quàm pluralis

apud poetas frequentißimo habetur in uſu, nec ſolum in hac ſecunda declinatione, ſed in alijs, in pronominibus etiam & aduerbijs, nec diſcernuntur caſus, niſi ex orationis ſententia: quoniam nulla datur horum certa formatio. quorum omnium hæc ſint exempla.

In nominatiuo ſecundæ declinationis. Ἡσίοδος ἐν ἔργοις. ὁδὸς δὲ ἑτέρηφι παρελθεῖν κρείσσων. ἀντὶ τοῦ ἑτέρα ὁδός. *In genitiuo* Ὀδυσσ. β. ἄρνυτ᾽ ἐξ εὐνῆφιν. ἀντὶ τοῦ ἐξ εὐνῆς. καὶ Ἰλιάδ. θ. ἦ ῥα καὶ ἄλλον ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆφιν ἴαλλεν. ἀντὶ τοῦ ἀπὸ νευρᾶς. *In datiuo.* Ὀδυσσ. ε. πῦρ μὲν ἐπ᾽ ἐσχαρόφιν μέγα καίετο. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἐσχάρᾳ. *In accuſatiuo.* Ἰλιά. π. ἠΰτε ταῦρον ἔπεφνε λέων ἀγέληφι μετελθών. ἀντὶ τοῦ μετ᾽ ἀγέλην. καὶ Ἡσίοδος ἐν ἔργοις. μηδ᾽ ἀναβάλλεσθαι ἔς τ᾽ αὔριον, ἔς τ᾽ ἔννηφιν. ἀντὶ τοῦ ἐς ἔννην. *In uocatiuo.* Οὐρανίαφι φίλη, ἀντὶ τοῦ ὦ οὐρανία φίλη. *In datiuo plurali.* Ὀδυσσ. ε. πρὸς κοτυληδόνοφιν πυκιναὶ λάϊγγες ἔχονται. ἀντὶ τοῦ πρὸς ταῖς κοτυληδόσι. *Sic Euſtathius. nam* πρὸς *præpoſitio datiuo iuncta, inhærentiam quandam ſignificat, quæ conſtructio in ſequenti uerſu explicite poſita eſt, uidelicet,* ὡς τοῦ πρὸς πέτρῃσι θρασιάων ἀπὸ χειρῶν ῥινοὶ ἀπέδρυφθεν. ἀντὶ τοῦ πρὸς ταῖς πέτραις. *In accuſatiuo plurali.* Ἰλιάδ. ν. ἔλποντο δὲ νῆας ἀχαιῶν αἱρήσειν, κτενέειν δὲ παρ᾽ αὐτόφι πάντας ἀχαιούς. ἀντὶ τοῦ παρὰ αὐτὰς ναῦς. *In genitiuo ſingulari tertiæ declinationis.* Ὀδυσσ. ω. ὥς κεν τηλεφανὴς ἐκ ποντόφιν ἀνδράσιν εἴη. ἀντὶ τοῦ ἐκ πόντου. καὶ Ἰλιάδ. κ. αἰτείμην ποτὶ νῆας ἀπὸ στρατόφιν προτιειλεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀπὸ στρατοῦ. *In datiuo ſingulari.* Ὀδυσσ. γ. νηὰς ἐπ᾽ ἰκριόφιν καταλέξεται. ἀντὶ

τοῦ

τοῦ ἐπὶ ἠκρίῳ. *In genitiuo plurali.* Ὀδυσσ. ξ. τοῦ δ' ἤδη μέλλουσι κύνες ταχέες τ' οἰωνοὶ ῥινὸν ἀπ' ὀστεόφιν ἐρύειν. ἀντὶ τοῦ ἀπὸ τῶν ὀστῶν. *In datiuo plurali.* Ὀδυσσ. ε. οὐδέποτε ὄσσε δακρυόφιν τέρποντο. ἀντὶ τοῦ δακρύοις. *In accusatiuo.* Ὀδυσσ. π. φθινύθει δ' ἀμφ' ὀστεόφιν χρώς. ἀντὶ τοῦ περὶ τὰ ὀστά. *In genitiuo singulari quintæ declinationis.* Ἰλιάδ. ι. ἔκλυεν ἐξ ἐρέβεσφιν ἀμείλιχον ἦτορ ἔχουσα. ἀντὶ τοῦ ἐξ ἐρέβους. *In genitiuo plurali.* Ὀδυσσ. τ. ὡς δὲ χιὼν κατατήκετ' ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσφιν. ἀντὶ τοῦ ὀρῶν. καὶ Ἰλιάδ. μ. οὐ κόσμῳ παρὰ ναῦφιν ἐλευσόμεθ' αὐτὰ κέλευθα, ἀντὶ τοῦ ἀπὸ νηῶν. *In datiuo.* Ἰλιά. ε. εὗρε δὲ τόνγε ἄνακτα παρ' ἵπποισι καὶ ὄχεσφι. ἀντὶ τοῦ ὄχεσι. *In accusatiuo.* Ἰλιάδ. β. ἱδρώσει μέν τευ τελαμὼν ἀμφὶ στήθεσφι. ἀντὶ τοῦ περὶ τὰ στήθεα. *In pronominibus.* Ἰλιάδ. λ. τῆλε δὲ χαλκὸς ἀπ' αὐτόφιν οὐρανὸν εἴσω. ἀντὶ τοῦ ἀπ' αὐτοῦ. *In datiuo plurali.* Ἰλιάδ. μ. εἴπερ γάρ χ' εὕρησι παρ' αὐτόφι βώτορας ἄνδρας. ἀντὶ τοῦ παρ' αὐτοῖς. *In aduerbijs.* Ὀδυσσ. χ. κτήμαθ' ὁπόσσα τοί ἐστι, τά τ' ἔνδοθι, καὶ τὰ θύρηφι. ἀντὶ τοῦ ἔκτοσθι, τουτέστι, ἔξω τῶν θυρῶν. *In quibus enumerandis paulo curiosior fui, quòd sciebam esse plerosque, qui terminationem huiusmodi contenderent, in datiuis tantum, uel paucis admodum casibus usurpatam.*

Dualis numerus nihil uariat.

Genitiuus pluralis quadrifariam uariatur, sicut & genitiuus pluralis primæ declinationis, in ων κοινῶς, *ut* ἡμερῶν, *in* ᾶν, δωρικῶς, *ut* ἡμερᾶν. Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις, τόδ' ὡς ἀλέκτρινον ὕδωρ ἐξ ἀμαρᾶν ἀνέθυε. *pro* ἀμαρῶν, *accentu circunflexo super extremam,*

etiam ſi genitiuus communis acutum habeat in penultima: ut κυανέων κυανεᾶν ἀμφοτέρων, ἀμφοτερᾶν, *& ſic de aliјs*. In αων, βοιωτικῶς καὶ αἰολικῶς, *ut* ἀδινάων. Ιλιάδ. ϐ. Ηύτε μυιάων ἀδινάων ἔθνεα πολλά. *pro* μυιῶν, ἀδινῶν. Et *in* εων, ἰωνικῶς, *ut* ἡμερέων. Herodotus *hiſtoriarum libro primo*, Τούτων τῶν ἁπασέων ἡμερέων τῶν ἐς τὰ ἑβδομήκοντα ἔτεα. *pro* ἡμερῶν.

De datiuo plurali.

D*atiuus etiam pluralis eadem patitur, quæ & datiuus pluralis primæ, hoc eſt*, προσχηματισμὸν τοῦ ι, ἔθει ἰωνικῷ, καὶ δωρικῷ: *ut* πύλαις, πύλῃς, πύλῃσι. *ſicut* ἀτρείδαις, ἀτρείδῃς, ἀτρείδῃσι. Herodotus *hiſtoriarum libro primo* δαρείῳ δὲ καὶ δεινὸν ἐδόκεε εἶναι τῇσι πύλῃσι ταύτῃσι μηδὲν χρέεσθαι. *Cæteri uero caſus communem ſequuntur inflexionem.*

Παραδείγματα Dialecticorum.

Η ἡμέρα. τῆς ἡμέρας. τῇ ἡμέρᾳ. τὴν ἑμέραν. ὦ ἡμέρα κοινῶς. Η ἡμέρη. τῆς ἡμέρης. τῇ ἡμέρῃ. τὴν ἡμέρην. ὦ ἡμέρη ἰωνικῶς. Δυϊκά. τὰ ἡμέρα. ταῖν ἡμέραιν. ὦ ἡμέρα. Πληθ. αἱ ἡμέραι. τῶν ἡμερῶν κοινῶς, καὶ ἡμερᾶν δωρικῶς, καὶ ἡμεράων αἰολικῶς καὶ βοιωτικῶς, καὶ ἡμερέων ἰωνικῶς. ταῖς ἡμέραις κοινῶς, καὶ ἡμέρῃς, καὶ ἡμέρῃσι ἰωνικῶς. τὰς ἡμέρας. ὦ ἡμέραι.

Η κρήνη. τῆς κρήνης. τῇ κρήνῃ. τὴν κρήνην. ὦ κρήνη κοινῶς.

Η κράνα. τῆς κράνας. τῇ κράνᾳ. τὴν κράναν. ὦ κράνα δωρικῶς.

De tertia declinatione pariſyllaborum.

T E R T I A *declinatio pariſyllaborum nominum eſt*

tam

tam maſculinorum quàm fœmininorum, communium & promiſcuorum in ος, *deſinentium, & neutrorum in* ον. *Quorum genitiuus deſinit in* ου, κοινῶς, *in* οιο, ἀττικῶς καὶ ἰωνικῶς, *& in* ω, δωρικῶς. *Datiuus autem in* ῳ, *diphthongon impropriam. Accuſatiuus in* ν, *cum uocali nominatiui. De qua declinatione, præter ea, quæ in libro primo dicta ſunt, aliqua omnino & hic ſunt annotanda. Sciendum eſt igitur complura inueniri nomina, quæ in ſingulari numero aut ſunt maſculini generis aut fœminini, in plurali uero neutri: ut* ὁ δίφρος, τὰ δίφρα. ὁ τράχηλος, τὰ τράχηλα. ὁ λύχνος, τὰ λύχνα. ὁ μοχλὸς, τὰ μοχλά. ὁ σαθμὸς, τὰ σαθμά. ὁ δεσμὸς, τὰ δεσμά. ὁ νῶτος, τὰ νῶτα. ὁ ζυγὸς, τὰ ζυγά. ἡ κέλευθος, τὰ κέλευθα. ὁ καὶ ἡ τάρταρος, τὰ τάρταρα. *quorum exempla apud poetas paßim inuenies. Sunt & quæ duplicem habent declinationem, ut* τὸ δένερον, τοῦ δενέρου. καὶ τὸ δένερος, τοῦ δένερεος. τὸ ἀνδράποδον, καὶ τὸ ἀνδράποδος. τὸ κτέατον, καὶ κτέατος. *Hæc enim in nominatiuo non inueniuntur, obliqui tamen eorum in uſu ſunt.* Τὰ δένδρεα *uero quidam uolunt non* ἀπὸ τοῦ δένδρεος, *ſed* ἀπὸ τοῦ δένδρεον *fieri.*

De genitiuo ſingulari.

Etiam aduertendum eſt, Atticos, & Iones, & Theſſalos genitiuum ſingularem per οιο, *enuntiare,* τροπῇ τῆς ου, διφθόγγου εἰς τὴν οι, καὶ προσθέσει τοῦ ο, μικροῦ: *ut* ὁ δόμος, τοῦ δόμου, δόμοιο. Ὀδυσσείας ā. κλίμακα δ' ὑψηλὴν κατεβήσατο οἷο δόμοιο. *Dores uero abijcientes* υ, τῆς διφθόγγου ου, *ac uertentes* ο, μικρὸν

in ω,

in ω, μέγα, enuntiare τοῦ καλῶ, nec ſubſcribere, ι. Θεοκρ. Καὶ μὰν ἐς τὸ μάλιμνον ἐλαύνεται, ἔς τε τὰ φύσκω. ἀντὶ τοῦ φύσκου.

De datiuo ſingulari.

Datiuus uero ſingularis in quibuſdam nominibus diuerſorum generum, μεταπλασμὸν patitur διὰ τοῦ ι, ut τῷ κλάδι, ἀντὶ τοῦ κλάδῳ. τῷ πολυπάταγι, ἀντὶ τοῦ πολυπατάγῳ. τῇ διχόμηνι, ἀντὶ τοῦ διχομήνῳ. τῷ μελίκρατι, ἀντὶ τοῦ μελικράτῳ. τῷ λιτὶ, ἀντὶ τοῦ λίτῳ. quare illud etiam Homeri, λιπ' ἐλαίῳ, datiui caſus eſt. Patitur etiam ἀποκοπὴν καὶ ἀπόστροφον, ἀπὸ τοῦ λιπαρῷ. Οδυσ. γ. αὐτὰρ ἐπεὶ λοῦσέν τε, καὶ ἔχρισε λιπ' ἐλαίῳ.

De accuſatiuo ſingulari.

Accuſatiuum quoque ſingularem apud poetas ſcito μεταπλασμὸν pati. λῖτα enim dicunt ἀντὶ τοῦ λιτόν. Ιλιάδος θ. ἅρματα δ' ἀμβωμοῖσι τίθει κατὰ λῖτα πετάσσας. ubi, mutata literatura, accentus quoque mutatus eſt, & locus eius.

De genitiuo & datiuo duali.

In duali uero ὤμοιϊν inuenitur pro ὤμοιν, & ποδοῖϊν pro ποδοῖν, & alia eiuſmodi infinita, κατ' ἐπέκτασιν τοῦ ι, ἔθει ἰωνικῷ.

De datiuo plurali.

Pluralem etiam datiuum pati manifeſtum eſt non ſolum προσχηματισμὸν τοῦ ι, ſicut in aliјs declinationibus, ut λόγοισι, νόμοισι, ſed etiam μεταπλασμὸν, ut ἄστρασι pro ἄστροις, & ἔγκασι pro ἐγκάτοις, & πρόβασι pro προβάτοις, & πέταλσι pro πετάλοις. Τοῖσδεσι uero pro τοῖς, & σχηματισμὸν τοῦ ι patitur ἔθει

ἰωνικῷ,

ἰωνικῷ, & ἐπέκτασιν τοῦ δε. nec uariatur accentus, licet in antepenultima (contra suam naturam) circunflectatur. quod sane factum est, ut inquit Eustathius Οδυσ. φ. ne τοῖς datiuus pluralis suã prorsus amittat proprietatem. Οδυσ. β. Εγγὺς ἐὼν τοῖσδεσσι φόνον, καὶ κῆρα φυτεύει. Possunt etiam duæ esse appositiones, δε, scilicet & σι, quandoquidem apud Homerum τοῖσδε inuenitur absque σι. Οδυσσείας ξ. ἔσθιε δαιμόνιε ξείνων, καὶ τέρπεο τοῖσδε. ἀντὶ τοῦ τούτοις. nam ὁ articulus præpositiuus assumens δε coniunctionem, uim habet pronominis demonstratiui οὗτος.

De accusatiuo pluralis.

Accusatiuum etiam pluralem in ους communiter desinentem, sciendum est per ως enuntiari δωρικῶς, τὼς λόγως, pro τοὺς λόγους. τὰς ἀμπέλως pro τὰς ἀμπέλους. Dores enim abijcientes υ, τῆς ου διφθόγγου, uertunt ο, μικρὸν in ω, μέγα. Θεοκρ. ἐν ὁδοιπόροις, μὴ μὰ λωβασεῖσθε τὰς ἀμπέλως, ἐντὶ γὰρ ἁβαί. & rursus, καὶ γὰρ ἐγὼ ὁ μισέω τὼς κανθάρως, οἳ τὰ φιλῶντα. Vbi aduertendum est syllabam corripi, uel esse potius ἀμφίμακρον. In quibusdam tamen codicibus inuenimus, huiusmodi accusatiuos per ο, μικρὸν, ἀμπέλος, & κανθάρος, subtracto scilicet υ, ex ου diphthongo, δωρικῶς: sicut νάσος pro νήσους apud Pindarum ἐς ὀλυμπίοις. ἔνθα μακάρων νᾶσος ὠκεανίδες αὖραι περιπνέουσι, hoc est, Vbi beatorum insulas occaneæ auræ circunflant. quod magis quidem consentaneum uidetur.

Παράδειγμα *uariarum linguarum.*

Ο λόγος. τοῦ λόγου κοινῶς, καὶ λόγοιο ἀττικῶς καὶ ἰωνικῶς, καὶ λόγω δωρικῶς. τῷ λόγῳ. τὸν λόγον. ὦ λόγε κοινῶς, καὶ ὦ λόγος ἀττικῶς. Δυϊκὰ. τὼ λόγω. τοῖν λόγοιν κοινῶς, καὶ λογοίϊν ἰωνικῶς. ὦ λόγω. Πληθ. οἱ λόγοι, τῶν λόγων, τοῖς λόγοις κοινῶς, καὶ λόγοισι ἰωνικῶς. τοὺς λόγους κοινῶς, καὶ λόγως καὶ λόγος δωρικῶς. ὦ λόγοι. *& alia huiusmodi nomina* κατ᾽ ἀναλογίαν *uariabis.*

De quarta declinatione parisyllaborum, quæ Attica est.

Quarta declinatio est Atticorum nominum parisyllaborum masculini generis, & fœminini, ac communis in ως, *& neutrorum in* ων, διὰ τοῦ ω, μεγάλου. *Quorum genitiuus & datiuus in* ω, *desinunt: accusatiuus uero in* ν, *cum uocali nominatiui. Sed quoniam communem ordinem declinationum mutauimus, Theodorum Gazam imitati, sciri uelim, ut antea dictum, hoc non temere factum esse. Nam nomina in* ος, *desinentia masculini generis & fœminini, & in* ον, *neutri, quæ secundum alios in ordine simplicium declinationum quartum tenent locum, Attici referunt ad propriam declinationem, quæ est in* ως, *& in* ων, *per* ω, *magnum, sicut dictum est. ut* ὁ πετεὸς κοινῶς, ὁ πετεὼς ἀττικῶς, τὸ χρέον κοινῶς, τὸ χρέων ἀττικῶς, ο, *paruo in* ω, *magnum mutato: quæ cum à communi declinatione pendeat, post ipsam merito locanda est. Vbi aduertendum est, quòd cum proprium sit Atticorum in huiusmodi nominibus uertere, non solum,* ο, μικρὸν *in* ω, μέγα, *sed etiam* α, *finalem*

in plurali numero neutrorum nominum, euenit ut omnes casus cuiusuis generis & numeri, in ω, μέγα definant, siue solum, siue in diphthongo, nulla mutata consonante. Si enim in diphthongo communi fuerit υ, omnino abijcitur: si uero ι, seruatur, & sic ex ω, & ι, fit diphthongus impropria: quod quinque accidit casibus, hoc est datiuo singulari, duali, & plurali, & nominatiuo plurali, & uocatiuo masculini generis & fœminini & communis.

Corripiunt etiam penultimam, quæ si fuerit α, productum, uertunt in ε, ut ναὸς, νεὼς, λαὸς, λεὼς, πρωτεσίλαος, πρωτεσίλεως. Si uero correptum, nequaquam. Non enim ab eo quod est οἰνόμαος, οἰνομάου fit οἰνόμεως, οἰνόμεω ἀττικῶς: quandoquidem penultima, α scilicet, si breuis est, et sic de similibus. Eundem quoque accentum seruant, ac in eadem syllaba, etsi mutata sit quantitas syllabarum. Attici enim communes accentuum regulas non omnino sequuntur: nam ultima existente longa, acuunt antepenultimam. Vnde in obliquis communibus, si in penultima fuerit accentus, in Atticis retrahitur in antepenultimam. Quibus diligenter seruatis, facile poterimus unumquodque nomen tertiæ dectinationis ad Atticam formam reducere. Exempli gratia.

Ὁ νικόλαος κοινῶς, ὁ νικόλεως ἀττικῶς. τοῦ νικολάου κοινῶς, τοῦ νικόλεω ἀττικῶς. τῷ νικολάῳ κοινῶς, τῷ νικόλεῳ ἀττικῶς. τὸν νικόλαον κοινῶς, τὸν νικόλεων ἀττικῶς. ὦ νικόλαε κοινῶς, ὦ νικόλεως ἀττικῶς. *uocatiuus enim, ut sæpe dictum, in omni numero similis est nominatiuo*

minatiuo Atticorum *more*. Δυϊκὰ. τὼ νικολάω κοινῶς, τὼ νικόλεω ἀττικῶς. τοῖν νικολάοιν κοινῶς, τοῖν νικόλεων ἀττικῶς. ὦ νικολάω κοινῶς, ὦ νικόλεω ἀττικῶς. Πληθυντικά. οἱ νικόλαοι κοινῶς, οἱ νικόλεῳ ἀττικῶς. τῶν νικολάων κοινῶς, τῶν νικόλεων ἀττικῶς. τοῖς νικολάοις κοινῶς, τοῖς νικόλεῳς ἀττικῶς. τοὺς νικολάους κοινῶς, τοὺς νικόλεως ἀττικῶς. ὦ νικόλαοι κοινῶς, ὦ νικόλεῳ ἀττικῶς.

Annotantur quædam quæ à supradictis deuiant, uidelicet κάλος, κάλως, καὶ ταλὸς, ταλώς. *in his enim* α, *remanet immutabilis. quod factum puto, quoniam non desinunt in* ος, *purum, sicut* λαὸς, & ναὸς, & *similia*. ὀρφὸς *uero mutato accentu* ὀρφῶς *facit*, & λαγὸς, λαγῶς. *Quædam etiam inueniuntur apud poetas, quæ in genitiuo singulari, gratia metri, assumunt*, ο, μικρὸν, *ut* ταλῶ, ταλαῶο. μίνω, μίνωο. πετεῶ, πετεῶ, πετεῶο. Ιλιάδος β. τῶν δ᾽ αὖθ᾽ ἡγεμόνευ᾽ υἱὸς πετεῶο μενεσθεύς. ταλαῶο *uero quidam uolunt esse* ἐκ τοῦ ταλαοῖο, τροπῇ τοῦ οι, τῆς διφθόγγου, εἰς ω μέγα. *ideo censuerunt* ι, *esse subscribendum* ταλαῷο.

Sunt & *pauca quædam fœminina propria urbium nomina, ut* τρῶς, τλῶς, ῥῶς, κῶς, *quæ, amoto* σ, *Attice declinantur*. δὼς, *uero, quoniam nec proprium est, nec circunflexum, solum indeclinabile existit: significat autem dationem*. Hesiodus ἐν ἔργοις, δὼς ἀγαθὴ, ἅρπαξ δὲ κακὴ θανάτοιο δότειρα. *Quatuor etiam annotantur, quæ absque* ν, *accusatiuum singularem faciunt, hoc est*, ἄθος, ἄθω. κῶς, κῶ. τέως, τέω. λαγῶς, λαγῶ. *quidam addunt* ἕως, ἕω.

De quinta declinatione imparisyllaborum.

QVINTA *declinatio eſt omnium imparisyllaborum nominum maſculinorum, fœmininorum, neutrorum, & promiſcuorum, differentes terminationes habentium: quorum genitiuus deſinit in* ος, *datiuus in* ι, *accuſatiuus in* α. Sed *quoniam huius quintæ declinationis multæ ac uariæ ſunt terminationes, tam in maſculinis, quàm in fœmininis el in alijs, ab re non erit aliquanto altius ea repetere, quæ ad eius cognitionem neceſſaria ſunt.* Non *tamen generales regulas uniuſcuiuſque terminationis ponere intendimus, ſicut* Herodianus *fecit, & qui eum ſecuti ſunt: ne ob regularum inculcationem faſtidio rudes lectores afficiantur; ſed ea duntaxat, ſine quibus non facile intelligi poſſit quomodo unumquodque nomen ſit declinandum. ſequemur tamen eorum ordinem in ipſis nominibus uariandis, per genera omnia ac terminationes.* Et *primum de maſculinis dicendum eſt.*

Maſculina.

Quorum finales litteræ, ſiue elementa, quinq; ſunt ν, ξ, ρ, σ, ψ. *omne enim maſculinũ græce declinatum in aliquam harum deſinit conſonantem: ut* δίων. φοίνιξ, νέστωρ, αἴας, ἄραψ: Ασρυβαλ *uero, et* βάκαλ, *& ſimilia barbara ſunt.* At ἰακὼβ, δανιὴλ, ἀδὰμ, ἀβραάμ, He*bræa, reduci tamẽ ad græcam declinationem poſſunt: ut* ἰάκωβος, ἰακώβου. δανιῆλος, δανιήλου. ἄδαμος, ἀδάμου.

μου. ἄβραμος, ἀβράμου. Ex uocalibus uero nulla est, in quam masculinum nomen desinat. Τοιόσδε enim ἀντὶ τοῦ τοιὸς, & τοσόσδε ἀντὶ τοῦ τοσὸς, & οὑτοσὶ ἀντὶ τοῦ οὗτος, & similia, κατ' ἐπέκτασιν facta sunt. At νεφεληγερέτα ζεὺς, et ἱππότ' ἀνέστωρ, et similia, ut quibusdam placet, μεταπλασμὸς est ἀντὶ τοῦ νεφεληγερέτης, & ἱππότης. Alij tamen uolunt ἀντίπτωσιν esse, id est, uocatiuum pro nominatiuo, ut in prima declinatione dictum est. Ex dictis igitur consonantibus quatuor sunt imparisyllaborum nominum finales: hoc est, ν, ξ, ρ, ψ. quæ in ος, mittunt genitiuum: ut δίων, δίωνος. κήρυξ, κήρυκος. νέστωρ, νέστορος. πέλοψ, πέλοπος. σ, uero communis est terminatio & parisyllaborum, & imparisyllaborum. Parisyllaba enim in υ, mittunt genitiuum: ut αἰνείας, αἰνείου. σοφὸς, σοφοῦ. Imparisyllaba uero, ut dictum est, in ος, habent genitiuum: ut μίνως, μίνωος. στάχυς, στάχυος. Σωκράτους uero & δημοσθένους et similia, genitiui sunt κατὰ συναίρεσιν. Desinentia in σ, ante ipsam omnes uocales habere possunt præter ε, ut αρχίας, χρύσης, μάντις, καλὸς, ταχὺ, ἥρως. E, tamen inuenitur ante σ, non quidem solum, sed cum ι, aut υ, in diphthongo: ut χαρίεις, βασιλεύς. Sunt & quæ in ους, desinunt: ut μελάμπους, δίπους. unum in αι, ut παῖς, παιδὸς κατὰ συναίρεσιν. De quibus dicendum est, & primum de nominibus in ας, desinentibus, cum duplicem habeant declinationem, parisyllabam & imparisyllabam, sintq; uariatu faciliora. propterea & ueteres grammatici, & iuniores ab eis initium sumpserunt.

Parisyllaba

PARISYLLABA IN ΑΣ TERMINATA.

Parisyllaba igitur in ας, primæ sunt declinationis, & genitiuum habent partim in ου, partim in α. Quæcunque enim in ας, purum desinunt polysyllaba, habentia ι in penultima, ut νικίας, λυσίας: uel ε, ut ἀγέας, πυγέας: uel ει, diphthongum, ut αἰνείας, ἑρμείας: uel υ, ut μαρσύας: & quæcunque in ρας, desinunt, habentia ο, μικρὸν in penultima, ut ξεναγόρας: in ου, mittunt genitiuum. Si uero aliquod horum in α, genitiuum habuerit, Dorica erit declinatio: ut πυθαγόρας, πυθαγόρα. nam sunt quæ abiecto σ, in α, solum faciunt genitiuum: quæ quidem etsi Dorica sunt, eorum tamen usus communi lingua frequentissimus est: ut ὁ σουΐδας, τοῦ σουΐδα. ὁ λάας, τοῦ λάα. ὁ ἄβας, τοῦ ἄβα. Sed cum multa sint & uaria, opus est ut per literarum ordinem accuratissime ea percurramus, discernamusq; ab ijs, quæ imparisyllaba sunt.

Nomina igitur in ας, desinentia monosyllaba pauca sunt, acuuntur autem aut circunflectuntur, et partim sunt parisyllaba, & declinantur per abiectionem τοῦ σ: partim imparisyllaba, & ea declinantur per ντ. Sunt enim parisyllaba hæc, ὁ γρᾶς, τοῦ γρᾶ. ὁ λᾶς, τοῦ λᾶ. ὁ πᾶς, τοῦ πᾶ, diminutiuum ἀπὸ τοῦ πατὴρ. ὁ φᾶς, τοῦ φᾶ. ὁ θᾶς, τοῦ θᾶ. Imparisyllaba hæc, ὁ κρᾶς, τοῦ κρατὸς, per τ, solum. ὁ πᾶς, τοῦ παντὸς, trium generum, genitiuum habens ὀξύτονον. ζᾶς uero ζάντος, & φθᾶς φθάντος. cum participij sumpserint terminationem, accentum quoque in genitiuo ad eius similitudinem

ſeruauernnt: ut στᾶς, στάντος.

Deſinentia in ας, *polyſyllaba circunflexa, quæ ſint pariſyllaba, in* α, *mittunt genitiuum: ut* θωμᾶς, θωμᾶ. κοσμᾶς, κοσμᾶ. μηνᾶς, μηνᾶ. *Impariſyllaba uero in* τος, *faciunt genitiuum: ut* πελεκᾶς, πελεκάντος. *Inueniuntur quædam Ionica, quæ in* δος *mittunt genitiuum,* βιττᾶς, βιττάδος, κυρᾶς, κυράδος. *Etiam deſinentia in* βας, *ante* β, *aliam conſonantem habentia, dummodo non ſit* ρ, *in* α *faciunt genitiuum: ut* ὁ σάμβας, τοῦ σάμβα. ὁ χάλβας, τοῦ χᾶλβα. ὁ κρίσβας, τοῦ κρίσβα. *His ſimilia ſunt* ὁ ἴβας, τοῦ ἴβη. ὁ βανέβας, τοῦ βανέβα. ὁ ἀννίβας, τοῦ ἀννίβα. *Etiam in* γας, *deſinentia diſſyllaba ſolum propria: ut* ὁ μίγας, τοῦ μίγα. ὁ ἄλγας, τοῦ ἄλγα. ὁ μέγας, τοῦ μέγα. *quod extremã producit. Excipitur* σάλγας, *quod* σάλγαντος *facit. at* ὁ μέγας, τοῦ μεγάλου, *heteroclitum eſt, & adiectiuum.* μέγας *enim quintæ declinationis* μέγαος *facit, ſicut* λάας, λάαος, *& extremam habet correptam. at* μεγάλος, μεγάλου παροξύτονον *tertiæ declinationis eſt pariſyllaborum, & adiectiuum.* μέγαλλος *enim* προπαροξύτονον, *& per geminum* λλ, *proprium eſt nomen* κατὰ τοὺς παλαιούς. *hæc Euſtathius* ἐν τῷ σ. τῆς Ὀδυσ. *Etiam polyſyllaba, ut* ὁ σατύργας, τοῦ σατύργα. ὁ στροάγας, τοῦ στροάγα. *Excipitur* ὁ ἀκράγας, τοῦ ἀκράγαντος, *nomen fluuij Siciliæ, unde* ἡ ἀκράγας, τῆς ἀκράγαντος *nomen urbis. Etiam in* δας, *diſſyllaba & polyſyllaba,* ὁ λάδας, τοῦ λάδα. ὁ ἴδας, τοῦ ἴδα. ὁ λεωνίδας, τοῦ λεωνίδα. ὁ τιμαχίδας, τοῦ τιμαχίδα. *excipiuntur quæ diphthongum habent in penultima, ut*

ὁ ἀφείδας,

ὁ ἀφείδας, τοῦ ἀφείδαντος. Etiam in ζας, θας, κας, ξας, ψας: ut ὁ ἀρίζας, τοῦ ἀρίζα. ὁ ἄνθας, τοῦ ἄνθα. ὁ πελέκας, τοῦ πελέκα. ὁ ἀλίξας, τοῦ ἀλίξα. ὁ ἄψας, τοῦ ἄψα. Etiam in λας, ἁπλᾶ dissyllaba, quæ sint unius generis, & non habeant penultimam natura longam. & polysyllaba quoque duo λλ, habentia: ut ὁ ὕλας, τοῦ ὕλα. ὁ γέλας, τοῦ γέλα. ὁ ἰόλλας, τοῦ ἰόλλα. ὁ ἀβόλλας, τοῦ ἀβόλλα. Etiam in μας, consonantem habentia ante μ, ὁ σύλμας, τοῦ σύλμα. ὁ ἀκαματοχάρμας, τοῦ ἀκαματοχάρμα. excipitur ὁ τόλμας, τοῦ τόλμαντος. Etiam desinentia in μας. περσικὰ: ut ὁ σαλάμας, τοῦ σαλάμα. ὁ σπιτάμας, τοῦ σπιτάμα. Etiam in νας, ut ὁ πίνας, τοῦ πίνα. excipitur ὁ κάνας, τοῦ κάναντος. Etiam in πας desinentia unius generis, ut ὁ πάπας, τοῦ πάπα. ὁ κάλπας, τοῦ κάλπα. ὁ λάμπας, τοῦ λάμπα. Excipiuntur ὁ κύπας, τοῦ κύπαντος. πᾶς uero παντὸς, adiectiuum & monosyllabum. Etiam in ρας, non habentia primam & secundam syllabam ab eadem consonante, uel antisticho eius incipientem: ut ὁ σιμόρας, τοῦ σιμόρα. ὁ κύδρας, τοῦ κύδρα. Etiam in σας desinentia dissyllaba, quæ non habeant ε in penultima: ut ὁ χρύσας, τοῦ χρύσα. ὁ κέρσας, τοῦ κέρσα. Etiam in τας, ut ὁ ἀρχύτας, τοῦ ἀρχύτα. ὁ εὐρώτας, τοῦ εὐρώτα. excipitur ὁ τελεύτας, τοῦ τελεύταντος.

Etiam in φας, desinentia dissyllaba, & in χας: ut ὁ δέλφας, τοῦ δέλφα. ὁ ἄλφας, τοῦ ἄλφα. κύφας uero κύφαντος facit. ὁ χαλλίχας, τοῦ καλλίχα. ὁ λάχας, τοῦ λάχα. κάλχας uero κάλχαντος facit. Etiam in ας, ὰ uerbis circunflexis composita, ut ὁ πατρα-

λοίας, τοῦ πατρολοία, ἀπὸ τοῦ ἀλοιῶ τὸ τύπτω. Etiam in ας, à nominibus fœmininis composita: ut ἡ φαρέτρα, ὁ ἐϋφαρέτρας, τοῦ ἐϋφαρέτρα. ἡ βία, ὁ ἐϋρυβίας, τοῦ ἐϋρυβία. ἡ ἀγορὰ, ὁ πυθαγόρας, τοῦ πυθαγόρα, καὶ πυθαγόρου, quamuis hoc nomen alij aliunde deducunt. ἡ ἀνία, ὁ παυσανίας, τοῦ παυσανία. Et hæc de pariter declinatis.

DE IN ΑΣ, IMPARISYLLABIS.

Desinentia in ας purum, dissyllaba grauitona, & quæ Dorica non sunt, διὰ τοῦ ντ, declinantur: ut ὁ αἴας, τοῦ αἴαντος. ὁ θόας, τοῦ θόαντος: excipitur ὁ λάας, τοῦ λάα, cum proprium est nomen: cum uero appellatiuum est, ὁ λάας, τοῦ λάαος facit, καὶ κράσει λᾶος. Ὀδυσ. θ. λᾶος ὑπαὶ ῥιπῆς. τῷ λάαϊ, λᾶϊ. Ἰλιάδος π. βάλε δ' ἕκτορος ἡνιοχῆα ἵππων ἡνὶ ἔχοντα μετώπιον ὀξέϊ λᾶϊ. Δυϊκά. τὼ λάαε, λᾶε. Ἰλιάδος ψ. λᾶε δὲ τοῦ ἑκάτερθεν ἐρηρέδαται δύο λευκώ. Declinatur etiã ὁ λάας, τοῦ λάου, τῷ λάᾳ, τὸν λάαν. Etiam in ας, monosyllaba ὀξύτονα, in τος faciunt genitiuum: ut ὁ τρὰς, τοῦ τραντός.

Etiam polysyllaba, ut ὁ ἀνδριὰς, τοῦ ἀνδριάντος. Etiam in βας, desinentia, si ancipitem correptam in penultima habuerint: ut ὁ βίβας, τοῦ βίβαντος. ὁ λυκάβας, τοῦ λυκάβαντος. ὁ ἀλύβας, τοῦ ἀλύβαντος, cuius penultima longa est. Excipiuntur ὁ βαρνάβας, τοῦ βαρνάβα. ὁ λάβας, τοῦ λάβα. ὁ κάβας, τοῦ κάβα. ὁ ἄβας τοῦ ἄβα, ἐθνικόν. at ὁ ἄβας, τοῦ ἄβαντος, proprium nomen. Similiter & ἴοβας, ἴοβα. & ῥῆβας, ῥῆβα. Etiam in βας, & quæ ante β habent ρ, impariter declinantur: ut ὁ φόρβας, τοῦ φόρβαντος. ὁ κύρβας, τοῦ κύρβαντος.

τος. Etiam in γας, desinentia dissyllaba propria & appellatiua siue gentilia, ut ὁ γίγας, τοῦ γίγαντος. ὁ βρίγας, τοῦ βρίγαντος. Etiam in δας, dissyllaba, & quæ habeant diphthongum in penultima, ut ὁ ἀφείδας, τοῦ ἀφείδαντος. οἶδας, τοῦ οἴδαντος. Etiam polysyllaba siue dissyllaba à uerbis grauitonis deriuata, ut μείδομαι, ὁ μείδας, τοῦ μείδαντος. εἴδω, ὁ εἴδας, τοῦ εἴδαντος. χαρίζομαι, ὁ χαρίδας, τοῦ χαρίδαντος. Etiam desinentia in ζας, habentia υ ante ζ, ut ὁ βύζας, τοῦ βύζαντος. ὁ πύζας, τοῦ πύζαντος. Etiam in λας, dissyllaba μονογενῆ, et quæ habent penultimam natura longam: ut ὁ φύλας, τοῦ φύλαντος. ὁ χήλας, τοῦ χήλαντος. Similiter & quæ habent consonantem cum λ, ut ὁ ἄτλας, τοῦ ἄτλαντος. Etiam habentia duo λλ, ut ὁ πάλλας, τοῦ πάλλαντος. ὁ βάλλας, τοῦ βάλλαντος. ὁ μέλας uero, τοῦ μέλανος, & ὁ τάλας, τοῦ τάλανος, trium generum sunt. Etiam in μας, dissyllaba & polysyllaba, & quæ ante μ, breuem uocalem habent: ut ὁ ἀδάμας, τοῦ ἀδάμαντος. ὁ πολυδάμας, τοῦ πολυδάμαντος. & cum his ὁ θαύμας, τοῦ θαύμαντος. Etiam in ρας, dissyllaba, habentia primam & secundam syllabam ab eadem consonante, siue antisticho eius incipientem: ut ὁ βάβρας, τοῦ βάβραντος. ὁ πρόφρας, τοῦ πρόφραντος. ὁ τένθρας, τοῦ τένθραντος. Similiter & ea quæ participijs incidunt, ut ὁ πείρας, τοῦ πείραντος. ὁ ἄρας, τοῦ ἄραντος. Similiter & quæ habent α ante ρ, ut ὁ τάρας, τοῦ τάραντος. ὁ κάρας, τοῦ κάραντος. Etiam desinentia in σας, polysyllaba, & quæ in penultima habent ε, ut ὁ ἀπέσας, τοῦ ἀπέσαντος.

Etiam in φας, desinentia polysyllaba, ut ὁ κορύφας, τοῦ κορύφαντος. ὁ ἐλέφας, τοῦ ἐλέφαντος. ὀνόφας uero ὀνόφα facit. Desinentia in ας, *composita simplicium seruant declinationem, ut λυκοθόας, λυκοθόαντος: quoniam θόας, θόαντος, σύμπας, σύμπαντος: quoniam πᾶς, παντὸς dicimus.* Et *hæc de nominibus in ας, desinentibus, & eorum genitiuis. nunc de alijs casibus nominum quintæ declinationis, pro quibus ὁ αἴας commune sit exemplum.*

Genitiuus.

Ο αἴας. ἡ γενικὴ τοῦ αἴαντος. *nam desinentia in ας purum dissyllaba grauitona, penultimam productam habentia, διὰ τοῦ ντ declinantur.*

Η δοτικὴ, τῷ αἴαντι, *à genitiuo fit: nam omnis genitiuus in ος, desinens, mutata os, in ι, datiuum singularem facit.*

Η αἰτιατικὴ, τὸν αἴαντα, *à datiuo: nam omnis datiuus singularis in ι, prolatum desinens, ι, in α, conuerso accusatiuum singularem facit.* Sed *aduertendum est accusatiuum singularem quintæ declinationis aut in α, correptum, desinere, aut in ν.* In *α, correptum, ut τὸν αἴαντα, τὸν θόανθα.* In *ν, cum genitiuus singularis in ος purum desinens, ancipitem uocalem habet in penultima, à nominatiuo fit, σ, in ν, conuerso: ut ἰχθὺς, ἰχθύος, ἰχθυῦ. ὄφις, ὄφιος, ὄφιν. πάρις, πάριος, πάριν.* Excipitur *διὸς, δία.* Desinentia *uero in υς, etsi frequenti usu in ν, mittunt accusatiuum, ut ταχὺς, ταχυὺ. ὀξὺς, ὀξυὺ: nonnunquam tamen in α, faciunt accusatiuum ποιητικῶς, ut εὐρέα πόντον, καὶ πολέα στρατὸν.*

Similiter

Similiter & in ους, *deſinentia, nunc in* α, *mittunt
accuſatiuum, nunc in* ν, *ſed in* ν, *frequentius, raro au
tem in* α, *ut* τὸν βοῦν καὶ βόα.

Η κλητικὴ, ὦ αἶαν, *à genitiuo fit, extrema ſyllaba
abiecta. nam in nominibus* διὰ τοῦ ντ *declinatis, &
quæ ſynæreſim non patiuntur, extrema genitiui abie
cta, fit uocatiuus ſingularis: ut* θόας, θόαντος, ὦ θόαν.
λαοδάμας, λαοδάμαντος, ὦ λαοδάμαν. *poetæ tamen
huiuſmodi uocatiuum abſque* ν *proferre conſueue-
runt.* Οδυσ. θ̄.

Λαοδάμα, μάλα τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπες. &
Ἰλιάδος ν̄. πολυδάμα, οὐ μὲν αὐτῷ ἐρύκανε πάντας ἀ-
ρίστους. Σιμοῦς, *& ſimilia etiam* ν, *extremæ ſyllabæ
abijciunt, ut* σιμοῦντος, ὦ σιμοῦν πλακοῦντος, ὦ πλα-
κοῦν. *Excipitur* ὀδοὺς, ὀδόντος: *huius enim uocatiuus
ſolus ſimilis eſt nominatiuo,* ὦ ὀδοὺς. *In quibus uero
genitiuus* διὰ τοῦ εος *exiſtens in* ους, *faciunt ſynære
ſiatum, à nominatiuo fit,* η *in* ε, *conuerſo,* ὁ δημοσθέ-
νης, ω δημόσθενες. *In deſinentibus uero in* ω, *ſiue in* ως,
fœmininis, à nominatiuo fit, extrema in ο, μικρὸν *muta
ta, ac* ι, *in diphthongum aſſumpto: ut* ἡ λητὼ, ὦ λητοῖ.
ἡ αἰδὼς, ὦ αἰδοῖ. *In ijs uero, quæ exeunt in* ην, *ſiue
in* εις, *quorum neutrum in* εν, *eſt formatum, à genitiuo
fit, abiecta* ος *ſyllaba: ut* τέρην, τέρενος, ὦ τέρεν. χαρίεις,
χαρίεντος, ὦ χαρίεν. *In deſinentibus autem in* ηρ, *graui
tonis, fit uocatiuus in* ερ, *ut* μήτηρ, ὦ μῆτερ. *Excipitur*
ὦ πίηρ. *Ex oxytonis uero quatuor ſunt his ſimilia,* πα-
τὴρ, ὦ πάτερ. δαὴρ, ὦ δᾶερ. σωτὴρ, ὦ σῶτερ. ἀνὴρ,
ὦ ἄνερ. *Etiam in quibuſdam ſimilis eſt uocatiuus*

nominatiuo prorſus, in quibuſdam uero & ſine σ, profertur. nam in ijs, quæ in ευς, aut in ους exeunt, etiam ſine σ, cum diphthongo enuntiatur. ὦ βασιλεῦ, ὦ βοῦ. niſi quid prohibeat. nam ὦ ποὺς, & ὦ ὀδοὺς ſolum dicimus, ne coincidant cum ποῦ, aduerbio, & ὀδοῦ. Etiam *in appellatiuis grauitonis in ις, deſinentibus, quæ non exeunt in natura longam, & omnino in deſinentibus in ις, grauitonis, ut ὁ ὄφις, ὦ ὄφι.* Etiam *in* υς, *grauitonis, ὁ βότρυς, ὦ βότρυ.* Etiam in oxytonis, *quæ ſunt trium generum, ὁ ἡδὺς, ὦ ἡδύ.* In ως, *uero deſinentibus maſculinis, productam habentibus penultimam, ſimilis eſt uocatiuus nominatiuo: &* omnino *in deſinentibus in ως, pure autem declinatis, ſiue per τ, præter fœminina oxytona, ὁ ἥρως, ὦ ἥρως.* Etiam *in ης, grauitonis iambicis, & omnino in ης, deſinentibus, declinatis autem per τ, ut ὁ λάχης, ὦ λάχης.* Etiam *in ις, oxytonis, ut ἡ πριαμὶς, ὦ πριαμίς.* Etiam *in υς, oxytonis, ut ἡ χλαμὺς, ὦ χλαμύς.* Etiam *in ας, oxytonis, ut παλλὰς, ὦ παλλάς.* Etiam *in λς, ut ὁ ἅλς, ὦ ἅλς.* Etiam *in aliquam duplicium, ὁ ἄναξ, ὦ ἄναξ.* Etiam *in aliquam immutabilem exeuntibus, ut ὁ ἕλλην, ὦ ἕλλην. præter ſuperius annotata.*

Δυϊκά.

Η ὀνομαστικὴ καὶ αἰτιατικὴ τῶν δυϊκῶν. τὼ αἴαντε, *à datiuo ſingulari.* Omnis *enim datiuus ſingularis in* ι, *prolatum deſinens, mutato* ι *in* ε, *nominatiuum & accuſatiuum dualem facit, τῷ αἴαντι, τὼ αἴαντε.*

Η γενικὴ καὶ δοτικὴ, τοῖν αἰάντοιν. Omnis *nominatiuus dualis in* ε, *ſiue in* ω *exiens, in* οιν *facit geniti-*

uum

uum & datiuum dualem, ut τὼ αἴαντε, τοῖν αἰάντοιν. τὼ λόγω, τοῖν λόγοιν. τὰ αἰδῶ, ταῖν αἰδοῖν.

Πληθυντικά.

Η εὐθεῖα καὶ κλητικὴ πληθυντικὴ, οἱ αἴαντες, ὦ αἴαντες. Omnis enim nominatiuus dualis in ε, desinens, apposito σ, nominatiuum pluralem facit, τὼ αἴαντε, οἱ αἴαντες, neutris tamen exceptis.

Η γενικὴ τῶν αἰάντων. omnis genitiuus pluralis communis cuiusuis generis, in ων, exit.

Η δοτικὴ τοῖς αἴασι: ubi aduertendum est datiuum pluralem partim à nominatiuo singulari fieri, partim à datiuo. si à nominatiuo, hæc datur regula. Omnis nominatiuus singularis in σ, desinens cum longa, siue uocali siue diphthongo, ac imparibus syllabis inflexus, nec habens genitiuum contractum, apposito ι, datiuum pluralem facit, ut ὁ θόας, τοῖς θόασι. ὁ λέβης, τοῖς λέβησι. ὁ τρὼς, τοῖς τρωσί. ὁ βασιλεὺς, τοῖς βασιλεῦσι. Annotantur τοῖς ποσὶ, quod à datiuo singulari fit ποδὶ, & τοῖς ὕεσι ἀττικῶς, ἀπὸ τοῦ ὑεὺς, & δρομέσι, ἀπὸ τοῦ δρομεὺς, pro ὑεῦσι, & δρομεῦσι. Sciendum est autem nominatiuum in υς, productam desinentem, assumpto ι, ac υ, correpto, datiuum pluralem facere: ut ὁ ἰχθὺς, τοῖς ἰχθύσι. excipitur τοῖς μῦσι, ἀπὸ τοῦ μῦς, quod solum producitur. Etiam nominatiuus exiens in aliquam duplicium, eodem modo datiuum pluralem facit, ὁ ἅρπαξ, τοῖς ἅρπαξι.

A datiuo uero singulari fit datiuus pluralis, cum nominatiuus singularis aliam habeat terminationem. Pro quo aduertendum est, quòd si datiuus singularis in ι,

in ι, purum exeat, aſſumpto σ, ante ι, datiuum pluralem facit. τῷ ὄφιϊ, τοῖς ὄφισι. τῷ ἡδέϊ, τοῖς ἡδέσι. τῷ δημοσθένεϊ, τοῖς δημοσθένεσι. ὄφις enim & ἡδὺς extremam habent correptam: δημοσθένης uero etſi in σ, cum uocali longa exeat, genitiuum datiuumq́; tamen habet per ſynæreſim. Si uero datiuus ſingularis conſonantem habeat ante ι, aſſumpto σ, ac conſonantibus abiectis, quæ cum ipſo minime audiri poſſunt, datiuum pluralem facit: ut τῷ αἴαντι, τοῖς αἴασι. Si uero datiuus ſingularis ν, ſolum habeat ante ι, mutato ν, in σ, datiuum pluralem facit: ut πλάτωνι, πλάτωσι. ποιμένι, ποιμέσι. &, ſi alibi ν ante σ, inueniatur, ut ἕλμινς. Sed aduertendum, penultimam datiui pluralis aut parem eſſe penultimæ aliorum obliquorum, aut maiorem. Quæ ſi ſit anceps, & per abiectionem conſonantium facta ſit breuis, rurſus in ſe ipſam productam mutari: ut τῷ θόαντι, τοῖς θόᾰσι, θόᾱσι. Si uero breuis fuerit ε, ſcilicet aut ο, μικρὸν, ε, quidem aſſumpto ι, in diphthongum producitur: ut τιθέντι, τιθέσι, τιθεῖσι. ο uero aſſumpto υ, ut τῷ λέοντι, λέοσι, λέουσι. χαρίεις igitur & τιμήεις, & ſimilia, cum in εις deſinant διὰ τῆς ει, διφθόγγου, & imparibus inflectantur ſyllabis, nec habeant genitiuum contractum, à nominatiuo ſingulari datiuum pluralem deducere poſſunt aſſumpto ι, ut χαρίεις, χαρίεισι, & τιμήεις τιμήεισι, ſicut à βασιλεὺς, βασιλεῦσι. Poſſunt etiam formari à datiuo ſingulari, ν, & τ, prius expunctis, ac σ, interiecto: ut χαρίεντι, χαρίεσι. τιμήεντι, τιμήεσι. & adiuncto ι, penultimæ uocali fit χαρίεισι, & τιμήεισι:

μήεισι: sicut ἀ τιθεὶς, τιθέντι, τιθέσι, καὶ τιθεῖσι. Quidam tamen non ἰῶτα, sed alterum σ, addentes χαρίεσι dicunt, ut Gregorius Scholarius asserit: quod factum est, ne eius penultima minor tempore sit aliorum obliquorum penultima. Additur etiam ν, consonans huiusmodi datiuis in ι, prolatum desinentibus, uocali sequente, ut τοῖς αἴασιν. Sed apud poetas etiam consonante sequente additur ν, quod quidem metri gratia fit. Ιλιάδος ᾱ.

Εν δέ οἱ ἦτορ στήθεσιν λασίοισι διάνδιχα μερμήριξεν.

& in eodem.

Πῶς τίς τοι πρόφρων ἔπεσιν πείθηται ἀχαιῶν;

Η αἰτιατικὴ, τοὺς αἴαντας. nam omnis accusatiuus singularis in α, desinens, assumpto σ accusatiuum pluralem facit. τὸν αἴαντα, τοὺς αἴαντας.

Η κλητικὴ, ὦ αἴαντες, nominatiuo plurali omnino similis.

Aduertendum est hoc in loco, Aeoles huiuscemodi nomina in ας, desinentia, διὰ διφθόγγου enuntiare, ut τάλαις pro τάλας, μέλαις pro μέλας, & θόαις pro θόας: non tamen αἴαις pro αἴας dicunt διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν φωνηέντων. At genitiuus nonnunquam ἀποκοπὴν patitur ποιητικῶς metri gratia, ut αἴαν pro αἴαντος. θόαν pro θόαντος. Datiuus uero poetica licentia aliquando producit extremam, hoc est, ι, facta communi syllaba præcipue per cesuram, ut αἴαντι, δαΐφρονι: cum regula id corripi postulet. Nonnunquam κατὰ κρᾶσιν eandem producit, ut θέτιδι, θέτιϊ, θέτι. Ιλιάδος. πάντα θέτι καλλιπλοκάμῳ. sic μήτιδι,

μήτιϊ,

μήτιϊ, μήτι. Οδυσ. ν̄. ἐγὼ δ᾽ ἐν πᾶσι θεοῖσι μήτιτε κλέομαι, καὶ κέρδεσιν. Patitur etiam ἀποκοπὴν, ut ἱδρῶτι, ἱδρῶ. Ιλιάδος ρ̄. τίρεθ᾽ ὁμοῦ καμάτῳ καὶ ἱδρῶ παλδόντεσσι. Accuſatiuus quoque idem patitur, ut ποσειδῶνα, ποσειδῶ. ἱδρῶτα, ἱδρῶ. Ιλιάδος κ̄. αὐτοὶ δ᾽ ἱδρῶ πολλὸν ἀπενίζοντο θαλάσσῃ. In comparatiuis uero in ων, deſinentibus craſim patitur ἀττικῶς, ut μείζονα: ἀποβολῇ τοῦ ν, μείζοα, καὶ κράσει τοῦ ο, καὶ α, εἰς ω, μείζω. Nec ſolum accuſatiuus ſingularis dictorum comparatiuorum hoc patitur, ſed etiam nominatiuus, accuſatiuus, & uocatiuus pluralis numeri patiuntur; etſi non in ω, ſed in ου, craſim fieri contingat ἔθει ἀττικῷ, ut οἱ μείζονες, μείζοες, μείζους. ſic accuſatiuus caſus, μείζονας, μείζοας, μείζους. & uocatiuus ſimilis eſt nominatiuo. nam regula eſt, ὅτι πᾶσα εὐθεῖα πληθυντικὴ εἰς σ λήγουσα, καὶ συνῃρημένη κατὰ τὸ τέλος, τὴν αἰτιατικὴν ἔχει ὁμόφωνον, καὶ ὁμόχρονον, καὶ τὴν κλητικὴν: id eſt, quod omnis nominatiuus pluralis in σ, deſinens, & circa finem ſynæreſim patiens, accuſatiuum & uocatiuum babet ſibi con ſonum, & contemporalem. At in nominatiuo, accuſatiuo, & uocatiuo pluralis numeri neutrorum eadem fit craſis, quæ in accuſatiuo ſingulari maſculinorum, ut τὰ μείζονα, μείζοα, μείζω. Datiuus ploralis παραγωγὴν patitur ἔθει ἰωνικῷ καὶ αἰολικῷ, ut θοάντεσσι, & fit à nominatiuo plurali in ες, deſinente, ſiue maſculini generis ſit, ſiue fœminini, addita σι, ſyllaba, ut κυνές, κυνέσσι. γυναῖκες, γυναίκεσσι. In neutris uero, aut à nominatiuo plurali, extrema in ες, mutata, &

adiuncta

adiuncta σι, τείχεα, τείχεες, τειχέεσι. *uel à genitiuo singulari* ο, *in* ε, *conuerso*, τείχεος, τείχεες, τειχέεσσι. *iccirco duplici* σς, *scribitur, nisi metri gratia alterum eijciatur.*

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ.

Ὁ θόας κοινῶς, καὶ θόες αἰολικῶς. τοῦ θόαντος κοινῶς, καὶ θόα ποιητικῶς. τῷ θόαντι. τὸν θόαντα. ὦ θόαν κοινῶς, καὶ ὦ θόας ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ θόαντε. τοῖν θοάντοιν. ὦ θόαντε. Πληθ. οἱ θόαντες. τῶν θοάντων. τοῖς θόασι κοινῶς, καὶ θοάντεσι ἰωνικῶς καὶ αἰολικῶς. τοὺς θόαντας. ὦ θόαντες.

DE NOMINIBVS IN ΗΣ, PARISYLLABIS.

Nomina in ης, *desinentia, cum & ipsa partim sint æqualiter declinata, partim uere inæqualiter: & quæ æqualiter declinantur, aliqua mittunt genitiuum in* ου, *aliqua in* η, ἔθει δωρικῷ: *ordine quodam & ipsa uarianda sunt, & discernenda quæ sunt parisyllaba, ab ijs, quæ imparisyllaba sunt. Et primum de parisyllabis habentibus genitiuum in* ου. *Desinentia igitur in* ης, *grauitona spondaica, in* ου *faciunt genitiuum, ut* ὁ χρύσης, τοῦ χρύσου. ὁ ξέρξης, τοῦ ξέρξου. *Excipiuntur* ὁ μάθλης, τοῦ μάθλητος. ὁ κύρης, τοῦ κύρητος. ὁ πίγρης, τοῦ πίγρητος. ὁ τίγρης, τοῦ τίγρητος, *fluuij nomen, qui &* τίγρης τίγριδος, *et* τίγριος ἰωνικῶς. φάγρης, φάγρητος. μάμνης, μάμνητος. ἴγνης, ἴγνητος. μάσσης, μάσσητος. μένδης, μένδητος. *Etiam in* ης, *circunflexa in* ου, *faciunt genitiuum: ut* ὁ θαλῆς, τοῦ θαλοῦ, καὶ ὁ θάλης, τοῦ θάλητος. ὁ ἑρμῆς, τοῦ ἑρμοῦ. ὁ σω-

λῆς,

λῆς, τοῦ σωλοῦ. ὁ μωσῆς, τοῦ μωσοῦ. καὶ ὁ μωϋσῆς, τοῦ μωϋσοῦ. καὶ ὁ μωσεὺς, τοῦ μωσέως. καὶ ὁ μωϋσεὺς, τοῦ μωϋσέως. Etiam in ης, grauitona à fœmininis in η, desinentibus deriuata, ut ἡ λέσχη. ὁ λέσχης, τοῦ λέσχου. ἡ ἀραχνη. ὁ ἀράχνης, τοῦ ἀράχνου. ἡ χαίτη. ὁ κυανοχαίτης, τοῦ κυανοχαίτου. Etiam in δης, desinentia πατρωνυμικὰ, ὁ ἀτρείδης, τοῦ ἀτρείδου. Etiam in δης, propria, patronymici formam habentia, ὁ θουκυδίδης, τοῦ θουκυδίδου. ὁ μιλτιάδης, τοῦ μιλτιάδου. ὁ εὐριπίδης, τοῦ εὐριπίδου. Etiam in ης, desinentia grauitona, siue simplicia sint, siue decomposita, à nominibus in ος, deriuata, ut ἄραξος, ὁ ἀράξης, τοῦ ἀράξου. λάπιθος, ὁ λαπίθης, τοῦ λαπίθου. Etiam in της, quæ composita non sunt à uerbo κρατῶ, ὁ δότης, τοῦ δότου. ὁ χάρτης, τοῦ χάρτου. ὁ δύτης, τοῦ δύτου. In θης, quoque desinentia his similia sunt, ὁ σκύθης, τοῦ σκύθου. Etiam in ανης, ινης, ονης, υνης, καὶ ωνης, καὶ ολης. ὁ ἰορδάνης. τοῦ ἰορδάνου. ὁ αἰσχίνης, τοῦ αἰσχίνου. ὁ γηρυόνης, τοῦ γηρυόνου: καὶ γηρυὼν, γηρυόνος: καὶ ληρυονεὺς, γηρυονέος, sæpe apud poetas. ὁ κερύνης, τοῦ κερύνου. ὁ τελώνης, τοῦ τελώνου. ὁ ὀζόλης, τοῦ ὀζόλου. Grauitona quoque in ης, desinentia, super duas syllabas habentia ante ης, immutabilem quampiam geminatam, ὁ ἰωάννης, τοῦ ἰάννου. ὁ καβάλλης, τοῦ καβάλλου. Excipitur ὁ πόλλης, τοῦ πόλλητος, (est enim dissyllabum) & ὁ ἀελλὴς, τοῦ ἀελλοῦ, ὀξύτονον γάρ. Etiam in ης, quæ sunt unius generis, & à uerbis composita, ut à πωλῶ, ὁ βιβλιοπώλης, τοῦ βιβλιοπώλου. à μετρῶ, ὁ γεωμέτρης, τοῦ γεωμέτρου. à τρίβω, ὁ παιδοτρίβης, τοῦ παιδοτρίβου.

δοτρίβου. ἀ βαίνω, ὁ χοινοβάτης, τοῦ χοινοβάτου.

Monosyllaba autem in ης, desinentia circunflexa, abiecto σ, faciunt genitiuum, ut ὁ δρῆς, τοῦ δρῆ. ὁ τρῆς, τοῦ τρῆ. Sic ποδὴς, ποδῆ, solea: quod dissyllabum est. Et de parisyllabis hactenus.

DE IN ΗΣ, IMPARISYLLABIS.

Desinentia in ης, grauitona iambica à præsenti uerbo deriuata, cuius consonantem seruant, in τος, mittunt genitiuum, ut ἀ λέβω, ὁ λέβης, τοῦ λέβητος. ἀ λήχω, ὁ λάχης, τοῦ λάχητος. ἀ πένω. ὁ καὶ ἡ πένης, τοῦ καὶ τῆς πένητος. ἀ πλανῶ, ὁ πλάνης, τοῦ πλάνητος. καὶ ὁ πλανήτης, τοῦ πλανήτου. ἀ κρατῶ, ὁ κράτης, τοῦ κράτητος. ἀ δαίρω, ὁ δάρης, τοῦ δάρητος, καὶ δάρου. ὁ κόμης, τοῦ κόμητος, καὶ κόμου. ὁ γύης, τοῦ γύητος, καὶ γύου. ὁ μύκης, τοῦ μύκητος, καὶ μύκου. ὁ πύδης, τοῦ πύδητος, καὶ πύδου. ὁ χάρης, τοῦ χάρητος, καὶ χάρου. ὁ πύλης, τοῦ πύλητος καὶ πύλου. ὁ μυώης, τοῦ μυώητος, καὶ μυώου. ὁ μέγης, τοῦ μέγητος καὶ μέγου. Etiam in ης, μονοσύλλαβα ὀξύτονα in τος mittunt genitiuum, ut ὁ κρὴς κρητός. ὁ γνὴς, τοῦ γνητός. ὁ θὴς, τοῦ θητός. In ης quoque desinentia polysyllaba, cõposita communia, oxytona, et à uerbis deriuata, per τος purum uariantur, et unam syllabam præteriti perfecti seruant: ut à βέβληται, ἀβλὴς, ἀβλῆτος. ἀ δέδμηται, ἀδμῆς, ἀδμῆτος. ἀ τέθνηκα, ἡμιθνὴς, ἡμιθνῆτος. ὁ ἡμιθανὴς, κατὰ συγκοπὴν, semimortuus. Etiã in ης, quæ habent ante ης immutabilem, et ante immutabilem uocalem aliquam, ut ὁ ὑπέρης, ὑπέρητος. ἀκέλης, ἀκέλητος. κεφάλης, κεφάλητος. ἐπιάλης, ἐπιάλητος. Etiam in ης, circunflexa, à nominibus in εις deriuata, δαφνῆς, δαφνῆντος,

τος, ἀπὸ τοῦ δαφνήεις. φθογγῆς, φθογγῆντος, ἀπὸ τοῦ φθογγήεις. τιμῆς τιμῆντος, ἀπὸ τοῦ τιμήεις. Annotantur etiam hæc quæ in ης, desinunt, & in εντος mittunt genitiuum: ut ὁ κλήμης, τοῦ κλήμεντος. ὁ μάνης, τοῦ μάνεντος. ὁ οὐάλης, τοῦ οὐάλεντος. ὁ κρίσκης, τοῦ κρίσκεντος.

De nominibus in ης, quæ per crasim in ους faciunt genitiuum.

Nomina in ῆς, circunflexa, composita ἀπὸ τοῦ κλέος, in οῦ κατὰ κρᾶσιν faciunt genitiuum: ut ὁ ἀνδροκλῆς, τοῦ ἀνδροκλέος, ἀνδροκλοῦς. ὁ ἡρακλῆς, τοῦ ἡρακλέος, ἡρακλοῦς. Etiam nomina propria in ης, à uerbis composita, in ους faciunt genitiuum, ut à δείκω, ὁ πολυδείκης, τοῦ πολυδείκεος, πολυδείκους. à μήδω, ὁ διομήδης, τοῦ διομήδεος, διομήδους. à φαίνω, ὁ ἀριστοφάνης, τοῦ ἀριστοφάνεος, ἀριστοφάνους. Etiam in ης, à neutris in ος, composita, ut à σθένος, ὁ δημοσθένης, τοῦ δημοσθένεος, δημοσθένους. à γένος, ὁ διογένης, τοῦ διογένεος, διογένους. à τέλος, ὁ ἀριστολέλης, τοῦ ἀριστοτέλεος, ἀριστοτέλους. & cætera huiusmodi. Excipitur ὁ ἀμέλης, τοῦ ἀμέλητους. & ὁ ἀμένης, τοῦ ἀμένητος. Etiam adiectiua in ης, ὀξύτονα & grauitona habentia neutrum in ες, ut ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος, ἀληθοῦς. ὁ καὶ ἡ δυσμενὴς, τοῦ καὶ τῆς δυσμενέος, δυσμενοῦς. ὁ καὶ ἡ κακοήθης, τοῦ καὶ τῆς κακοήθεος, κακοήθους. Etiam in ρης, dissyllaba, ὁ πλήρης, τοῦ πλήρεος, πλήρους. Αρης uero ἄρου. & ἄρης, ἄρητος. & ἄρης, ἄρεος, ἄρους. & ἄρεις, ἄρεος κοινῶς, καὶ ἄρηος ἰωνικῶς, καὶ ἄρεως ἀττικῶς, καὶ ἄρειος αἰολικῶς. Etiam in ωρης desinentia, & in ηρης,

& ωδης:

& ωδης: ut διώρης, τριήρης, λοιμώδης. Etiam in νης, ὀξύτονα, σαφηνὺς, γαληνὴς. Desinentia quoque in ης, à nominibus in υς, deriuata, ut à βαρὺς, ἀβαρής. ab ὠκὺς, ποδώκης. Hic aduertendum est, nomina in ης, composita à neutris in ος, desinentibus, si sint propria, grauari, δημοσθένης, ἀριστοτέλης: si uero adiectiua, acui: ut εὐμενὴς, δεσμενὴς, διετὴς, τριετὴς, τετραετὴς. Deriuata autem ἀπὸ τοῦ ἔτος grauantur ἔθει ἀττικῷ: διέτης, τριέτης, τετραέτης, & alia. Grauantur quoque & adiectiua composita à trisyllabis nominibus in ος, & etiam dissyllabis habentibus η, in penultima, si post eam sequatur consonans: ut à μέγεθος, παμμεγέθης. à κῆτος, μεγακήτης. ab ἦθος, κακοήθης. à μῆκος, ἐπιμήκης. &c. Hoc etiam annotandum est, desinentia in ης, impariter declinata, si per τ, uarientur, eundem habere & nominatiuum & uocatiuum: ut λάχης, λάχητος, ὦ λάχης. λέβης, λέβητος, ὦ λέβης. si uero διὰ τοῦ ντ, in ν mittere uocatiuum: τιμῆς, τιμῆντος, τιμῆν.

Παραδείγματα.

Ο λάχης. τοῦ λάχητος. τῷ λάχητι. τὸν λάχητα. ὦ λάχης. Δυϊκὰ. τὼ λάχητε. τοῖν λαχήτοιν. ὦ λάχητε. Πληθ. οἱ λάχητες. τῶν λαχήτων. τοῖς λάχησι. τοὺς λάχητας. ὦ λάχητες.

De nominibus in ις, in ιος, purum genitiuum facientibus.

Ο μάντις. τοῦ μάντιος. τῷ μάντιϊ. τὸν μάντιν. ὦ μάντι κοινῶς, καὶ ὦ μάντις ἀττικῶς. Inuenitur etiam μάντιδος, διὰ τοῦ δ, raro tamen: in compositione ue-

ro frequentiſsime, ut προμαντις, προμάντιδος. ὀρθόμαντις, ὀρθομάντιδος. μάντεος *uero proſa oratione frequentius.*

De nominibus in ις, in ιος impurum genitiuum facientibus.

Ο μέρμις. τοῦ μέρμιθος. τῷ μέρμιθι. ὁ κανών. τὰ εἰς ι, λήγοντα, ἔχοντα πρὸ τοῦ ι, δύο ἀμετάβολα, διὰ τοῦ θος κλίνονται. βάλλις, βάλλιθος, *ſpecies herbæ.* ὄρνις, ὄρνιθος, *auis. ſed hæc pauca ſunt. Quo in loco aduertendum eſt. nomina tam maſculina quàm fœminina in* ις *deſinentia, ſiue per* ι, *ſiue per* υ, *facientia genitiuum in* ος *purum, ſi habeant ante* ος δίχρονον, *in* ν *ſolum mittere accuſatiuum: ut* ὄφις, ὄφιος, ὄφιν. πόλις, πόλιος, πόλιν. *Hoc idem faciunt &* ὀξύτονα *in* υς, *quanquam ante* ος, δίχρονον *non habeant, ut* ἡδὺς, ἡδέος, ἡδύ. δρὺς. δρέος, δρύν. *At* δρέα, *&* πολέα στρατὸν, *& ſimilia, poetica ſunt. Si uero in* ος, *nō purum deſinant, ſed cum aliqua conſonante, ſi ſint* ὀξύτονα, *in* α *ſolum mittunt accuſatiuum, ut* κρηπὶς, κρηπῖδος, κρηπῖδα. χλαμὺς, χλαμύδος, χλαμύδα. *Si uero ſint grauitona, non ſolum in* α, *ſed in* ν *faciunt accuſatiuum, ut* χάρις, χάριτος, χάριτα, καὶ χάριν. μῆνις, μήνιδος, μήνιδα, καὶ μῆνιν. ἔπηλυς, ἐπήλυδος, ἐπήλυδα, καὶ ἔπηλυν. *Videntur tamen huiuſmodi nomina, quæ in* δος *mittunt genitiuum, non ex eadem declinatione duplicem habere accuſatiuum, ſed ex diuerſa. declinantur enim* διὰ τοῦ δ, κοινῶς, *ut* πάρις, πάριδος, πάριδι, *unde* πάριδα. μῆνις, μήνιδος, μήνιδι, μήνιδα. *ſubtracto uero* δ, ἰωνικῶς *ſit* πάρις, πάριος, *ſicut* ὄφις, ὄφιος. Ἰλιάδος γ. Α.

ὀρόων πάριος δὲ θοῶς ἔκκληρος ὄρουσεν. *unde accusatiuus* πάριν, *qui à nominatiuo fit, sicut* ἀπὸ τοῦ ὄφις, ὄφιν. *et* μῆνις, μήνιος. Ὀδυσσείας γ.
Μήνιος ἐξ ὀλοῆς γλαυκώπιδος ὀβριμοπάτρης.
unde accusatiuus μῆνιν ἄειδε θεά. *nam Iones in nominibus desinentibus in* ις, *grauitonis, declinatis* διὰ τοῦ δος, *abijcientes* δ, *proprium faciunt genitiuum, quod non faciunt in* ὀξυτόνοις: *non enim dicunt* ἀσπὶς, ἀσπίδος, ἀσπίος. *sed horum usus uarius est.*

De nominibus in εις.

Ὁ τιμήεις. τοῦ τιμήεντος. τῷ τιμήεντι. τὸν τιμήεντα. ὦ τιμήεν, καὶ τιμήει κοινῶς, καὶ τιμήεις ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ τιμήεντε. τοῖν τιμηέντοιν. ὦ τιμήεντε. Πληθ. οἱ τιμήεντες. τῶν τιμηέντων. τοῖς τιμήεισι, καὶ τιμήεσσι. τοὺς τιμήεντας. ὦ τιμήεντες.

De nominibus in υς.

Ὁ δρύς. τοῦ δρέος. τῷ δρέϊ, καὶ δρεῖ. τὸν δρέα, καὶ δρήν. ὦ δρὺ κοινῶς, καὶ ὦ δρὺς ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ δρέε. τοῖν δρέοιν. ὦ δρέε. Πληθ. οἱ δρέες, δρεῖς. τῶν δρέων. τοῖς δρέσι. τοὺς δρέας, δρεῖς. ὦ δρέες, δρεῖς.

Ὁ νέκυς. τοῦ νέκυος. τῷ νέκυϊ. τὸν νέκυν. ὦ νέκυ κοινῶς, καὶ ὦ νέκυς ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ νέκυε. τοῖν νεκύοιν. ὦ νέκυε. Πληθ. οἱ νέκυες, νέκυς. τῶν νεκύων. τοῖς νέκυσι. τοὺς νέκυας, νέκυς. ὦ νέκυες, νέκυς.

Diminutiua in υς, *circunflexa, abiecto* σ, *paribus syllabis declinantur: ut* ὁ καμῦς. τοῦ καμῦ. τῷ καμῦ. τὸν καμῦν. ὁ διονῦς. τοῦ διονῦ. τῷ διονῦ. τὸν διονῦν. ὁ κλαυσῦς. τοῦ κλαυσῦ. τῷ κλαυσῦ. τὸν κλαυσῦν. *quorũ datiuus in* υ, *solũ*

absque ι, desinit: ut in prima simplicium declinatione dictum est, et in singulari numero tantum inflectũtur.

De nominibus in ους.

Ο βοῦς. τοῦ βοὸς, καὶ βοῦς ποιητικῶς. *non autem* βουὸς: *quoniam desinentia in* σ, *cum diphthongo, subiunctiuam uocalem diphthongi abijciunt in genitiuo, exceptis* κλεῖς, κλειδός. δαῖς, δαιτός. *&* παῖς, παιδός. τῷ βοΐ, *non autem* βοῖ κατὰ συναίρεσιν, *sicut* λητόϊ, λητοῖ: *quoniam datiuus dißyllabus extremam corripiens synæresim non patitur.* τὸν βόα, καὶ βοῦν. ὦ βοῦ. Δυϊκά. τὼ βόε. τοῖν βοῖν. ὦ βόε. Πληθ. οἱ βόες, βοῦς. τῶν βοῶν. τοῖς βουσὶ κοινῶς, καὶ βόεσι ἰωνικῶς. Ιλιάδος π. ἄλλοι δὲ ῥινοῖς, ἄλλοι δ᾽ αὐτοῖσι βόεσι. τοὺς βόας, βοῦς. ο, *&* α, *in* ου, *diphthongum contractis: non autem* βῶς, *secundum communem regulam,* τροπῇ τοῦ ο, καὶ α, εἰς ω μέγα. *quandoquidem in huiusmodi cõtractis casibus propria assignatur regula, quæ est,* ὅτι πᾶσα εὐθεῖα πληθυντικὴ εἰς σ, λήγουσα, καὶ συνῃρημένη κατὰ τὸ τέλος, τὴν αἰτιατικὴν ἔχει ὁμόφωνον καὶ ὁμόχρονον, καὶ τὴν κλητικὴν, ὦ βόες, βοῦς. *hanc eandem regulam paulo ante habes in* μείζονες, μείζους, *in comparatiuis in* ως.

Ο πούς. τοῦ ποδός. τῷ ποδί. τὸν πόδα. ὦ πούς.

De nominibus in ως.

Ο ἱδρώς. τοῦ ἱδρῶτος. τῷ ἱδρῶτι, καὶ ἱδρῷ. τὸν ἱδρῶτα, καὶ ἱδρῶ. ὦ ἱδρώς. Δυϊκά. τὼ ἱδρῶτε. τοῖν ἱδρώτοιν ὦ ἱδρῶτε. Πληθ. οἱ ἱδρῶτες. τῶν ἱδρώτων. τοῖς ἱδρῶσι. τοὺς ἱδρῶτας. ὦ ἱδρῶτες.

Ο ἥρως. τοῦ ἥρωος. τῷ ἥρωϊ. τὸν ἥρωα. ὦ ἥρως. καὶ

τὰ λοιπά.

Quo in loco aduertendum eſt, nomina in ως, *deſinentia oxytona* μονοσύλλαβα, *habentia unam ex conſonantibus tertiæ coniugationis grauitonorum, hoc eſt,* δ, θ, τ, *per* ος *purum uariari: ut* δμὼς, δμωός. θὼς, θωός. τρὼς, τρωός. *Quæ uero nullam dictarum conſonantium habent, ſi ſint* ἀπαθῆ, *hoc eſt, ſi non patiantur, per* τος *uariari: ut* φὼς, φωτὸς, *uir.* χρὼς, χρωτὸς, *corpus. ſi autem patiantur, abiecto* σ, *ad ſimilitudinem* Atticæ *declinationis uariari: ut* ὁ σῶς, τοῦ σῶ. ὁ ζὼς, τοῦ ζῶ. ὁ κῶς, τοῦ κῶ: ἀπὸ τοῦ σῶος, ἢ σάος, ζωὸς, κῶος ὁ πολίτης. *quorum* ὁ ζὼς *acuitur, quanquam ex craſi fiat, quoniam ex accentu graui & acuto non fit circunflexus.*

Ο ἔρως, τοῦ ἔρωτος κοινῶς, καὶ ἔρω ἀττικῶς. καὶ ὁ ἔρως, τοῦ ἔρου. τῷ ἔρῳ. τὸν ἔρον αἰολικῶς. Οδυ.ᾱ. Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος, καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο.

Ο μίνως. τοῦ μίνωος κοινῶς, καὶ μίνω ἀττικῶς. *nã* Attici *huiuſmodi nomina ad propriã referunt declinationẽ.*

De nominibus in λς.

Ο ἅλς. τοῦ ἁλός. τῷ ἁλί. τὸν ἅλα. ὦ ἅλς. Δυϊκά. τὼ ἅλε. τοῖν ἅλοιν. ὦ ἅλε. Πληθ. οἱ ἅλες. τῶν ἁλῶν. τοῖς ἁλσί. τοὺς ἅλας. ὦ ἅλες. *quod in maſculino genere ſal ſignificat, in fœminino uero mare, & in numero ſingulari tantum declinatur.*

De nominibus in ρς.

Ο μάκαρς. τοῦ μάκαρτος. τῷ μάκαρτι. τὸν μάκαρτα. ὦ μάκαρς. *quod nomen treis habet nominatiuos, uidelicet* ὁ μακάριος, τοῦ μακαρίου. *abiectis uero dua-*

bus extremis syllabis, ρ tamen ac σ manentibus, fit μάκαρς: expuncto deinde σ, fit μάκαρ, μάκαρος. Οδυσ. ε. τρὶς μάκαρες δαναοὶ, καὶ τετράκις οἱ τότ' ὄλοντο.

DE NOMINIBVS IN N.

& in primo in αν.

Ο Πάν. τοῦ πανός. τῷ πανί. τὸν πᾶνα. ὦ πάν. deus Arcadiæ. πᾶν uero παντὸς neutrum, ἀπὸ τοῦ πᾶς παντὸς, *adiectiuum est.*

Ο τιτάν. τοῦ τιτᾶνος. τῷ τιτᾶνι. τὸν τιτᾶνα. ὦ τιτάν. Δυϊκὰ. τὼ τιτᾶνε. τοῖν τιτάνοιν. ὦ τιτᾶνε. Πληθ. οἱ τιτᾶνες. τῶν τιτάνων. τοῖς τιτᾶσι. τοὺς τιτᾶνας. ὦ τιτᾶνες.

De nominibus in ην.

Ο ἕλλην. τοῦ ἕλληνος. τῷ ἕλληνι. τὸν ἕλληνα. ὦ ἕλλην.

Ο σωλήν. τοῦ σωλῆνος. τῷ σωλῆνι. τὸν σωλῆνα. ὦ σωλήν.

De nominibus in ιν.

Ο δελφίν. τοῦ δελφῖνος. τῷ δελφῖνι. τὸν δελφῖνα. ὦ δελφίν.

Aduertendum est, *nomina in* ιν *desinentia* δικατάληκτα, *hoc est, duarum terminationum appellari, quoniam in* ις, *etiam desinunt*: δελφὶς: *quod et* Theodorus *asserit, sic inquiens*: δικατάληκτά τε καλεῖται ὅτι παρὰ μὲν τοῖς ἀρχαίοις εἰς ις λήγει, παρὰ δὲ τοῖς νεωτέροις εἰς ιν. ἀκτὶν, καὶ ἀκτίς. ῥὶν, καὶ ῥὶς. *eadem tamen seruatur declinatio, & ubique* ι *manet productum. excipitur* τὶς, τινός. *quod* ι *habet natura correptum, nec* δικατάληκτον *est.*

De nominibus in υν.

Ο φόρκυν. τῦ φόρκυνος. τῷ φόρκυνι, καὶ φόρκυ κατὰ ἀποκοπὴν. τὸν φόρκυνα. ὦ φόρκυν. καὶ ἄλλως.

Ο φόρκυς. τοῦ φόρκυος. τῷ φόρκυϊ. τὸν φόρκυν. ὦ φόρκυς. καὶ ἄλλως.

Ο φόρκος. τοῦ φόρκου. τῷ φόρκῳ. τὸν φόρκον. ὦ φόρκε.

DE TERMINATIS IN ΩΝ.

Nomina in ων *desinentia aut acuuntur, ut* ἑλικὼν*: aut grauantur, ut* πλάτων*: aut circunflectuntur, ut* ποσειδῶν*. Oxytona enim, apposita* ος, *sylla-ba, faciunt genitiuum: sed in obliquis partim seruant* ω, μέγα, *ut* κοιτὼν, κοιτῶνος*: partim uero uertunt illud in* ο, μικρὸν, *ut* σαρπηδὼν, σαρπηδόνος*. Grauitona uero, aut adiuncta* ος *syllaba declinantur, nunc seruato* ω*, magno in obliquis, ut* πλάτων, πλάτωνος*: nunc in* ο*, paruum uerso, ut* σώφρων, σώφρονος*. aut per* ντ, ω *magno in* ο *paruum mutato, ut* θεράπων, θεράποντος*. At circunflexa ut plurimum* διὰ τοῦ ντ *declinantur, & in obliquis* ω*, magnum omnino seruant, ut* δημοφῶν, δημοφῶντος*. Sed quia huiusmodi nomina multa & uaria sunt, eundem ordinem in his seruabimus, quo & Ioannes Charax usus est: & primum de monosyllabis.*

Monosyllaba in ων *desinentia acuuntur, et apposita* ος *syllaba declinantur, seruantq;* ω*, magnum in obliquis. ut* πρὼν, πρωνός. κλὼν, κλωνὸς. θὼν, θωνός. χθὼν *uero* χθονὸς, *terra, per* ο*, paruum, quoniam solum fœminum: iccirco ab Herodiano* μόνηρες, *hoc est, unicum,*

siue solum dicitur.

Desinentia in ων, comparatiua, per ο, paruum declinantur, ut κρείσσων, κρείσσονος. χείρων, χείρονος. ἀρείων, ἀρείονος.

Desinentia in ων, patronymica, per ω, magnum uariantur: πηλείων, πηλείωνος. ἀτρείων, ἀτρείωνος. κρονίων *uero* κρονίονος, *apud poetas temporis quantitatem mutauit.* Ιλιάδος ξ.

Ζηνός δ' οὐκ ἂν ἔγωγε κρονίονος ἆσσον ἱκοίμην.

Diminutiua quoque in ων, seruant ω, μέγα: *ut* ζήνων, ζήνωνος. λάκων, λάκωνος. βάκχων, βάκχωνος. μορίων, μορίωνος.

Desinentia in ων, quæ à futuro uerborum deriuantur, per ο, paruum inflectuntur: νοήσω, νοήμων, νοήμονος. στήσω, στήμων, στήμονος.

Desinentia in ων, iambica, siue acuantur siue grauentur, seruant ω, μέγα, *si ante finalem ι, habeant:* τρίβων, τρίβωνος. σίμων, σίμωνος. πιθὼν, πιθῶνος. χιτὼν, χιτῶνος.

Desinentia in ων, oxytona, fœminina super duas syllabas, uertunt ω, magnum in ο, paruum: λαιστρυγὼν, λαιστρυγόνος. πηλεὼν, πηλεόνος.

Nomina gentilia in ων, grauitona, in obliquis seruant ω, μέγα. μύτων, μύτωνος. κύδων, κύδωνος. καδμείων, καδμείωνος. *excipitur* κίκων, κίκονος. *Si uero proprium sit nomen,* κίκωνος *facit. excipitur etiam* μαλθάων, μαλθάονος.

Desinentia in ων, purum grauitona, habentia ancipitem longam in antepenultima, per ο, paruum inflectuntur:

ctuntur: ἱκετάων, ἱκετάονος. μαχάων, μαχάονος. ἀρετάων, ἀρετάονος. ὠρίων uero ὠρίωνος, si ι correptum habeat. Euripides. τάτ' ἄστρα, καὶ τὸν ὠρίωνα δέρκομαι. Necessario enim quarta sedes iambum habet, qui non de sede secunda cederet, aut quarta, ut Horatius. Si uero productum, ὠρίονος facit. Homerus tamen ὠρίωνα dixit, ι existente longa. Οδυσ. λ̄. τὸν δὲ μετ' ὠρίωνα πελώριον εἰσενόησα. & Ιλιάδος χ̄.
ὄντε κύν' ὠρίωνος ἐπίκλησιν καλέουσιν.

Desinentia in ων, purum grauitona, ancipitem correptam in penultima habentia, per ω, μέγα uariantur: ἀμφιτρύων, ἀμφιτρύωνος. ἠετίων, ἠετίωνος.

Desinentia in ων, & quæ habent ε in penultima, ω, seruant in obliquis: πυλεὼν, πυλεῶνος. ποσειδέων, ποσειδέωνος.

Desinentia in βων, omnia per ω, μέγα inflectuntur: τρίβων, τρίβωνος. ἄμβων, ἄμβωνος. βουβὼν, βουβῶνος. ἀραβὼν, ἀραβῶνος.

Desinentia in γων, dissyllaba grauitona, διὰ τοῦ ω, μεγάλου uariantur: πώγων, πώγωνος. αἴγων, αἴγωνος.

Desinentia in δων, grauitona simplicia, ω, μέγα seruant in obliquis, φαίδων, φαίδωνος. σπάδων indifferens est. κνώδων uero κνώδοντος, quoniam compositum est παρὰ τὸ ὀδοὺς, ὀδόντος, cuius declinationem seruauit. ὡς παρὰ σοφοκλεῖ ἐν αἴαντι: πῶς σ' ἀποσπάσω. πικροῦ τοῦ δ' αἰόλου κνώδοντος ὦ τάλας. Est autem κνώδων proprie acuta ensis acies, sed pro ipso ense ponitur.

Desinentia in θων, quæ aliquam aspiratarum habent, siue tenuium, per ω, magnum inflectuntur: αἴθων, αἴθωνος.

αἴθωνος. σφὼν, σφῶνος. βράχων, βράχωνος. γλαύκων, γλαύκωνος. λάμπων, λάμπωνος. πλέτων, πλέτωνος.

Desinentia in λων, omnia per ω, magnum inflectuntur: ut ἀπόλλων, ἀπόλλωνος. βάλλων, βάλλωνος.

Desinentia in μων, & quæ habent ε ante μ, per ο, μικρὸν declinantur. ἡγεμὼν, ἡγεμόνος. κηδεμὼν, κηδεμόνος. Aliud autem habentia ante μ, ω, μέγα seruant in obliquis: ποταμὼν, ποταμῶνος. χειμὼν, χειμῶνος. λειμὼν, λειμῶνος. Si uero μ cum aliqua consonante implicitum sit, per ο, paruum uariatur. φράδμων, φράδμονος. ἄκμων, ἄκμονος.

Desinentia in νων, ω, μέγα seruant. ῥίνων, ῥίνωνος. κόνων, κόνωνος. ἀμείνων uero ἀμείνονος, quoniam comparatiuum. annotatur & κανὼν, κανόνος.

Desinentia in ρων, omnia per ω, μέγα uariantur. εἴρων, εἴρωνος. χείρων, χείρωνος, proprium nomen. comparatiuum uero χείρονος facit.

Desinentia in ζων, & quæ aliis non subiiciuntur regulis, per ω, μέγα inflectuntur. ῥίζων, ῥίζωνος. ἄζων, ἄζωνος. τὸ δὲ μείζων, μείζονος, & ὀλίζων, ὀλίζονος, ἀπὸ τοῦ ὀλίγων, comparatiua sunt, & communis generis.

Desinentia in ξων, & quæ non habent participialia nomina, διὰ τοῦ ω, μεγάλου κλίνονται. δράξων, δράξωνος. ἄξων, ἄξωνος.

Desinentia in σων, per ω, μέγα declinantur. γράσσων, γράσσωνος. θράσων, θράσωνος. ἰάσων uero ἰάσωνος, παρὰ τῷ ποιητῇ.

Aduertendum est nomina participialia, etsi sub aliqua dictarum regularum cadant, διὰ τοῦ ντ declinari: ut

ut χαρναβὼν, χαρναβῶντος. οὐκαλέγων, οὐκαλέγοντος, Troiani nomen. Ιλιάδος γ̄. οὐκαλέγωντε, καὶ ἀνθήνωρ πεπνυμένω ἄμφω. κελάδων, κελάδωντος. ὑψίζων, ὑψίζοντος. φαέθων, φαέθοντος. Neque hoc ignorandum, *quædam esse nomina, quæ cum duabus regulis ſubiecta ſint, ſecundum utranque declinantur: ut* χάρων, *quod quatenus participiale eſt* ἀπὸ τοῦ χαίρειν, κατ᾽ εὐφημισμὸν, χάροντος *facit: quatenus uero deſinit in* ρων, χάρωνος. *ſic & δράκων, quatenus habet fœmininum* διὰ τοῦ αινα, *per* ντ *uariatur:* δράκων, δράκοντος: *quatenus uero in* κων, δράκωνος *facit.*

Deſinentia in ων, *ſi in penultima* αι *diphthongum habuerint, per* ω, *magnum inflectuntur,* αἰγαίων, αἰγαίωνος. βαίων, βαίωνος. ἀθηναίων, ἀθηναίωνος.

Compoſita in ων, *ſimplicium ſeruant declinationem.* φιλοπλάτων, φιλοπλάτωνος. ἀσυγείτων, ἀσυγείτωνος. *Seruant etiam & tonum.* Excipiuntur *diſſyllaba, quæ cum ſint* ὀξύτονα, *in penultimam retrahunt accentum: ut* χιτὼν, χαλκοχίτων, μονοχίτων: αἰὼν, μακραίων.

Deſinentia in ων, *circunflexa,* διὰ τοῦ ντ κλίνονται, *ſeruantq́;* ω, μέγα *in obliquis.* ξενοφῶν, ξενοφῶντος. ἀγλαοφῶν, ἀγλαοφῶντος. δημοφῶν, δημοφῶντος. Excipitur ποσειδῶν, ποσειδῶνος, & ταῶν, ταῶνος, & τυφῶν, τυφῶνος, ἀπὸ τοῦ τύφω, τὸ καίω, *hoc eſt, ardeo,* καὶ ἁπλικῶς τυφὼς, τυφῶ. *dicitur &* τυφεὼν, τυφεῶνος: & τυφοεὺς, τυφοέως: *et* τυφάων, τυφάωνος. *Inueniuntur etiam apud poetas* δημοφόων, & δημοκόων, *quæ perfecta ſunt eorũ quæ ſunt* δημοφῶν *et* δημοκῶν.

nam

nam ex ο, *&* ω μέγα *fit crasis in* ω, μέγα, *& ex acuto & graui fit circunflexus accentus. Sic &* ποσειδῶν, *ab eo quod est* ποσειδέων, *siue* ποσειδάων.

De uocatiuo horum nominum in ων *desinentium.*

Aduertendum est, desinentia in ων, *oxytona, eundem habere nominatiuum & uocatiuum: ut* ὁ ἐλαιὼν, ὦ ἐλαιών. ὁ ἑλικὼν, ὦ ἑλικὼν. *Similiter circunflexa, ut* ὁ ξενοφῶν, ὦ ξενοφῶν. *Excipitur* ὁ ποσειδῶν, ὦ πόσειδον, καὶ ποσείδαον, ἀπὸ τοῦ ποσειδάων, ποσειδάονος. *Grauitona uero à genitiuo formant suum uocatiuum, abiecta finali syllaba: ut* τρύφων, τρύφωνος, ὦ τρύφων. θέων, θέωνος, ὦ θέων. λέων, λέοντος, ὦ λέον. *Sed aduertendum est, quædam composita polysyllaba in* ον *facere uocatiuum, accentu in antepenultimam retracto: ut* ἀγαμέμνων, ἀγαμέμνονος, ὦ ἀγάμεμνον. ἀπόλλων, ἀπόλλωνος, ὦ ἄπολλον. *at Aeoles corripiunt* ω, *in uocatiuo casu omnium nominum in* ων, *desinentium: ut* ἀηδὼν, ὦ ἀηδόν. χελιδὼν, ὦ χελιδόν.

Παραδείγματα.

Ο ἑλικὼν. τοῦ ἑλικῶνος. τῷ ἑλικῶνι. τὸν ἑλικῶνα. ὦ ἑλικών. Δυϊκὰ. τὼ ἑλικῶνε. τοῖν ἑλικώνοιν. ὦ ἑλικῶνε. Πληθυ. οἱ ἑλικῶνες. τῶν ἑλικώνων. τοῖς ἑλικῶσι τοὺς ἑλικῶνας. ὦ ἑλικῶνες.

Ο ποσειδῶν. τοῦ ποσειδῶνος. τῷ ποσειδῶνι. τὸν ποσειδῶνα, καὶ ποσειδῶν κατὰ ἀποκοπὴν, ὦ πόσειδον.

Ο πλάτων. τοῦ πλάτωνος. τῷ πλάτωνι. τὸν πλάτωνα. ὦ πλάτων.

Ο ἀπόλλων. τοῦ ἀπόλλωνος. τῷ ἀπόλλωνι. τὸν ἀπόλλωνα, καὶ ἀπόλλω κατ᾽ ἀποκοπὴν. ὦ ἄπολλον.

Terminata

TERMINATA IN Ξ. Ψ. ET Ρ.

Nomina in ξ, καὶ ψ, desinentia, in obliquis uocalem seruant nominatiui: ut νάρθηξ, νάρθηκος. σκώληξ, σκώληκος. Excipitur ἀλώπηξ, ἀλώπεκος, quod η, in ε, uertit: ut κύκλωψ, κύκλωπος. μώλωψ, μώλωπος. Omne nomen in aliquam duplicium desinens, aut aspiratam habet in obliquis, aut tenuem, aut mediam. Desinentia in ξ, consonantes secundæ coniugationis grauitonorum seruant in obliquis, hoc est, γ, κ, χ: ut ὄρτυξ, ὄρτυγος. κόραξ, κόρακος. ὄνυξ, ὄνυχος. & datiuum pluralem in ξ mittunt. Desinentia uero in ψ, consonantes primæ coniugationis seruant, uidelicet β, π, φ: ut ἄραψ, ἄραβος. κύκλωψ, κύκλωπος. κίνυψ, κίνυφος. & datiuum pluralem in ψι, mittunt, de quibus paulo post.

Παραδείγματα.

Ὁ ἅρπαξ. τοῦ ἅρπαγος. τῷ ἅρπαγι. τὸν ἅρπαγα. ὦ ἅρπαξ. Δυϊκὰ. τὼ ἅρπαγε. τοῖν ἁρπάγοιν. ὦ ἅρπαγε. Πλη. οἱ ἅρπαγες. τῶν ἁρπάγων. τοῖς ἅρπαξι. τοὺς ἅρπαγας. ὦ ἅρπαγες.

Ὁ κόραξ. τοῦ κόρακος. τῷ κόρακι. τὸν κόρακα. ὦ κόραξ.

Ὁ ἄναξ. τοῦ ἄνακτος. τῷ ἄνακτι. τὸν ἄνακτα. ὦ ἄναξ, καὶ ὦ ἄνα. Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις. Καὶ γὰρ τάφον, ὦ ἄνα σεῖο κρῆτες ἐτεκτόναντο. Quo in loco sciendum est, genitiuum huius nominis, hoc est, ἄνακτος, ἐκ τοῦ ἄναχος factum esse, παρεμπλώσει τοῦ τ. & quoniam tenuis tenuem, & crassa crassam præcedere debet, χ, in propriam tenuem, κ scilicet, mutatum est. Quidam tamen uolunt proprium genitiuum ἄνακος

esse,

esse, διὰ τοῦ κ, *sed ut à nominatiuo proprij nominis, hoc est*, ὁ ἄνακος, τοῦ ἀνάκου *differat, interpositum est* τ, *& sic* ἄνακτος *factum est*.

Ο ὄνυξ. τοῦ ὄνυχος. τῷ ὄνυχι. τὸν ὄνυχα. ὦ ὄνυξ.

Ο τέττιξ. τοῦ τέττιγος. τῷ τέττιγι. τὸν τέττιγα. ὦ τέττιξ.

Ο κήρυξ. τοῦ κήρυκος. τῷ κήρυκι. τὸν κήρυκα. ὦ κήρυξ.

Ο βῶξ. τοῦ βωκός. τῷ βωκί. τὸν βῶκα. ὦ βῶξ.

TERMINATA IN ρ.

Ο μάκαρ. τοῦ μάκαρος. τῷ μάκαρι. τὸν μάκαρα. ὦ μάκαρ. Δυϊκὰ. τὼ μάκαρε. τοῖν μακάροιν. ὦ μάκαρε. Πληθ. οἱ μάκαρες. τῶν μακάρων. τοῖς μάκαρσι. τοὺς μάκαρας. ὦ μάκαρες.

Ο σωτήρ. τοῦ σωτῆρος. τῷ σωτῆρι. τὸν σωτῆρα. ὦ σῶτερ.

Ο δαήρ. τοῦ δαέρος. τῷ δαέρι. τὸν δαέρα. ὦ δάερ.

Ο ἀνήρ. τοῦ ἀνέρος, καὶ ἀνδρός. τῷ ἀνέρι, καὶ ἀνδρὶ. τὸν ἀνέρα, καὶ ἄνδρα. ὦ ἄνερ. Δυϊκὰ. τὼ ἀνέρε, καὶ ἄνδρε. τοῖν ἀνέροιν, καὶ ἀνδροῖν. ὦ ἀνέρε, καὶ ἄνδρε. Πληθ. οἱ ἀνέρες, καὶ ἄνδρες. τῶν ἀνέρων, καὶ ἀνδρῶν. τοῖς ἀνδράσι, καὶ ἄνδρεσσι ποιητικῶς. τοὺς ἀνέρας, καὶ ἄνδρας. ὦ ἀνέρες, καὶ ἄνδρες.

Ο πατὴρ. τοῦ πατέρος, καὶ πατρὸς. τῷ πατέρι, καὶ πατρὶ. τὸν πατέρα μόνον. ὦ πάτερ ἡμέτερε κρονίδη ὕπατε κρειόντων. &c.

Hic aduertendum est, ex nominibus in ηρ exeuntibus, quædam pati syncopam in omnibus obliquis, nisi quid prohibeat: sicut est ὁ ἀνὴρ, τοῦ ἀνέρος, καὶ ἀν-

δρὸς.

δρὸς. ἀνρὸς *tamen eſſe debuerat, ſed* ν *ante* ρ *neque in comprehenſione, neque in diſtinctione locum habet: in comprehenſione, quoniam immutabilis præcedere non poteſt aliam immutabilem in eadem ſyllaba comprehenſam, niſi* μν, *ut* μνᾶ, μνῆμα: *in diſtinctione uero, quoniam* ρ, *non uult aliam habere conſonantem iuxta ſe, præter alterum* ρ, *ut* ἄῤῥωςος. *ideo interpoſitum eſt* δ, *&* ἀνδρὸς *factum eſt. Cuius accuſatiuus ſingularis eſt* ἄνδρα παροξυτόνως, ἀπὸ τοῦ ἀνέρα. *licet ex communi regula accuſatiuus ſingularis in eadem ſyllaba accentum habere debeat, in qua & genitiuus; ſed ab ea excipiuntur nomina quintæ declinationis, quorum genitiuus diſſyllabus in* ος *deſinit. in ijs enim genitiuus acuitur, accuſatiuus uero grauatur, ut* βοὸς, βόα. διὸς, δία. *ſic* ἀνδρὸς, ἄνδρα. *tanquam diſſyllabum faciens genitiuum in* ος. *Patitur etiam ſyncopam* ὁ πατὴρ *in omnibus obliquis, niſi quid obſtet, ut dictum eſt. nam non dicimus in accuſatiuo* τὸν πάτρα, *ne coincidat cum nominatiuo* ἡ πάτρα, *quod Doricum eſt, pro* ἡ πάτρη, *cuius genitiuus eſt* τῆς πάτρας. *Demoſthenes* περὶ ςεφάνου, Οἱ δὲ πάτρας ἕνεκα σφετέρας εἰς δῆριν ἔθεντο ὅπλα, *hoc eſt, patriæ gratia. Etiam ex huiuſmodi nominibus quatuor annotantur, hoc eſt,* σωτὴρ, δαὴρ, ἀνὴρ, πατὴρ: *quæ proprium faciunt uocatiuum in* ερ, *accentu etiam in penultimam retracto: quoniam deſinentia in* ρ, *ſupra unam ſyllabam, ſi extremam habent correptam, accentum retrahunt in penultimam: ut* σῶτερ, δάερ, ἄνερ, πάτερ. *Duo horum etiam datiuum plura-*

lem

lem proprium faciunt, hoc eſt, ἀνὴρ, ἀνδράσι. & πατὴρ, πατράσι. ἀπὸ τοῦ ἀνδρὶ, καὶ πατρὶ, *datiuis ſingularibus,* τροπῇ τοῦ ι εἰς α, καὶ προσθέσει τῆς σι. *Inuenitur etiam* ἄνδρεσσι, *à nominatiuo plurali* ἄνδρες, *adiuncta* σι *ſyllaba.* Οδυσσείας λ̄. Δωτίνην τελέσω, πομπήν δ' ἄνδρεσσι μελήσει.

Ο φθεὶρ. τοῦ φθειρὸς. τῷ φθειρὶ. τὸν φθεῖρα. ὦ φθείρ.

Ο μάρτυρ. τοῦ μάρτυρος. τῷ μάρτυρι. τὸν μάρτυρα. ὦ μάρτυρ. Declinatur etiam, ὁ μάρτυρος. τοῦ μαρτύρου. τῷ μαρτύρῳ. &c.

Ιλιάδος ᾱ. τὼ δ' αὐτὼ μάρτυροι ἔστων.

Ο ἕκτωρ. τοῦ ἕκτορος. τῷ ἕκτορι. τὸν ἕκτορα. ὦ ἕκτωρ.

Ο ἰχώρ. τοῦ ἰχῶρος. τῷ ἰχῶρι. τὸν ἰχῶρα. ὦ ἰχώρ.

Deſinentia in ωρ, ὀξύτονα, *ſiue monoſyllaba ſint ſiue polyſyllaba, & grauitona, etiam habentia* λ *ante* ω, *in obliquis ſeruant* ω, μέγα: *ut* φὼρ, φωρός. ἰχὼρ, ἰχῶρος. πέλωρ, πέλωρος. *Cætera uero mutant* ω, μέγα *in* ο, μικρὸν, *ut* ἕκτωρ, ἕκτορος. μέντωρ, μέντορος. *Poetæ tamen metri gratia & producta corripiunt, et correpta producunt.*

TERMINATA IN Ψ.

Deſinentia in ψ, *aut* β, *habent in obliquis aut* π, *aut* φ, *ut ſupra dictum eſt: ſed uniuerſaliter per* π, *uariantur, ſiue monoſyllaba ſint, ſiue polyſyllaba, ut* ὢψ, ὠπὸς. κύκλωψ, κύκλωπος. *Quatuor inueniuntur monoſyllaba, quæ per* β, *inflectuntur:* φὰψ, φαβός. φλὲψ, φλεβὸς. νὶψ, νιβός. λὶψ, λιβός. *& diſſyllaba totidem,* ἄραψ, ἄραβος. χάλυψ, χάλυβος. χέρνιψ,

χέρνιβος.

χέρνιβος. θάρυψ, θάρυβος. Tria uero διὰ τοῦ φ, κύνιψ, κνώιφος. σκύραψ, σκύραφος. κατῆλιψ, κατήλιφος. At compoſita ἀπὸ τοῦ τρίβω, διὰ τοῦ β, inflectuntur, παιδότριψ, παιδότριβος. οἰκότριψ, οἰκότριβος. Aduertendum autem eſt, nomina in οψ ſuper unam ſyllabam per ο, μικρὸν ſcribi: αἰθίοψ, αἰθίοπος. μέροψ, μέροπος. οἴνοψ, οἴνοπος. Annotantur κύκλωψ, μώλωψ, σκόλωψ, κώνωψ, νυκτάλωψ, διὰ τοῦ ω μεγάλου.

Παραδείγματα.

Ο ἄραψ. τοῦ ἄραβος. τῷ ἄραβι. τὸν ἄραβα. ὦ ἄραψ. Δυϊκὰ. τὼ ἄραβε. τοῖν ἀράβοιν. ὦ ἄραβε. Πληθ. οἱ ἄραβες. τῶν ἀράβων. τοῖς ἄραψι. τοὺς ἄραβας. ὦ ἄραβες.

Ο κύκλωψ. τοῦ κύκλωπος. τῷ κύκλωπι. τὸν κύκλωπα. ὦ κύκλωψ.

Ο κίνυψ. τοῦ κίνυφος. τῷ κίνυφι. τὸν κίνυφα. ὦ κίνυψ.

De nominibus fœmininis.

F Oemininorum nominum octo ſunt literæ finales, α. η. ω. ν. ξ. ρ. σ. ψ.

Deſinentia in α, & in η, fœminina æquiſyllabica, ſecundæ ſunt declinationis ſimplicium. Quæ uero in ω, deſinunt, quartæ ſunt declinationis contractorum, & in ους κατὰ κρᾶσιν faciunt genitiuum, de quibus proprio loco dicetur. Nunc de alijs terminationibus, & primo de ijs, quæ in ν deſinunt.

In ν.

Fœminina in αν, aut in εν, non inueniuntur, ſed in ην, ιν, υν, & ων.

Deſinentia in ην, fœminina, adiecta ος, ſyllaba faciunt genitiuum, ſeruantq; η in obliquis: ut τροιζὴν, τροιζήνος.

τροιζῆνος. συρὴν, συρῆνος. excipitur φρὴν, φρενὸς, eo quòd monoſyllabum eſt. Inuenitur autem & γλὴν indeclinabile, ἀπὸ τοῦ γληνὴ, ἀποβολῇ τοῦ η.

Η σειρήν. τῆς σειρῆνος. τῇ σειρῆνι. τὴν σειρῆνα. ὦ σειρὴν. Δυϊκά. τὰ σειρῆνε. ταῖν σειρήνοιν. ὦ σειρῆνε. Πλη. αἱ σειρῆνες. τῶν σειρήνων. ταῖς σειρῆσι. τὰς σειρῆνας. ὦ σειρῆνες.

Η φρὴν. τῆς φρενὸς. τῇ φρενὶ. τὴν φρένα. ὦ φρὴν.

Deſinentia in ιν, δικατάληκτα ſimplicia, acuunt extremam, & adiectione ος, faciunt genitiuum, ſeruantq́; ubique ι, productum, ſicut & maſculina: ut σαλαμὶν, σαλαμῖνος. ἀκτὶν, ἀκτῖνος. dicuntur autem δικατάληκτα, quòd nunc in ν, nunc in σ deſinunt, ut ſupra dictum eſt.

Η σαλαμὶν, καὶ σαλαμὶς. τῆς σαλαμῖνος. τῇ σαλαμῖνι. τὴν σαλαμῖνα. ὦ σαλαμὶν, καὶ ὦ σαλαμίς. & alia ſimiliter.

Deſinentia in ων, fœminina pauca ſunt, & appoſita ος, faciunt genitiuum, ſeruantq́; in obliquis υ, productum, quemadmodum & maſculina.

Η γόρτυν. τῆς γόρτυνος. τῇ γόρτυνι. τὴν γόρτυνα. ὦ γόρτυν.

In ων, deſinentia fœminina aut grauantur, ut τρήρων, μήκων: aut acuuntur, ut τρυγὼν, ἀηδὼν: nunquam autem circunflectuntur.

Deſinentia in ων, grauitona, appoſita ος, ſyllaba, ac etiam ω, magno ſeruato, genitiuum faciunt, ut μήκων, μήκωνος. Similiter & urbium nomina, ſiue oxytona ſint, ſiue grauitona, ut πυθὼν, πυθῶνος. σιδὼν, σιδῶνος.

δῶνος. καλυδὼν, καλυδῶνος. πλαδρὼν, πλαδρῶνος. κρώτων, κρώτωνος. λακεδαίμων uero seruans simplicis declinationẽ, λακεδαίμονος facit. δαίμων enim δαίμονος.

Desinentia in ων, ὀξύτονα, & quæ non sint urbium nomina, uertunt in obliquis ω μέγα in ο μικρὸν, ut τρυγὼν, τρυγόνος. χελιδὼν, χελιδόνος. excipitur μελεδὼν, μελεδῶνος. & τυφεὼν, τυφεῶνος. & τυφεδὼν, τυφεδῶνος.

Etiam in δων, nomina urbium, & quæ habent η, in penultima, uertunt ω, μέγα in ο, μικρὸν: ἰσηδὼν, ἰσηδόνος. ἀσπληδὼν, ἀσπληδόνος. ἀνθηδὼν, ἀνθηδόνος. στερηδὼν, στερηδόνος. καρχηδὼν, καρχηδόνος. His similia sunt & ἑρμηὼν, ἑρμηόνος. βιὼν, βιόνος. ἠϊὼν, ἠϊόνος. ὀλοσσὼν, ὀλοσσόνος. poetæ tamen nunc producta corripiunt, nunc correpta producunt, ut metri necessitas exigit.

Παραδείγματα.

Η χελιδὼν. τῆς χελιδόνος. τῇ χελιδόνι. τὴν χελιδόνα. ὦ χελιδών. Δυϊκὰ. τὰ χελιδόνε. ταῖν χελιδόνοιν. ὦ χελιδόνε. Πληθ. αἱ χελιδόνες. τῶν χελιδόνων. ταῖς χελιδόσι. τὰς χελιδόνας. ὦ χελιδόνες.

Η μήκων. τῆς μήκωνος. τῇ μήκωνι. τὴν μήκωνα. ὦ μήκων. &c.

DE NOMINIBVS FOEM. IN ξ.

Desinentia in αξ, fœminina simplicia, polysyllaba, per κ declinantur, ac extremam corripiunt, unde circunflectunt penultimam, quæcunque eam natura longam habent: ut αὖλαξ, αὔλακος. κλῖμαξ, κλίμακος. πῖδαξ, πίδακος. θρῖδαξ, θρίδακος.

Παραδείγμα.

Η κλῖμαξ. τῆς κλίμακος. τῇ κλίμακι. τὴν κλίμακα. ὦ κλῖμαξ. Δυϊκά. τὰ κλίμακε. ταῖν κλιμάκοιν. ὦ κλίμακε. Πληθ. αἱ κλίμακες. τῶν κλιμάκων. ταῖς κλίμαξι. τὰς κλίμακας. ὦ κλίμακες.

Η γυναιξ ἄχρηστον, pro quo utimur ἡ γυνὴ secundæ declinationis. τῆς γυναικὸς, à nominatiuo γύναιξ. τῇ γυναικί. τὴν γυναῖκα. ὦ γύναι ἀπὸ τοῦ γύναιξ, ἀποβολῇ τοῦ ξ.

Η αἶξ. τῆς αἰγός. τῇ αἰγί. τὴν αἶγα. ὦ αἶξ.

Η πήληξ. τῆς πήληκος. τῇ πήληκι. τὴν πήληκα. ὦ πήληξ.

Η ἕλιξ. τῆς ἕλικος. τῇ ἕλικι. τὴν ἕλικα. ὦ ἕλιξ.

Η ἄντυξ. τῆς ἄντυγος. τῇ ἄντυγι. τὴν ἄντυγα. ὦ ἄντυξ.

Η νύξ. τῆς νυκτός. τῇ νυκτί. τὴν νύκτα. ὦ νύξ. ἐκ τοῦ νυχὸς, νυχί. πλεονασμῷ τοῦ τ, καὶ τροπῇ τοῦ χ εἰς κ, sicut ἄναξ, ἄνακτος.

De terminatis in ρ.

Η δάμαρ, καὶ δάμαρς. τῆς δάμαρτος. τῇ δάμαρτι. τὴν δάμαρτα. ὦ δάμαρ, καὶ ὦ δάμαρς.

Η χείρ. τῆς χειρός. τῇ χειρί. τὴν χεῖρα. ὦ χείρ. Δυϊκά. τὼ χεῖρε masculino genere, non autem τὰ χεῖρε. (similiter & τὼ γυναῖκε, & τὼ πόλιε, & alia multa priscorum more) ταῖν χεροῖν, ut plurimum, abiecto ι τῆς ει διφθόγγου. ὦ χεῖρε. Πληθυντικά. αἱ χεῖρες. τῶν χειρῶν. ταῖς χερσὶ, καὶ χείρεσι ἰωνικῶς. τὰς χεῖρας. ὦ χεῖρες. Inuenitur etiam apud poetas ἡ χείρ. τῆς χερός. τῇ χερί. τὴν χέρα. ἄνευ τοῦ ι.

Η μήτηρ.

Η μήτηρ. τῆς μητέρος, καὶ μητρὸς. τῇ μητέρι, καὶ μητρί. τὴν μητέρα *solum: (quoniam si* μῆτρα *diceretur, coincideret cum hoc nomine* ἡ μῆτρα, τῆς μήτρας, *quod matricem significat)* ὦ μῆτερ. Datiuus pluralis ταῖς μητράσι, *sicut* πατράσι.

Η θυγάτηρ. τῆς θυγατέρος, καὶ θυγατρός. τῇ θυγατέρι, καὶ θυγατρί. τὴν θυγατέρα, καὶ θύγατρα. ὦ θύγατερ. Datiuus pluralis ταῖς θυγατράσι. *sicut* μητράσι.

Η δημήτηρ. τῆς δημήτερος καὶ δήμητρος. τῇ δημήτερι. καὶ δήμητρι. τὴν δημήτερα, καὶ δήμητρα. ὦ δήμητερ.

Η γαστήρ. τῆς γαστέρος, καὶ γαστρός. τῇ γαστέρι, καὶ γαστρὶ. τὴν γαστέρα *solum*. ὦ γαστήρ.

In ωρ, *non inueniuntur quæ sint fœminini generis solum, sed communis: ut* ὁ καὶ ἡ ἀπάτωρ, τοῦ καὶ τῆς ἀπάτορος. ὁ καὶ ἡ πανταμάτωρ, τοῦ καὶ τῆς πανταμάτορος.

DE TERMINATIS IN Σ.

Η Τριάς. τῆς τριάδος. τῇ τριάδι. τὴν τριάδα. ὦ τριάς.

Η δαίς. τῆς δαιτός. τῇ δαιτί. τὴν δαῖτα. ὦ δαίς.

Η κακότης. τῆς κακότητος. τῇ κακότητι. τὴν κακότητα. ὦ κακότης.

Η θέμις. τῆς θέμιδος κοινῶς, καὶ θέμιθος δωρικῶς, καὶ θέμιστος πλεονασμῷ τοῦ σ. τῇ θέμιδι, καὶ θέμιτι, καὶ θέμιστι: *& in aliis casibus similiter*.

Η μῆνις. τῆς μήνιδος κοινῶς, καὶ μήνιος ἰωνικῶς. τῇ μήνιδι. τὴν μήνιδα, καὶ μῆνιν. ὦ μῆνι, καὶ ὦ μῆνις.

Η θέτις. τῆς θέτιδος κοινῶς, καὶ θέτιος ἰωνικῶς. τῇ θέτιδι, καὶ θέτι ἰωνικῶς, ἀποβολῇ τοῦ δ, καὶ κράσει τῶν

δύο ιι, εἰς ἓν μακρόν. τὴν θέτιν. ὦ θέτι, καὶ ὦ θέτις.

Η μῆτις. τῆς μήτιδος. τῇ μήτιδι, καὶ μήτιϊ, καὶ μήτι.

Ὀδυσσείας ν̄. ἐγὼ δὲ ἐν πᾶσι θεοῖσι Μήτι τε κλέομαι, καὶ κέρδεσιν.

Η ὀπόεις. τῆς ὀπόεντος. τῇ ὀπόεντι. τὴν ὀπόεντα. ὦ ὀπόεν.

Η ἐριννύς. τῆς ἐριννύος. τῇ ἐριννύϊ. τὴν ἐριννὺν κοινῶς, καὶ ἐριννύδα ποιητικῶς. ὦ ἐριννύς.

Η ἅλς. τῆς ἁλός. τῇ ἁλί. τὴν ἅλα. ὦ ἅλς.

Desinentia in ως, fœminina & communia, siue βαρύτονα sint, siue περισπώμενα, siue προπαροξύτονα Attica, in ω faciunt genitiuum, ἡ ἅλως, τῆς ἅλω. ἡ ἕως, τῆς ἕω. ἡ ἥως, τῆς ἥω. ὁ καὶ ἡ δύσκερως, τοῦ καὶ τῆς δύσκερω. Sed de his in quarta contractorum declinatione latius dicetur.

Duo inueniuntur fœminina in ως, oxytona, quæ in ους faciunt genitiuum per synæresim. ἡ αἰδὼς, τῆς αἰδόος, καὶ αἰδοῦς. ἡ ἠὼς, τῆς ἠόος, καὶ ἠοῦς. Horum tres accusatiui adnotantur absque ν, τὴν ἕω, κέω, κῶ.

Η λαίλαψ. τῆς λαίλαπος. τῇ λαίλαπι. τὴν λαίλαπα. ὦ λαίλαψ.

Η ὄψ. τῆς ὀπός. τῇ ὀπί. τὴν ὄπα. ὦ ὄψ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΟΥΔΕΤΕΡΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ.

NEutrorum nominum sex sunt literæ finales, α, ι, υ, ν, ρ, σ. τὸ βῆμα. τὸ μέλι. τὸ πῶϋ. τὸ ξύλον. τὸ ὕδωρ. τὸ δέμας. η, uero & ο, μικρὸν, & ω, μέγα etsi in eas aliqua neutra desinant, non ob hoc tamen finales literæ appellandæ sunt, cum huiusmodi

nomina

nomina apocopen patiantur.

In η, *ut* τὸ κάρη, ἀπὸ τοῦ κάρηνον. Ἰλιάδος χ.

Κάρη δ' ἅπαν ἐν κονίῃσι κεῖτο πάρος χαρίεν.

uel, ut quibusdam placet, ἀπὸ τοῦ κάρα, τροπῇ τοῦ α εἰς η, ἰωνικῶς. Κάρα *uero quidam uolunt* ἀπὸ τοῦ κάρανον: *quod* Doricum *est.* Θεόκριτος ἐν δραπέτῃ. εὐπλόκαμον τὸ κάρανον, ἔχει δ' ἰταμὸν τὸ πρόσωπον. *Quidã uero* τὸ κάρα, τοῦ κάρατος, τῷ κάρατι *declinant. Inuenitur etiam* τὸ κάρηαρ, τοῦ καρήατος. Apollonius Argonaut. 4. ἕλον δ' ἀπὸ χερσὶ καρήατος ἠρέμα πέπλον. τῷ καρήατα. Καλλίμαχος. Ὣς ὁ μὲν εἰπὼν μῦθον ἐπεκρήηνε καρήατι. Καὶ συγκοπῇ, κάρητος, κάρητι. Ὀδυσσείας ο.

Ὡς οἱ ὑπέστην πρῶτον, ἐμῷ δ' ὑπένευσα κάρητι.

Etiam ἡ καρὴ, τῆς καρῆς, ὀξυτόνως. Καλλίμαχος.

Ἄρτεμι, σήν τε καρὴν ὤμοσα, σόν δε βίον.

Etiam ἡ κρὰς, τῆς κρατός. Ὀδυσσείας ι.

Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος ῥέει ἀγλαὸν ὕδωρ.

τῇ κρατί. Ὀδυσσείας χ.

Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὔτυκτον ἔθηκεν.

Super hoc tamen dubitat Eustathius ἐν τῷ μ τῆς Ὀδυσσείας, *an sit masculini generis, an fœminini, ubi dicit:* φέρει δὲ κρατὶ ἑκάστῳ φῶς ἐξαρπάξασα νεὼς κυανοπρώροιο. *sic enim legit ipse.* κόϊντος *autem in undecimo, fœminino genere indubitanter usus est.* δινήσας περὶ κρατὶ θοῇ καλὰ νεῦρα βόεια. *Inuenitur etiã* κράατι. Ὀδυσσείας χ.

Σῷ δ' αὐτοῦ κράατι τίσεις.

& κράατα *in plurali.* Ἰλιάδος τ.

Ἀλλ' ἄρα ἥ γε κατ' ἀνδρῶν κράατα βαίνει.

ὅ ἐςι κατὰ κεφαλάς.
& κρᾶτα Apollonius Argonauticῶn quarto:
Κρᾶτα δ' εὐφύλλοις, ἐτεμένοι ἀκρεμόνεσσι.
Sed de hoc satis.

In ο, quoque multa exeunt neutra nomina, abiecto ν, ἔθει ἀττικῷ: ut τοιοῦτο, τηλικοῦτο, ἄλλο, τοῦτο, ἐκεῖνο. quæ cum in ν, etiam desinere inueniantur, ut τοιοῦτον, τοσοῦτον: non erit ο, propria eorum terminatio.

In ω, μέγα etiam κατὰ ἀποκοπὴν, ut δῶ, ἀπὸ τοῦ δῶμα.

De neutris in α.

Τὸ σῶμα. τοῦ σώματος. τῷ σώματι. τὸ σῶμα. ὦ σῶμα.

Τὸ μέγα. τοῦ μεγάλου. τῷ μεγάλῳ. τὸ μέγα. ὦ μέγα. ἑτερόκλιτον est, sicut & masculinum eius, ὁ μέγας, τοῦ μεγάλου.

Nomina literarum indeclinabilia sunt, τὸ ἄλφα. τὸ βῆτα. τὸ δέλτα. &c.

Αλιφα uero, & λίπα, & ὕφα, & σκέπα, & γάλα, et κάρα, etsi in α desinant, non tamen est propria eorum terminatio, quoniam ἀποκοπὴν patiuntur: eorum uero perfecta sunt, ἄλιφαρ, λιπαρὸν, ὕφασμα, σκέπασμα, γάλαξ, κάρανον, ut dictum est. Γάλαξ tamen non dicimus, cum nullum neutrum in ξ, desinat, quanquam eius obliqui in usu habeantur: τοῦ γάλακτος. τῷ γάλακτι, πλεονασμῷ τοῦ τ, sicut ἄναξ, ἄνακτος. sic & νίφα, ἀπὸ τοῦ νιφὰς νιφάδος.

De neutris in ι.

In ι, desinentia unum solum inuenitur, quod græcum sit, τὸ μέλι: & uariatur per τος. τὸ μέλι. τοῦ μέλι-

τος.

τος. τῷ μέλιτι. τὸ μέλι. ὦ μέλι. Similiter & ab eo composita τὸ οἰνομέλι. τοῦ οἰνομέλιτος:

Neutra uero communium nominum in ις, desinentium, seruant declinationem: τίς, τινός. τί, τινός. ὁ καὶ ἡ εὔχαρις, εὐχάριτος, τὸ εὔχαρι, τοῦ εὐχάριτος. ὁ καὶ ἡ φιλόπατρις, τοῦ καὶ τῆς φιλοπάτριδος, τὸ φιλόπατρι, τοῦ φιλοπάτριδος. & alia similia.

Σίνηπι uero, & πέπερι, & κόμι, & κινάβαρι, & alia huiusmodi barbara sunt, uariantur tamen διὰ τοῦ ιος κοινῶς, καὶ εος ἰωνικῶς, καὶ εως ἀττικῶς. τὸ σίνηπι. τοῦ σινήπιος, καὶ σινήπεος, καὶ σινήπεως. Quæ cum synæresim patiantur, ad secundam contractorum declinationem referuntur. κρὶ uero, & ἄλφι, & ἔρι, & τρόφι, apocopen patiuntur: quorum perfecta sunt τὸ κρίμνον. τὸ ἄλφιτον. τὸ ἔριον. τὸ τρόφιμον. quare ι, non est propria eorum terminatio, & sic indeclinabilia sunt.

De neutris in υ.

Desinentia in υ, per ος, purũ declinantur: τὸ γόνυ, τοῦ γόνυος. Sed quæ longam habent penultimam, uel trium generum existunt, mutato υ, in ε, declinantur: τὸ πῶϋ, τοῦ πώεος. τὸ ἡδὺ, τοῦ ἡδέος, cuius masculinum est ὁ ἡδὺς, τοῦ ἡδέος. fœmininum ἡ ἡδεῖα, τῆς ἡδείας.

Τὸ πῶϋ. τοῦ πώεος. τῷ πώεϊ. τὸ πῶϋ. ὦ πῶϋ.

Τὸ ἄστυ. τοῦ ἄστεος. τῷ ἄστεϊ. τὸ ἄστυ. ὦ ἄστυ.

Hæc duo nomina etsi per εος, inflectuntur, non tamen synæresim patiuntur, sicut τὸ τεῖχος, τοῦ τείχεος, καὶ τείχους.

Τὸ δάκρυ. τοῦ δάκρυος. τῷ δάκρυϊ. τὸ δάκρυ. ὦ δάκρυ. καὶ ἄλλως.

Τὸ

Τὸ δάκρυον, τοῦ δακρύου, *sicut* τὸ ξύλον, τοῦ ξύλου.

Τὸ γόνυ. τοῦ γόνυος. τῷ γόνυϊ, καὶ καθ' ὑπέρθεσιν τοῦ υ, τοῦ γουνός. τῷ γουνί. τὸ γόνυ. ὦ γόνυ. Πληθ. τὰ γόνυα, καὶ γοῦνα. τῶν γονύων, καὶ γούνων. καὶ ἄλλως.

Τὸ γόνας. τοῦ γόνατος. τῷ γόνατι. τὸ γόνας. ὦ γόνας. καὶ ἄλλως.

Τὸ γούνας. τοῦ γούνατος. τῷ γούνατι. τὸ γούνας. ὦ γούνας.

Τὸ δόρυ. τοῦ δόρυος. τῷ δόρυϊ, καὶ ὑπερθέσει τοῦ υ, τοῦ δουρός. τῷ δουρί. τὸ δόρυ. ὦ δόρυ. καὶ ἄλλως.

Τὸ δόρας. τοῦ δόρατος. τῷ δόρατι. τὸ δόρας. ὦ δόρας. καὶ ἄλλως.

Τὸ δοῦρας. τοῦ δούρατος. *sicut* τὸ γοῦνας. καὶ ἄλλως.

Τὸ δόρος. τοῦ δόρεος, καὶ δόρους. τῷ δόρεϊ, καὶ δόρει. Ἀριστοφάνης, Σὺν δόρει καὶ ἀσπίδι.

Neutra in υ, *desinentia adiectiuorum trium generum, declinationem masculinorum sequuntur, ut* ὁ ἁδρὺς. τοῦ ἁδρέος. τὸ ἁδρὺ, τοῦ ἁδρέος. ὁ ὠκὺς, τοῦ ὠκέος. τὸ ὠκὺ, τοῦ ὠκέος. *Illud uero Hesiodi* ἐν ἔργοις, Γλάφυ πετρῆεν, ἀπὸ τοῦ γλαφυρὸν *fit per apocopen.*

Neutra in αν, εν, ουν, υν, *&c.*

Neutra in αν *desinentia, adiectiua trium generum, declinationem masculinorum sequuntur:* ὁ πᾶς, τοῦ παντός. τὸ πᾶν, τοῦ παντός. ὁ μέλας, τοῦ μέλανος. τὸ μέλαν, τοῦ μέλανος. *Eodem modo & participia in* αν *desinentia,* ὁ τύψας, τοῦ τύψαντος. τὸ τύψαν, τοῦ τύψαντος.

In εν *quoque desinentia, siue trium generum sint, siue duum:* ὁ χαρίεις, τοῦ χαρίεντος. τὸ χαρίεν, τοῦ χαρίεντος. ὁ καὶ ἡ τέρην, τοῦ καὶ τῆς τέρενος: τὸ τέρεν, τοῦ

τέρενος

τέρενος. Sic & participia ὁ τυφθεὶς, τοῦ τυφθέντος. τὸ τυφθὲν, τοῦ τυφθέντος.

Etiam in ουν, desinentia, siue adiectiua nomina sint, siue participia: ὁ δίπους, τοῦ δίποδος. τὸ δίπουν, τοῦ δίποδος. ὁ τυπῶν, τοῦ τυπῶντος. τὸ τυποῦν, τοῦ τυπῶντος.

Participia quoque in υν, hoc idem faciunt: ὁ ζευγνὺς, τοῦ ζευγνύντος. τὸ ζευγνὺν, τοῦ ζευγνύντος.

Neutra in ον, partim sunt tertiæ declinationis simplicium, partim quintæ, de quibus satis dictum est lib. 3.

Neutra in ων, quæ productionem patiuntur, à neutris communibus in ον desinentibus, Atticorum more in ω mittunt genitiuum, & paribus syllabis uariantur, τὸ εὔγεον, τοῦ εὔγεω. τὸ ἀξιόχρεων, τοῦ ἀξιόχρεω. Participia uero contracta imparibus syllabis declinantur, τὸ βοῶν, τοῦ βοῶντος.

Neutra in αρ.

Neutra in αρ, semper grauitona sunt: quæ si sint dissyllaba, et penultimam habeãt natura longam, per τ uariantur: ut τὸ εἶδαρ, τοῦ εἴδατος. ἧπαρ, ἥπατος. οὖθαρ, οὔθατος. ἦμαρ, ἤματος. si breuem, διὰ τοῦ ρ, ut ἔαρ, ἔαρος. κέαρ, κέαρος. ἄκαρ, ἄκαρος. ὄναρ uero ἄκλιτον. Annotantur στέαρ, quod στέατος facit, et φρέαρ, φρέατος. quorũ etsi penultima breuis est, non tamen uariantur διὰ τοῦ ρ. sed sciendũ est, prius fuisse στῆαρ & φρεῖαρ, penultima natura longa, unde στείατος et φρείατος. in quibus licet sit abiectũ ι ex diphthongo, non ob hoc antiqua inflexio uariata est: uel quia uere heteroclita sunt.

Polysyllaba quoque διὰ τοῦ τ uariantur: ut ὄνειαρ, ὀνείατος. δέλεαρ, δελέατος. κάρηαρ, καρήατος.

Dubitar

Dubitari posset hoc in loco, cur ρ, cum immutabile sit, tam in obliquis nominum, quàm in futuris uerborum, etiam in obliquis horum nominum non sit seruatum: si uero heteroclita, cur regulis arctata sunt? Respondetur, huiusmodi nomina indubitato esse heteroclita, cum proprij eorum recti in ας, desinant, ut τὸ δέλεας, τὸ ἧπας, τὸ φρέας, & alia. sed quoniam hæc multa sunt, opus fuit ea regulis subijcere, quanquam in heteroclitis hoc inusitatum sit.

Desinentia in αρ, si habeant ω, in penultima, indeclinabilia sunt: ut μῶμαρ, ὁ μέγας, ἢ ὁ μωρώς. βῶμαρ, ὁ βωμός. νῶκαρ, ἡ στέρησις τῆς ψυχῆς, ἢ ὁ δυσκίνητος.

Desinentia in ηρ, pauca sunt, & per crasim fiunt à nominibus in αρ, desinentibus, ob quam rem circunflexum habent accentum: ut τὸ κῆρ, τοῦ κηρὸς, ἀπὸ τοῦ κέαρ, κέαρος. τὸ ἦρ, τοῦ ἦρος, ἀπὸ τοῦ ἔαρ, ἔαρος.

In υρ, unum tantum, ideoq; μονῦρες ab Herodiano nuncupatur, & appositione ος, facit genitiuum: ut τὸ πῦρ. τοῦ πυρός. τῷ πυρί. τὸ πῦρ. Producit enim υ, in nominatiuo, sed in obliquis illud corripit.

Desinentia in ορ, pauca sunt: ut ἦτορ, ἄορ, ἄνορ, κάλορ: quæ per ο, μικρὸν declinantur: ἤτορος, ἄορος, ἄνορος, κάλορος.

In ωρ, neutra, apposita ος, syllaba faciunt genitiuum, & in obliquis seruant ω, μέγα. τὸ ἕλωρ, τοῦ ἕλωρος. τὸ τέκμωρ, τοῦ τέκμωρος. τὸ σκῶρ, τοῦ σκάτος, τῷ σκάτι, heteroclitum est. σκὰς enim σκατὸς facit, & σκῶρ, σκωρός. Etiam ὕδωρ, ὕδατος. non ὕδωρος facit. & ὕδας. ὕδατος. Declinatur etiam τὸ ὕδος. τοῦ ὕδεος.

ὕδεος. τῷ ὕδεϊ, ὕδει ποιητικῶς. *Hesiodus*, γαῖαν ὕδει φύρειν.

Neutra in ας purum, & in ρας.

Neutra in ας *purum & correptum, & in* ρας, *in* τος *mittunt genitiuum* κοινῶς, *& in* αος, ἰωνικῶς, *& in* ως, ἀττικῶς: *ut* κρέας, τοῦ κρέατος, καὶ κρέαος, καὶ κρέως. *de quibus in quinta contractorum declinatione dicetur.*

In λας, *uero desinentia, in* ατος *faciunt genitiuum.* τὸ ἅλας, τοῦ ἅλατος. τὸ ἐρυσιπέλας. τοῦ ἐρυσιπέλατος. τὸ δὲ σέλας ἄκλιτον. *Quæ uero aliam habent consonantem ante* ας, *indeclinabilia sunt:* τὸ δέμας, τὸ λέπας, τὸ βρέτας. δέπας *uero* ἔθει ἰωνικῷ *declinatur,* τοῦ δέπαος, τῷ δέπαϊ. *Apollonius Argonauticῶn tertio:*

Λείβων ἐκ δέπαος, συμβλήϊα ἔργα μελισσῶν.

Et Homerus Ὀδυσσ. γ̄. Χρυσέῳ ἐν δέπαϊ.

Et in plurali, Χρυσέοις δεπάεσσι.

In αις, *neutrum unum inuenitur,* τὸ σταὶς τοῦ σταιτός.

Desinentia in ες, *adiectiua declinationem masculinorum sequuntur: ut* ὁ καὶ ἡ ἀληθής. τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος, ἀληθοῦς. τὸ ἀληθὲς, τοῦ ἀληθεος, ἀληθοῦς. μονογενὲς *uero, id est, unius generis, unum tantum,* τὸ κωνοσακὲς, ὁμοίως τοῖς παρασχηματισμένοις ἐκλίθη διὰ τὸν χαρακτῆρα τῆς καταλήξεως.

Neutra in ος, *unius tantum sunt generis, & grauitona, patiunturq́; synæresim: ut* τὸ τεῖχος, τοῦ τείχεος, καὶ τείχους. *Sed de his in prima declinatione contractorum dicetur.* ὄφελος *uero, et* ἧδος *indeclinabilia sunt.*

Neutra

Neutra in ως, duo inueniuntur circunflexa: τὸ φῶς, τοῦ φωτός. τὸ ὦς, τοῦ ὠτὸς, *à quo diminutiuum* τὸ ὠτίον, τοῦ ὠτίου. *Sciendum est autem, non fieri* ἀπὸ τοῦ φάος, καὶ ἄος. *nam quæ patiuntur, perfectorum seruant declinationem: illorum autem genitiui* κατὰ συναίρεσιν *sunt* φάους ἀπὸ τοῦ φάεος, *&* ἄους ἀπὸ τοῦ ἄεος. *Sed primum* καθ' ὑπέρθεσιν *fit* φόας, *&* ὄας, *quorum genitiui sunt* φόατος, *&* ὄατος, καὶ κράσει φῶς, φωτὸς, *&* ὦς, ὠτὸς *fit. Sunt qui dicunt huiusmodi genitiuos, hoc est,* φωτὸς, *&* ὠτὸς, *non à perfectis genitiuis* φόατος, *&* ὄατος *per crasim fieri: quoniam eorum penultima circunflectenda esset, quandoquidem acutus & grauis concurrentes, accentum faciunt circunflexum: ut* κέαρος, κῆρος. *&* ἔαρος, ἦρος: *sed potius à nominatiuis monosyllabis,* φῶς *scilicet &* ὦς, *deduci. icirco huiusmodi obliqui extremam acuunt, tanquam dissyllabi perfecti, non autem contracti secundum regulæ præceptionem, quæ est:* πᾶσα γενικὴ δισύλλαβος εἰς ος λήγουσα, μὴ συναληλημμένη ὀξύνεται, χηνὸς, ζηνὸς, φωτός. φῶς *uero, quod uirum significat, masculini generis est, & acutum habet accentum: quoniam non per synæresim fit, sed à uerbo* φῶ, τὸ λέγω, *deriuatur. utrunque tamen per* τ, *declinatur, seruatq;* ω, μέγα *in obliquis: ut* ὁ φῶς τοῦ φωτὸς, καὶ τὸ φῶς, τοῦ φωτός. *Differunt autem in genitiuo duali accentu tantum, hoc est,* τοῖν φώτοιν ἐπὶ ἀνδρῶν. τοῖν δὲ φωτοῖν ἐπὶ πυρσῶν, *id est, cum lumen significat.*

τὸ χρέως, τοῦ χρέω *Atticum est.*

In ους, *unum inuenitur, & illud quidem indecli-*

nabile,

nabile, hoc est, οὖς. Theodorus tamen οὖς, ὠτὸς dicit. est etiam οὖας, οὔατος.

EIVSDEM F. VRBANI BELLVNENSIS INSTITVTIONVM GRAMMATIC.

LIBER QVINTVS.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΣΥΝΗΡΗΜΕΝΩΝ.

Nominum aliqua sunt ἀπαθῆ, hoc est, perfecta & simplicia, cum neque synæresim patiantur, neque crasim: quorum (ut dictum est) quinque sunt declinationes, & ipsæ simplices appellatæ. Aliqua uero ἐμπαθῆ, hoc est, affecta, & ea sunt quæ synæresim patiuntur, siue crasim. Differt autem synæresis à crasi, quoniam synæresis est contractio duarum uocalium: quæ ambæ in ipsa coniunctione seruantur: ut δημοσθένεϊ, δημοσθένει: ex ε enim & ι fit ει diphthongus. Crasis uero est contractio duarum uocalium quæ in coniunctione mutantur, aut ambæ, ut δημοσθένεα, δημοσθένη: aut altera illarum, ut δημοσθένεος, δημοσθένους. Vbi sciendum est, præcedente uocali longa, quantacunque sit sequens, nunquam ex eis fieri synæresim, ut Emanuel Chrysolora manifeste asserit: fieri autem aut ex duabus breuibus, aut ex breui & longa, et semper in longam. Sed sciendum, Emanuelem synæresim pro crasi accepisse: quandoquidem sæpius altera pro altera ponitur, hoc est

ſynæreſis pro craſi. nam ſynæreſis, quatenus à craſi differt, ut ſupra declaratum eſt, præcedente breui raro fit, & in datiuis ſingularibus primæ, & quartæ, & quintæ inflexionis duntaxat, ut δημοσθένεϊ, δημοσθένει. λητόϊ, λητοῖ. κρέαϊ, κρέᾳ. longa uero, & maxime κατὰ κρᾶσιν frequenter, atque in diphthongum ſemper impropriam: ut νηρηΐδες, νηρῇδες. κρεάοιν, κρεῷν. βοάεις, βοᾷς. & alia infinita. At cæteræ contractiones, quæ in ijs declinationibus ſynæreſiatis reperiuntur, per craſim fiunt omnes, & ex præcedente uocali breui ſemper, quæ eſt aut α, aut ε, aut ι, aut ο, ut in ipſis declinationibus liquido apparebit. Si autem poſt ipſam uocalem breuem ſequatur diphthongus, & ex eis contractionem fieri contingat, ſoluta prius diphthongo: aut altera uocalis ipſius diphthongi, hoc eſt, ſubiunctiua, κατὰ ἔκθλιψιν omnino abijcitur, ut δημοσθενέοιν, δημοσθενοῖν: πλακόεις, πλακοῦς: aut facta craſi ex duabus in unam, tertia aſſumitur in diphthongum impropriam κατὰ συναίρεσιν, ut κρέαοιν, κρεῷν: quoniam in eadem ſyllaba non poſſunt tres uocales actu ſimul eſſe. nam ſynæreſim & craſim ex duabus tantum uocalibus fieri conſtat, ut ex earum finitione liquido apparet: non autem ex uocali præcedente & diphthongo integra ſequente, ut uulgo creditur: etiam ſi forte euenerit, ut ex aliqua diphthongo præcedente fiat ſynæreſis, ſiue craſis, & ex quauis uocali ſequente. Prius enim ſubiunctiua uocalis diphthongi κατὰ ἔκθλιψιν prorſus eliditur. nam ſi altera cuiuſuis ſolutæ diphthongi uocalis eſt atterenda, certe

ſubiunctiua

subiunctiua communiter expungenda est, ut appendix, & omnibus præpositiuis uocalibus communis, ac subiecta: dein ex uocali relicta, & ea quæ sequitur, etiam si initium alterius existat dictionis, fit synæresis siue crasis, ut ἐμοὶ ὑποδυώει, ἐμουποδυώει: καὶ ἐγὼ, κἀγὼ. nec amplius resumitur ι, in diphthongum, cum id semel ex præcedente diphthongo elisa sit. Sed de ijs habebis in tractatu περὶ παθῶν Tryphonis grammatici, in fine huius operis. In hac igitur dictione δημοσθενέοιν, primum abijcitur ι, κατὰ ἔκθλιψιν, quæ quidem est subiunctiua uocalis diphthongi, deinde uero ex ε & ο fit crasis iterum in οι, ut δημοσθενοῖν. quoniam omnem datiuum dualem in diphthongum διὰ τοῦ ι, siue propriam siue impropriam desinere necesse est: cum alias ε, & ο, in ου, diphthongum per communem regulam contrahantur, ut ποιέομαι, ποιοῦμαι. Quare fatendum est, regulas generales pro locorum exigentia, particularibus aliquando cedere. δημοσθένεας enim in ει, diphthongum, contractum facit, δημοσθένεις: quamuis ε, & α, per communem regulam, nunc in α, nunc in η, contrahantur. Sed βόας, βοῦς, ο scilicet & α in ου, diphthongum contractis, non autem βῶς, τροπῇ τοῦ ο, καὶ α, εἰς ω, μέγα secundum communem regulam: quandoquidem huiusmodi accusatiui peculiarem sibi uendicant regulam, quæ est: πᾶσα δ᾽ εὐθεῖα πληθυντικὴ εἰς σ λήγουσα, καὶ συνῃρημένη κατὰ τὸ τέλος, τὴν αἰτιατικὴν ἔχει ὁμόφωνον καὶ ὁμόχρονον, καὶ τὴν κλητικήν: hoc est, omnis nominatiuus pluralis in σ desinens, & synæresim

patiens circa finem, accusatiuum habet sibi consonum & contemporalem, & uocatiuum: ut δημοσθένεες, νεις: *&* δημοσθένεας, δημοσθένεις. βόες, βοῦς: *&* βόας, βοῦς. *& sic de alijs, ut* Herodiano *placet, audacter ab* Apollonio *patre dissentienti.* Apollonius *enim synæreseos esse speciem uel apparentiam, non autem re synæresim putat. quod ut etiam concedamus, aliunde tamen eam formari necesse est.* In *alia uero dictione, hoc est,* κρεάοιν, *soluta prius* οι, *diphthongo,* α, *&* ο, *in* ω *monophthongum* κατὰ κρᾶσιν *contrahuntur.* De *in ex* ω *magno &* ι, κατὰ συναίρεσιν *fit* ῳ, *diphthongus impropria: ut* κρεῷν. *quod & ipse* Emanuel *affirmat, dicens:* τὸ α, καὶ ο, μικρὸν ἐν τῇ οι, διφθόγγῳ εἰς ω, μέγα κιρνᾶται, τὸ δὲ ι, προσγράφεται.

Contractorum diuisio.

Contractorum *nomina aliqua sunt, quæ per omnes casus synæreses suscipiunt: unde* ὁλοπαθῆ *appellantur: & parisyllaba sunt, ut* νόος, νοῦς. νόου, νοῦ. ῥόος, ῥοῦς. ῥόου, ῥοῦ. *Aliqua uero in pluribus casibus, quæ* πολυπαθῆ *dicuntur, & imparisyllaba sunt, qualia sunt* δημοσθένης, ὄφις, κρέας. *Aliqua autem in paucis, unde* ὀλιγοπαθῆ *cognominantur, & hæc quoque imparisyllaba sunt, ut* βασιλεὺς, αἰδὼς, βοῦς, βότρυς, ἡδύς. *Sed quoniam huiusmodi nomina uarias patiuntur synæreses, uarias quoque declinationes habere necesse est.* Horum *igitur aliæ quinque fiunt declinationes, à quinta scilicet simplicium declinatione, partim ex his quæ* πολυπαθῆ *appellantur, partim ex quibusdam quæ sunt* ὀλιγοπαθῆ: *quæ cum sint imparisylla-*

ba, & linguarum proprietatem suscipiant, συνῃρημένα, *hoc est, contracta proprie appellantur.* Ne *quis miretur, si etiam in his declinationibus plura ponentur, quàm ab aliijs iunioribus tradita sunt: quoniam non ea solum, quæ frequēti habentur in usu, sed etiam quæ apud poetas passim reperiuntur, edocere decreuimus.*

Prima declinatio nominum contractorum.

PRIMA *igitur declinatio contractorum, est nominum masculinorum, fœmininorum, & communium in* ης, *neutrorum uero in* ες *desinentium adiectiuorum, & in* ος *substantiuorum. quorum genitiuus perfectus, & imparisyllabus,* διὰ τοῦ εος, *existens, in* ους *facit contractum* κατὰ κρᾶσιν: *& datiuus in* ει, *diphthongum* κατὰ συναίρεσιν κοινῶς. *de quibus primo libro secundum communem linguam satis dictum est. Nunc autem quia diuersæ ab illis, secundum linguarum uarietatem apud poetas, inueniuntur synæreses, ab re non erit de his etiam aliqua hoc in loco dicere. Aduertendum igitur est,* ε, ψιλὸν, *&* ο, μικρὸν, *in genitiuo singulari contrahi in* ου, κοινῶς, δωρικῶς *uero in* ευ, *ut inquit* Eustathius ἐν τῷ ω. τῆς Ὀδυσσείας: *ut* ἐρέβεος, ἐρέβευς. Ἰλιάδος θ. ἐξ ἐρέβευς ἄξοντα κύνα συγεροῦ ἀΐδαο. *Trifariam enim* ε, *&* ο, *contrabuntur, hoc est, in* ου, κοινῶς, ποιέομεν, ποιοῦμεν: *in* ει, ἀπλικῶς, δέον, δεῖν: *& in* ευ, δωρικῶς, ἐμέο, ἐμεῦ. *Præterea in accusatiuo, non solum in* η, *sed etiam in* α, *synæresim fieri. nam quandocunque ante* ε, *&* α, *aliqua inuenitur consonans, tunc solum in*

η, fit synæresis: ut τὸν εὐσεβέα, εὐσεβῆ: τὸν εὐγενέα, εὐγενῆ. Cum uero uocalis aliqua præcesserit, non solum in η, sed in α quoque fit synæresis: ut τὸν εὐφυέα, εὐφυῆ, καὶ εὐφυᾶ. nam quod inuenitur apud Homerum δυσκλέα, cuius extrema uocalis breuis est, sciendum hoc per syncopã metri gratia factũ esse. Ιλιάδ. β. Δυσκλέα ἄργος ἱκέσθαι, ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαόν. Attici uero in nominibus proprijs in ης, habentibus genitiuũ in ους, κατὰ κρᾶσιν, à nominatiuo singulari faciunt accusatiuum in ην, τροπῇ τοῦ σ, εἰς ν: ὁ ἀριστοφάνης, τοῦ ἀριστοφάνους, τὸν ἀριστοφάνην. Fit etiam synæresis in duali numero, non solum in η, sed in ει, in neutris nominibus, rarißime tamen: ut τὼ σκέλεε, σκέλει: τὼ ταράχεε, ταράχει. Hoc etiam annotandum est: accusatiuum pluralem masculini generis & fœminini à nominatiuo eiusdem numeri fieri, extremo ε in α conuerso: ut οἱ δημοσθένεες, δημοσθένεας. iccirco & eandem suscipit synæresim: quanquam ε, & α, in η, communiter contrahuntur, & in α productum.

Est enim regula, quam supra etiam posuimus, quòd omnis nominatiuus pluralis in σ desinens, et circa finem synæresim patiens, accusatiuum habet sibi consonum ac contemporalem, & uocatiuum: & sic tres casus plurales, masculini generis & fœminini eandem sortiuntur synæresim: ut οἱ δημοσθένεες, δημοσθένεις. τοὺς δημοσθένεας, δημοσθένεις. ὦ δημοσθένεες, δημοσθένεις. In neutris quoque tres casus pluralis numeri in η, faciunt contractum: ut τὰ βέλεα, βέλη. ὦ βέλεα, βέλη. apud poetas tamen inuenitur τὰ κλέα,

ἀπὸ τοῦ κλέεα, κατὰ συγκοπὴν, & similia, quæ in α correptum desinunt. Ιλιάδος ι.

Τῇ ὅγε θυμὸν ἔτερπεν, ἄειδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν.

Et Apollonius in Argonauticis.

Αρχόμενος σέο φοῖβε παλαιγενέων κλέα φωτῶν.

Παραδείγματα.

Ο δημοσθένης. τοῦ δημοσθένεος ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένους κοινῶς καὶ ἀττικῶς, καὶ δημοσθένευς δωρικῶς, καὶ αἰολικῶς. τῷ δημοσθένεϊ ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένει κοινῶς καὶ ἀττικῶς. τὸν δημοσθένεα ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένη κοινῶς, καὶ δημοσθένην ἀττικῶς. ὦ δημόσθενες κοινῶς, καὶ δημοσθένης ἀττικῶς. Δυϊκά. Τὼ δημοσθένεε ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένη κοινῶς καὶ ἀττικῶς. τοῖν δημοσθενέοιν ἰωνικῶς, καὶ δημοσθενοῖν κοινῶς καὶ ἀττικῶς. ὦ δημοσθένεε ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένη κοινῶς καὶ ἀττικῶς. Πληθ. οἱ δημοσθένεες ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένεις κοινῶς καὶ ἀττικῶς. τῶν δημοσθενέων ἰωνικῶς, καὶ δημοσθενῶν κοινῶς καὶ ἀττικῶς. τοῖς δημοσθένεσι κοινῶς καὶ ἀττικῶς, καὶ δημοσθενέεσι ἰωνικῶς. τοὺς δημοσθένεας ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένεις κοινῶς καὶ ἀττικῶς. ὦ δημοσθένεες ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένεις κοινῶς καὶ ἀττικῶς.

De nominibus in ης desinentibus, quæ à κλέος componuntur.

Nomina in ης desinentia, à κλέος composita, si sint adiectiua, eandem habent declinationem, quam et δημοσθένης: ut ὁ εὐκλεής, τοῦ εὐκλεέος, εὐκλεοῦς. τῷ εὐκλεέϊ, εὐκλεεῖ. si uero sint propria, easdem patiuntur synæreses. sed perfectorum uaria est declinatio, uidelicet.

Ο ἡρακλέης. τοῦ ἡρακλέεος, καὶ ἡρακλῆος, καὶ ἡρακλέηος, καὶ ἡρακλέους. τῷ ἡρακλέεϊ, καὶ συγκοπῇ ἡρακλεῖ,

κλέϊ, καὶ ἰωνικῶς ἡρακλῆϊ, καὶ ἡρακλέει κατὰ συναίρεσιν, ἀπὸ τοῦ ἡρακλέεϊ, καὶ ἡρακλεῖ, ἀπὸ τοῦ ἡρακλέϊ. τὸν ἡρακλέεα, καὶ ἡρακλέα, καὶ ἡρακλῆ, καὶ ἡρακλέην, καὶ ἡρακλῆα. ὦ ἡράκλεες κοινῶς, καὶ ἡράκλεις κατὰ συναίρεσιν, καὶ ἥρακλες κατὰ συγκοπήν. Δυϊκὰ. Τὼ ἡρακλέε, καὶ ἡρακλέε, καὶ ἡρακλῆ. τοῖν ἡρακλεέοιν, καὶ ἡρακλέοιν, καὶ ἡρακλήοιν, καὶ ἡρακλοῖν. ὦ ἡρακλέεε, καὶ ἡρακλέε, καὶ ἡρακλῆ. Πλη. οἱ ἡρακλέεες, καὶ ἡρακλέεις, καὶ ἡρακλῆς. τῶν ἡρακλεέων, καὶ ἡρακλέων, καὶ ἡρακλήων. τοῖς ἡρακλέεσι, καὶ ἡρακλέσι, καὶ ἡρακλῆσι. τοὺς ἡρακλέεας, καὶ ἡρακλέεις, καὶ ἡρακλῆας, καὶ ἡρακλῆς. ὦ ἡρακλέεες, καὶ ἡρακλέεις, καὶ ἡρακλῆες.

Κατὰ συναίρεσιν δὲ οὕτως.

Ο ἡρακλῆς. τοῦ ἡρακλέος, ἡρακλοῦς. τῷ ἡρακλέϊ, ἡρακλεῖ. τὸν ἡρακλέα, ἡρακλῆ, καὶ ἡρακλῆν ἀττικῶς. ὦ ἥρακλες, καὶ ὦ ἡρακλῆς ἀττικῶς. Δυϊκὰ. Τὼ ἡρακλέε, ἡρακλῆ. τοῖν ἡρακλέοιν, ἡρακλοῖν. ὦ ἡρακλέε, ἡρακλῆ. Πλη. οἱ ἡρακλέες, ἡρακλεῖς. τῶν ἡρακλέων, ἡρακλῶν. τοῖς ἡρακλέσι. τοὺς ἡρακλέας, ἡρακλεῖς. ὦ ἡρακλέες, ἡρακλεῖς.

De ſecunda declinatione contractorum in ις, & ι.

SECVNDA *declinatio contractorum nominum, duas habet terminationes, in* ις, *maſculinorum & fœminorum, & in* ι, *neutrorum. quorum genitiuus* διὰ τοῦ ιος, κοινῶς, καὶ εος, ἰωνικῶς, καὶ εως, ἀττικῶς. Huius autem declinationis, *quæ etiam eſt* τῶν πολυπαθῶν, *una tantum ſynæreſis eſt propria, hoc eſt,* ι, *productum: quoniam præcedente* ι, *ſequente uero quauis uocali, ſemper in* ι *fit ſynæreſis.* Eodem

autem

autem ι, conuerso in ε, ἔθει ἰωνικῷ, eædem fiunt synæreses quæ sunt in prima declinatione. Sed aduertendum, nominatiuum & uocatiuum dualis numeri huius declinationis non pati synæresim κοινῶς. nam præcedente ι, & sequente quauis uocali, fit synæresis in ι, ut dictum est: & sic dicendum esset ὄφιε, ὄφι. πόλιε, πόλι. σινήπιε, σινήπι. Sed his aduersatur regula quædam dualis numeri propria, quòd nominatiuus dualis nihil habet finale, nisi α, ε, η, & ω. propterea non habet ι, ἀνεκφώνητον, hoc est, non prolatum. Multo igitur minus ἐκφωνούμενον, hoc est, prolatum. ὄφεε uero ἰωνικῶς Moscopulus omnino negat synæresim pati, & hanc adducit regulam: ὧν τινων ἡ γενικὴ τῶν ἑνικῶν οὐ συναιρεῖται, τούτων οὔτε ἡ εὐθεῖα, καὶ αἰτιατικὴ τῶν δυϊκῶν συναίρεσιν ἐπιδέχεται, hoc est, quorumcunque genitiuus singularium non contrahitur, horum neque nominatiuus & accusatiuus dualium synæresim suscipiunt. Apud Theodosium tamen, & alios ueteres grammaticos sic inuenimus, ὄφεε, ὄφη, ὡς δημοσθένεε, δημοσθένη. ὅτι τὰ δύο εε, ἐπὶ μὲν τῆς εὐθείας τῶν δυϊκῶν εἰς η, κιρνᾶται: ἐπὶ δὲ τῆς εὐθείας τῶν πληθυντικῶν εἰς τὴν ει, δίφθογγον. Hoc quoque annotandum, genitiuum singularem etiam in νος desinere, διὰ τοῦ η, ποιητικῶς: πόληος. Ὀδυσ. α. Νηῦς δέ μοι ἥδ' ἕστηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος. quod & in alijs casibus et numeris seruatum est. In datiuo, Ἰλιάδος γ. Πατρί τε σῷ μέγα πῆμα, πόληΐ τε, παντί τε δήμῳ. In accusatiuo Κοΐντος, ὡς εἴ γ' ἐκ πολέμοιο ποτὶ πριάμοιο πόληα φεῦγον. Et Hesiodus ἐν ἀσπίδι. Ος θῆβης κρήδεμνον ἔχει

 ῥύεται

ῥύεταί τε πόληα. *In nominatiuo plurali.* Orpheus *in* Argonauticis, Σχεδόθεν δὲ οἱ εἰσὶ πόληες. *In accusatiuo plurali idem* Orpheus. Μέμφιν ἐς ἠγαθέην πελάσας, ἱεράς τε πόληας Ἄπιδος. Et Homerus Ὀδυσσ. θ. Καὶ πάντων ἴσασι πόληας, καὶ πίονας ἀγρούς.

Παραδείγματα.

Ὁ ὄφις, τοῦ ὄφιος κοινῶς, καὶ ὄφεος ἰωνικῶς, καὶ ὄφεως ἀττικῶς. τῷ ὄφιϊ κοινῶς, καὶ ὄφι, καὶ ὄφεϊ ἰωνικῶς, καὶ ὄφει κοινῶς, καὶ ἀττικῶς. τὸν ὄφιν μόνον. ὦ ὄφι κοινῶς, καὶ ὄφις ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ ὄφιε κοινῶς, καὶ ὄφεε ἰωνικῶς, καὶ ὄφη ἀττικῶς. τοῖν ὀφίοιν κοινῶς, καὶ ὀφέοιν ἰωνικῶς, καὶ ὄφεων ἀττικῶς. ὦ ὄφιε κοινῶς, καὶ ὄφεε ἰωνικῶς, καὶ ὄφη ἀττικῶς. Πληθυν. οἱ ὄφιες, καὶ ὄφις κοινῶς, καὶ ὄφεες ἰωνικῶς, καὶ ὄφεις ἀττικῶς. τῶν ὀφίων κοινῶς, καὶ ὀφέων ἰωνικῶς, καὶ ὄφεων ἀττικῶς. τοῖς ὄφισι κοινῶς, καὶ ὄφεσι ἰωνικῶς, καὶ ὀφέεσι. Τοὺς ὄφιας καὶ ὄφις κοινῶς, καὶ ὄφεας ἰωνικῶς, καὶ ὄφεις ἀττικῶς. ὦ ὄφιες καὶ ὄφις κοινῶς, καὶ ὄφεες ἰωνικῶς, καὶ ὄφεις ἀττικῶς.

Ἡ πόλις. τῆς πόλιος κοινῶς, καὶ πόλεος ἰωνικῶς, καὶ πόλεως ἀττικῶς, καὶ πόληος ποιητικῶς. τῇ πόλιϊ καὶ πόλι κοινῶς, καὶ πόλεϊ ἰωνικῶς, καὶ πόλει ἀττικῶς, καὶ πόληϊ ποιητικῶς. τὴν πόλιν κοινῶς, καὶ πόληα ποιητικῶς. ὦ πόλι κοινῶς, καὶ ὦ πόλις ἀττικῶς. Δυϊκά. τὰ πόλιε κοινῶς, καὶ πόλεε ἰωνικῶς, πόλη ἀττικῶς, πόληε ποιητικῶς. ταῖν πολίοιν κοινῶς, πολέοιν ἰωνικῶς, πόλεων ἀττικῶς. ὦ πόλιε κοινῶς, καὶ πόλεε ἰωνικῶς, καὶ πόλη ἀττικῶς, καὶ πόληε ποιητικῶς. Πληθ. αἱ πόλιες πόλις κοινῶς, καὶ πόλεες ἰωνικῶς, καὶ πόλεις ἀττικῶς, καὶ πόληες ποιητικῶς. τῶν πολίων κοινῶς, καὶ πολέων ἰωνικῶς, καὶ πόλεων ἀττικῶς.

τικῶς. καὶ πολήων ποιητικῶς, ταῖς πόλισι κοινῶς, καὶ πόλεσι ἰωνικῶς, καὶ πόλησι, καὶ πολέεσσι. τὰς πόλιας πόλις κοινῶς, καὶ πόλεας πόλεις ἰωνικῶς, καὶ πόληας ποιητικῶς. ὦ πόλιες πόλις κοινῶς, καὶ πόλεες πόλεις ἰωνικῶς, καὶ πόληες.

Τὸ σίνηπι. τοῦ σινήπιος κοινῶς, καὶ σινήπεος ἰωνικῶς, καὶ σινήπεως ἀττικῶς. τῷ σινήπϊ, σινήπι, καὶ σινήπεϊ, σινήπει, καὶ τὰ λοιπά.

De tertia declinatione contractorum in εὺς.

TERTIA *declinatio contractorum* τῶν ὀλιγοπαθῶν, *unam tantum habet terminationem in* εὺς, *maſculinorum nominum: quorum genitiuus* διὰ τοῦ εος, *ſit* κοινῶς, καὶ ηος, ἰωνικῶς, καὶ εως, ἀττικῶς. *Cuius ſynæreſes ſunt cum prima declinatione communes, quoniam ex* ε *præcedēte ſemper fiunt, et uocali ſequente.*

Sed ſciendum eſt, nomina in εὺς *deſinentia maſculini generis, ſiue monoſyllaba ſint, ſiue polyſyllaba,* ὀξύνεσθαι κοινῶς: *ut* ὀδυσσεὺς, ἀχιλλεὺς, ζεὺς, φεὺς. ὁ διόνυσος, δνεὺς *nomen urbis:* αἰολικῶς *uero* βαρύνεσθαι, βασίλευς, ἀχίλλευς. *Etiam aduertendum eſt, huiuſmodi nomina in* εὺς, *diuerſos habere genitiuos: ut* ὀδυσσέος κοινῶς, ὀδυσσέως ἀττικῶς, καὶ ὀδυσσῆος κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἴωνας, καὶ αἰολεῖς. καὶ ὀδυσσεῖος, διὰ τῆς ει διφθόγγου, κατὰ τοὺς νεωτέρους. καὶ ὀδύσσηος προπαροξυτόνως, κατὰ τοὺς παλαιοὺς αἰολεῖς. καὶ ὀδύσσειος διὰ διφθόγγου, κατὰ τοὺς νεωτέρους. καὶ ὀδυσσίος βοιωτικῶς. καὶ ὀδυσσεῦς περισπωμένως δωρικῶς, καὶ αἰολικῶς. Ὀδυσσείας ω. ὀδυσσεῦς δὲ λαβὼν κύσε χεῖρ ἐπὶ καρπῷ. ἀντὶ τοῦ ὀδυσσέος.

Nec patitur ſynæreſim, niſi ε purum ante ως, forte inueniatur, ἔθει ἀττικῷ: ut ἐρετριεῦς, ἐρετριέως, ἐρετριῶς. πειραιεὺς, πειραιέως, πειραιῶς.

Accuſatiuus quoque horum uarius eſt, ut τὸν βασιλέα κοινῶς, ultima correpta: quoniam genitiuus in ος deſinens, accuſatiuum ſingularem in α habere debet ὁμόχρονον καὶ ὁμότονον, hoc eſt, eiuſdem temporis, & toni, ut αἴαντος, αἴαντα. Attica uero, quoniam in genitiuo ſingulari mutant ο, μικρὸν in ω, μέγα, ut βασιλέως, πηλέως accuſatiuum quoque in α, productum faciunt, ut ὁμόχρονος ſit proprio genitiuo; βασιλέα, πηλέα. Εὐριπίδης ἐν ἀνδρομάχῃ, καίμην δέδορκα τόν τε πηλέα πέλας. In quibus uero faciunt genitiuum in ως contractum, in α ſolum faciunt κατὰ κρᾶσιν eorum accuſatiuum: ut ἐρετριῶς, ἐρετριέα, ἐρετριᾶ. πειραιῶς, πειραιέα, πειραιᾶ. At ἴωνες dicunt βασιλῆα, δῶρες uero βασιλῆ, πηλῆ, τυδῆ, μηκιστῆ. Sic enim in antiquis & caſtigatis codicibus inueni Ιλιάδος δ. ἔνθ᾽ αὖτ᾽ ἀγγελίην ἐπὶ τυδῆ στεῖλαν ἀχαιοί. τουτέστιν, οἱ ἀργεῖοι ἔπεμψαν πρεσβευτὴν τυδέα πρὸς τοὺς θηβαίους. Et Ιλιάδος ο.

μηκιστῆ δ᾽ ἕλε πουλυδαμὰς, ἀπὸ τοῦ μηκιστέα κατὰ κρᾶσιν. non autem τυδεῖ, ut quidam legunt, neque μηκιστὴν pro μηκιστέα. Vel ut Euſtathio placet, κατ᾽ ἀποκοπὴν: hæc enim ſunt eius uerba: τὸ δὲ τυδῆ, οὐκ ἀπὸ τοῦ τυδέα συνήρηται, ἀλλ᾽ ἀποκέκοπται ἐκ τοῦ τυδῆα, καθάπερ ἀρέσκει τοῖς τεχνικοῖς. οὕτω δὲ καὶ τὸν ὀδυσσῆα ὀδυσσῆ ἐστιν εἰπεῖν, καὶ ἕτερα δὲ ὅμοια.

In nominatiuo duali duo εε in η contrahuntur, ut

Theodosio placet, τὼ βασιλέε, βασιλῆ, *sicut* δημοσθένεε, δημοσθένη, *&* ὄφεε, ὄφη. *Etiam annotandum, duo* εε, *in nominatiuo plurali in* ει *diphthongum semper contrahi in nominibus proprijs: in appellatiuis uero in* ει *diphthongum* κοινῶς, βασιλέες βασιλεῖς, *& in* η, ἀττικῶς, βασιλῆς.

Παράδειγμα.

Ὁ βασιλεὺς κοινῶς, καὶ βασιλεῦς αἰολικῶς. τοῦ βασιλέος κοινῶς, καὶ βασιλέως ἀττικῶς, καὶ βασιλῆος ἰωνικῶς, καὶ βασιλεῖος, καὶ βασίληος αἰολικῶς, καὶ βασίλειος, καὶ βασιλίος βοιωτικῶς, καὶ βασιλεῦς δωρικῶς, καὶ αἰολικῶς. τῷ βασιλέϊ κοινῶς, καὶ βασιλεῖ ἀττικῶς, καὶ βασιλῆϊ ἰωνικῶς. τὸν βασιλέα κοινῶς, καὶ βασίλεα ἀττικῶς, καὶ βασιλῆα ἰωνικῶς, καὶ βασιλῆ δωρικῶς. ὦ βασιλεῦ κοινῶς, καὶ ὦ βασιλεὺς ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ βασιλέε κοινῶς, καὶ βασιλῆ ἀττικῶς, καὶ βασιλῆε ἰωνικῶς. τοῖν βασιλέοιν κοινῶς, καὶ βασιλήοιν ἰωνικῶς. ὦ βασιλέε κοινῶς καὶ βασιλῆ ἀττικῶς, καὶ βασιλῆε ἰωνικῶς. Πληθ. οἱ βασιλέες καὶ βασιλῆς, καὶ βασιλῆς ἀττικῶς, καὶ βασιλῆες ἰωνικῶς. τῶν βασιλέων κοινῶς, καὶ βασιλήων ἰωνικῶς. τοῖς βασιλεῦσι κοινῶς, καὶ βασιλῆσι ἰωνικῶς. τοὺς βασιλέας κοινῶς, καὶ βασιλεῖς ἀττικῶς, καὶ βασιλῆας ἰωνικῶς. ὦ βασιλέες κοινῶς, καὶ βασιλεῖς ἀττικῶς, καὶ βασιλῆες ἰωνικῶς.

De quarta declinatione contractorum in ω, & ως.

QVarta declinatio contractorum nominum τῶν ὀλιγοπαθῶν, *duas habet terminationes in* ω, *& in* ως, *fœmininorum tantum: quorum genitiuus perfectus, & imparisyllabus in* οος,

existens,

existens, in ους κατὰ κρᾶσιν facit contractum. Synære-
ses autem huius declinationis, quæ ex ο, & sequente
uocali fiunt, sic ordinantur, οο, ου, οϊ, οι, οα, ω. Aduer
tendum est hoc in loco, nomina huius declinationis in
ω desinentia, omnia acui in extrema: ut κλωθὼ, ἐρα-
τὼ, κλειώ. Similiter & quæ in ως desinunt, ut ἠὼς,
αἰδώς. Patiuntur autem synæresim in tribus casibus
singularis numeri tantum, hoc est, in genitiuo, dati-
uo, & accusatiuo: cætera uero omnia tertiam sequun
tur declinationem simplicium. Etiam genitiuus nomi-
num in ω desinentium uario modo inuenitur, secun-
dum uarios idiomatum usus. nam Iones, & quidam
Dores perfecto utuntur genitiuo, λητόος, σαπφόος. At
tici uero & communis lingua, λητοῦς dicunt, & σα-
πφοῦς. at Aeoles & Lacones, qui & Dores, addentes
σ nominatiuo casui, proprium faciunt genitiuum: ἡ
λητὼ, τῆς λητῶς. ἡ σαπφὼ, τῆς σαπφῶς. Datiuus ue-
ro in οι omnibus idiomatis est communis. Sed accusa-
tiui uarius est usus. soli enim Aeoles addentes ν nomi
natiuo casui, proprium faciunt accusatiuum, ἡ λητὼ,
τὴν λητών. ἡ σαπφὼ, τὴν σαπφὼν: Iones uero in ουν,
τὴν λητοῦν, τὴν σαπφοῦν: at communis lingua & Atti-
ci τὴν λητὼ dicunt, καὶ τὴν σαπφὼ, accentu acuto su-
per extremam, licet ex crasi sit longa, & accentum
suscipiat. Est enim regula, quod omnis casus eundem
sonum habens, siue literaturam cum alio casu eiusdem
numeri & idiomatis, eundem accentum habere de-
bet: ut ἡ μοῦσα, ὦ μοῦσα: sic ἡ λητὼ, τὴν λητὼ, τῇ λητοῖ,
ὦ λητοῖ. Additum est, Eiusdem numeri, quoniam τῇ

λητοῖ datiuus ſingularis circunflectitur: ſed αἱ λητοὶ nominatiuus pluralis acuitur. Additum eſt & idiomatis, quoniam βασιλεῦς nominatiuus ſingularis κοινῶς acuitur, et βασιλεῦς genitiuus ſingularis δωρικῶς circunflectitur. Accuſatiuus uero nominum in ως excuntium circunflectitur: quoniam non eundem ſonum, ſiue literaturam habet cum nominatiuo: ut ἡ αἰδὼς, τὴν αἰδῶ. Vocatiuus etiam non ſolum in οι deſinere inuenitur apud poetas, ſed etiam in ω, Atticorum more. Apollonius in principio tertij Argonauticῶn. Εἰ δ᾽ ἄγε νῦν ἐρατὼ, παραθ᾽ ἵςασο, καί μοι ἔνισπε. ἐρατὼ dixit, ἀντὶ τοῦ ἐρατοῖ. Fit autem uocatiuus in οι, à nominatiuo ſingulari, τροπῇ τοῦ ω, μεγάλου εἰς ο, μικρὸν, καὶ προσθέσει τοῦ ι, λητοῖ. Quo in loco quæri poteſt, cur uocatiuus fœmininorum nominum in ω, deſinentium, plures habeat uocales proprio nominatiuo, ut ἡ σαπφὼ, ὦ σαπφοῖ: cum regula dicat, ὅτι οὐδέποτε θέλει ἔχειν πλείονα φωνήεντα τῆς ἰδίας εὐθείας ἡ κλητική? Reſpondetur, quòd genitiuus in ους deſinens, maius tempus uult habere, quàm uocatiuus: ut τοῦ δημοσθένους, ὦ δημόσθενες: τοῦ εὐσεβοῦς, ὦ εὐσεβὲς. Huius gratia correptum eſt ω, magnum in ο, paruum: ſed quoniam uocatiuus ultimam erat habiturus breuem, et accentum in fine acutum, ac ob id regulæ aduerſaturus, quæ præcipit ne ulla dictio in ο breue deſinẽs, quæ ſuper unam ſyllabam ſit, acuatur, ut ἐκεῖνο, ἀλλοῖο, exceptis αὐτὸ. ὅπὸ, ἀπὸ: aſſumpſit ι, & ita uocatiuus λητοῖ cum accentu circunflexo factus eſt, quoniam datiuo ſingulari coincidit, hoc eſt, τῇ λητοῖ.

 Παράδειγμα.

Παράδειγμα.

Ἡ λητὼ. τῆς λητόος ἰωνικῶς, καὶ δωρικῶς, καὶ λητοῦς κοινῶς, καὶ ἀττικῶς, καὶ λητῶς λακωνικῶς, καὶ αἰολικῶς. τῇ λητόϊ καὶ λητοῖ κοινῶς. τὴν λητόα, καὶ λητὼ κοινῶς καὶ ἀττικῶς, καὶ λητὼν αἰολικῶς, καὶ λητοῦν ἰωνικῶς. ὦ λητοῖ κοινῶς, καὶ ὦ λητὼ ἀττικῶς. Δυϊκά. τὰ λητώ. ταῖν λητοῖν. ὦ λητώ. Πληθ. αἱ λητοί. τῶν λητῶν. ταῖς λητοῖς. τὰς λητούς. ὦ λητοί.

De quinta declinatione contractorum in ας purum & in ρας.

QVINTA *declinatio contractorum nominum* τῶν πολυπαθῶν, *duas habet terminationes in* ας, *purũ, & ρας, neutrorum nominum: quorum genitiuus in* ατος *desinit* κοινῶς, *& in* αος ἰωνικῶς *subtracto* τ, *& in* ως κατὰ κρᾶσιν ἀττικῶς. *Synæreses autem huius declinationis duæ sunt,* α, *productum, &* ω, μέγα: *præcedente enim* α, *&* ο, *utcunque sequente, semper fit synæresis in* ω, *quod quidem solis genitiuis euenit: sequente uero quauis alia uocali, in* α, *productum fit crasis. At synæresis in datiuo singulari tantum* κρέαϊ, κρέᾳ. *nonnunquam apud poetas ipsum* α, *non per crasim, sed per apocopen correptum inuenitur.* Ὀδυσσείας μ̄. σῖτον, καὶ κρέα πολλά.

Παράδειγμα.

Τὸ κρέας. τοῦ κρέατος κοινῶς, καὶ κρέαος ἰωνικῶς, καὶ κρέως ἀττικῶς. τῷ κρέατι κοινῶς, καὶ κρέαϊ ἰωνικῶς, καὶ κρέᾳ ἀττικῶς. τὸ κρέας. ὦ κρέας. Δυϊκά. τὼ κρέατε κοινῶς, καὶ κρέαε ἰωνικῶς, καὶ κρέα ἀττικῶς καὶ τὰ λοιπά, *sicut in tractatu simplicium, libro primo.*

De

De quibusdam extra ordinem synæresiatis.

Quædam præterea inueniuntur nomina, quæ et ipsa synæresim patiuntur, differentia tamen ab ijs quæ supra commemorata sunt: quæ quidem iccirco separatim locanda censuimus, quia nullam supradictarum declinationum sequuntur.

Η ὄϊς, οἶς. τῆς ὄϊος, οἰός. τῇ ὄϊι, οἰί. τὴν ὄϊδα ὄϊν. Πληθ. αἱ ὄϊδες, καὶ ὄϊες, καὶ οἶς. τῶν ὀΐων, καὶ οἰῶν. τοῖς ὄϊσι, καὶ ὀΐεσσι. τὰς ὄϊδας, καὶ ὄϊας, καὶ οἶς. *Vbi aduertendum est, genitiuum singularem* οἰός, *& datiuum* οἰί, *extremam acuere, tanquam à nominatiuo monosyllabo* οἶς, *non autem à genitiuo perfecto* ὄϊος, *& datiuo* ὄϊι: *quoniam eorum penultima circunflectenda fuisset ex synæresi, quam solus nominatiuus admittit, sicut* φῶς, φωτός. *&* ὦς, ὠτός. *Inuenitur etiam* ὄϊς *in genere masculino apud* Homerum Ιλιάδος ω̄. τοῖς δὲ ὄϊς λάσιος μέγας ἐν κλισίῃ ἱέρδατο. *& in eodem,* ἦ καὶ ἀναΐξας ὄϊν ἄργυφον ὠκὺς ἀχιλλεὺς Σφάξε. *& in plurali,* Ιλιάδος ↓. πολλοὶ δ' ὄϊες, καὶ μηκάδες αἶγες. *quod &* Latini *ueteres usurparunt, unum ouem dicentes.* Sic φθόϊς, φθοῖς. *&* φθόϊδες, φθοῖς. *&* φθόϊδας, φθοῖς.

Ο πλακόεις, πλακοῦς. τοῦ πλακόεντος, πλακοῦντος. τῷ πλακόεντι, πλακοῦντι. τὸν πλακόεντα, πλακοῦντα. ὦ πλακόεν, πλακοῦν, καὶ πλακοῦ ποιητικῶς.

Ο σιμόεις, σιμοῦς. τοῦ σιμόεντος, σιμοῦντος. τῷ σιμόεντι, σιμοῦντι. τὸν σιμόεντα, σιμοῦντα. ὦ σιμόεν, σιμοῦν, καὶ σιμοῦ ποιητικῶς.

Υἱὸς quod filium significat, in omni numero & casu patitur synæresim, præterquam in nominatiuo singulari, & uocatiuo. quoniam si in ijs fieret synæresis, inueniretur consonans post υι, diphthongum: ut ὑϊὸς, υἷς, quod communi regulæ aduersatur. nam post υι, diphthongum nunquam sequitur consonans, sed uocalis tantum: ut μυῖα, ἅρπυια. fit tamen in datiuo plurali sequente consonante, sed interponitur α, ut υἷσι, υἱάσι.

Ὁ υἱῒς. τοῦ υἱΐος, υἷος. τῷ υἱΐϊ, υἷϊ. τὸν υἱΐα, υἷα, ὦ υἷς. Δυϊκά. τὼ υἱΐε, υἷε. τοῖν υἱΐοιν, υἷοιν. ὦ υἱΐε, υἷε. Πληθ. οἱ υἱΐες, υἷες. τῶν υἱΐων, υἷων. τοῖς υἱΐσι, καὶ υἱάσι. τοὺς υἱΐας, υἷας. ὦ υἱΐες, υἷες. καὶ ἄλλως.

Ὁ υἱεὺς. τοῦ υἱέως. τῷ υἱέϊ, υἱεῖ. τὸν υἱέα. ὦ υἱεῦ, &c. ut βασιλεύς. καὶ ἄλλως. Ὁ υἱός. τοῦ υἱοῦ, sicut ὁ λόγος, τοῦ λόγου.

Ὁ ζεὺς. τοῦ διὸς. τῷ διΐ. τὸν δία. ὦ ζεῦ. καὶ ὁ ζὴν. τοῦ ζηνὸς. τῷ ζηνὶ. τὸν ζῆνα. Quo in loco sciendum est, deum siue Iouem ab antiquis Græcis uarijs ac diuersis modis appellatum fuisse, ut ex antiquorum fragmentis colligere potui.

Dictus est ζεὺς, καὶ ζὴν, quibus communiter utimur. δεὺς uero βοιωτικῶς, ἐκ τοῦ ζεὺς, διαλύσει τοῦ ζ, εἰς σ, δ, καὶ ἀφαιρέσει τοῦ σ, & βδεὺς κατὰ ἐξαλλαγὴν, apud ueteres comicos, τροπῇ τοῦ σ εἰς β: unde illud, ὦ βδεῦ δεσπότα. Dictus est autem ζὰν, ζανὸς, ἀπὸ τοῦ ζὴν, παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις ἴωσι, καὶ αἰολεῦσι: ut κλῦθί μοι ζανός τε κούρη. ζὴς quoque inuenitur, unde accusatiuus ζὴν, παρ' Ἐπιχάρμῳ. ζήν τε, &c. τροπῇ τοῦ

σ εἰς

σ, εἰς ν, sicut ποδῆς, ποδήν. & ἑρμῆς, ἑρμὴν, καὶ παρὰ τῷ τῆς Εὐρωπίας ποιητῇ. οὐ γὰρ δὴ βασιλεῖ ἀγαίομαι εὐρύοπα ζῆν Παῦσαι ἀπ' οὐρανόθεν. Vnde ζὰς παρὰ φερεκύδῃ, ἀπὸ τοῦ ζῆς, ὡς ζῆν, ζάν. Dictus est etiam δὶς, διὰ τοῦ ι, παρὰ ῥίνθωνι. δὴν quoque ἀπὸ τοῦ ζῆν, καὶ δὰν δανὸς βοιωτικῶς, ὡς παρὰ κορίνῃ, δανὸς ὑψίσῳ θρόνῳ. Et sic decem inueniuntur nominatiui, uidelicet ζεὺς, δεὺς, βδεὺς, ζῆν, ζὰν, ζῆς, ζὰς, δὶς, δὴν, δάν. quod Herodianus in tractatu περὶ μονήρους λέξεως asserit. Sed de genitiuo huius nominatiui ζεὺς, hoc est, διὸς dubitari solet, an ἀπὸ τοῦ δὶς ueniat, an ab aliquo quopiam dictorum nominum deducatur: non enim ἀπὸ τοῦ ζεὺς per analogiam deduci posse uidetur. quidam uolunt à nominatiuo δὶς διὸς per analogiam deriuari: sed ijs aduersatur Herodianus, inquiens: Nomina in ις, monosyllaba, ι, uolunt habere productum: & id quoque in genitiuo seruare, excepto τὶς, τινὸς: διὸς, uero ι, habet correptum. non igitur ἀπὸ τοῦ δὶς uidetur esse deductum. Sunt qui ἀπὸ τοῦ δεὺς deriuari putent, quod Bæotorum est proprium, cuius genitiuus κατὰ analogiam est δέος, ubi mutato ε, in ι, fit διὸς, κατὰ βοιωτοὺς καὶ νέους ἴωνας: sicut ἀχιλλέος, ἀχιλλίος. hoc magis quidem consentaneum est. Quid uero de accusatiuo ζῆν dicendum est? quo casu Homerus ter in Iliade usus est: loci quidem hi sunt, Ιλιά. θ̄. Τρῶας ἀπώσασθαι καὶ ἐρυκέμεν εὐρύοπα ζῆν, Αὐτοῦ κ' ἐνθ' ἀνάχοιτο. Et Ιλιάδος. ξ̄. Η φῆς ὡς τρώεσσι ἀρηγέμεν εὐρύοπα ζῆν, Ως ἡρακλῆος πέρι. Et Ιλιάδος ω̄. παῖδες, καὶ γαμβροὶ τῶδ' οὐ λάθον εὐρύοπα ζῆν, Ες πεδίον

προφανέντε. Quo in loco dicendum'ne ζὴν accuſatiuum imperfectum eſſe ἀπὸ τοῦ ζῆνα, an perfectum ἀπὸ τοῦ ζῆς? Si imperfectum eſſe dixerimus, aut per apocopen fieri neceſſe eſt, aut per apoſtrophum. Si per apocopen, ſciendum eſt extremam ſyllabam integram omnino abijciendam fuiſſe, hoc eſt, να, ἀπὸ τοῦ ζῆνα. ſicut δῶ, ἀπὸ τοῦ δῶμα. & ἀπόλλω, ἀπὸ τοῦ ἀπόλλωνα. ζῆ uero penultimam ſyllabam abſque ν, relinquendam fuiſſe. Si uero apoſtrophum eſſe uoluerimus, ut meminit Euſtathius, aduertendum eſt, ſolam uocalem quæ eſt extrema præcedentis dictionis, abijciendam eſſe: cui ſi in eadem ſyllaba aliqua adiuncta fuerit conſonans, illam eandem iungendam eſſe uocali, ſiue diphthongo dictionis ſequentis: ut τοῦτο ἐμὸν, τοῦτ᾽ἐμόν: κατὰ ἡμᾶς, καθ᾽ἡμᾶς. Sic igitur in dictis uerſibus ν, quæ eſt extrema conſonans τοῦ ζὴν, in quam prior uerſus deſinit, iungenda eſt primæ uocali dictionis ſequentis: quæ quidem eſt ſecundi uerſus principium, ut liquido patet. Et ſic ſcribendum eſt, δρύοπα ζῆ Ν᾽αὐτοῦ. & in ſecundo, δρύοπα ζῆ Ν᾽ὡς ἡρακλῆος. Item in tertio, δρύοπα ζῆ Ν᾽ἐς πεδίον. Quòd ſi hoc cuipiam nouum uidebitur, eorum ſententiam ſequi poterit, qui aſſerunt ζὴν, integrum ac perfectum eſſe accuſatiuum à nominatiuo ζῆς, ut ſupra dictum eſt. Quandoquidem antiquorum extant exempla, ut ζῆντε, & ζὴν παῦσαι, in quibus nemo dicet apoſtrophum eſſe, cum poſt ν, nulla ſequatur uocalis, ſed conſonans: neque apocopen, cum extrema ſyllaba integre non ſit expuncta. Sed ſuper hoc ſatis.

Duo nomina fœminina solum inueniuntur in αυς, *exeuntia circunflexa, et per* ος *purum declinata: quorum quidem uaria inflexio talis est.*

Η ναῦς, καὶ νηῦς. τῆς ναὸς, καὶ νηὸς, καὶ νεώς. τῇ ναΐ, καὶ νηΐ. τὴν ναῦν, καὶ νηῦν, καὶ νῆα. ὦ ναῦς, καὶ ναῦ, νηῦς. Δυϊκά. τὰ νᾶε, καὶ νῆε. ταῖν ναοῖν, καὶ νηοῖν. ὦ νᾶε, καὶ νῆε. Πληθυν. αἱ νᾶες. καὶ νῆες, καὶ νέες. τῶν ναῶν, καὶ νηῶν, καὶ νεῶν. ταῖς ναυσὶ, καὶ νηυσὶ, καὶ νήεσσι. τὰς ναῦς, καὶ νηῦς, καὶ νῆας, καὶ νέας. ὦ νᾶες, καὶ νῆες, καὶ νέες.

Η γραῦς, καὶ γρηῦς, καὶ γρήϋς. τῆς γραὸς, καὶ γρηός. τῇ γραΐ, καὶ γρηΐ. τὴν γραῦν, καὶ γρηῦν. ὦ γραῦς, καὶ γραῦ, καὶ γρηῦς, καὶ γρηῦ, καὶ γρήϋ. Δυϊκά. τὰ γρᾶε, καὶ γρῆε. ταῖν γραοῖν, καὶ γρηοῖν. ὦ γρᾶα, καὶ γρῆε. Πληθ. αἱ γρᾶες, καὶ γρῆες. τῶν γραῶν, καὶ γρηῶν, καὶ γρεῶν. ταῖς γραυσὶ, καὶ γρήεσι. τὰς γραῦς, καὶ γρηῦς. ὦ γρᾶες, καὶ γρῆες.

De accidentibus nomini.

Nomini accidunt quinque prius dicta, γένος, εἶδος, σχῆμα, ἀριθμὸς, πτῶσις. *Quorum & genus abusiue aliquod commune, & aliquod promiscuum erit. masculino enim soli articulo subiunctum masculinum erit, fœminino autem solum fœmininum, neutro neutrum, ambobus & masculino et fœminino commune erit, alterutro autem ambo genera significans, promiscuū: ut* ὁ ἀετὸς, ἡ χελιδών. *Species autem alia primitiua, ut* λόγος: *alia deriuatiua, ut* λόγιος. *Deriuatiuorum autem septem maxime sunt species,* συγκριτικὸν, ὑπερθετικὸν, πατρωνυμικὸν, ὑποκοριστικὸν,

στικὸν, κτητικὸν, παρώνυμον, καὶ ῥηματικὸν. *hoc est, comparatiuum, ſuperlatiuum, patronymicum, diminutiuum, poſſeſſiuum, denominatiuum, & uerbale.*

De comparatiuis & ſuperlatiuis.

Comparatiui & ſuperlatiui formationes ita ſe habent. nomina adiectiua trium generum in ος, *deſinentia, mutatione* σ, *in* τ, *& adiectione* ερος, *comparatiua fiunt, ut* ἔνδοξος, ἐνδοξότερος: *aſſumptione autem* ατος, *ſuperlatiua, ut* ἐνδοξότατος. *Excipitur* καλὸς, *&* κακὸς, *& alia quædam:* καλλίων *enim,* κάλλιστος, *et* κακίων, κάκιστος. βελτίων, ἀμείνων, κρείττων, βέλτιστος, ἄριστος. χείρων, ἐλάττων, ἥσσων, μείων, ἐλάχιστος, μείζων, μέγιστος. ῥᾴων, ῥᾷστος. *& hæc anomala ſunt.*

Si autem in ης, *poſitiuum deſinens per* εος, *declinetur, à neutro in* ες, *aſſumptione* τερος, *fiunt comparatiua,* ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, τὸ ἀληθὲς, ἀληθέστερος. ὁ καὶ ἡ ἀσεβὴς, τὸ ἀσεβὲς, ἀσεβέστερος: *aſſumptione autem* τατος, *ſuperlatiua,* ἀληθέστατος, ἀσεβέστατος.

Si autem in υς, *deſinat poſitiuum, commune trium generũ, à neutro ſimiliter fiunt,* βραχὺς, βραχὺ, βραχύτερος, βραχύτατος: *præter* ἡδὺς, πολὺς, ταχὺς. ἡδίων, ἥδιστος: *et* πλείων, πλεῖστος: *et* ταχίων, τάχιστος. *Quãuis & hæc formari poſſunt adiectione* τερος, *&* τατος, *excepto* πολὺς. ἡδύτερος, ἡδύτατος. ταχύτερος, ταχύτατος. *Ex his igitur quæ deſinunt in* υς, *aliqua faciunt ſimplex comparatiuum & ſuperlatiuum, aliqua autem duplex. Simplex, ut* εὐρὺς. εὐρύτερος *enim &* εὐρύτατος *ſolum. Duplex autem, ut* ἡδὺς, *&* γλυκὺς, *&* ὠκὺς. *hæc enim non ſolum in* τερος, *& in* τα-

τος, ſed in ων, & in στος, ut ἡδίων, ἥδιστος. γλυκίων, γλύκιστος. ὠκίων, ὤκιστος. His autem ſimilia ſunt αἰσχρὸς & ἐχθρός. αἰσχίων enim αἴσχιστος, & ἐχθίων ἔχθιστος. Si autem βράσσων, καὶ θάσσων, καὶ πάσσων præter mittere non oporteret, quædam poſſent triplicem ſic formam præbere. nam ab ijs, quæ ſunt βραχὺς, & βραδὺς, fit comparatiuum βραχύτερος, βραχίων, & βράσσων, βραδύτερος, βραδίων, & βράσσων. nam utrunque poſitiuum idem habet comparatiuum in σων, quo Homerus in ſecunda ſignificatione manifeſte uſus eſt, Ἰλιάδος κ̄.

Ἀλλά τε οἱ βράσσων τε νόος, λεπτὴ δέ τε μῆτις.

ὅ ἐστι βραδύτερος νόος. Et ἀ ταχὺς, ταχύτερος, ταχίων, τάσσων, καὶ θάσσων, τροπῇ τοῦ τ εἰς θ, Ἰλιάδ. ν̄.

Θάσσονας ἱρήκων ἔμεναι καλλίτριχας ἵππους.

ἀντὶ τοῦ ταχυτέρους.

Et ἀ παχὺς, παχύτερος, παχίων, πάσσων. Ὀδυ. ζ.

Τὸν μὲν ἀθηναίη θῆκε διὸς ἐκγεγαυῖα

Μείζονά τ' εἰσιδέειν, καὶ πάσσονα. ἀντὶ τοῦ παχύτερον.

γλύσσων quoque ab eo quod eſt γλυκὺς, Ariſtopha. uſus eſt, ut γλύσσονα σῦκα, ἀντὶ τοῦ γλυκύτερα. Et ab eo quod eſt ἐλαχὺς fit ἐλαχύτερος, & ἐλαχύων, & ἐλάσσων, ὁ βραχύτερος, unde ſuperlatiuum ἐλάχιστος. Vbi attendendum eſt, comparatiua in ων, deſinentia diſſyllaba, diphthongum habere in penultima, ut μείων, πλείων, χείρων: polyſyllaba uero ἰῶτα monophthongũ, ut βελτίων, καλλίων, ταχίων. Excipiuntur ἀμείνων, ἀρείων, χερείων, quæ in penultima ει diphthongũ habẽt.

Quæ autem in aliquam aliam deſinunt terminationem,

tionem, in ἔστερος, & ἔστατος *formant comparatiua et ſuperlatiua: ut* σώφρων, σώφρονος. σωφρονέστερος, σωφρονέστατος. χαρίεις, χαρίεντος. χαριέστερος, χαριέστατος. εὔνους *uero* εὐνούστερος, & εὐνούστατος *facit abſque* ε.

Non ſolum autem à nominibus comparatiua fiunt, ſed à uerbis quoque, ut βάλλω, βέλτερος. φέρω, φέρτερος. *A participijs, ut* ἐῤῥωμένος, ἐῤῥωμενέστερος. *A præpoſitionibus autem, ut* πρότερος, ὑπέρτερος. *Et ab aduerbijs, ut* ἐγγύτερος, ποῤῥώτερος. *Præterea quæ in* οτερος, & οτατος *deſinunt, ſi ante* ο, *ſyllabam breuem habeant, per* ω, μέγα *ſcribuntur, ut* φρόνιμος, φρονιμώτερος, φρονιμώτατος: *excipitur* στενότερος, & κενότερος. *Si uero longam uel natura uel poſitione, per* ο, μικρὸν, πρᾷος, πραότερος, πραότατος.

Conſtructio eorum.

Comparatiuus quidem gradus genitiuo ſingulari adiungitur, necnon & plurali, ſi res comparata, & cui comparatur, diuerſi fuerint generis: ut ἀχιλλεὺς ἀνδριότερος ἦν ἕκτορος καὶ τῶν τρώων. *Quòd ſi eiuſdem fuerint generis, genitiuo tantum ſingulari iungitur.* οἷον, ἀχιλλεὺς, ἀνδρειότερος ἦν αἴαντος τοῦ τελαμωνίου. *nam ſi eiuſdem generis ſint, & plurali genitiuo iungatur, apparebit eum, qui comparatur, ſe quoque ipſum in ea re, quæ uenit in comparationem, ſuperare. iungitur etiam datiuo ſignificanti exceſſum.* οἷον, αἴας ὁ τελαμώνιος μείζων ἦν τοῦ ὀϊλέως τέσσαρσι δακτύλοις.

Superlatiuus autem genitiuum tantummodo pluralem poſtulat. οἷον, ὅμηρος ἐγένετο σοφώτατος πάντων

τῶν τῶν ποιητῶν. *nisi nomen ipſum ſingulare multitudinem ſignificet.*

De patronymicis.

P*Atronymicum nomen eſt, quod à proprijs tantummodo patrum nominibus deriuatur, & filium ſignificat: ut* πριαμίδης, ὁ τοῦ πριάμου υἱός. πηλείδης, ὁ τοῦ πηλέως υἱὸς, *hoc eſt,* Achilles: *icirco ſuperfluum eſt patronymico addere* τὸ υἱὸς, *quandoquidem per id utrunque intelligitur. Quod autem* Homerus *dixit* Ιλιάδος λ̄. Αἴας δὲ τρώεσιν ἐπάλμενος εἷλε δόρυκλον, Πριαμίδην νόθον υἱόν. *ſcire debemus, poetam non ad patronymicum* πριαμίδην, *ſed ad* νόθον *retuliſſe, ut à legitimis diſcerneret.*

Abuſiue quoque fit ab auis patronymicum, non tamen ſecundum Homerum *ſimpliciter, ſed ab ijs ſolum qui ab* Ioue *originem traxerunt: ut* αἰακίδης, ἀπὸ τοῦ αἰακοῦ, *hoc eſt,* Achilles Aeaci *nepos.* δαρδανίδης, ἀπὸ τοῦ δαρδάνου, *hoc eſt,* Priamus Dardani *nepos. uterque enim, &* Aeacus, & Dardanus, *ex* Ioue *nati ſunt.*

Sunt & alia nomina propria, quæ patronymicorum formam ſecuta ſunt: ſed cum illa neque à patribus, neque ab auis deriuentur, nequaquam patronymica ſunt appellanda, ſed magis denominatiua: ut φωκυλίδης, θουκυδίδης, φυλομηλείδης, ὁ τῆς λέσβου βασιλεὺς, ἀριστείδης. *& ſimilia.*

Patronymica maſculina.

Patronymicorum aliud maſculinum, aliud fœmininum. Maſculini quidem tres ſunt formæ, εἰς δης,

κοινῶς. ut κρονίδης. εἰς ων, ἰωνικῶς, ut κρονίων. εἰς άδιος, αἰολικῶς, ut ὑῤῥάδιος, ὁ πιτ]ακὸς τοῦ ὕῤῥα υἱός. ὕῤῥας enim rex Mitylenæorum fuit, Pittacus uero eius filius, ex ſeptem ſapientibus unus. Penultimæ autem terminationes patronymicorum quatuor ſunt: uocales duæ, α ſcilicet et ι, ut ἰφιτάδης πελοπίδης: diphthongi uero totidem, ει, & οι, κατὰ συναίρεσιν, ut πηλείδης, ἀπὸ τοῦ πηλεΐδης. βοηθοίδης, ἀπὸ τοῦ βοηθοΐδης. Fit autem patronymicum maſculinum à genitiuo ſingulari in ος, deſinente, ſiue in ως, διὰ τοῦ ω, μεγάλου, ſiue in ους, κατὰ κρᾶσιν, extrema in ιδης, conuerſa: ut μέμνων, μέμνονος, μεμνονίδης. πηλεὺς, πηλέως, πηλεΐδης. δημοσθένης, δημοσθένους, δημοσθενίδης. Etiam ſi in ου, deſinat genitiuus, à nominibus tertiæ declinationis non habentibus ι, in penultima: ut πρίαμος, πριάμου, πριαμίδης. ὅμηρος, ὁμήρου, ὁμηρίδης. quòd ſi ι, habuerint in penultima, in αδης, fit patronymicum: λαέρτιος, λαερτίου, λαερτιάδης. ἥλιος, ἡλίου, ἡλιάδης. Præterea ſi primæ fuerint declinationis, omnino in αδης exit patronymicum, ut βορέας, βορέου, βορεάδης. ἱππότης, ἱππότου ἱπποτάδης. Vbi ſciendum eſt, patronymica, ſi perfecta ſint, una ſyllaba primitiuum ſuperare: ſi uero ſynæreſim patiantur, ex totidem ſyllabis conſtare, & in penultima habere aut ει, diphthongum, ut πηλείδης, ἀπὸ τοῦ πηλεΐδης. aut οι, ut πανθοίδης ἀπὸ τοῦ πανθοΐδης, ὁ τοῦ πανθόου υἱός. Ιλιάδος ν̄. Οἱ δ' ἐς πανθοίδην ἀγαπήνορα πουλυδάμαντα. & βοηθοίδης, ἀπὸ τοῦ βοηθοΐδης, ὁ τοῦ βοηθόου παῖς. Οδυσ. δ̄. Οὐ μὲν νήπιος ἦσθα βοηθοίδη ἐτεωνεῦ.

Sunt

Sunt quæ duarum ſyllabarum ſyncopam patiuntur, ut δευκαλίδης, ἀπὸ τοῦ δευκαλιωνίδης, ἰδομενεὺς, ὁ τοῦ δευκαλίωνος υἱός. Ἰλιάδος ν̄. Δευκαλίδη πῆ τ᾽ ἄρ μέμονας καταδῦναι ὅμιλον. ὑπερίδης, ἀπὸ τοῦ ὑπεριονίδης, *id eſt,* Sol Hyperionis *filius,* Ὀδυσ. μ̄. Ἠελίου τ᾽ αὐγὴ ὑπεριονίδαο ἄνακτος. καὶ Ἡσίοδος ἐν θεογονίᾳ, Κίρκην δ᾽ ἠελίου, θυγάτηρ ὑπεριονίδαο. καὶ τροπῇ τῆς δης εἰς ων ἰωνικῶς, *fit* ὑπεριονίων: *ſicut* ἀτρείδης, ἀτρείων: & πηλείδης, πηλείων, καὶ συγκοπῇ ὑπερίων, ὑπερίωνος. Ὀδυσσείας ᾱ.

Νήπιοι οἳ κατὰ βοῦς ὑπερίονος ἠελίοιο ἤσθιον.

Sunt & quæ contrarium patiuntur, ἐπέκτασιν *ſcilicet duarum ſyllabarum: ut* ἰαπετιονίδης, ἀπὸ τοῦ ἰαπετίδης. *cuius primitiuum eſt* ἰαπετὸς, ἰαπετοῦ. *Apollonius* Argonauticῶn *tertio,* ἔνθα προμηθεὺς ἰαπετιονίδης ἀγαθὸν τέκε δευκαλίωνα. καὶ Ἡσίοδος ἐν ἔργοις, ἰαπετιονίδη πάντων πέρι μήδεα εἰδώς.

Patronymica fœminina.

Fœminini quoque patronymici tres ſunt terminationes, ας *ſcilicet,* ις, & νη. *Quæ in* ας, & *in* ις, *deſinunt, à proprijs maſculinis fiunt, ſubtracta* δη, *extremæ ſyllabæ, ut* βορεάδης, βορεάς. νεστορίδης, νεστορίς. *Quæ uero in* νη, *deſinunt, ſi à primitiuis habentibus* ι, *in penultima fiant,* ω, μέγα *habent ante* νη, *ut* ἰκάριος, ἰκαρίου, ἰκαριώνη. ἀκρίσιος, ἀκρισίου, ἀκρισιώνη. Ἰλιάδος ξ̄.

Οὐδ᾽ ὅτε περ δανάης καλλισφύρου ἀκρισιώνης.

Si autem non habuerint ι, *in* ινη, *patronymicum formant: ut* ἄδρηστος, ἀδρήστου, ἀδρηστίνη. Ἰλιάδος ε̄.

Μὴ δὴν αἰγιάλεια περίφρων ἀδρηστίνη. ὠκεανὸς, ὠκεανοῦ, ὠκεανίνη.

ὠκεανίνη. Ἡσίοδος ἐν θεογονίᾳ, Ἠελίῳ δ' ἀκάμαντι τέκε κλυτὸν ὠκεανίνη Πηρσηΐς.

εὔυνος, εὐύνου, εὐυνίνη. Ἰλιάδος ῑ.

Κούρη μαρπίσσης καλλισφύρου εὐηνίνης.

Hoc etiam ſciendum eſt, Homerum nunquam à matribus formare patronymicum, nec ab auis, niſi à Ioue (ut dictum eſt) originem traxerint: quod illum quidem in utroque opere, ὀδυσσείας ſcilicet & ἰλιάδος, uidemus constantiſſime ſeruare. Sed quid de μολίονε cenſendum? qua dictione uſus eſt Homerus ipſe cum de Cteato, & Euryto loqueretur. Ἰλιάδος λ̄. καὶ νύ κεν ἀκτορίωνε μολίονε παῖδ' ἀλάπαξα. nam hi duo re uera Neptuni fuerunt filij, & Molionis Moli filiæ. Denominatiue uero Actoris, a quo ἀκτορίωνες dicti ſunt, hoc eſt, Actoris filij. Sed de Molione dicendum eſt, non patronymicum à matre eſſe, ut quidam ex recentioribus putarunt, ſed adiectiuum nomen, ἀντὶ τοῦ πολεμικοὺς, hoc eſt, bellicoſos: ſic enim in uetuſtiſſimis codicibus legimus interpretatum, ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν μάχην μολήσεως. In hymnis tamen, qui quidem an eiuſdem poetæ ſint, ambigitur, λητοΐδης uſus eſt, ſicut & alij poetæ, præſertim epigrammatarij, qui huiuſmodi formatione indifferenter utuntur. Igitur Homerus ipſe εἰς ἑρμῆν, Λητοΐδης δ' ἀπάτερθεν ἰδὼν ἐνόησε βοείας. & in eodem hymno. Λητοΐδου ὑπὸ χερσὶν δ' ἐκπροθύροιο περήσειν. λητοΐδης enim dictus eſt Apollo à Latona matre, quæ græce λητὼ dicta eſt, à cuius genitiuo perfecto, uidelicet λητόος, patronymicum eſt formatum, extrema in ίδης uerſa, λητοΐδης.

Patronymica

Patronymica masculina primæ sunt declinationis, ut πριαμίδης, πριαμίδου. Fœminina uero quintæ, ut πριαμὶς, πριαμίδος.

De diminutiuis.

Diminutiua et à proprijs, et ab appellatiuis formantur, ut à ζηνόδωρος, ζηνᾶς, καὶ ἀπὸ μηνόδωρος, μηνᾶς. Appianus enim Menodorum uocat gnei Pompeij libertum, quem Latini Menam. Ab eo autem quod est ἄνθρωπος, ἀνθρωπίσκος. Formæ autem masculinorum sex: in ων, diminutiuum duarum syllabarum, βάκχων, ὁ βακχυλίδης. In ων, terminans penultimam: μωρίων, ὁ μωρός. In αξ, ῥόδαξ, ὁ ῥόδιος. In ας, ζηνᾶς, μητρᾶς. In κος, ἀνθρωπίσκος. In λος, ναυτίλος, ὁ ναύτης. Fœmininorum autem tres: in ων, ut ὕψων, ἡ ὑψηλή. In ις, θεραπαινὶς, ἡ θεράπαινα. In κη, παιδίσκη, ὁ παῖς. Neutrorũ autẽ una forma in ον, μειρακίλλιον, γερόντιον.

De possessiuis.

Possessiua autem à proprijs, et ab appellatiuis deducuntur: & ab ijs quæ desinunt in ευς, terminantur in ειον, νηλεῦς, νηλέως, νήλειον. sed non ab his solis. nã ab eo quod est ἄνθρωπος, fit ἀνθρώπειων. Desinentia in κος, & in ωδες, ueniunt ab ijs quæ desinunt in ος, λόγος, λογικὸς. sed non ab his solis, nam à βασιλεὺς, βασιλικὸν. et à δεκέλεια, δεκελικὸς, πόλεμος ὁ πελοποννησιακὸς. Potest tamen & hic grammaticus ambas species ab unoquoque horum deducere, cum non prohibeatur unquam ab eo quod non sit in usu. ut enim ab eo quod est ἄνθρωπος, ἀνθρωπικὸν, et ἀνθρώπειον: sic ab eo quod est ὅμηρος, ὁμηρικὸν, & ὁμήρειον: & ab

eo quòd est πλάτων, πλατωνικὸν, & πλατώνειον. Nonnulli autem appellant οἰκειωματικὰ possessiua ea, quæ à loco denominatiue dicuntur: ut οὐράνιος, ἀπὸ τοῦ ὀυρανοῦ, & θαλάσσιος, ἀπὸ τῆς θαλάσσης, & similia. Quare liceret sic etiam possessiua tribus modis esse: aut enim οἰκειωματικῶς, hoc est domestice, ut οὐράνιον: aut συνεκφαντικῶς, hoc est, professiue, ut γραμματικὸν: aut μετουσιαστικῶς, id est, per communicationem materiæ, ut λιθῶδες.

De denominatiuis.

Denominatiui autem formationes tot sunt, quot nominum species, & licet ab unoquoque nomine denominare, masculinum quidem in ων, ut φίλος, φίλων: fœmininum autem in οτης, unius generis, ut φιλότης: neutrũ uero in ιον, & omnino in ον, trium generũ, ut φίλιον, φιλικὸν. Non simpliciter autem trium generum, sed ut ultimæ & penultimæ specierum se habent. ἀνθρωπικὸν enim, & ἀνθρώπειον, & ἀνθρωπῶδες, & πήλιον, & ἀνθηρὸν, omnino secundum formationem specierum nominis traditam. Considerare etiam oportet, utrum species tria suscipiant genera: quia desinentia in ον, neutra, non omnino communia sunt trium generum. ζωΐφιον igitur, & μειρακίλλιον, & λεβήτιον, & omnino diminutiua, unius generis sunt.

Speculari autem oportet etiam reliquas denominatiuorum formationes, secundum differentiam specierum, ut in diminutiuo λίθαξ, ἀνθρωπίσκος, μηνᾶς: in patronymico autem in δης.

De

De uerbalibus.

VErbalia (ut in uniuersum dicam) à passiuo præterito fiunt, uidelicet à prima persona, uel secunda, uel tertia. Multa ex uerbalibus à prima persona fiunt, πεποίημαι, ποίημα, λελόγισμαι, λογισμός. Fœminina autem in ις, à secunda persona, ut λέλυσαι, λύσις, λέλεξαι, λέξις. Desinentia autem in τος, communia trium generum, à tertia, ἤκουσαι, ἀκουστός. Et præterea appellatiua in ήριον, ut πέποται, ποτήριον.

Est præter ea, quæ dicta sunt, etiam figura decomposita, uidelicet quæ a composito deriuatur, ut φίλιππος, φιλιππίδης.

Περὶ ὑποπεπτωκότων εἰδῶν τῷ ὀνόματι, id est, de speciebus nomini subiectis.

PRæter memoratas deriuatiuorum species, quæ (ut diximus) septem maxime sunt, inueniuntur & aliæ, quas Græci ὑποπεπτωκότα τῷ ὀνόματι, hoc est, subiectas nomini species uocant. Sunt autem sex et uiginti, uidelicet κύριον, προσηγορικὸν, ἐπίθετον, πρός τι ἔχον, ὡς πρός τι ἔχον, ὁμώνυμον, συνώνυμον, φερώνυμον, διώνυμον, ἐπώνυμον, ἐθνικὸν, ἐρωτηματικὸν, ἀόριστον, ἀναφορικὸν, περιληπτικὸν, ἐπιμεριζόμενον, περιεκτικὸν, πεποιημένον, γενικὸν, εἰδικὸν, τακτικὸν, ἀριθμητικὸν, μετουσιαστικὸν, ἀπολελυμμένον, χρονικὸν, καὶ τοπικὸν. hoc est, proprium, appellatiuum, adiectiuum, ad aliquid habens, siue dictum quasi ad aliquid habens, æquiuocum, uniuocum, agnomen, dionymum, eponymum, gentile, interrogatiuum, infinitum, relatiuum

tiuum ſiue redditiuum, collectiuum, partitiuũ, comprehenſiuũ, factitiuum, generale, ſpeciale, ordinale, numerale, materiale, abſolutum, temporale, & locale.

Κύριον *igitur eſt, quod propriam cuiuſque rei ſubſtantiam & qualitatem ſignificat, & unius tantum generis eſt, maſculini ſcilicet uel fœminini, ut* πλάτων, πηνελόπη.

Προσηγορικὸν, *hoc eſt, appellatiuum dicitur, quod communem ſubſtantiam & qualitatem ſignificat, ut* ἄνθρωπος. *Appellatiuorum autem quæcunque ſignificant animalia communia, duum generum plerunque ſunt: nonnulla tamen ſunt promiſcua.*

Ἐπίθετον *autem eſt, quod in proprijs uel appellatiuis æquiuoce poſitum, aut laudem aut uituperium importat, trifariamq; accipitur: ab anima, à corpore, & ab ijs quæ extra ſunt. Ab anima quidem, ut* σώφρων, ἀκόλαστος, *id eſt, modeſtus, & immodeſtus. À corpore, ut* ταχὺς, βραδὺς, *id eſt, uelox, tardus. Ab ijs quæ ſunt extrinſecus, ut* πλούσιος, πένης, *id eſt, diues, pauper. Et eſt trium generum, ſi proprie ſit adiectiuum, ut* σοφὸς, σοφὴ, σοφόν. *ſi uero nunc ut adiectiuum, nunc ut appellatiuum accipitur, ut* εὐεργέτης, & πολίτης, *& ſimilia, duum generum cõmunia ſunt. tale autem eſt* τρήρων *columba.* Ιλιάδ. ψ. Ὑψι δ' ὑπαὶ νεφέων ἴδετο τρήρωνα πέλειαν. *id eſt, timidam columbam. Sic et* πτῶξ *lepus.* Ιλιά. χ. Ἁρπάζων ἢ ἄρν' ἀμαλλὴν, ἢ πτῶκα λαγωόν. *hoc eſt timidum leporem.*

Πρός τι ἔχον, *quod quidem dialectici correlatiuum appellant, eſt, quod aliquid refert, ita quidem ut ſi-*

ne eo nec ipsum quidem possit consistere, ὡς πατὴρ καὶ υἱὸς, δεσπότης καὶ δοῦλος: hoc est, pater & filius, dominus & seruus. correlatiua enim ob id sunt, quòd nec pater quis esse potest si filium non habeat, nec dominus si sine seruo sit, & econuerso. Sublato enim patre, non amplius dicitur filius: nec domino deficiente, seruus appellatur.

Ὡς πρός τι ἔχον, ut νὺξ καὶ ἡμέρα, θάνατος καὶ ζωή. quasi ad aliquid dictum iccirco est, quòd quamuis aliquid habeat contrarium, & quasi semper adhærens, non tamen ipso nomine illud idem significat, neque ex illo denominationem accipit, ut dies, nox. nam quamuis alterum intereat, non tamen & illud secum interit, quod illi adhærebat. quinimmo nec eodem tempore, nec ullo pacto simul esse possunt.

Ὁμώνυμον autem nomen est, quod æquiuoce ponitur. In proprijs quidem, ut αἴας ὁ τελαμώνιος, καὶ αἴας ὁ ὀϊλέως. hæc enim τῇ ὁμωνυμίᾳ, id est, æquiuocatione communicant: sed locali significatione differunt. In appellatiuis autem, ut μῦς θαλάσσιος, καὶ μῦς γηγενὴς, id est, mus marinus, & mus terrestris: similiter & hæc ὁμωνυμίᾳ participant, differentia autem maris & terræ dissimilia sunt. ὁμώνυμον enim Latine æquiuocum.

Συνώνυμον autem est, quod diuersis nominibus idem significat, ut ἄορ, ξίφος, μάχαιρα, φάσγανον, σπάθη: ensis, mucro, culter, gladius, spatha. nam συνώνυμον Latine uniuocum dicitur.

Φερώνυμον autem, quod à Prisciano agnomen appellatur, est quod ab aliquo euentu siue accidente alicui

solet imponi: ut τισάμενος *filius* Orestis, *&* μεγαπένθης Menelai *filius. nam cum* Orestes *ulcisceretur* Clytemnæstram *matrem, quæ* Agamemnonem *patrem suũ occiderat, euenit ut ei nasceretur filius quem* τισάμενον *appellauit*, ἀπὸ τοῦ τίσασθαι, *quod est ulcisci.* Μεγαπένθης *quoque et ipse ab accidente simili dictus est: nam cum propter raptam* Helenam Menelai *uxorem tota* Græcia *in maximo luctu esset, accidit ut* Menelao *ex ancilla quapiam filius nasceretur, qui* μεγαπένθης, *id est, in magno luctu natus, dictus est.*

Διώνυμον, *est cum duo propria nomina alicui imponuntur, ut* πάρις, ὁ καὶ ἀλέξανδρος, σκάμανδρος, ὁ καὶ ξάνθος. *Differt autem* διώνυμον τοῦ συνωνύμου: *quoniam* διώνυμον *de proprijs nominibus dicitur, ut* νεοπτόλεμος, ὁ καὶ πύῤῥος *Achillis filius:* Συνώνυμον *uero de appellatiuis tantum, ut* ἦτορ, καρδία, *id est, cor:* ἄορ, ξίφος, *id est, ensis.*

Επώνυμον *autem est, quod proprio nomini in una & eadem substantia, tanquam proprium eius adiectiuum, iungitur, ut* τερπικέραυνος ζεὺς, φοῖβος ἀπόλλων, ἐννοσίγαιος ποσειδῶν. ἐπώνυμον *tamen ab adiectiuo nomine differt: quoniam* ἐπώνυμον *proprijs tantum nominibus adiungitur, &, quod uni competit, alijs iungi non licet.* ἐννοσίγαιος *enim soli* Neptuno *cõuenit, iccirco pro illo ponitur, & uice proprij nominis fungitur, uniusq; tantum generis est.* Ιλιάδος θ.

Καὶ ῥαποσειδάωνα μέγαν θεὸν ἀντίον ἤυδα. ὢ πόποι ἐννοσίγαι᾽ εὐρυσθενές. *Quemadmodum & illud de* Mercurio, Ιλιάδος β.

Αὐτὰρ ἄρα ζεὺς δῶκε διακτόρῳ ἀργειφόντῃ.
Ἑρμείας δὲ ἄναξ δῶκε πέλοπι πληξίππῳ.

Vbi & illud sciendum est, quandocunque duo ponuntur sine proprio nomine ἐπώνυμα, *alterum illorum proprij nominis uicem gerere, quemadmodum in præcedentibus uersibus,* διάκτορος ἀργειφόντης, *&* ἐννοσίγαιε εὐρυσθενές. *Nomen uero adiectiuum & proprijs nominibus & appellatiuis indifferenter adiungitur, & per se positum nec proprij nominis uicem gerit nec appellatiui, nec ullo modo absque ijs subsistere potest, & communiter trium est generum. Differt etiam* ἐπώνυμον τοῦ διωνύμου, *quoniam* ἐπώνυμον *conuertitur cum proprio nomine, cui semel adiunctum est. nam* ποσειδῶν, *ipse est &* ἐνοσίχθων: *& contra* ἐνοσίχθων, *ipse est &* ποσειδῶν. *Sic &* φοῖβος ἀπόλλων, *&* τερπικέραυνος ζεὺς, *&* παλλὰς *siue* ἀθῆνα, ὀβριμοπάτρη. *hoc est, Pallas fortem patrem habens.* διώνυμα *uero non conuertuntur, nam etsi* σκάμανδρος *ipse est &* ξάνθος, ξάνθος *tamen non omnino conuertitur, cũ plures Xanthi sint, & diuersa significent: nam fluuius etiam Lyciæ, & proprium philosophi nomen. Sic &* πάρις *&* ἀλέξανδρος, *cum plures Alexandri fuerint. Sic et* νεοπτόλεμος *et* πύῤῥος, *cum plures* πύῤῥοι *fuerint. nam & Epirotarum rex* πύῤῥος *est appellatus.*

Ἐθνικὸν *proprie est quod gentem significat, ut* γαλάτης, ἀπὸ τῆς γαλατίας: φρὺξ, ἀπὸ τῆς φρυγίας. *Improprie uero trifariam dicitur,* ἀπὸ τῆς χώρας, ἀπὸ τῆς πόλεως, καὶ ἀπὸ τοῦ βασιλέως, *hoc est à regione, ab urbe, & à rege.*

Ἐρωτηματικὸν, ὃ καὶ πευστικὸν, hoc eſt, interrogatiuum, quod & percunctatiuum dicitur, eſt quod cum interrogatione profertur, & eſt commune trium generum, ut τὶς, τί. ποῖος, ποῖα, ποῖον. & uocatiuo caret omnino. Accipitur autem uel ſecundum ſubſtantiam, ut τὶς, quis: uel ſecundum quale, ut ποῖος, qualis: uel ſecundum locum, ut ποδαπὸς, cuias.

Ἀόριστον, hoc eſt, infinitum, interrogatiuo eſt contrarium, & id commune eſt trium generum, & ſingula à ſingulis percunctatiuis formantur, adiectione τοῦ ο, ut ποῖος, ὁποῖος. πότερος, ὁπότερος.

Ἀναφορικὸν autem quod relatiuum dicitur, eſt quod ſimilitudinem ſignificat, ut τοιοῦτος, talis. τοσοῦτος, tantus. Dicitur autem παρὰ τὸ ἀναφέρειν, quod eſt referre, quoniam refert nobis cognitionem rei quæſitæ, ut τοιοῦτος, οἷος, talis, qualis.

Περιληπτικὸν autem, quod Priſcianus collectiuum appellat, eſt quod in ſingulari numero multitudinem ſignificat: ut δῆμος, populus. ὄχλος, turba, & unius tantum generis eſt.

Ἐπιμεριζόμενον, hoc eſt, diuiduũ, ſiue partitiuum, quatuor accipitur modis. Aut enim unum ex duobus; ut ἕτερος, alter. Aut duo per unum, ut ἑκάτερος, uterque, ut ἕτερος σφῶν ἀναγινώσκει, καὶ ἑκάτερος σφῶν μανθάνει. hoc cſt, alter ueſtrum legit, et uterque ueſtrum diſcit. Aut unum ex multis, ut ἄλλος, alius. Aut multi per unum, ut ἕκαστος, quilibet, ut ἄλλος ὑμῶν ᾄδει, καὶ ἕκαστος ὑμῶν τέρπεται, id eſt, alius ueſtrum cantat, & quilibet ueſtrum oblectatur.

Περιεκτικὸν, hoc est, comprehensiuum est quod in seipso comprehendit aliquid contentum, ut δαφνὼν, lauretum, quòd plures contineat lauros: ἀμπελὼν, uinetum, quòd plures in se uites comprehendat, & unius tantum generis est.

Πεποιημένον autem, quod à proprietate sonorum, per imitationem dicitur, ut φλοισβὸς, aquarum sonitus. ῥοῖζος, sibilus cum stridore.

Γενικὸν, est quod in plures species diuidi potest, ut ζῶον, φυτὸν, animal, planta. nam ζῶον, commune est ad ἄνθρωπον, ἵππον, & λέοντα. φυτὸν uero ad omnes plantas, ἄμπελον, & ἐλαῖον, & similia.

Εἰδικὸν autem est, quod ex genere diuiditur, ut ἄνθρωπος, ἵππος, λέων, ἐκ τοῦ ζώου. Ελαῖα, δάφνη, ἐκ τοῦ φυτοῦ.

Τακτικὸν, ordinale est, quod ordinem significat, & est trium generum, ut πρῶτος, πρώτη, πρῶτον. δεύτερος, δευτέρα, δεύτερον.

Αριθμητικὸν, est quod numerum significat, ut εἷς, δύο, τρεῖς.

Μετουσιαστικὸν, est quod de alicuius substantia participat, ut πύρινος, igneus. δρύϊνος, quernus. Substantialia autem siue materialia ab his solum fiunt, quæ similium quidem sunt partium. πῦρ enim & δρῦς, & ὀστοῦν, & σὰρξ, hoc est, ignis, quercus, os, et caro, sunt similium partium, quoniam quælibet pars ignis, est ignis, & quælibet pars carnis, est caro. Et in duas maxime terminationes diuiduntur. aut enim in ινον, ut πήλινον, aut in ωδες, ut πηλῶδες, cenosum. Eorum tamen, quæ sunt ex metallis, propria est terminatio

in εον, & in ουυ, κατὰ κρᾶσιν, ut χρύσεον, ἀργύρεον, καὶ χρυσοῦ, ἀργυροῦ. quæ quidem κεράμεον ſecutum eſt.

Ἀπολελυμένον autem eſt, quod per ſe intelligitur, nec ab aliquo pendet: nam θεὸς, σοφία, παίδευσις, πεπρωμένη, λόγος, & ſimilia, nullam habent habitudinem, nec affinitatem ad aliquid aliud, cum omnes aliæ ſpecies aut cũ alijs aut ex alijs intelligantur, & hac de cauſa ἀπολελυμένα, id eſt, abſoluta uocantur.

Χρονικὸν autem eſt, quod tempus oſtendit, ut μὴν, ἔτος, menſis, annus.

Τοπικὸν eſt quod locum ſignificat, ut πλήσιος propinquus. δέξιος, dexter. ἀριστερὸς, ſiniſter.

EIVSDEM F. VRBANI BELLVNENSIS INSTITVTIONVM GRAMMATIC.

LIBER SEXTVS.

ΠΕΡΙ ῬΗ'ΜΑΤΟΣ.

P Ημα ἐστὶ μέρος λόγου ἄπτωτον &c. hoc eſt, uerbum eſt pars orationis ſine caſu, quæ ſuſcipit tempora, & perſonas, & numeros, & actionem ſiue paſſionem ſiguificat. Verbum igitur, una eſt ex octo partibus orationis. Sine caſu autem dicitur ad differentiam participiorum & nominum. uerbum enim non ſuſcipit caſus, ſed inflexiones tres, ut λέγω, λέγεις, λέγει: ſuſcipit autem perſonas & numeros.

ros. Actionem uel paßionem significat. Actionem, ut τύπτω: paßionem, ut τύπτομαι. Accidunt autem uerbo, ἔγκλισις, γένος ἢ διάθεσις, εἶδος, σχῆμα, ἀριθμὸς, πρόσωπον, χρόνος, καὶ συζυγία: de quibus tametsi superioribus in libris disputatum est, ab re nõ erit etiam hoc in loco de eisdem aliqua dicere.

Modus uerbi.

Εγκλισις igitur, id est, affectus, est electio secundum quam animus inclinatur ad aliquid, in quod uidelicet repit. inclinat enim ad indicandum, ad imperandum, ad optandum, & similia. Sciendum autem, antiquos ἐγκλίσεις & διαθέσεις communiter διαθέσεις nuncupasse, sed postea diuisisse ipsas, & animi quidem appellauisse ἐγκλίσεις, id est, inclinationes, corporis uero διαθέσεις, id est, dispositiones, ut ἐνθυμηθῆναι, τύψαι, hoc est, cogitare, uerberare, ἔγκλισιν appellant, in quod animus inclinat: τὸ δὲ ἐνεργῆσαι, καὶ τύψαι, hoc est, agere & uerberare, διάθεσιν. Διαθέσεις autem tres sunt, ἐνέργεια, πάθος, καὶ μεσότης, id est, actio, paßio, & medietas. ἐνέργεια, ut τύπτω: πάθος, ut τύπτομαι. μεσότης autem, quæ interdum actionem significat, interdum paßionẽ: actionem, ut γράφομαί σε: paßionem, ut γράφομαι ὑπό σου. Et aliqua sunt, quæ neque actionem, neque paßionem significant, & οὐδέτερα appellantur, hoc est, neutra, ut ζῶ, θάλλω, πλουτῶ. Quibus Theodorus Gaza alia duo addit genera, αὐτοενεργητικὸν, hoc est, per se actiuum, ut μάχομαι, pugno, καὶ αὐτοπαθητικὸν, hoc est, per se paßiuum, ut πάσχω, patior.

De coniugatione.

Σ Υζυγία δέ ἐςι ἀκόλουθος ῥημάτων κλίσις, hoc est, coniugatio autem est consequens uerborum declinatio, quæ sic appellata est per translationem sumptam ab ijs animalibus, quæ sub idem iugum mittuntur. ut enim illa parem faciunt cursum, sic & hæc, quæcunque sub eandem coniugationem reducuntur, unam faciunt declinationem. unde rationabiliter græce συζυγία appellata est ex σὺν præpositione & ζυγός. ζυγὸς uero παρὰ τὸ δύο ἄγειν, δυαγὸς, καὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς ζ, καὶ συγκοπῇ ζυγὸς, quod iugum significat. Coniugatio appellatur declinatio uerborum coniuncta, & tanquam sub unum existens iugum, & hoc ualet ipsa in uerbo, quod character in nominibus, diuersas enim uoces sub unum motum agit. Et quemadmodum dicimus, nomina masculina in ος desinentia sic declinamus, & spondaica terminata in ης: sic eodem modo & in uerbis dicimus, quæcunque uerba per β, π, φ, enuntiantur, secundum thema sic declinamus. Si enim inuicem coniungit uerba omnia, unum & consequentem inuicem motum facit. Consequens enim uerborum declinatio est, priuatim unamquanque coniugationem conuenienter sibi & consequēter declinari. Verborum autē coniugationes tredecim sunt, sex grauitonorū, quæ in ω, μέγα grauitonum desinunt: tres circunflexorum, quæ & ipsæ in ω, μέγα, sed circunflexum finiunt: quatuor in μι: tot enim sunt uerborū terminationes. hoc est, ω, grauitonū, ut τύπτω. ῶ, circunflexū, ut ποιῶ. & μι, ut τίθημι.

Sed

Sed cum ita ſit, quoniam patet quare circunflexa ita ſint appellata & terminata in μι, latet autem pleroſque cur grauitona ſint nuncupata, antequam ulterius progrediar, id oſtendendum eſſe putaui.

Grauitona igitur ſunt dicta, eo quòd habent accentum grauem ſuper extremam ſyllabam, à qua omnis ratio accentus pendet, quòd etiam nomen ipſum declarat. nam grauitonum dictum eſt ex eo quod eſt βαρὺς, quod idem eſt quod grauis: & τόνος, quia grauis toni. nā omnis dictio quæ ſuper ultimam ſyllabam neque circunflexum habet accentum, neque acutum, grauem indubitato habet poteſtate, ſi non actu, hoc eſt, ſi non ſignetur. Quod ne quis miretur, ſciendum eſt, omnes ſyllabas, quæ æqualiter legantur, accētum grauem habere, ſiue præcedant acutum aut circunflexum, ſiue ſequantur. ob quam rem ſyllabicus accentus appellatur: cum alij duo proprij nuncupentur, ut in accentuum tractatu dictum eſt.

De prima coniugatione.

PRIMA *igitur grauitonorum coniugatio formatur per primam conſonantem* ϐ, *ante* ω, μέγα. *Et quoniam* β, *media eſt inter* π, & φ, *effertur prima coniugatio grauitonorum per* β, *uel* π, *uel* φ, *ut* λείϐω, τέρπω, γράφω. *Et quoniam proprietas coniugationis non ſeruatur, ſi conſonantes formatiuæ ſint tres, (proprie enim* συζυγία, *hoc eſt, coniugatio dicitur ab eo quòd duo agat) propter hoc aſſumit* τ, *ex tertia coniugatione, ſitq;* πτ. *Et quod reliquum eſt,*

prima coniugatio grauitonorum inuenitur formari à quatuor, hoc est, β, uel π, uel φ, uel πτ, ut λείβω, τέρπω, γράφω, τύπτω. Propter hoc autem τ abundat, non alia consonans, quia (ut progredientes uidebimus) præsens analogiam habet cum genitiuo: et quia innatũ est τ abundare in genitiuo, ut ἄνακος, ἄνακτος. γάλακος, γάλακτος, iccirco ad imitationem genitiui τ abundat in præsenti. Ob hanc autem causam π, in prima coniugatione, & rursus κ, in secunda, quia eodem modo ipsæ tenues sunt, sicut & τ. Est autem regula, quòd tenues tenuibus præcedant, et crassæ crassis, & mediæ medijs, κατὰ σύλληψιν. hoc est, per comprehensionem, ut πτῶσις χθὼν, ἐρίγδουπος. Futurum autem huius coniugationis uerborum, ψ habet ante ω, finalem, ut λείψω, τέρψω, γράψω, τύψω. Præteritum uero φ, ut λέλειφα, τέτερφα, γέγραφα, τέτυφα.

De secunda coniugatione.

SECVNDA coniugatio grauitonorum per secundam consonantem, hoc est, γ, effertur. Et quia γ, media est inter κ, & χ, secunda coniugatio grauitonorum enuntiatur per γ, uel κ, uel χ, ut λέγω, πλέκω, τρέχω. Rursus ex tribus consonantibus coniugatio stare nequit: propterea assumit τ, ex tertia coniugatione, & ita inuenitur enuntiari per γ, uel κ, uel χ, uel κτ, ut λέγω, πλέκω, τρέχω, τίκτω. Horum futurum ξ habet ante ω, ut λέξω, πλέξω, τρέξω, τέξω. Præteritum uero χ, ut λέλεχα, πέπλεχα, τέτρεχα, τέτεχα.

De tertia coniugatione.

TERTIA autem coniugatio grauitonorum per

tertiam est consonantem, hoc est, δ. Et *quia media est δ inter θ, & τ, propterea tertia coniugatio grauitonorum effertur per δ, uel ϑ, uel τ, ut ᾄδω, πλήθω, ἀνύτω.* Et *quia hic non inuenimus id quod est proprium coniugationis seruari, (quoniam additum est eam efferri per tres consonantes, quod non est proprium coniugationis: nam coniugatio, ut dictum est, proprie nuncupatur ab eo quòd duo agat) iccirco auctores nonnulli diligenter perscrutati, fecerunt tertiam grauitonorum coniugationem carere terminatione τοῦ τ, & per solum δ, uel ϑ, enuntiari, ut ᾄδω, πλήϑω. ἀνύτω enim, quod* Atticum *est, ἀνύω dicunt.* T *autem omnino raro inuenitur formatiuum tertiæ coniugationis grauitonorum, ut πέτω, πέτομαι. λίτω, λίτομαι.* Futurum *uero horum uerborum per σ, enuntiatur, ut ᾄσω, πλήσω, ἀνύσω. & præteritum per κ, ut ἦκα, πέπληκα, ἤνυκα.* H*æc uero ita accipienda sunt, ut uerborum coniugationes aliæ sint quadrigarum instar, aliæ bigarum: quandoquidem coniugatio inde mihi dici posse uidetur, quòd uno posito themate, puta λείβω, si declinandum aliud uerbum sit eiusdem inflexionis & naturæ, puta γράφω, quasi compar equus sub idem iugũ mittatur, atque ita totis spatijs eodem cursu, pariq; contentione uterque ferri cogatur.* Ne*que tamen aliorum inuenta uelim improbare, sed ijs potius omnibus gratiam debere, qui erudiendis ingenijs pro mentis quisque suæ captu laborauerunt.*

De quarta coniugatione.

QVARTA *coniugatio grauitonorum per quartam*

tam conſonantem, uidelicet ζ, effertur. Et quoniam ζ, non habet ullam aliam conſonantem ad proprietatem coniugationis replendam, nec potuit aliam accipere conſonantem, quia occupatæ fuerunt, partim in prima coniugatione, partim in ſecunda, partim in tertia, immutabiles autem in quinta: neque ξ, neque ψ, aſſumere ualens, quia hæ figuratiuæ ſunt futuri grauitonorum, ψ, quidem primæ coniugationis, ξ, autem ſecundæ, & quorundam quartæ, ut ὀρύττω, ὀρύξω: σφάζω, σφάξω: non poſſunt figuratiuæ futuri grauitoni, eſſe figuratiuæ etiam præſentis grauitoni, ut quæ figuratiua eſt futuri grauitoni, quemadmodum νοήσω, non eſt figuratiua etiam grauitoni præſentis, ſed circunflexi, ut in φυσῶ, νοσῶ. additum eſt, Grauitoni futuri, propter κείρω, κερῶ. ecce enim ρ, cum figuratiua ſit futuri, figuratiua eſt etiam grauitoni præſentis: ſed non eſt figuratiua grauitoni futuri, ſed circunflexi. Propter hoc ex futuro quarta coniugatio grauitonorum, quodammodo σ mutuatur, & ipſum duplicat. Et (quod reliquum eſt) quarta grauitonorum coniugatio effertur per ζ, uel geminatum σσ, ut φράζω, ὀρύσσω, καὶ ὀρύττω ἀττικῶς, utroque σ in ττ mutato. conſueuerunt enim Attici uertere, σ, in τ, ſiue ſimplex ſit, ut σεῦτλον, τεῦτλον: ſiue geminatum, ut γλῶσσα, γλῶττα. Et propria ſeruatur conſequentia coniugationis, habet enim ζ duplex, habet σσ geminatum, quod parem uim habet τοῦ ζ. Propter hoc autem duplicatur σσ, primum ut parem uim habeat cum ζ, quæ duplex eſt, deinde, quia (ut dictum eſt) σ,

cum

cum sit figuratiua grauitoni futuri, non potest figuratiua esse præsentis.

De futuro uero horum uerborum sciendum est, desinentia in ζω, *super duas syllabas, præter* σχετλιαστικὰ, *ut plurimum in* σω *mittere futurum,* ποδίζω, ποδίσω. πειράζω, πειράσω. σαλπίζω, σαλπίσω, *&* σαλπίξω ποιητικῶς. Similiter βαστάζω, βαστάσω, καὶ βαστάξω. ἁρπάζω, ἁρπάσω, καὶ ἁρπάξω. νυστάζω, νυστάσω, καὶ νυστάξω. *quæ uero* σχετλιαστικὰ *sunt, hoc est, miserationis significatiua, in* ξω *faciunt futurum, ut* οἰμώζω, οἰμώξω. αἰάζω, αἰάξω. στενάζω, στενάξω. ὀλολίζω, ὀλολίξω. At *dissyllaba nunc in* ξω, *mittunt futurum, ut* παίζω, παίξω, καὶ παίσω ἀττικῶς. κράζω, κράξω. σφάζω, σφάξω: *nunc in* σω, *ut* κτίζω, κτίσω. φράζω, φράσω.

Desinentia uero in σσω, *uel* ττω, ἀττικῶς, *ut plurimum* ξ, *habent in futuro, ut* ὀρύσσω *siue* ὀρύττω, ὀρύξω. πράσσω, *siue* πράττω, πράξω. *& alia.* Excipiuntur πλάσσω, ἐρέσσω, ἱμάσσω, ἱνάσσω, πάσσω, λάσσω, λίσσω, *quæ unum* σ, *habent in futuro, ut* πλάσω, ἐρέσω, ἱμάσω, ἱνάσω, πάσω, λάσω, λίσω. *& in præterito* κ. *iccirco quæ horum habent in futuro* ξ, *ad secundam reducuntur coniugationem, quæ uero* σ, *ad tertiam.*

An ΤΓ sint duo ττ, an τγ, ut Theod. Gaza existimasse uidetur.

N*Eque hoc prætermittendum censui, quod plerique dubitare solent. nam* Theodorus Gaza, *uir & græce & latine doctissimus, in primo* τῶν εἰς τέσσαρα, *in secunda coniugatione grauitonorũ, inter alias figuratiuas literas eiusdem coniugationis,*

nis, etiam duplices ponit, ζ, scilicet duplex σσ, duplex ττ, siue τγ, ἀττικῶς ut φράζω, ὀρύσσω κοινῶς, ὀρύττω καὶ ὀρύτγω ἀττικῶς. Sed de hac ultima terminatione, hoc est, *τγ, dubitari solet, an sint duo ττ, ex geminato σσ conuersa ἀττικῶς, sicut γλῶσσα, γλῶττα, an uero sint duo diuersa elementa, τ, scilicet & γ.* Si enim duo sunt *ττ, hoc modo disposita & connexa, τγ, ne toties calami ductus iteretur (nam scriptores & aptiorem scribendi modum semper quærunt, & breuiorem) ut duo σσ in unum, cum geminanda sunt, connectantur, nemini profecto nouum uidebitur, cum in antiquis exemplaribus etiam aliæ innumeræ dictiones inueniantur huiusmodi charactere scriptæ, ut θάλατγα, θετγαλία, κρείτγων, ἄτγα, pro θάλαττα, θετταλία, κρείττων, ἄττα.* At si pro *τ, & γ, quæ sunt elementa diuersa, accipere uelimus, ut ὀρύτγω, γλῶτγα, κρείτγων, ἄτγα: uidetur profecto noua quædam pronuntiatio & duriuscula.* Theodorus tamen in tertio *τῶν εἰς τέσσαρα, ubi de consonantium geminatione loquitur, uidetur uelle omnino diuersa elementa esse, τ, scilicet & γ: sed ut quidam asserunt, solum hoc accidere putant uerbis duplex ττ, habentibus,* Atticorum more, *ut φράτγω, πέτγω, ταράτγω, αἱμάτγω. &c.* Eius uerba hæc sunt, *ἀλογώτερον μέντοι ἐπὶ τοῦ ὀρύττω καὶ ὁμοίων, τὸ γράφειν ὀρύτγω, καθάπερ κἀν τοῖς παλαιοτέροις τῶν ἀντιγράφων ὁρῶμεν.* Sed Theodorus id scripsisse uidetur hac potissimum ratione, quòd in medio præterito uerborum in *ζω, desinentium, si dissoluamus ζ in eas consonantes, quas potestate in se continet, hoc est, σ, & δ, nimi-*

mirum δ erit figuratiua litera uerbi, ut φράζω, φράσδω, *sicut* μελίζω, μελίσδω, δωρικῶς. *quam literam medium præteritum accipit, ut* πέφραδα. *A simili igitur habentia duplex* ττ, *si eorum medium præteritum suscipit* γ, *uidentur profecto mutare posse alterum* τ *in* γ, *ut* ὀρύττω, ὀρύτγω. φράττω, φράτγω. πλήττω, πλήτγω. *quorum media præterita sunt* ὤρυγα, πέφραγα, πέπληγα. *& sic de similibus. Sed quid hoc asserentes de alijs uerbis dicent, quæ in* ζω, *desinunt, & futurum habent in* ξω? *nunquid dissoluto* ζ, *ut supra, medium præteritum eorum accipiet* δ? *Non profecto, sed* γ *potius, ut* κράζω, κράξω, μέσος παρακ. κέκραγα, *non autem* κέκραδα. *Contra autem in uerbis habentibus duplex* σσ, *siue duplex* ττ, *& in futuro* σ, *ut* ἐρέττω, μέλλ. ἐρέσω, *mutato altero* τ *in* γ, *sicut in supradictis, nunquid medium præteritum eorum suscipiet* γ, *ut* ἐρέτγω, ἐρέσω, ἤρεγα? *Quare potius eorum sententiæ adhæreo qui uolunt huiusmodi uerba tam in* ζω, *quàm in* ττω, *habentia in futuro* σ, *accipere* δ *in medio præterito, si* ξ, γ. *nam* σ, *cognationem habet cum* δ, *ut in declinationibus nominum ac uerborum liquido apparet.* πάρις *enim* πάριδος *facit,* τροπῇ τοῦ σ, εἰς δ: *&* ᾄδω, ᾄσω *facit in futuro, mutato è contra* δ *in* σ. *At* ξ, *cognationem habet cum* γ, *ut* τέττιξ, τέττιγος: *&* λέγω, λέξω. *ob quam rem indubitato teneo huiusmodi characteres,* τγ, *pro duplici* ττ, *ubique esse suscipiendos. Huic nostræ opinioni astipulatur epigramma illud peruetus, quod nos Constantinopoli* ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ *uidimus in basi columnæ cuiusdam pyramidalis*

dalis literis antiquioribus notatum. Eius *epigrammatis uersus apposui.*

ΤΟ ΤΕΤΡΑΠΛΕΥΡΩΝ ΘΑΥΜΑ ΤΩΝ ΜΕΤΑΡΣΙΩΝ
ΧΡΟΝΩι ΦΘΑΡΕΝ, ΝΥΝ ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΔΕΣΠΟΤΗΣ,
ΟΥ ΡΩΜΑΝΩΣ ΠΑΙΣ, ΔΟΞΑ ΤΗΣ ΣΚΗΠΤΟΥΧΙΑΣ
ΚΡΕΙΤΓΟΝ ΝΕΟΥΡΓΕΙ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙ ΘΕΩΡΙΑΣ.
Ο ΓΑΡ ΚΟΛΟΣΣΟΣ ΘΑΥΜΑ ΗΝ ΕΝ ΤΗι ΡΟΔΩι,
ΚΑΙ ΧΑΛΚΟΣ ΟΥΤΟΣ ΘΑΜΒΟΣ ΕΣΤΙΝ ΕΝΘΑΔΕ.

Occurrerit *aliquis quamobrẽ inquiens notatum sit* ΚΡΕΙΤΓΩΝ *per* ΤΓ, *ac non potius per duo* ττ, *sicut linguæ* Atticæ *usus exigit? uitandæ, ut ego existimo, confusionis gratia id factum est. nam si apices seu cornicula utriusque* ΤΤ, *pari figura protraherentur, duæ in unam conglutinarentur literam, eamq́; penitus diuersam, id est,* ΤΓ. *ut ergo ea perturbatio declinaretur, secundum* Τ, *altero cornu truncatum fuit: ita* Γ *factum.* Ne'ue *spatia inter ipsas figuras magis dilatarentur, id quod maxime datur uitio ijs qui antiquas notant literas, quibus ne ultra communes quidem lineas aliquam protendere permissum est, quum secus fieri in minutioribus, quibus nunc utimur, uideamus: illæ enim pro scriptorum arbitrio pingi consueuerunt. decepti igitur aliqui scriptores huiusmodi*

iusmodi figuram Γ pro elemento, quod medium est inter Κ, & Χ, mutas acceperunt, non pro Τ, quod opponitur Θ, antisticho. decepti inquam alteram quoque figuram, γ scilicet, loco alterius quod est Γ, addiderunt ipsi Τ, hoc modo, τγ, ut supra ostendimus. Quæ res cum à posterioribus non probaretur, non τγ, sed ꟸ, scribi cœptum est, secundo Τ priori supereminente: nam in minutioribus, ut præmonui, nulla admittitur noxa. Ad hoc dextrum quoque cornu detractum est, ut eodem calami ductu perficeretur. Nec solum huiuscemodi elemento id euenisse intelligitur, sed & spiritibus, δασεῖα scilicet & ψιλῆ: nam eorum notæ ex Η in duo sic, Ͱ.ͱ, diuiso factæ sunt. quas figuras ob faciliorem scribendi modum postea scriptores mutarunt. L.⅃. subtracta parte inferiori. Nemini igitur mirum uideatur, nam & scriptoribus aliqnid dandum est, si ΤΓ, scriptum reperiatur ita ut duo esse ꟸ, intelligamus, non τγ. nam in antiquis, ut modo diximus, secundum τ, sinistrum cornu amisit hac nota, Γ: in hodiernis dextrum, eo in hanc figuram, ˥, declinato.

De quinta coniugatione.

QVINTA coniugatio grauitonorum per quatuor immutabiles effertur, hoc est, λ, μ, ν, ρ. ut πάλλω, νέμω, κρίνω, σπείρω. quorum futurum circunflexum penultimam corripiens, per easdem immutabiles effertur, ut παλῶ, νεμῶ, κρινῶ, σπερῶ. Præteritum uero habet κ, ut πέπαλκα, νενέμηκα, κέκρικα, ἔσπαρκα. reliqua locis suis paulo infra habebuntur.

De

De ſexta coniugatione.

SEXTA coniugatio per ω, purum, ut ἱππεύω, πλέω, ἀκούω. Conſumptis enim decem & ſeptem conſonantibus, partim in præſenti, partim in futuro, rationalibiter ſexta coniugatio pura exiſtit, & quod habebat, ut per conſonantes formaretur, per uocales formata eſt, acceptis in penultima diuerſis uocalibus aut diphthongis. Dubitant uero quidam dicentes, cum aliæ coniugationes ex diuerſis elementis figurentur, ut dictum eſt, quo modo ſextam coniugationem per ω, purum dicamus formari. Dicendum eſt igitur, licet per ω, purum dicamus eam enuntiari, non tamen per hoc oſtendimus ω, eſſe figuratiuum ſextæ coniugationis, ſed quod figuratur per diuerſas uocales, aut diphthongos, quæ ſint ante ipſum, ut θέω, χρίω, νέω, ἀκούω. quorum futurum habet σ, & præteritum κ, ut θέσω, τέθεκα. χρίσω, κέχρικα. ναίσω, νέναικα. ἀκούσω, ἤκουκα.

Sunt igitur in uniuerſum formatiuæ literæ præſentis temporis, quibus grauitonorum coniugationes inter ſe diſtinguuntur. hæ mutæ omnes, ut λείβω, τέρπω, γράφω, λέγω, πλέκω, τρέχω, ᾄδω, πλήθω, ἀνύτω. una duplex, ζ, cum σσ geminato, ut φράζω, ὀρύσσω. quatuor immutabiles, ut τίλλω, νέμω, κρίνω, σπείρω. uocales omnes præter η, ut φάω, δέω, τίω, βόω, δύω, ῥόω. inuenitur tamen apud Homerum δήω, τὸ εὑρίσκω, quod eſt inuenio, διὰ τοῦ η, Ὀδυσσ. η̄. δήεις δὲ διοτρεφέας βασιλῆας δαίτην δαινυμένους. & Ὀδυσσ. δ̄. Οὐκ ἄνυσίν τινα δήομεν. unde ἡ δηὼ, τῆς δηόος, δηοῦς

Ceres. Sciendum autem eſt hoc ſolum inueniri uerbum habens η, ante ω, ob idq́; ab Herodiano inter dictiones, quæ μονήρεις dicuntur, hoc eſt, ſolæ ſiue unicæ, annumeratum eſt. Quocirca ſeponi poteſt. ἡ μία γὰρ χελιδὼν, φασι. Diphthongi propriæ omnes, ut παίω, ψαύω, σείω, εὔω, οἴω, κρούω. impropria una, ὀπύω. Quæ ſequuntur, partim futuri ſunt, partim præteriti perfecti. Futuri, ψ, ξ, σ, & quatuor immutabiles, λ, μ, ν, ρ. ψ quidem futuri uerborum primæ coniugationis. Ξ ſecundæ, & quorundam etiam quartæ. Σ uero tertiæ, et cæterarum coniugationum, tam grauitonorum quàm circunflexorum, deſinētium in μι, præter quintam grauitonorum, cuius futurum per immutabileis, uidelicet, λ, μ, ν, ρ. communiter effertur. Conſonantes præteriti tres, φ, χ, κ. Φ, quidem præteriti primæ coniugationis. χ, ſecundæ. κ, reliquarum tam grauitonorum quàm circunflexorum, & terminatorum in μι, quia ubi ψ eſt in futuro, illic præteritum habet φ. Quæ uero habent ξ in futuro, ea in præterito habent χ. & quæ in futuro habent σ, in præterito habent κ.

De temporibus uerborum.

Sed quoniam dictum eſt, ſex eſſe uerborum tempora, hoc eſt, ἐνεστῶτα, παρατατικὸν, παρακείμενον, ὑπερσυντελικὸν, ἀόριστον, καὶ μέλλοντα: & ſolum de tribus mentio facta eſt, hoc eſt, præſenti, præterito perfecto, & futuro, non erit ab re de eiſdem iterum et reliquis aliquid dicere. Tempora igitur proprie ſunt tria, ἐνεστὼς, παρεληλυθὼς, καὶ μέλλων: ex quibus

bus ἐνεςὼς non ſuſcipit diuiſionem, quia dubitatur ſit tempus necne, quia, ut dicunt quidam, ſi tempus ſemper mouetur, non poteſt conſiſtere: quòd ſi non conſiſtit, non eſt tempus præſens, aut præſens non eſt tempus. Sed dicimus, quòd, ſi tempora non conſtiterunt, neque etiam præterierunt. quonam enim modo poteſt præteriſſe, quod non conſtiterit? Dies enim heſternus niſi prius ortus eſſet, nunquam præteriſſet: & rurſus, ſi quis tinxerit digitum in fiſtula, ſiue canali ſemper fluente, uel pedem in fluuio ſemper fluente, procul dubio neque in præterito, neque in futuro poteſt illum tingere, ſed in præſenti tempore, uel in præſenti aqua. Et impreſſio facta ex rota, nimirum per præſens fit, non per præteritum, neque per futurum. Et quæcunque dicuntur, & quæcunque fiunt, ea in præſenti tempore dicuntur & fiunt. Præſens autem eſt ſine capite, hoc eſt, principium non habet, id eſt, cum dicitur, pariter habet eſſe. Quod cum ita ſit, merito nullam ſuſcipit diuiſionem. Sciendum eſt autem, quod apud grammaticos præſens habet dilationem, hoc eſt, latitudinem ſuboſtendit, ut cum dicimus, præſens annus talis eſt. apud philoſophos autem, ut dictum eſt, principium non habet, hoc eſt, cum dicitur, pariter habet eſſe. Παρεληλυθὼς autem, qui & παρῳχημένος dicitur, hoc eſt, præteritum, cum habeat dilationem, diuerſas ſuſcipit diuiſiones. præterita enim uel in parte præterierunt, & nondum perfecta ſunt, et perficiunt id quod dicimus παρατατικὸν, ut ἔτυπτον, ἔλεγον. nondum enim res perfectæ ſunt, ſed in parte præterierunt.

præterierunt. unde παρατατικὸς dicitur, ab eo quòd extenſam & imperfectam habeat ſignificationem, ἀπὸ τȣ͂ τείνω, quod porrigo, ſiue extendo ſignificat. Vel nuper præterierunt res quæ factæ ſunt, & paulo ante completa eſt res, & perficit tempus, quod græce παρακείμενος dicitur, ut τέτυφα, πεποίηκα, quod etiam propter hoc uocatur παρακείμενος, quoniam perfectio adiacet præſenti, hoc eſt, nuper perfecta eſt, ἀπὸ τοῦ παράκειμαι, quod adiaceo ſignificat. Vel præterita multo ante præterierunt, & perficiunt ὑπερσυντελικὸν, ut ἐτετύφειν, quod propter hoc ὑπερσυντελικὸς dicitur, quòd multo ante res completa ſit: συντελικὸς enim idem eſt, quod πεπληρωμένος, hoc eſt, completus & perfectus, unde ὑπερσυντελικὸς pluſquam perfectus, ἀπὸ τῆς ὑπερπροθέσεως, καὶ τοῦ τελέω, ῶ, quod perficio ſignificat. Sciendum autem παρακείμενον habere in ſe ipſo ἄρτι, hoc eſt, nuper, quia τέτυφα oſtendit rem nuper completam, ὑπερσυντελικὸν autem τὸ πάλαι, hoc eſt, multo ante: ἐτετύφειν enim rem multo ante completam oſtendit. Si autem præterita incerta ſint, quando præterierunt, perficiunt ἀόριστον, ut ἔτυψα: incertum eſt enim utrum paulo ante, an multo ante præterierint, & propter hoc ἀόριστος, id eſt, infinitum dicitur, et indeterminatũ. Sciendum ἀόριστον, ſi aſſumpſerit ἄρτι, tantum ualere, quãtum παρακείμενος: quia ἔτυψα ἄρτι, par eſt τέτυφα, hoc eſt, uerberaui: ſi autem πάλαι, par eſt ptæterito pluſquãperfecto, nam ἔτυψα πάλαι, par eſt ἐτετύφειν, hoc eſt, uerberauerã. Μέλλων autem, hoc eſt, futurum cũ etiam ipſe habeat

latitudinem, debet ſuſcipere diuiſionem: futura enim aut paulo poſt futura ſunt, aut multo poſt. Sed quoniam futura incognita ſunt, incognita autem non poſſunt tanquam ignorata diuiſionem ſuſcipere, propter hoc non ſuſcipit diuiſionem futurum. Athenienſes tamen diuiſerunt ipſum, in futurum ſimpliciter, & in μετ᾽ ὀλίγον μέλλοντα, hoc eſt, paulo poſt futurum. Inueniuntur igitur in uniuerſum ſex tempora, ἐνεστὼς, & μέλλων, & quatuor diuiſiones præteriti temporis, hoc eſt, παρατατικὸς, παρακείμενος, ὑπερσυντελικὸς, & ἀόριστος. Horum autem cognationes ſunt tres. nam παρατατικὸς cognationem cum ἐνεστῶτι habet, ut τύπτω, ὁ παρατατικὸς, ἔτυπτον. quemadmodum enim ἐνεστὼς imperfectus eſt (ἐνισταμένην γὰρ, id eſt, inſtantem enim & imperfectam habet ſignificationem, unde merito à quibuſdam Latinorum præſens inſtans imperfectum appellatur) ſic & παρατατικὸς imperfectus eſt. nam παρατεταμένην, hoc eſt, iuxta extenſam & imperfectam habet ſignificationem. Ὑπερσυντελικὸς cognationem habet cum παρακειμένῳ, quia utrunque ſignificat rem perfectam: licet παρακείμενος ſignificet rem paulo ante perfectam, ὑπερσυντελικὸς uero multo ante. Ἀόριστος autem habet cognationem cum futuro, ut τύψω, ἔτυψα: & uidetur contrarium eſſe. quanquam enim pacto præteritum poteſt affinitatem habere cum futuro? contrarium enim eſt, ut res præterita in futuro fiat. Sed licet dicere, propter hoc ἀόριστον & μέλλοντα inter ſe affinitatem habere, quoniam utrunque ſignificat infinitum

finitum

finitum siue indeterminatum & incertum: etenim ἀόριστος, ut μέλλων, incertus est. Quæ cum ita sint, nemo mirabitur non easdem consonantes in omnibus temporibus, sed alias in alijs inueniri. Quia quæ tempora habent cognationem inter se, illa easdem consonantes siue literas habent. sicut est ἐνεστὼς & παρατατικὸς, ut τύπτω, ἔτυπτον. παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικὸς, ut τέτυφα, ἐτετύφειν. μέλλων καὶ ἀόριστος, ut τύψω, ἔτυψα. At μέσος παρακείμενος, καὶ δεύτερος ἀόριστος, καὶ μέλλων δεύτερος, formatiuas literas coniugationis suscipiunt, quibusdam paucis exceptis, ut in proprio loco latißime dicetur.

De augmento præteritorum libro tertio, quantum ad communem linguam pertinet, satis dictum est. sed de eorum formatione etsi illic aliqua dicta sunt, quæ ad eruditionem incipientium satis esse putauimus, hoc in loco tamen & quædam repetere, & plura alia dicere statuimus, iterum ab ipso themate incipientes.

DE FORMATIONE VERBORVM GRAVITONORVM MODI INDICATIVI.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ,

Ἐνεστὼς.

Τύπτω à nullo fit, cum sit thema totius uerbi.

T. Secunda persona à prima fit, extrema in ει, mutata, τύπτεις· καὶ δωρικῶς τύπτες, abie-

cto ι, diphthongi. καὶ αἰολικῶς τύπτης, τροπῇ τοῦ ε εἰς η. Tertia persona à secunda fit, expuncto σ, τύπτει, καὶ δωρικῶς τύπτε, καὶ αἰολικῶς τύπτη. Δυϊκά. Dualis numerus à plurali deducitur antiquorum more, licet ordine naturæ numerus dualis pluralem omnino præcedat. Sed hoc in uerbis formandis à ueteribus grammaticis nusquam inuenimus seruatum. nam maiores nostri, & maxime Aeoles, duali numero non utebantur, sed singulari tantummodo, & plurali. Quod Diomedis quoque auctoritate confirmatur, qui ait: Antiquitatis enim Romani memores, dualem numerum posteritatis usu receptum, quasi nouellum usurpare noluerunt. Is nanque sicut a primordio sermonis à natura proditi in obscuro habitus ignorabatur, sic diutius incertus, inter utrunque numerum, tam singularem quam pluralem latebat. Sero autem superuenientibus sæculis, scrupulosæ curiositatis obseruationibus cœptus, quasi intercalaris irrepsit: & hac de causa apud ueteres raro reperitur. Præterea superfluus antiquis uisus est: siquidem ex numeri pluralis imagine, dualis declinatio formata normatur. Sed aduerte quod quandocunque prima persona pluralis desinit in μεν, tunc prima dualis formari non potest, duabus regulis inuicem repugnantibus. Quarum prima est, quòd dualis numerus uerbi natura appetit extremam syllabam desinere, aut in τ, in actiuis, aut in θ, in passiuis, & sic formandum fuerat τύπτομεν, τύπτοτον. Altera regula est, quòd omnis pars orationis suscipiens numeros, formari debet per idem elementum,

tum, ut τυπτόμεθα, τυπτόμεθον, exceptis pronominibus primitiuis, quæ à regula declinant: ut ἐγώ, ἐμοῦ. Δυϊκὰ. νῶϊ, καὶ νῷ. &c. & ſic dicendum fuerat ἀπὸ τοῦ τύπτομεν, τύπτομον. Quare his duabus regulis inuicem repugnantibus, hac quidem appetente τ, illa uero μ, euenit ut neutra obtinuerit formandi poteſtatē. Quo factum eſt, ut prima perſona dualis numeri omnium actiuorum omnino defecerit, cum prima perſona pluralis in μεν, ſyllabam exeat. unde datur talis regula. Εν πᾶσι τοῖς ῥήμασιν, ὅτε τὸ πρῶτον πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν τὸ μ ἐπὶ τῆς τελευταίας συλλαβῆς ἔχει, ἀπολείπει τὸ πρῶτον πρόσωπον τῶν δυϊκῶν. quod potiſsimum eſt argumentum, pluralem numerum prius formatum fuiſſe quàm dualem: quandoquidem ab eo omnino pendet. Etſi prioribus libris Theodorum Gazam imitati, dualem numerum à ſingulari ubique deduxerimus, hic tamen antiquorum traditionem ſequemur. Secunda igitur perſona dualis numeri à ſecunda plurali fit, τε in τον mutata, ut τύπτετε, τύπτετον. Tertia ſimilis eſt ſecundæ, τύπτετον. Πληθ. Prima perſona pluralis fit à prima ſingulari, ut τύπτω. τύπτομεν, καὶ δωρικῶς τύπτομες, ſicut πράσσομες pro πράσσομεν. Θεόκρι. ἐν θυωνίχῳ, Πράσσομες οὐχ ὡς λῶστα θυώνυχε. Secunda perſona à prima fit, τύπτομεν, τύπτετε. Tertia quoque perſona à prima fit, extrema in σι, et adiuncto υ, penultimæ uocali, ut τύπτομεν, τύπτουσι. eſtq; omnino ſimilis datiuo plurali participij eiuſdem temporis. nam regula eſt, quòd tertia perſona pluralis præſentis temporis, & futuri actiuorum omnium,

ſimilis eſt datiuo plurali participij eiuſdem temporis, ut ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος, τοῖς τύπτουσι. ὁ τύψων, τοῦ τύψοντος, τοῖς τύψουσι. At τύπτοντι dicunt Dores pro τύπτουσι, ad ſimilitudinem datiui ſingularis participij præſentis: & τυψοῦντι pro τύψουσι, ad ſimilitudinem datiui ſingularis participij futuri, uidelicet ὁ τύψων, τῷ τυψοῦντι, à futuro Dorico τυψῶ. At præterito perfecto non hoc euenit, etſi tertia perſona pluralis in σι deſinat κοινῶς, & in τι δωρικῶς, ut τετύφασι, τετύφαντι. quandoquidem non omnino eadem eſt literatura cum datiuis eiuſdem temporis, τῷ τετυφότι, τοῖς τετυφόσι. Fit autem à tertia communi, σ, in τ, conuerſo, ac ν interiecto, τετύφασι, τετύφαντι. ἑστήκασι, ἑστήκαντι. Θεόκριτος ἐν ἀδωνιαζούσαις, Ὡς ἔτυμ' ἑστήκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐδωνεῦντι.

Quo in loco aduertendum eſt, tertiam perſonam uerborum deſinentium in ι, ſequente uocali aſſumere ν, ut τύπτουσιν ἐκεῖνοι: quoniam natura appetit ν, quandocunque σ præcedit ipſum ι, in fine dictionis, ſiue actu, ſiue poteſtate, ut τρωσὶν, φοίνιξιν, datiuis plurales ἀπὸ τοῦ τρὼς, τρωὸς, & φοίνιξ, φοίνικος. Sic in tertijs perſonis uerborum in ι, deſinentibus, ut τύπτουσιν, τετύφασιν. Attici tamen etiam ſequente conſonante addunt ν, Iones uero neque conſonante ſequente, neque uocali. quod nos Athenis in arcu marmoreo Adriani imperatoris ſcriptum ipſi uidimus.

ΑΙ Δ' ΕΙΣ' ΑΘΗΝΑΙ ΘΗΣΕΩΣ Η ΠΡΙΝ ΡΟΛΙΣ. Et in fronte orientem uerſus,

ΑΙ Δ' ΕΙΣ' ΑΔΡΙΑΝΟΥ Κ' ΟΥΧΙ ΘΗΣΕΩΣ

ΣΕΩΣ ΠΟΛΙΣ.

pro αἵ δ' εἰσὶν ἀθῆναι. & αἵ δ' εἰσὶν ἀδριανοῦ. Et Homerus Οδυσσ. δ. οὐ δὲ οἱ ἄλλοι εἰσ᾽, οἴκεν κατὰ δῆμον ἀλάλκοιεν κακότητα. ἀντὶ τοῦ εἰσὶν οἴκεν. Sic faciunt & in tertia persona singulari eiusdem uerbi substantiui ἐστιν. Σοφοκλῆς ἐν αἴαντι: Κἀδόκει μὲν ἐσθ᾽ ὅτε δισσοὺς Ἀτρείδεας αὐτόχειρ κτείνειν ἔχων. Et in eodem. Οὐ γὰρ ἐσθ᾽ ὅπου λόγων ἀκοῦσαι. pro ἐστὶ ὅτε, & ἐστὶν ὅπου. nam si dictæ tertiæ personæ in ν, desinerent, nusquam ἀπόστροφος fieret. Hoc idem & ε, patitur Atticorum more, cum tertia persona uerbi in id desinat, ut ἔτυπτεν, ἔτυπεν. At Iones neque in his ν addere consueuerunt. Ιλιάδος α. Αλλ᾽ ἕνεκ᾽ ἀρητῆρος, ὃν ἠτίμησ᾽ ἀγαμέμνων. Et in eodem: Οὕνεκα τὸν χρύσην ἠτίμησ᾽ ἀρητῆρα. pro ἠτίμησεν. Quod & secundæ personæ imperatiuorum (licet & ipsæ in ε desinant) nequaquam admittunt, ut τύπτε, τυπτέτω. τέτυφε, τετυφέτω.

Παρατατικός.

Ετυπτον, fit à prima persona præsentis, extrema in ον, mutata, ac præposito ε, syllabico augmento, quod commune est omnibus præteritis uerborum à consonante incipientium, ut τύπτω, ὁ παρατατικὸς ἔτυπτον. uel à genitiuo participij præsentis temporis, extrema syllaba abiecta, ac præposito ε, augmento, ut τύπτων, τύπτοντος, ἔτυπτον. nam participij natura est, ut suo statim tempori succedat, quamuis ad euitandam confusionem loco ultimo statuatur.

Sed hic aduertendum, quandocunque præsens incipit

cipit à ρ præteritum imperfectum accipere alterum ρ, ut ῥίζω, ἔῤῥιζον. et hoc ut in eo seruetur spiritus præsentis temporis. nam regula est, quod spiritus thematis et in alijs temporibus seruandus est, ut φιλῶ, παρατατικὸς ἐφίλουν. ecce hic seruatum est φ. Si igitur simplici ρ præteritum imperfectum scriberetur, necessario tenui spiritu scribendum esset. nam ρ etsi in principio dictionis aspiretur, nihilo minus in medio duarum uocalium, in eadem dictione simplici, exilem spiritum habet, ut χαίρω, φέρω. Huius igitur gratia præteritum imperfectum geminatum ῤῥ habere debet, ut alterũ quidem, hoc est, in quod prior syllaba desinit, exilem spiritum habeat, alterum uero, à quo sequens syllaba initium habet, aspiretur, ut in eo spiritus præsentis omnino seruetur. Est etiam regula, quod quãdocunque duo ρρ inueniuntur, siue in simplici siue in composita dictione, alterum quidem exili spiritu, alterum uero aspirato scribitur, ut πόῤῥω, ἄῤῥωστος. Aeoles tamen aspirationem omnino fugientes, utrunque ρρ exili spiritu scribere consueuerunt, ut κέῤῥω, φθέῤῥω, σπέῤῥω, pro κείρω, φθείρω, σπείρω. Cur autem alterum ρ hoc est, primum exilem spiritum habeat, hæc assignatur ratio. nam apud Græcos nulla est dictio, aut syllaba, quæ in ullam aspiratarum desinat, & propterea, ubi aliqua earum geminanda est, prior mutatur in eam tenuem quæ est ei propria, ut ἀτθὶς, σαπφὼ, βάκχος. Si igitur utrunque ῥῥ aspiraretur, eueniret ut prior syllaba in aspiratam desineret, quod apud Græcos absurdum est. Est igitur communis regula huiusmodi literæ ρ, quod quã

docunque ponitur in principio dictionis, aspiratur tanquam media inter uocales & consonantes, ut ῥῆμα, ῥέω. Excipiuntur, ῤάρος, & ῤαριὰς, ῤαριάδος, ἡ δημήτηρ, quippe Ceres. et ῤάριον τὸ βρέφος, infans. de quibus uide apud Suidam. Quoniam in nominibus si prima & secunda syllaba à ρ incipiant, leuem spiritum habere debent, quod non fit in uerbis, neque participijs, ut ῥεῤημαι, ῥεῤυπομένα. Si autem assumit secum aut syllabam, aut dictionem desinentem in uocalem, & fiat dictio una, geminatur ρρ. primum quidem habet ψιλὴν, alterum uero δασεῖαν, ut ῥίπτω, ἔῤῥιπτον: ῥωστὸς, ἄῤῥωστος. Poetæ tamen in omnibus compositis gratia metri simplici ρ aliquando scribere consueuerunt, ut ἄρεκτον, ἀμφίρητος. Composita etiam ab ευ, unico ρ communiter scribuntur, ut ῥῶστος, εὔρωστος. ῥοῦς, εὔρους. habet enim ευ, diphthongus pronuntiationem secundæ consonantis. Hoc idem & in uerbis faciunt. Homerus. ἔρεζε θεῶν αἰεὶ γενετάων. præteritum imperfectum à uerbo ῥέζω. et in alijs multis. In quibus sciendum est illud ρ esse exterendum, quod tenuem habet spiritum, primum scilicet, ut appendicem & extrinsecus assumptum, alterum uero, hoc est, aspiratum, cum id quidem dictio ex ipsa positione siue principio habeat, seruandum, ut ἔῤῥεζε, ἔρεζε: ἄῤῥητος, ἄρητος. Tribus enim modis duplicatur ρ aut per compositionem, ut ἐπίῤῥημα, aut per augmentum syllabicũ, ut ἔῤῥιψα, aut per naturam, ut πύῤῥος, θάῤῥος. quibus autem inest geminatum natura, in ijs dubitant nonnulli, utrum hoc seruandum sit, an utrunque habeat ψιλήν. sed de hoc satis.

De

De augmento temporali.

Est & aliud incrementum, quod temporale appellatur, hoc est cum breuis uocalis in longam mutatur, quod commune est omnibus præteritis uerborum à uocalibus incipientium, ut ἀκούω, ἤκουον. Iones tamen omnino respuunt incrementum, tam syllabicum quàm temporale, in omnibus præteritis, ut τύπτε pro ἔτυπτε. ἄκουσε, pro ἤκουσε. ἅψατο, pro ἥψατο. hoc idem & poetæ aliquando faciunt. Sunt & alia uerba à uocalibus incipientia, quæ partim differentiæ causa, partim euphoniæ, partim solo usu non augentur in principio præteritorum. Secunda persona ἔτυπτες. Tertia, ἔτυπτε, καὶ ἰωνικῶς τύπτεσκε. Quo in loco sciendū est, Iones consueuisse formare tertiam personam præteriti imperfecti, & primi & secundi aoristi actiuorum omnium, abijcientes augmentum, tam syllabicum quàm temporale, & apponentes σκε, syllabam. Sed quia horum penultima uaria est, secundum uarias uerborum coniugationes, sciri uelim, quæ sit penultima in unaquaque coniugatione. nam tertia persona præteriti imperfecti grauitonorum omnium, ε, habet ante σκε, ut ἔτυπτε, τύπτεσκε. ἔλεγε, λέγεσκε. & de alijs similiter. Circunflexorum uero, & terminatorum in μι, proprias habet uocales, quæ formatiuæ coniugationum appellantur, hoc est, ε, α, ο, υ. E, quidem formatiua est primæ coniugationis, tam circunflexorum, quàm terminatorum in μι. A, secundæ. O, tertiæ. Υ, uero quartæ uerborum in μι tantum, quoniam circunflexorum tres sunt coniugationes, ut ἐποίει, ποίεσκε.

σκε. ἐτίθη, τίθεσκε. ἐβόα, βόασκε. ἵϛη, ἵϛασκε. ἐχρύσου, χρύσοσκε. ἐδίδω, δίδοσκε. ἐζεύγνυ, ζεύγνυσκε. At tertia persona primi aoristi omnium uerborum, α, habet ante σκε, cum propria sit uocalis primi aoristi, & formari potest à secunda persona, adiuncta κε, ut ἔτυψας, τύψασκε. ἐποίησας, ποιήσασκε. ἔϛησας, ϛήσασκε. nam si à tertia formare uoluerimus, ε, in α, iterum mutandum erit, ut ἔτυψε, τύψασκε, & sic in alijs coniugationibus. Tertia uero persona secundi aoristi grauitonorum & circunflexorum omnium, ε, habet ante σκε, ut ἔτυπε, τύπεσκε. ἔδουπε, δούπεσκε, ἀπὸ τοῦ δουπέω, ῶ. ἔμυκε, μύκεσκε, ἀπὸ τοῦ μυκάω, ῶ. At tertia secundi aoristi uerborum in μι, easdem uocales habet, quas tertia præteriti imperfecti eorundem uerborum, ut ἔθη, θέσκε, sicut ἐτίθη, τίθεσκε. ἔϛη, ϛάσκε, sicut ἵϛη, ἵϛασκε. ἔδω, δόσκε, sicut ἐδίδω, δίδοσκε. ἔδυ, δύσκε. Ιλιάδος θ. Αὐτὰρ ὁ αὖτις ἰὼν παῖς ὡς ὑπὸ μητέρα δύσκεν εἰς αἴανθ᾽. ἀντὶ τοῦ ἔδυ. Hoc autem imitati poetæ primam etiam, & secundam personam singularem, ac tertiam pluralem, quoniam omnino similis est primæ singulari horum temporum, hoc eodem modo formant, ut τύπτεσκον, τύπτεσκες, & τύπτεσκον tertia pluralis. Εδίδασκε uero & ἐρίπτασκε, & ἐγίνωσκε, & similia quæ augmentum seruant, has non sequuntur regulas, cum Ionica non sint, sed à uerbis in σκω, deducuntur, hoc est, διδάσκω, ῥιπτάσκω, γινώσκω. Δυϊκά. Prima persona dualis non fit, ut in præsenti tempore dictum est: secunda ἐτύπτετον, tertia ἐτυπτέτην, quæ inter se dissimiles sunt, cum tertia pluralis

pluralis nec in ι, desinat, nec in αι. Πληθ. Prima persona pluralis ἐτύπτομεν, καὶ δωρικῶς ἐτύπτομες, sicut ἐδοκεῦμες pro ἐδοκοῦμεν. Θεόκ. ἐν ὕλᾳ. Οὐκ ἁμῖν τὸν ἔρωτα μόνοις ἔτεχ' ὡς ἐδοκεῦμες. καὶ ἐν θαλυσίοις. Ης χρόνος ἁνίκ' ἐγώ τε καὶ εὔκριτος εἰς τὸν ἄλεντα εἵρπομες. pro εἵρπομεν. Secunda persona ἐτύπτετε. Tertia ἔτυπτον, quæ non fit à prima plurali sicut in præsenti, nec pares habet syllabas, sed magis similis est primæ singulari ἔτυπτον. nam cum participium actiuum desinit in σ ὀξύτονον, tunc tertia persona pluralis par est syllabis primæ plurali, ut τετύφαμεν, τετύφασι. ἐτετύφειμεν, ἐτετύφεισαν, quia participium præteriti perfecti, hoc est τετυφὼς in σ desinens acuit extremam, alioqui dispares sunt, & tunc tertia persona à genitiuo sui participij fit, abiecta τος, syllaba, ac ε, communi augmento præposito, ut τύπτων, τύπτοντος, ἔτυπτον, ut prima singularis. & τύψας, τύψαντος, ἔτυψαν. et τυπὼν, τυπόντος, ἔτυπον. Sed hoc de solis præteritis est intelligendum. nam præsens et futurum hanc non sequuntur regulam. Inueniuntur tamen ἐδολιοῦσαν, ἀντὶ τοῦ ἐδολίουν, tertia persona pluralis præteriti imperfecti ἀπὸ τοῦ δολιέω, ῶ, & ἐμάθοσαν pro ἔμαθον, & εἴδωσαν, & similia Bœotorum siue Chalcidicorum more. consueuerunt enim ipsi Bœoti in ijs quæ non habent participium in σ oxytonum, hoc est, in præterito imperfecto, & in ambobus aoristis actiuorum, pares facere et primam & tertiam personam pluralis numeri, ut ἐτύπτομεν, ἐτύπτοσαν. ἐτύψαμεν, ἐτύψασαν. ἐτύπομεν, ἐτύποσαν, ἀντὶ τοῦ ἔτυπον. Contra uero in ijs quæ habent

bent participium in σ ὀξύτονον, & declinatum per ντ, hoc est in aoristis passiuis uerborum omnium, & in præterito imperfecto, & secundo aoristo uerborum actiuorum in μι, impares facere primam & tertiam personam pluralis numeri, ut ἐτύφθημεν, ἐτύφθεν. ἔφαμεν, ἔφαν. ἔβημεν, ἔβαν, pro ἐτύφθησαν, ἔφασαν, & ἔβησαν. de quibus proprijs locis amplissime dicetur.

Παρακείμενος.

Τέτυφα, à futuro fit, extrema in φα conuersa, cum sit primæ coniugationis. Sed quod ad principalem syllabam, sciendum est præterita omnia circa principium, aut tempore, aut syllaba augeri, sicut libro III. de augmento præteritorum abunde dictum est. Tempore quidem augeri, si uerbum à uocali quapiam incipiat. Quæ si sit immutabilis, η, scilicet aut ι, aut υ, aut ω, μέγα, eadem remanet immutabilis: ι, tamen & υ, si in præsenti breues extiterint, producuntur in præteritis, cum δίχρονα sint. At si mutabilis fuerit, hoc est, α, siue ε, siue ο: Α, quidem et ε, in η, et ο, in ω, natura longas uertuntur, quod augmentum temporale appellatur. Augeri uero syllaba contingit, si à quapiam consonante uerbum initium habeat. Quo in loco sciendum est, præterita omnia uerborum à consonante incipientium, in principio assumere ε, ψιλὸν, quod augmentum syllabicum nuncupatur. At præteritum perfectum, præsentis consonantem cum eadem uocali ε, scilicet nõnunquam geminare. quod ei euenit si breuis existat, ut λέγω, ἔλεγον: nam ε breuis est, cum sola ac

simplex

ſimplex ſequatur conſonans. παρακ. λέλεχα. τύπτω, ἔτυπτον, τέτυφα. quæ quidem geminatio, ſiue reduplicatio, quàm Græci ἀναδιπλασιασμὸν appellant, communis eſt, etſi alibi per ι correptum fieri contingat. Si uero poſitione longa exiſtat, quod fit cum duæ ſequantur conſonantes, ſiue actu ſiue poteſtate, nulla fit conſonantium geminatio, ut σπείρω, ἔσπειρον, ἔσπαρκα: niſi muta cum liquida fuerit, quia tunc geminatur muta, ut κρίνω, ἔκρινον, κέκρικα. Et quoniam reduplicationis mentio facta eſt, non erit inutile præter ea quæ in libro III. diximus, hoc etiam in loco ſecundum diuerſarum linguarum uarietatem, quædam ad eam pertinentia dicere. Eſt igitur ἀναδιπλασιασμὸς μιᾶς συλλαβῆς παράληψις μετὰ τοῦ αὐτοῦ συμφώνου, ἢ ἀντιστοίχου, hoc eſt, reduplicatio eſt unius ſyllabæ aſſumptio, cum eadem conſonante, ſiue antiſticho eius. Eſt autem duplex, propria & impropria. Propria fit tribus modis, communi, Ionico, & Attico: ſed ex iis communis & Ionicus ſunt ſimiles inter ſe præterquam in hoc, quòd in communi ι præponitur, in Ionico uero ε. Duobus autem modis ambo fiunt: altero quidem cum uerbum à tenui conſonante media'ue incipit, altero autem cum à craſſa inchoat. nam ſi à tenui incipiat media'ue, & ea quidem ſiue ſola, ſiue cum alia conſonante, eadem repetitur, ut δῶ, διδῶ. πλῶ, πιπλῶ. κλήσκω, κικλήσκω. Ὀδυσσείας χ.

Ἔρχεο, κικλήσκει σε πατὴρ ἐμὸς ὄφρα τι εἴπῃ.

Si à craſſa, pro ea, ſiue ſola ſit, ſiue cum alia conſonante, antiſtichon eius, hoc eſt, propria eius tenuis ponitur,

ponitur, ut θῶ, τιθῶ. χρῶ, κιχρῶ. *Et hac reduplicatione* Iones *respuentes præteritorum augmentum, in omnibus modis & temporibus, maxime autem in ambobus aoristis uti consueuerunt. cuius usus apud* Homerum *frequentissimus est in uerbis, nec solum in* ω, *desinentibus, sed etiam in* μι. Ὀδυσσείας δ. Κὰδ δ᾽ ἔβαλε κρατερῶς, κεχάροντο δὲ πάντες ἀχαιοί. & Ἰλιάδος δ. Ὑπὸ δὲ τρῶες κεκάδοντο ἀνδρὸς ἀκοντίσαντος. & Ὀδυσσείας γ. Τῷ κέν τις κείνων γε καὶ ἐκλελάθοιτο γάμοιο. & Ἰλιάδ. ζ. Φαίην κεν φρέν᾽ ἀτέρπου ὀϊζύος ἐκλελαθέσθαι. & Ὀδυσσείας δ.

Τὸν εἴπως σὺ δυναιο λοχησάμενος λελαβέσθαι.

Hac eadem *utimur reduplicatione in communi præterito per consonantem præsentis, si ipsum* ε, *correptum existat, ut supra dictum est, ut* τύπτω, τέτυφα. πείθω, πέπεικα. Attico *modo fit etiam in præterito perfecto, quando uerbum incipit à mutabilibus uocalibus, hoc est, ab* α, ε, ο: *nam principales duæ literæ præsentis præponuntur communi præterito, & tertia syllaba à principio corripitur, sicut in præterito* Attico *dicetur,* ἀκούω, ἤκουκα κοινῶς, καὶ ἀκήκοκα ἀττικῶς, καὶ μέσος ἤκουα, ἀκήκοα. Et *hæc dicitur reduplicatio, quandoquidem in ea consonans reduplicatur, etsi non eodem modo in omnibus idiomatis fieri hoc contingat. nam in communi reduplicatione &* Ionica, *in prima & secunda syllaba geminatur consonans, & per* ι *siue* ε *uocales breues, ut* δῶ, διδῶ. τλῆμι, τέτλημι, *unde &* τέτλαθι, & τετλάναι, & τετλάμεν ἰωνικῶς. Ὀδυσσείας γ. νῦν δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμπης. In Attica

 uero,

uero, in ſecunda & tertia ſyllaba, & per uocalem lon
gam, η ſcilicet, ſiue ω, μέγα, ut ἀλείφω, ἤλειφα κοι-
νῶς, καὶ ἀλήλιφα ἀττικῶς, ubi λ, cum η, geminatur. ὀρύτ
τω, ὤρυχα κοινῶς, καὶ ὀρώρυχα ἀττικῶς: hic uero ρ, cum
ω. α enim & ε, ex temporali augmento in η, uertun
tur, ο, μικρὸν uero in ω, μέγα. quæ quidem uocales
longæ in communi præterito, ratione augmenti pri-
mum tenent locum, in Attico uero ſecundum, ut in di
ctis exemplis uidere licuit. Impropria reduplicatio
item duobus fit modis: uno per ι, altero per ε. Per ι,
item duobus modis. Vno quando uerbum incipit à uo-
cali, ut ὦ, ἰῶ, ἵημι. Altero quando uerbum incipit à
ς, ut ςῶ, ἱςῶ, ἵςημι. in quo σ, non repetitur, quoniam
ἰῶτα poſitione duarum conſonantium, σ ſcilicet & τ,
exiſtit productum. Sed utroque modo ι, ſolum præpo-
nitur, & hic modus communis eſt. Per ε ſolum, ut
ὦ, ἕω, ἕημι, ἕεμαι, καὶ ἧμαι. & hac geminatione At
tici uti ſolent in præteritis uerborum ab ο, incipien-
tium, ut ὥρακα, ἑώρακα. ὦσμαι, ἔωσμαι. quos poetæ
imitati, etiam in aliјs temporibus uerborum, tam in
ω, quàm in μι deſinentium, ea frequenter utuntur, ut
εἶπα, ἔειπα. ἧκα, ἕηκα. ὠσάμην, ἐωσάμην. Quæ qui
dem reduplicatio impropria dicitur, quoniam nulla re
petitur conſonans, ſed ſola uocalis præponitur. Et hæc
de reduplicatione.

Quod ad ultimam uero ſyllabam, ſciendum eſt præ
teritum perfectum actiuum uerborum omnium in α
deſinere, & à futuro fieri, extrema uocali, ω ſcilicet,
in α, conuerſa, ſed ante eam diuerſam hab: re conſo-
nantem,

nantem ut in coniugationum diuisione dictum est. Si igitur uerbum fuerit primæ coniugationis, futurum habebit ψ, ante ω, & præteritum ante α φ habebit, ut τύψω, τέτυφα. Si uero secundæ, futurum habebit ξ, & præteritum χ, ut λέξω, λέλεχα. At si tertiæ, et cuiusuis aliarum fuerit coniugationum, tam grauitonorum quàm circunflexorum, & terminatorum in μι, futurum habebit σ ante ω: quo in κ conuerso, & ω in α, fiet præteritum actiuum, ut πείσω, πέπεικα.

Quædam tamen excipiuntur uerba in ζω, & in σσω desinentia, quæ cũ ξ, habeant in futuro, χ, in præterito habere necesse est. Iccirco ad secundam reducenda sunt grauitonorum coniugationem, ut κράζω, κράξω, κέκραχα. ὀρύσσω, ὀρύξω, ὤρυχα. Verba autem quintæ coniugationis, etsi actu non habent σ in futuro διὰ τὴν κακοφωνίαν, natura tamen illud appetunt, cum sit propria futuri consonans: Aeoles enim per σ, huiusmodi futurum enuntiare consueuerunt, quo in κ, conuerso, ac immutabili permanente, fit præteritum perfectum, ut ψάλλω, μέλλων ψαλῶ κοινῶς, καὶ ψάλσω αἰολικῶς, παρακείμενος ἔψαλκα. σπείρω, μέλλων σπερῶ κοινῶς, καὶ σπέρσω αἰολικῶς, παρακείμενος ἔσπαρκα. Habentia uero μ, seruant quidem ipsum μ in præterito perfecto, sed interponunt η inter μ, & κ, ob ineptam consonantium structurã. Debebat enim esse ab eo quod est νέμω, νεμῶ, νένεμκα, & ab eo quod est βρέμω, βρεμῶ, βέβρεμκα: at νενέμηκα dicimus, & βεβρέμηκα. nam μ, ante κ, neque in comprehensione syllabarũ, neque in distinctione ponitur. Iccirco huiusmodi uerba aberrauerũt à grauito-

norũ regula, & ſecuta ſunt circunflexorum formam: Et hæc ſunt quæ ab antiquis annotata inuenimus. δέμω, δεδέμηκα, καὶ συγκοπῇ δέδμηκα. νέμω νενέμηκα. βρέμω, βεβρέμηκα. τρέμω, τετρέμηκα. τέμω καὶ τέμνω, τετέμηκα, καὶ συγκοπῇ τέτμηκα. κάμω καὶ κάμνω, κεκάμηκα, καὶ συγκοπῇ κέκμηκα. γέμω, γεγέμηκα. *Deſinentia uero in* νω, *non ſeruant* ν *in præterito actiuo, ſed in* γ, *conuertunt, ſequente* κ: *nam* ν *ante* γ, κ, ξ, χ, *ſemper in* γ *uertitur, ut* φαίνω, φανῶ, πέφαγκα. μένω *tamen* μεμένηκα *facit tanquam à themate circunflexo deductum, hoc eſt,* μενέω, μενῶ. *At diſſyllaba habentia ante* ν *ſiue* ι, *ſiue* ει, *ſiue* υ, *prorſus abijciunt* ν *in præterito, ut* κρίνω, κέκρικα. κτείνω, ἔκτακα. θύνω, τέθυκα. *Sed hæc pauca ſunt. Penultimam quoque habet eandem cum futuro, id quod omnibus quidem uerbis commune eſt, ut* λέγω, λέξω, λέλεχα. πείθω πείσω, πέπεικα. *quibuſdam exceptis, ut primo libri* III. *tractatu dictum eſt. Secunda perſona* τέτυφας. *Tertia* τέτυφε. Δυϊκὰ. τετύφατον, τετύφατον. Πλη. *Prima perſona* τετύφαμεν κοινῶς, καὶ τετύφαμες δωρικῶς, *ſicut* δεδοίκαμες. Θεόκρ. ἐν θύρσιδι, Τὸν πᾶνα δεδοίκαμες, *pro* δεδοίκαμεν. *Secunda perſona,* τετύφατε. *Tertia* τετύφασι κοινῶς, καὶ τετύφαντι δωρικῶς, *ſicut* ἑστήκαντι. Θεόκρ. ἐν ἀδωνιαζούσαις, Ὡς ἔτυμ' ἑστήκαντι. καὶ, Ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι. ἀντὶ τοῦ ἑστήκασι, καὶ ἐνδινοῦσι.

De præterito attico.

QVandocunque uerbum incipit à mutabilibus uocalibus, uidelicet, ab α, ε, *&* ο, *aliqua ſequente conſonante, in quam non deſinit pri-*

ma ſyllaba, ſed quæ potius ſit principium ſecundæ, ut ἀκούω, ἐρείδω, *nec à longa incipiat uerbum, ut* ᾄδω, *Attici faciunt proprium præteritum actiuum, medium, & paßiuum principales duas literas præſentis præponentes communi præterito, primam ſcilicet uocalem & ſequentem conſonantem, ac tertiam ſyllabam à principio corripientes, ſi trium ſyllabarum numerum exceſſerit, ut* ἀγείρω, ἤγερκα κοινῶς, καὶ ἀγήγερκα ἀττικῶς, καὶ ἀγήγερμαι *præteritum paßiuum:* ἀκούω, ἤκουκα, καὶ μέσος παρακείμενος ἤκουα κοινῶς, καὶ ἀκήκοα ἀττικῶς. *Quo in loco illud ſciendum eſt, præteritum actiuum, & paßiuum Atticum non poſſe habere pauciores quatuor ſyllabis. uult enim habere principalem ſyllabam præſentis temporis, & eam ſemper breuem, quoniam præteritum Atticum nunquam à longa principium habet, ſed à quapiam trium iam dictarum,* α, *ſcilicet correpta,* ε, *&* ο. *At ſecundam & tertiam per eandem conſonantem geminatam, & cum uocali longa, quæ geminatio ſiue reduplicatio Atticorum eſt propria: nam communis reduplicatio, & Ionica, in prima & ſecunda ſyllaba fit, & cum uocali breui ſemper, ut in præterito communi dictum eſt. Quartam uero per formatiuam literam præteriti perfecti, quam Græci* χαρακτηριστικὸν *appellant, ut* ἐρήρικα, ἐρήρισμαι, ἀπὸ τοῦ ἐρίζω. *gaudent enim Attici conſonantium geminatione, etiam in præterito perfecto uerborum à uocali incipientium. ubi cum nulla adſit conſonans, quam in prima & ſecunda ſyllaba geminare poßint, ſicut in communi præterito* τέτυ-

φα & huiuſmodi, opus fuit ut primam præſentis repeterent uocalem, ac ſequentem conſonantem, quæ ſaltem in ſecunda & tertia geminari poſſet, & omnino cum uocali longa, η ſcilicet ſiue ω, μέγα, ut ſupra diximus. Iccirco ἐδήδοκα ἀπὸ τοῦ ἔδηκα, quod eſt præteritum actiuum Atticum regulariter formatum ἀπὸ τοῦ ἦκα, cuius thema eſt ἔδω, aſſumpſit, δο, ſyllabam κατ᾽ ἐπέκτασιν, ut in eo eadem conſonans præſentis, hoc eſt, δ, in ſecunda & tertia ſyllaba repeteretur, et ea quæ à principio tertia facta eſt, corriperetur, ſicq; ex triſyllabo tetraſyllabum factum eſt.

Ἀριστοφάνης ἐν βατράχοις.

Τίς τὴν κεφαλὴν ἀπεδήδοκε τῆς μαινίδος?

Vnde paßiuũ ἐδήδομαι, ἐδήδοσαι, ἐδήδοται. Ὀδυσ. χ.

Ὅσα τοι ἐκπέποται, καὶ ἐδήδοται ἐν μεγάροισι.

Ἀγήοχα uero hoc eodem modo formatum, ἀπὸ τοῦ ἄγω, ἄξω, ἦχα κοινῶς, καὶ ἄγηχα, καὶ ἀγήγοχα ἀττικῶς abiecit alterum γ, διὰ τὴν καλλιφωνίαν, & ἀγήοχα factum eſt. Medium uero præteritum trium ſyllabarum eſſe poteſt: nam primam ſyllabam eandem eſſe oportet cum prima præſentis, ſicut in actiuo & paßiuo. Secundam uero, & tertiam per eandem conſonantem geminatam enuntiari oportet, quæ quidem conſonans & formatiua litera eſt præſentis temporis, & præteriti medij, ut ἄρω, ἦρκα, καὶ μέσος ἦρα κοινῶς; καὶ ἄρηρα ἀττικῶς, cuius extrema per ρ, quæ eſt præteriti medij figuratiua, enuntiatur, & eadem repetitur in ſecunda & tertia ſyllaba, ſecundum regulæ præceptionem. Sic ἔδω, ἦκα, καὶ μέσος ἦδα κοινῶς, καὶ

ἔδηδα

ἔδηδα ἀττικῶς. ὄλλω, ὦλα κοινῶς, καὶ ὄλωλα ἀττικῶς. ὄπτω, ὦπα κοινῶς, καὶ ὄπωπα ἀττικῶς. Sunt quædam uerba ab ο, incipientia, quorum præterito communi solum ε, præponere consueuerunt, ut ὤρακα, ἑώρακα. ὦγα, ἔωγα. unde ἀνέωγα eius compositum. ὦσμαι, ἔωσμαι. ὤνημαι, ἐώνημαι. At ἔοικα medium præteritum, ἐκ τοῦ οἶκα, cuius thema, εἴκω scilicet, non ab ο, sed ab ει, diphthongo principium habet, idem patitur. Hoc idem faciunt in præterito imperfecto, ut ὁρῶ, ὥρων, ἑώρων. ὠνοῦμαι, ἐωνούμην. Et in aoristis, ut ἧκα, ἕηκα, ἕηκας, ἕηκε, unde ξυνέηκε. εἶπα, ἔειπας, ἔειπε, unde προσέειπε, ὠσάμην, ἐωσάμην, μέσος ἀόρ. ά. ἀπὸ τοῦ ὤθομαι. Sed hæc magis poetica sunt. In quibus aduertendum est, uocales præteritis communibus Atticorum more præpositas, præsentis seruare spiritum, ut ἐλεύθω, ἤλευθα, ἐλήλυθα. ἀνδάνω, ἥνδανον, ἑήνδανον. ὁρῶ, ἑώρων, ἑώρακα. ὠνῶ, ἐώνηκα, ἐώνημαι. Est enim regula, ὅτι τὰ ἀττικῶς αὐξανόμενα, τὸ πνεῦμα τοῦ ἐνεστῶτος φυλάττουσι, hoc est, Attice aucta spiritum præsentis seruant. Sed quoniam dictum est tertiam syllabam corripiendam esse, aduertendum est quo pacto id sit faciendum, quia η, mutatur in ε, ut ἀλήθω, ἤληκα κοινῶς, καὶ ἀλήλεκα ἀττικῶς. ω, in ο, ut ἐρωτῶ, ἠρώτηκα κοινῶς, ἐρηρότηκα ἀττικῶς. Si fuerit diphthongus ει, uel αι, uel οι, uel ου: ει quidem abijcit ε, ut ἀλείφω, ἤλειφα, ἀλήλιφα: ἐρήρεικα tamen ἀπὸ τοῦ ἐρείδω, nõ abijcit ε, ne coincidat cum hoc præterito ἐρήρικα, cuius thema est ἐρίζω διὰ τοῦ ι, quod contendo significat. Hoc idem facit &

eius præteritum medium, & paßiuum, ut ἤρειδα, ἐρήρειδα, ἤρεισμαι, ἐρήρεισμαι, ἐρηρέδαται uero tertia persona pluralis ἰωνικῶς ἀπὸ τοῦ ἐρήρεισαι tertia singularis ἀττικῶς corripit tertiam, non ε, sed ι, abijciendo, contra regulam iam dictam, quod factum est non Atticorum more, sed Ionum. α, abijcit ε, ut ἐλαύθω, ἤλαυκα, ἐλήλυκα, καὶ μέσος ἐλήλυθα. οι, uero abijcit ι, ut ἑτοιμάζω, ἡτοίμακα, ἑτητόμακα. At ου, abijcit υ, ut ἀκούω, ἤκουκα, ἀκήκοκα, καὶ μέσος ἀκήκοα. Interdum uero Dores in huiusmodi præteritis Atticis tertiam natura longam seruant, ut ὁρῶ, ὁρήσω, ὥρηκα, ὁρώρηκα. ἀλήλιμμαι etiam, quod ab ἤλειμμαι præterito communi fit, cuius thema est ἀλείφομαι, tertiam habet productam, non tamen diphthongo, cum ex ea abiectum sit ε, sed positione, quoniam non licuit ullo modo abijcere μ consonantem, quæ extremam syllabam præcedit, cum sit de eius formali essentia, quod quidem accidit omnibus paßiuis præteritis, quæ ante μαι, finalem aliquam habent consonantem. ἀλάλημαι uero & ἀκάχημαι Aeolica sunt, & præsentis temporis uerborum in μι, ut eorum testantur participia. hoc est, ἀλαλήμενος, & ἀκαχήμενος, quæ accentum habent in antepenultima, sicut τιθέμενος ἀπὸ τοῦ τίθεμαι. ἀλαλύκτημαι etiam, ut quibusdam placet, præsentis temporis est. Sed de his in tractatu uerborum in μι plenius dicetur. Sciendum est etiam, quando præsens incipit à λ, siue μ, Atticos abijcientes primum λ, siue primum μ, & interponentes ι, facere proprium præteritum, ut λείβω, λέλειφα κοινῶς, καὶ εἴλειφα ἀττικῶς.

κῶς. μείρομαι, μέμαρμαι κοινῶς, καὶ εἵμαρμαι ἀττικῶς.

Ὑπερσυντελικός.

Ἐτετύφειν, fit à τέτυφα præterito perfecto, extrema in ειν mutata, sicut in primo tractatu dictum est. Sed hoc in loco illud annotandum est, quod quemadmodum Attici faciunt proprium præteritũ perfectum actiuum, medium, & passiuum, quandocunque uerba incipiunt ab aliqua mutabilium uocalium, hoc est, α, ε, & ο, eodem modo faciunt et præteritum plusquamperfectum eorundem uerborum, augẽtes insuper principalem uocalem, quæ semper in præterito perfecto Attico corripitur: quoniam regula est, quòd uerba à breui uocali incipientia, in præterito plusquamperfecto Attico tempore augentur, ut ἀγήοχα, ἠγηόχειν. ὀρώρυχα, ὠρωρύχειν. ἀκήκοα, ἠκηκόειν. Excipiuntur ἐλήλυχα, καὶ μέσος ἐλήλυθα, quod ἐληλύκειν, & ἐληλύθειν facit absque augmento. Excipitur etiam ἐώλπειν, ἀπὸ τοῦ ἔολπα. & ἐώργειν, ἀπὸ τοῦ ἔοργα. & ἐῴκειν, ἀπὸ τοῦ ἔοικα, τροπῇ τοῦ ο, μικροῦ εἰς ω, μέγα, καὶ τοῦ ι, ὑπογεγραμμένου. quorum prima corripitur, media uero producitur, καθ᾽ ὑπερβιβασμὸν τοῦ χρόνου, hoc est, per transitionem temporis. nam ἠόλπειν, & ἠόργειν, & ἠοίκειν dicendum fuerat secundum antiquorum præceptionem. Hoc etiam aduertendum est, Iones dissoluentes ει, diphthongum primæ personæ in εα, & abijcientes ν, ἐτετύφεα dicere, ἀπὸ τοῦ ἐτετύφειν & ἤδεα, ἀπὸ τοῦ ἤδειν. Ἰλιάδ. ξ. ἤδεα μὲν γὰρ ὅτε πρόφρων Δαναοῖσιν ἄμυνεν. & ἐπεποίθεα, ἀπὸ τοῦ ἐπεποίθειν. Ὀδυσ. δ. Τρεῖς ἄγον, οἷσι μάλιστα πεποίθεα πᾶ-

σαν

σαν ἐπ' ἰθύν. At in tertia perſona diſſoluentes ει in duo εε, ἐτετύφεε dicunt, ἀπὸ τοῦ ἐτετύφει, & ἐπεποίθεε, ἀπὸ τοῦ ἐπεποίθει, & ᾔδεε, ἀπὸ τοῦ ᾔδει. Ιλιά. β̄. ᾔδεε γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν ὡς ἐπονεῖτο. & Ιλιάδος σ̄. Οὐ δέ τις ἄλλος ᾔδεεν, οὔτε θεῶν, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων. Cum autem abijcitur ν in prima perſona, hæc aſſignatur ratio. nam α, ἀπωςικὸν ἢ ἀποβλητικὸν ἐςὶ τοῦ ν, hoc eſt, abiectiuum, niſi dictio ex declinatione in ν deſinat, ut ἡ μοῦσα, τὴν μοῦσαν, ἔτυψα, ἔτυψαν, tertia perſona pluralis primi aoriſti. Sed de ijs quæ patiuntur, & ubi nulla ratio inflexionis in ν cogit deſinere, omnino illud abijcit, ut ξέρξην, ξέρξεα, ſolutione η in εα, ſic ἐτετύφειν, ἐτετύφεα. Diſſoluunt quidem ει diphthongum in εα, in prima perſona, cum α ſit formatiua litera primæ perſonæ, ut τέτυφα, ἔτυψα. At in tertia perſona in duo εε, quoniam ε eſt formatiua litera tertiæ perſonæ, ut ἔτυπτε, τέτυφε, ἔτυψε. Loquor de integris dictionibus. nam ἐβόα ex ſynæreſi eſt ἀπὸ τοῦ ἐβόαε. Attici uero contrahentes ε, & α, in η, in prima perſona, & duo εε etiam in η, in tertia, dicunt ἐτετύφη ἐγὼ, & ἐτετύφη ἐκεῖνος. ἀντὶ τοῦ ἐτετύφειν ἐγὼ, & ἐτετύφει ἐκεῖνος. ſicut ἐκεχήνη ἐγὼ, & ἐκεχήνη ἐκεῖνος. ὡς παρ' Αριςοφάνει ἐν ἀχαρνεῦσι. Ο῞τε δὴ κεχήνη προσδοκῶν τὸν αἰσχύλον. ἀντὶ τοῦ ἐκεχήνειν ἐγὼ προσδοκῶν. Sic ᾔδη ἐγὼ, καὶ ᾔδη ἐκεῖνος. Ιλιάδ. ᾱ. ὃς ᾔδη τά τ' ἐόντα, τά τ' ἐσσόμενα. ἀντὶ τοῦ ᾔδει, tertia perſona. In quibus nulla uidetur ratio, cur extremæ ſyllabæ tam primæ quàm tertiæ, ι, ſit ſubſcribendum, etſi in quibuſdam codicibus inueniatur, quod ſcriptorum errore

arbitror

arbitror potius accidiſſe, quàm ulla ratione. Euſtathius tamen ἐν τῷ + τῆς ὀδυσσείας ſuper ijs diſſerens tradit, ἤδεα fieri ἐκ τοῦ ᾔδη ἀττικῶς, non autem ἐκ τοῦ ᾔδειν κοινῶς, cuius uerba hæc ſunt: Non ſimpliciter ex ijs quæ ſunt ᾔδειν, & ἐπεποιήκειν, & ſimilia, per ſolutionem ᾔδεα, & ἐπεποιήκεα facta eſſe, ſed ex Atticis, hoc eſt, ᾔδη, & ἐπεποιήκη, quæ ab eis uidelicet ᾔδειν, & ἐπεποιήκειν facta ſunt. tradit enim Heraclides, Atticos talia præterita pluſquamperfecta in η ſolo terminare, dicentes ᾔδη, ἐπεποιήκη, ἐνενοήκη. Et ſic ait Panætius ſcripturas habere apud Platonem, et Thucydides huiuſmodi cõſuetudine Attica uſus eſt, et has diuiſiones ex ijs dicit Iones proprie profere ᾔδεα dicentes, reſolutione η in εα. hæc Euſtathius. Sed utcunque accipere uoluerimus, ſiue ex ſolutione craſim fieri ᾔδεα, ᾔδη, ſiue ex craſi ſolutionem ᾔδη, ᾔδεα, apparet ι nullo modo extremæ ſyllabæ ſubſcribendum eſſe. At in prima ſyllaba huius præteriti ᾔδη ſubſcribitur ι, Atticorum more, qui ε præteritorum in η mutare conſueuerunt, ſiue ſolum, ſiue in diphthonga, ut ἐδυνάμην, ἠδυνάμην. ἐβουλόμην, ἠβουλόμην: ſic εἴδειν, ᾔδειν, τροπῇ τοῦ ε εἰς η, καὶ τοῦ ι ὑπογεγραμμένου, ὅθεν ᾔδη. Dores etiam has tertias perſonas per η enuntiare conſueuerunt. Θεόκριτος ἐν νομεῦσι. καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπη. ἀντὶ τοῦ ὀπώπει. Secunda perſona ἐτετύφεις. Tertia ἐτετύφει κοινῶς, καὶ ἐτετύφη ἀττικῶς καὶ δωρικῶς, καὶ ἐτετύφεε ἰωνικῶς. Δυϊκά. ἐτετύφειτον, ἐτετυφείτην. Πληθυντικά. ἐτετύφειμεν κοινῶς, καὶ ἐτετύφειμες δωρικῶς. ἐτετύφειτε.

τε. ἐτετύφεισαν κοινῶς, καὶ ἐτετύφεσαν ἀττικῶς καὶ δωρικῶς, ὡς ἤδεσαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἔτυψα, à futuro fit, ω in α mutato, ac ε communi augmento ſyllabico præpoſito, ſeruata etiam eiuſdem futuri conſonante ante α finalem, ut τύπτω, τύψω, ἔτυψα. Excipiuntur εἶπα, ἀπὸ τοῦ ἔπω, & ἤνεγκα, ἀπὸ τοῦ ἐνέγκω, quoniam non ſeruant futuri conſonantes: nam enuntiandi fuerant, alter per ψ, ut ἔψω, εἶψα, alter uero per ξ, ut ἐνέγξω, ἤνεγξα. Excipiuntur & ἔθηκα, ἀπὸ τοῦ τίθημι. & ἔδωκα, ἀπὸ τοῦ δίδωμι. & ἧκα, ἀπὸ τοῦ ἵημι, quod mitto ſignificat. qui quidem aoriſti tametſi enuntiandi fuerant per conſonantem ſuorum futurorum, hoc eſt σ, ut ἔθησα, ἔδωσα, ἧσα, in uſu tamen habentur per κ nec uariantur niſi in indicatiuo. Ab εἶπα tamen fit εἶπον εἰπάτω, τὸ προστακτικὸν, ſicut ab ἔτυψα, τύψον, τυψάτω. Ὀδυσσείας γ̄. Οἱ δ᾽ ἄλλοι μένετ᾽ αὐτοῦ ἀολλέες, εἴπατε δ᾽ εἴσω δμωῇσι. καὶ Ἡσίοδος ἐν θεογονίᾳ, Εἴπατε δ᾽ ὡς τὰ πρῶτα θεοὶ, καὶ γαῖα γένοντο. Et εἴπας, εἴπαντος, καὶ εἰπάμην μέσος ἀόριστος ά. unde ἀπειπάμην, ἀπείπατο. Καλλίμαχος, Οὐδὲ γὰρ ἵππῳ Ἀκλαυτεὶ περὶ βωμὸν ἀπείπατο κυκλώσασθαι. Ab ἤνεγκα uero, ἠνεγκάμην μέσος ἀόριστος ά. unde ἔνεγκε ἐνεγκάθω, τὸ προστακτικόν. quod ijs quidem duobus aoriſtis euenit, quia π et κ, etſi mutæ ſint, ſunt tamen dimidium conſonantium eorum futurorum, hoc eſt, ψ, & ξ. nam ψ uim habet π, & σ: ξ, uero κ, & σ. Herodianus enim dicit, ὅτι οἱ φυλάξαντες, καὶ ἥμισυ τοῦ στοιχείου ἐκλίθησαν. εἶπα γὰρ ὤφειλεν

εἶναι

εἶναι εἶψα. καὶ ἤνεγκα, ὤφειλεν εἶναι ἤνεγξα. Hoc idem patitur & ἤνεικα ἀόριστος ά. ἀπὸ τοῦ ἐνείκω. Οδυσσ. θ. Δῶρα, τὰ οἱ φαίηκες ἀμύμονες ἐνθάδ' ἔνεικαν. καὶ τὸ προστακτικὸν ἐνεικάτω. Οδυσσείας. θ.

Καὶ χρυσοῖο τάλαντον ἐνείκατε τιμήεντος.

Vbi aduertendum, prius esse ἐνέκω, deinde ἐνείκω, πλεονασμῷ τοῦ ι, quo in v uerso sicut αἰεὶ αἰὲν. ν, uero in γ sequente κ fit ἐνέγκω. Excipiuntur etiam ἔχευα, & ἔχεα, ἀπὸ τοῦ χέω. & ἔκηα, ἀπὸ τοῦ καίω. & ἔσευα, ἀπὸ τοῦ σεύω. & ἤλευα, ἀπὸ τοῦ ἀλεύω. qui cum omnino futuri consonantes respuant, pure enuntiantur. Penultimam uero eandem habet cum futuro, & uniuersaliter natura aut positione productam, ut ἀκούω, ἤκουσα. τύπτω, ἔτυψα. Aliquando uero natura & positione, ut ἤμειψα. Sed de ijs libro III. satis dictum est. Secunda persona ἔτυψας. Tertia. ἔτυψε. Δυϊκὰ. Ετύψατον, ἐτυψάτην. Πληθ. Ετύψαμεν κοινῶς, καὶ ἐτύψαμες δωρικῶς. ἐτύψατε, ἔτυψαν, à genitiuo sui participij fit, cum non sit ὀξύτονον, abiecta τος syllaba, ut τύψας, τύψαντος, ἔτυψαν.

Αόριστος δεύτερος.

Secundus aoristus actiuorum à priori fit, mutata finali in νο breuem, & figuratiua posita ante ον, loco eius literæ, quæ finalem præcedit in primo aoristo, & est parium syllabarum cum primo, si sit à grauitono themate, ut τύπτω, ἔτυψα, ἔτυπον. Si autem à circunflexo, minuitur una syllaba, ut δουπέω, δουπήσω, ἐδούπησα, ἔδουπον. quia quandocunque futurum primum superat præsens circunflexum, tunc medium præ-

teritum

teritum minuitur una ſyllaba ab actiuo. Secundus aoriſtus à primo, ut κτυπῶ, μέλλων κτυπήσω. παρακείμενος ἐκτύπηκα. μέσος ἔκτυπα. ἀόριστος πρῶτος ἐκτύπησα. δεύτερος ἔκτυπον.

Futurum uero ſecundum in uerbis circunflexis in uſu non eſt. Quæ quidem tempora, hoc eſt, medium præteritum, & ſecundus aoriſtus, in prima & ſecunda coniugatione circunflexorum raro inueniuntur: in tertia uero nunquam, & ab ijs uerbis ſolum fiunt, quæ in ω non purum deſinunt, ut δουπῶ, ὀλισθῶ. Sed de hoc in præterito medio latius tractatur. Quando uero futurum pares habet ſyllabas cum præſenti, tunc medium præteritum parium eſt ſyllabarum cum actiuo, & ſecundus aoriſtus cum primo, & ſecundum futurum cum primo, ut τύπτω. μέλλων τύψω. παρακείμενος τέτυφα. μέσος τέτυπα. ἀόριστος πρῶτος ἔτυψα. δεύτερος ἔτυπον. μέλλων πρῶτος τύψω. μέλλων δεύτερος τυπῶ. Corripit autem penultimam à themate grauitono exiſtens ſecundus aoriſtus, ut λήβω, ἔλαβον. παύω, ἔπαον. Oportet autem illum polyſyllabum eſſe, alioqui hoc non eſſet uniuerſale. Εἶδον enim & εἶλον, & εἶκον, & εἷλκον, & ἦλθον, & εἶπον, & ἦγον, unde ἤγαγον, longam habent penultimam ratione principalis, hoc eſt, primæ ſyllabæ. nam diſſyllabi exiſtentes, eandem habent & primam & penultimam. At ἔχον, παρενθέσει τοῦ σ, producit penultimam, ἀπὸ τοῦ ἔχω θέματος, ſecundum aliquos: ſed melius ἀπὸ κοῦ χέω, χῶ, χήσω, ἤχησα, ἔχον. Qui quidem aoriſtus, etſi eius thema circunflexum mono-

ſyllabum

ſyllabum ſit, formari tamen potuit: quod medio præterito non euenit. unde σχὼν, σχόντος eius participium. Οδυσσείας ά. Αγχι σχὼν κεφαλὴν, ἵνα μὴ πεύθοίαθ' οἱ ἄλλοι. & σχὲ τὸ προστακτικὸν, καὶ σχὲς, προσθέσει τοῦ σ. καὶ μέσος σχοῦ, σχέθω. unde παράσχου κύριε. ἴδον uero ratione penultima corripitur, & poeticum eſt. Quædam tamen polyſyllaba poſitione penultimam producunt, quorum thema quampiam mutarum habet in ultima, & ante mutam ρ immutabilem, ut πέρθω, ἔπαρθον. δέρκω, ἔδαρκον. μάρπτω, ἔμαρπτον. ἔπραθον uero & ἔδρακον poetica ſunt κατὰ μετάθεσιν. His adiungitur ἤνεγκον licet ρ non habeat ante mutam, & ἔπεφνον. ἔπληγον etiam, quod penultimam habet productam differentiæ cauſa. ἔπληγον enim ad corpus refertur, ἔπλαγον uero ad animam. In circunflexis autem uerbis corripit penultimam ſecundus aoriſtus, quandocunque thema ſolam conſonantem habet ante ω finalem, ut κτυπῶ, ἔκτυπον. πεσῶ, ἔπεσον. Excipiuntur δουπῶ, ἔδουπον. ἐρῶ, ἔρον. Quando autem thema duas habet conſonantes, penultima poſitione producitur, ut χραισμῶ, ἔχραισμον. ὀλισθῶ, ὤλισθον. βλαστῶ, ἔβλαστον. ἀλαλκῶ, ἤλαλκον. ἁμαρτῶ, ἥμαρτον. ἤμβροτον uero mutatione α in ο, & tranſpoſitione ρ, & interpoſitione β inter μ & ρ cum nullo modo cohærere poſſint in eadem dictione, corripit penultimam. Quando autem corripitur penultima ſecundi aoriſti, & quæ in quas mutentur, libro III. ſatis dictum eſt.

Sed

Sed aduertendum est, uerba in ω purum desinentia, si in penultima habuerint aut ευ, aut ου, nequaquam formare posse, neque medium præteritum, neque secundum aoristum, præter ἀκούω, cuius medium præteritum est ἤκουα *κοινῶς*, καὶ ἀκήκοα ἀττικῶς. *secundus aoristus* ἤκοον, *ut quibusdam placet. Videtur tamen non posse recte formari huiusmodi aoristus* ἤκοον, *quibusdam regulis inter se pugnantibus, quæ huiusmodi sunt.*

Τὰ εἰς ω λήγοντα ῥήματα, τῇ ευ, ἢ ου, διφθόγγῳ παραληγόμενα, μέσον παρακείμενον οὐ ποιεῖ. οἷον βασιλεύω, ἱππεύω, δουλεύω, κρούω. πλὴν τοῦ ἀκούω, ὅθεν μέσος παρακείμενος ἤκουα, καὶ ἀττικῶς ἀκήκοα. καὶ πῶς μέσου παρακειμένου ὄντος ὁ δεύτερος ἀόριστος οὐκ ἔστιν; ἐπειδὴ ὁ δεύτερος ἀόριστος πρὸ τοῦ ον, ἔχει τὸ σύμφωνον τοῦ μέσου παρακειμένου. τοῦ δὲ μέσου παρακειμένου μὴ ἔχοντος, ἀλλὰ καθαρεύοντος, ἀπέλειψεν ὁ δεύτερος ἀόριστος. καὶ ἐπειδὴ ὁ δεύτερος ἀόριστος ἀεὶ βραχεῖα παραλήγεται, εἰ ἐγένετο, ἤκουον ὤφειλεν εἶναι μακρὸν, ὡς ἤκουα, ὅπερ ἄτοπον. *id est, uerba in* ω, *desinentia, per* ευ *diphthongum aut* ου *penultimam habentia, præteritum medium non faciunt, ut* βασιλεύω, ἱππεύω, δουλεύω, κρούω. *præter* ἀκούω, *unde præteritum medium* ἤκουα, *& Attice* ἀκήκοα. *& quo modo existente præterito medio, secundus aoristus non extat? quoniam secundus aoristus medij præteriti consonantem ante* ον *habet. Medio autem præterito non habente, sed pure prolato, secundus deest aoristus. Etiam quia secundus aoristus penultimam semper corripit. et, si fieret* ἤκουον, *eadem*

dem producta esse deberet, sicut ἤκκα, *quod absurdum est. Inuenitur tamen* ἔπαον ἀόριστος β΄. *unde* ἐπάην, καὶ ἀνεπάην, ἀόριστος β΄. παθητικὸς ἐν συνηθείᾳ, *id est, in usu. Cuius præteritum medium, hoc est,* πέπαυα, ἐκ τοῦ παύω, *absque consonante pure profertur, per* αυ, *scilicet diphthongum, qua soluta, secundus aoristus* α *solum admisit. Secunda persona à prima singulari fit* ον *in* ες *mutata,* ἔτυπον, ἔτυπες. *Tertia* ἔτυπε, *& alia quæ præteriti imperfecti formationem omnino sequuntur.*

Μέλλων πρῶτος.

Τύψω, *à* τύπτω *præsenti fit, idem habens principium, quod quidem non omnibus accidit uerbis: nam* θρέψω *et* θρέξω *per* θ, *scribuntur, etsi illorum themata,* τ *habeant antistœchum eius, ut* τρέφω, *et* τρέχω. *Sciendum tamen hæc quoque per* θ, *scribenda fuisse,* θρέφω, *et* θρέχω, *sed quia regula est,* ὅτι οὐδέποτε δισύλλαβος λέξις θέλει εἶναι ἐν χρήσει, τῆς προτέρας συλλαβῆς ἀρχομένης ἀπὸ δασέως, καὶ τῆς δευτέρας ἀπὸ δασέως, *id est, quòd nulla dictio dissyllaba sit in usu, cuius prior syllaba incipiat à crassa, altera quoque à crassa principium habeat, propterea cautum est, ut prior crassa in præsenti in propriam tenuem mutata sit, sed in futuro seruata, quamuis* ρ *sequatur, quod crassum spiritum uidetur habere. Sed de eo regula est, ut cum crassis crassum sit, cum tenuibus tenue. Excipitur etiam* ἕξω, ἀπὸ τοῦ ἔχω, *quod aspiratur ad differentiam* ἔξω *aduerbij loci, secundum aliquos. At Eustathius* ἐν τῷ ι, Ὀδυσσείας, *eadem utitur ratione, in hoc uerbo* ἔχω, *qua usi sumus in*

τρέφω, & τρέχω, quod Heraclidæ auctoritate confirmat dicens, φησὶ γὰρ ὁ βαθὺς Ἡρακλείδης, ἐν τῷ ἔχω δασὺ ἦν τὸ ἑ, ἐψιλώθη δὲ διὰ τὴν ἐπιφορὰν τοῦ χ. διὸ ἐδασύνθη ὁ ἕξω μέλλων, διδάσκων ἀπὸ τῶν αὐτῶν τοῖς ἐνεστῶσι πνευμάτων ἄρχεσθαι τοὺς μέλλοντας, hoc est, Dicit enim profundus Heraclides, in ἔχω aspiratum erat ἑ, sed tenue factum fuit ob illationem χ. iccirco aspiratum est ἕξω futurum, docens ab eisdem spiritibus cum præsentibus incipere futura. Ante ω, ψ, habet futurum, cum primæ sit coniugationis grauitonorum, in quo est σ, potestate. Quoniam omne futurum cuiusuis coniugationis hanc appetit consonantem, & eam uel actu uel potestate habet, ut λέγω, λέξω. πείθω, πείσω. φράζω, φράσω. ἀκούω, ἀκούσω. Excipiuntur uerba quintæ coniugationis, quorum futurum in ω desinens circunflexum, per eandem immutabilem præsentis enuntiatur, ut ψάλλω, μέλλων ψαλῶ. νέμω, νεμῶ. φαίνω, φανῶ. σπείρω, σπερῶ. Aeoles tamen consueuerunt & cũ σ & accentu acuto in penultima, hoc idem futurum proferre, ut ψάλσω, σπέρσω, ὄρσω ἀπὸ τοῦ ὀρῶ. igitur μενῶ, μένσω, & κρινῶ, κρίνσω. Sed communiter in usu non sunt, ob difficilem enuntiationem. Multa tamen huiusmodi futura apud poetas inueniuntur. Dores uero futurum quoque tam actiuum, quàm medium, uerborum aliarum coniugationum circuncunflectunt, non solum grauitonorum, uerum etiam circunflexorum & terminatorum in μι, ut τυψῶ, πλεξῶ. πεσοῦμαι, ἐσοῦμαι. unde πεσεῦμαι, ἐσεῦμαι, τροπῇ τῆς ου, εἰς ευ, ὡς ἁλῶ, ἁλοῦμαι, ἁλεῦμαι, κατ' ἀναλογίαν.

ἀναλογίαν. At in ſubiunctiuo modo hæc eadem accentu graui enuntiant, ut ἐὰν τύψω, ἐὰν πλέξω. Vbi aduertendum eſt, Dores uertere ου diphthongum aliquando in ω, & hoc in nominibus, cum dipthongus non ſit ex ſynæreſi, ut μοῦσα, μῶσα, βουκόλος, βωκόλος. Aliquando autem in οι, quod participijs fœmininis grauitonorum præſentis temporis euenit, ut τύπτουσα, τύπτοισα, γελάουσα, γελάοισα. Nonnunquam uero in ευ cum ex ſynæreſi ſit diphthongus, ut δημοσθένεος, δημοσθένους, σθένευς. ποιέουσα, ποιοῦσα, ποιεῦσα. Eodem modo et in uerbis circunflexis, ut ὀρχέονται, ὀρχοῦνται, ὀρχεῦνται. & in medijs futuris Indicatiui modi, ut κείσομαι, κεισοῦμαι, κεισεῦμαι. ἄσομαι, ἀσοῦμαι, ἀσεῦμαι, & alia. Nec me fugit quoſdam eſſe, qui aſſerant hæc eadem etiam in modo ſubiunctiuo circunflecti, et per ει diphthongum ſcribi, adducentes illud Theocriti, μή μευ λωβασεῖσθε τὰς ἀμπέλους. ſic enim illi legunt, quibus nequaquam adhæreo, cū præſertim in pluribus uetuſtiſſimis codicibus λωβάσησθε προπαροξυτόνως ſcriptum inuenerim, ἀπὸ τοῦ ἐὰν λωβήσομαι, τροπῇ τοῦ η, εἰς α, λωβάσωμαι, λωβάσῃ, λωβάσηται. quod et in antiquis Theocriti commentarijs ſuper illud. Αὖθις ὅπως στάσῃ διομήδεος ἄστον ἰοῖσα. ſic legimus. τὸ δὲ στασῇ τινὲς περισπῶσιν. ἀλλ᾽ ἁμαρτάνουσι. τὰ γὰρ ὑποτακτικὰ τῶν ῥημάτων ὁμοίως ἡμῖν προφέρουσι. ἐὰν στάσωμαι, στάσῃ, στάσηται, ἀπὸ τοῦ ἐὰν στήσωμαι, τροπῇ τοῦ η, εἰς α, δωρικῶς, καὶ τὰ ὅμοια. Attici quoq; in uerbis terminatis in ζω, grauitonis polyſyllabis, ι natura breue habentibus, abiecto σ circunflexum faciunt futurum, tam actiuum quàm medium,

ut νομίζω, μέλλων νομίσω κοινῶς, καὶ νομιῶ ἀττικῶς. βαδίζομαι, μέλλων βαδίσομαι κοινῶς, καὶ βαδιοῦμαι ἀττικῶς. *Penultimam etiam habet futurum æqualem tempore cum præsenti, aut maiorem, nunquam uero minorem. Excipitur* πνίγω, πνίξω. *&* ἐρύκω, ἐρύξω, *&* ψύχω, ψύξω. *quorum penultima præsentis est natura longa, futuri uero positione tantum. Excipiuntur uerba quintæ coniugationis, quæ penultimam futuri corripiunt, cum aut alteram immutabilem abijciant, ut* ψάλλω, ψαλῶ. δάμνω, δαμῶ. *aut* ι *diphthongi, ut* χαίνω, χανῶ. κείρω, κερῶ. *Sunt & quæ contrarium patiuntur, ut* πλέω, πλεύσω. ῥέω, ῥεύσω. πνέω, πνεύσω: *quorum futuro assumit* υ *ab antiquis positionibus, hoc est,* πλεύω, ῥεύω, πνεύω. *Etiam annotantur* καίω, καύσω, *&* κλαίω, κλαύσω, *quorum penultima præsentis est* αι, *diphthongus, futuri uero* αυ. *Quo in loco sciendum est* καύσω, καὶ κλαύσω *Aeolica esse.* καύω *enim &* κλαύω *Aeoles dicunt, non tamen in omnibus hoc faciunt, sed in his tantum, in quibus inuenerint aliquid Atticos detraxisse, quemadmodum* ἀπὸ τοῦ καίω, κάω. *&* κλαίω, κλάω, *dixerunt subtracto* ι. *Hæc igitur Aeoles* καύω *dicunt, &* κλαύω πλεονασμῷ τοῦ υ, *futurum uero* καύσω, *&* κλαύσω. *Hoc autem in* δαίω, *&* παίω, *non faciunt, cum apud Atticos nec* δάω, *nec* πάω *inuenerint. Sciendum est etiam omnia futura pares habere syllabas cum præsentibus suis, non plures, neque pauciores, ut* τύπτω, μέλλων τύψω. ἀκούω, ἀκούσω. *Et si qua inueniantur quæ uidentur habere plures syllabas, aut pauciores quibusdam suis*

præsentibus,

præſentibus, aduertendum eſt, quia ea non ſunt eorum futura, ſed aliornm, ut θελήσω, μελήσω, ὀφειλήσω, βουλήσω, *& alia huiuſmodi, quæ uidentur eſſe futura eorum quæ ſunt* θέλω, μέλω, ὀφείλω, βούλω *per unum* λ, *ſed non ſunt, uerum illorum quæ ſunt* θελέω, μελέω, ὀφειλέω, βουλέω. *unde* θελῶ, μελῶ, ὀφειλῶ, βουλῶ, *circunflexa, quæ* Attici *grauitona fecerunt,* θέλω, μέλω, *&c.* ποιήσω *quoque, &* βοήσω, *&* χρυσώσω, *& alia huiuſmodi, non ſunt à circunflexis* ποιῶ, βοῶ, χρυσῶ, *ſed ab eorum perfectis, quæ ſunt triſyllaba,* ποιέω, βοάω, χρυσόω. Sic *etiam* τυπτήσω *apud* A*riſtophanem* ἐν νεφέλαις. τὴν μητέρ᾽ ὥσπερ, καὶ σε τυπτήσω. ἀπὸ τοῦ τυπτέω, ῶ. θήσω, *quoque, &* στήσω, *&* δώσω *pauciores uidentur habere ſyllabas præſentibus ſuis, ſed non habent, quia non exiſtunt ab eis quæ ſunt,* τίθημι, ἵστημι, δίδωμι, *quæ annumerata reduplicatione triſyllaba ſunt, ſed à primitiuis horum,* θέω *ſcilicet, &* στάω, *&* δόω, *ut ſuo loco planius oſtendetur.* αὔξω *quoque, et* ἀλέξω, *et* ἕψω Attica *ſunt themata, & grauitona, quæ quidem ſecundum regulam communem circunflectuntur. nam uerba in* ψω, *& in* ξω, *deſinentia circunflectuntur, ut* διψῶ, γιψῶ, κενοδοξῶ, φιλοδοξῶ, αὐξῶ, ἀλεξῶ, ἑψῶ. αὔξω *uero &* ἀλέξω, *et* ἕψω Atticorum *more ex circunflexis grauitona facta ſunt.* Futura *tamen fiunt non ab* Atticis *grauitonis, ſed ab ijs quæ ſynæreſim patiuntur, ut* αὐξέω, ῶ, αὐξήσω. αλεξέω, ῶ, ἀλεξήσω. ἑψέω, ῶ, ἑψύσω. Conſonantes *enim futuri hæ ſunt,* ψ, ξ, σ. λ, μ, ν, ρ.

Solet *autem quæri, cur in prima coniugatione fu-*

 turum

turum habeat ψ, in ſecunda ξ, in tertia σ, in quarta indifferens ſit, in quinta immutabiles, & in ſexta etiam σ? Dicendum, præſens proportionem habere ad genitiuum nominum, futurum uero ad nominatiuum. nam cum nominatiuus enuntiatur per ψ genitiuus declinatur aut per β, aut per π, aut per φ. ut ἄραψ, ἄραβος. κύκλωψ, κύκλωπος. κίνυψ, κίνυφος. Sic in prima coniugatione præſens cum proportionem habeat ad genitiuum, effertur aut per β, aut per π, aut per φ, aut πτ, ut λείβω, τέρπω, γράφω, τύπτω. futurum uero per ψ cum ſit nominatiuo proportionatum, λείψω, τέρψω, γράψω, τύψω. nam ψ poteſtate complectitur β, π, φ, & σ.

Rurſus quandocunque nominatiuus effertur per ξ, tunc genitiuus per γ, aut κ, aut χ, aut κτ, declinatur. τέττιξ, τέττιγος, φοίνιξ, φοίνικος. ὄνυξ, ὄνυχος. ἄναξ, ἄνακτος. Huius gratia quandocunque præſens per γ, uel κ, uel χ, uel κτ, enuntiatur futurum per ξ effertur, ut λέγω, λέξω. πλέκω, πλέξω. βρέχω, βρέξω. τίκτω, τίξω. ξ, enim uirtute comprehendit, γ, κ, χ, & σ.

Etiam quandocunque nominatiuus per σ effertur, & imparibus ſyllabis declinatur, tunc genitiuus per δ, aut θ, aut τ, aut per ος purum enuntiatur, ut πάρις, πάριδος. ὄρνις, ὄρνιθος. λάχης, λάχητος. βότρυς, βότρυος. Huius gratia quoties præſens δ, aut θ, aut τ, aut ω, purum habet, ſicut in ſexta coniugatione, tunc futurum per σ effertur, ut ᾄδω, ᾄσω. πείθω, πείσω. πέτω, πέσω. ἀκούω, ἀκούσω. Imparibus ſyllabis dictum eſt propter κοχλίας, κοχλίου, & καλὸς, καλοῦ: in ijs enim & ſimilibus nominatiuus effertur per σ. at genitiuus neque

per δ,

per δ, neque per θ, neque per τ, neque per ος *purum enuntiatur, quoniam non imparibus syllabis, sed paribus declinatur. In quarta uero coniugatione futurum nunc* σ *habet nunc* ξ*. sed de hoc satis dictum est supra. At in quinta, quæ ex quatuor constat immutabilibus, eadem est proportio futuri ad nominatiuum, quæ est præsentis ad genitiuum, quoniam ubique eædem seruantur immutabiles, ut* μέμνων, μέμνονος. ἦτορ, ἤτορος. *Sic &* μένω, μενῶ. σπείρω, σπερῶ. *quamobrem* ἀμετάβολα, *hoc est, immutabiles appellatæ sunt.*

Μέλλων δεύτερος.

Secundum futurum τυπῶ, *fit à secundo aoristo, abiecto augmento, & extrema in* ῶ, *circunflexum mutata, eademq; penultima uocali ac eius consonante, quæ figuratiua coniugationis est, omnino seruatis, ut* τύπτω, ἔτυπον, τυπῶ. σπείρω, ἔσπαρον, σπαρῶ. *Secunda persona* τυπεῖς. *Tertia,* τυπεῖ. Δυϊκά. τυπεῖτον, τυπεῖτον, *à secunda plurali,* τε, *in* τον *conuersa.* Πλη. *Prima persona à prima singulari,* ω *in* ου *diphthongum, & adiuncta* μεν, *syllaba,* τυπῶ, τυποῦμεν. *Secunda à prima plurali,* ου, *in* ει, *&* μεν, *in* τε, *mutatis,* τυπεῖτε. *Tertia etiam à prima plurali,* μεν, *in* σι, *conuersa,* τυποῦσι, *accentu circunflexo ubique mutato.*

FORMATIONES ALIORVM MODORVM VERBI ACTIVI.

AD formationem temporum omnium aliorum modorum, aduertendum est primo præsens & prætertitum imperfectum declinari simul, præteritum perfectum & præteritum plusquam

quam perfectum simul. Quæ tempora in modo indicatiuo distincta sunt, ut supra patuit. Secundo, omnia præterita tempora, hoc est, παρῳχημένους, in his modis abijcere augmentum, siue temporale sit siue syllabicum, sicut & participia, & simile præsenti indicatiui principium habere, dempto præterito perfecto, & paulopost futuro, quæ in omnibus modis & participijs proprium seruant augmentum.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςῶς καὶ παρατ.

Τύπτε, τυπτέτω. Δυϊκὰ. τύπτετον, τυπτέτων.

Τ Πλη. τύπτετε, τυπτέτωσαν. Quo in loco sciendum est, secundam personam imperatiuorum actiuorum omnium extremam corripere syllabam, nisi fiat synæresis, quam tertia producit, & per ω, magnum scribitur. In plurali uero tertiam personam extremam corripere, et producere penultimam, ut τυπτέτωσαν, καὶ ἀττικῶς τυπτόντων, ad similitudinem geniti pluralis eius participij, οἱ τύπτοντες, τῶν τυπτόντων.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τέτυφε, à tertia persona præteriti perfecti actiui, nulla mutatione facta. Tertia à secunda fit, adiuncta τω, τετυφέτω. Δυϊκὰ. τετύφετον, τετυφέτων. Πλη. τετύφετε, τετυφέτωσαν.

Αόριςος πρῶτος.

Τύψον, à tertia persona singulari ἔτυψε, extrema in ον, conuersa. τύψε tamen esse debuerat: at Syracusanorum consuetudo obtinuit, ut in ον potius quàm

in e

in ε, *enuntiaretur: illi enim* ε, *in* ου, *uertentes, faciunt secundam personam imperatiuorum actiuorum, ut* λάβε, λάβον. ἄνελε. ἄνελον. *sic* τύψε, τύψον. *Tertia persona* τυψάτω, *quæ secundum analogiam imperatiuorum in* ε, *desinentium,* διὰ τοῦ ετω, *formanda fuerat: sed quia primus aoristus natura ubique appetit* α, *ut* ἔτυψα, τύψας, τύψαντος, τύψαιμι, *propterea & imperatiuus per* α, *potius quàm per* ε, *enuntiatur.* Δυϊκά. τύψατον, τυψάτων. Πληθυ. τύψατε, τυψάτωσαν, καὶ ἀττικῶς τυψάντων. *Inuenitur tamen apud poetas* οἶσε, ἀντὶ τοῦ κόμισον. & ἄξε, ἀντὶ τοῦ ἄγε, *& similia, quæ etsi habent consonantem primi aoristi, nihilominus præsentis temporis sunt. nam multa uerba sunt, quæ à futuro ad præsens deducuntur, & eius seruant consonantem, quemadmodum & primus aoristus, & non nisi usque ad præteritum imperfectum uariantur: nec unius sunt coniugationis, cum per consonantem futuri efferantur in præsenti, ut* δύω, μέλλων δύσω, ὁ ἐνεστὼς δύσω, δύσεις, δύσει. παρατατικὸς ἔδυσον, ἔδυσες, ἔδυσε. ὁ μέσος ἐδυσόμην, ἐδύσου, ἐδύσετο. Οδυσσείας γ̄. Δύσετό τ' ἠέλιος, σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί. ὄρω, μέλλων ὄρσω αἰολικῶς, ὁ ἐνεστὼς ὄρσω. ὁ παρατατικὸς ὤρσον, ὤρσες, ὦρσε. ὁ μέσος ὠρσόμην, ὤρσου, καὶ ὤρσεο ἰωνικῶς. τὸ προσακτικὸν ὄρσου, καὶ ὄρσεο. Ιλιάδ. π̄. Ορσεο διογενὲς πατρόκλεις. οἴω τὸ κομίζω ἄχρηστον, ὁ μέλλων οἴσω, ὁ ἐνεστὼς οἴσω. ὁ παρατατικὸς οἶσον, οἶσες, οἶσε. τὸ προσακτικὸν οἶσε, οἰσέτω. ἀντὶ τοῦ κόμιζον, *fer.* Οδυσ. χ̄. Οἶσε θέειον γρηῦ, κακῶν ἄκος, οἶσε δέ μοι πῦρ. καὶ Ιλιά. τ̄. Τὰ δὲ δῶρα ἄναξ ἀνδρῶν ἀγαμέμνων

μέμνων Οἰσέτω ἐς μέσην ἀγορήν. ἄγω, ὁ μέλλων ἄξω, ὁ ἐνεστὼς ἄξω, ὁ παρατατικὸς ἦξον, ἦξες, ἦξε. τὸ προστακτικὸν, ἄξε, ἀξέτω. Ιλιάδ. γ. Αξετε δὲ πριάμοιο βίην. ὄφρ' ὅρκια πιστὰ τάμνῃ. Quibusdam tamen placet, ut hæc sint primi aoristi per transformationem ου in ε, ut οἶσον, οἶσε. ἄξον, ἄξε. sed ijs aduersari uidetur horum penultima, ε scilicet, cum primus aoristus in penultimam α ubique appetat. Nō loquor de secunda persona singulari, quæ in ου desinit, sed de tertia & de ijs quæ sequuntur, ut ἄξον, ἀξάτω. ἄξατον, ἀξάτων, et reliqua.

Αόριστος δεύτερος,

Τύπε, *à tertia persona secundi aoristi,* ἔτυπε. τύπε, τυπέτω παροξυτόνως. *Annotantur ab antiquis tres aoristi secundi, qui cum producant penultimam, contra communem regulam, etiam mutauerunt accentus locum, ut* εἰπὲ, ἐλθὲ, εὑρὲ. λάβε *uero, &* ἴδε *communiter grauitona sunt, Attice uero* ὀξύτονα, λαβὲ, ἰδέ. Δυϊκά. τύπετον, τυπέτων. Πληθ. τύπετε τυπέτωσαν, καὶ ἀττικῶς τυπόντων. *Aduertendum est, futurum non inueniri in modo imperatiuo, nec subiunctiuo, Aoristos uero utriusque habere significationem.*

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

OPtatiuorum uerborum omnium, tam actiuorum quàm passiuorum et mediorum, nec grauitonorum solum, uerumetiam circunflexorum, & desinentium in μι *proprium est terminare penultimam in diphthongum, siue propriam siue impropriam, sed eorum formatio uaria est. Quare uidere oportet unde & quo modo singula formentur, & pri-*

mum

uum de formatione actiuorum. Tempora igitur optatiui modi actiuorum, fiunt à genitiuis participiorum eorundem temporum, extrema in μι mutata, & abiecta ν consonante, si in eam penultima participij desierit, cuius loco ponitur ι uocalis, ut fiat diphthongus ex penultima uocali, & ι addito. Si uero penultima participij fuerit ου, diphthongus, mutabitur in οι, cum omnino in penultima oporteat diphthongum esse, cuius ι sit subiunctiua uocalis.

Ενεςὼς καὶ παρατατικὸς.

Τύπτοιμι ergo est à genitiuo participij, ut dictum est, τύπτων, τύπτοντος. Secũda persona à prima fit, extrema in σ conuersa, τύπτοις. Tertia à secunda, expuncto σ τύπτοι. Δυϊκά. Secunda persona à secunda plurali, τε in τον conuersa, τύπτοιτε, τύπτοιτον. Tertia à secunda duali, extrema in την, conuersa, τυπτοίτην. Πληθυντικά. Prima persona pluralis à prima singulari fit, extrema in μεν conuersa, τύπτοιμεν. Secunda à prima plurali μεν in τε conuersa, τύπτοιτε. Tertia etiam à prima subtracto μ, τύπτοιεν. Et quoniam dictum est secundam personam singularis numeri à prima fieri, extrema syllaba, μι scilicet, in σ conuersa, nouum fortasse uidebitur hoc considerantibus, uidelicet uocalem in consonantem mutatam esse, cum sint natura diuersæ. Vbi sciri uelim, mutationem quinque modis fieri: Κατὰ πάθος, hoc est, per passionem, ut ἐλαφοβόλος, ἐλαφηβόλος, τροπῆ τοῦ ο εἰς η. Κατὰ παραγωγὴν, hoc est, per deriuationem, ut λέγω, λόγος. τρέχω, τρόχος, τροπῆ τοῦ ε εἰς ο, κατὰ διάλεκτον, hoc est, per linguarum

proprietatem

proprietatem, ut ἡδὺ, ἁδὺ. τροπῇ τοῦ η εἰς α δωρικῶς. καὶ τροπῇ τῆς ει διφθόγγου εἰς τὴν οι, αἰολικῶς, *ut* ὄνειρος ὄνοιρος. Κατὰ σύνθεσιν, *id est, per compositionem, ut* δικόλογος, ἐκ τοῦ δικαίου καὶ λόγος, *qui de iure disputat*, τροπῇ τοῦ και εἰς ο, μόνον. Κατὰ κλίσιν, *hoc est, per declinationem, ut* αἰνείας, αἰνείου, τροπῇ τῆς ας, εἰς ου. αἴαντος, αἴαντι, τροπῇ τῆς ος, εἰς ι. λέγω, λέγεις, τροπῇ τοῦ ω, εἰς εις. τίθημι, τίθης, τροπῇ τῆς μι, εἰς σ. τύπτομαι, τυπτόμεθα, τροπῇ τῆς μαι, εἰς μεθα. *ubi una syllaba in duas conuersa est, & alia huiusmodi infinita. Vbi liquido apparet, & uocales in consonantes, & consonantes in uocales* κατὰ κλίσιν *mutatas esse. Non igitur mirandum in huiusmodi optatiuis*, μι, *in* σ *mutari, quandoquidem hoc* κατὰ κλίσιν *fieri contingit, ut dictum est.*

Παρακείμενος.

Τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι, *à genitiuo participij* τετυφὼς, τετυφότος, τος, *in* μι, *& adiuncto* ι *penultimæ*. Δυϊκά. τετύφοιτον, τετυφοίτην. Πληθ. τετύφοιμεν, τετύφοιτε, τετύφοιεν.

Αόριστος πρῶτος.

Τύψαιμι, τύψαις, τύψαι, *à genitiuo participij* τύψας, τύψαντος. Δυϊκά. τύψαιτον, τυψαίτην. Πληθ. τύψαιμεν, τύψαιτε, τύψαιεν. καὶ αἰολικῶς, τύψεια, τύψειας, τύψειε. Δυϊκά. τυψείατον, τυψειάτην. Πληθυντικά. τυψείαμεν, τυψείατε, τύψειαν.

Sed aduertendum est, solos Aeoles prima uti persona, hoc est, τύψεια: *Atticos uero secunda & tertia* τύψειας, τύψειε, *& tertia plurali* τύψειαν.

Αόριστος

Ἀόριστος δεύτερος,

Τύποιμι, τύποις, τύποι, à genitiuo participij τυπὼν, τυπόντος, *sicut & præsens.*

Μέλλων πρῶτος,

Τύψοιμι, τύψοις, τύψοι, à genitiuo participij τύψων, τύψοντος.

Μέλλων δεύτερος,

Τυποῖμι, τυποῖς, τυποῖ, à genitiuo participij τυπῶν, τυποῦντος. καὶ τὰ λοιπὰ, *accentu circunflexo ubique seruato, nisi ubi finalis syllaba longa fuerit, quia tunc acuitur penultima* τυποίτην: *quoniam longa ante longam acuitur. quòd uidelicet penultimam circunflecti, quæ in secunda & tertia singulari ultima est, in omnibus numeris et personis uerborum quintæ coniugationis commune est secundo futuro cum primo, cum sint similia inter se, præterquam in penultima, quæ in nonnullis uariatur, ut* σπείρω, μέλλων σπερῶ, ἡ μετοχὴ ὁ σπερῶν, τοῦ σπεροῦντος. τὸ εὐκτικὸν σπεροῖμι, διὰ τοῦ ε. μέλλων β΄. σπαρῶ. ἡ μετοχὴ ὁ σπαρῶν, τοῦ σπαροῦντος. τὸ δεύτερον εὐκτικὸν σπαροῖμι, σπαροῖς, σπαροῖ διὰ τοῦ α.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἂν τύπτω, *à prima persona præteriti imperfecti fit, secundum ueterum traditionem,* ἔτυπτον, ἐὰν τύπτω. *Est enim regula, quòd tria præterita tempora indicatiui, hoc est, præteritum imperfectum, præteritum perfectum, & ambo aoristi, abiecto augmento, præterquam in præterito perfecto, & extrema in ω mutata, faciunt subiunctiuum. Secunda persona*

persona τύπτης à prima fit extrema in ης, conuersa: nam subiunctiua omnia à uerbis grauitonis in ω desinentibus declinata, ac etiam circunflexis, & terminatis in μι, primæ coniugationis, in ης, faciunt secundam personam, ι quidem subscripto. Quoniam omne uerbum in ω desinens, habet secundam et tertiam personam singularis numeri in diphth. διὰ τοῦ ι desinentes, aut propriam aut impropriam. Tertia persona à secunda fit expuncto σ, τύπτῃ. Δυϊκά. τύπτητον, τύπτητον. Πληθ. τύπτωμεν, τύπτητε, τύπτωσι.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ἐὰν τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ, à prima persona præteriti perfecti, α, in ω, μέγα conuersa, seruato augmento, ut dictum est, καὶ τὰ λοιπά.

Ἀόριστος πρῶτος,

Ἐὰν τύψω, τύψῃς, τύψῃ, à prima primi aoristi, hoc est, ἔτυψα, α in ω conuerso.

Ἀόριστος δεύτερος,

Ἐὰν τύπω, τύπῃς, τύπῃ, à prima secundi aoristi ἔτυπον, extrema in ω mutata. Futurum tempus in modo subiunctiuo non est, aoristus enim utriusque habet significationem.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

INfinitiui formantur à tertijs personis singularis numeri indicatiui modi, quorum terminationes duæ sunt, ν consonans, & αι, diphthongus. Exeunt quidem in ν quicunque habent ει diphthongum in finali syllaba, aut ου, aut α, ut τύπτειν, ποιεῖν. χρυσοῦν, βοᾶν, ὁρᾶν. In quibusdam uero in αν, desinentibus,

desinentibus, pro α ponitur η ἔθει δωρικῷ, ut ζᾶν, ζῆν. πεινᾶν, πεινῆν. διψᾶν, διψῆν. ὁρᾶν, ὁρῆν, quibus ι non subscribitur secundum ueteres grammaticos, ut in tractatu circunflexorum dicetur. Cætera uero omnia, tam actiua quàm passiua, in αι, exeunt. Infinitiui igitur actiui grauitonorum uerborum terminant partim in ειν, partim uero in αι.

Ενεςῶς καὶ παρατατ.

Τύπτειν, à tertia persona singulari fit, adiuncta ν, τύπτει, τύπτειν, καὶ δωρικῶς τύπτεν. Illi enim abijcientes ι de ει diphthongo, formant suum infinitiuum, ubi accentus aliquando uariatur, cum etiam syllabæ quantitas uariata sit, ut ἀκούειν, ἀκοῦεν. τυπεῖν, τυπέν. γινώσκειν, γινῶσκεν. συρίζειν, συρίσδεν. Θεόκρ. ἐν κύκλωπι. Συρίσδεν δ' ὡς οὔτις ἐπίςαμαι ὧδε κυκλώπων. et in eodem. Γινῶσκεν δ' οἶμαί τι καλῶς ἰατρὸν ἐόντα. quanuis illi ijdem τύπτην etiam dicant, sicut & Aeoles, ε in η conuerso. τυπτέμεναι quoque dicitur ab eis, sicut ab Atticis. Consueuerunt enim huiusmodi formare infinitiuum, si communis in ειν, aut in ουν, aut in ναι, desinerit. Si in ειν, aut in ουν, abijcientes alteram uocalem diphthongi, hoc est, subiunctiuam, ac interponentes με, deinde ναι, diphthongum addentes, faciunt infinitiuum, ut τύπτειν, τυπτέμεναι. ἀροῦν, ἀρόμεναι. Si in ναι, aut penultima est diphthongus, aut monophthongus: si diphthongus, abijcientes subiunctiuam uocalem, interponunt με, ut δοῦναι, δόμεναι. θεῖναι, θέμεναι. εἶναι, ἔμεναι καὶ ἔμμεναι. si monophthongus, eadem manebit ante με, ut τιθέναι, τιθέμεναι. ςῆναι, ςήμεναι.

μεναι. ἶναι, ἴμεναι. Iones uero κατ' ἀποκοπὴν hæc eadem enuntiant. τυπλέμεν, ἀρόμεν, δόμεν, θέμεν, στῆμεν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τετυφέναι, à tertia præteriti perfecti τέτυφε, adiuncta ναι, accentuq; in penultimam retracto. nam infinitiua in ναι, deſinentia, in penultima habent accentum, præter Dorica, quæ in antepenultima accentum habent, ut τυπλέμεναι.

Ἀόριστος πρῶτος,

Τύψαι, à tertia perſona primi aoriſti ἔτυψε, ε, in αι, diphthongum uerſa, uel à prima perſona, adiuncto ι, ἔτυψα, τύψαι.

Ἀόριστος δεύτερος,

Τυπεῖν, à tertia perſona ἔτυπε, ι, & ν, additis, & accentu circunflexo in ultima, τυπεῖν, καὶ δωρικῶς τυπὲν, καὶ τυπέειν, καὶ τυπέμεναι, καὶ τυπέμεν, ſecundum eos, quos ſupra memoraui.

Μέλλων πρῶτος,

Τύψειν, à tertia perſona τυψεῖ.

Μέλλων δεύτερος,

Τυπεῖν, à tertia perſona τυπεῖ.

De participijs uero hoc in loco aliquid dicere ſuperfluum uidetur, quandoquidem proprio loco latiſsime dicetur.

ΡΗΜΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

PAſsiua autem uerba formantur partim ab actiuis, partim à ſeipſis. ab actiuis quidem præſens, præteritum imperfectum, præteritum perfectum, & ſecundus aoriſtus: cætera uero omnia à ſeipſis,

à seipsis: quorum formatio uaria est.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

Τύπτομαι, *fit à prima persona præsentis indicatiui actiui,* ω *magno in* ο *paruum uerso, & adiuncta* μαι *syllaba, ut* τύπτω, τύπτομαι. *Secunda persona* τύπτῃ, *et à tertia fit, subtracto* τ, *et* ε *et* α *proposita uocali ex* αι *diphthongo in* η *contractis, sicut* βέλεα, βέλη, *cui subscribitur* ι, *& fit* ῃ *diphthongus impropria, ut* τύπτεται τύπτεαι ἰωνικῶς, καὶ τύπτῃ κοινῶς, *pro qua ab antiquis talis datur regula, uidelicet:* Πᾶν πρῶτον πρόσωπον ἔχον τὸ μι κλιτικὸν μετὰ μακρᾶς, ὅτε μὲν ἡ ἐνεργητικὴ μετοχὴ εἰς σ ὀξύτονος εἴη, ὡς πεποιηκὼς, τηνικαῦτα τὸ δεύτερον τροπῇ τοῦ κατὰ τὸ τρίτον τ εἰς σ γίνεται: οἷον πεποίημαι, πεποίησαι, πεποίηται. ὅτε δὲ μὴ εἰς σ ὀξύτονος εἴη, ὡς τύπτων, τηνικαῦτα τὸ δεύτερον ἐνδείᾳ τοῦ τ τοῦ τρίτου, καὶ κράσει τῶν φωνηέντων γίνεται: οἷον τύπτομαι, τύπτῃ, τύπτεται. *hoc est, omnis prima persona habens* μ κλιτικὸν *cum longa, quandocunque actiuum participium in* σ *oxytonum extiterit, ut* πεποιηκὼς, *tunc secunda persona, mutatione circa tertiam* τ, *in* σ, *fit, ut* πεποίημαι, πεποίησαι, πεποίηται. *Cum uero non in* σ *oxytonum extiterit, ut* τύπτων, *tunc secunda persona subtractione* τ *tertiæ, ac uocalium commistione fit, ut* τύπτομαι, τύπτῃ, τύπτεται. *quam formationem omnia grauitona uerba ac circunflexa primæ coniugationis omnino sequuntur. At uerba secundæ & tertiæ coniugationis circunflexorum aliam sibi uendicant formationem:*

nam tertiam actiuorum & uoce & literatura, secundam faciunt paßiuorum, ut Theodosio *& alijs placet,* βοῶ, βοᾷς, βοᾷ, βοῶμαι, βοᾷ. χρυσῶ, χρυσοῖς. χρυσοῖ, χρυσοῦμαι, χρυσοῖ. *quam regulam* Attici *imitati, & in grauitonis quoque tertiam actiuorum secundam fecerunt paßiuorum.* Ἀριστοφάνης ἐν πλούτῳ. Πεύσει, σαφῶς γὰρ ὁ θεὸς εἶπέ μοι τοδί. *hoc est, audies. manifeste enim deus dixit mihi. hoc* πεύσει *dixit, quæ est tertia persona futuri actiui* πεύσω, πεύσεις πεύσει, *pro* πεύσῃ *secunda persona, à futuro medio* πεύσομαι, πεύσῃ, *& sic de alijs.* Ex *quibus quatuor etiam apud communes in usu habentur, ut* βούλομαι, βούλει. οἴομαι, οἴει. ὄψομαι, ὄψει. & ἔσομαι, ἔσει, καὶ κράσει εἶ. Tertia *persona à prima fit,* ο *in* ε, & μαι *in* ται, *uersis,* τύπτομαι, τύπτεται. Regula, τὰ εἰς μαι ἔχοντα τὸ μ κλιτικὸν, τροπῇ τοῦ μ, εἰς τ, τὸ τρίτον ποιεῖ, τρέποντα τὸν παραλήγουσαν, ἔνθα μὴ ἐστιν ἡ ἐνεργητικὴ μετοχὴ εἰς σ ὀξύτονος. Δυϊκά. Prima *persona à prima plurali, extrema in* θον, *mutata,* τυπτόμεθα, τυπτόμεθον. Secunda *à secunda plurali, extrema in* σθον, *conuersa,* τύπτεσθε, τύπτεσθον. Tertia *similis est secundæ,* τύπτεσθον. Πλη. Prima *persona à prima singulari fit,* μαι, *in* μεθα, *conuersa,* τύπτομαι, τυπτόμεθα. Regula, Πᾶν πρῶτον πρόσωπον ἔχον τὸ μ κλιτικὸν μετὰ μακρᾶς, τροπῇ τῆς ἐσχάτης εἰς μεθα, τὸ πληθυντικὸν ποιεῖ, καὶ δωρικῶς καὶ ἰωνικῶς, τυπτόμεσθα, πλεονασμῷ τοῦ σ. Secunda *persona à tertia singulari fit,* ται, *in* σθε, *uersa,* τύπτεται, τύπτεσθε. Regula, Πᾶν τρίτον ἑνικὸν ἔχον τὸ τ κλιτικὸν, τροπῇ τῆς τελευταίας συλλαβῆς εἰς σθε, δεύτερον πληθυντικὸν ποιεῖ.

Tertia

Tertia etiam à tertia singulari, penultima, hoc est, ε in ο uersa, ac ν consonante interiecta, τύπτεται, τύπτονται. Regula, Πᾶν. τρίτον ἑνικὸν ἔχον τὸ τ κλιτικὸν, καὶ πρὸ τοῦ τ δεχόμενον τὸ, ν καὶ τὴν παραλήγουσαν φυλάσσον τοῦ πρώτου προσώπου, τὸ τρίτον τῶν πληθυντικὸν ποιεῖ. οἷον λέγεται, λέγονται. ἵσαται δὲ, ἵσανται. Sed quoniam de hac litera μ quam Græcorum more κλιτικὸν appellauimus, mentio facta est, cur sic nuncupetur, ab re non erit, quantum ex grammaticorum dictis elicere potuimus, aperire, quod nempe & τ patitur & ν. Est igitur μ κλιτικὸν, quod ad formationem siue deductionem alicuius uerbis extrinsecus sumitur, ut τύπτω, τύπτομαι. ἔτυπτον, ἐτυπτόμην. ἔτυψα, ἐτυψάμην. Quod iccirco κλιτικὸν, dicitur, ut ab μ quod θεματικὸν appellatur, differat: nam uerba in μω in ipsa prima positione μ habent, ut νέμω, δρέμω, &c. huius gratia θεματικὸν merito dici potest. At eorum paßiua in extrema syllaba μ habent κλιτικὸν, tanquam extrinsecus accersitum, ut νέμομαι, δρέμομαι. Quod Theodosius grammaticus asserit dicens: κλιτικὸν δὲ μ ἐστὶ τὸ μὴ ὂν ἐκ θέματος, ἀλλ᾽ ἐκκλίσεως γεγεννημένον. τίθημι uero & ἵστημι, & alia huiusmodi uerba in μι ac etiam optatiua in μι, ut τύπτοιμι, τετύφοιμι, etsi per deriuationem μ habeant κλιτικὸν, tanquam extrinsecus accersitũ, ut τιθέω, τιθῶ, τίθημι. et τύπτοντος, τύπτοιμι, non ob hoc sub regula iam dicta cõprehendi possunt, cũ in breuem desinant uocalem, non autem μετὰ μακρᾶς, ut regula postulat. Itaq; ea solũ uerba quæ in μαι aut in μην, exeũt, huiusmodi regulæ subiecta

bieƈta putantur. Vbi aduertendū μαι, ſyllabam etſi in fine diƈtionis cōmuniter pro breui habeatur, diphthongo tamen longam eſſe. τ, quoque κλιτικὸν & ipſum appellari ſolet, quoties per deduƈtionem tertiæ perſonæ ſingularis paſſiuorum extrinſecus ſumitur, ut τύπτομαι, τύπτεται, μαι ſcilicet in ται uerſa: quod ideo κλιτικὸν appellatur, ut à τ, quod θεματικὸν eſt, omnino differens ſit, ſicut eſt in uerbis in τω, deſinentibus, ut ἀνύτω, φρίττω, λίτω, πέτω, etſi hæc duo extrema in uſu non ſint, λίτομαι tamen & πέτομαι frequentiſſime utimur. Hoc idem accidit & ν, quoniam infinitiui in ναι, partim habent ν, κλιτικὸν ex ipſa deduƈtione, ut ἐτύφθη, τυφθῆναι. ἔστη, στῆναι. partim uero θεματικὸν, cum ab ipſo themate ſit, ut μεῖναι, ἀπὸ τοῦ ἔμεινα πρώτου ἀορίστου, cuius thema eſt μένω. & κτεῖναι, ἀπὸ τοῦ ἔκτεινα πρώτου ἀορίστου, cuius thema eſt κτείνω etc. Vbi aduertendum eſt, quod infinitiui habentes ν, κλιτικὸν, nequaquam diphthongum habere in penultima uolunt, quoniam regula eſt, ὅτι τὰ εἰς ναι, ἀπαρέμφατα ἔχοντα τὸ ν, κλιτικὸν, οὐ θέλουσι τῇ διφθόγγῳ παραλήγεσθαι. Iccirco in uerbis in μι, tres excipiuntur infinitiui in ναι, qui per deduƈtionem ν, habent κλιτικὸν, quoniam eorum penultima, (aduerſante regula iam diƈta), diphthongo ſcribitur, hoc eſt, θεῖναι, δοῦναι, εἶναι. At infinitiui habentes ν, θεματικὸν, hanc non ſequuntur regulam, ſed indifferenter & diphthongum & monophthongum in penultima habere poſſunt, ut patet ex κτεῖναι, ἀπὸ τοῦ κτείνω, & φῆναι, ἀπὸ τοῦ φαίνω, & huiuſmodi infinitiuis. De iis uero, quæ in ειν,

exeunt, tametsi illud per deductionem habent, ut τύπτει, τύπτειν. τύψει, τύψειν, *non ob hoc id* κλιτικὸν *appellandum censemus, quandoquidem de ijs tantum, quæ in* ναι *desinunt, regula loquitur: cum in huiusmodi infinitiuis* ν *nunc* θεματικὸν, *nunc* κλιτικὸν *reperiatur, quod nempe in* ειν *desinentibus non euenit.*

Παρατατικὸς,

Ετυπτόμην, *à prima persona præteriti imperfecti actiui, interiecta* μη, *inter* ο, *&* ν, ἔτυπτον, ἐτυπτόμην. Secunda *à tertia fit, expuncto* τ, ἐτύπτετο, ἐτύπτεο ἰωνικῶς, καὶ κράσει τοῦ ε, καὶ ο, εἰς ου, *fit* ἐτύπτου κοινῶς, καὶ ἐτύπτω δωρικῶς. ὡς ἐλέγεο, ἐλέγω. Θεόκρ. ἐν θύρσιδι. Βούτας μὲν ἐλέγω, νῦν δ' αἰπόλῳ ἀνδρὶ ἔοικας. Ter*tia à prima fit,* ο *in* ε, *&* μην *in* το, *uersis,* ἐτυπτόμην, ἐτύπτετο. Δυϊκά. Prima *persona à prima plurali fit, sicut in præsenti,* ἐτυπτόμεθα, ἐτυπτόμεθον. Secunda, *à secunda plurali,* ἐτύπτεσθε, ἐτύπτεσθον. Tertia *à secunda duali,* ον *in* ην *mutata,* ἐτυπτέσθην. *differunt enim inter se, quoniam tertia pluralis nec in* ι, *nec in* αι *desinit.* Πλη. Prima *persona à prima singulari fit,* μην, *in* μεθα, *conuersa,* ἐτυπτόμεθα. Secunda *à tertia singulari,* τὸ, *in* σθε *conuersa,* ἐτύπτετο, ἐτύπτεσθε. Ter*tia etiam à tertia singulari fit, interiecto* ν, *&* ε *in* ο *mutato,* ἐτύπτοντο.

Παρακείμενος,

Τέτυμμαι, *à præterito actiuo fit, de quo libro tertio communem secuti usum, satis quidem dixisse uidemur.* Scito *tamen syncopam* τέτυμμαι *pati, eiusq; perfectum ac integrum* τετύφαμαι *esse,* ἀπὸ τοῦ τέτυφα, *adiuncta* μαι, *syllaba, sicut à* τύπτω, τύπτομαι. *nam*

De formatione uerborum passiuorum, *regula est, ὅτι πᾶν παθητικὸν ἢ μέσον ἔχον τὸ μ κλιτικὸν, περιττοσυλλαβεῖν θέλει τοῦ ἰδίου ἐνεργητικοῦ. hoc est, omne uerbum passiuum, siue medium habens μ κλιτικὸν, syllaba superare uult proprium actiuum, ut τύπτω, τύπτομαι. τύψω, τύψομαι. sic τέτυφα, τετύφαμαι, τετύφασαι, τετύφαται. ubi facta syncopa penultimæ uocalis tantum, α scilicet, fit quidem τέτυφμαι, τέτυφσαι, τέτυφται. Φ uero in propria ἀντίστοιχα uerso, in β scilicet eius mediam in prima persona, & in π tenuem in secunda & tertia, ut τέτυβμαι, τέτυπσαι, τροπῇ τοῦ π, καὶ σ, εἰς ψ, τέτυψαι, τέτυπται proferimus. Τέτυβμαι tamen non dicimus, sed τέτυμμαι, cum alterum sequatur μ. Possumus & secundam à tertia deducere, τ in σ uerso, per regulam antiquorum in præsenti positam. hoc est, πᾶν πρῶτον πρόσωπον ἔχον τὸ μ κλιτικὸν, &c. ut τετύφαται, τετύφασαι, τέτυπται, τέτυπσαι, π uero et σ in ψ unitis fit, τέτυψαι. Δυϊκὰ. Τετυφάμεθον, καὶ συγκοπῇ τετύμμεθον, sicut prima singularis. Secunda persona τετύφασθον, καὶ συγκοπῇ τοῦ α, καὶ σ τέτυφθον, τέτυφθον. Πληθ. Τετυφάμεθα, τετύμμεθα. Secunda, τετύφασθε, τέτυφθε sicut τέτυφθον. Tertia τετύφανται, à tertia singulari τετύφαται, interiecto ν. Vbi aduertendum est tertiam pluralem, hoc est, τετύφανται, syncopam non pati, cum ex ea nihil proueniat quod proferri congrue possit, subtracto enim α, fit τέτυφνται, quæ quidem structura pro latu impossibilis est, cum tres id genus consonantes, nulla intercedente uocali simul inueniantur, quæ proculdubio inter se minime possunt cohærere. nam omnis syllaba à tribus

incipiens*

incipiens consonantibus, secundam quidem mutam,
tertiam uero immutabilem habere debet, ut σκῆπτρον.
Supplendum est igitur per proprium participium, &
uerbum substantiuum, ut τετυμμένοι εἰσὶν, *quòd &*
in alijs huiusmodi seruandum est.

Hoc idem fit in uerbis secundæ coniugationis, ut λέ
λεχα, λελέχαμαι, λελέχασαι, λελέχαται, καὶ συγκοπῇ
λέλεχμαι, λέλεχσαι, λέλεχται. *Mutato autem* χ *in pro*
pria ἀντίστοιχα, *eodem modo quo supra, fit* λέλεγμαι, λέ
λεκσαι, καὶ τροπῇ τοῦ κ, καὶ σ εἰς ξ λέλεξαι, λέλεκται. *Idem*
quoque in alijs numeris atque personis contingit. At
in cæteris coniugationibus præteritum paßiuum pa-
ri modo fit ab actiuo, προσθέσει τοῦ μαι. *Sed in ter-*
tia & quarta coniugatione, & in quibusdam uer-
bis sextæ, interponitur σ *ante* μαι, *ut* πέπεικα, πε-
πείκασμαι. πέφρακα, πεφράκασμαι. ἤκουκα, ἠκούκα-
σμαι, καὶ συγκοπῇ τῆς κα, συλλαβῆς *fit,* πέπεισμαι, πέ
φρασμαι, ἤκουσμαι, *& alia similiter. Quod autem*
huiusmodi præteritum integrum ac perfecte forma-
tum in usu non sit, factum quidem est ob quandam ad
uersantem regulam, quæ talis est: Verba paßiua quæ
μ κλιτικὸν *habent, & syllabis propria actiua exce-*
dunt, eandem seruare penultimam debent, quæ in pri-
ma pluralis numeri persona suorum actiuorū, necnon
in genitiuo participij actiui temporis eiusdem inueni-
tur, ut τύπτομεν, τύπτοντος, τύπτομαι. ἐτύψαμεν, τύψαν
τος, ἐτυψάμην. *At cum prima persona pluralis nume-*
ri præteriti actiui, hoc est, τετύφαμεν, *et genitiuus par*
ticipij temporis eiusdem, uidelicet τετυφότος *diuer-*

ſam habeant penultimam, hæc quidem α, *illa uero* ο, μικρὸν, *accidit ut præteritum paſſiuum neutram illarum admiſerit, ſed potius ſyncopam pati uoluerit, hoc eſt,* τέτυμμαι, λέλεγμαι, πέπεισμαι. *pro quibus quidem formandis alius inuentus eſt modus, ut libro* III. *uidere licet. utraque tamen formandi ratione uti ad libitum poteris.* Nunc *autem de præterito tertiæ coniugationis, & earum quæ ſequuntur, à communi uſu non recedentes, aliqua hoc etiam in loco dicere decreuimus.*

Præteritum *igitur tertiæ coniugationis & quartæ, ab actiuo deducitur, extrema ſyllaba in* μαι, *conuerſa, ac* σ *interiecto. nam (quemadmodum ſupra diximus) præteritum quidem uerborum, quæ grauitona ſunt, in* κα *deſinens aſſumit* σ *in formatione paſſiuorum, ut* πείθω, πέπεικα, πέπεισμαι. φράζω, πέφρακα, πέφρασμαι. Excipiuntur *uerba quintæ coniugationis, & quædam pauca ſextæ, quæ quidem reſpuunt* σ. Secunda *perſona à prima fit,* μαι, *in* σαι, *mutata, & per unicum* σ *enuntiatur, ut* πέπεισμαι, πέπεισαι. πέφρασμαι, πέφρασαι. Tertia *quoque deducitur à prima,* μαι *in* ται *conuerſa,* πέπεισται, πέφρασται. Δυϊκὰ. Prima *dualis numeri à prima plurali, extrema in* θον *mutata,* πεπείσμεθα, πεπείσμεθον. πεφράσμεθα, πεφράσμεθον. Secunda *uero perſona à ſecunda fit eiuſdem numeri, ut* πέπεισθε, πέπεισθον. πέφρασθε, πέφρασθον. Tertia *demum ſimilis eſt ſecundæ.* Πληθυν. Prima *perſona pluralis à prima ſingulari fit, extrema in* μεθα *conuerſa, ut* πέπεισμαι, πεπείσμεθα. πέφρασμαι, πεφράσμεθα.

σμεθα. Secunda à tertia ſingulari, ται, in θε, conuerſa, ut πέπεισαι, πέπεισθε. πέφρασαι, πέφρασθε. At ubi nulla conſonans interceſſerit, σ omnino erit interponendum, ut πεποίηται, πεποίησθε. βεβασίλευται, βεβασίλευσθε. Tertia quoque ab eadem fit, ν ſcilicet ante ται, immiſſo, ſi tamen alia nō interceſſerit conſonans. tres etenim nulla interueniente uocali ſimul inuenirentur, quæ (ſicut iam dictum eſt) minime poſſunt cohærere, ut πέπεισνται. Si uero ante ται, aliqua uocalis extiterit, nihil erit impedimento, quin tertiam pluralem formare poſſimus, ut πεποίηται, πεποίηνται. Hæc autem formatio dualis numeri, ſimul & pluralis, communis quidem eſt paßiuis omnibus præteritis, quorum actiuum in κα, terminatur. Deſinentia uero in ζω, ſiue in σσω, & in ξω, futurum facientia, ad ſecundam reducuntur coniugationem.

Præteritum etiam quintæ coniugationis ſimiliter ab actiuo fit, extrema ſcilicet in μαι conuerſa. Vbi aduertendum eſt, uerba quæ habent uel λ, uel ρ, illud ſeruare in actiuo et paßiuo præterito, ut ψάλλω, ἔψαλκα, ἔψαλμαι. σπείρω, ἔσπαρκα, ἔσπαρμαι. Quæ uero μ, uel ſolum, uel cum ν habent, id quidem ſeruant, ſed η, interponitur διὰ τὴν καλλιφωνίαν, quemadmodum & in præterito actiuo iam dictum eſt, ut νέμω, νενέμηκα, νενέμημαι. τέμνω, τετέμηκα τετέμημαι, καὶ συγκοπῇ τέτμηκα, τέτμημαι. & alia ſimiliter, quæ in præterito actiuo annotata ſunt. Quæ uero in νω, deſinunt, ν minime ſeruant, ſed id quidem in actiuo præterito propter ſequens κ, in γ transferunt. At in paßiui præteriti

riti formatione illud in μι uertunt, cum forte alterum μ sequatur, ut φαίνω, πέφαγκα, πέφαμμαι Hoc autem in prima tantum persona seruabitur, nam secunda quidem & tertia illud ν rursum assumit, ut πέφανσαι, πέφανται. Ιλιά. β. Τέλος δ' οὔποτι πέφανται. At μεμίασμαι & μεμόλισμαι, γ, in σ, Atticorum more transtulerunt. μεμένηκα uero, & μεμένημαι cuius thema est μένω, assumpserunt η, tanquam à circunflexo themate deducta, quemadmodum & νέμω, νενέμηκα, νενέμημαι. Dissyllaba uero quæ ante ν, uel ι, uel ει, uel υ, habent, omnino ν, respuunt, ut κρίνω, κέκρικα, κέκριμαι. κτείνω, ἔκτακα, ἔκταμαι. θύνω, τέθυκα, τέτυμαι, sed hæc pauca sunt. At μεμόλυσμαι cuius actiuum præteritũ est μεμόλυγκα, ἀπὸ τοῦ μολιώω fit, quod quidem trisyllabum est.

Præteritum uero passiuum sextæ coniugationis ab actiuo fit, extrema in μαι, conuersa, sed ante μαι, ut plurimum recipit σ, ut ἀκούω, ἤκουκα, ἤκουσμαι. ζέω, ἔζεκα. ἔζεσμαι. Sed & quædam inueniuntur, quæ quidem σ non admittunt, ut τοξεύω, τετόξευκα, τετόξευμαι. βασιλεύω, βεβασίλευκα, βεβασίλευμαι. Actiuum autem præteritum uerborum quæ circunflexa sunt, si longam habuerint penultimam, præteritum quidem passiuum nihil assumit, ut ποιῶ, πεποίηκα, πεποίημαι: si uero breuem, σ, recipit, ut τελῶ, τετέλεκα, τετέλεσμαι. Quod autem ad penultimam attinet, eandem sane habet passiuum præteritum quam et actiuũ, si à uerbo desinente in ω ueniat, ut τέτυφα, τέτυμμαι. πέπεικα, πέπεισμαι. πεποίηκα, πεποίημαι. Excipiuntur dissyllaba primæ coniugationis & secundæ grauitonorum,

tonorum, quorum præteritum passiuum rursus assumit ε uocalem penultimam præsentis, quæ in præterito actiuo in ο, paruum conuersa fuerat, ut λέγω, λέλοχα, λέλεγμαι. κλέπτω, κέκλοφα, κέκλεμμαι. *inuenitur &* κέκλαμμαι. *Annotantur etiam quæ* ρ *habent cum aliqua consonante implicitum, in quorũ penultima præsentis* ε, *reperiatur: horũ enim præteritũ passiuũ* ε *mutat in* α, *ut* στρέφω, ἔστρεφα, ἔστραμμαι. τρέφω, τέτρεφα, τέτραμμαι. *Excipitur* βρέχω, βέβροχα, βέβρεγμαι διὰ τοῦ ε. *At in uerbis in* μι *desinentibus, penultimam corripit, quæ in actiuo quidẽ longa deprehẽditur, ut* δέδωκα, δέδομαι.

De tertia plurali persona passiui præteriti formata, libro III. satis quidem diximus. Sed hic locus exigere uidetur, ut quemadmodum ea fiat Ionice, latius quàm eo loco diximus, explicemus. Iones igitur tertiam hanc personam à tertia singulari temporis eiusdem formare consueuerunt, non υ *sicut alij, sed* α *breuem interponentes inter ultimam syllabam atque penultimam. Sed quia ante* ται, *finalem syllabam tertiæ personæ communis singularis numeri diuersæ cõsonantes inueniuntur, diuersam quoque formationem esse oportuit. nam in uerbis quidem grauitonis primæ coniugationis & secundæ, tertia persona singularis præteriti passiui habet ante* ται, *aliam tenuem mutam in eadem syllaba comprehensam, quibus disiunctis, &* α, *interposito, ac priori tenui in propriam aspiratam conuersa, fit tertia persona pluralis* ἰωνικῶς. *est enim regula,* ὅτι πᾶν τρίτον πρόσωπον ἑνικὸν ἔχον πρὸ τοῦ τ ψιλὸν, τροπῇ τοῦ ψιλοῦ εἰς δασὺ, καὶ προσθέσει τοῦ α ποιοῦσιν οἱ ἴωνες

οἱ ἴωνες τρίτον τῶν πληθυντικῶν. οἷον τέτυπται, τετύφαται. λέλεκται, λελέχαται. Tertia quoque pluralis præteriti pluſquamperfecti eodem formatur modo, ut ἐτέτυπτο, ἐτετύφατο. ἐλέλεκτο, ἐλελέχατο. At in uerbis tertiæ, necnon & quartæ coniugationis, tertiam pluralem etiam à tertia ſingulari faciunt, uertentes σ in figuratiuam conſonantem præteriti medij, ubi ante ται, extiterit: quia quandocunque tertia communis grauitonorum per σ profertur, tertia Ionice figuratiuam conſonantem præteriti medij ſibi adſciſcit, ut πείθω, μέσος παρακ. πέποιθα. tertia præteriti paſſiui πέπεισαι, καὶ ἰωνικῶς πεπείθαται. φράζω, μέσος παρακ. ἔφραδα. tertia præteriti paſſiui ἔφρασαι, καὶ ἰωνικῶς ἐφράδαται. Οδυσσείας υ. Αἵματι δ' ἐῤῥάδαται τοῖχοι. hoc eſt, ſanguine autem aſperſi ſunt parictes. κράζω uero, & ὀρύττω, & ſimilia, quæ ξ habent in futuro, ad ſecundam reduci poſſunt coniugationem. At in quinta coniugatione ea ſolum uerba, quæ in ρω deſinunt, inueniuntur tertiam habere perſonam Ionice formatam, cum in tertia communis præteriti ρ tenue ante ται, forte exiſtat: nam ρ cum tenuibus tenue, & cum aſpiratis aſpiratum eſt. Et quoniam regula eſt, quam modo diximus, ὅτι πᾶν τρίτον πρόσωπον ἑνικὸν, ἔχον πρὸ τοῦ τ ψιλὸν, &c. ρ quod in tertia communi perſona tenue eſt, in tertia Ionica in ſeipſum aſpiratum uertitur, ut σπείρω, ἔσπαρκα, ἔσπαρται, ἐσπάραθαι, ſicut τέτυπται, τετύφαται, τροπῇ τοῦ π εἰς φ. In ſexta autem coniugatione tertia perſona Ionice formari non poteſt in ijs uerbis quorum tertia ſingularis σ habet ante

ται,

ται, ut ἤκουσαι, eo quòd figuratiua litera medij præteriti non est consonans, in quam σ mutandum esset, ut supra, sed uocalis, aut diphthongus. At in ijs quorum tertia communis in ται, puram desinit, hoc est absque σ, tertiam pluralem ἰωνικῶς apte formari poterimus, si solum α ante ται posuerimus, ac penultimam quæ est in uoce communi, si longa fuerit, corripuerimus, ut εἰρύω, εἴρυται, εἰρύαται. Ιλιάδος ᾱ. Οἵτε θέμιστας πρὸς διὸς εἰρύαται. κλείω, κέκλειται, κεκλίαται. Οδυσσείας δ̄. Αἴθ' ἀλὶ κεκλίαται. Poetæ tamen metri gratia eam aliquando productam seruãt. Οδυσσείας ᾱ. Αἰθίοπας τοὶ διχθὰ δεδαίαται ἔσχατοι ἀνδρῶν. ἀντὶ τοῦ δέδαινται, cuius thema est δαίομαι, diuido. De circunflexis & uerbis in μι, quoniam à sexta coniugatione deducuntur, idem est intelligendum. nam si tertia communis præteriti passiui in ται, puram desiuerit, & penultima longa fuerit, ea quidem in legitimam breuem coniugationis uertitur, sicq; α solum interposito, tertia fiet ἰωνικῶς, ut πεποίηται, πεποιέαται. κεχρύσωται, κεχρυσοάται. βεβοάαται autem non dicimus, sicut nec ἱστάασι, et alia huiusmodi, διὰ τὴν κακοφωνίαν. τέθειται, τεθέαται. Hoc eodem modo & tertia pluralis præteriti plusquamperfecti fiet, ut ἐπεποίηντο, ἐπεποιέατο. βεβλήατο tamen, & βεβολήατο, & κεχολώατο, & alia multa apud poetas metri gratia productam seruare antepenultimam constat. Οδυσσείας η̄. Ενθ' ἐνὶ πέπλοι λεπτοὶ εὔνητοι βεβλήατο. & Ιλιάδος ῑ. Πένθει δ' ἀτλήτῳ βεβολήατο πάντες ἄριστοι. & Οδυσσείας ξ̄. Δὴ γὰρ κεχολώατο λίην. Poetæ uero Ionas imitati,

tati, formant tertiam personam pluralem, aliorum quoque temporum mittẽtium tertiam singularem aut in ται, *aut in* το, *nec solum in modo indicatiuo, sed etiam optatiuo* α, *(ut supra dictum est) interponentes, ut* ἧμαι, ἧται. *tertia pluralis* ἧνται κοινῶς, καὶ ἕαται. ἰωνικῶς. Ἰλιά. γ. Οἱ δὲ νῦν ἕαται σιγῇ. Ὁ παρατατικὸς, ἥμην, ἧτο, ἧντο, καὶ ἕατο. Ἰλιάδος η. Οἱ δ' ἕατ' εἰν ἀγορῇ τρῶες, καὶ δαρδανίωνες. In Optatiuo, δευοίμην, δεύοιτο, δεύοιντο κοινῶς, καὶ δευοίατο ἰωνικῶς, ἀπὸ τοῦ δεύομαι indigeo. Ἰλιάδος β. Πολλαί κεν δεκάδες δευοίατο οἰνοχόοιο. καὶ Ὀδυσσείας α.

Εἰ κεῖνόν γ' ἰθάκηνδε ἰδοίατο νοστήσαντα.

Ἀντὶ τοῦ ἴδοιντο, μέσος ἀόριστος δεύτερος.

Ὑπερσυντελικός.

Ἐτετύμμην, *à præterito passiuo fit,* μαι, *in* μην, *conuersa, ac etiam altero* ε *præposito, sicut in actiuis, ut* τέτυμμαι, ἐτετύμμην. *Si uero passiuum præteritum à uocali inceperit, ab eadem & plusquamperfectum principium habebit, ut* ἤκουσμαι, ἠκούσμην, *& cætera, sicut libro* I I. *satis dictum est.*

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἐτύφθην, *fit à tertia persona præteriti passiui, extrema in* ην, *mutata, & abiecta consonante in principio præteriti geminata. Pro quo annotandum, quòd si uerbum aut primæ fuerit coniugationis, aut secundæ, tertia persona præteriti passiui semper habebit duas tenues cum* αι *diphthongo finali, in eadem comprehensas syllaba, quibus in proprias densas mutatis, ac etiam extrema in* ην, *fit primus aoristus passiuus,*

abiecta (ut diximus) consonante in præterito perfecto geminato, si forte extiterit, ut ἧπται, ἥφθην. λέλεκται, ἐλέχθην. Si uero alterius fuerit coniugationis, præteritum perfectum aut in ται puram, aut in ται cum aliqua consonante terminabit. Si in ται pura, mutata τ tenui in propriam aspiratam, puram eandem seruabit aoristus passiuus, ut κέκριται, ἐκρίθην. πεποίηται, ἐποιήθην. ἐκρίνθην tamen & ἐκλίνθην, & similia inueniuntur apud poetas per ν licet in præterito omnino abijciatur. Ιλιάδος κ̄. Ως ἄρα φωνήσαντε παρὲξ ὁδοῦ ἐν νεκύεσσι. Κλινθήτην. Εμνήσθην etiam ἀπὸ τοῦ μέμνηται assumpsit σ et ἐῤῥώσθην ἀπὸ τοῦ ἔῤῥωται. Si uero cum aliquo consonante præcedente desiuerit, eandem seruabit aoristus ante θην, ut πέπεισαι, ἐπείσθην. πέφρασαι, ἐφράσθην. At ἐσώθην absque σ ἀπὸ τοῦ σέσωσται, cuius thema est σώζω, ἐσώσθην enim dicendum fuerat. ἔσπαρται, ἐσπάρθην. Εμιάνθην uero à præterito communi, hoc est, μεμίανται fit, non autem à præterito Attico, quod est μεμίασαι, διὰ τοῦ σ. Sunt autem huiusmodi consonantes præcedentes ται, syllabam tertiæ personæ præteriti passiui, π, κ, λ, ν, ρ, σ. quas seruat & aoristus passiuus, π, tamen & κ, in proprias aspiratas mutatis. Hoc quoque annotandum est, ambos aoristos passiuos similem habere & formationem & declinationem cum præterito imperfecto actiuo uerborum in μι in omnibus modis, ac etiam participijs, paucis admodum uariatis, quorum talis datur regula. Quandocunque participium inuenitur terminatum in σ extremam habens acutam, ac declinatum

per ντ, ut est, τιθεὶς, τιθέντος, τυφθεὶς, τυφθέντος, tunc indicatiuus eiusdem temporis in ν desinit cum uocali longa, secundum propriam uerbi exigentiam, ut in tractatu uerborum in μι planius dicetur, ut ἐτίθην, ἐτύφθην. nam in uerbis in μι participium formatur à secunda persona præteriti imperfecti ἐτίθης. Imperatiuus uero in θι, desinit, τίθεθι, τύφθηθι. sed propter alternationem duarum aspiratarum, secunda in τ mutatur, ut τίθετι, τύφθητι. Optatiuus in ην, cum diphthongo in penultima, ut τιθείην, τυφθείην. Subiunctiuus in ῶ, circunflexum, ut ἐὰν τιθῶ, ἐὰν τυφθῶ. Infinitiuus uero in ναι, ut τιθέναι, τυφθῆναι. De penultima autem huiusmodi aoristi, & quæ sequuntur, libro tertio satis diximus. Sed de tertia persona pluralis numeri βοιωτικῶς aliquid dicere hoc in loco, inutile non erit. Tertia igitur persona pluralis à tertia fit singulari, adiuncta σαν, ut ἐτύφθη, ἐτύφθησαν, καὶ βοιωτικῶς ἔτυφθεν, ad similitudinem participij neutri generis eiusdem temporis, præposito ε syllabico augmento, & accentu in antepenultimam retracto, ut ὁ τυφθεὶς, τὸ τυφθὲν, ἔτυφθεν. Potest etiam formari à prima persona singularis numeri, extrema in εν mutata, & accentu in antepenultimam retracto, ut ἐτύφθην, ἔτυφθεν. ἐκοσμήθην, ἐκόσμηθεν. Ἰλιάδος. γ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἅμ᾽ ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι.

Quod factum est, ut in uerbis quæ habent participium in σ ὀξύτονον, & declinatum per ντ, prima persona & tertia pluralis numeri impares sint, sicut in præterito imperfecto actiuorum dictum est.

Ἀόριστος

Αόριστος δεύτερος,

Ετύπην, *fit à secundo aoristo actiuo, extrema in* ην, *mutata*, ἔτυπον, ἐτύπην, ἐτύπης, ἐτύπη. Δυϊκά. ἐτύπητον, ἐτυπήτην. Πληθυντικά. ἐτύπημεν, ἐτύπητε, ἐτύπησαν, καὶ βοιωτικῶς ἔτυπεν, *sicut* ἔδαμεν καὶ δάμεν, *pro* ἐδάμησαν. Ιλιάδος μ.

Πολλοὶ δ' ἀργείων, οἱ μὲν δάμεν, οἱ δ' ἐλίποντο.

Μέλλων πρῶτος,

Τυφθήσομαι, *à secunda persona primi aoristi passiui, expuncto augmento, & adiuncta* ομαι, ἐτύφθης, τυφθήσομαι.

Μέλλων δεύτερος,

Τυπήσομαι, τυπήσῃ, τυπήσεται, *à secunda persona secundi aoristi passiui* ἐτύπης, *adiuncta* ομαι.

Μετ' ὀλίγον μέλλων,

Τετύψομαι, *à secunda persona præteriti passiui, interposita* ομ, τέτυψαι, τετύψομαι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Τύπτου, *à secunda persona præteriti imperfecti passiui fit, expuncto incremento*, ἐτυπτόμην, ἐτύπτου, τύπτου, καὶ ἰωνικῶς τύπτεο, καὶ δωρικῶς τύπτευ, ὡς φείδεο, φείδευ. Θεόκριτος ἐν βουκολιασαῖς.

Φείδευ τῶν ἐρίφων, φείδευ λύκε τῶν τοκάδων μευ.

Quæ sequuntur, uide libro III.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τέτυψο, *fit à secunda persona præteriti plusquamperfecti, simile augmentum habens cum præterito perfecto*, ἐτετύμμην, ἐτέτυψο, τετύφθω.

Αόριϛος πρῶτος,

Τύφθητι, τυφθήτω, à tertia perſona primi aoriſti paßiui, ἐτύφθη.

Αόριϛος δεύτερος,

Τύπηθι, à tertia ſecundi aoriſti paßiui ἐτύπη. Sed de ijs ſatis lib. III.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Optatiui paßiui omnes à proprio indicatiuo paßiuo fiunt, extrema in μην, conuerſa, ac ι penultimæ adiuncto, demptis ambobus aoriſtis, qui actiuorum more à genitiuis ſuorum participiorum fiunt. Eſt enim regula, ὅτι πᾶν παθητικὸν ἢ μέσον, ἔχον ἐπὶ τέλους τὸ μ κλιτικὸν μετὰ μακρᾶς, τρέπον τὴν ἐσχάτην εἰς μην, καὶ πρὸ τῆς μην, δεχόμενον τὸ ι, τὸ εὐκτικὸν ποιεῖ. hoc eſt, quòd omne paßiuum, ſiue medium, habens in fine μ, κλιτικὸν cum longa, uertens extremam in μην, & ante μην, ſuſcipiens ι optatiuum facit, ut τύπτομαι, τυπτοίμην. ἐτυψάμην, τυψαίμην,

Ενεϛῶς καὶ παρατ.

Τυπτοίμην, à prima perſona præſentis τύπτομαι, μαι, in μην, conuerſa, & adiuncto ι penultimæ uocali, ſicut modo dictum eſt. Δυϊκά. τυπτοίμεθον, τύπτοισθον, τυπτοίσθην. Πλη. τυπτοίμεθα, τύπτοισθε, τύπτοιντο, καὶ ποιητικῶς τυπτοίατο.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Præteritum perfectum fit à prima perſona præteriti perfecti paßiui, μαι in μην, ac ι penultimæ uocali adiuncto, ſicut in præſenti, ſi tamen ſola & pura fuerit. Solam dico, quoniam monophthongum eſſe oportet,

tet, non quamuis tamen: excipitur enim υ ac omnino diphthongus ex eo consistens. Puram uero, cum nulla consonans intercidat inter ipsam penultimam & μαι, ut πεποίημαι, πεποιήμην. κεχρύσωμαι, κεχρυσώμην. τέθειμαι siue τέθεμαι, τεθείμην. ἕσαμαι, ἑσαίμην. δέδομαι, δεδοίμην. alioqui formari non potest. Supplendum igitur erit per participium eiusdem temporis, & uerbum substantiuum εἰμὶ, ut λέλυμαι, λελυμένος εἴην, εἴης, εἴη. λέλεγμαι, λελεγμένος εἴην, εἴης, εἴη. τέτυμμαι, τετυμμένος εἴην, εἴης, εἴη.

Ἀόριστος πρῶτος,

Τυφθείην, τυφθείης, τυφθείη, à genitiuo participij eiusdem temporis fit, extrema in ην mutata et ι penultimæ adiuncto, ut τυφθεὶς, τυφθέντος, τυφθείην. Δυϊκὰ. τυφθείητον, τυφθειήτην. Πληθυντικά. τυφθείημεν, καὶ συγκοπῇ τυφθεῖμεν. Secunda persona τυφθείητε. Tertia τυφθείησαν καὶ τυφθεῖεν. Quo in loco aduertendum est, quòd quandocunque prima persona pluralis optatiuorũ ante μεν diphthongum habuerit, subtracto μ facit tertiam personam pluralem, ut τύπτοιμεν, τύπτοιεν. Cum uero habuerit monophthõgum, hoc est, solam uocalem, tunc in σαν, mittit tertiam pluralem, ut τυφθείημεν, τυφθείησαν. At si in prima persona ipsa monophthongus per syncopam abijciatur, non extrema quidem mutata in σαν, sed subtracto μ solum, fit tertia pluralis, cum penultima quæ prius in integra dictione tertia à fine erat, fit diphthongus: mutato etiam accentu acuto in circunflexum, cum natura sit longa ante breuem, ut τυφθεῖμεν, τυφθεῖεν. quod

De formatione uerborum paſsiuorum,

omnibus optatiuis, tam grauitonorum quàm circunflexorum & terminatorum in μι, *habentibus monophthongum in penultima primæ perſonæ pluralis, commune eſt.*

Ἀόριστος δεύτερος,

Τυπείην, τυπείης, τυπείη *&c. ſicut & primus.*

Μέλλων πρῶτος,

Τυφθησοίμην, τυφθήσοιο, τυφθήσοιτο, *à prima perſona primi aoriſti paßiui* τυφθήσομαι, *ſicut et præſens.*

Μέλλων δεύτερος,

Τυπησοίμην, τυπήσοιο, τυπήσοιτο, *à prima perſona ſecundi futuri* τυπήσομαι.

Μετ' ὀλίγον μέλλων,

Τετυψοίμην, τετύψοιο, τετύψοιτο, *à prima perſona paulo poſt futuri,* τετύψομαι.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Αν τύπτωμαι, *à prima perſona ſubiunctiui a-*

E *ctiui adiuncta* μαι*: nam regula eſt,* ὅτι ἐνεργητικὸς ἐνεστὼς τῶν ὑποτακτικῶν, προσθέσει τῆς μαι, παθητικὸς γίνεται. *hoc eſt, actiuum præſens ſubiunctiuorum, appoſitione* μαι *paßiuum fit,* ἐὰν τύπτω, ἐὰν τύπτωμαι. *Secunda perſona à tertia fit expuncto ſcilicet* τ, τύπτηται, τύπτηαι ἰωνικῶς, καὶ κράσει τοῦ η, καὶ α, εἰς η, καὶ ὑπογεγραμμένου τοῦ ι, *fit* τύπτῃ κοινῶς. *At ſi hæc formandi ratio non placet, antiquorum regulam ſequi poteris, quæ talis eſt,* καθόλου τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν ἐνεργητικῶν ὑποτακτικῶν, δεύτερα εἰσὶ τῶν παθητικῶν. *hoc eſt, uniuerſaliter tertiæ*

perſonæ

personæ actiuorum subiunctiuorum, secundæ sunt passiuorum, ut ἐὰν τύπτω, τύπτῃς, τύπτῃ. ἐὰν τύπτωμαι, τύπτῃ. Tertia persona τύπτηται, à prima singulari, penultima in η, & extrema in ται mutatis. Δυϊκὰ ἐὰν τυπτώμεθον, τύπτησθον, τύπτησθον. Πλη. ἐὰν τυπτώμεθα, τύπτησθε, τύπτωνται. Possunt & hæc omnia formari à præsenti tempore indicatiui paßiui, ε in η et ο in ω ubique mutatis, ut τύπτομαι, ἐὰν τύπτωμαι, τύπτεται ἐὰν τύπτηται. & sic de alijs.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Præteritum perfectum fit à prima persona præteriti paßiui, penultima uocali in ω, μέγα, conuersa, si sola ac pura fuerit, & accentu circunflexo in penultimam retracto, ut πεποίημαι, ἐὰν πεποιῶμαι. μέμνημαι, ἐὰν μεμνῶμαι. κεχρύσωμαι, ἐὰν κεχρυσῶμαι. Alioqui formari non potest, etiam si penultima eius υ, fuerit uocalis, uel diphthongus ex ea consistens, sicut etiam de præterito optatiui passiui dictum est. Iccirco hoc etiam in loco per participium paßiui præteriti, & substantiuum uerbum supplendum erit, ut τετυμμένος ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ.

Ἀόριστος πρῶτος,

Ἐὰν τυφθῶ, τυφθῇς, τυφθῇ.

Ἀόριστος δεύτερος,

Ἐὰν τυπῶ, τυπῇς, τυπῇ, à tertia persona singularis numeri suorum indicatiuorum ἐτύφθη, & ἐτύπη, extrema in ω, circunflexum mutata.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατατ.

Τύπτεσθαι, à tertia perſona præſentis indicatiui paßiui, extrema in σθαι, mutata, ac σ interiecto: nam omne uerbum paſſiuum, ſiue medium habens in tertia perſona τ κλιτικὸν, & id quidem purum, cuiuſcunque ſit temporis, format infinitiuum extrema in σθαι, mutata, ac σ interpoſito, ut τύπτεται, τύπτεσθαι. ἐτύψατο, τύψασθαι, expuncto augmento. Si autem ante τ alia extiterit tenuis, ea in propriam aſpiratam mutabitur, ſicut in præterito perfecto uerborum primæ & ſecundæ coniugationis grauitonorum, de quo proprio loco mox dicetur. Poteſt etiam formari à ſecunda perſona plurali, ε tenui in αι diphthongum mutato, ut τύπτεσθε, τύπτεσθαι. & ſic de alijs temporibus, quorum ſecunda perſona pluralis in σθε, deſinit.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τετύφθαι, à tertia perſona præteriti paßiui, tenuibus in denſas mutatis: ſed hoc in prima et ſecunda coniugatione, ut τέτυπται, τετύφθαι, π in φ, & τ in θ, uerſis. ſic λέλεκται, λελέχθαι, κ in χ, & τ in θ, mutatis, accentu quoque in penultimam tranſlato, quanquam regula appetat antepenultimam acui, quæ eſt, ὅτι πᾶν εἰς θαι, λῆγον ἀπαρέμφατον, ὁμόχρονον, καὶ ὁμότονον θέλει εἶναι τῷ ἰδίῳ ὁριστικῷ. hoc eſt, omnis infinitiuus in θαι deſinens, & tempore et tono ſimilis uult eſſe proprio indicatiuo, ut τύπτεται, τύπτεσθαι. Sed ab hac regula ſcito præteritum perfectum paſſiuum excipi, cum ſyncopam patiatur in uerbo, ac ſyllabæ defectum, ut ſupra diximus cum de eo tractaremus. Excipitur

cipitur etiam ſecundus aoriſtus medius, qui τυπέσθαι, infinitiuum habet παροξύτονον. Et in aliјs coniugationibus ται in σθαι, mutata ſicut in præſenti, ac eadē conſonante ſeruata, quæ ante ται, forte extiterit, fit infinitiuus, ut πέπεισαι, πεπεῖσθαι. ἔψαλται, ἐψάλθαι. Si uero nulla præceſſerit conſonans, σ omnino interponendum erit, ut πεποίηται, πεποιῆσθαι. Poteſt etiam & à ſecunda pluralis numeri formari, ut in præſenti dictum eſt, τέτυφθε, τετύφθαι. λέλεχθε, λελέχθαι. ἔσπαρθε, ἐσπάρθαι. πεποίησθε, πεποιῆσθαι, accentu in penultimam tranſlato, ut ſupra.

Ἀόριστος ά. τυφθῆναι. Ἀόριστος β'. τυπῆναι.

A tertia ſingulari proprij aoriſti addita ναι. Cætera uero tempora præſentis formationem omnino ſequuntur.

ΡΗΜΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Verba media in præſenti, & præterito imperfecto formationem habent communem cum paſſiuis, quibus prorſus in his temporibus ſimilia exiſtunt, ut τύπτομαι, τύπτῃ, τύπτεται. ἐτυπτόμην, ἐτύπτου, ἐτύπτετο. Nuſquam tamen inueni hæc duo tempora ab antiquis poſita fuiſſe, ſed præteritum perfectum, præteritum pluſquamperfectū, ambos aoriſtos, et utrunque futurū, neque hæc ſeorſum declinata, ſed partim actiuis inſerta, ut præteritum perfectū, et præteritum pluſquamperfectum, cum ſint propemodum ſimilia præterito perfecto, et præterito pluſquāperfecto actiuorum, ut τέτυφα, τέτυπα. ἐτετύφειν. ἐτετύπειν. Partim paßiuis, ut ambos aoriſtos, & utrunque futu-

rum, quoniam hæc tempora similem habent terminationem cum passiuis. Sed quia hic ordo licet eruditioribus perspicuus habeatur, rudibus tamen, ac literas græcas discere modo aggredientibus, confusionem quandam, ac prope desperationem inducere solet, ausus sum Theodorum Gazam imitatus, eo relicto ordine, uerba media seorsum ab actiuis & passiuis inflectere. Sit igitur tertius locus medij uerbi, sicut in libro primo positum est.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςὼς,

Τ Ὑπτομαι, τύπτῃ κοινῶς, καὶ τύπτει ἀττικῶς, καὶ τύπτεαι ἰωνικῶς.

Παρατατικὸς,

Ετυπτόμην, ἐτύπτου κοινῶς, καὶ ἐτύπτεο ἰωνικῶς, καὶ ἐτύπτευ δωρικῶς.

Παρακείμενος,

Τέτυπα, *à præterito actiuo fit, præposita figuratiua litera, quæ græce* χαρακτιριςικὸν τῆς συζυγίας *appellatur, ante* α *finalem loco eius consonantis, quæ fuerit ante* α *præteriti actiui: qua accepta, præteritum medium simile erit actiuo præterito in omnibus modis ac etiam participijs, ut* τέτυφα, τέτυπα. τέτυφε, τέτυπε. τετυφὼς, τετυπώς. *Quomodo autem accipit figuratiuam literam coniugationis, aduerte: nam præsens aut in* ω *purum desinit, aut in* ω *non purum. Si in* ω *purum, siue diphthongus præcedat* ω, *siue uocalis, ea sola remanet ante* α *finalem in præterito medio, ut* ἀκούω, ἤκουκα, μέσος παρακ. ἤκουα. λύω, λέλυκα, μέ-

σος παρακ. λέλυκα. Attamen pauca inueniuntur in ω purum exeuntia, quæ medium præteritum habeant. Quæ uero ante ω habent aut αυ, aut ου omnino carent medio præterito, præter ἀκούω. Si uero in ω non purum deſinat uerbum, aut ſimplex conſonans præcedit ω aut duplex. Si ſimplex, ea aſſumitur ante α, ut λείβω, λέλειφα, μέσος λέλοιφα. πείθω, πέπεικα, μέσος πέποιθα. Si duplex, aut actu, aut poteſtate. Si actu, aut in diuerſis ſyllabis κατὰ διάστασιν, & tunc ſequitur ſupradictam regulam, quia medium præteritum eam aſſumit conſonantem, quæ ω finali in præſenti iuncta eſt, ut ῥέγκω, μέσος παρακ. ἔῤῥοκα. At ſi σσ, geminatum fuerit ante ω ſiue ττ, tunc futurum aut in ξω deſinit, et tunc medium præteritum γ ſibi adſciſcit, ut πλήσσω, ſiue πλήττω, πέπληγα: aut in σω, & tunc medium præteritum δ ſibi uendicat, ut ἐρέσσω, μέλλων ἐρέσω, ἤρεκα, μέσος ἤρεδα, ſi in uſu habeatur. Etiam ſi poteſtate duplex conſonans præceſſerit ω ut eſt ζ: illud idem intelligendum, quia ſi futurum in ξω deſiuerit, medium præteritum γ ſibi uendicat, ut κράζω, κράξω, κέκραγα: ſi σ, δ, ut φράζω, φράσω, πέφραδα. At ſi duæ diuerſæ fuerint conſonantes, hoc eſt, πτ, κτ, & μν, medium præteritum priorem aſſumit, cum ſit proprium coniugationis χαρακτηριστικὸν, ut τύπτω, μέσος παρακείμενος τέτυπα. τίκτω, τέτοκα. τέμνω, τέτομα. nam τ & ν cum per παρέμπτωσιν extrinſecus accerſita ſint, χαρακτηριστικὰ coniugationis eſſe non poſſunt. Quædam tamen inueniuntur, quæ partim β habent ante ω, partim uero φ, ut βλάβω, κρύβω, καλύβω, &

σκάφω, quæ cum & ipſa τ, aliunde ſibi adſciſcant, opus eſt ut β, quæ media eſt, & φ, aſpirata, in legitimam, ac ſibi correſpondentem tenuem uertant, π, ſcilicet, ut tenuis tenuem (ſecundum regulæ præceptionem) antecedat, hoc eſt, πτ, ſicut κτ, quandoquidem neque β, neque φ, ulla ratione τ, præcedere poteſt, ob incongruam conſonantium ſtructuram. Iccirco βλάπτω dicendum erit, non autem βλάβτω. ſic κρύπτω, καλύπτω, σκάπτω, non autem κρύβτω, καλύπτω, σκάφτω. Attamen præterita media ſuorum perfectorum propriam ſeruant figuratiuam, ut βέβλαβα, κέκρυβα, κεκάλυβα, ἔσκαφα. Et quoniam à ſingulis huiuſmodi uerborum ſingula deriuantur nomina uerbalia, hoc eſt, βλάβη, ἀπὸ τοῦ θλάβω. & κρύβη, ἀπὸ τοῦ κρύβω. & καλύβη, ἀπὸ τοῦ καλύβω. & σκαφὴ, ἀπὸ τοῦ σκάφω. &c. orta eſt illa communis regula quæ dicit, ὅτε ὁ ἐνεσὼς διὰ δύο συμφώνων ἐκφέρεται, τότε ὁ μέσος παρακείμενος φυλάττει τὸ σύμφωνον τοῦ ῥηματικοῦ, ὅπερ ἀπὸ τοῦ ἐνεςῶτος παράγεται. quæ quidem nomina prius nobis diſcenda erunt, quàm uerba ipſa à quibus deducuntur, &c. Sic & θάπτω dixerimus ἐκ τοῦ θάφω, ſiue τάφω, nec non & βάπτω, ἐκ τοῦ βάφω fieri, mutata ubique aſpirata in τ, tenuem, ut ſupra. Iccirco τέταφα, & βέβαφα media præterita dicerem, ſi in uſu haberentur. Vnde ἀόριςος β', ἔταφον, & ἔβαφον. paſſiuus uero ἐτάφην & ἐβάφην. καὶ τὰ ὑποτακτικὰ ἐὰν ταφῶ, ταφῇς, ταφῇ. & βαφῶ, βαφῇς, βαφῇ. Vnde Phalaris epiſtola ad Imeræos λογίσασθε δὲ ὡς ὁπούποτε ἂν ταφῇ ςησίχορος ἱμεραῖος ἐςὶ. & quod citaſſe non pigeat apud noſtros

Psalmo 47. ὅπως ἂν βαφῇ ὁ πούς σου ἐν αἵματι *hoc est, ut intingatur pes tuus in sanguine.* Nec ignoro Etymologum *auctorem aliam horum uerborum à remotis accersitam tradere originem,* μίμνω *tamen* ἐκ τοῦ μένω, τροπῇ τοῦ ε, εἰς ι, ὡς ἔχω, ἴσχω ν, *habet* τὸ χαρακτηριστικὸν, *unde præteritum medium* μέμονα: μ, *enim addititia est, tametsi priorem in syllaba locum occupet, ut congrua copulandi literas ratio seruaretur, quia* μ, *præcedere literam* ν, *potest, ut* μνῆμα, *subsequi non potest.* Eodem *pacto in uerbo* πίπτω, *quod à* πέτω *fit; sicut à* τέκω, τίκτω, τροπῇ τοῦ ε εἰς ι, π, *consonans primum syllabæ locum possidet, licet extrinsecus adducatur, quia* τ *literæ (quanquam & ipsa tenuis sit) subijci non patitur: & sic in alijs huiusmodi, si qua inueniatur.* In *quibus considerandum est, quæ nam sit propria consonans uerbi primitiui, & quæ extrinsecus sumpta, ut* ἔπω. ἴσπω, & τέκω, τίκτω. *sed de hoc satis.* *Est etiam parium syllabarum medium præteritũ cum actiuo in uerbis grauitonis, ut* τέτυφα, τέτυπα. In *circunflexis uero una minuitur syllaba, ut* δεδούπηκα, δέδουπα. Penultimam *quoque habet eandem cum actiuo, ut* τέτυφα, τέτυπα. Sed *quoniam & hæc & reliqua omnia quæ ad uerbi medij formationem inflexionemq; pertinent, hoc in loco sequi debebant, satis superq; (ut puto) libro* III. *complexus sum, nihil aliud addendum aut repetendum putaui.* Igitur *ad grauitonorum uerborum exempla transitum faciens, ad singulas coniugationes pertinentia scribere decreui, quorum quidem* λείβω *per omnes modos, numerosq;, ac*

personas,

numerosq́; , ac personas , secundum rationem uariorum idiomatum primi exempli locum sibi uendicabit.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΤΩΝ

βαρυτόνων ῥημάτων.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς,

A Εἴβω, λείβεις, λείβει. καὶ δωρικῶς λεῖβες, λεῖβε. καὶ αἰολικῶς λείβης, λείβη. Δυϊκά. λείβετον, λείβετον. Πληθ. λείβομεν, λείβετε, λείβουσι. καὶ δωρικῶς, λείβομες, λείβετε, λείβοντι.

Παρατατικὸς,

Ελειβον, ἔλειβες, ἔλειβε. καὶ ἰωνικῶς λείβεσκε. Δυϊκά. ἐλείβετον, ἐλειβέτην. Πληθ. ἐλείβομεν, καὶ δωρικῶς ἐλείβομες, ἐλείβετε, ἔλειβον, καὶ βοιωτικῶς ἐλείβοσαν.

Παρακείμενος,

Λέλειφα, λέλειφας, λέλειφε. Δυϊκά. λελείφατον, λελείφατον. Πληθυωτικά. λελείφαμεν, λελείφατε, λελείφασι. καὶ δωρικῶς λελείφαμες, λελείφατε, λελείφαντι. καὶ ἀττικῶς εἴλειφα, εἴλειφας, εἴλειφε, &c.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ελελείφειν, ἐλελείφεις, ἐλελείφει κοινῶς. καὶ ἐλελείφεα, ἐλελείφεις, ἐλελείφεε ἰωνικῶς. καὶ ἐλελείφη, ἐλελείφεις, ἐλελείφη διὰ τοῦ η, *in prima & tertia persona* ἀττικῶς καὶ δωρικῶς. Δυϊκά. ἐλελείφειτον, ἐλελειφείτην. Πληθ. ἐλελείφειμεν, καὶ δωρικῶς ἐλελείφειμες, ἐλελείφειτε, ἐλελείφεισαν. καὶ ἀττικῶς εἰλείφειν, εἰλείφεις, εἰλείφει.

Αόριςος πρῶτος,

Ελειψα, ἔλειψας, ἔλειψε. καὶ ἰωνικῶς λείψασκε. Δυϊκά. ἐλείψατον, ἐλειψάτην. Πληθυν. ἐλείψαμεν, καὶ

δωρικῶς

δωρικῶς ἐλείψαμες, ἐλείψατε, ἔλειψαν.

Αόριςος δεύτερος,

Ελιβον, ἔλιβες, ἔλιβε. καὶ ἰωνικῶς λίβεσκε. Δυϊκά. ἐλίβετον, ἐλιβέτην. Πληθυντικά. ἐλίβομεν, καὶ δωρικῶς ἐλίβομες, ἐλίβετε, ἔλιβον, καὶ βοιωτικῶς ἐλίβοσαν.

Μέλλων πρῶτος,

Λείψω, λείψεις, λείψει. καὶ αἰολικῶς λείψω, λείψης, λείψη. Δυϊκά. λείψετον, λείψετον. Πληθ. λείψομεν, λείψετε, λείψουσι. καὶ δωρικῶς λειψῶ, λειψεῖς, λειψεῖ. Δυϊκά, λειψεῖτον, λειψεῖτον. Πληθ. λειψοῦμες, λειψεῖτε, λειψοῦντι.

Μέλλων δεύτερος.

Λιβῶ, λιβεῖς, λιβεῖ. Δυϊκά. λιβεῖτον, λιβεῖτον. Πληθυντικά. λιβοῦμεν, καὶ δωρικῶς λιβοῦμες, λιβεῖτε, λιβοῦσι, καὶ δωρικῶς λιβοῦντι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

Λεῖβε, λειβέτω. Δυϊκά. λείβετον, λειβέτων. Πληθ. λείβετε, λειβέτωσαν, καὶ ἀττικῶς λειβόντων.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Λέλειφε, λελειφέτω. Δυϊκά. λελείφετον, λελειφέτων. Πληθυντικά. λελείφετε, λελειφέτωσαν. καὶ ἀττικῶς εἴλειφε, εἰλειφέτω. καὶ τὰ λοιπά.

Αόριςος πρῶτος,

Λεῖψον, λειψάτω. Δυϊκά. λείψατον, λειψάτων. Πληθ. λείψατε, λειψάτωσαν, καὶ ἀττικῶς λειψάντων.

Αόριςος δεύτερος,

Λίβε, λιβέτω. Δυϊκά. λίβετον, λιβέτων. Πληθ. λίβετε, λιβέτωσαν, καὶ ἀττικῶς λιβόντων.

Ευκτικὰ

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

Λείβοιμι, λείβοις, λείβοι. Δυϊκά. λείβοιτον, λειβοίτην. Πλη. λείβοιμεν, καὶ δωρικῶς λείβοιμες, λείβοιτε, λείβοιεν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Λελείφοιμι, λελείφοις, λελείφοι. Δυϊκά. λελείφοιτον, λελειφοίτην. Πληθ. λελείφοιμεν, καὶ δωρικῶς λελείφοιμες, λελείφοιτε, λελείφοιεν. καὶ ἀτ7ικῶς εἰλείφοιμι, εἰλείφοις, εἰλείφοι.

Αόριςος πρῶτος,

Λείψαιμι, λείψαις, λείψαι. Δυϊκά. λείψαιτον, λειψαίτην. Πληθ. λείψαιμεν, καὶ δωρικῶς λείψαιμες, λείψαιτε, λείψαιεν. αἰολικῶς καὶ ἀτ7ικῶς λείψεια, λείψειας, λείψειε. Δυϊκά. λειψείατον, λειψειάτην. Πληθ. λειψείαμεν, λειψείατε, λείψειαν.

Αόριςος δεύτερος,

Λίβοιμι, λίβοις, λίβοι. Δυϊκά. λίβοιτον, λιβοίτην. Πληθ. λίβοιμεν, καὶ δωρικῶς λίβοιμες, λίβοιτε, λίβοιεν.

Μέλλων πρῶτος,

Λείψοιμι, λείψοις, λείψοι. Δυϊκά. λείψοιτον, λειψοίτην. Πληθ. λείψοιμεν, καὶ δωρικῶς λείψοιμες, λείψοιτε, λείψοιεν.

Μέλλων δεύτερος,

Λιβοῖμι, λιβοῖς, λιβοῖ. Δυϊκά. λιβοῖτον, λιβοίτην. Πληθ. λιβοῖμεν, καὶ δωρικῶς λιβοῖμες, λιβοῖτε, λιβοῖεν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

Εὰν λείβω, λείβῃς, λείβῃ. Δυϊκά. ἐὰν λείβητον, λείβητον. Πληθυντικά. ἐὰν λείβωμεν, καὶ δωρικῶς λείβωμες, λείβητε, λείβωσι.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ἐὰν λελείφω, λελείφῃς, λελείφῃ. Δυϊκά. ἐὰν λελείφητον, λελείφητον. Πληθ. ἐὰν λελείφωμεν, καὶ δωρικῶς λελείφωμες, λελείφητε, λελείφωσι. καὶ ἀττικῶς, ἐὰν εἰλείφω, εἰλείφῃς, εἰλείφῃ.

Ἀόριστος πρῶτος,

Ἐὰν λείψω, λείψῃς, λείψῃ, Δυϊκά. ἐὰν λείψητον, λείψητον. Πληθ. ἐὰν λείψωμεν, καὶ δωρικῶς λείψωμες, λείψητε, λείψωσι.

Ἀόριστος δεύτερος,

Ἐὰν λίβω, λίβῃς, λίβῃ. Δυϊκά. ἐὰν λίβητον, λίβητον. Πληθυντικά. ἐὰν λίβωμεν, καὶ δωρικῶς λίβωμες, λίβητε, λίβωσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατ.

Λείβειν κοινῶς, καὶ λεῖβεν δωρικῶς, καὶ λείβην αἰολικῶς καὶ δωρικῶς, καὶ λειβέμεναι ἀττικῶς καὶ δωρικῶς, καὶ λειβέμεν ἰωνικῶς.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Λελειφέναι, καὶ ἀττικῶς εἰλειφέναι καὶ λελειφέναι ἀττικῶς καὶ δωρικῶς. καὶ λελειφέμεν ἰωνικῶς.

Ἀόριστος πρῶτος,

Λεῖψαι κοινῶς, καὶ λειψέμεναι ἀττικως καὶ δωρικῶς, καὶ λειψέμεν ἰωνικῶς.

Ἀόριστος δεύτερος,

Λιβεῖς κοινῶς, καὶ λιβὲν δωρικῶς. καὶ λιβέμεναι ἀττικῶς καὶ δωρικῶς, καὶ λιβέμεν καὶ λιβέειν ἰωνικῶς.

Μέλλων πρῶτος,

Λείψειν, *sicut & præsens*.

Μέλλων

Μέλλων δεύτερος,

Λιβεῖν, *quemadmodum & secundus aoristus.*

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεςὼς,

Εἴβομαι, λείβῃ κοινῶς, καὶ λείβει ἀττικῶς, καὶ λείβεαι ἰωνικῶς, λείβεται. Δυϊκά. λειβόμεθον, λείβεσθον, λείβεσθον. Πληθ. λειβόμεθα κοινῶς καὶ λειβόμεσθα δωρικῶς καὶ ἰωνικῶς, λείβεσθε, λείβονται.

A

Παρατατικὸς,

Ἐλειβόμην, ἐλείβου κοινῶς, καὶ ἐλείβεο ἰωνικῶς, καὶ ἐλείβευ δωρικῶς, ἐλείβετο. Δυϊκά. ἐλειβόμεθον, ἐλείβεσθον, ἐλειβέσθην. Πληθ. ἐλειβόμεθα κοινῶς, καὶ ἐλειβόμεσθα δωρικῶς καὶ ἰωνικῶς, ἐλείβεσθε, ἐλείβοντο.

Παρακείμενος,

Λέλειμμαι, λέλειψαι, λέλειπται. Δυϊκά. λελείμμεθον, λέλειφθον. λέλειφθον. Πληθ. λελείμμεθα κοινῶς, καὶ λελείμμεσθα δωρικῶς καὶ ἰωνικῶς, λέλειφθε, λελειμμένοι εἰσὶν. καὶ ἰωνικῶς, λελίφαται. ἀττικῶς uero εἴλειμμαι, εἴλειψαι, εἴλειπται, καὶ τὰ λοιπά.

Ὑπερσυντελικὸς,

Ἐλελείμμην, ἐλέλειψο, ἐλέλειπτο. Δυϊκά. ἐλελείμμεθον, ἐλέλειφθον, ἐλελείφθην. Πληθ. ἐλελείμμεθα κοινῶς, καὶ ἐλελείμμεσθα δωρικῶς καὶ ἰωνικῶς, ἐλέλειφθε, ἐλελειμμένοι ἦσαν. καὶ ἰωνικῶς ἐλελίφατο. ἀττικῶς uero εἰλείμμην, εἴλειψο, εἴλειπτο.

Ἀόριστος πρῶτος,

Ἐλείφθην, ἐλείφθης, ἐλείφθη. Δυϊκά. ἐλείφθητον, ἐλειφθήτην. Πληθ. ἐλείφθημεν, καὶ δωρικῶς ἐλείφθημες, ἐλείφθητε, ἐλείφθησαν, καὶ βοιωτικῶς ἔλειφθεν.

Ἀόριστος δεύτερος.

Ἐλίβην, ἐλίβης, ἐλίβη. Δυϊκά. ἐλίβητον, ἐλιβήτην. Πληθ. ἐλίβημεν, καὶ δωρικῶς ἐλίβημες, ἐλίβητε, ἐλίβησαν, καὶ βοιωτικῶς ἔλιβεν.

Μέλλων πρῶτος.

Λειφθήσομαι, λειφθήσῃ κοινῶς, καὶ λειφθήσει ἀττικῶς, καὶ λειφθήσεαι ἰωνικῶς, λειφθήσεται. Δυϊκά. λειφθησόμεθον, λειφθήσεσθον, λειφθήσεσθον. Πληθυντικά. λειφθησόμεθα, καὶ δωρικῶς λειφθησόμεσθα, λειφθήσεσθε, λειφθήσονται.

Μέλλων δεύτερος.

Λιβήσομαι, λιβήσῃ κοινῶς, καὶ λιβήσει ἀττικῶς, καὶ λιβήσεαι ἰωνικῶς, λιβήσεται. Δυϊκά. λιβησόμεθον, λιβήσεσθον, λιβήσεσθον. Πληθ. λιβησόμεθα, καὶ δωρικῶς λιβησόμεσθα, λιβήσεσθε, λιβήσονται.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

Λελείψομαι, λελείψῃ κοινῶς, καὶ λελείψει ἀττικῶς, καὶ λελείψεαι ἰωνικῶς, λελείψεται. Δυϊ. λελειψόμεθον, λελείψεσθον, λελείψεσθον. Πληθυντικά. λελειψόμεθα, καὶ δωρικῶς λελειψόμεσθα, λελείψεσθε, λελείψονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Λείβου κοινῶς, καὶ λείβεο ἰωνικῶς, καὶ λείβευ δωρικῶς, λειβέσθω. Δυϊκά. λείβεσθον, λειβέσθων. Πληθ. λείβεσθε, λειβέσθωσαν, καὶ ἀττικῶς λειβέσθων.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Λέλειψο, λελείφθω. Δυϊκά. λέλειφθον, λελείφθων. Πληθυντικά. λέλειφθε, λελείφθωσαν. καὶ ἀττικῶς εἴλειψο, εἰλείφθω.

Αόριστος πρῶτος.

Λείφθητι, λειφθήτω. Δυϊκά. λείφθητον, λειφθήτων. Πληθυν. λείφθητε, λειφθήτωσαν.

Αόριστος δεύτερος.

Λίβητι, λιβήτω. Δυϊκά. λίβητον, λιβήτων. Πληθυν. λίβητε, λιβήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Λειβοίμην, λείβοιο, λείβοιτο. Δυϊκά. λειβοίμεθον, λείβοισθον, λειβοίσθην. Πληθυν. λειβοίμεθα, καὶ δωρικῶς λειβοίμεσθα, λείβοισθε, λείβοντο, καὶ ποιητικῶς λειβοίατο.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Λελειμμένος εἴην, εἴης, εἴη. Δυϊκά. λελειμμένω εἴητον, εἰήτην. Πλη. λελειμμένοι εἴημεν, εἴητε, εἴησαν. καὶ ἀττικῶς ἐιλειμμένος εἴην, εἴης, εἴη, καὶ τὰ λοιπά.

Αόριστος πρῶτος.

Λειφθείην, λειφθείης, λειφθείη. Δυϊκά. λειφθείητον, λειφθειήτην. Πληθυν. λειφθείημεν, καὶ δωρικῶς λειφθείημες, λειφθείητε, λειφθείησαν, καὶ συγκοπῇ λειφθεῖμεν, λειφθεῖτε, λειφθεῖεν.

Αόριστος δεύτερος.

Λιβείην, λιβείης, λιβείη. Δυϊκά. λιβείητον, λιβειήτην. Πληθυν. λιβείημεν, καὶ δωρικῶς λιβείημες, λιβείητε, λιβείησαν, καὶ συγκοπῇ λιβεῖμεν, λιβεῖτε, λιβεῖεν.

Μέλλων πρῶτος.

Λειφθησοίμην, λειφθήσοιο, λειφθήσοιτο. Δυϊκά. λειφθησοίμεθον, λειφθήσοισθον, λειφθησοίσθην. Πληθυν. λειφθησοίμεθα, καὶ δωρικῶς λειφθησοίμεσθα, λειφθήσοισθε, λειφθήσοιντο, καὶ ποιητικῶς λειφθησοίατο.

Μέλλων

Μέλλων δεύτερος.

Λιβησοίμην, λιβήσοιο, λιβήσοιτο. Δυϊκά. λιβησοίμεθον, λιβήσοιθον, λιβησοίθην. Πληθυ. λιβησοίμεθα, καὶ δωρικῶς λιβησοίμεσθα, λιβήσοισθε, λιβήσοιντο, καὶ ποιητικῶς λιβησοίατο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

Εὰν λείβωμαι, λείβῃ κοινῶς, καὶ λείβηαι ἰωνικῶς, λείβητε. Δυϊκά. ἐὰν λειβώμεθον, λείβησθον, λείβησθον. Πληθ. ἐὰν λειβώμεθα, καὶ δωρικῶς λειβώμεσθα, λείβησθε, λείβωνται.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Λελειμμένος ἐὰν ὦ, ᾗς, ᾖ. Δυϊκά. λελειμμένω ἐὰν ἦτον, ἦτον. Πληθ. λελειμμένοι ἐὰν ὦμεν, ἦτε, ὦσι. καὶ ἀττικῶς εἱλειμμένος ἐὰν ὦ, ᾗς, ᾖ, καὶ τὰ λοιπά.

Αόριςος πρῶτος.

Εὰν λειφθῶ, λειφθῇς, λειφθῇ. Δυϊκά. ἐὰν λειφθῆτον, λειφθῆτον. Πληθ. ἐὰν λειφθῶμεν, καὶ δωρικῶς λειφθῶμες, λειφθῆτε, λειφθῶσι.

Αόριςος δεύτερος.

Εὰν λιβῶ, λιβῇς, λιβῇ. Δυϊκά. ἐὰν λιβῆτον, λιβῆτον. Πληθυ. ἐὰν λιβῶμεν, καὶ δωρικῶς λιβῶμες, λιβῆτε, λιβῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ. λείβεσθαι.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικὸς λελεῖφθαι, καὶ ἀττικῶς εἱλεῖφθαι.

Αόριςος πρῶτος.

Λειφθῆναι κοινῶς, καὶ λειφθήμεναι ἀττικῶς καὶ

 δωρικῶς,

δωρικῶς, καὶ λειφθῆμεν ἰωνικῶς.

Ἀόριστος δεύτερος.

Λιβῆναι κοινῶς, καὶ λιβήμεναι ἀττικῶς καὶ δωρικῶς, καὶ λιβῆμεν ἰωνικῶς.

Μέλλων πρῶτος.

Λειφθήσεσθαι. μέλλων β΄. λιβήσεσθαι. μετ᾽ ὀλίγον μέλλων, λελείψεσθαι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστώς.

Λ Εἴβομαι, λείβῃ κοινῶς, καὶ λείβει ἀττικῶς, καὶ λείβεαι ἰωνικῶς, λείβεται, καὶ τὰ λοιπὰ ad *paßiuorum similitudinem.*

Παρατατικός.

Ἐλειβόμην, ἐλείβου κοινῶς, καὶ ἐλείβεο ἰωνικῶς, καὶ ἐλείβευ δωρικῶς, ἐλείβετο &c.

Παρακείμενος.

Λέλοιβα, λέλοιβας, λέλοιβε. Δυϊκά. λελοίβατον, λελοίβατον. Πληθ. λελοίβαμεν, καὶ δωρικῶς λελοίβαμες, λελοίβατε, λελοίβασι. καὶ ἀττικῶς εἴλοιβα, εἴλοιβας, εἴλοιβε &c.

Ὑπερσυντελικός.

Ἐλελοίβειν, ἐλελοίβεις, ἐλελοίβει κοινῶς. καὶ ἐλελοίβεα, ἐλελοίβεις, ἐλελοίβεε ἰωνικῶς. καὶ ἐλελοίβην, ἐλελοίβεις, ἐλελοίβη ἀττικῶς καὶ δωρικῶς. Δυϊκά. ἐλελοίβειτον, ἐλελοιβείτην. Πληθυν. ἐλελοίβειμεν, καὶ δωρικῶς ἐλελοίβειμες, ἐλελοίβειτε, ἐλελοίβεισαν. καὶ ἀττικῶς εἰλοίβειν, εἰλοίβεις, εἰλοίβει &c.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἐλειψάμην, ἐλείψω κοινῶς, καὶ ἐλείψαο ἰωνικῶς, ἐλείψατο.

λείψατο. Δυϊκά. ἐλειψάμεθον, ἐλείψασθον, ἐλειψάσθην. Πληθυ. ἐλειψάμεθα, καὶ δωρικῶς ἐλειψάμεσθα, ἐλείψασθε, ἐλείψαντο.

Ἀόριστος δεύτερος.

Ελιβόμην, ἐλίβου κοινῶς, καὶ ἐλίβεο ἰωνικῶς, καὶ ἐλίβευ δωρικῶς, ἐλίβετο. Δυϊκά. ἐλιβόμεθον, ἐλίβεσθον, ἐλιβέσθην. Πληθυ. ἐλιβόμεθα, καὶ δωρικῶς ἐλιβόμεσθα, ἐλίβεσθε, ἐλίβοντο.

Μέλλων πρῶτος.

Λείψομαι, λείψῃ κοινῶς, καὶ λείψει ἀττικῶς, καὶ λείψεαι ἰωνικῶς, λείψεται.

Μέλλων δεύτερος.

Λιβοῦμαι, λιβῇ κοινῶς, καὶ λιβεῖ ἀττικῶς, καὶ λιβεῖαι ἰωνικῶς, λιβεῖται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Λείβου κοινῶς, καὶ λείβεο ἰωνικῶς, καὶ λείβευ δωρικῶς, λειβέσθω. Δυϊκά. λείβεσθον, λειβέσθων. Πληθυ. λείβεσθε, λειβέσθωσαν, καὶ λειβέσθων ἀττικῶς.

Παρακ. καὶ ὑπερσυ.

Λέλοιβε, λελοιβέτω. Δυϊκά. λελοίβετον, λελοιβέτων. Πληθυ. λελοίβετε, λελοιβέτωσαν. καὶ ἀττικῶς εἴλοιβε, λοιβέτω &c.

Ἀόριστος πρῶτος.

Λεῖψαι, λειψάσθω. Δυϊκά. λείψασθον, λειψάσθων. Πληθυντικά. λείψασθε, λειψάσθωσαν, καὶ ἀττικῶς λειψάσθων.

Ἀόριστος δεύτερος.

Λιβοῦ, λιβέσθω. Δυϊκά. λίβεσθον, λιβέσθων. Πληθ.

λίβεσθε, λιβέσθωσαν, καὶ ἀττικῶς λιβέσθων.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςῶς καὶ παρατ.

Λειβοίμην, λείβοιο, λείβοιτο. Δυϊκά. λειβοίμεθον, λείβοισθον, λειβοίσθην. Πληθ. λειβοίμεσθα, καὶ δωρικῶς λειβοίμεσθα, λείβοισθε, λείβοιντο, καὶ ποιητικῶς λειβοίατο.

Παρακ. καὶ ὑπερσυ.

Λελοίβοιμι, λελοίβοις, λελοίβοι. Δυϊκά. λελοίβοιτον, λελοιβοίτην. Πληθυ. λελοίβοιμεν, καὶ δωρικῶς λελοίβοιμες, λελοίβοιτε, λελοίβοιεν. καὶ ἀττικῶς ἐιλοίβοιμι, ἐιλοίβοις, ἐιλοίβοι &c.

Αόριςος πρῶτος.

Λειψαίμην, λείψαιο, λείψαιτο. Δυϊκά. λειψαίμεθον, λείψαισθον, λειψαίσθην. Πληθυ. λειψαίμεθα, καὶ δωρικῶς λειψαίμεσθα, λείψαισθε, λείψαιντο, καὶ ποιητικῶς λειψαίατο.

Αόριςος δεύτερος.

Λιβοίμην, λίβοιο, λίβοιτο. Δυϊκά. λιβοίμεθον, λίβοισθον, λιβοίσθην. Πληθ. λιβοίμεσθα, καὶ δωρικῶς λιβοίμεσθα, λίβοισθε, λίβοιντο, καὶ ποιητικῶς λιβοίατο.

Μέλλων πρῶτος.

Λειψοίμην, λείψοιο, λείψοιτο. Δυϊκά. λειψοίμεθον, λείψοισθον, λειψοίσθην. Πληθυ. λειψοίμεσθα, καὶ δωρικῶς λιψοίμεσθα, λείψοισθε, λείψοιντο, καὶ ποιητικῶς λειψοίατο.

Μέλλων δεύτερος.

Λιβοίμην, λιβοῖο, λιβοῖτο. Δυϊκά. λιβοίμεθον, λιβοῖσθον, λιβοίσθην. Πληθ. λιβοίμεθα, καὶ δωρικῶς λιβοίμεσθα, λιβοῖσθε, λιβοῖντο, καὶ ποιητικῶς λιβοίατο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Εὰν λοίβωμαι, λείβῃ κοινῶς, καὶ λείβηαι ἰωνικῶς, λείβηται, καὶ τὰ λοιπά.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Εὰν λελοίβω, λελοίβῃς, λελοίβῃ. Δυϊκά. ἐὰν λελοίβητον, λελοίβητον. Πλήθ. ἐὰν λελοίβωμεν, καὶ δωρικῶς λελοίβωμες, λελοίβητε, λελοίβωσι. καὶ ἀττικῶς ἐὰν ειλοίβω, ειλοίβῃς, ειλοίβῃ &c.

Αόριστος πρῶτος.

Εὰν λείψωμαι, λείψῃ κοινῶς, καὶ λείψηαι ἰωνικῶς, λείψηται. Δυϊκά. ἐὰν λειψώμεθον, λείψησθον, λείψησθον. Πληθυν. ἐὰν λειψώμεθα, καὶ δωρικῶς ἐὰν λειψώμεσθα, λείψησθε, λείψωνται.

Αόριστος δεύτερος.

Εὰν λίβωμαι, λίβῃ κοινῶς, καὶ λίβηαι ἰωνικῶς, λίβηται. Δυϊκά. ἐὰν λιβώμεθον, λίβησθον, λίβησθον. Πληθ. ἐὰν λιβώμεσθα, καὶ δωρικῶς λιβώμεσθα, λίβησθε, λίβωνται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Λείβεσθαι. Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικὸς λελοιβέναι κοινῶς, καὶ ειλοιβέναι ἀττικῶς, καὶ λελοιβέμεναι δωρικῶς καὶ ἀττικῶς, καὶ λελοιβέμεν ἰωνικῶς.

Αόριστος α΄.	λείψασθαι.
Αόριστος β΄.	λιβέσθαι.
Μέλλων α΄.	λείψεσθαι.
Μέλλων β΄.	λιβεῖσθαι.

Exempla aliorum uerborum grauitonorum per tria genera distincta, actiuum scilicet, passiuum,

Exempla grauitonorum
& medium, in modo indicatiuo tantum.

ΠΡΩΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

	Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Ενεστῶς	Τρέπω,	τρέπομαι,	τρέπομαι.
παρατ.	ἔτρεπον,	ἐτρεπόμην,	ἐτρεπόμην.
παρακ.	τέτρεφα,	τέτραμμαι,	τέτροπα.
ἀττικῶς	τέτροφα,		
ὑπερσ.	ἐτετρέφειν,	ἐτετράμμην,	ἐτετρόπειν.
ἀττικῶς	ἐτετρόφειν.		
ἀόρ.ά.	ἔτρεψα,	ἐτρέφθην,	ἐτρεψάμην.
ἀόρ.β′	ἔτραπον,	ἐτράπην,	ἐτραπόμην.
μέλ.ά.	τρέψω,	τρεφθήσομαι,	τρέψομαι.
τραπῶ,	τραπήσομαι, τραποῦμαι.		μέλλων β′.
	τετράψομαι.		μετ᾽ ὀλ. μέλ.

Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.	
Γράφω,	γράφομαι,	γράφομαι.	Ενεστῶς.
ἔγραφον,	ἐγραφόμην,	ἐγραφόμην.	παρατ.
γέγραφα,	γέγραμμαι,	γέγραφα.	παρακ.
ἐγεγράφειν,	ἐγεγράμμην,	ἐγεγράφειν.	ὑπερσυν.
ἔγραψα,	ἐγράφθην,	ἐγραψάμην.	ἀόριστος ά.
ἔγραφον,	ἐγράφην,	ἐγραφόμην.	ἀόριστος β′.
γράψω,	γραφθήσομαι,	γράψομαι.	μέλλων ά.
γραφῶ,	γραφήσομαι, γραφοῦμαι.		μέλλων β′.
	γεγράψομαι.		μετ᾽ ὀλ. μέλ.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΙΑ.

Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.	
Λέγω,	λέγομαι,	λέγομαι.	Ενεστῶς.
ἔλεγον,	ἐλεγόμην,	ἐλεγόμην.	παρατ.
λέλεχα,	λέλεγμαι,	λέλογα.	παρακ.

λέλοχα.

λέλοχα.			ἁπλικῶς.
ἐλελέχειν,	ἐλελέγμην,	ἐλελόγειν.	ὑπερσυν.
ἐλελόχειν.			ἁπλικῶς.
ἔλεξα,	ἐλέχθην,	ἐλεξάμην.	ἀόριστος ά.
ἔλεγον,	ἐλέγην,	ἐλεγόμην.	ἀόριστος β΄.
λέξω,	λεχθήσομαι,	λέξομαι.	μέλλων ά.
λεγῶ,	λεγήσομαι,	λεγοῦμαι.	μέλλων β΄.
	λελέξομαι.		μετ᾽ ὀλ. μέλ.

Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.	
Δήκω,	δήκομαι,	δήκομαι.	Ενεστὼς.
ἔδηκον,	ἐδηκόμην,	ἐδηκόμην.	παρατ.
δέδηκα,	δέδηγμαι,	δέδηκα.	παρακ.
ἐδεδήχειν,	ἐδεδήγμην,	ἐδεδήκειν.	ὑπερσυν.
ἀόριστος ά.	ἔδηξα,	ἐδήχθην,	ἐδηξάμην.
ἀόριστος β΄.	ἔδακον,	ἐδάκην,	ἐδακόμην.
μέλλων ά.	δήξω,	δηχθήσομαι,	δήξομαι.
μέλλων β΄.	δακῶ,	δακήσομαι,	δακοῦμαι.
μετ᾽ ὀλ. μέλ.		δεδήξομαι.	

	Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Ενεστῶς.	Τρύχω,	τρύχομαι,	τρύχομαι.
παρατ.	ἔτρυχον,	ἐτρυχόμην,	ἐτρυχόμην.
παρακ.	τέτρυχα,	τέτρυγμαι,	τέτρυχα.
ὑπερσυν.	ἐτετρύχειν,	ἐτετρύγμην,	ἐτετρύχειν.
ἀόριστος ά.	ἔτρυξα,	ἐτρύχθην,	ἐτρυξάμην.
ἀόριστος β΄.	ἔτρυχον,	ἐτρύχην,	ἐτρυχόμην.
μέλλων ά.	τρύξω,	τρυχθήσομαι,	τρύξομαι.
μέλλων β΄.	τρυχῶ,	τρυχήσομαι,	τρυχοῦμαι.
μετ᾽ ὀλ. μέλ.		τετρύξομαι.	

Exempla grauitonorum

ΤΡΙΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

	Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Ἐνεστὼς.	Ἄδω,	ἄδομαι,	ἄδομαι.
παρατ.	ἦδον,	ἠδόμην,	ἠδόμην.
παρακ.	ἦκα,	ἧσμαι,	ἦδα.
ὑπερσυν.	ἤκειν,	ἤσμην,	ἤδειν.
ἀόριστος ά.	ἦσα,	ἤσθην,	ἠσάμην.
ἀόριστος β΄.	ἦδον,	ἤδην,	ἠδόμην.
μέλλων ά.	ἄσω,	ἀσθήσομαι,	ἄσομαι.
μέλλων β΄.	ἀδῶ,	ἀδήσομαι,	ἀδοῦμαι.
μετ᾽ ὀλ. μέλ.		ἤσομαι.	

	Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Ἐνεστὼς.	Πείθω,	πείθομαι,	πείθομαι.
παρατ.	ἔπειθον,	ἐπειθόμην,	ἐπειθόμην.
παρακ.	πέπεικα,	πέπεισμαι,	πέποιθα.
ἐπεπείκειν,	ἐπεπείσμην,	ἐπεποίθειν.	ὑπερσυν.
ἔπεισα,	ἐπείσθην,	ἐπεισάμην.	ἀόριστος ά.
ἔπιθον,	ἐπίθην,	ἐπιθόμην.	ἀόριστος β΄.
πείσω,	πεισθήσομαι,	πείσομαι.	μέλλων ά.
πιθῶ,	πιθήσομαι,	πειθοῦμαι,	μέλλων β΄.
	πεπείσομαι.		μετ᾽ ὀλ. μέλλ.

Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.	
Ἐλεύθω,	ἐλεύθομαι,	ἐλεύθομαι.	Ἐνεστὼς.
ἤλευθον,	ἠλευθόμην,	ἠλευθέμην.	παρατ.
ἤλευκα,	ἤλευσμαι,	ἤλευθα.	παρακ.
ἐλήλυκα,	ἐλήλυσμαι,	ἐλήλυθα.	ἀττικῶς.
ἠλεύκειν,	ἠλεύσμην,	ἠλεύθειν,	ὑπερσυν.
ἐληλύκειν,	ἐληλύσμην,	ἐληλύθειν.	ἀττικῶς.
ἤλευσα,	ἠλεύσθην,	ἠλευσάμην.	ἀόριστος ά.

ἤλυθον,

ἤλυθον,	ἠλύθην,	ἠλυθόμην.	ἀόριστος β΄.
ἦλθον,	.	ἠλθόμην.	συγκοπῇ
ἐλεύσω,	ἐλευθήσομαι,	ἐλεύσομαι.	μέλλων α΄.
ἐλυθῶ καὶ ἐλ-	ἐλυθήσομαι.	ἐλυθοῦμαι καὶ	μέλλων β΄.
	(θῶ, ἠλεύσομαι,	(ἐλθοῦμαι.	μετ᾽ ὀλ. μέλ.
	ἐληλύσομαι.		καὶ ἀττικῶς.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.	
Φράζω,	φράζομαι,	φράζομαι.	Ενεστὼς.
ἔφραζον,	ἐφραζόμην,	ἐφραζόμην.	παρατ.
πέφρακα,	πέφρασμαι,	πέφραδα.	παρακ.
ἐπεφράκειν,	ἐπεφράσμην,	ἐπεφράδειν.	ὑπερσυν.
ἔφρασα,	ἐφράσθην,	ἐφρασάμην.	ἀόριστος α΄.
ἔφραδον,	ἐφράδην,	ἐφραδόμην.	ἀόριστος β΄.
φράσω,	φρασθήσομαι,	φράσομαι.	μέλλων α΄.
μέλλων β΄.	φραδῶ,	φραδήσομαι,	φραδοῦμαι.
μετ᾽. ὀλ. μέλ.		πεφράσομαι.	

	Ενεργητικὰ.	Παθητικὰ,	Μέσα.
Ενεστὼς.	Ορύσσω,	ὀρύσσομαι,	ὀρύσσομαι.
παρατ.	ὤρυσσον,	ὠρυσσόμην,	ὠρυσσόμην.
παρακ.	ὤρυχα,	ὤρυγμαι,	ὤρυγα,
ἀττικῶς.	ὀρώρυχα,	ὀρώρυγμαι,	ὀρώρυγα.
ὑπερσυν.	ὠρύχειν,	ὠρύγμην,	ὠρύγην.
ἀττικῶς.	ὀρωρύχειν,	ὀρωρύγμην,	ὀρωρύγειν.
ἀόριστος α΄.	ὤρυξα,	ὠρύχθην,	ὠρυξάμην.
ἀόριστος β΄.	ὤρυγον,	ὠρύγην,	ὠρυγόμην.
μέλλων α΄.	ὀρύξω,	ὀρυχθήσομαι,	ὀρύξομαι.
μέλλων β΄.	ὀρυγῶ,	ὀρυγήσομαι,	ὀρυγοῦμαι.
μετ᾽ ὀλ. μέλ.		ὠρύξομαι,	

καὶ ἀπλικῶς. ὀρωρύξομαι.

ΠΕΜΠΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

	Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Ενεςῶς.	Ψάλλω,	ψάλλομαι,	ψάλλομαι.
παρατ.	ἔψαλλον,	ἐψαλλόμην,	ἐψαλλόμην.
παρακ.	ἔψαλκα,	ἔψαλμαι,	ἔψαλα.
ὑπερσυ.	ἐψάλκειν,	ἐψάλμην,	ἐψάλειν.
ἀόριςος ά.	ἔψηλα,	ἐψάλθην,	ἐψηλάμην.
ἀόριςος β'.	ἔψαλον,	ἐψάλην,	ἐψαλόμην.
μέλλων ά.	ψαλῶ,	ψαλθήσομαι,	ψαλοῦμαι.
μέλλων β'.	ψαλῶ,	ψαλήσομαι,	ψαλοῦμαι.
μετ' ὀλ. μέλ.		ἐψάλσομαι.	

	Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Ενεςῶς.	Στέλλω,	ςέλλομαι,	ςέλλομαι.
παρατ.	ἔςελλον,	ἐςελλόμην,	ἐςελλόμην.
παρακ.	ἔςαλκα,	ἔςαλμαι,	ἔςολα.
ἐςάλκειν,	ἐςάλμην,	ἐςόλειν.	ὑπερσυ.
ἔςειλα,	ἐςάλθην,	ἐςειλάμην.	ἀόριςος ά.
ἔςαλον,	ἐςάλην,	ἐςαλόμην.	ἀόριςος β'.
ςελῶ,	ςαλθήσομαι,	ςελοῦμαι.	μέλλων ά.
ςαλῶ,	ςαλήσομαι,	ςαλοῦμαι.	μέλλων β'.
	ἐςάλσομαι.		μετ' ὀλ. μέλλ.

Ενεργητικά.	Παθητικά.		Μέσα.
Κάμνω,	κάμνομαι,	κάμνομαι.	Ενεςὼς.
ἔκαμνον,	ἐκαμνόμην,	ἐκαμνόμην.	παρατ.
κεκάμηκα,	κεκάμημαι,	κέκαμα,	παρακ.
κέκμηκα,	κέκμημαι.		συγκοπή.
ἐκεκαμήκειν,	ἐκεκαμήμην,	ἐκεκάμην.	ὑπερσυ.
ἐκεκμήκειν,	ἐκεκμήμην.		συγκοπή.

ἔκημα,

ἔκημα,	ἐκαμήθην,	ἐκημάμην.	ἀόριστος ά.
ἐκμήθην.			συγκοπή.
ἔκαμον,	ἐκάμην,	ἐκαμόμην.	ἀόριστος β'.
καμῶ,	καμηθήσομαι,	καμοῦμαι.	μέλλων ά.
	κμηθήσομαι.		συγκοπή.
καμῶ,	καμήσομαι,	καμοῦμαι.	μέλλων β'.
	κεκαμήσομαι.		μετ' ὀλ. μέλλ.
	κεκμήσομαι.		συγκοπή.

Ενεργητικά.	Παθητικά.		Μέσα.
Τέμνω,	τέμνομαι,	τέμνομαι.	Ενεστῶς.
ἔτεμνον,	ἐτεμνόμην,	ἐτεμνόμην.	παρατ.
τετέμηκα,	τετέμημαι,	τέτομα.	παρακ.
τέτμηκα,	τέτμημαι.		συγκοπή.
ἐτετεμήκειν,	ἐτετεμήμην,	ἐτετόμην.	ὑπερσυν.
ἐτετμήκειν,	ἐτετμήμειν.		συγκοπή.
ἔτειμα,	ἐτεμήθην,	ἐτειμάμην.	ἀόριστος ά.
	ἐτμήθην.		συγκοπή.
ἀόριστος β'.	ἔταμον,	ἐτάμην,	ἐταμόμην.
μέλλων ά.	τεμῶ,	τεμητήσομαι,	τεμοῦμαι.
συγκοπή.		τμηθήσομαι.	
μέλλων β'.	ταμῶ,	ταμήσομαι,	ταμοῦμαι.
μετ' ὀλ. μέλ.		τετεμήσομαι.	
συγκοπή.		τετμήσομαι.	

	Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Ενεστῶς	Φαίνω,	φαίνομαι,	φαίνομαι.
παρατ.	ἔφαινον,	ἐφαινόμην,	ἐφαινόμην.
παρακ.	πέφαγκα,	πέφαμμαι,	πέφηνα.
ὑπερσυν.	ἐπεφάγκειν,	ἐπεφάμμην,	ἐπεφήνειν.
ἀόριστος ά.	ἔφηνα,	ἐφάνθην,	ἐφηνάμην.

ἀόριστος

ἀόριϛος β´.	ἔφανον,	ἐφάνην,	ἐφανόμην.
μέλλων ά.	φανῶ,	φανθήσομαι,	φανοῦμαι.
μέλλων β´.	φανῶ,	φανήσομαι,	φανοῦμαι.
μετ᾽ ὀλ. μέλ.		πεφάνσομαι.	

	Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Ενεϛὼς	Κλίνω,	κλίνομαι,	κλίνομαι.
παρατ.	ἔκλινον,	ἐκλινόμην,	ἐκλινόμην.
παρακ.	κέκλικα,	κέκλιμαι,	κέκλινα.
ὑπερσυ.	ἐκεκλίκειν,	ἐκεκλίμην,	ἐκεκλίνειν.
ἀόριϛος ά.	ἔκλινα,	ἐκλίθην,	ἐκλινάμην.
ἀόριϛος β´.	ἔκλινον,	ἐκλίνην,	ἐκλινόμην.
μέλλων ά.	κλινῶ,	κλιθήσομαι,	κλινοῦμαι.
μέλλων β´.	κλινῶ,	κλινήσομαι,	κλινοῦμαι.
μετ᾽ ὀλ. μέλ.		κεκλίσομαι.	

	Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Ενεϛὼς.	Σπείρω,	σπείρομαι,	σπείρομαι.
παρατ.	ἔσπειρον,	ἐσπειρόμην,	ἐσπειρόμην.
παρακ.	ἔσπαρκα,	ἔσπαρμαι,	ἔσπορα.

ἐσπάρκειν,	ἐσπάρμην,	ἐσπόρειν.	ὑπερσυ.
ἔσπειρα,	ἐσπάρθην,	ἐσπειράμην.	ἀόριϛος ά.
ἔσπαρον,	ἐσπάρην,	ἐσπαρόμην.	ἀόριϛος β´.
σπερῶ,	σπαρθήσομαι,	σπεροῦμαι.	μέλλων ά.
σπαρῶ,	σπαρήσομαι,	σπαροῦμαι.	μέλλων β´.
	ἐσπάσομαι.		μετ᾽ ὀλ. μέλ.

ΕΚΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.	
Ακούω.	ἀκούομαι.	ἀκούομαι.	Ενεϛὼς.
ἤκουον,	ἠκουόμην,	ἠκουόμην.	παρατ.
ἤκουκα,	ἤκουσμαι,	ἤκουα.	παρακ.

ἀκήκοκα,	ἀκήκοσμαι,	ἀκήκοα.	ἀττικῶς.
ἠκούκειν,	ἠκούσμην,	ἠκούειν.	ὑπερσυν.
ἠκηκόκειν,	ἠκηκούσμην,	ἠκηκόειν.	ἀττικῶς.
ἤκουσα,	ἠκούσθην,	ἠκουσάμην.	ἀόριςος ά.
ἀκούσω,	ἀκουσθήσομαι,	ἀκούσομαι.	μέλλων ά.
	ἠκούσομαι.		μετ' ὀλ. μέλλ.
	ἀκηκόσομαι.		ἀττικῶς.

Ενεργητικά. Παθητικά. Μέσα.

Παύω,	παύομαι,	παύομαι,	Ενεςὼς.
ἔπαυον,	ἐπαυόμην,	ἐπαυόμην.	παρατ.
πέπαυκα,	πέπαυμαι,	πέπαυα.	παρακ.
ἐπεπαύκειν,	ἐπεπαύμην,	ἐπεπαύειν.	ὑπερσυν.
ἔπαυσα,	ἐπαύθην,	ἐπαυσάμην.	ἀόριςος ά.
ἔπαον,	ἐπάην,	ἐπαόμην,	ἀόριςος β'.
παύσω,	παυθήσομαι,	παύσομαι.	μέλλων ά.
παῶ,	παήσομαι,	παοῦμαι.	μέλλων β'.
	πεπαύσομαι.		μετ' ὀλ. μέλλ.

Exempla autem hæc etſi omnia in uſu non ſunt, poſita tamen ſunt ut habeamus formam grauitonorum uerborum regulariter declinandorum, quæ ſi uariare uellemus, talis eſſet eorum inflexio.

Eiuſdem

EIVSDEM F. VRBANI BELLVNENSIS INSTITVTIONVM GRAMMATIC.

LIBER SEPTIMVS.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΠΩΜΕΝΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ.

TA περισπώμενα ῥήματα, hoc est, circunflexa uerba, uti sæpius dictum, à sexta coniugatione grauitonorum fiunt, non tamen ab omnibus uerbis, sed ab his solum quæ in penultima habent siue ε, siue α, siue ο, ut ποιέω, βοάω, χρυσόω. Et dicuntur circunflexa, eo quòd habeant circunflexum accentum in ultima, à qua omnis ratio accentus pendet, ut ποιῶ, βοῶ, χρυσῶ. Patiuntur autem synæresin in præsenti & præterito imperfecto modi indicatiui, quæ quidem tempora in alijs modis, & etiam participijs simul uariantur, ut in grauitonis dictum est. Sed sciendum synæresin pro crasi poni, & ex præcedente uocali breui fieri semper, quemadmodum & in nominibus synæresiatis declaratum est. Et cum in his uerbis uariæ sint synæreses, uarias coniugationes esse oportet, quæ per supradictas tres uocales distinguuntur, quas χαρακτηριστικὰ, hoc est, formatiuas literas appellare possumus, quemadmodum & consonantes in grauitonis: per ea enim cognoscimus unumquodque uerbum quotæ sit coniugationis. Quibusdam tamen placet, quemadmodum Dionysius Thrax affirmat,

affirmat, ut per extremam ſecundarum perſonarum huiuſmodi coniugationes diſtinguantur. nam prima coniugatio in εις, per ſynæreſim facit ſecundam perſonam contractam, ut ποιεῖς: ſecunda in ᾳς, ſubſcripto ι, βοᾷς: tertia in οις, χρυσοῖς. Eſto igitur E, χαρακτηριστικὸν primæ coniugationis circunflexorum. A, ſecundæ. O, tertiæ. Quæ quidem ſeruantur in omnibus modis, tam actiuorum quàm paſſiuorum, quantum ipſa natura fert, etſi communes ſynæreſium regulæ aduerſari uideantur: proprias enim ac diſtinctas ſynæreſes habet unaquæque circunflexorum coniugatio. In quibus uerbis omnibus aduertendum eſt, futurum in σω, deſinens, ſuperare præſens una ſyllaba, ſi præcepta quorundam ſequi uolumus, qui ſcribunt ποιήσω, βοήσω, χρυσώσω, & alia huiuſmodi eſſe à circunflexis. Sed analogia poſtulat, ut futura ſint à grauitonis proprijs circunflexorum, mutatis ε, & α, in η, & ο, in ω, ut ποιέω, ποιήσω. βοάω, βοήσω. χρυσόω, χρυσώσω. Licet in quibuſdam maneant immutabiles, ut τελέω, τελέσω. γελάω, γελάσω. ὀνόω, ὀνόσω, & alia.

Penultimam etiam futuri ſeruant in præterito perfecto, & præterito pluſquamperfecto, & in primo aoriſto in omnibus uerbis circunflexis, ut ποιήσω, πεποίηκα, ἐπεποιήκειν, ἐποίησα. βοήσω, βεβόηκα, ἐβεβοήκειν, ἐβόησα. χρυσώσω, κεχρύσωκα, ἐκεχρυσώκειν, ἐχρύσωσα. De quibus omnibus ſingulatim dicendum eſt.

De prima coniugatione circunflexorum uerborum.

Prima igitur coniugatio circunflexorum à uerbis

ſextæ coniugationis grauitonorum in εω, deſinẽtibus, per ſynæreſim fit, ut ποιέω, ποιῶ. cuius ſecunda perſona & tertia in ει, diphthongum propriam deſinunt, ut ποιεῖς, ποιεῖ. Et habet in futuro ante σω, η, hoc eſt, cum præſens longam habeat penultimam, ſiue natura ſiue poſitione, ut οἰκῶ, οἰκήσω. ποιῶ, ποιήσω. ἀθλῶ, ἀθλήσω. Excipitur νεικῶ, νεικέσω, quod contendo ſignificat, νικῶ enim νικήσω ſecundæ coniugationis eſt. Excipitur et ἀρκῶ, ἀρκέσω. Etiam cum præſens in ω, purum deſiuerit, futurum habebit η, ante σω, ut νοῶ, νοήσω. Etiam ſi ancipitem habuerit præſens in penultima, ut φιλῶ, φιλήσω. κιχῶ, κιχήσω. præter ἀρῶ, ἀρέσω, et καλῶ, καλέσω. Etiam uerba deriuata à nominibus maſculinis in ος, deſinentibus, ut κτύπος, κτυπῶ, κτυπήσω. δοῦπος, δουπῶ, δουπήσω. Etiam decompoſita, ut οἰκονόμος, οἰκονομῶ, οἰκονομήσω. Etiam à grauitonis uerbis in circunflexa deducta, ut οἰκτείρω, οἰκτειρῶ, οἰκτειρήσω. ἕλκω, ἑλκῶ, ἑλκήσω. Etiam quæ indifferenter ſunt & primæ & ſecundæ coniugationis, ut ξυρῶ, ξυρεῖς, καὶ ξυρᾷς, ξυρήσω. ἐλεῶ, ἐλεεῖς, καὶ ἐλεᾷς, ἐλεήσω. γηρῶ, γηρεῖς, καὶ γηρᾷς, γηρήσω. Etiam monoſyllaba, ut χῶ, χήσω. ῥῶ, ῥήσω. μνῶ, μνήσω. Quæ uero nihil horum habent, & penultima præſentis aut in ε, aut in ο, deſinat, per εσω, faciunt futurum, ut τελῶ, τελέσω. ὀλῶ, ὀλέσω. Excipitur μολῶ, μολήσω. τορῶ, τορήσω. ὠφελῶ, ὠφελήσω. Hæc autem annotantur, quæ indifferens habent futurum, καλῶ, καλέσω, καὶ καλήσω. φρονῶ, φρονέσω, καὶ φρονήσω. κορῶ, κορέσω, καὶ κορήσω. φορῶ, φορέσω, καὶ φορήσω. αἰνῶ, αἰνέσω, καὶ αἰνήσω. πονῶ, πονέσω, καὶ πονήσω.

πονήσω: πονέσω quidem, si ad corpus referamus: πονήσω uero, si ad animam. Et aduerte dissyllaba in hac prima coniugatione ex communi usu non pati synæresim in prima persona singulari præsentis temporis. nam regula est, ὅτι οὐδέποτε ῥῆμα ὁριστικὸν εἰς ω, λῆγον μονοσύλλαβον εὑρίσκεται ἐν χρήσει, χωρὶς εἰμὴ εὑρεθῶσι δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων, οἷον δρῶ, θλῶ, κλῶ. hoc est, quod nunquam uerbum indicatiuum in ω, desinens, monosyllabum inuenitur in usu, nisi inueniantur secundæ coniugationis circunflexorum, ut δρῶ, θλῶ, κλῶ, &c. neque in prima plurali, neque in tertia: non enim dicimus πλέω, πλῶ, neque πλέομεν, πλοῦμεν, neque πλέουσι, πλοῦσι, & ut plurimum accipere υ, in futuro, ut πλέω, πλεύσω. ῥέω, ῥεύσω. νέω, νεύσω. Synæreses autem huius coniugationis, quæ semper ex ε, & sequente uocali fiunt, hæ sunt, scilicet, ει, ου, οι, ῃ, η, ω. sicut lib. III. dictum est.

De optatiuo actiuo circunflexorum uerborum.

Optatiui circunflexorum actiui fiunt à genitiuis suorum participiorum omnes, quemadmodum et grauitonos fieri monstrauimus, ut ποιέοντος, ποιέοιμι, sic à ποιοῦντος, ποιοῖμι, extrema scilicet, in μι, conuersa, et abiecto ν, deinde addito ι penultimæ uocali, υ tamen ex ου diphthongo prius expuncto, cum tres uocales in eadem syllaba minime possint actu consistere. In secunda uero coniugatione etiam à genitiuo participij contracti fit, diuerso tamen modo, cum penultima uocalis genitiui etiam diuersa sit, ut

βοάοντος, βοῶντος. Ιος enim in μι, et ν consonante expun cta, ac ι penultimæ uocali subscripto, fit βοῷμι, βοῷς, βοῷ. At in tertia quidem coniugatione similis erit formandiratio, qualem in prima diximus, quandoquidem & utriusque genitiui contracti eadem ex literatura, ut ποιοῦντος, χρυσοῦντος, unde χρυσοῖμι, χρυσοῖς, χρυσοῖ. Possumus tamen huiusmodi optatiuos contractos à proprijs perfectis deducere, hoc est, ποιέοιμι, βοάοιμι, χρυσόοιμι, abijcientes primum ι, ex penultima diphthongi οι, deinde contrahentes ε, & ο, si primæ sint coniugationis, rursus in οι, diphthongum: & duo οο, item in οι, si sint tertiæ, ut ποιέοιμι, ποιοῖμι, χρυσόοιμι, χρυσοῖμι. At si secundæ sint coniugationis, contractis prius α, & ο in ω, μέγα, ι, iterum sumendum est per synæresim, ut in penultima omnino fiat diphthongus διὰ τοῦ ι, ut βοάοιμι, βοῷμι.

Quo in loco dicet aliquis, cur ex ε, & ο, & ex duobus οο, fit synæresis in οι, cum alias per communem regulam synæresium utrobique in ου, contrahantur κοινῶς? Ad quod respondetur, optatiuos omnes in penultima diphthongum appetere, quæ ex ι, subiunctiua uocali consistat. nam regulæ quædam sunt peculiares, quæ quibusdam in locis habent priuilegiorum uim, communesq; regulas superant, sicut etiam in principio declinationum diximus nominum contractorum, cum de duali numero tractaremus, uidelicet τοῖν δημοσθενέοιν, ubi, ι prius expuncto, ac ε, & ο, rursus in οι, diphthongum contractis, fit δημοσθενοῖν. quoniam omnem datiuum dualem in diphthongum διὰ τοῦ ι, si-

ue propriam ſiue impropriam deſinere opus eſt. Atque
iterum quæri poteſt, ſi igitur huiuſmodi optatiui di-
phthongum διὰ τοῦ ι, natura omnino appetũt, cur non
potius altera uocalis eliditur, quæ ι, præcedit, & ex
ea quæ remanet, & ι ſubſequente fiat ſynæreſis? Re-
ſpondetur, ſynæreſim fieri non poſſe, niſi ex duabus
uocalibus, quæ monophthongi ſint ac puræ, hoc eſt,
nulla intercedente aut uocali, aut conſonante, ut
ποιέομαι, ποιοῦμαι. βοάομαι, βοῶμαι. At ubi euene-
rit, ut ex quapiam diphthongo ſynæreſis fiat, ſcien-
dum præpoſitiuam uocalem diphthongi omnino eſſe ſu
ſcipiendam, cum in ipſa diphthongo tanquam princi-
palis ac domina primum obtineat locum: ſubiuncti-
uam uero, ſiue ἰῶτα ſit, ſiue υ, ψιλὸν, prorſus abijcien
dam, ut pote appendicem, & præpoſitiuis uocalibus
ſubiectam, ut ex ipſa præpoſitiua uocali & monoph-
thongo, quæ forte ei adhæſerit, contractio fiat, ut
ποιέοιμι, ποιοῖμι, niſi in α craſim fieri contingat, aut in
η, aut in ω, μέγα, quia tunc huiuſmodi uocales per ſy-
næreſim ι ſibi adſciſcunt, ut ex ſe & eo diphthongus
impropria fiat, ut βοάεις, βοᾷς. ποιέῃς, ποιῇς. βοάοιμι,
βοῷμι. Quare ſciri uelim in uerbis circunflexis, ac
etiam in nominibus contractis, has eſſe ueras ſynære-
ſium formandarum regulas, quas ab antiquis gram-
maticis excerpſimus. Sed de hoc etiam ἐν τῷ περὶ πα-
θῶν τοῦ τρύφωνος, in fine operis aliqua dicemus. Hæc
igitur communis ſit inflexio ἐντελῶς, καὶ κατὰ κρᾶσιν,
hoc eſt, ποιέοιμι, ποιοῖμι, ποιέοις, ποιοῖς, ποιέοι, ποιοῖ.
nam Attici & Aeoles uertentes μι in ην, puram, di-

cunt ποιοίην, ποιοίης, ποιοίη, *ſicut* τυφθείην, τυφθείης, τυφθείη: *Dores uero non ſolum* μι, *in* ην, *ſed etiam* οι, *penultimam diphthongum propriam in* ῳ, *diphthongum impropriam uertentes, dicunt* ποιῴην, ποιῴης, ποιῴη. *& ſic in alijs circunflexorum coniugationibus. Aduertendum eſt etiam tertiam perſonam pluralem ſecundum hos non in* εν, *ſed in* σαν, *deſinere, cum penultima primæ pluralis ſit* η, *monophthongus, ſicut in paſſiuis aoriſtis dictum eſt, ut* ποιοίημεν, ποιοίησαν: ποιῴημεν, ποιῴησαν.

Hoc quoque aduertendum eſt, Atticos & Aeoles in modo optatiuo actiuo circunflexorum, proprium facere primum aoriſtum, quemadmodum & in grauitonis, hoc eſt, ποιήσεια, ποιήσειας, ποιήσειε, *ſicut* τύψεια, τύψειας, τύψειε. *Vt uero hæc facilius apprehendantur, modulum declinandi uerba circunflexa, ſecundum uarias linguas, ſubijciemus.*

ΕΥΚΤΙΚΑ.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυν. κοινῶς μὲν οὕτως.

Ποιέοιμι, ποιοῖμι.	ποιέοις, ποιοῖς.	ποιέοι, ποιοῖ.
	ποιέοιτον, οῖτον.	ποιεοίτην, οίτην.
ποιέοιμεν, οῖμεν.	ποιέοιτε, οῖτε.	ποιέοιεν, ποιοῖεν.

Ἀττικῶς καὶ αἰολικῶς οὕτως.

ποιοίην,	ποιοίης,	ποιοίη.
	ποιοίητον,	ποιοιήτην.
ποιοίημεν,	ποιοίητε,	ποιοίησαν.

Δωρικῶς δὲ οὕτως.

Ποιῴην,	ποιῴης,	ποιῴη.
	ποιῴητον,	ποιῳήτην.

ποιῴημεν,

ποιῶημεν,	ποιῶητε,	ποιῶησαν.

Αόριςος ά. κοινῶς μὲν οὕτως.

ποιήσαιμι,	ποιήσαις,	ποιήσαι.
	ποιήσαιτον,	ποιησαίτην.
ποιήσαιμεν,	ποιήσαιτε,	ποιήσαιεν.

Ἀττικῶς δὲ καὶ αἰολικῶς οὕτως.

ποιήσεια,	ποιήσειας,	ποιήσειε.
	ποιησείατον,	ποιησειάτην.
ποιησείαμεν,	ποιησείατε,	ποιήσειαν.

Cætera uero grauitonorum sequuntur inflexionē.

De infinitiuo actiuo.

Infinitiuus circunflexorum omnium præsentis temporis secundum iuniores grammaticos, à tertia eiusdem præsentis indicatiui modi fit, addita ν, *quemadmodum & grauitonus, ut* ποιέει, ποιεῖ, ποιεῖν. *ueteribus tamen placuit, ut huiusmodi infinitiuus à tertia persona præteriti imperfecti omnino deduceretur, à quibus hæc datur regula, quam ex* Theodosio *&* Herodiano *accepimus.* Πᾶς ἐνεςὼς ἀπὸ βαρυτόνων κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον ν προσλαβὼν ἀπαρέμφατον ποιεῖ, λέγει, λέγειν. ἀπὸ δὲ περισπωμένων ὁ παρατατικὸς προσόδῳ τοῦ ν, καὶ συςολῇ τῆς ἀρχούσης, ἐποίει, ποιεῖν: ἐβόα, βοᾶν: ἐχρύσου, χρυσοῦν. *Quod fecisse uidentur, tum ut formatiua litera cuiusuis coniugationis, sicut in aliis modis, ita & in infinitiuo seruaretur, hoc est,* ε, α, *&* ο, *ut* ποιεῖν, βοᾶν, χρυσοῦν: *tum ne repugnare uiderentur huic regulæ,* ὅτι τὰ εἰς ν: λήγοντα ῥήματα, οὐδέποτε ἔχει πρὸ τοῦ ν τὶ ἀνεκφώνητον: *hoc est, quòd uerba desinentia in* ν,

nunquam habent ante ν, quicquam non prolatum, sicut eſt ι in ᾳ, diphthongo impropria, & in ῃ, eſt enim ι, ἀνεκφώνητον: nam in diphthongis improprijs nullum habet ſonum. Si igitur in uerbis ſecundæ coniugationis à tertia perſona præſentis temporis formare uoluerimus infinitiuum, neceſſario ι, erit ſubſcribendum: ex α, enim & ε, fit ſynæreſis in α, ι quidem ſubſcripto, quod ἀνεκφώνητον eſt, ut βοάει, βοᾷ, βοᾷν. πεινάει, πεινᾷ, πεινᾷν. quod manifeſte eſt contra dictam regulam. Verba etiam tertiæ coniugationis, ſi à tertia præſentis facerent infinitiuum, aut in ειν, ſecundum communem regulam, aut in οιν, ſecundum propriam deſinendum fuerat. At cum neutra harum terminationum in uſu ſit, ſed potius in ουν, ut χρυσοῦν, aptior erit formatio ſi à tertia præteriti imperfecti fiet antiquorum more, ut ſupra diximus. Nihil tamen prohibet, quin à perfecto infinitiuo præſentis temporis in unaquaque circunflexorum coniugatione contractus ac proprius infinitiuus regulariter deduci poßit, ut etiam libro III. diximus. nam ſi ex ει, extrema diphthongo infinitiui perfecti ſubtrahatur ι, ſubiunctiua uocalis, & ex propria figuratiua uocali cuiuſuis coniugationis, & ε, ſequente, quæ erat præpoſitiua uocalis ει, diphthongus fiat ſynæreſis, id eueniet ut unaquæque coniugatio etiam in ipſo infinitiuo contracto propriam ſortiatur ſynæreſim, ut ποιέειν, ποιέεν, ποιεῖν. βοάειν, βοάεν, βοᾶν: χρυσόειν, χρυσόεν, χρυσοῦν, καὶ τὰ λοιπά. nam duo εε, in ει, diphthongum contrahuntur: α, & ε in α: ο, & ε in ου.

Ενεςῶς καὶ παρατ.

Ποιέειν, ποιεῖν κοινῶς, καὶ ποιὲν δωρικῶς, expunсто ι, & accentu circunflexo in acutum conuerso. Regula, πᾶν ῥῆμα βαρύνεται, ἢ περισπᾶται, ὀξύνεται δὲ οὐδέποτε κατὰ τὴν κοινὴν συνήθειαν, εἰμὴ παρὰ δωριεῦσι τὰ συνῃρημένα ἀπαρέμφατα εἰς ειν, ὑφαιρέσει τοῦ ι, ποιὲν, ἀντὶ τοῦ ποιεῖν. δασμοφορὲν, ἀντὶ τοῦ δασμοφορεῖν, ὅ ἐςι δημόσια φέρειν. hoc est, omne uerbum grauatur, aut circunflectitur, acuitur autem nunquam secundum cōmunem consuetudinem, præterquam apud Dores, quorum infinitiui contracti in ειν, subtracto ι, fiunt, ut ποιὲν, pro ποιεῖν. δασμοφορὲν, pro δασμοφορεῖν, id est, tributa ferre. Reliqua uero tempora grauitonorum sequuntur formam.

De optatiuo paſsiuo.

Optatiui paßiui perfecti uerborum circunflexorum, ab indicatiuo fiunt, ut grauitona, hoc est, extrema in μην, conuersa, & adiuncto ι, penultimæ uocali, ut ποιέομαι, ποιεοίμην. contracti uero à perfectis eodem fiunt modo, quo & actiui, hoc est, ι, subiunctiua uocali penultimæ diphthongi expuncta, & ε, & ο in οι diphthongum uersis, si primæ sint coniugationis: ac duobus οο, item in οι, diphthongum, si sint tertiæ: fit enim ex ποιεοίμην, ποιοίμην, & ex χρυσοοίμην χρυσοίμην. In secunda uero coniugatione in ω, μέγα fit crasis, cui subscripto ι, fit βοαοίμην, βοῴμην. Quo in loco, quoniam secundæ personæ in ο, desinentes optatiuorum in μην, exeuntium, in aliquibus acuuntur in antepenultima, in aliquibus autem

tem

tem circunflectuntur, non alienum duxi aperire in quĩbus acuantur, & in quibus circunflectantur. nam quæ ſunt duarum ſyllabarum, circunflectuntur, ut χοίμην, χοῖο: δοίμην, δοῖο. *Item quorum actiui in* μι, *deſinunt circunflexorum, ut* νοοίμην, νοοῖο: ποιοίμην, ποιοῖο: βοῴμην, βοῷο. *Eodem modo dicendum eſt de omnibus ijs quorum indicatiui actiui deſinunt in* μι, *& habent optatiuum in* ην *puram deſinentem: quia & ipſæ ſecundæ perſonæ circunflectuntur, ut* τίθημι, τιθείμην, τιθεῖο: *quia* τιθείην *optatiuum actiuum eſt.* δυναίμην *autem* δύναιο *acuitur in antepenultima, quia non habet* δύνημι *in uſu, neque* δυνείην *optatiuum actiuum. Circunflectuntur etiam ſecũdæ perſonæ præteriti perfecti,* πεποιήμην, πεποιῇο: δεδοίμην, δεδοῖο. *Reliquæ uero omnes ſecundæ perſonæ in* ο, *deſinentes acuuntur in antepenultima,* τυπτοίμην, τύπτοιο: λεγοίμην, λέγοιο: τυψοίμην, τύψοιο. *Tertiæ perſonæ horum optatiuorum in* το *deſinentium, eundem habent accentum, quem ſecundæ,* νοοῖο, νοοῖτο: τύπτοιο, τύπτοιτο.

De ſubiunctiuo paſsiuo.

S*ubiunctiui in* μαι, *ſi à grauitonis exiſtãt, grauantur:* ἐὰν τύπτω, ἐὰν τύπτωμαι. *Si uero à circunflexis, circunflectunt penultimam:* ἐὰν φιλῶ, ἐὰν φιλῶμαι. ἐὰν ποιῶ, ἐὰν ποιῶμαι. *Hoc quoque attendendum eſt, ſecundam perſonam à tertia fieri, ſicut in uerbis in* ω *deſinentibus dictum eſt, expuncto ſcilicet* τ: ἐὰν ποιένται, ποιέηαι: *deinde* η, *&* α, *in* η, *contractis, ac ſubſcripto* ι: ποιέῃ. καὶ κράσει τοῦ ε καὶ η *iterum in* η, *ac ſubſcripto* ι *ut prius, fit* ποιῇ.

Poterimus tamen facere tertiam ſubiunctiui actiui, ſecundam ſubiunctiui paſſiui, ſecundum regulam antiquorum, quæ eſt, ὅτι καθόλου τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν ἐνεργητικῶν ὑποτακτικῶν δεύτερα εἰσὶ τῶν παθητικῶν, ἐὰν ποιέω, ῶ: ποιέῃς, ποιῇς, ποιέῃ, ποιῇ. ἐὰν ποιέωμαι, ποιῶμαι: ποιέῃ, ποιῇ. Etiam ſecundam perſonam præteriti paſſiui ſubiunctiui circunflexorum à tertia actiui eiuſdem temporis fieri, extrema ſcilicet ſyllaba abiecta, & accentu acuto in circunflexum uerſo, ἐὰν πεποιήκω, πεποιήκῃς, πεποιήκῃ. ἐὰν πεποιῶμαι, πεποιῇ. eſt enim regula, ὅτι ἐπὶ τῶν περισπωμένων, καὶ ἐπὶ τῶν εἰς μι, καθόλου τὰ τρίτα πρόσωπα τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου ὑποτακτικῶν, ἀποβολῇ τῆς τελευταίας συλλαβῆς, τὸ δεύτερον τοῦ παθητικοῦ ποιοῦσι. πεποιήκῃ, πεποιῇ, ſubſcripto ι, ut opinor: quandoquidem ſecunda perſona paſſiuorum in μαι deſinentium in diphthõgum impropriam omnino deſinere appetat κοινῶς. Tertia perſona à prima fit, ω, in η, & extrema in ται, mutatis, ἐὰν ποιέωμαι, ποιῶμαι. ποιέηται, ποιῆται.

De ſecunda coniugatione circunflexorum.

SEcunda coniugatio circunflexorum à uerbis ſextæ coniugationis grauitonorum in αω deſinẽtibus per ſynæreſim fit, ut βοάω, βοῶ: γελάω, γελῶ. quorum ſecunda perſona & tertia per ᾳ diphthongum impropriam enuntiatur, ut βοᾷς, βοᾷ: γελᾷς, γελᾷ. In futuro uero ante σω quãdoque habet α, quandoque η. Deſinentia in ω purum, præcedẽte aut ε aut ι ſiue ſolo ſiue in diphth. habent α in penultima futuri,

ut ἐῶ,

ut ἐῶ, ἐάσω. θεῶ, θεάσω. ἀνιῶ, ἀνιάσω. κοπιῶ, κοπιάσω. ἀλοιῶ, ἀλοιάσω κοινῶς, καὶ ἀλοιήσω ἀττικῶς. Habentia uero ο, in penultima præsentis quinque annotantur, quorum duo habent η, in penultima futuri, hoc est, βοῶ, βοήσω, καὶ γοῶ, γοήσω. duo autem α, ἀκροῶ, ἀκροάσω, καὶ μακροῶ, μακροάσω. Quintum uero indifferens est, scilicet ἀλοῶ, quod ἀλωάσω facit, et ἀλοήσω. Etiam habentia siue ρ, siue λ, ὑπερμονοσύλλαβα, nulla consonante præcedente, α, habent in penultima futuri, ut περῶ, περάσω. φυρῶ, φυράσω. γελῶ, γελάσω. χαλῶ, χαλάσω. Quæ uero habent υ, ante ω, per ήσω faciunt futurum, ut ἐγγυῶ, ἐγγυήσω. Etiam ὑπερδισύλλαβα, in ρω, siue in λω, desinentia præcedente aliqua consonante, η, habent ante σω, ut ποδαγρῶ, ποδαγρήσω. ὁμοκλῶ, ὁμοκλήσω. κολλῶ, κολλήσω. Monosyllaba uero habentia ante ρω, siue λω, consonantem aliquam, si faciunt deriuatiua uerba in μι, η, habent ante σω, ut χρῶ, χρῆμι, χρήσω. τλῶ, τλῆμι, τλήσω. Si autem, non faciunt deriuatiua in μι, α, habent ante σω, ut κλῶ, κλάσω. φλῶ, φλάσω. δρῶ, δράσω. Etiam habentia ante ω, aliquam aliarum consonantium, η, habent ante σω, ut σμῶ, σμήσω. κνῶ, κνήσω. ζῶ, ζήσω. νικῶ, νικήσω. τιμῶ, τιμήσω. κυβερνῶ, κυβερνήσω. ἡβῶ, ἡβήσω. τρυγῶ, τρυγήσω. σιγῶ, σιγήσω. σιωπῶ, σιωπήσω. σπῶ, σπήσω. διψῶ, διψήσω. Synæreses autem huius coniugationis sunt duæ, α scilicet productum, & ω. Quo in loco aduertendum est, ex α, quæ est formatiua litera huius coniugationis, & ex quauis uocali, fieri synæresim in α, productum,

ctum, nisi ω, μέγα, siue ο, μικρὸν utcunque sequatur ipsum α, quia tunc in ω, fit synæresis. Et sic in omnibus modis & participijs, tam actiuorum quàm passiuorum, duæ tantũ fient synæreses, hoc est, in α et in ω.

Hoc etiam annotandum est, ex α & ε fieri synæresim in α productum, ut dictum est, Atticorum more et communium, ut βοάεις βοᾷς. At secundum Dores non in α, sed in η fieri synæresim, nec ei subscribitur ι, sed prorsus abijcitur, ut Ioanni τῷ χάρακι, & Theodosio placet, ut βοάεις, βοῆς. γελάεις, γελῆς. πεινάεις, πεινῆς. διψάεις, διψῆς. ζάεις, ζῆς. ὁράεις, ὁρῆς. Θεόκριτος ἐν ὁδοιπόροις, Εὐμάρα δὲ τὰς αἶγας ὁρῆς, φίλε τῷ συβαρίτα. Κιρνάεις, κιρνῆς. ὁ παρατ. ἐκίρναες, ἐκίρνης, ἐκίρναε, ἐκίρνη. Οδυσ. ξ̄. Εν δ' ἄρα κισσυβίῳ κίρνη. ἀντὶ τοῦ ἐκίρνα. Inueniuntur etiam in usu apud Atticos, πεινῆς, διψῆς. ζῆς, & ζῆν infinitiuum, quanquam Dorum sint propria.

De tertia coniugatione circunflexorum.

TErtia coniugatio circunflexorum à uerbis sextæ coniugationis grauitonorum in οω, desinentibus per synæresim fit, ut χρυσόω, χρυσῶ. ἀργυρόω, ἀργυρῶ. quorum secunda & tertia persona in οι, diphthongum desinunt, ut χρυσοῖς, χρυσοῖ. ἀργυροῖς, ἀργυροῖ. In futuro uero ante σω, ut plurimum habet ω, μέγα. cognoscitur autem sic. quandocunque enim uerbum habet nomen præiacens, à quo deriuatur, tunc futurum habet ω, in penultima, ut χρυσὸς, χρυσόω, χρυσῶ, χρυσώσω. ἄργυρος, ἀργυρόω, ἀργυρῶ,

ἀργυρῶ, ἀργυρώσω. γύψος, γυψόω, γυψῶ, γυψώσω. χεὶρ, χειρόω, χειρῶ, χειρόσω. πῦρ, πυρόω, πυρῶ, πυρώσω. στέφανος, στεφανόω, στεφανῶ, στεφανώσω. ὀρθὸς, ὀρθόω, ὀρθῶ, ὀρθώσω. στρεβλὸς, στρεβλόω, στρεβλῶ, στρεβλώσω. κακὸς, κακόω, κακῶ, κακώσω. ταπεινὸς, ταπεινόω, ταπεινῶ, ταπεινώσω, & alia. Cum autem uerbum nullum habet nomen à quo deriuetur, tunc futurum habet in penultima ο, paruum, ut ὀμόω, ὀμῶ, ὀμόσω. ἀρόω, ἀρῶ, ἀρόσω. ὀνόω, ὀνῶ, ὀνόσω, &c. quæ pauca ſunt numero. Quo in loco aduertendum eſt, quòd ubicunque poſt ο, quæ eſt formatiua litera huius coniugationis, ſequitur ω, μέγα, fit ſynæreſis in idem ω, ut χρυσόω, χρυσῶ. Vbi uero ſequitur ε monophthongus, aut ο, aut ου, in ου fit ſynæreſis, ut χρυσόετον, χρυσοῦτον. χρυσόομεν, χρυσοῦμεν. χρυσόουσι, χρυσοῦσι. Sed ubi ſequitur ι in diphthongo, ſiue ει, ſiue οι, ſiue ῃ, ſemper fit ſynæreſis in οι, in omnibus modis, tam actiuorum quàm paſſiuorum (infinitiuo actiuo accepto) ut libro III. dictum eſt: & hoc ut ſeruetur τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς συζυγίας, hoc eſt, ο, μικρὸν, ut χρυσόεις, χρυσοῖς. χρυσόοιμι, χρυσοῖμι. ἐὰν χρυσόῃς, χρυσοῖς. Si uero ſequitur η monophthongus, ſicut eſt in ſecunda & tertia perſona dualis numeri & ſecunda pluralis ſubiunctiui modi, tam actiui quàm paſſiui, quæſtio eſt quomodo facienda ſit ſynæreſis, quia in nonnullis codicibus per η huiuſmodi perſonæ reperiuntur ſcriptæ, ἐὰν χρυσῆτον, ἐὰν χρυσῆτε. Emanuel Chryſoloras aſſerit ſynæreſim fieri omnino in οι, diphthongum, ut etiam ſeruetur in ijs ο, μικρὸν formatiua litera in ipſa diphthongo,

diphthongo, ἐὰν χρυσόντον, χρυσοῖτον. ἐὰν χρυσόντε, χρυσοῖτε. *Et sic in passiuis*, ἐὰν χρυσόνθον, χρυσοῖσθον. ἐὰν χρυσόνθε, χρυσοῖσθε. *Theodorus autem existimauit synæresim eam fieri in* ω, *uel in* ου. *Secundo etenim* τῶν εἰς τέσσαρα *scribit*. Επομένου δὲ τοῦ η εἰς ω, ἢ εἰς ου, τὴν συναίρεσιν γίνεσθαι. ἐὰν χρυσόνται, χρυσῶται. ἢ χρυσοῦται. *Nos certe, quod Theodorus de synæresi in* ου, *scripsit, nusquam alibi uidimus. Sed cum legatur apud Irenæum, qui de Atticorum usu scripsit, synæresim eam in* ω *fieri* ἁπλικῶς, *ita etiam faciendum esse censemus, quanquam is non nisi de tertia persona singularis numeri subiunctiui passiui attulerit exempla*, ἐὰν στεφανόνται, στεφανῶται. ἐὰν γυψόνται, γυψόται. *Et sic tres duntaxat erunt synæreses*, οι, *scilicet*, ου, *et* ω, *sicut dictum est, libro III. Præterea quæ de subiunctiuo passiuo diximus, hoc etiam aduertendum, secundam personam præteriti perfecti per* ω, μέγα *scribendum esse, secundum grammaticorum præceptionem, licet in plerisque codicibus per* η *inueniatur, quorum uerba hæc sunt*: Τὸ δεύτερον, ἐὰν κεχρυσῶ. καὶ ὤφειλεν εἶναι ἐὰν κεχρυσώκῃ, ἵνα ἀπὸ τοῦ τρίτου ἐνεργητικοῦ δεύτερον παθητικοῦ γένηται: ἀλλ᾽ ἐπὶ τῶν περισπωμένων, καὶ τῶν εἰς μι, τὸ τρίτον πρόσωπον τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου ἀποκοπῇ τῆς τελευταίας συλλαβῆς, δεύτερον παθητικὸν γίνεται. *hoc est. Secunda persona* ἐὰν κεχρυσῶ, *&* *debebat esse*, ἐὰν κεχρυσώκῃ, *ut à tertia actiui secunda paßiui fiat: at in circunflexis & terminatis in* μι, *tertia persona præteriti actiui per apocopen extremæ syllabæ secunda passiui fit*. ἐὰν πε-

ποιήκῃ,

ποιήκῃ, ἐὰν πεποιῶμαι, πεποιῇ. ἐὰν βεβοήκῃ, ἐὰν βεβοῶμαι, βεβοῇ. Sic ἐὰν κεχρυσώκῃ, ἐὰν κεχρυσῶμαι, κεχρυσῷ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ ΡΗΜΑΤΩΝ.

Verba in μι, desinentia fiunt à uerbis sextæ coniugationis grauitonorum, partim ab ijs quæ habent circunflexa, partim ab ijs quæ non habent. Deriuata à grauitonis quæ habent circunflexa, reduplicationem suscipiunt, & trisyllaba esse uolunt, annumerata ea syllaba, quam per reduplicationem suscipiunt, ut τιθέω, τιθῶ, τίθημι. Alia autem ab ijs solum quæ in νω, desinunt, & ipsa quoque trisyllaba sunt, licet reduplicationem non habeant, ut ζευγνύω, ζεύγνυμι. Nonnulla tamen inueniuntur apud poetas trisyllaba, in quibus nulla est reduplicatio, etsi à grauitonis habentibus circunflexa deriuentur, ut δίζημι, ὄνημι, φίλημι, αἴνημι. Ἡσίοδος ἐν ἔργοις. Οὔμιν ἔγωγε αἴνημι. ἵλημι, unde ἵλαθι, καὶ ἵληθι. Οδυσ. γ̄. Αλλ᾽ ἄνασσ᾽ ἵληθι. δείπνημι, ἴσημι. κρέμημι. γήρημι, unde γηρὰς, γηράντος. Ἡσίοδος ἐν ἔργοις, οὐδέμεν οἵγε Γηράντεσσι τοκεῦσιν ἀπὸ θρεπτήρια δοῖεν. ὄρημι, unde ποθόρημι. Θεόκριτος ἐν βωκολιασταῖς, Αλλὰ καὶ αὐτὸς ἐγὼ κρίσδων πάλιν οὐ ποθόρημι. Νίκημι. Θεόκριτος ἐν θαλυσίοις, Σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ σάμω, οὔτε φιλητὰν ἀείδων. & similia.

Annotantur nonnulla quæ numerum trium syllabarum excedunt, quæ iam poetica sunt, ut ἀρίστημι, ἀλάλημι, ἀκάχημι, ἀλαλύκτημι, quorum passiua, hoc est, ἀλάλημαι, ἀκάχημαι, ἀλαλύκτημαι, penultima producta (more Aeolico) apud poetas frequentißimo habentur

bentur in usu. Quinque etiam annotantur, quæ communiter in usu sunt, ut κεράννυμι, πετάννυμι, ὀμόργνυμι, ὀρέγνυμι, ὀνίνημι. Ησίοδος ἐν Θεογονίᾳ, ὧδ᾽ ἐθέλῃ μεγάλων παραγίνεται, ἠδ᾽ ὀνίνησι. Et Homerus Ιλιάδ. ω̄, οὐδὲ οἱ αἰδὼς Γίνεται, ἥτ᾽ ἄνδρας μέγα σίνεται, ἠδ᾽ ὀνίνησι. Sunt quædam Aeolica ijs similia, ut δοκιμῶμι, ἐλλεθερῶμι, &c. Inueniuntur alia, quæ contrarium patiuntur, quoniam dissyllaba sunt, ut εἰμὶ τὸ ὑπάρχω, εἶμι τὸ πορεύομαι, φημὶ τὸ λέγω, καὶ ἀφαιρέσει τοῦ φ, ἠμὶ τὸ αὐτό. Sunt & alia disyllaba, quæ licet communiter non annotentur, frequenter tamen apud poetas in usu sunt, ut γνῶμι, τλῆμι, δῦμι, φῦμι, & similia. Sed de ijs & nonnullis alijs, in fine huius tractatus uerborum in μι, libro VIII. dicetur. Nunc ad ea reuertamur, quæ secundum naturam uerborum in μι, regulariter formari possunt, quæ (ut dixi) trisyllaba esse uolunt. nã prima syllaba ex reduplicatione fit, si à grauitonis circunflexorum deducantur. Cuius quidem reduplicationis tertio libro in principio uerborum in μι, abunde mentio facta est.

Cum autem alia uerba appellata sint partim grauitona, partim circunflexa ab accentu, hæc à terminatione in μι, in quam desinunt, nuncupata sunt quia pleraque trisyllaba sunt, & accentum habent in antepenultima: quoniam horum μι, finalis breuis est. Penultima uero est uaria, secundum uarias uocales, quæ inueniuntur in penultima grauitonorum, à quibus immediate fiunt, quæ quidem uocales χαρακτηριστικὰ sunt tam grauitonorum quàm circunflexorum, & termina

torum in μι, quæ ſunt, ε, α, ο, υ, quibus in proprias longas mutatis, & extrema in μι, breuem conuerſa, quatuor, ut paſſim dictum, fiunt coniugationes uerborum in μι, ut τίθημι, ἵστημι, δίδωμι, ζεύγνυμι, ab eo quod eſt ζευγνύω, quod non circunflectitur, quia non patitur ſynæreſim. Nec me fugit ab alijs traditum eſſe, tres primas coniugationes uerborum in μι, fieri à circunflexis. Sed ſi quis diligentius inueſtigare uoluerit, inueniet à grauitonis hæc uerba potius deduci, quàm à circunflexis, quia circunflexa uerba diſſyllaba ſunt, hæc autem triſyllaba, illa etiam annumerata quam per reduplicationem aſſumunt. Ea enim accidentalis eſt, nec remanet niſi in præſenti & præterito imperfecto, qua abiecta circunflexum uerbum monoſyllabum relinquitur, ut θῶ, στῶ, δῶ. Vnde non uidetur apte deduci poſſe ullum uerbum deriuatum in μι, cum minus duarum ſyllabarum eſſe non poſſit, abiecta etiam reduplicatione. Deinde non facile diſcerni poteſt quotæ ſit coniugationis unumquodque uerborum illorum, cum formatiua explicite non exiſtat ante ω, finalem primæ perſonæ præſentis, niſi reſoluantur in grauitona à quibus fiunt, ut τιθῶ, τιθέω. ἱστῶ, ἱστάω. διδῶ, διδόω. Vbi manifeſte apparet quæ ſit unaquæque illorum penultima, ε, ſcilicet, α, & ο. Poſſumus tamen & per ſecundas circunflexorum perſonas, hoc eſt, τιθεῖς, ἱστᾷς, διδοῖς, huiuſmodi diſcernere uocales, ſi extremas illarum diphthongos conſiderare uoluerimus. nam in ει, diphthongo, ε, præpoſitiua exiſtit uocalis, quæ figuratiua eſt primæ coniugationis

circun-

circunflexorum: in ᾳ, uero, α, quæ est figuratiua secunda: & in οι, ο, μικρὸν, quæ est tertiæ coniugationis figuratiua. Et *hæc quoque* χαρακτηριστικὰ *sunt uerborũ in* μι, *quæ à uerbis synæresim patientibus fiunt.* Esto *igitur* ε, *formatiua primæ cõiugationis terminatorum in* μι, α, *secundæ*, ο, *tertiæ.* Q*uæ quidem etsi in singulari numero actiuorum in proprias longas mutentur, in duali tamen & plurali, et in eorum passiuis, in easdem breues iterum uertuntur*: ε, *quidem mutatur in* η, *secundum præceptionem uerborum in* μι, *quãquam per* ι, *in diphthongum etiam augeri poßit*: α, *etiam in* η, *cum uocalem longam nullam habeat in quam mutetur*: ο, *uero in* ω, μέγα *mutatur*, τιθέω, ῶ, τίθημι. ἱστάω, ῶ, ἵστημι. διδόω, ῶ, δίδωμι. In *quibus extrema, hoc est*, ω, μέγα, *uersa est in* μι, *breuem.* Penultimæ *uero quæ in grauitonis breues erant, in proprias longas mutatæ sunt, quod factum est, ut tempus quod in extrema amissum fuerat, in penultima repararetur.* At *in duali, & plurali, & in eorum passiuis, cum ultima sit natura breuis, nihil cogit penultimam produci.* Ζεύγνυμι *uero quartum sortitum est locum, cum à simili uerbo deductum non sit, patitur tamen eandem penultimæ mutationem cum supradictis, non quidem uocalis, sed temporis tantum. nam cum* υ, δίχρονον *sit, nec habeat uocalem longam sibi propriam in quam mutari poßit, eadem breuis in seipsam longã cõuertitur.* Hoc *etiam annotandum est, quod præsens horum uerborum propriam sortitum est formationẽ & inflexionem, nec ulli uerborum inflexioni similem.* At *præteritum imperfe-*

ctum,et ſecundus Aoriſtus, ubiq; ſequuntur formationem et inflexionem aoriſti paßiui uerborum in ω, paucis admodum uariatis, ut ἐτύφθην, ἐτίθην. τύφθητι, τίθετι. &c. pro quibus talis datur regula. Quandocunque participium inuenitur terminatum in σ, extremam habens acutam, ac declinatum per ντ, ut eſt τιθεὶς, τιθέντος. τυφθεὶς, τυφθέντος, tunc indicatiuus eiuſdem temporis, hoc eſt, præteriti imperfecti, & etiam ſecundi aoriſti uerborum in μι, terminabit in ν cum penultima uocali præſentis temporis, ἐτίθην, ἔθην, ἀπὸ τοῦ τίθημι. ἵστην, ἔστην, ἀπὸ τοῦ ἵστημι. ἐδίδων, ἔδων, ἀπὸ τοῦ δίδωμι. ἐζεύγνυν finali ſyllaba producta, ἀπὸ τοῦ ζεύγνυμι. cuius penultima longa eſt. Imperatiuus uero deſinit in θι, ut τίθεθι: non tamen τίθεθι dicimus, propter alternationem duarum aſpiratarum, ſed τίθετι, extrema ſyllaba διὰ τοῦ τ. optatiuus deſinit in ην, ut τιθείην. Subiunctiuus in ῶ, circunflexũ, ut τιθῶ. Infinitiuus in ναι, ut τιθέναι. Futurum uero horum uerborum ſecundum aliquos à præſenti proprij deriuatiui fit, abiecta reduplicatione, & extrema in σω mutata, ut τίθημι, θήσω, & ſic minuitur una ſyllaba à præſenti. Si uero nullam habuerit reduplicationem, futurum par erit præſenti, ut φημὶ, φήσω. Poſſumus tamen dicere hæc futura primitiuorum eſſe, & uerba in μι, cum propria non habeant futura, ab ipſis primitiuis ea ſumere, ſicuti & circunflexa, & hoc melius. Etiam præteritum perfectum, & præteritum pluſquamperfectum, & primus aoriſtus primitiuorum formam ſequuntur. Verba quartæ coniugationis

tionis si trisyllaba sunt, omnino carent futuro, nec declinantur, nisi usque ad paratatícum. Si uero dissyllaba, & futurum habent, & secundum aoristum, ut δῦμι, δύσω, ἔδων: de quibus omnibus singulatim dicendum est.

ΠΡΩΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ,

τῶν εἰς μι.

VErba in μι, desinentia primæ coniugationis fiunt, ut dictum est, à uerbis grauitonis circunflexorum primæ coniugationis, à quibus deriuantur: & in penultima actiui habent η, in paßiui autem penultima ε, quod ostendit & quotæ sint coniugationis, & unde deducantur, ut τιθέω, τιθῶ, τίθημι. paßiuum τίθεμαι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς.

Τίθημι fit, ut supra dictum est, à τιθέω graui tono, ω in μι, & ε in η mutatis, & accentu in antepenultimam retracto. Secunda persona à prima fit, expuncto ι, extrema uocali, & μ in σ conuersa, siue, ut alijs placet, μι in σ conuersa, per communem regulam, quæ est, τὰ εἰς μι, τροπῇ τῆς μι εἰς σ, τὸ δεύτερον ποιεῖ, τίθης. quæ mutatio, uocalis scilicet in consonantem, fit κατὰ κλίσιν, sicut in optatiuo actiuo grauitonorum dictum est. Tertia à secunda fit adiuncto ι, τίθησι: nec subscribitur ι, secundæ & tertiæ personæ, quemadmodum in uerbis in ω, desinentibus, quoniam nihil non prolatum inuenitur in uerbis in μι. nam ι, in diphthongis improprijs nul-

lum habet sonum. Excipitur φημὶ, φὴς. *cuius secunda persona acuitur, & ει ι, subscribitur, secundum antiquorum traditionem.* Δυϊκὰ. Prima *persona dualis non fit, ut in indicatiuo grauitonorum dictum est. Secunda persona à secunda plurali,* τε, *in* τον, *conuersa,* τίθετε, τίθετον. Tertia *similis est secundæ duali,* τίθετον. Πληθυντικὰ. *Prima persona pluralis à prima singulari fit, extrema in* μεν, *mutata ac penultima quæ longa est in propriam breuem conuersa,* τίθημι, τίθημεν, *uel fit à genitiuo participij. nam regula est, quòd participium præsentis & futuri extremam genitiui abijciens syllabam, et ante* ν, *suscipiens* με, *primam personam pluralem facit, ut* τιθεὶς, τιθέντος, τίθεμεν, *cuius penultima breuis existit, ut regula exposcit.* Secunda *persona à prima fit,* μεν, *in* τε, *conuersa,* τίθετε. Tertia τιθεῖσι *ad similitudinem datiui pluralis eius participij: nam tertia persona pluralis præsentis temporis & futuri uerborum, tam in* ω, *quàm in* μι, *desinentium, similis est datiuo plurali participij eiusdem temporis, ut* τύπτων, τύπτοντος, τύπτουσι, *sic* τύπτωμεν, τύπτουσι. τιθεὶς, τιθέντος, τιθεῖσι, *sic* τίθεμεν, τιθεῖσι, καὶ ἰωνικῶς τιθέασι, *à tertia communi, expuncto* ι, *de diphthongo, &* α, *interposito.* Sic *enim tertiam personam pluralem præsentis temporis* Iones *formare consueuerunt in uerbis in* μι, *hoc est, corripientes penultimam tertiæ personæ communis, pluralis numeri, &* α, *productum ante* σι, *assumentes, ut* Apollonio *placet, quanquam in tertia plurali præteriti perfecti, & præteriti plusquamperfecti passiuorum id corripiant: quo-*

niam

niam uerba in ι, desinentia natura longam habere uolunt penultimam, & in ι, desinere, ut τύπτουσι, τετύφασι. τιθεῖσι κοινῶς, τιθέασι ἰωνικῶς. Εἰσὶ κοινῶς, ἔασι ἰωνικῶς. Οδυσσείας π. Εκ δὲ ζακύνθου ἔασι ἐείκοσι φῶτες ἀχαιῶν. & Ιλιάδος η.
Υμῖν μὲν γὰρ ἔασιν ἀριστῆες παναχαιῶν, Ισι ἴασι. Ιλιάδος π, καί τ' ἀγεληδὸν ἴασιν ἀπὸ κρήνης μελανύδρου. & alia infinita. Seruant etiam accentum in eadem syllaba in qua prius erat, circunflexo tamen in acutum mutato, cum etiam syllaba & locum & tempus mutauerit. Sic & Attici, inquit Apollonius & Herodianus, hac eadem tertia persona plurali præsentis temporis uerborum in μι, uti consueuerunt, τιθέασι, διδόασι, ζώγνύασι.

Παρατατικὸς.

Ετίθην, fit à prima persona præsentis extrema in ν, mutata, et communi augmento præposito, ut τίθημι, ἐτίθην, extrema syllaba διὰ τοῦ η: nam præteritum imperfectum, et secundus aoristus uerborum in μι, penultimam proprij actiui præsentis seruare debent, ut supra dictum est. Secũda persona à prima fit, ν, in σ, conuerso, ἐτίθην, ἐτίθης. Tertia à secunda, expuncto σ, ἐτίθη. Δυϊκά. Prima persona dualis, non fit. Secunda à secunda plurali fit, τε, in τον, conuersa, ἐτίθετε, ἐτίθετον. Tertia à secunda duali, extrema in την, conuersa, ἐτιθέτην. Πληθυντικά. Prima persona pluralis à prima singulari fit, extrema correpta, & ante ν, præposita με, syllaba, ut ἐτίθην, ἐτίθεμεν. Secunda persona à prima plurali fit, μεν, in τε, conuersa, ἐτίθετε. Tertia quoque ab eadem fit extrema in σαν, mutata,

ἐτίθεμεν, ἐτίθεσαν, καὶ βοιωτικῶς ἔτιθεν. nam Bœoti in uerbis, quæ habent participium in σ ὀξύτονον, & declinatum per ντ, impares faciunt primam & tertiam personam pluralis numeri, ut ἐτίθεμεν, ἔτιθεν. ἔβημεν, ἔβαν. ἀντὶ τοῦ ἐτίθεσαν, & ἔβησαν. quam tertiam personam βοιωτικῶς formare poterimus, aut à participio neutri generis, augmento præposito, & accentu mutato, ut ὁ τιθεὶς, τὸ τιθὲν, ἔτιθεν, ὁ στὰς, τὸ στὰν, ἔσταν: aut à prima persona singulari, extrema in propriam breuem coniugationis mutata, si sint uerba in μι, & accentu etiam mutato, ut ἐτίθην, ἔτιθεν. ἵην, ἵεν, unde μεθίεν. Οδυσσείας φ̄. καὶ δὴ μεθίεν χαλεποῖο χόλοιο. ἀντὶ τοῦ μεθίεσαν. ἔστην, ἔσταν. Ιλιά. ε̄. Οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν ἀχαιῶν. ἀντὶ τοῦ ἔστασαν. ἔκτην, ἔκταν, ἀπὸ τοῦ κτῆμι, quod ἀπὸ τοῦ κτάω, κτῶ deducitur. Οδυσσ. μ̄. Λαμπετίη τανύπελος, ὅ οἱ βόας ἔκταν ἑταῖροι. ἔδυν, ἔδυν: nam υ, nullum habet antistœchum in quod mutari poßit, sed idem productum, in se ipsum correptum mutatur. Ιλιάδος δ̄. Οἱ δ' αὖτις κατὰ τάχ' ἔδυν, μνήσαντο δὲ χάρμης. ἀντὶ τοῦ ἔδυσαν. ἔφυν, ἔφυν. Οδυσσείας ε̄. Ως ἄρα πυκνοὶ ἀλλήλοισι ἔφυν ἐπαμοιβαδίς. ἀντὶ τοῦ ἔφυσαν. Quo in loco aduertendum est, quòd in omnibus numeris & personis eædem sunt uocalium mutationes, quæ in præsenti tempore διὰ τὴν συγγένειαν, hoc est, cognationem quam habet præteritum imperfectum cum præsenti. Etiam annotandum est, quòd in prima & secunda & tertia coniugatione uerborum in μι, singularis numerus non est in usu, sed pro eo utimur singulari numero

suorum

ſuorum circunflexorum, hoc eſt, ἀπὸ τοῦ τιθέω, τιθῶ, ἐτίθουν, ἐτίθεις, ἐτίθει. ἀπὸ τοῦ ἱστάω, ἱστῶ, ἵστων, ἵστας, ἵστα. ἀπὸ τοῦ διδόω, διδῶ, ἐδίδουν, ἐδίδους, ἐδίδου. *Vtimur etiam & tertia plurali eorundem circunflexorum,* ἐτίθουν, ἵστων, ἐδίδουν.

Παρακείμενος.

Præteritum perfectum etſi proprium non eſt in uerbis in μι, *nec præteritum pluſquamperfectum, ſed eorum loco utimur primitiuorum temporibus: non tamen erit alienum eorum iterum tradere formationem.* Παρακείμενος *ergo* τέθεικα, *à futuro fit* θήσω, *cuius penultima* η, *eſſe debuerat, cum ſit penultima futuri. Sed mos Bœotorum obtinuit, ut* η *mutaretur in* ει, *diphthongum. ubi enim Dores ſeruant* η, *ibi Bœoti mutant* η *in* ει *diphthongum: ubi uero Dores mutant* η *in* α, *illic Bœoti ſeruant* η: *& quod Dores dicunt* ἥρωες, *id Bœoti ſcribunt* εἵρωες: *quod autem Dores dicunt* ἁδὺ, *ut* Θεόκριτος,

Ἁδύτι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἁπίτυς,

Bœoti ſcribunt ἡδύ. *Sic igitur dicendum eſt de hoc præterito* τέθεικα, *quoniam Dores non conſueuerunt mutare* η, *in* α, *Bœoti mutauerunt in* ει, *diphthongum. Secunda perſona à prima fit, adiuncto* σ, τέθεικας. *Tertia etiam à prima fit,* α, *in* ε, *conuerſa,* τέθεικε. Δυϊκὰ. τεθείκατον, τεθείκατον. Πληθυντικά. τεθείκαμεν, τεθείκατε, τεθείκασι.

Ὑπερσυντελικὸς.

Ἐτεθείκειν, ἐτεθείκεις, ἐτεθείκει. *ſicut* ἐτετύφειν, φεις, φει.

Ἀόριστος

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἔθηκα, à futuro fit, ſicut à τύψω, ἔτυψα. Scribendum tamen fuerat διὰ τοῦ σ ἀπὸ τοῦ θήσω, ἔθησα: ſed quinque annotantur aoriſti, duo quidem in grauitonis, ut εἶπα, ἤνεγκα: tres uero in iis uerbis, hoc eſt, ἔθηκα, ἔδωκα, ἧκα. quoniam non ſeruant conſonantem ſuorum futurorũ, ſed per mutas potius enuntiantur, quod eſt contra naturam propriã primi aoriſti. Secunda perſona ἔθηκας. Tertia, ἔθηκε, ſicut ἔτυψα, ἔτυψας, ἔτυψε.

Ἀόριστος δεύτερος.

Ἔθην, à futuro fit, extrema in υ, mutata, ac præpoſito ε, augmento, ut θήσω, ἔθην, extrema διὰ τοῦ η, ut in præterito imperfecto dictum eſt. Cur autem à futuro formetur, & non à primo aoriſto, quemadmodum ſecundus aoriſtus uerborum in ω, deſinentium, hæc eſt ratio. nam ſecundus aoriſtus uerborum in ω, deſinentium fit à primo, extrema in ον, mutata, & ante finalem ſyllabam præpoſita conſonante medii præteriti, quæ communis eſt trium temporum, hoc eſt, præteriti medii, ſecundi aoriſti, & ſecundi futuri, ut τέτυπα, ἔτυπον, τυπῶ. At in uerbis terminatis in μι, cum medium præteritum non inueniatur, cuius conſonantem accipere deberet ſecundus aoriſtus, opus fuit aliunde ſumere formationem, hoc eſt, à futuro, cum ab eo apte formari poſſit. Secunda perſona ἔθης. Tertia ἔθη. Δυϊκά. ἔθετον, ἐθέτην. Πληθ. ἔθεμεν, ἔθετε, ἔθεσαν, ſicut & præteritum imperfectum.

Quo in loco aduertendum eſt, quòd penultima pluralium producenda fuerat, quoniam aoriſtus ſecundus,

dus, quam uocalem in ſingulari habet in ultima, eam in plurali uult habere in penultima, ut ἔστην, ἔστημεν. ἔγνων, ἔγνωμεν. *Sed annotantur tres* Aoriſti, *hoc eſt,* ἔθην, ἔδων, ἧν. *qui cum in uſu communiter non ſint in ſingulari numero, à quo cætera formanda ſunt, à communi regula deflexerunt, & ut forte euenit, ſortiti ſunt declinationem. nam in indicatiuo corripiunt penultimam pluralium, ſecundum analogiam præteriti imperfecti, ut* ἔθην, ἔθεμεν, ἔδων, ἔδομεν. ἧν, ἕμεν, *quod* Miſi *ſignificat, quam cæteri aoriſti producunt, ut* ἔστην, ἔστημεν. ἔφην, ἔφημεν. ἔγνων, ἔγνωμεν. *In imperatiuo uero, quòd cum deberet deſinere in* θι, *per communem regulam, quòd quandocunque participium deſinit in* σ ὀξύτονον, *& declinatur per* ντ, *imperatiuus deſinit in* θι, *ſortiti ſunt longe diuerſam terminationem, hoc eſt, in* σ *ut* θὲς, δὸς, ἕς. *At in infinitiuo, etſi in* ναι, *deſinant, in penultima tamen habent diphthongum, ut* θεῖναι, δοῦναι, εἷναι, *quod omnino reſpuunt infinitiui in* ναι, *deſinentes, ſicut in indicatiuo paſſiuo grauitonorum dictum eſt.*

Μέλλων πρῶτος.

Θήσω, *à præſenti fit, abiecta reduplicatione, & extrema in* σω, *mutata, ut* τίθημι, θήσω. *Vel potius à primitiuo grauitono* τιθέω, *abiecta reduplicatione, ut ſupra, &* ε, *in* η, *uerſa, ac* σ *interiecto, ut* θέω, θήσω, θήσεις, θήσει.

Μέλλων δεύτερος.

Secundum futurum non inuenitur in uerbis in μι, *ea ratione qua nec præteritum medium. nam*

ut medium præteritum minuitur una syllaba ab actiuo, sic etiam secundus aoristus à primo, & secundum futurum à primo. Igitur *primo futuro dissyllabo existente, opus esset secundum monosyllabum esse, hoc est,* θῶ, *quod absurdum est in futuro.*

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςῶς καὶ παρατ.

T Ιθέτι, *à genitiuo sui participij fit, expuncto* ν, *& extrema in* θι, *mutata. quia quandocunque participium desinit in* σ ὀξύτονον, *& declinatur per* ντ, *imperatiuus desinit in* θι, *ut* τιθεὶς, τιθέντος, τίθεθι. Vel *fit à prima persona plurali, extrema in* θι *conuersa,* τίθεμεν, τίθεθι, *sed propter alternationem duarum aspiratarum, secunda mutatur in propriam tenuem, ut* τίθετι, *penultima uero corripitur.* Est *enim regula, quòd imperatiui in* θι, *& infinitiui in* ναι, *desinentes, penultimam seruare debent primæ personæ pluralis numeri proprij indicatiui, etsi à genitiuo participij etiam formentur, ut* τίθεμεν, τίθετι, τιθέναι. Est *& alia regula, quòd imperatiui uerborum in* μι, *præsentis temporis corripiunt penultimam.* Homerus *tamen eam produxit metri gratia.*

Οδυσσείας γ.

Αλλὰ ἄνασσ' ἴληθι, δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλόν.

Aduertendum est, quòd in uerbis in μι, *secundæ personæ imperatiuorum circũflexorum præsentis temporis magis sunt in usu, quàm secundæ imperatiuorum uerborum in* μι, *ut* ἐτίθεε, ἐτίθει, τίθει. ἵςαε, ἵςα, ἵςα. ἐδίδοε, ἐδίδου, δίδου. Tertia *persona à secunda fit extre-*

ma

ma in τω, mutata, ut τίθετι, τιθέτω. Δυϊκά. τίθετον, τιθέτων. Πληθ. τίθετε, τιθέτωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τέθεικε, τεθεικέτω, *à tertia persona præteriti actiui, sicut à* τέτυφε, τέτυφε, τετυφέτω.

Αόριστος πρῶτος.

Primus aoristus non est in usu: nam θῆκον *esse debuerat,* ἀπὸ τοῦ ἔθηκα, *sicut* ἀπὸ τοῦ ἔτυψα, τύψον, τυψάτω. *sed quia abnegauit futuri consonantem, & accepit mutam,* κ *scilicet, etsi per omnes modos secundum artem formari ac flecti possit, eius tamẽ usus non est. Hoc idem patitur &* ἔδωκα, *&* ἧκα, *sicut in primo aoristo grauitonorum dictum est.*

Αόριστος δεύτερος.

Secundus aoristus debuit esse à genitiuo sui participij, sicut & præsens abiecto ν, *& extrema in* θι, *mutata, ut* θεὶς, θέντος, θέτι, *uel à prima persona plurali, extrema in* θι, *conuersa, ut* ἔθεμεν, θέτι, *altera densa in tenuem conuersa. tamen* θέτι *non dicimus, duabus regulis inter se repugnantibus, quarum prior est. Quod imperatiui in* θι, *& infinitiui* ναι, *indesinentes, seruare debent penultimam primæ personæ pluralis numeri proprij indicatiui, ut in præsenti dictum est. Altera est quòd imperatiui in* θι, *& infinitiui in* ναι, *secundi aoristi, penultimam habere uolunt natura productam, ut* στῆθι, γνῶθι, στῆναι, γνῶναι. *Sed cum tres inueniantur aoristi secundi, hoc est,* ἔθην, ἔδων, ἧν, *corripientes penultimam pluralis contra propriam naturam, ut in secundo aoristo indicatiui dictum est,*

quam

quam imperatiui & infinitiui habere debent, euenit ut per priorem regulam penultima corriperetur, ut θέτι, ἀπὸ τοῦ ἔθεμεν. δόθι, ἀπὸ τοῦ ἔδομεν. ἕθι ἀπὸ τοῦ ἕμεν. Per alteram uero, quæ propria est secundi aoristi, euenit ut eadem produceretur, ut θῆτι, δῶθι, ἧθι. Quare opus fuit aliunde ea deducere, hoc est, à secunda persona singulari eiusdem temporis, abiecto augmento, & longa in propriam breuem conuersa, ut ἔθην, ἔθης, θές. ἔδων, ἔδως, δός. ἧν, ἧς, ἕς. At in alijs uerbis talis error non accidit, cum penultima primæ personæ pluralis secundi aoristi longa sit, ut ἔστημεν, ἔγνωμεν. Tertia persona θέτω, tanquam ab eo quod est θέτι, extrema in τω, mutata. Δυϊκά. θέτον, θέτων. Πληθ. θέτε, θέτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

T Ιθείην, *à genitiuo sui participij fit, expuncta* ν, *consonante, et addito* ι, *penultimæ uocali, ac extrema, in* ην, *mutata, per communem regulam, quòd quandocunque participium desinit in* σ *ὀξύτονον, &c. Optatiuus desinit in* ην, *puram, ut* τιθεὶς, τιθέντος. τιθείην, τιθείης, τιθείη, *sicut* τυφθείην, τυφθείης. Δυϊκά. τιθείητον, τιθειήτην. Πληθ. τιθείημεν, καὶ συγκοπῇ τιθῆμεν, τιθείητε, τιθείησαν, καὶ τιθεῖεν, ἀπὸ τοῦ τιθεῖμεν, *subtracto* μ, *sicut in primo aoristo passiuo grauitonorum dictum est.*

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τεθείκοιμι, *à genitiuo participij extrema in* μι, *mutata & adiuncto* ι, *penultimæ uocali, ut* τεθεικὼς, τεθεικότος,

θεικότος, τεθείκοιμι, τεθείκοις, τεθείκοι.

Ἀόριστος πρῶτος.

Θήκαιμι, θήκαις, θήκαι, *ſicut* τύψαιμι, τύψαις, τύψαι, ἄχγηστα.

Ἀόριστος δεύτερος.

Θείην, *à genitiuo ſui participij fit, ſicut & præſens, ut* θεὶς, θέντος. θείην, θείης, θείη. Δυϊκά. θείητον, θειήτην. Πληθ. θείημεν, καὶ συγκοπῇ θεῖμεν, θείητε, θείησαν, καὶ θεῖεν ἀττικῶς, ἀπὸ τοῦ θεῖμεν. Οδυσ. μ. Τεύξομεν, ἔνθακε θεῖμεν ἀγάλματα πολλὰ καὶ ἐσθλά. *&* Οδυσ. γ. Αἲ γὰρ ἐμοὶ τοσσήνδε θεοὶ δυύαμιν παραθεῖεν. *&* Ιλιάδ. δ. Τὰ δὲ πάντα θεοὶ μεταμώλια θεῖεν.

Μέλλων πρῶτος.

Θήσοιμι, *à genitiuo participij eiuſdem temporis, extrema in* μι, *mutata, & adiuncto* ι, *penultimæ, ut* θήσων, θήσοντος. θήσοιμι, θήσοις, θήσοι.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατ.

E

Αν τιθῶ, *à tertia perſona præteriti imperfecti, extrema in* ω, *conuerſa, et abiecto augmento, ut* ἐτίθη, ἐὰν τιθῶ, *ſicut* ἐτύφθη, ἐὰν τυφθῶ. *Vel fit à prima perſona per communem regulam, quòd tria tempora indicatiui, hoc eſt, præteritum imperfectum, præteritũ perfectum, et aoriſti abiecto augmento, præterquam in præterito perfecto, et extrema in* ω, *conuerſa faciunt ſubiunctiuum. Cur autem* τιθῶ *circũflectatur iam dictum eſt, quòd quandocunque participiũ deſinit in* σ ὀξύτονον, *etc. ſubiũctiuus deſinit in* ω, *circunflexũ.*

Secunda

Secunda persona τιθῇς. Tertia τιθῇ, *subscripto* ι, *quia omne uerbum in* ω, *desinens, habet secundam & tertiam personam singularis numeri in dipbth. desinentes, aut propriam aut impropriam.* Etiam *aduertendum est, in hac prima coniugatione secundam & tertiam personam præsentis temporis modi subiunctiui desinere in* ῃ, *ut* τιθῇς, τιθῇ. In *secunda uero in* ᾳ *ut* ἱστᾷς, ἱστᾷ. In *tertia in* ῳ, *ut* διδῷς, διδῷ. Est *enim huiusmodi regula generalis subiunctiui modi*, καθόλου τὰ εἰς ω, ὑποτακτικὰ εἰς ῃ, τὸ δεύτερον καὶ τρίτον ποιεῖ, πλὴν τῆς δευτέρας καὶ τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων, καὶ τῶν εἰς μι, ἐκεῖναι γὰρ ὁμοίως τοῖς ὁριστικοῖς ὑποτακτικὰ κλίνουσιν, οἷον ἐὰν βοᾷς, ἐὰν χρυσοῖς, ἐὰν ἱστᾷς, ἐὰν διδῷς. Datur *& alia regula modi subiunctiui uerborum in* μι, ὡς φησὶν ὁ τεχνικὸς, ὅτι τὰ δεύτερα καὶ τρίτα πρόσωπα τῶν εἰς μι, ἐπὶ τοῦ ἐνεστῶτος καὶ παρατατικοῦ, δηλονότι ἐπὶ μὲν τῆς πρώτης συζυγίας διὰ τοῦ η, καὶ ι, ἐκφέρεται, οἷον ἐὰν τιθῶ, τιθῇς, τιθῇ. ἐπὶ δὲ τῆς δευτέρας διὰ τῆς ᾳ, διφθόγγου, προσγραφομένου μὲν τοῦ ι, μὴ συνεκφωνουμένου δὲ, ἐὰν ἱστῶ, ἱστᾷς, ἱστᾷ. ἐπὶ δὲ τῆς τρίτης διὰ τῆς ῳ, διφθόγγου, οἷον ἐὰν διδῶ, διδῷς, διδῷ. Δυϊκά. ἐὰν τιθῆτον τιθῆτον. Πληθ. ἐὰν τιθῶμεν, τιθῆτε, τιθῶσι.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ἐὰν τεθείκω, τεθείκῃς, τεθείκῃ, ἀπὸ τοῦ τέθεικα, *sicut* ἐὰν τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἐὰν θήκω, θήκῃς, θήκῃ, *sicut* ἐὰν τύψω, τύψῃς, τύψῃ, ἀπὸ τοῦ ἔθηκα ἀρχήσου.

Αόριςος δεύτερος.

Ἐὰν θῶ, à tertia secundi aoristi, uel à prima, sicut et præsens, ut ἔθην, ἔθης, ἔθη, ἐὰν θῶ, θῇς, θῇ. Pro quo huiusmodi datur regula, ὅτι ἐπὶ τῶν ὑποτακτικῶν τοῦ δευτέρου ἀορίςου τῶν εἰς μι, τὰ δεύτερα καὶ τρίτα πρόσωπα, ἐπὶ μὲν τῆς πρώτης καὶ δευτέρας συζυγίας, διὰ τοῦ η, καὶ ι, ἐκφέρεται, οἷον ἐὰν θῶ, θῇς, θῇ. ἐὰν ςῶ, ςῇς, ςῇ. ἐπὶ δὲ τῆς τρίτης διὰ τῆς ῳ, διφθόγγου, ἐὰν δῶ, δῷς, δῷ. ἐὰν γνῶ, γνῷς, γνῷ. Ὀδυσσείας χ̄.

Ὄφρα γνῷς κατὰ θυμὸν, ἀτὰρ εἴπῃσθα καὶ ἄλλα. καὶ Ἰλιάδος ᾱ.

Γνῷ δὲ καὶ ἀτρείδης εὐρυκρείων ἀγαμέμνων.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςῶς καὶ παρατ.

Τιθέναι, à prima persona pluralis numeri præsentis tẽporis fit, extrema in ναι, mutata. Est enim regula, quòd prima persona pluralis præsentis temporis uerborum in μι, extrema in ναι conuersa, facit infinitiuum, ut τίθεμεν, τιθέναι. ἵςαμεν, ἱςάναι. δίδομεν, διδόναι, accentu etiam in penultimam translato. quia omnis infinitiuus in ναι, desinens, in penultima habet accentum, ut τετυφέναι, τεθεικέναι. Potest & à genitiuo participij deduci, ut τιθεὶς, τιθέντος, τιθέναι. nam omne participium in ς ὀξύτονον, per ντ, declinatum, facit infinitiuum in ναι. Corripit etiam penultimam, quoniam infinitiui præsentis temporis uerborum in μι, corripiunt penultimam. εἶναι uero tanquam disyllabum, secutum aoristos disyllabos, penultimam produxit.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τεθεικέναι, à tertia perſona præteriti actiui τέθεικε, adiuncta ναι, ſicut à τέτυφε, τετυφέναι.

Ἀόριστος πρῶτος.

Θῆκαι, ἀπὸ τοῦ ἔθηκε ἀρχήσου.

Ἀόριστος δεύτερος.

Θεῖναι cum diphthong. in penultima. θῆναι tamen per η, eſſe debuerat. nam formatio ſecundi aoriſti modi infinitiui, à tertia ſingulari eiuſdem temporis modi indicatiui fit, abiecto augmento, & addita ναι, ut ἔθην, ἔθης, ἔθη, θῆναι & tunc penultima natura producitur, ſicut & eius propria regula poſtulat. Eſt etiam alia formatio tam præſentis quàm aoriſti ſecundi uerborum in μι communis, hoc eſt, à genitiuo participij, ut θεὶς, θέντος, θέναι. Vel à prima perſona pluralis numeri modi indicatiui, expuncto ε, cõmuni augmento, & extrema in ναι, mutata, ut ἔθεμεν, θέναι. Vbi euenit penultimam correptam eſſe contra naturam ſecundi aoriſti, quare idem error hic accidit qui & imperatiuo modo, hoc eſt, duarum, regularum repugnantia, quarum prior eſt, quod imperatiui in θι, & infinitiui in ναι, ſecundi aoriſti penultimam natura longam habere uolunt, & hæc regula eſt ſecundi aoriſti propria. Eſt & alia regula generalis, quòd imperatiui in θι, & infinitiui in ναι, ſeruare debent penultimam primæ perſonæ pluralis numeri eiuſdem temporis. Sed cum penultima pluralis huius aoriſti breuis ſit, neceſſe eſt per hanc regulam & penultimam infinitiui aoriſti ſecundi corripi. Sed hic error

tribus

tribus uerbis tantum accidit, quæ ſuperius annotata ſunt, quorum aoriſti ſecundi, hoc eſt, ἔθην, ἔδων, ἧν, corripiunt penultimam pluralium, contra eorũ naturam quam infinitiui eiuſdem temporis ſeruare debent, ut ἔθεμεν, θέναι. ἔδομεν, δόναι, ἕμεν, ἕναι. Qui quidem infinitiui, ut hanc euitarent repugnantiam, acceperunt ſubiunctiuas uocales ι, ſcilicet & υ, in diphthongos, & ſic productam fecerunt eorum penultimam, ut θεῖναι, δοῦναι, εἶναι. Quæ iccirco annotata ſunt, quoniam diphthongum habent in penultima, contra cõmunem regulam quæ eſt, ὅτι τὰ εἰς ναι, ἀπαρέμφατα ἔχοντα τὸ ν, κλιτικὸν, οὐ θέλουσι τῇ διφθόγγῳ παραλήγεσθαι, ſicut in indicatiuo paßiuo uerborum grauitonorũ dictum eſt. At in alijs uerbis, ſiue à tertia perſona ſingulari, ſiue à prima plurali formentur, infinitiui ſecundi aoriſti penultima ſemper eſt longa, cum in indicatiuo eadem in omni numero ſemper producatur, ut ἔγνων, ἔγνωτον, ἔγνωμεν, γνῶναι.

Μέλλων πρῶτος.

Θήσειν, à tertia futuri θήσει, adiuncto ν, ſicut à τύψει, τύψειν.

Participiorum formationes in proprio tractatu libro octauo latißime habentur, quas hic inculcare ſuperfluum erat.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς.

Τ   Ιθεμαι ab actiuo fit τίθημι, extrema in μαι, ac penultima in propriam breuem mutatis. corripitur penultima ad ſimilitudinẽ penultimæ primæ perſonæ pluralis numeri actiui. Eſt enim

regula, ὅτι πᾶν παθητικὸν ἢ μέσον, ἔχον ἐπὶ τέλους τὸ μ, κλιτικὸν, τὴν παραλήγουσαν θέλει ἔχειν τοῦ ἰδίου ὁριστικοῦ πρώτου προσώπου τῶν πληθυντικῶν, οἷον τύπτομεν, τύπτομαι. τίθεμεν, τίθεμαι. hoc est, quod omne uerbum paſſiuum, ſiue medium, habens in fine μ, κλιτικὸν, penultimam uult habere primæ perſonæ pluralis proprij indicatiui actiui, ut τύπτομεν, τύπτομαι. τίθεμεν, τίθεμαι. Secunda perſona τίθεσαι, à tertia fit τ, in σ, mutato. Est enim regula, ὅτι ὅσα τῶν παθητικῶν ἔχει τὴν ἐνεργητικὴν μετοχὴν εἰς σ, ὀξύτονον, ταῦτα τροπῇ τοῦ κατὰ τὸ τρίτον τ, εἰς σ, τὸ δεύτερον ποιεῖ. hoc est, quæcunque uerba paßiua habentia participium actiuum in σ, oxytonum, mutato τ, tertiæ perſonæ in σ, ſecundam faciunt, τίθεται, τίθεσαι, καὶ ἀττικῶς τίθῃ, ut inquit Theodorus ſecundo τῶν εἰς τέσσαρα, cuius uerba ſunt hæc: ἐστὶ δὲ καὶ εἰς η, προφέρειν τὸ δεύτερον τοῦ ἐνεστῶτος τῶν ἀπὸ τοῦ ε, καὶ α. hoc est, uerborum in μι, primæ & ſecundæ coniugationis, ut τίθεμαι, τίθῃ, ἵσαμαι, ἵσῃ. Tertia à prima fit, μ in τ, conuerſa, τίθεμαι, τίθεται. Potest etiam ſecunda à prima deduci, et tertia à ſecunda, μ, in σ, & σ, in τ, mutatis. Δυϊκά. τιθέμεθον, τίθεσθον, τίθεσθον. Πληθυν. τιθέμεθα, τίθεσθε, τίθενται.

Παρατατικός.

Ετιθέμην, fit à prima perſona ſingulari præſentis temporis, μαι, in μην, conuerſa, ac ε, communi augmento præpoſito, τίθεμαι, ἐτιθέμην. Secunda perſona ἐτίθεσο, à tertia ſingulari, τ, in σ, conuerſo, per eandem regulam, quæ in præſenti dicta est, ἐτίθετο, ἐτίθεσο.

το κοινῶς, καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ, fit ἐτίθεο ἰωνικῶς, καὶ κράσει τοῦ ε, καὶ ο, εἰς ου, ἐτίθου ἀττικῶς. Tertia uero à prima μην, in το, conuersa, ἐτιθέμην, ἐτίθετο. Δυϊκά. ἐτιθέμεθον, ἐτίθεσθον, ἐτιθέσθην. Πληθυν. ἐτιθέμεθα, ἐτίθεσθε, ἐτίθεντο.

Παρακείμενος.

Τέθεμαι esse debuerat, quoniam cum cætera communia sint præterito passiuo uerborum in μι, cum præteritis grauitonorum, hoc habet proprium, ut penultima in debitam breuem coniugationis conuertatur, ut δέδωκα, δέδομαι. Sed quia præteritum actiuum huius uerbi τίθημι, amisit propriam penultimam, & assumpsit ει, diphthongum Bœotorum more, eandem etiam retinuit & præteritum paßiuum, ut τέθεικα, τέθειμαι. Secunda persona τέθεισαι, à tertia τ, in σ, conuerso, per regulam in præsenti iam dictam, ὅσα τῶν παθητικῶν, &c. Tertia à prima, extrema in ται, mutata, τέθειται. Δυϊκὰ. τεθείμεθον, τέθεισθον, τέθεισθον. Πλη. τεθείμεθα, τέθεισθε, τέθεινται, καὶ ἰωνικῶς τεθέαται.

Ὑπερσυντελικὸς.

Ἐτεθείμην, à præterito passiuo μαι, in μην, conuersa, ac etiam ε, præposito, quandoquidem præteritum perfectum à consonante incipit, τέθειμαι, ἐτεθείμην. Habet etiam eandem penultimam cum præterito passiuo. Secunda persona à tertia fit, τ, in σ, conuerso, ἐτέθεισο. Tertia à prima, extrema in το, mutata, ἐτέθειτο, &c.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἐτέθην, à tertia persona præteriti passiui, extrema in θην, conuersa, & abiecta consonante in principio præteriti geminata. Corripitur etiã penultima, quia

omnis aoristus passiuus uerborum in μι, penultimam correptam habere debet, ut τέθειται, ἐτέθην. Sed propter alternationem duarum aspiratarum, penultima mutatur in propriam tenuem, ut ἐτέθην, quod factum est ne propriam terminationem amitteret primus aoristus passiuus, cui proprium est in θην, semper desinere. Annotantur *ἐγνώσθην & ἠδυνάσθην, quoniam eorum penultima producitur, sed non sunt à themate uerborum in μι. nam alterum à circunflexo uerbo, hoc est, γνόω, γνῶ deducitur, alterum uero à grauitono, hoc est, δυνάζω.* Secunda *persona* ἐτέθης. Tertia ἐτέθη. &c.

Ἀόριστος δεύτερος.

Secundus aoristus passiuus non inuenitur, quoniam secundi aoristi actiui uendicarunt sibi eorum terminationem, hoc est ἔθειν.

Μέλλων πρῶτος.

Τεθήσομαι, *à secunda persona primi aoristi passiui, addita* ομαι, & ε, *communi augmento abiecto, ut* ἐτέθην, ἐτέθης, τεθήσομαι, τεθήσῃ τεθήσεται.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Τεθείσομαι, *à secunda persona præteriti passiui, interposita* ομ, *ut* τέθεισαι, τεθείσομαι, τεθείσῃ, τεθείσεται. *Differt autem à passiuo futuro antepenultima tantum.*

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

T Ἴθεσο, *à secunda persona præteriti imperfecti passiui abiecto augmento tantum, ut* ἐτιθέμην, ἐτίθεσο. τὸ προστακτικὸν τίθεσο κοι-

νῶς, καὶ τίθεο ἰωνικῶς, καὶ τίθου ἀττικῶς, καὶ τίθε δωρικῶς. τιθέσθω. ad ſimilitudinem imperatiui præteriti perfecti paßiui grauitonorum tertiæ coniugationis.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τέθεισο, à ſecunda perſona præteriti pluſquamperfecti paßiui, expuncto ε, ut ἐτεθείμην, ἐτέθεισο. τὸ προστακτικὸν τέθεισο, τεθείσθω, ſicut πέπεισο, πεπείσθω.

Αόριστος πρῶτος.

Τέθητι, à tertia perſona primi aoriſti paßiui, expuncto ε, augmento, & addita τι, διὰ τοῦ τ, ſicut τύφθητι. Tertia perſona τεθήτω, καὶ τὰ λοιπά.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Τιθείμην, à prima perſona præſentis temporis modi indicatiui paßiui, extrema in μην, mutata, & adiuncto ι, penultimæ, ſicut in paßiuis grauitonorum dictum eſt, ut τίθεμαι, τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο, accentu circunflexo in penultima ſecundæ et tertiæ perſonæ, ſicut in optatiuo paßiuo uerborum circunflexorum primæ coniugationis.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τεθείμην, à prima perſona præteriti paßiui, extrema in μην, conuerſa, τέθειμαι, τεθείμην. At ſi à communi præterito, hoc eſt, τέθεμαι, formare uoluerimus, addendum erit ι, penultimæ, ſicut in præſenti, ut τέθεμαι, τεθείμην, τεθεῖο, τεθεῖτο, accentu circunflexo in penultima ſecundæ & tertiæ perſonæ, ſicut in præſenti.

Ἀόριστος πρῶτος.

Τεθείην, à genitiuo participij passiui eiusdem temporis, extrema in ην, mutata, sicut in aoristo passiuo grauitonorum dictum est, ut τεθεὶς, τεθέντος τεθείην, τεθείης, τεθείη, sicut τυφθείην, τυφθείης, τυφθείη.

Μέλλων πρῶτος.

Τεθησοίμην, à prima persona futuri passiui indicatiui, extrema in μην, conuersa, & addito ι, penultimæ, τεθήσομαι, τεθησοίμην, τεθήσοιο, τεθήσοιτο.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Τεθεισοίμην, τεθείσοιο, τεθείσοιτο, sicut et præsens, ἀπὸ τοῦ τεθείσομαι. Differt autem à futuro passiuo antepenultima tantum.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατ.

E Αν τιθῶμαι, à prima persona subiunctiui actiui, adiuncta μαι, ἐὰν τιθῶ, ἐὰν τιθῶμαι. Regula, ὁ ἐνεργητικὸς ἐνεστὼς τῶν ὑποτακτικῶν, προσθέσει τῆς μαι, παθητικὸς γίνεται. hoc est, actiuum præsens subiunctiuorum, appositione μαι, passiuum fit. Potest etiam formari à prima persona passiui indicatiui, penultima in ω, conuersa: nam omne uerbum passiuum, siue medium, habens in fine μ, κλιτικὸν, extrema in μαι, mutata, si in eam non desinat, & penultima uocali in ω, conuersa, subiunctiuũ facit paßiuum, ut τίθεμαι, ἐὰν τιθῶμαι, penultima circunflexa. nam subiunctiui in μαι, præsentis temporis, à uerbis desinentibus in μι, si habeãt indicatiuum actiuum in usu, circunflectuntur in penultima, ut τίθημι, ἐὰν τιθῶμαι.

μαι. ἵϛημι, ἐὰν ἱϛῶμαι. Si autem non habent actiuum in usu, acuuntur in antepenultima. δύναμαι, ἐὰν δύνωμαι, quia δύνημι non est in usu. Alia autem si à circunflexis existant, circunflectuntur, ἐὰν νοῶ, ἐὰν νοῶμαι. ἐὰν φιλῶ, ἐὰν φιλῶμαι. Etiam si sint præteriti perfecti, ἐὰν πεποιῶμαι, ἐὰν μεμνῶμαι. Quod etiam seruandum est in uerbis in μι, desinentibus, quia & ipsa in præteriti perfectis circunflectuntur. Grauantur autem ea quæ à grauitonis existunt, ut ἐὰν τύπτω, ἐὰν τύπτωμαι. ἐὰν τύπω, ἐὰν τύπωμαι. Secunda persona à tertia fit expuncto τ, καὶ κράσει τοῦ η, καὶ α, εἰς η, τιθῆται, τιθῇ, subscripto ι. Possumus etiam & tertiam subiunctiui actiui eiusdem temporis, facere secundam subiunctiui paßiui per cōmunem regulam, ὅτι καθόλε τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν ἐνεργητικῶν ὑποτακτικῶν δεύτερα εἰσὶ τῶν παθητικῶν hoc est, quod uniuersaliter tertia persona subiunctiui actiui, est secunda subiunctiui paßiui. Tertia uero à prima fit, μαι, in ται, ac penultima in η, conuersa, ἐὰν τιθῶμαι, ἐὰν τιθῆται.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ἐὰν τεθῶμαι, à communi præterito paßiuo, hoc est, τέθεμαι, (nam τέθειμαι Bœotorum est proprium) penultima in ω, mutata, per communem regulam supra in præsenti iam dictam, uidelicet quod omne uerbum paßiuum, siue medium habens in fine μ, κλιτικόν, &c. Moscopulus tamen formari uult à præterito actiuo subiunctiui modi, sicut & præsens, addita μαι, ἐὰν τεθείκω, ἐὰν τεθείκωμαι. Sed hoc præteritum non est in usu, nec etiam uidetur hæc regula esse communis

nis omnibus temporibus: nam in uerbis terminatis in ω, si ab actiuo præterito modi subiunctiui formari liceret passiuum, dicendum esset, ἐὰν τετύφω, ἐὰν τετύφωμαι: nec opus esset supplere per participium et uerbum substantiuum. Videtur ergo potius esse formandum à præterito passiuo communi modi indicatiui, penultima in ω, mutata, sicut in alijs uerbis, ut πεποίημαι, ἐὰν πεποιῶμαι, *sic* τέθειμαι, ἐὰν τεθῶμαι. *Secunda persona* ἐὰν τεθῇ, *à tertia fit, sicut in præsenti. Potest etiam & à tertia singulari præteriti actiui communis deduci, extrema syllaba abiecta, & accentu acuto in circunflexum mutato,* ἐὰν τεθήκω, τεθήκῃς, τεθήκῃ. ἐὰν τεθῶμαι, τεθῇ, διὰ τοῦ η: *nam* τεθήκω ἀπὸ τοῦ τέθεικα *Bœotorum est proprium. Est enim regula,* ὅτι ἐπὶ τῶν περισπωμένων, καὶ ἐπὶ τῶν εἰς μι, καθόλου τὰ τρίτα πρόσωπα τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου τῶν ὑποτακτικῶν, ἀποβολῇ τῆς τελευταίας συλλαβῆς, τὸ δεύτερον τοῦ παθητικοῦ ποιοῦσι. *Tertia persona* τεθῆται, *à prima eiusdem temporis,* ω, *in* η, *&* μαι, *in* ται, *conuersis,* ἐὰν, τεθῶμαι, τεθῆται.

Αόριστος πρῶτος.

Ἐὰν τεθῶ, *à tertia persona primi aoristi passiui, extrema in* ω, *conuersa, &* ε, *augmento expuncto, ut* ἐτέθην, ἐτέθης, ἐτέθη. ἐὰν τεθῶ, τεθῇς, τεθῇ, *sicut* ἐὰν τυφθῶ, τυφθῇς, τυφθῇ.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατ.

Τίθεσθαι, *à tertia persona singulari passiui, extrema in* θαι, *mutata, ac* σ *interposito,* τίθεται, τίθεσθαι.

Potest

Potest etiam fieri à secunda pluralis numeri, τροπῆ τοῦ ε, ψιλοῦ εἰς τὴν αι, δίφθογγον, τίθεσθε, τίθεσθαι.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τεθεῖσθαι, à tertia singularis numeri præteriti passiui, extrema in θαι, mutata, ac σ, interposito, seruatoq; augmento, & accentu in penultimam retracto, τέθειται, τεθεῖσθαι. Vel à secunda pluralis τέθεισθε, sicut & præsens, penultima tamen circunflexa, cum sit natura longa ante breuem, τεθεῖσθαι.

Αόριστος πρῶτος.

Τεθῆναι, à tertia primi aoristi passiui, adiuncta ναι, syllaba, ut ἐτέθη, τεθῆναι, sicut ἐτύφθη, τυφθῆναι.

Μέλλων πρῶτος.

Τεθήσεσθαι, à tertia singulari eiusdem temporis τεθήσεται, uel à secunda plurali.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Τεθήσεσθαι, à tertia singulari, uel à secunda plurali, ut supra.

ΡΗΜΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Verba media, sicut in grauitonis dictum est, in præsenti & præterito imperfecto formationem habent communem cum passiuis, etsi ueteres grammatici in ijs duobus temporibus ea nullo modo seorsum uariare censuerunt: iccirco eundem ordinem quo in grauitonis usi sumus, in ijs quoque uerbis seruandum putauimus.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστώς.

Τίθεμαι, τίθεσαι, τίθεται, sicut & passiua.

Παρατατικός.

Παρατατικὸς.

Ετιθέμην, ἐτίθετο κοινῶς, καὶ ἐτίθεο ἰωνικῶς, καὶ ἐτίθου ἀττικῶς, καὶ ἐτίθευ δωρικῶς.

Παρακείμενος.

Medium præteritum perfectum, & præteritum plusquamperfectum in ijs uerbis formari non possunt, sicut neque in uerbis circunflexis, à quibus deriuantur. nam τιθῶ, ἱςῶ, *&* διδῶ, *uerba circunflexa primitiua eorum quæ sunt* τίθημι, ἵςημι, *&* δίδωμι, *expuncta communi geminatione monosyllaba remanēt, ut* θῶ, ςῶ, δῶ. *Et sicut tertio libro cum de formatione præteritorum tractaretur, dictum est circunflexa uerba, si monosyllaba sint, præterito medio omnino carent, cum id minui una syllaba ab actiuo opus sit, ut* χῶ, μέλλ. χήσω, παρακ. ἔχηκα, Μέσ. παρακ. ἔχα *quod nempe absurdum est, quandoquidem nullum inuenitur præteritum, siue à consonante, siue à solo* ε, *incipiens, quod pauciorum sit trium syllabarum, quod & dictis tribus uerbis accidit, & ijs similibus.*

Αόριςος πρῶτος.

Εθηκάμην, ἐθήκω, ἐθήκατο, ἀπὸ τοῦ ἔθηκα, *sicut* ἐτυψάμην ἀπὸ τοῦ ἔτυψα.

Αόριςος δεύτερος.

Εθέμην, *à prima persona secundi aoristi actiui, extrema uocali in propriam breuem coniugationis mutata, ac interposita* μη, ἔθην, ἐθέμην. *Antiqui tamen à primo aoristo passiuo formari uoluerunt, extrema in* μην, *mutata, & tenui in densam conuersa,* ἐτέθην, ἐθέμην. *Secunda persona à tertia fit* τ *in* σ *conuerso,*

ἔθετο,

ἔθετο, ἔθεσο, καὶ ἔθεο ἰωνικῶς, καὶ ἔθου ἀττικῶς. Tertia ἔθετο.

Μέλλων πρῶτος.

Θήσομαι, à futuro actiuo fit, adiuncta μαι, & ω, magno in ο, paruum mutato, ut θήσω, θήσομαι, θήσῃ, θήσεται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Τίθεσο κοινῶς, καὶ τίθεο ἰωνικῶς, καὶ τίθου ἀττικῶς, καὶ τίθευ δωρικῶς.

Αόριστος πρῶτος.

Primus aoristus θῆκαι, θηκάσθω esse debuerat, sicut τύψαι, τυψάσθω, sed in usu non est, nec etiam in alijs modis.

Αόριστος δεύτερος.

Θέσο, à secunda persona secundi aoristi medij, abiecto augmento, ut ἐθέμην, ἔθεσο, θέσο κοινῶς, καὶ θέο ἰωνικῶς, καὶ θοῦ ἀττικῶς, καὶ θεῦ δωρικῶς. Οδυσ. κ. Αλλ' ἄγε δὴ κολεῷ μὲν ἄορ θέο. unde κάτθεο. Hesiodus, Σὺ δὲ ταῦτα τεῷ ἐνικάτθεο θυμῷ. καὶ Αριστοφάνης ἐν πλούτῳ, Κατάθου ταχέως θοιμάτιον. Tertia persona θέσθω, καὶ τὰ λοιπά.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο, ad passiui inflexionem.

Αόριστος πρῶτος.

Θείμην, θεῖο, θεῖτο, à prima persona secundi aoristi medij ἐθέμην, sicut & præsens.

Μέλλων πρῶτος.

Θησοίμην, à prima persona medij futuri, extrema in μην, conuersa, ac ι, penultimæ uocali adiuncta, θήσομαι, θησοίμην, θήσοιο, θήσοιτο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςῶς καὶ παρατατικός.

Εὰν τιθῶμαι, τιθῇ, τιθῆται, ad passiui similitudinē.

Αόριςος δεύτερος.

Εὰν θῶμαι, à prima persona secundi aoristi medij, extrema in μαι, conuersa, ac expuncto augmento, & penultima uocali in ω, mutata, ἐθέμην. ἐὰν θῶμαι, θῇ, θῆται, accentu circunflexo.

ΑΑΠΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςῶς καὶ παρατ.	τίθεσθαι.
ἀόριςος β.	θέσθαι.
μέλλων ά.	θήσεσθαι.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ εἰς μι, ῥημάτων.

V Erba in μι, secundæ coniugationis fiunt à uerbis grauitonis circunflexorū secundæ coniugationis, à quibus deriuantur: & in penultima actiui habent η, in passiui autem penultima α, quod ostendit & quotæ sint coniugationis, & unde deducantur, ut ἱςάω, ἱςῶ, ἵςημι passiuum ἵςαμαι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςώς.

Ιςημι ἀπὸ τῦ ἱςάω uerbo grauitono fit, unde ἱςῶ uerbum secundæ coniugationis circunflexorum, extrema in μι, & penultima, hoc est, α, quæ breuis est, in legitimam

timam longam mutata, uidelicet η, & accentu in antepenultimam retracto, ut ἱστάω, ἵστημι. ἱστάω uero ἀπὸ τοῦ στάω, cui præponitur ι, solum, quæ reduplicatio abusiua siue impropria appellatur, cum in ea nulla geminetur consonans, ut libro tertio dictum est. nam σιστάω dicendum fuerat, & σίστημι: sed quoniam reduplicatio communis nunquam fit per longam uocalem, (nam ἰῶτα hoc in loco est positione longa) iccirco σ, non repetitur. Habet etiam aspirationem in prima syllaba, quoniam ι, ante στ, aspiratur, nisi syncopa fiat, uel subsequatur ρ, post στ, quia tunc tenui spiritu scribitur, ut ἴστε, ἴστω, ἀπὸ τοῦ ἴσατε, ἰσάτω. ἱστέον, & ἱστρός. Secunda persona à prima fit, extrema in σ, mutata, ἵστημι, ἵστης, ἵστησι. Δυϊκά. ἵστατον, ἵστατον, penultima correpta. Πληθ. ἵσταμεν, ἵστατε, ἱστᾶσι, ad similitudinem pluralis datiui participij actiui eiusdem temporis, penultima circunflexa, quia α, quæ anceps est, hic natura habetur longa. Ionice uero, siue Attice non formatur tertia persona in hac secunda coniugatione, διὰ τὴν κακοφωνίαν: nam ἱστάασι dicendum fuerat.

Παρατατικὸς.

Ἵστην, ἵστης, ἵστη, à præsenti, sicut ἐτίθην. Δυϊκά. ἵστατον, ἱστάτην, penultima correpta, sicut & præsens. Πλη. ἵσταμεν, ἵστατε, ἵστασαν.

Παρακείμενος.

Ἕστηκα esse debuerat à futuro στήσω, cuius penultima præteritum perfectum seruare debet: sed ne coincideret cum ἕστηκα, quod est medium præteritum ἀπὸ τοῦ ἑστήκω, mutata est η, in α, & factum est ἕστακα,

ἕστακας,

ἕστακας, ἕστακε. Seruat enim aſpirationem præſentis, quoniam ε, ingrediens præterita tempora modi indicatiui, ſi remanet in aliis modis, ſpiritum thematis ſeruat, ut in hoc uerbo ἵστημι, ὁ παρακείμενος ἕστακα, τὸ προστακτικὸν ἕστακε, ἑστακέτω. τὸ εὐκτικὸν ἑστάκοιμι, &c. Si uero accidit, hoc eſt, ſi non remanet in aliis modis, ſicut eſt in ambobus aoriſtis, tenuem ſpiritum habet. ἀόριστος πρῶτος, ἔστησα. τὸ προστακτικὸν, στῆσον, στησάτω. τὸ εὐκτικὸν, στήσαιμι. ἀόριστος δεύτερος, ἔστην. τὸ προστακτικὸν, στῆθι, στήτω. τὸ εὐκτικὸν, σταίην, σταίης, σταίη, &c.

Ὑπερσυντελικός.

Ἑστάκειν, ἑστάκεις, ἑστάκει, à præterito perfecto, unde & eundem ſpiritum ſeruat, cum in aliis modis idem ſit præteritum perfectum & præteritum pluſquamperfectum, καὶ τὰ λοιπά.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἔστησα, ἔστησας, ἔστησε, ſicut ἔτυψα, ἔτυψας, ἔτυψε.

Ἀόριστος δεύτερος.

Ἔστην, ἔστης, ἔστη, à futuro, extrema in ην, mutata, & ε, communi augmento præpoſito, ut στήσω, ἔστην. Δυϊκά. ἔστητον. ἐστήτην, penultima producta. Πληθ. ἔστημεν, ἔστητε, ἔστησαν, καὶ βοιωτικῶς ἔσταν. Ἰλιάδος α. Θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνέσταν.

Μέλλων πρῶτος,

Στήσω, ἀπὸ τοῦ στάω, α, in η, conuerſo, ac σ interpoſito, ſicut à θέω, θήσω.

Προστακτικὰ

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

I Σταθι, *fit à genitiuo participij præsentis temporis, abiecto υ, & extrema in θι, conuersa, ut* ἱςὰς, ἱςάντος, ἵςαθι. *Vel à prima persona pluralis numeri, extrema in θι, mutata, ut* ἵςαμεν, ἵςαθι. *In usu tamen non est, sed pro eo utimur* ἵςα, *à uerbo circunflexo* ἱςάω, ἱςῶ, *unde compositum* καθίςα. Ιλιάδος ᾱ. Μείζονα δὴ κρητῆρα μενοιτίου υἱὲ καθίςα. *Tertia à secunda fit, extrema in* τω, *mutata,* ἱςάτω, *&c.*

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Εςακε, ἑςακέτω, *sicut* τέτυφε, τετυφέτω.

Αόριςος πρῶτος.

Στῆσον, ςησάτω, *sicut* τύψον, τυψάτω.

Αόριςος δεύτερος.

Στῆθι, *fit à genitiuo participij eiusdem temporis, expuncto* υ, *& extrema in* θι *mutata, ut* ςὰς, ςάντος, ςάθι, καὶ ςῆθι, τροπῇ τοῦ α, εἰς η. *Vel à prima persona pluralis numeri fit, ut* ἕςημεν, ςῆθι, *penultima producta per regulam superius dictam. Tertia persona* ςήτω, *à secunda,* θι, *in* τω, *conuersa.* Δυϊκά. ςῆτον, ςήτων. Πληθ. ςῆτε, ςήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

I Σταίην, *à genitiuo sui participij fit, extrema in* ην, *mutata, ac* ι, *penultimæ uocali adiuncto, ut* ἱςὰς, ἱςάντος. ἱςαίην, ἱςαίης, ἱςαίη. Δυϊκά. ἱςαίητον, ἱςαιήτην. Πλη. ἱςαίημεν, καὶ συγκο-

πῇ ἱσταῖμεν, ἱσταίητε, ἱσταίησαν, καὶ ἱσταῖεν, ἀπὸ τοῦ ἱσταῖεν, *subtracto* μ, ἀττικῶς, *ut in optatiuo primæ coniugationis uerborum in* μι, *dictum est.*

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Εστάκοιμι, ἑστάκοις, ἑστάκοι, *sicut* τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι.

Αόριστος πρῶτος.

Στήσαιμι, στήσαις, στήσαι. καὶ αἰολικῶς καὶ ἀττικῶς στήσεια, στήσειας, στήσειε.

Αόριστος δεύτερος.

Σταίην, σταίης, σταίη, *à genitiuo participij eiusdem temporis*, στὰς, στάντος, *sicut & præsens.* Δυϊκά. σταίητον, σταιήτην. Πλη. σταίημεν, καὶ σταῖμεν, σταίητε, σταίησαν, καὶ σταῖεν ἀττικῶς, ἀπὸ τοῦ σταῖμεν. Οδυσ. θ. Αγχι παρασταῖεν, καὶ τοξαζοίατο φωτῶν. ἀντὶ τοῦ παρασταίησαν.

Μέλλων πρῶτος.

Στήσοιμι, στήσοις, στήσοι, *sicut* τύψοιμι, τύψοις, τύψοι.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

E

Αν ἱστῶ, *à tertia persona singulari præteriti imperfecti, siue à prima, ut in subiunctiuo actiuo primæ coniugationis dictum est, extrema in* ω, *circunflexum mutata, ut* ἵστην, ἵστης, ἵστη. ἐὰν ἱστῶ, ἱστᾷς, ἱστᾷ. *Regula.* καὶ γὰρ ἐν τοῖς εἰς μι, τὰ δεύτερα καὶ τρίτα πρόσωπα ὑποτακτικὰ, τῆς μὲν δευτέρας συζυγίας διὰ τοῦ α, τῆς δὲ τρίτης διὰ τοῦ ω, μεγάλου. Δυϊκά. ἐὰν ἱστᾶτον ἱστᾶτον. Πληθ. ἐὰν ἱστῶμεν, ἱστᾶτε,

ἱστᾶτε, ἱστῶσι. Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ἐὰν ἑστάκω, ἑστάκῃς, ἑστάκῃ, *sicut* ἐὰν τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἐὰν στήσω, στήσῃς, στήσῃ, *sicut* ἐὰν τύψω, τύψῃς, τύψῃ. Ἀόριστος δεύτερος.

Ἐὰν στῶ, στῇς, στῇ, *à secundo aoristo, sicut & præsens*, διὰ τοῦ η, *ut in* τίθημι *dictum est*.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

I Στάναι, *à prima persona pluralis numeri* ἵσταμεν, *extrema in* ναι, *mutata. Vel à genitiuo participij* ἱστὰς, ἱστάντος, *expuncto* ν, *&* τος, *in* ναι, *mutata*.

παρακ. καὶ ὑπερ. ἑστακέναι, *sicut* τετυφέναι.
ἀόριστος α΄. στῆσαι.
ἀόριστος β΄. στῆναι.
μέλλων α΄. στήσειν.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

I Σταμαι, *à prima persona actiui* η, *in* α, *correptum, & extrema in* μαι, *mutatis*, ἵστημι, ἵσταμαι. *Secunda persona* ἵστασαι κοινῶς, καὶ ἵστῃ ἀττικῶς, *sicut à* τίθεμαι, τίθῃ. *Tertia persona*, ἵσταται. Δυϊκά. ἱστάμεθον, ἵστασθον, ἵστασθον. Πληθ. ἱστάμεθα, ἵστασθε, ἵστανται.

Παρατατικός.

Ἱστάμην. *Secunda persona* ἵστασο κοινῶς, καὶ ἵσταο ἰωνικῶς, καὶ ἵστω ἀττικῶς. *Tertia persona* ἵστατο. Δυϊκά.

ἱςάμεθον, ἵςαθον, ἱςάθην, καὶ τὰ λοιπά.

Παρακείμενος.

Ἑςαμαι, ἕςασαι, ἕςαται, à præterito actiuo, penultima correpta, ac eadem aspiratione seruata. Δυϊκά. ἑςάμεθον, ἕςαθον, ἕςαθον. Πληθ. ἑςάμεθα, ἕςαθε, ἕςανται, καὶ ἰωνικῶς ἑςάαται: sed propter hiatum in usu non est.

Ὑπερσυντελικός.

Ἑςάμην, ἕςασο, ἕςατο, à præterito paßiuo, extrema in μην, mutata.

Ἀόριςος πρῶτος.

Ἑςάθην, ἐςάθης, ἐςάθη, sicut ἐτύφθην, ἐτύφθης, ἐτύφθη, principali syllaba tenui spiritu signata, quoniam ε, cadit, ut ςάθητι, ςαθήτω, & ςαθείην.

Μέλλων πρῶτος.

Σταθήσομαι, ςαθήσῃ, ςαθήσεται, à secunda persona aoristi paßiui ἐςάθην, ἐςάθης, abiecto augmento, & adiuncta ομαι.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Ἑςάσομαι, ἑςάσῃ, ἑςάσεται, à secunda præteriti paßiui, interposita ομ, ἕςασαι, ἑςάσομαι, seruata etiam præteriti aspiratione.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεςὼς καὶ παρατ.

Στασο κοινῶς, à secunda persona præteriti imperfecti paßiui, ἱςάμην: ἵςασο κοινῶς, καὶ ἵςαο ἰωνικῶς, καὶ ἵςω ἀττικῶς. Tertia persona ἱςάτω, καὶ τὰ λοιπά.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ἔσασο, ἑσάσθω, à ſecunda perſona præteriti pluſquamperfecti.

Ἀόριςος πρῶτος.

Στάθητι, ςαθήτω, à tertia perſona primi aoriſti paßiui.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

Σταίμην, ἱςαῖο, ἱςαῖτο, ἀπὸ τοῦ ἵςαμαι, ac-
I centu circunflexo in ſecunda & tertia perſo
na. Δυϊκά. ἱςαίμεθον, ἱςαῖσθον, ἱςαίςην, καὶ τὰ λοιπά.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ἑςαίμην, ἑςαῖο, ἑςαῖτο, accentu circunflexo in penultima ſecundæ & tertiæ perſonæ.

Ἀόριςος πρῶτος.

Σταθείην, ςαθείης, ςαθείη, à genitiuo participij eiuſdem temporis, ςαθεὶς, ςαθέντος.

Μέλλων πρῶτος.

Σταθησοίμην, ςαθήσοιο, ςαθήσοιτο, à prima perſona futuri paſſiui.

Μεὸτ' λίγον μέλλων.

Ἑςασοίμην, ἑςάσοιο, ἑςάσοιτο, à prima perſona eiuſdem temporis.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατα.

Ἂν ἱςῶμαι, ἱςᾷ, ἱςᾶται, διὰ τοῦ α, licet à
E quibuſdam διὰ τοῦ η, inueniam huiuſmodi
perſonas, ſecundam ſcilicet & tertiam, declinatas.

clinatas. Quare antiquorum regulam & hoc in loco omnino censeo seruandam, quæ est, ὅτι καθόλȣ τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν ἐνεργητικῶν ὑποτακτικῶν, δεύτερά εἰσι τῶν παθητικῶν. *hoc est: quòd uniuersaliter tertiæ personæ actiuorum subiunctiuorum, secūdæ sunt passiuorum. Quamuis inueniatur in actiuo etiam aliter declinatum hoc idem tempus à nonnullis, quam regula tradat. Illi enim ponunt* ἐὰν ἱστῶ, ἱστῇς, ἱστῇ: *regula uero* ἱστᾷς, ἱστᾷ, διὰ τȣ̃ α, *quæ est,* κατὰ μὲν τὸ δεύτερον καὶ τρίτον πρόσωπον τῶν εἰς μι, τῆς μὲν πρώτης συζυγίας διὰ τȣ̃ η, γράφεται, τῆς δὲ δευτέρας διὰ τοῦ α, τῆς δὲ τρίτης διὰ τοῦ ω, μεγάλου, *cum præsertim* τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς συζυγίας *seruandum sit.* Δυϊκά. ἐὰν ἱστώμεθον, ἱστᾶσθον, ἱστᾶσθον. Πληθ. ἐὰν ἱστώμεθα, ἱστᾶσθε, ἱστῶνται.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Εὰν ἑστῶμαι, *à præterito passiuo, penultima in* ω, μέγα *conuersa, ut* ἕσταμαι, ἑστῶμαι. *Secunda persona* ἐὰν ἑστῷ, *à tertia actiui eiusdem temporis & modi, abiecta extrema syllaba,* ἐὰν ἑστάκω, ἑστάκῃς, ἑστάκῃ. ἑστᾷ, ἑστᾶται. Δυϊκά. ἐὰν ἑστώμεθον, ἑστᾶσθον, ἑστᾶσθον, καὶ τὰ λοιπά. Αόριστος πρῶτος.

Εὰν σταθῶ, σταθῇς, σταθῇ, *à tertia persona primi aoristi passiui, &c.*

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Στασθαι, *à tertia persona singularis passiui*
I ἵσταται. *Vel à secunda plurali,* ε *in* αι, *diphthong. mutato.*

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Εστάσθαι, à tertia singulari uel à secunda plurali, ut in præsenti.

ἀόριστος ά.	σταθῆναι.
μέκλων ά.	σταθήσεσθαι.
Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.	ἑστάσεσθαι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστώς.

Ισταμαι, ἵστασαι, καὶ ἵστῃ ἀττικῶς ἵσταται, ab actiuo fit, sicut & paßiua.

Παρατατικός.

Ιστάμην, ἵστασο κοινῶς, ἵσταο ἰωνικῶς, καὶ ἵστω ἀττικῶς, ἵστατο. Αόριστος πρῶτος.

Εστησάμην, ἐστήσω, ἐστήσατο, sicut ἐτυψάμην, ἐτύψω, ἐτύψατο. Αόριστος δεύτερος.

Secundus aoristus non est in usu in hoc uerbo ἵστημι, posset tamen secundum analogiam formari ab actiuo, hoc est, ἔστην, ἐστάμην, extrema uocali η, scilicet in α, legitimam breuem uersa, ac interposita μη. Vel potius à primo aoristo paßiuo antiquorum more, extrema in μην, mutata, ἐστάθην, ἐστάμην, ἔστασο κοινῶς, καὶ ἔσταο ἰωνικῶς, καὶ ἔστω ἀττικῶς, ἔστατο, & eadem est literatura cum præterito plusquamperfecto paßiuo, differt tamen spiritu.

Μέλλων πρῶτος.

Στήσομαι, στήσῃ, στήσεται, à στήσω futuro actiuo.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Εν εστὼς καὶ παρατ.

Ιστα, κοινῶς, καὶ ἵσταο ἰωνικῶς, καὶ ἵσω ἀττικῶς, ἱστάσθω.

ἱστάσθω. Αόριστος πρῶτος.

Στῆσαι, στησάσθω, ὡς τύψαι, τυψάσθω.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Ἱσταίμην, ἱσταῖο, ἱσταῖτο.

Αόριστος πρῶτος.

Στησαίμην, στήσαιο, στήσαιτο.

Μέλλων πρῶτος.

Στησοίμην, στήσοιο, στήσοιτο, ὡς τυψοίμην, τύψοιο, τύψοιτο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Εαν ἱστῶμαι, ἱστᾷ, ἱστᾶται.

Αόριστος πρῶτος.

Εαν στήσωμαι, στήσῃ, στήσηται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.	ἵστασθαι.
ἀόριστος ά.	στήσασθαι.
μέλλων ά.	στήσεσθαι.

ΤΡΙΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ εἰς μι, ῥημάτων.

Verba in μι, tertiæ coniugationis fiunt, ut supra diximus, à grauitonis, à quibus sint circunflexa tertiæ coniugationis, & in penultima actiui habent ω, μέγα, in paßiui auten penultima, ο μικρὸν: quod ostendit & quotæ sint coniugationis, & unde deducantur, ut διδόω, διδῶ δίδωμι. paßiuum uero δίδομαι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς.

Δίδωμι fit à, διδόω grauitono, cuius circunflexum est διδῶ, extrema in μι, & penultima uocali, ο scilicet paruo, in ω, magnum mutatis, ut διδόω, δίδωμι. διδόω uero ἀπὸ τοῦ δόω, per reduplicationem propriam, quæ est cum bis eadem cõsonans repetitur cum uocali breui. Secunda persona à prima fit, extrema in σ, mutata, δίδως. Tertia à secunda adiuncto ι, δίδωσι. Δυϊκά. δίδοτον, δίδοτον. Πληθ. δίδωμεν, δίδοτε, διδοῦσι, ad similitudinem datiui pluralis proprij participij, καὶ ἰωνικῶς διδόασι εὔχρηστον.

Παρατατικός.

Εδίδων, ἐδίδως, ἐδίδω, à præsenti, sicut ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη, extrema διὰ τοῦ ω, μεγάλου. nam ut in τίθημι dictum est, præteritum imperfectum & secundus aoristus uerborum in μι, penultimam proprij acti ui præsentis seruare debent, ut δίδωμι, ἔδων, ἐδίδων, καὶ τὰ λοιπά.

Παρακείμενος.

Δέδωκα, δέδωκας, δέδωκε.

Υπερσυντελικός.

Εδεδώκειν, ἐδεδώκεις, ἐδεδώκει.

Αόριστος πρῶτος.

Εδωκα, ἔδωκας, ἔδωκε: ἀντὶ τοῦ ἔδωσα, ἔδωσας, ἔδωσε.

Αόριστος δεύτερος.

Εδων, ἔδως, ἔδω, à futuro, extrema in ν, conuersa, & ε, communi augmento præposito. Δυϊκὰ. ἔδοτον,

τον, ἐδότην. Πληθυν. ἔδομεν, ἔδοτε, ἔδοσαν, *penultima correpta, contra communem regulam secundi aoristi, ut in* τίθημι *dictum est.*

Μέλλων πρῶτος.

Δώσω, δώσεις, δώσει, ἀπὸ τοῦ δόω, ο, *paruo in* ω, *magnum mutato.*

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Δίδοθι, διδότω, ὡς τίθετι, τιθέτω, *penultima correpta, ut in* τίθημι *dictum est, quam* Homerus *produxit.* Οδυσσείας γ̄.

Δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλόν.

Παρακείμενος.

Δέδωκε, δεδωκέτω, *à tertia præteriti perfecti actiui, sicut* τέτυφε, τετυφέτω.

Αόριστος δεύτερος.

Δόθι, δότω, *penultima correpta contra regulam, ut in secundo aoristo primæ coniugationis dictum est:* ἄχρηστον, *sed pro eo utimur,* δὸς, δότω, *&c.*

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Διδοίην, διδοίης, διδοίη, *sicut* τιθείην, τιθείης, *à genitiuo participij* διδοῦς, διδόντος.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Δεδώκοιμι, δεδώκοις, δεδώκοι, *sicut* τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι.

Αόριστος δεύτερος.

Δοίην, δοίης, δοίη, *à genitiuo participij* δοὺς, δόντος. καὶ δωρικῶς δῴην, δῴης, δῴη, ὡς ποιῴην ποιῴης ποιῴη.

ποιῶν. Δυϊκά. δοίητον, δοιήτην. Πληθυ. δοίημεν, καὶ συγκοπῇ δοῖμεν, δοίητε, δοίησαν, καὶ δοῖεν, ἀπὸ τοῦ δοῖμεν, *expuncto* μ. Οδυσσείας ω.

Οὖλέ τε καὶ μέγα χαῖρε θεοὶ δέτοι ὄλβια δοῖεν.

Μέλλων πρῶτος.

Δώσοιμι, δώσοις, δώσοι, ὡς τύψοιμι, τύψοις, τύψοι.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατατ.

Εὰν διδῶ, διδῷς, διδῷ, διὰ τοῦ ω, μεγάλου, *sicut in prima & secunda coniugatione dictum est.*

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Εὰν δεδώκω, δεδώκῃς, δεδώκῃ. ὡς ἐὰν τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ.

Αόριστος δεύτερος.

Εὰν δῶ, δῷς, δῷ, διὰ τοῦ ω, μέγαλου, ὡς εἴρηται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Διδόναι, *à genitiuo participij* διδοὺς, διδόντος. *Vel à prima persona pluralis numeri* δίδομεν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Δεδωκέναι, ὡς τετυφέναι.

Αόριστος δεύτερος.

Δοῦναι, διὰ διφθόγγου, *ut in* τίθημι *dictum est.*

Μλέλων ά. Δώσειν.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς.

Δ Ιδομαι, δίδοσαι, δίδοται, *ab actiuo* ω, *magno in* ο, *paruum, & extrema in* μαι, *mutatis.*

Παρατατικὸς.

Παρατατικός.

Εδιδόμην, ἐδίδοσο κοινῶς καὶ ἐδίδοο ἰωνικῶς, καὶ ἐδίδου ἀττικῶς, ἐδίδοτο, à prima persona præsentis.

Παρακείμενος.

Δέδομαι, δέδοσαι, δέδοται, à præterito actiuo δέδωκα, ω, magno in ο, paruum mutato, & extrema in μαι, conuersa.

Υπερσυντελικός.

Εδεδόμην, ἐδέδοσο, ἐδέδοτο, à præterito passiuo δέδομαι.

Αόριστος πρῶτος.

Εδόθην, ἐδόθης, ἐδόθη, à tertia singulari præteriti passiui, extrema in θην, mutata, sicut ἐτύφθην, ἐτύφθης, ἐτύφθη.

Μέλλων πρῶτος,

Δοθήσομαι, δοθήσῃ, δοθήσεται, à secunda persona aoristi passiui.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Δεδόσομαι, δεδόσῃ, δεδόσεται, à secunda persona præteriti passiui.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Δ Ιδοσο κοινῶς, καὶ δίδο ἰωνικῶς καὶ δίδου ἀττικῶς, διδόσθω, à secunda persona præteriti imperfecti passiui.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Δέδοσο, δεδόσθω, à secunda persona præteriti plusquamperfecti passiui.

Αόριστος

Αόριϛος πρῶτος.

Δόθητι, δοθήτω, à tertia perſona aoriſti paßiui.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεϛὼς καὶ παρατ.

Διδοίμην, διδοῖο, διδοῖτο, ſicut τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Δεδοίμην, δεδοῖο, δεδοῖτο, ſicut τεθείμην, τεθεῖο, τεθεῖτο.

Αόριϛος πρῶτος.

Δοθείην, δοθείης, δοθείη, à genitiuo participij eiuſdem temporis.

Μέλλων πρῶτος.

Δοθησοίμην, δοθήσοιο, δοθήσοιτο, à prima futuri paßiui.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Δεδοσοίμην, δεδόσοιο, δεδόσοιτο, à prima perſona paulo poſt futuri.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεϛὼς καὶ παρατ.

E Αν διδῶμαι, ſicut ἐὰν τιθῶμαι. Secunda uero & tertia perſona ω, magno ſcribuntur, ἐὰν διδῷ, ἐὰν διδῶται: quoniam (ut ſupra dictum eſt) prima coniugatio uerborum in μι, per η, declinatur, ſecunda per α, tertia per ω, μέγα in modo ſubiunctiuo.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Εὰν δεδῶμαι, ὡς ἐὰν τεθῶμαι. Secunda perſona ἐὰν δεδῷ, à tertia actiui ſubiunctiui eiuſdem temporis, extrema

extrema syllaba abiecta, ut ἐὰν δεδώκω, δεδώκῃς, δεδώκῃ, ἐὰν δεδῶ. *Tertia* ἐὰν δεδῶται, &c.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἐὰν δοθῶ, δοθῇς, δοθῇ, *à tertia persona aoristi passiui, extrema in* ῶ, *circunflexum mutata, & abiecto augmento*, ἐδόθην, ἐδόθης, ἐδόθη, ἐὰν δοθῶ, &c.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Δίδοσθαι, *à tertia persona singulari* δίδοται. *Vel à secunda plurali*, ε, *tenui in* αι, *diphthongum uerso.*

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Δεδόσθαι, *sicut* τεθεῖσθαι.

Ἀόριστος πρῶτος.

Δοθῆναι, *à tertia eiusdem temporis.*

Μέλλων ά. Δοθήσεσθαι.

Μετ' ὀλ. μέλ. Δεδόσεσθαι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς.

Δ Ἴδομαι, δίδοσαι, δίδοται, *ad passiuorum declinationem.*

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἐδωκάμην, ἐδώκω, ἐδώκατο, ἀπὸ τοῦ ἔδωκα.

Ἀόριστος δεύτερος.

Ἐδόμην, ἔδοσο κοινῶς, καὶ ἔδοο ἰωνικῶς, καὶ ἔδου ἀττικῶς ἔδοτο, *à passiuo aoristo fit, antiquorum more extrema in* μην, *mutata*, ἐδόθην, ἐδόμην. *unde* ἀπεδόμην.

Μέλλων πρῶτος.

Δώσομαι, δώσῃ, δώσεται, ὡς θήσομαι, θήσῃ, θήσεται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

Δίδοσο, καὶ δίδου, διδόσθω, *ad passiuorum similitudinem.*

Αόριςος δεύτερος.

Δόσο κοινῶς, καὶ δόο ἰωνικῶς, καὶ δοῦ ἀττικῶς, δόσθω. δόσθον, δόσθων. δόσθε, δόσθωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

Διδοίμην, διδοῖο, διδοῖτο, *sicut passiua.*

Αόριςος δεύτερος.

Δοίμην, δοῖο, δοῖτο.

Μέλλων πρῶτος.

Δωσοίμην, δώσοιο, δώσοιτο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

Εὰν διδῶμαι, διδῷ, διδῶται, *sicut passiua.*

Αόριςος δεύτερος.

Εὰν δῶμαι, δῷ, δῶται, ἀπὸ τοῦ ἐδόμην.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ. δίδοσθαι.

ἀόριςος β'. δόσθαι. *quo tamen non utimur, sicut nec indefinito primo δώκασθαι.*

μέλλων ά. δώσεσθαι.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ εἰς μι, ῥημάτων.

Verba in μι, quartæ coniugationis, fiunt (ut dictum est) à uerbis grauitonis sextæ coniugationis in υω, desinentibus,

De formatione uerborum in mi,

desinentibus, in quibus nulla fit synæresis: & in penultima actiui habent υ, productum: in paßiui uero penultima idem υ, correptum: quod ostendit & quotæ sint coniugationis, & unde deducantur. Nec suscipiunt reduplicationem, quemadmodum aliarum trium coniugationnm uerba in μι, desinentia, ut ζευγνύω, ζεύγνῦμι. paßiuum ζεύγνὔμαι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς.

Z Εύγνυμι, à ζευγνύω *uerbo grauitono fit, extrema in* μι, *uersa, & penultima, quæ in grauitono breuis est, hoc est,* υ, *in seipsam productam conuersa. Secunda persona* ζεύγνυς, *à prima fit, extrema in* σ *conuersa. Tertia* ζεύγνυσι, *à secunda adiuncto* ι. Δυϊκά. ζεύγνυτον, ζεύγνυτον. Πληθυν. ζεύγνυμεν, ζεύγνυτε, ζευγνῦσι, *secundum communem regulam esse debuerat, ad similitudinem datiui pluralis, sed usus obtinuit, ut in uerbis huius quartæ coniugationis potius utamur tertia plurali grauitonorum: ut* ζευγνύουσι, ῥηγνύουσι, πηγνύουσι, *& similibus. Iones uero* ζευγνύασι *dicunt.*

Παρατατικὸς.

Εζεύγνυν, ἐζεύγνυς, ἐζεύγνυ. Δυϊκά. ἐζεύγνυτον, ἐζευγνύτην. Πληθ. ἐζεύγνυμεν, ἐζεύγνυτε, ἐζεύγνυσαν. *nec ultra declinatur. nam huiusmodi uerba si polysyllaba sunt, in præsenti solum & præterito imperfecto uariantur, tam in actiuis quàm in paßiuis. Si uero dissyllaba, & futurum primum, & secundum aoristum habent, ut* κλῦμι. παρατατικὸς, ἔκλυν. μέλ-

λων

λων πρῶτος, κλύσω. ἀόριστος δεύτερος, ἔκλυν. ἡ μετοχὴ, ὁ κλὺς, τοῦ κλύντος. τὸ προστακτικὸν, κλῦθι, ὡς τὸ, κλῦθί μευ ἀργυρότοξε, &c. quæ ab ijs deducuntur. δῦμι. παρ. ἔδυν. μέλ. δύσω. ἀόριστος δεύτερος, ἔδυν, & similia. in quibus ſecundus aoriſtus par eſt præterito imperfecto, cum non habeat reduplicationem.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Ζεύγνυθι, ζευγνύτω. Δυϊκά. ζεύγνυτον, ζευγνύτων. Πληθ. ζεύγνυτε, ζευγνύτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Ζευγνυίην, ζευγνυίης, ζευγνυίη, &c. Quæ etſi regulariter formari poſſunt à genitiuo participij ζευγνὺς, ζευγνύντος, ſicut & alia uerba in μι, in uſu tamen non ſunt. At eorum paſſiua omnino deficiunt in modo optatiuo: quia ſi formarentur ſecundum regulam, neceſſario haberent υι, diphthongum in penultima ſequente conſonante, cum hic modus formetur à prima perſona indicatiui paſſiui, extrema in μην, mutata, & adiuncto ι, penultimæ uocali, ut τύπτομαι, τυπτοίμην. ſic ζεύγνυμαι, ζευγνυίμην. Sed hoc fieri non poteſt: quia poſt υι, diphthongum ſequitur μ, conſonans: quod eſt contra regulam, quæ poſt υι, diphthongum uocalem tantummodo admittit, ut ἅρπυια, μυῖα, τετυφυῖα: qua cautum eſt, ut poſt υι, diphthongum uocalis tantum ſequatur, non autem conſonans.

Υποτακτικὰ ἐνεργητικά.

Subiunctiuus etiam tam actiuorum quàm paßiuorum

rum huius quartæ coniugationis non potest formari, duabus regulis inter se repugnantibus, quarum altera est, quod subiunctiui uerborum in μι, *eandem uocalem, & eundem accentum habere debent cum suis primitiuis: sic enim circunflexa communiter appellantur, etsi uerba in* μι, *ab eis mediate deriuentur, sicut supra dictum est, ut* τιθῶ, ἱστῶ, διδῶ. ἐὰν τιθῶ, ἐὰν ἱστῶ, ἐὰν διδῶ, *& similia: secundum quam regulam etiam subiunctiui quartæ coniugationis, coguntur eandem habere uocalem & accentum cum suis primitiuis quæ grauitona sunt, ut* ζευγνύω, ἐὰν ζευγνύω. *Altera regula est, quod omne participium in* σ, ὀξύτονον *declinatum per* ντ, *subiunctiuum facit circunflexum, ut* τυφθεὶς, τυφθέντος, ἐὰν τυφθῶ. τιθεὶς, τιθέντος, ἐὰν τιθῶ. *sic* ζευγνὺς, ζευγνύντος, ἐὰν ζευγνυῶ. πηγνὺς, πηγνύντος, ἐὰν πηγνυῶ: *quod priori regulæ omnino repugnat, ob quam rem subiunctiuus modus prorsus deest.*

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ. ζευγνύναι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς.

Ζεύγνυμαι, ζεύγνυσαι, ζεύγνυται, *ab actiuo fit, penultima quæ longa est, in seipsam breuem conuersa.*

Παρατατικὸς.

Εζευγνύμην, ἐζεύγνυσο, ἐζεύγνυτο, καὶ τὰ λοιπά.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατατ.

Ζεύγνυσο, ζευγνύσθω. ζεύγνυσθον, ζευγνύσθων. ζεύ-

γνυσθε,

γνυσθε, ζά γνύσθωσαν.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ. ζά γνυσθαι.

EIVSDEM F. VRBANI BELLVNENSIS INSTITVTIONVM GRAMMATIC.

LIBER OCTAVVS.

DE VERBIS IN MI ANOMALIS, *quæ non omnino regulas ſequuntur.*

POſtea quàm de uerbis in μι, dictum eſt quæ triſyllaba ſunt, & regulariter formari poſſunt, & quorum uſus per omnes modos frequenter habetur, nunc de ijs dicendum eſt, quæ à communibus regulis declinant, nec per omnes modos, & tempora, ac genera eorum inflexio inuenitur. Et pri*mum de diſyllabis, quorum cum* εἰμὶ *ſubſtantiuũ uerbum frequentißimo ſit in uſu, ab eo incipiendum eſſe duxi.* Verum *quoniam* ἕω, *primitiuum eius, ſecundum uarium accentum & ſpiritum uaria habet ſignificata, hæc primum exponam.* Grauitonum *enim & tenui ſpiritu ſignatum, ſum ſiue exiſto ſignificat.* Οδυσ.ι. Υμῖν ξεῖνος ἔω, καὶ ἀπόπροθι δώματα ναίων. Et *etiam uado & perficio ſignificat.* A*ſpiratum uero, induo et ſedeo, unde* ἕζω. Significat *etiam mitto, unde* ἱέω, ἱῶ, κατὰ ἀναδιπλασιασμόν. At ἑῶ *circunflexum &*

tenuem ſpiritum habens, ἀπὸ τοῦ ἐάω, ſino, ſignificat, aſpiratum uero ſedeo, & fit ἀπὸ τοῦ ἕεω.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΙΜΙ ΤΟ ΥΠΑΡΧΩ.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ.

Ενεςῶς.

A B ἔω *igitur, quod exiſto ſignificat, ſextæ coniugationis grauitonorum, deriuatur* εἰμὶ, *extrema in* μι, *mutata, ſicut à* τιθέω, τίθημι, *&* ι, *ancipiti aſſumpta, quoniam uerba in* μι, *deſinentia, penultimam productam habere uolunt, et* ε, *in* η, *conuerti non potuit, ne coincideret cum hoc uerbo, quod eſt,* ἠμὶ, τὸ λέγω, ἀπὸ τοῦ φημὶ, κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ φ: *& etiam ne penitus amitteret omnes partes ſiue literas ſui primitiui, quoniam deriuatiua omnino aliquid de ſuis primitiuis ſeruare debent.* Præterea *ut ſaperet naturam uerborum in* μι, *quartæ coniugationis, quæ in penultima* υ, *ancipitem longam habere uolunt. nam* ε, *non poteſt produci per* υ, *ſed per* η, *aut* ι, *& ſic penultima* ει, *diphthongo facta eſt longa, &* εἰμὶ, *dictum eſt, quod omnino eſt contra communem regulam uerborum in* μι, *quæ uolunt habere in penultima aut* η, *ſi ſint primæ uel ſecũdæ coniugationis, aut* ω, *ſi ſint tertiæ, aut* υ, *longam, ſi ſint quartæ.* Iccirco *hoc uerbum excipitur, & etiam* εἶμι τὸ πορεύομαι, *cum & ipſum* ει, *diphthongum habeat in penultima, et eſt quartæ coniugationis uerborum in* μι, *cum eius primitiuum non patiatur ſynæreſim in modo indicatiuo, & etiam ſit ei par ſyllabis, ſicut* ζευγνύω, ζεύγνυμι. A- *cuit extremam, quod eſt etiam contra communem*

dicto rum uerborum regulam. nam uerba in μι, aut habent circunflexum accentum in penultima, si sint disyllaba, aut acutum in antepenultima, si polysyllaba sint. Sed ab hac regula excipiuntur εἰμὶ, & φημὶ κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ φ, ἠμὶ. quæ cum sint ἐγκλιτικὰ, opus est ut acuant extremam. nam omnis ἐγκλιτικὰ dictio accentum supra extremam habet, aut acutum, aut circunflexum, nunquam autem grauem, nisi per pathos, ut σφέας, ἀπὸ τοῦ σφᾶς. Οδυσσ.δ.

Καὶ σφέας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.

Cum alijs uero enuntiata inclinatur ad accẽtum præcedentis syllabæ, si dictio præcedens permiserit, ut εἰμὶ, ἐγώ εἰμι. φημὶ, σύμφημι. Inuenitur etiam ἐμμὶ δωρικῶς subtracto ι, diphthongi, ac geminato μμ. Θεόκριτος ἐν βουκολίσκῳ, Εἴπατέ μοι τὸ κρήγιον, οὐ καλὸς ἐμμί. Et in eodem: Αλλ' ὅτι βωκόλος ἐμμὶ παρέδραμε κ' οὔ ποτ' ἀκούει. ἀντὶ τοῦ εἰμί.

Secunda persona εἷς, ἀπὸ τοῦ εἰμὶ, extrema in σ, conuersa, sicut ἀπὸ τοῦ τίθημι, τίθης, cuius apud poetas frequentissimus est usus. Quo in loco aduertẽdum est εἷς acutum habere accentum, quanquam per communem regulam circunflecti appetat. nam omne uerbum in longam desinens, accentum suscipientem, circunflectitur. quod, ut quibusdam placet, factum est ne coincidat cum εἶς, secunda persona ἀπὸ τοῦ εἶμι τὸ πορεύομαι, quæ circunflexum habet accentum. Est etiam encliticum, ut Οδυσσ.δ. Αἵματος εἷς ἀγαθοῖο φίλον τέκος. abiecto uero σ, fit εἶ, τὸ ὑπάρχεις, & circunflectitur: quanquam deducitur ab εἷς, quod acuitur,

ut dictum est. Quod & Ioannes Charax asserit dicẽs, ὅτι κατὰ πάθος γέγονε τὸ εἶ, τὸ ἀπὸ τῆς εἷς, ἀποβολῇ τοῦ σ, καὶ περισπάθη τὸ εἶ τοῦ εἰς ὀξυτονουμένου, ἐπειδὴ εἰς χαρακτῆρα ἐνέπεσεν ἀπαιτοῦντα τὴν περισπωμένην τάσιν. τὰ γὰρ εἰς τὴν ει, δίφθογγον λήγοντα ῥήματα, ἐπὶ τέλους ἔχοντα τὸν τόνον περισπῶνται. *Nec inclinatiuum est* εἶ, *ut* υἱὸς ἐμοῦ εἶ σὺ, *etsi* εἰμὶ, εἷς, ἐστι *enclitica sint. Potest etiam & alio modo formari secundum Apollonium, hoc est, à uerbo grauitono* ἔω τὸ ὑπάρχω, *passiuum* ἔομαι, *secunda persona* ἔῃ κοινῶς, καὶ ἔει ἀττικῶς καὶ κράσει εἶ. *nam consueuerunt Attici formare huiusmodi secundas personas indicatiuorum paßiuorum per* ει, *diphthongum, & sicut in* τύπτομαι *dictum est, tertiam personam actiuorum secundam faciunt passiuorum, ut* βούλω, βούλεις, βούλει, βούλομαι, βούλει. *sic* ἔω, ἔεις, ἔει, ἔομαι, ἔει, καὶ κράσει εἶ. *Est & alia secunda persona huius uerbi, cuius apud poetas frequentißimus est usus, hoc est,* ἐσσὶ, *quæ secundum aliquos fit à secunda persona regulariter formata* ἀπὸ τοῦ εἰμὶ, *hoc est,* εἷς, *cui addito altero* σ, *&* ι, *in finem translato fit* ἐσσί. σ, *enim necessario geminatur, quoniam simplex* σ, *cum* ἰῶτα *prolato est,* χαρακτηριστικὸν *tertiæ personæ, ut* τύπτουσι, τίθησι. *Sed alio modo eam format Herodianus, hoc est,* ἀπὸ τοῦ ἐμὶ, *interposito* σ, ἐσμὶ *facit, cuius extrema in* σ, *conuersa, fit* ἐσς, *geminato* σς, *sed quoniam nulla dictio in eandem consonantem geminatam desinere potest, additum est* ι, *& sic* ἐσσὶ *factum est, quod inclinatur, ut* Ἰλιάδος κ̄. Σχέτλιός ἐσσι γεραιέ.

Tertia persona ἐςὶ, cuius uaria est formatio, cum nullo modo regulariter formari poßit, quin coincidat cum tertia plurali. nam si à prima persona formare uoluerimus, μι, in σι, conuersa, ἐσὶ fiet. Si à secunda regulariter formata, hoc est, εἱς adiuncto ι, fiet tertia singularis εἰσὶ, & talis est tertia pluralis. Iccirco alij alio modo eam formarunt. Quidam enim à prima persona εἰμὶ, abiecto prius ι, de diphthongo, deinde extrema in σι, conuersa secundum communem regulam, ac postremo σ, in τ, mutato δωρικῶς ἐτὶ faciunt. Sed quoniam omne uerbum in ι, desinens, uult habere penultimam longam, necesse fuit interponere σ, ut saltem penultima esset positione longa, & sic factum est ἐςί. Est & alius modus aptior, ut reliquos omittam, hoc est, à secunda persona ἐσσὶ, mutato altero σ, in τ, fit ἐςί. Non tamen Doricum est, licet in τι, desinat, sed Dorico simile. nam Dorica propria (secundum Herodianum) in τι, puram desinunt, hoc est, nulla consonante præcedente τ, si sint tertiæ personæ singularis uerborum in μι, ut φησὶ, φατί. δίδωσι, δίδωτι. uerũ ἐςὶ, σ, habet ante τ. In plurali uero consueuerunt Dores etiam ν, consonante præcedente τ, formare tertiam personam in τι, ut φαντὶ, δίδωντι etc. huiusmodi. Δυϊκά. ἐτὸν, ἐτὸν, esse debuerat, penultima correpta, ἀπὸ τοῦ εἰμὶ, interposito uero σ, ἐςὸν, ἐςὸν dicimus, penultima quidem producta contra regulam uerborum in μι, quæ illam in singulari tantum productam esse uolunt. Ιλιά. α. Αλλὰ πίθεσθ᾽ ἄμφω δὲ νεοτέρω ἐςὸν ἐμεῖο. Πλη. ἐσμὲν καὶ εἰμὲν ἀπὸ τοῦ εἰμί. Ιλιάδ. ν.

ἐπεὶ οὔτοι, ἐεδνωταὶ κακοὶ εἰμὲν. Sic in eiusdem libri calce. οὔτοί τι μάχης ἀδαήμονες εἰμέν. & in compositione ἔνειμεν, retracto accentu in antepenultimam. Ιλιάδ. ε. ἡμεῖς δ' αὖ μαχόμεσθα οἳ περ τ' ἐπίκουροι ἔνειμεν. καὶ δωρικῶς εἰμές. Θεόκρ. ἐν φαρμακευτρίᾳ. οὐδ' ἔγνω πότερον τεθνάκαμες ἢ ζωοὶ εἰμές. Secunda persona ἐστὲ, unde Eustathius. Οδυσσ. γ. τοῦ δὲ ἐστὲ πρωτότυπος κίνησις ἐκ τοῦ εἰμὶ, ἐμὲν, ἐστὲ, καὶ ἄλλως μὲν προσθέσει τοῦ ι, εἰμὲν, εἰτέ. δωρικῶς μέν τοι ἐσμὲς, ἐστέ. Tertia persona ἐσὶ καὶ εἰσὶ, interposito ι, ut penultima producatur (sicut dictum est) ad similitudinem datiui pluralis proprij participij, cum in ι, desinat: & ἰωνικῶς ἔασι, ut τιθέασι, retracto accentu in antepenultimam, cum non amplius sit encliticum. Polysyllaba enim enclitica esse non possunt, sed disyllaba tantum, & monosyllaba. Ιλιάδος η.

Υμῖν μὲν γὰρ ἔασιν ἀριστῆες παναχαιῶν.

Παρατατικὸς.

Ην, a prima persona præsentis temporis fit, extrema in ν mutata, ut εἰμὶ, εἶν, sicut ἵστημι, ἵστην. deinde soluta diphthongo, & ε, in η, conuerso, sicut ἔμελλον, ἤμελλον, fit ἦν, ι tamen prius expuncto. quoniam desinentia in ν, nihil uolunt habere non prolatum ante ν Iones uero dicunt ἔα. Ιλιάδος ε, Ηκεν ζωὸς ἀμενηνὸς ἔα χαλκοῖο τυπῇσι. καὶ Οδυσσ. ξ. Τοῖος ἔα ἐν πολέμῳ, ἔργον δέ μοι οὐ φίλον ἔσκεν. Siue ἀπὸ τοῦ εἶν, dissoluta diphth. in εα, ἰωνικῶς, sicut ᾔδειν, ᾔδεα. Siue ἀπὸ τοῦ ἦν, η in εα soluta etiam ἰωνικῶς, abiecto ν, si-

cut

cut ξέρξην, ξέρξεα. nam α, respuit habere post se ν, nisi dictio ex declinatione desinat in ν, ut μοῦσαν, & ἔτυψαν: hæc enim à declinatione habent ν, & non κατὰ πάθος, & sic fit ἔα, unde ε, in η, conuerso, fit ἦα. Oδυσσείας κ̄. Ἀλλ᾽ ὅτε δὴ σχεδὸν ἦα κιὼν νεὸς ἀμφιελίσσης. Attici uero ε, & α, in η, uertentes κατὰ κρᾶσιν ἦ dicunt, sicut ᾔδεα, ᾔδη. Ἀριστοφάνης ἐν πλούτῳ, Δεῖ γὰρ ὡς ἔοικέ μοι, λέγειν ἀκρύπτειν ἦ παρεσκευασμένος. ἀντὶ τοῦ ἦν. poetæ uero præponentes ε primæ personæ communi ἦν, ἔην dicunt. Ἰλιάδος λ̄.

Ὡς ἔον εἴποτ᾽ ἔην γε μετ᾽ ἀνδράσιν. Dicunt etiam ἔον à uerbo grauitono ἔω τὸ ὑπάρχω. ὁ παρατατικὸς ἦον, καὶ συστολῇ ἔον, ut ὡς ἔον εἴποτ᾽ ἔην γε. καὶ Ἰλιά. ψ̄. Ὡς ποτ᾽ ἔον, νῦν αὖτε νεώτεροι ἀντιοόντων. Ἔργων τοιούτων. Et ἔσκον quoque dicunt, ὡς τύπτεσκον, χαίρεσκον. Ἰλιά. η̄. Γενεῇ δὲ νεώτατος ἔσκον ἁπάντων.

Et sic prima persona præteriti imperfecti septem modis inuenitur secundum uaria idiomata. Communes enim ἦν dicunt, Iones uero ἔα & ἦα, Attici uero ἦ monosyllabum, at poetæ ἔην, ἔον, & ἔσκον dicunt.

Secunda persona à prima fit, ν, in σ, conuerso, ut ἦν, ἦς, sicut ἐτίθην, ἐτίθης, nec subscribitur ι, ut in τίθημι dictum est, cui adiuncta θα, αἰολικῶς, fit ἦσθα. Ὀδυσσ. π̄. Ἦ γάρ τοι νέον ἦσθα γέρων, καὶ ἀεικέα ἕσσο. ᾖσθα tamen inuenitur subscripto ι, in modo indicatiuo, sed hoc est à uerbo grauitono εἴδω. ὁ μέσος ὑπερσυντελικὸς, ᾔδειν, ᾔδεις, adiuncta θα, ᾔδεισθα, καὶ συγκοπῇ ᾖσθα, sicut οἶδα, οἶδας, οἶδασθα, οἶσθα.

Tertia persona ἦ, esse debuerat, à secunda persona

na abiecto σ ſecundum communem regulam uerborum in μι, ut ἐτίθης, ἐτίθη, *ſic* ἦς, ἦ, *ſed in uſu non eſt, pro ea autem utimur* ἦν, *quæ à grauitono uerbo deriuatur, hoc eſt,* ἔω, ὁ παρατατικὸς, ἦον, ἦες, ἦε, καὶ ἦεν. *unde* παρῆεν. *nam* ε, *ſi in id deſinat tertia perſona uerborum, appetit poſt ſe* ν, *mutato uero* η, *in* ε, *fit* ἔεν, καὶ κράσει τῶν δύο εε, εἰς η, *fit* ἦν, *ſicut* ἔεμαι, ἦμαι, τὸ κάθημαι, καὶ τροπῇ τοῦ ν, εἰς σ, δωρικῶς, *fit* ἦς, *ſicut in prima perſona plurali,* λέγομεν, λέγομες. Θεόκριτος ἐν θαλυσίοις, Ης χρόνος ἁνίκ' ἐγώ τε καὶ εὔκριτος εἰς τὸν ἄλεντα, Εἵρπομες ἐκ πόλιος. Poetæ *uero præponentes* ε, ἔην *dicunt.* Ιλιάδος ω̄. Ος δέ μοι οἶος ἔην, εἴρυτο δὲ ἄςυ καὶ αὐτούς. καὶ Οδυσσ. ξ̄. Οἷος ἐκεῖνος ἔην βουλευέμεν, ἠδὲ μάχεσθαι. Deinde *producentes* ε, *in* η, ἤην *faciunt.*

Οδυσσ. τ̄. καί κεν πάλαι ἐνθάδ' Οδυσσεὺς ἤην. *Iones uero* ἔσκεν *dicunt.* Οδυσσείας ῑ.

Εσκε τις ἐνθάδε μάντις ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε Τήλεμος.

Et *ſic tertia perſona ſex modis inuenitur hoc eſt,* ἦν, ἦς, ἦεν, ἤην, ἔην, & ἔσκεν, *quod* ἀπὸ τοῦ ἦε *fit, abiecto temporali augmento, & adiuncta* σκε, ἰωνικῶς, ἔεσκε, *ſed propter alternationem duorum* εε, *alterum abijcitur, & ſic fit* ἔσκε.

Sed *aduertendum eſt,* ἦν *tertiam perſonam communem, &* ἤην, καὶ ἦεν *nunquam abſque* ν, *inueniri.* Δυϊκά. ἔτον, ἔτην, *eſſe debuerat, ab eo quod eſt* εἶν *penultima correpta, ſicut in duali præſentis temporis,* καὶ πλεοναςμῷ τοῦ σ ἔςον, ἔςην. ἄμφω γὰρ ἔςην τὴν ὁδὸν ποιουμένω. καὶ ἦτον, ἤτην, *ab eo quod eſt,* ἦν, *penultima producta,* καὶ πλεοναςμῷ τοῦ σ ἦςον, ἤςην. Ιλιάδος ε̄.

Ιφεὺς ἡφαίστοιο, δύω δὲ οἱ υἱέες ἧστην. ἀντὶ τοῦ ἦσαν. Πληθυντικά. ἦμεν, καὶ δωρικῶς ἦμες, ἦτε, ἦσαν, καὶ συστολῇ ἔσαν. Ιλιάδος β.

Ενθα δ᾽ ἔσαν στρουθοῖο νεοσσοὶ νήπια τέκνα.

Illud uero Hesiodi in Theogonia, Τῆς δ᾽ ἦν τρεῖς κεφαλαὶ, μία μὲν χαροποῖο λέοντος. ἀντὶ τοῦ ἦσαν, nonnulli dicunt hoc esse Bœotorum more ac Thebanorum, qui singulare uerbum pluralibus nominibus, & masculini generis & fœminini, iungere consueuerunt. Pindarus in Olympijs, Μελιγάρυες ὕμνι. Υστέρων ἀρχαὶ λόγων πέλεται. ἀντὶ τοῦ πέλονται, τουτέστι ὑπάρχουσι. Et illud, Διήγετο σάρκες, ἀντὶ τοῦ διήγοντο, quod Attici solum in neutris nominibus faciunt. Quidam autem pluralem esse existimant per syncopam, ἀπὸ τοῦ ἦμεν, ἦν, pro ἦσαν. sicut ἀπὸ τοῦ ἐτύφθημεν, ἔτυφθεν, pro ἐτύφθησαν, quod etiam Bœotorum est.

Παρακείμενος, ἧκα, ἧκας, ἧκε, à futuro.

Υπερσυντελικὸς ἥκειν, ἥκεις, ἥκει, ἄχρηστα.

Μέσος παρακείμενος, ἧα, ἧας, ἧε, ἄχρηστα. Aliqui tamen uolunt ἦα & ἔα primam personam præteriti imperfecti, ut dictum est, ἀπὸ τοῦ ἦν esse potius, quam medij præteriti perfecti.

Μέσος ὑπερσυντελικὸς, ἥειν, ἥεις, ἥει.

Παρακείμενος παθητικὸς, ἧμαι, ἧσαι, ἧται, ἄχρηστα.

Υπερσυντελικὸς παθητικὸς, ἥμην, ἧσο, ἧτο, ἄχρηστα. Quibusdam tamen placet hoc esse præteritum imperfectum ἀπὸ τοῦ ἔμαι, cuius actiuum est εἰμὶ, ὁ παρατατικὸς, ἥμην, ἧσο, ἧτο. Εὐριπίδης, Εγὼ δὲ προδότης οὐκ ἥμην τέκνων. ἀντὶ τοῦ ἦν.

Αόριστος

Αόριϛος πρῶτος ἧσα, ἧσας, ἧσε, à *futuro* ἕσω, ἄχρηϛα.

Αόριϛος δεύτερος, ἧν, ἧς, ἧ, à *futuro* ἕσω, *ſicut* ἀπὸ τοῦ θήσω, ἔθην, *ſed in uſu non eſt, pro eo autem utimur præterito imperfecto*, ἦν, ἦς, ἦν.

Μέλλων πρῶτος, ἕσω, ἀπὸ τοῦ ἕω, *ſed in uſu non eſt, ne coincidat cum* ἕσω *aduerbio loci*.

Μέσος μέλλων, ἕσομαι, ἕσῃ, καὶ ἔσεαι ἰωνικῶς, ἔσεται, καὶ ἔσσεται ποιητικῶς, *geminato* σσ. καὶ συγκοπῇ ἕσαι, εὔχρηϛα πάντα ἀπὸ τοῦ ἕσω. *Dores uero dicunt*, ἐσοῦμαι, ἐσῇ, ἐσεῖται, ἀπὸ τοῦ ἐσῶ, *ſicut* πεσοῦμαι, ἀπὸ τοῦ πεσῶ.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ.

Ενεϛῶς καὶ παρατ.

I

Σθι, ἀπὸ τοῦ ἕθι, *quod ſecundum communem regulam formatum eſt*, ἀπὸ τοῦ ἐμὲν *prima perſona plurali, extrema in* θι, *conuerſa. Vel à genitiuo participij* εἷς, ἕνθος, ἕθι, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ ἕσθι, καὶ ἴσθι, ε *in* ι *conuerſo. Quia quandocunque ſit pleonaſmus alicuius conſonantis in habentibus penultimam in* ε, *deſinentem, uertitur ut plurimum* ε *in* ι, *ut* ῥέπω, ῥίπτω, μένω, μίμνω, *ſic* ἕσθι, ἴσθι. *Tertia perſona* ἕϛω, ἀπὸ τοῦ ἕθι, *interiecto* σ *ubi* ι, *ſeruatum eſt*. Δυϊκά. ἕϛον, ἕϛων. Πληθ. ἕϛε, ἕϛωσαν. καὶ ἕϛων κατὰ συγκοπήν. *Vel erit dualis numerus pro plurali*. ἕσω *uero ab eo quod eſt* ἧσο, *formatur à ſecunda perſona præteriti imperfecti* ἥμην, ἧσο, ἧτο, *quando accipitur pro eo quod eſt* ἴθι, *ſis uel es, quod eſt temporis præſentis & præteriti imperfecti impera-*

tiui

tiui modi. Si autem ponatur in significatione præteriti perfecti, accipere poterimus deriuatum esse à præterito plusquamperfecto, quod in hoc uerbo simile est uoce præterito imperfecto medio. Vtrunque enim facit ἤμην, ἦσο, ἦτο, *licet temporis significatione differant inter se. Inuenitur etiam* ἔσσο, σσ, *geminato.* Οδυσσ. ᾱ. Αλκιμος ἔσσ', ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ.

ΕΥΚΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρ.

Εἴην, εἴης, εἴη, *à genitiuo participij* εἷς, ἕντος, *quod in usu non habetur, sicut* τιθείην τιθείης, ἀπὸ τοῦ τιθεὶς, τιθέντος. Δυϊκά. εἴητον, εἰήτην. Πληθ. εἴημεν, εἴητε, εἴησαν. καὶ συγκοπῇ, εἶμεν, εἶτε, εἶεν. Οδυσσείας φ̄. Ποῖοί κ' εἶτ' ὀδυσσῆϊ ἀμυνέμεν εἴποθεν ἔλθοι. ἀντὶ τοῦ εἴητε, *hoc est, quales essetis Vlyßi opitulari, sicunde ueniret. &* Οδυσσείας ῑ,

Οἵ τινες εἶεν ἀνέρες ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες.

ἀντὶ τοῦ εἴησαν, *essent.*

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Εὰν ὦ, *quod circunflectitur, quia eius participium in* σ ὀξύτονον *desinens, declinatur per* ντ, *ut* εἷς, ἕντος, *etsi in usu non sit: nec obstat altera regula, quæ in* ζώγνυμι *dicta est, quòd subiunctiua uerborum in* μι, *eandem uocem & eundem accentum habere debent cum suis primitiuis circunflexis. quia licet* ἕω *grauitonum sit, à quo deriuatur* εἰμὶ, *quartæ coniugationis, ut dictum est, possumus tamen ab eo formare circunflexum uerbum in modo subiunctiuo,* ἐὰν ὦ, *cum*

ante ω. præcedat ε, licet in uſu non habeatur in modo indicatiuo: ſicut neque πλῶ ἀπὸ τοῦ πλέω, *& ſimilia, quæ diſyllaba ſunt primæ coniugationis circunflexorum. At* ζώγνύω *nullo modo ſynæreſim pati poteſt, cum neque* α, *neque* ε, *neque* ο, *paruum præcedat* ω, *magnum. Secunda perſona* ᾖς, *cui addita* θα, *ſyllaba* αἰολικῶς, *fit* ᾖσθα, ι, *ſubſcripto. Tertia perſona* ᾖ, καὶ ἰωνικῶς ᾖσι *adiuncta* σι, *ſyllaba*, καὶ ἔῃ ἀπὸ τοῦ ἔω, ἔῃς. Ιλιάδος ξ. Ινα μή τι κασιγνήτοιό γε ποινὴ δηρὸν ἄτιτος ἔῃ. καὶ Οδυσσείας τ.

Ος δ' ἂν ἀμύμονα αὐτὸς ἔῃ, καὶ ἀμύμονα εἰδῇ.

Δυϊκά. ἐὰν ἦτον, ἦτον. Πληθ. ἐὰν ὦμεν, ἦτε, ὦσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ.

Ενεστῶς καὶ παρατ.

Εἶναι, ἔναι *tamen eſſe debuerat* ἀπὸ τοῦ ἔμεν *prima perſona plurali, ſicut* ἀπὸ τοῦ τίθεμεν, τιθέναι. *nam infinitiui uerborum in* μι, *præſentis temporis, penultimam correptam habere uolunt. At* εἶναι *tanquam diſyllabum, diſyllabos aoriſtos imitatum, producit penultimam. Formatur autem uel* ἀπὸ τοῦ εἶμεν, *extrema in* ναι, *mutata, uel* ἀπὸ τοῦ ἔμεν, *interpoſito* ι, εἶναι καὶ δωρικῶς καὶ ἀττικῶς ἔμεναι, καὶ αἰολικῶς ἔμμεναι, καὶ ἰωνικῶς ἔμεν. Ιλιάδος δ.

Ατρείδη μάλα μέν κεν ἐγὼν ἐθέλοιμι καὶ αὐτὸς
Ως ἔμεν, ὥς ὅτε δῖον ἐρευθαλίωνα κατέκταν. καὶ δωρικῶς ἦμεν, τροπῇ τοῦ ε, εἰς η. Θεόκρ. ἐν φαρμακευτρίᾳ, ὃς μετάλλαινον. Αντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἦμεν. ἀντὶ τοῦ εἶναι.

Μέλλων πρῶτος.

Ἔσεσθαι, à tertia ſingulari medij futuri ἔσεται, ſiue à ſecunda plurali ἔσεσθε, ἔσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατ.

Ο Εἶς, τοῦ ἔντος, ſicut ὁ τιθεὶς, τοῦ τιθέντος: ſed in uſu non eſt, pro eo autem utimur participio eius primitiui, ἔω, ſcilicet, ut ὁ ὢν, τοῦ ὄντος, quod à ſecundo aoriſto fit, hoc eſt, ἦον. ἡ μετοχὴ ὁ ἐὼν, τοῦ ἐόντος ὀξυτόνως, ſicut ὁ τυπὼν, καὶ ἀφαιρέσει τοῦ ε, fit ὁ ὢν, τοῦ ὄντος. Iccirco acuitur tametſi monoſyllabum ſit, etiamſi per craſim fiat, ἐὼν, ὤν: nam ex graui & acuto circunflexus non fit.

Μέσος μέλλων.

Ὁ ἐσόμενος, τοῦ ἐσομένου. ἡ ἐσομένη. τὸ ἐσόμενον. Sed de hoc ſatis, cũ nihil plus in ſimplicitate habeatur in uſu.

Nunc uero de compoſitis quæ ex eo fiunt, & eorum ſignificatione.

Ἔνεστιν, ἀντὶ τοῦ ἐνυπάρχει, ὡς τὸ ἔνεστί μοι πλοῦτος. ἔνεστι ἀντὶ τοῦ δυνατόν ἐστιν. fieri poteſt.

Ἔξεστιν, ἀντὶ τοῦ ἄδειά ἐστι. facultas datur.

Σύνεστιν, ἀντὶ τοῦ συνυπάρχει, καὶ ἀντὶ τοῦ ὁμιλεῖ, καὶ ἀντὶ τοῦ διαλέγεται, καὶ συνουσιάζει.

Πρόσεστιν, ἀντὶ τοῦ σὺν ἄλλοις οἷς ἔχω ἐστί μοι καὶ ἄλλο τι, σὺν τῷδε ἐστὶ καὶ τόδε.

Μέτεστιν, ἀντὶ τοῦ μετουσία ἐστὶν, ἤγουν μετοχή. καὶ συντάσσεται ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικὴν, οἷον μέτεστί μοι πλούτου, ἤγουν μετουσία ἐστί μοι πλούτου.

Πάρεστιν, ἀντὶ τοῦ παρών ἐστιν, ἢ παροῦσ' ἐστὶν, ἢ ἐπὶ

οὐδετέρου παρόν ἐςι.

Επεςιν, ἀντὶ τοῦ ἐξουσία ἐςί. συντάσσεται δὲ ἀπὸ δοτικῆς εἰς ἀπαρέμφατον. ἐπεςί μοι ποιεῖν τόδε, ἀντὶ τοῦ ἐπ᾽ ἐμοί ἐςι ποιεῖν τοῦτο, ἤγουν ἐπὶ τῇ ἐμῇ οὐσίᾳ. ἐπ᾽ ἐμοί ἐςι, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐνυπάρχει.

Περίεςιν, ἀντὶ τοῦ περιουσία ἐςὶν, ἤγουν πλοῦτος, καὶ συντάσσεται ἀπὸ δοτικῆς, εἰς γενικὴν, ἤγουν περίεςί μοι σοφίας. περίεςι, καὶ ἀντὶ κρεῖττον ἐςὶ, καὶ ὅμηρος. περὶ μὲν βουλῇ δαναῶν περὶ δ᾽ ἐςὲ μάχεσθαι. ἤγουν, περίεςε μὲν, καὶ κρείττους ἐςὲ ἐν τῇ βουλῇ τῶν δαναῶν: περίεςε δ᾽ ἐν τῷ μάχεσθαι. ἀπὸ γενικῆς, εἰς δοτικήν. περίεςιν, ἀντὶ τοῦ ζῇ. ἄπεςιν, ἀντὶ τοῦ μακρὰν ἐςί.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΙΜΙ ΤΟ ΠΟΡΕΥΟΜΑΙ.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςῶς.

E Ιμι τὸ πορεύομαι, hoc eſt, uado, fit à uerbo grauitono ἔω, ἐπενθέσει τοῦ ι, εἴω, καὶ τροπῇ τοῦ ω, εἰς μι, fit εἶμι. Pro quo aduertendum eſt, quod quatuor ſunt uerba in ω deſinentia, quæ uado ſignificant, quorum primum eſt ἔω, à quo deriuatur εἴω, interiecto ι, cui ſubtracto ε, fit ἴω, unde ἶμι, diſyllabum, & ἰέω ἰῶ, ἀπὸ τοῦ ἔω κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τοῦ ι, unde ἵημι, uado. A uerbo igitur εἴω, διὰ διφθόγγου fit εἶμι, & eſt quartæ coniugationis uerborum in μι, cum eius primitiuum non patiatur ſynæreſim, quemadmodum εἰμὶ τὸ ὑπάρχω. Habet etiam ει, diphthon. in penultima, contra naturam uerborum in μι, & eadem circunflectitur, cum ſit longa natura ante breuem. Secunda perſona εἶς, à prima fit, extrema

in σ,

in σ, mutata. Οδυσσείας ᾱ. Τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις, ἠδὲ τοκῆες; *hoc est, quis es? unde uenis hominum? &c. Illud uero Theocriti* ἐν νομεῦσι, *uidelicet,* εἰμὶ ἄπει τοῦ τῶθεν, *hoc est, nisi habeas isthinc, secunda persona est omnino similis secundæ uerbi substantiui* εἶ, *quæ quidem eodem deducitur modo* ἀπὸ τοῦ ἔω τὸ πορεύομαι, ὁ παθητικὸς ἔομαι. τὸ δεύτερον πρόσωπον ἔῃ κοινῶς, καὶ ἔει ἀττικῶς, καὶ κράσει εἶ, καὶ συνθέσει ἄπει: *uel à secunda fit persona actiui* εἶς, καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ εἶ καὶ ἄπει. *Tertia persona* εἶσι *à secunda fit, adiuncto* ι. Ιλιάδος γ̄.

Αἰεί τοι κραδίη πέλεκυς ὥς ἐστιν ἀτειρής, Ὅς τ' εἶσι διὰ δουρός. *hoc est,* διέρχεται *transit.* Δυϊκά. ἴτον, ἴτον, διὰ τοῦ ι: *nam singularia cum* ει *diphthongo scribūtur, ut productam habeant penultimam, secundum regulæ præceptionem. Dualia uero et pluralia solo* ι, *correpto siue à proprio singulari fiant, abiecto* ε, *de diphthongo, siue* ἀπὸ τοῦ ἴμι. Ησίοδος ἐν ἔργοις, Λευκοῖσι φαρέεσσι καλυψαμένω χρόα καλὸν, Αθανάτων μετὰ φῦλον ἴτον. ἀντὶ τοῦ ἐλεύσονται, *præsens pro futuro.* Πληθ. ἴμεν, ἴτε, ἴσι κοινῶς *penultima producta, quandoquidem in* ι, *desinit,* καὶ ἰωνικῶς ἴασι. Ιλιάδος π̄. Κατ' ἀγελιδὸν ἴασιν ἀπὸ κρήνης μελανύδρου. *accentu in eadem syllaba seruato. nam* ἴωνες *interponentes* α *in eiusmodi personis, accentum relinquunt in eadem syllaba in qua prius erat, circunflexo tamen in acutum mutato, cum etiam syllaba & locū et tēpus mutauerit, ut* τιθεῖσι, τιθέασι, *sic* ἴσι, ἴασι.

Παρατατικός.

Εἶν, εἶς, εἶ, *à præsenti, sicut* ἐτίθην ἀπὸ τοῦ τίθημι.

Δυϊκά. ἴτον, ἴτην. Ιλιάδος ᾱ. Τὼ δ' αὖτις ἴτην παρὰ νῆας ἀχαιῶν. Πληθυν. ἴμεν, ἴτε, ἴσαν, penultima correpta. Ιλιάδος δ̄. Οἱ δ' ἄρ' ἴσαν σιγῇ μένεα πνείοντες ἀχαιοί. καὶ πλεονασμῷ τοῦ η, ἤϊσαν, Ιλιάδος ν̄. Τοῖοι μηριόνης τε καὶ ἰδομενεὺς ἀγοὶ ἀνδρῶν, Ηἴσαν ἐς πόλεμον. Eustathius tamen ἐν τῷ ω τῆς Οδυσσείας, uult hanc esse tertiam pluralem primi aoristi ἀπὸ τοῦ εἴω. μέλλων, εἴσω. ἀόριστος πρῶτος, εἶσα, unde εἶσαν tertia pluralis, καὶ διαλύσει καὶ τροπῇ τοῦ ε, εἰς η, fit ἤϊσαν.

Παρακείμενος εἶκα, εἶκας, εἶκε, à futuro εἴσω, ἄχρηστα.

Μέσος παρακείμενος εἶα, εἶας, εἶε. ε, uero in η, uerso ac ι, subscripto ᾗα dicimus, καὶ διαλύσει ἤϊα, ἤϊας, ἤϊε. Οδυσ. δ̄. καὶ τό τε δὴ παρὰ θῖνα θαλάσσης ἀτρυγέτοιο ἤϊα. καὶ Ιλιάδος ᾱ. Ο δ' ἤϊε νυκτὶ ἐοικώς. ἀντὶ τοῦ ἐπορεύετο.

Υπερσυντελικὸς, ᾔκειν, ᾔκεις, ᾔκει, à præterito perfecto, ε, in η, conuerso ἀττικῶς, ac subscripto ι, ἄχρηστα,

Μέσ. ὑπερσ. ᾔειν, ᾔεις, ᾔει, à præterito medio. Δυϊ. ᾔειτον, ᾐείτην. Πλη. ᾔειμεν, ᾔειτε, ᾔεισαν, καὶ συστολῇ ᾔεσαν. Et sic omnia composita ab ijs, ut ἀνῄειν, ἐξῄειν. ἀνῄειμεν, ἐξῄειμεν. ἀνῄεσαν, ἐξῄεσαν, ἐπῄεσαν. Οδ. λ̄. αἳ δὲ προμνηστῖναι ἐπήεσαν. συνήεσαν. Συνίεσαν δὲ ἀντὶ τοῦ ἐνόησαν. καὶ ἐξίεσαν ἔπεμψαν, διὰ τοῦ ι.

Αόριστος πρῶτος, εἶσα, εἶσας, εἶσε, ἄχρηστα. Secundus Aoristus non inuenitur, sed pro eo utimur aoristo primitiui, hoc est, ἴον, ἴες, ἴε, ἀπὸ τοῦ εἴω. unde participium ἰὼν, ἰόντος, καὶ ἐξιὼν, ἐξιόντος secundum alios. At secundum Theodorum libro tertio τῶν εἰς τέσσαρα, præsentis temporis est.

Μέλλων

Μέλλων πρῶτος, εἴσω, εἴσεις, εἴσει, ἀπὸ τοῦ εἴω. *sed in usu non est, utimur autem pro eo præsenti tempore, hoc est,* εἶμι, εἶς, εἶσι. Ιλιά. ᾱ. Νῦν δ' εἶμι φθίηνδε. *hoc est, ibo.* Ησίοδ. ἐν ἔργοις, Τῇ δ' εἶς ἧσ' ἂν ἐγώ περ ἄγω. καὶ προθέσει τῆς θα, αἰολικῶς, εἶθα. Ιλιά. κ̄. ἤ τε καὶ ὕστερον εἶθα θοὰς ἐπὶ νῆας ἀχαιῶν. καὶ Οδυσ. τ̄. ἤ τάχα καὶ δαλῷ βεβλημένος εἶθα θύραζε. *hoc est ibis.* Et Ιλιάδος σ̄. Αψ πάλιν εἶσ' ἐπὶ νῆας, *id est, ibit.*

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ.

Ενεςῶς καὶ παρατ.

I Θι, *unde* ἄπιθι, *fit à prima persona plurali, extrema in* θι, *mutata,* ἴμεν, ἴθι, *sicut* δίδομεν, δίδοθι. *Tertia* ἴτω, *à secunda extrema in* τω, *uersa* Δυϊκά. ἴτον, ἴτων. Πλη. ἴτε, ἴτωσαν.

Αόριςος δεύτερος, εἷ, *quod cum omnibus præpositionibus componere licet, duabus tantum exceptis, hoc est,* σὺν καὶ παρὰ, *ut* δίει, ἔξει, *&c. Fit autem à tertia persona secundi aoristi, hoc est,* ἷον, ἷες, ἷε, *cuius thema est* ἕω, *ut supra dictum est.* Τὸ προςακτικὸν ἷε, *unde* ἔξιε, καὶ κατὰ μετάθεσιν καὶ συναίρεσιν εἷ, *unde* ἔξει. Αριςοφάνης ἐν νεφέλαις, Πρὸς ςρεψιάδης ἔξει τὸν ἀσκάντην λαβών. ἀντὶ τοῦ ἔξελθε. *Potest etiam deduci* ἀπὸ τοῦ εἶμι, *hoc est, à tertia persona præteriti imperfecti,* ᾖν, ᾖς, εἷ. Τὸ προςακτικὸν εἷ, καὶ ἐν συνθέσει δίει, καὶ ἔξει, ἔθει ἀττικῷ καὶ αἰολικῷ: *nam Attici si non utantur terminatione in* θι, *in imperatiuis uerborum in* μι, *utuntur tertijs personis præteritorum imperfectorum, sicut & in uerbis in* ω, *desinentibus, ut* ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη. Τὸ προςακτικὸν, τίθη. Επίμπλην,

ἐπίμπλης, ἐπίμπλη. τὸ προσακτικὸν, πίμπλη, καὶ ἐμπίμπλη. Αριστοφάνης, Καὶ τοὺς κοφίνους ἅπαντας ἐμπίμπλη πετρῶν. ἀντὶ τοῦ ἐμπίμπλαθι. ἵστην, ἵστης, ἵστη. τὸ προσακτικὸν ἵστη. Ιλιάδ. φ̄. ἵστη δὲ μέγα κῦμα, ἀντὶ τοῦ ἵσταθι, statue.

ΕΥΚΤΙΚΑ.

Ενεστῶς καὶ παρατ.

Εἴην, εἴης, εἴη, esse debuerat secundum artem, à genitiuo participij εἷς, ἕντος, quod idem est cum optatiuo uerbi substantiui εἰμὶ, sed in hac significatione in usu non habetur, ut quidam uolunt. attamen Homerus usus est tertia persona εἴη. Οδυσσ. ξ̄. Λίην γὰρ νηῶν ἑκὰς ἤλθομεν, ἀλλά τις εἴη, Εἰπεῖν Ατρείδῃ ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν. ἀντὶ τοῦ πορεύοιτο εἰπεῖν. Etiam subiunctiuus modus in usu non est, quia coincideret subiunctiuo eiusdem uerbi substantiui, hoc est, ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ.

Ενεστῶς καὶ παρατ.

Ιναι, à prima persona plurali, extrema in ναι, conuersa. ἴμεν, ἴναι, καὶ ἀττικῶς, καὶ δωρικῶς ἴμεναι, καὶ ἰωνικῶς ἴμεν, quod omnino est simile primæ personæ plurali. Ιλιάδ. ᾱ. Επειὴ πολὺ φέρτερόν ἐστιν οἴκαδ' ἴμεν. hoc est, ire. Inuenitur etiam εἶναι τὸ πορεύεσθαι διὰ διφθόγγου παραλόγως: quod fit aut ἀπὸ τοῦ εἶναι, præposito ε, aut ἀπὸ τοῦ ἰέναι, quod idem significat. ἀπὸ τοῦ ἴημι, κατὰ μετάθεσιν τοῦ ι, καὶ ε, εἶναι, unde παρεῖναι & ἀπεῖναι, ab eo composita. Et hoc inuenimus, quorum usus in simplicitate habetur. Nunc autem de compositis eiusdem uerbi.

Ενειμι, ἀντὶ τοῦ ἐνυπάρχω.
Σιώειμι, ἀντὶ τοῦ συνεισέρχομαι, καὶ ἀντὶ τοῦ συνυπάρχω, τοῦτο δὲ ἐπὶ ὁμιλίας λέγεται, ἔτι τε καὶ ἐπὶ συνουσίας.
Εἴσειμι, ἀντὶ τοῦ εἰσέρχομαι.
Εξειμι, ἀντὶ τοῦ ἐξέρχομαι.
Πρόσειμι, ἀντὶ τοῦ προσέρχομαι.
Πρόειμι, ἀντὶ τοῦ προέρχομαι.
Ανειμι, ἀντὶ τοῦ ἀνέρχομαι.
Κάτειμι, ἀντὶ τοῦ κατέρχομαι.
Δίειμι τὸ γράμμα, ἤγουν διέρχομαι.
Μέτειμι λόγους, ἤγουν μετέρχομαι. καὶ μέτειμι τινὰ, ἤγουν κολάζω.
Πάρειμι, ἀντὶ τοῦ παρὼν εἰμι.
Επειμι, ἀντὶ τοῦ ἐπέρχομαι, exequor.
Περίειμι, ἀντὶ τοῦ περιέρχομαι, obeo, obambulo.
Απειμι, ἀντὶ τοῦ ἀπέρχομαι.

DE ΙΗΜΙ.

1 Ημι *uaria ſignificat, ſecundum uarium ſpiritum. denſo enim ſpiritu, mitto & cupio ſignificat, tenui autem uado.* Nec *in omnibus modis, & temporibus, ac generibus idem eſt uſus & ſcriptura. iccirco in tria illud diſtinguere licet, ſecundum tria diuerſa ſignificata, hoc eſt,* ἵημι τὸ πέμπω, ἵημι τὸ ἐπιθυμῶ, ἵημι τὸ πορεύομαι. *quorum* ἵημι τὸ πέμπω, *cum eius inflexio magis ſit in uſu, id in primis formandum & declinandum eſſe cenſui.*

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΙΤΙΚΑ.

Ενεστώς.

Ιημι τὸ πέμπω ἀπὸ τοῦ ἱέω *fit, extrema in* μι, *ac pe-*

nultima in propriam longam mutatis. ἱέω uero fit ἀπὸ τοῦ ἕω πέμπω, per reduplicationem quæ impropria dicitur, ut in principio uerborum in μι, ſecundo libro dictum eſt, & patitur ſynæreſim, & eſt primæ coniugationis circunflexorum: ut ἱέω, ἱῶ, unde ἵημι, ſicut ἀπὸ τοῦ τιθέω, τιθῶ, τίθημι. Cuius formationem & inflexionem in omnibus modis & temporibus & generibus hoc uerbum ἵημι, omnino imitatur. Secunda perſona, ἵης. Tertia, ἵησι. Ιλιάδ. φ. Αξίου ὃς κάλλισον ὕδωρ ἐπὶ γαῖαν ἵησι, hoc eſt, mittit. Δυϊκά. ἵετον, ἵετον. Πληθυν. ἵεμεν, ἵετε, ἱεῖσι κοινῶς. Ιλιά. γ. Δένδρεῳ ἐφεζόμενοι ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι. καὶ ἰωνικῶς ἱέασι, ſicut τιθεῖσι, τιθέασι, καὶ κράσει τοῦ ε, καὶ α, εἰς α, μακρὸν ἀττικῶς, ἱᾶσι triſyllabum, ſicut ἴασι ἀπὸ τοῦ εἶμι τὸ πορεύομαι. Differunt tamen & accentu et ſpiritu: nam ἴασι acutum accentum habet in antepenultima, et tenui ſpiritu ſignatur: ἱᾶσι uero penultimam circunflectit, & denſum ſpiritum habet. Differunt etiam in compoſitione præpoſitionum, quoniam non cum omnibus et eiſdem præpoſitionibus utrunque componitur. nam cum ἐν, ἐνιᾶσι dicimus, non autem ἐνίασι: cum εἰς uero & econtrario εἰσίασι dicimus, non autem εἰσιᾶσι: cum συν, καὶ συνίασι, καὶ συνιᾶσι dicimus: cum πρὸς, προσίασι, non autem προσιᾶσι, licet προσίεμαι, & προσιέμενος, & προσήκατο, & προσέμενος dicamus. nam compoſita huius præpoſitionis πρὸς, cum actiuis huius uerbi in uſu communiter non habetur. Non enim dicimus προσίημι, neque προσήσω, neque προσῆκα, &c. ſic igitur neque προσιᾶσι. At εἶμι

contrarium

contrarium facit: dicimus enim & προσειμι, & προσεισι: sic etiam προσίασι dicendum est: cum πρὸ uero, προϊᾶσι, non προῖασι: cum ἀνὰ, utrunque dicimus, & ἀνίασι, καὶ ἀνιᾶσι, etiam cum κατὰ, & κατίασι, & κατιᾶσι: cum διὰ, δίασι, non διᾶσι, licet διᾶσι quadrisyllabum dicatur: cum μετὰ, & μετίασι, & μετιᾶσι dicimus: & cum παρὰ, & παρίασι, & παριᾶσι cum ἀντὶ uero, neutrum componitur.

Παρατατικὸς.

Ιην, ἵης, ἵη, *sicut* ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη, *pro quo magis utimur singulari primitiui* ἵεον, ἵουν. ἵεες ἵεις. ἵεε, ἵει. Ιλιάδ. π. Εν δὲ παρηορίῃσιν ἀμύμονα πήδασον ἵει. καὶ συνθέσει, ἀφίει, προΐει. *Homerus tamen* προΐην *dixit* Οδυσ. ι. δή τοτ' ἐγὼν ἑτάρους προΐην, πεύθεσθαι ἰόντας. Δυϊκά. ἵετον, ἱέτην. Πληθ. ἵεμεν, ἵετε, ἵεσαν. *unde* δίεσαν τὸ διέπεμπον. καὶ βοιωτικῶς, ἵεν, ἀ *prima persona singulari* ἵην, τροπῇ τοῦ η, εἰς ε, *sicut* ἐτίθην, ἔτιθεν, *unde* μεθίεν. Οδυσ. φ. Ως ἔφαθ' οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν Μνηστῆρες, καὶ δὴ μεθίεν χαλεποῖο χόλοιο. ἀντὶ τοῦ μεθίεσαν.

Παρακείμενος.

Εἶκα, εἶκας, εἶκε, *cuius penultima* η, *esse debuerat, ἀπὸ τοῦ* ἥσω, *sed ne coincideret cum* ἧκα *primo aoristo, (cuius usus frequentissimus est) mutauit* η, *in* ει, *diphthongum Bœotorum more, sicut* τέθεικα, ἀπὸ τοῦ θήσω. *Quod præteritum etsi in usu non sit, ab eo tamen deriuatis frequenter utimur, ut* εἰκὼς, ἀφεικὼς, ἀφεικέναι. παρεικὼς, καὶ παρεικέναι. Υπερσυντε.

Εἵκειν, εἵκεις, εἵκει. Δυϊ. εἵκειτον, εἱκείτην, ἄχησα.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ηκα, ἧκας, ἧκε, διὰ τοῦ κ, *sicut* ἔθηκα, ἔθηκας, ἔθηκε. ἧσα *tamen esse debuerat*, ἀπὸ τοῦ ἥσω, *ut in* τίθημι *dictum est. Composita etiam ab hoc eandem seruant scripturam, ut* ἀφῆκα, παρῆκα, ἀνηκάμην. *At præposito* ε, *Atticorum more* ἕηκα *dicimus*, καὶ ξυνέηκα, ξυνέηκε. Ἰλιάδ. ᾱ.

Τίς τ᾽ ἄρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι;

Ἀόριστος δεύτερος.

Ην, ἧς, ἧ, *à futuro* ἥσω, *sicut* ἔθην *à futuro* θήσω. Δυϊκά. ἕτον, ἕτην. Πληθυ. ἕμεν, ἕτε, ἕσαν, καὶ πρόεσαν. Ὀδυσσ. δ̄. Κῆρυξ τίπτε δέσε πρόεσαν μνηστῆρες ἀγαυοί; *penultima correpta, contra communem regulam secundi aoristi uerborum in* μι. *nam aoristus secundus quam uocalem in singulari habet in ultima, eandem in plurali uult habere in penultima, ut* ἔστην, ἔστημεν. *sic* ἧν. ἧμεν, *dicendum fuerat. sed de hoc in* τίθημι *satis dictum est.* Μέλλων ά. ἥσω, ἥσεις, ἥσει. Ἰλιάδος ξ̄. Ὑπὸ δὲ θρῆνυν ποσὶν ἥσει. Ἀπὸ τοῦ ἱέω, ἱῶ, *abiecta reduplicatione & ε in η mutato, sicut* θήσω ἀπὸ τοῦ τιθέω. *unde* ἀφήσω, μεθήσω, καὶ ἀνήσω, ἀνήσεις, ἀνήσει. Ἰλιάδος β̄.

Οὐ θὴν μιν πάλιν αὖθις ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατ.

Ιεθι, ἱέτω, *à genitiuo participij, uel à prima persona plurali, extrema in* θι *conuersa,* ἵεμεν, ἵεθι, *sicut* τίθεμεν, τίθετι. Δυϊκά. ἵετον, ἱέτων. Πληθ. ἵεθε, ἱέτωσαν. *unde* ἐνίετε, Ἰλιά. ν̄. Ἀργείων, καὶ νηυσὶν ἐνίετε

θεσπιδαὲς

θεσπιαδὲς πῦρ. ἀντὶ τοῦ ἐμβάλετε.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Εἶκε, εἱκέτω, *sicut* τέθεικε, τεθεικέτω, ἄχρηστα.

Αόριστος δεύτερος.

Secundus aoristus debuit esse à genitiuo participij extrema in θι, *mutata, uel à prima plurali, sicut & præsens* ἕμεν, ἕθι. *non tamen* ἕθι *dicimus, duabus regulis inter se repugnantibus, sicut in* τίθημι, *& de hoc secundo aoristo dictum est: sed* ἓς *potius in usu habetur, quod fit à secunda persona proprij aoristi, longa in breuem mutata,* ἧς, ἕς: *unde* ἄφες, πρόες, συνές, ἄνες, κάθες, ἔφες. Ιλιάδ. δ. Αλλ᾽ ἄγε τῷδ᾽ ἔφες ἀνδρὶ βέλος. *Tertia persona* ἕτω, *unde* προέτω. Ιλιάδ. λ.

Αλλὰ σέ περ προέτω, ἅμα δ᾽ ἄλλοις λαὸς ἑπέσθω.

Δυϊκά. ἕτον, ἕτων. Πληθυν. ἕτε, ἕτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Ιείην, ἱείης, ἱείη, *à genitiuo participij* ἱεὶς, ἱέντος, *sicut* τιθείην, ἀπὸ τοῦ τιθεὶς, τιθέντος.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυν. εἵκοιμι, εἵκοις, εἵκοι, ὡς τεθείκοιμι, τεθείκοις, τεθείκοι.

Αόριστος δεύτερος εἵην, εἵης, εἵη, *à genitiuo participij, sicut* θείην, θείης, θείη.

Μέλλων πρῶτος, ἥσοιμι, ἥσοις, ἥσοι, *sicut* θήσοιμι, θήσοις, θήσοι.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Εὰν ἱῶ, ἱῇς, ἱῇ, *sicut* ἐὰν τιθῶ, τιθῇς, τιθῇ.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν. ἐὰν εἵκω, εἵκῃς, εἵκῃ: ὡς ἐὰν

τεθείκω,

τεθείκω, τεθείκης, τεθείκῃ.

Ἀόριστος δεύτερος ἐὰν ὧ, ἧς, ἧ, καὶ διαλύσει ἐὰν ἔω, ἔῃς, ἔῃ. καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, ἐὰν εἴω, εἴῃς, εἴῃ. καὶ ἐφείω, ἐφείῃς, ἐφείῃ. Ἰλιάδος ᾱ.

Ὅτε κέν τοι ἀάπτους χεῖρας ἐφείω.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατ.

Ἱέναι, à prima persona plurali, extrema in ναι, conuersa, ἵεμεν, ἱέναι, sicut τίθεμεν, τιθέναι, καὶ ἀττικῶς, καὶ δωρικῶς ἱέμεναι, καὶ ἰωνικῶς ἱέμεν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν. εἱκέναι, sicut τεθεικέναι, unde καθεικέναι, παρεικέναι.

Ἀόριστος δεύτερος εἶναι, unde καθεῖναι, ἀφεῖναι τὸ ἀπολῦσαι ἐγκλήματος. ἕναι tamen esse debuerat à prima persona plurali secũdum communem regulam uerborum in μι, ut ἕμεν, ἕναι. Sed cum huic regulæ alia contraria inueniatur, quæ est propria secundi aoristi, quòd imperatiui in θι, & infinitiui in ναι, secundi aoristi penultimam natura longam habere uolunt, opus fuit producere penultimam, non ε, in η, conuersa, sed assumpto ι, in diphthongum (sicut in τίθημι diximus) εἶναι factum est, καὶ ἀττικῶς, καὶ δωρικῶς ὕμεναι, καὶ ἰωνικῶς ἕμεν, unde μεθέμεν. Ἰλιάδ. ᾱ. αὐτὰρ ἔγωγε λίσσομ' ἀχιλλῆϊ μεθέμεν χόλον. καὶ προέμεν. Ἰλιά. δ̄. Τλαίης κεν μενελάῳ ἐπὶ προέμεν ταχὺν ἰόν. Quo in loco aduertendum est à tribus esse εἶναι, primum ἀπὸ τοῦ εἰμὶ τὸ ὑπάρχω, secundum ἀπὸ τοῦ εἶμι τὸ πορεύομαι, & hæc duo tenuem habent spiritũ, et præsentis temporis sunt: tertium uero ab hoc uerbo ἵημι, quod aspiratur, & est

ſecundi aoriſti. Poteſt *etiam eſſe præſentis temporis* ἀπὸ τοῦ ἱέναι κατὰ μετάθεσιν καὶ συναίρεσιν εἶναι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατ.

Ὁ ἱεὶς, τοῦ ἱέντος. ἡ ἱεῖσα, τῆς ἱείσης. τὸ ἱὲν, τοῦ ἱέντος. Ὀρφεὺς ἐν ἀργοναυτικοῖς, Ἐκ στόματος μελίγηρυν ἱεὶς ἀνέπεμπον ἀοιδήν. καὶ Ὀδυσσείας ρ̄.

Δίσκοισι τέρποντες, καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ὁ εἱκὼς, τοῦ εἱκότος. unde ἀφεικὼς, καθεικὼς, παρεικώς. Ἀόριστος β΄. ὁ εἷς, τοῦ ἕντος. ἡ εἷσα, τῆς εἵσης. τὸ ἓν, τοῦ ἕντος. unde ἀφεὶς, ἀφέντος, καὶ ὑφεὶς, ὑφέντος. Ἰλιά. ᾱ. Ἶσον δ' ἰστοδόκῃ πέλασαν προτόνοισιν ὑφέντες. deponētes.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστῶς.

Ἕμαι *ab actiuo, extrema in* μαι, *ac penulti-*
I *ma in propriam breuem mutatis*, ἵημι, ἵεμαι, ἵεσαι, ἵεται. *ſicut* τίθημι, τίθεμαι. Δυϊκά. ἱέμεθον, ἵεσθον, ἵεσθον. Πληθ. ἱμέθα, ἵεσθε, ἵενται.

Παρατατικὸς ἱέμην, ἵεσο, ἵετο. Δυϊκά. ἱέμεθον, ἵεσθον, ἱέσθην. Πληθ. ἱέμεθα, ἵεσθε, ἵεντο.

Παρακείμενος εἷμαι διὰ διφθόγγου, ἀπὸ τοῦ εἷκα. unde *participium* εἱμένος, ἀφειμένος, καθειμένος. ἕμαι *tamen eſſe debuerat, quoniam præteritum perfectum paßiuū uerborum in* μι, *uult penultimam habere correptam. Vſus tamen obtinuit, ut penultima actiui & in paßiuo ſeruaretur, quæ* Bœotorum *more diphthongus eſt, ſicut in* τέθειμαι ἀπὸ τοῦ τέθεικα. Secunda *perſona* εἷσαι, *unde* ἀφεῖσαι. Εὐριπίδης ἐν ὀρέστῃ, Φρὺξ οὐκ ἆρα κτενεῖς

με, ὀρέστης ἀφεῖσαι. *hoc est, liberatus es.* Tertia εἶται, ὅθεν ἀπαρέμφατα εἶσθαι. ἀφεῖσθαι τὸ λελύσθαι. καὶ ὑφεῖσθαι τὸ ἀμελεῖσθαι. Δυϊκά. εἵμεσθον, εἶσθον. Πληθυν. εἵμεθα, εἶσθε, εἶνται. Ὑπερσυν. εἵμην, εἶσο, εἶτο.

Αόριστος πρῶτος.

Ἔσθην, ἔθης, ἔθη. ὡς ἐτέσθην, ἐτέθης, ἐτέθη, *penultima correpta secundum communem regulam.* εἵθην *tamen* καὶ ἀφείθην *dicimus* διὰ διφθόγγου, *ut* ἀφείσθην τῶν ἐγκλημάτων. ἀφείθη ἐκ τοῦ κατακλυσμοῦ ὁ Δευκαλίων, *liberatus est à diluuio* Deucalion.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Ιεσο, ἱέσθω, *à secunda persona præteriti imperfecti, sicut* τίθεσο, τιθέσθω. Δυϊκά. ἵεσθον, ἱέσθων. Πληθ. ἵεσθε, ἱέσθωσαν.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς.

Ιεμαι, ἵεσαι, ἵεται, *sicut & passiua.*

Παρατατικὸς, ἱέμην, ἵεσο, ἵετο.

Αόριστος πρῶτος, ἡκάμην, ἥκω, ἥκατο, ἀπὸ τοῦ ἧκα *aoristo actiuo: qui licet excipiatur, cum futuri consonantem non seruauerit, in usu tamen habetur* προσήκατο, ἀπὸ τοῦ προσηκάμην, *& alia composita, sed in modo indicatiuo tantum.*

Μέσος ἀόριστος δεύτερος.

Εμην, ἕσο, ἕτο, *ab aoristo passiuo fit, extrema in* μην, *mutata.* ἕθην, ἕμην, *sicut* ἐτέσθην, ἐτέμην. *Secunda persona* ἕσο κοινῶς, καὶ ἕο ἰωνικῶς, καὶ οὗ ἀττικῶς. *Tertia,* ἕτο. Δυϊκά. ἕμεσθον, ἕσθον, ἕσθην. Πληθ. ἕμεθα, ἕσθε, ἕν-

το.

το. ὅμηρος, Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Ιεσο, ἱέσθω, à secunda persona præteriti imperfecti, sicut & passiua.

Αόριστος δεύτερος ἕσο κοινῶς, καὶ ἕο ἰωνικῶς, καὶ οὗ κατὰ κρᾶσιν ἀττικῶς, unde πρόου, πρόσου, κάθου, & similia quæ in usu habentur. Quo in loco aduertendum est, quòd medius aoristus secundus in omnibus alijs modis & participijs habetur in usu, & maxime in compositione, ut προσείμην, τὸ εὐκτικὸν. ἐὰν προῶμαι, τὸ ὑποτακτικὸν. προέσθαι, καὶ ἀφέσθαι, καὶ ὑφέσθαι τὸ ἀπαρέμφατον. καὶ προέμενος ἡ μετοχή. Reliqua uero omnia tam media quàm passiua si quis formare & inflectere uoluerit, regulas sequatur quæ habentur de ijs in τίθημι.

DE ἽΗΜΙ, QVOD EST CVPIO.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς.

I Ημι, ἶης, ἶησι, ἀπὸ τοῦ ἱέω, ἱῶ, τὸ ἐπιθυμῶ, hoc est, cupio, quod etiam aspiratur, sicut ἵημι τὸ πέμπω, & est eiusdem coniugationis uerborum in μι, per quam secundum artem potest regulariter formari ac uariari, tam in actiua literatura quàm paßiua, per omnes modos & tempora. Παρατατικὸς, ἶην, ἶης, ἶη.

Παρακείμενος, ἧκα, ἧκας, ἧκε.

Υπερσυντελικὸς, ἥκειν, ἥκεις, ἥκει.

Αόριστος πρῶτος, ἧσα, ἧσας, ἧσε.

Αόριστος

Ἀόριστος δεύτερος ἦν, ἧς, ἧ.

Μέλλων ά. ἥσω, ἥσεις, ἥσει. & sic per alios actiuorum modos, quæ tamen in usu non habentur.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς. Ιεμαι, ἵεσαι, ἵεται. unde ἐφίεμαι, ἐφίεσαι, ἐφίεται. ἱέμην, ἵεσο, ἵετο. Ιλιάδος ε̄.
Ιετο δ' αἰεὶ αἰνείαν κτεῖναι. hoc est cupiebat. Vnde ἐφιέμην, ἐφίεσο. ἐφίετο.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ. Ιεσο, ἱέσθω, ἵεσθον, ἱέσθων. ἵεσθε, ἱέσθωσαν, & alia, quæ etsi omnia in usu non sint, regulariter tamen inflecti possunt.

DE IHMI QVOD EST VADO.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς.

Ημι, ἴης, ἴησι, ἀπὸ τοῦ ἴέω, ἰῶ, τὸ πορεύομαι, quod tenui spiritu signatur, & eo solo à superiori uerbo distinguitur, cuius usus in modo infinitiuo duntaxat habetur κοινῶς, ut ἰέναι. Ιλιά. λ̄.
Βάν δ' ἰέναι καθ' ὅμιλον ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν ἀχαιῶν. Quod à prima persona plurali fit, extrema in ναι, mutata, ἴεμεν, ἰέναι, unde ἀπιέναι, μετιέναι, & similia. Poetæ tamen etiam in alijs utuntur modis, & participijs. Οδυσσείας η̄. ἡ δ' ἑτέρωθεν ὑπ' αὐλῆς οὐδὸν ἴησι Πρὸς δόμον ὑψιλόν. καὶ Οδυσσείας λ̄. ὃς πολὺ κάλλιστος ποταμῶν ἐπὶ γαῖαν ἴησι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς.

Ιεμαι, ἴεσαι, ἴεται. & quæ sequuntur.

Παρατατικός.

Παρατατικὸς.

Ἱέμην, ἵεσο, ἵετο, καὶ τὰ λοιπά.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

Ἵεσο, ἱέσθω. Δυϊκά. ἵεσθον, ἱέσθων. Πληθυντικά. ἵεσθε, ἱέσθωσαν. Ιλιάδος μ.

Αλλὰ πρόσσω ἵεσθε, καὶ ἀλλήλοισι κέλεσθε.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

Ὁ ἱέμενος, τοῦ ἱεμένου. ἡ ἱεμένη, τῆς ἱεμένης. τὸ ἱέμενον, τοῦ ἱεμένου. Οδυσσείας ρ.

Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὅ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει,

Ασυ δὲ ἱέμενος, ὅ ἐστι πορθούμενος.. *Reliqua uero ſiquis uariare uoluerit, regulas uerborum in* μι, *primæ coniugationis omnino ſequetur. Sed quoniam frequentiſſimus eſt huius uerbi uſus apud Homerum, facere ad addiſcentium utilitatem iudicaui, ſi omnes eius formas, perſonas, numeros, tempora, modosq́; omnes, ueluti in* λείβω *fecimus, explicarem. Eſto itaque hæc eius declinatio.*

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

ἐνεςὼς. Ἵημι, ἵης, ἵησι. Δυϊκά. ἵετον, ἵετον.
Πλη. ἵεμεν, ἵετε, ἱεῖσι κοινῶς, καὶ ἱέασι ἰωνικῶς. καὶ ἱᾶσι ἀττικῶς.

παρατ. ἵην, ἵης, ἵη. *uel* ἵεον, ἵουν. ἵεες, ἵεις, ἵεε, ἵει.
Δυϊ. ἵετον, ἱέτην. Πλη. ἵεμεν. ἵετε, ἵεσαν.

παρακ. εἷκα, εἷκας, εἷκε. Δυϊ. εἵκατον, εἵκατον.
Πλη. εἵκαμεν, εἵκατε, εἵκασι.

ὑπερσυν. εἵκειν, εἵκεις, εἵκει. Δυϊ. εἵκειτον, εἱκείτην.

ἄχηκα. Πληθ. εἵκειμεν, εἵκειτε, εἵκεισαν.

ἀόρ. ά. ἧκα, ἧκας, ἧκε. unde apud Homerum ξυνέηκε. Δυϊ. ἥκατον, ἡκάτην. Πληθ. ἥκαμεν, ἥκατε, ἧκαν.

ἀόρ. β΄. ἧν, ἧς, ἧ. Δυϊ. ἕτον, ἕτην.

Πλη. ἕμεν, ἕτε, ἕσαν.

μέλλ. ά. ἥσω, ἥσεις, ἥσει. Δυϊ. ἥσετον, ἥσετον.

Πλη. ἥσομεν, ἥσετε, ἥσουσι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

ἐνες. καὶ παρατ. ἵετι. ἱέτω. Δυϊ. ἵετον, ἱέτων.

Πληθ. ἵετε, ἱέτωσαν.

παρακ. καὶ ὑπερσ. εἷκε, εἱκέτω. Δυϊ. εἵκετον, εἱκέτων.

Πληθ. εἵκετε, εἱκέτωσαν. ἄχηκα.

ἀόρ. β΄. ἕς, ἕτω. Δυϊ. ἕτον, ἕτων.

Πληθ. ἕτε, ἕτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ.

ἐνες. καὶ παρατ. ἱείην, ἱείης, ἱείη. Δυϊ. ἱείητον, ἱειήτην.

Πλη. ἱείημεν, ἱείητε, ἱείησαν καὶ ἱεῖεν.

παρακ. καὶ ὑπερσ. εἵκοιμι, εἵκοις, εἵκοι.

Δυϊ. εἵκοιτον, εἱκοίτην.

Πλη. εἵκοιμεν, εἵκοιτε, εἵκοιεν.

ἀόρ. β΄. εἵην, εἵης, εἵη. Δυϊ. εἵητον, εἱήτην.

Πληθ. εἵημεν, εἵητε, εἵησαν καὶ ἱεῖεν.

μέλλ. ά. ἥσοιμι, ἥσοις, ἥσοι. Δυϊ. ἥσοιτον, ἡσοίτην.

Πλη. ἥσοιμεν, ἥσοιτε, ἥσοιεν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ.

ἐνες. καὶ παρατ. Εὰν ἱῶ, ἱῇς, ἱῇ. Δυϊ. ἐὰν ἱῆτον, ἱῆτον.

Πλη. ἐὰν ἱῶμεν, ἱῆτε, ἱῶσι.

παρακ. καὶ ὑπερσ. ἐὰν εἵκω, εἵκῃς, εἵκῃ. Δυϊ. ἐὰν εἵκητον.

εἵκητον

εἴκητον. Πλη. ἐὰν εἴκωμεν, εἴκητε, εἴκωσι.

ἀόρ. β. ἐὰν ὧ, ἧς, ἧ. Δυϊ. ἐὰν ἧτον, ἧτον.

Πληθ. ἐὰν ὧμεν, ἧτε, ὧσι. καὶ διαλύσει

ἐὰν ἕω, ἕῃς, ἕῃ. Δυϊ. ἐὰν ἕητον, ἕητον.

Πλη. ἐὰν ἕωμεν, ἕητε, ἕωσι. καὶ πλεονασμῷ

ἐὰν εἵω, εἵῃς, εἵῃ. Δυϊ. ἐὰν εἵητον, εἵητον.

Πλη. ἐὰν εἵωμεν, εἵητε, εἵωσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ.

ἐνεσ. καὶ παρατ. ἰέναι, καὶ ἀττικῶς, καὶ δωρικῶς

ἰέμεναι, καὶ ἰωνικῶς ἰέμεν.

παρακ. καὶ ὑπερσ. εἱκέναι. ἀόριστος β. εἷναι,

καὶ ἀττικῶς καὶ δωρικῶς ἕμεναι,

καὶ ἰωνικῶς ἕμεν.

ΜΕΤΟΧΑΙ.

ἐνεσ. καὶ παρατ. ὁ ἱεὶς, τοῦ ἱέντος. ἡ ἱεῖσα, τῆς ἱείσης.

τὸ ἱὲν, τοῦ ἱέντος.

παρακ. καὶ ὑπερσ. ὁ εἱκὼς, τοῦ εἱκότος.

ἡ εἱκυῖα, τῆς εἱκυίας. τὸ εἱκὸς, τοῦ εἱκότος.

ἀόρ. β. ὁ εἷς, τοῦ ἕντος. ἡ εἷσα, τῆς εἵσης. τὸ ἕν, τοῦ ἕντος.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

ἐνεστὼς. ἵεμαι, ἵεσαι, ἵεται. Δυϊ. ἱέμεθον.

ἵεσθον, ἵεσθον. Πληθ. ἱέμεθα, ἵεσθε, ἵενται.

παρατ. ἱέμην, ἵεσο καὶ ἵου, ἵετο. Δυϊ. ἱέμεθον, ἵεσθον,

ἱέσθην. Πληθ. ἱέμεθα, ἵεσθε, ἵεντο.

παρακ. εἷμαι, εἷσαι, εἷται. Δυϊ. εἵμεθον, εἷσθον.

εἷσθον. Πληθ. εἵμεθα, εἷσθε, εἷνται.

ὑπερσυν. εἵμην, εἷσο, εἷτο. Δυϊ. εἵμεθον, εἷσθον,

εἵσθην. Πληθ. εἵμεθα, εἷσθε, εἷντο.

ἀόρ. α. ἕθην, ἕθης, ἕθη. Δυϊ. ἕθητον, ἑθήτην.

Πληθ. ἔθημεν, ἔθητε, ἔθησαν.
ἄλλως εἶθην, εἶθης, εἶθη. &c. per diphpht.

μέλλ.ά. ἐθήσομαι, ἐθήσῃ, ἐθήσεται.
Δυϊ. ἐθησόμεθον, ἐθήσεθον, ἐθήσεθον.
Πληθ. ἐθησόμεθα, ἐθήσαθε, ἐθήσονται.

μετ᾽ ὀλ.μέλ. εἴσομαι, εἴσῃ, εἴσεται.
Δυϊ. εἰσόμεθον, εἴσεθον, εἴσεθον.
Πληθ. εἰσόμεθα, εἴσαθε, εἴσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ.

ἐνεσ. καὶ παρατ. Ιεσο καὶ ἴου, ἱέθω. Δυϊ. ἵεθον, ἱέθων.
Πληθ. ἵεθε, ἱέθωσαν.

παρακ. καὶ ὑπερσ. ἵεισο, ἱείσθω. Δυϊ. ἵεισθον, ἵεισθον.
Πληθ. ἵεισθε, ἱείσθωσαν.

ἀόρ.ά. ἷντι, ἱήτω. Δυϊ. ἷντον, ἱήτων.
Πληθ. ἷντε, ἱήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ.

ἐνεσ. καὶ παρατ. ἱείμην, ἱεῖο, ἱεῖτο.
Δυϊ. ἱείμεθον, ἱεῖθον, ἱείσθην.
Πληθ. ἱείμεθα, ἱεῖσθε, ἱεῖντο.

παρακ. καὶ ὑπερσυν. εἵμην, εἷο, εἷτο. &c.

ἀόρ.ά. ἱείην, ἱείης, ἱείη. Δυϊ. ἱείητον, ἱειήτην.
Πληθ. ἱείημεν, ἱείητε, ἱείησαν.

μελλ.ά. ἡσοίμην, ἥσοιο, ἥσοιτο.
Δυϊ. ἡσοίμεθον, ἥσοισθον, ἡσοίσθην.
Πληθ. ἡσοίμεθα, ἥσοισθε, ἥσοιντο.

μετ᾽ ὀλ.μέλ. εἰσοίμην. εἴσοιο, εἴσοιτο.
Δυϊ. εἰσοίμεθον, εἴσοισθον, εἰσοίσθην.
Πληθ. εἰσοίμεθα, εἴσοισθε, εἴσοιντο.

ὑποτακτικά.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ.

ἐνεσ. καὶ παρατ. ἐὰν ἕωμαι, ἕῃ, ἕηται.
Δυϊ. ἑώμεθον, ἕησθον, ἕησθον.
Πληθ. ἑώμεθα, ἕησθε, ἕωνται.

παρακ. καὶ ὑπερσυν. ἐὰν εἵωμαι, εἵῃ, εἵηται.
Δυϊ. ἐὰν εἱώμεθον, εἵησθον, εἵησθον.
Πληθ. ἐὰν εἱώμεθα, εἵησθε, εἵωνται.

ἀόρ. ά. ἐὰν ἑθῶ, ἑθῇς, ἑθῇ.
Δυϊ. ἐὰν ἑθῆτον, ἑθῆτον.
Πληθ. ἐὰν ἑθῶμεν ἑθῆτε, ἑθῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ.

ἐνεσ. καὶ παρατ. ἵεσθαι. παρακ. καὶ ὑπερσ. εἷσθαι.
ἀόρ. ά. ἑθῆναι. μετ᾽ ὀλ. μέλλ. ἑθήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ.

ἐνεσ. καὶ παρατ. ὁ ἱέμενος, ἡ ἱεμένη, τὸ ἱέμενον.
παρακ. καὶ ὑπερσ. ὁ εἱμένος, ἡ εἱμένη, τὸ εἱμένον.
ἀόρ. ά. ὁ ἱεὶς, ἡ ἱεῖσα, τὸ ἱέν.
μέλλων. ὁ ἑθησόμενος, ἡ ἑθησομένη, τὸ ἑθησόμενον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

ἐνεστὼς. ἵεμαι, ἵεσαι, ἵεται. &c. uti paßiuum.
παρατ. ἱέμην, ἵεσο καὶ ἵου, ἵετο.
ἱέμεθον, ἵεσθον, ἱέσθην.
ἱέμεθα, ἵεσθε, ἵεντο.
ἀόρ. ά. ἡκάμην, ἥκω, ἥκατο.
ἡκάμεθον, ἥκασθον, ἡκάσθην.
ἡκάμεθα, ἥκασθε, ἥκαντο.
ἀόρ. β΄. ἕμην, ἕσο κοινῶς, καὶ ἕο ἰωνικῶς, καὶ οὗ ἀττικῶς, ἕτο. Δυϊ. ἕμεθον. ἕσθον, ἕσθην. Πλη. ἕμεθα, ἕσθε, ἕντο. unde illud. ἐξ ἔρον ἕντο.

μέλλ. ά. ἥσομαι, ἥσῃ, ἥσεται.
ἡσόμεθον, ἥσεσθον, ἥσεσθον.
ἡσόμεθα, ἥσεσθε, ἥσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ.

ἐνεσ. καὶ παρατ. Ιεσο, ἱέσθω. Δυϊ. ἵεσθον, ἱέσθων.
Πλη. ἵεσθε, ἱέσθωσαν.
ἀόρ. β΄. ἕσο κοινῶς, καὶ ἕο ἰωνικῶς, καὶ οὗ ἀττικῶς.
ἕσθον, ἕσθον. Πληθ. ἕσθε, ἕσθωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ.

ἐνεστώς. Ιείμην, ἱεῖο, ἱεῖτο.
Δυϊ. ἱείμεθον, ἱεῖσθον, ἱείσθην.
Πλη. ἱείμεθα, ἱεῖσθε, ἱεῖντο.
μέλλ. ά. ἡσοίμην, ἥσοιο, ἥσοιτο.
ἡσοίμεθον, ἥσοισθον, ἡσοίσθην.
ἡσοίμεθα, ἥσοισθε, ἥσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ.

ἐνεσ. ἐὰν Ιῶμαι, ἱῇ, ἱῆται.
ἱώμεθον, ἱῆσθον, ἱῆσθον.
ἱώμεθα, ἱῆσθε, ἱῶνται.
ἀόρ. β΄. ὧμαι, ᾗ, ἧται.
ὥμεθον, ἧσθον, ἧσθον.
ὥμεθα, ἧσθε, ὧνται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ.

ἵεσθαι. ἀόριστος β΄. ἕσθαι. μέλλων πρῶτος
ἥσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ.

ἐνεστώς. ὁ ἱέμενος, ἡ ἱεμένη, τὸ ἱέμενον.
ἀόρ. β΄. ὁ ἕμενος, ἡ ἑμένη, τὸ ἕμενον.
μέλλ. ά. ὁ ἡσόμενος, ἡ ἡσομένη, τὸ ἡσόμενον.

ΠΕΡΙ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΜΑΙ, ΤΟ ΚΑΘΗΜΑΙ.

ΗΜαι, *præſentis temporis eſt, & primæ coniugationis uerborum in* μι: *eſt enim* ἕω τὸ κάθημαι, *hoc eſt, ſedeo, à quo* ἑέω, κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τοῦ ε, καὶ συναιρέσει ἑῶ, *unde* ἕημι *deriuatiuum, ſicut à* τιθέω, τιθῶ, τίθημι. *Paſſiuum* ἕεμαι, καὶ κρείσει τῶν δύω εε, εἰς η, *fit* ἧμαι, *ſicut* δημοσθένεε, δημοσθένη. *licet frequentius & familiarius in* ει, *diphthongum fiat huiuſmodi craſis. Sed hoc factũ eſt, ne coincideret cum* εἷμαι *præterito paſſiuo,* ἀπὸ τοῦ ἵημι τὸ πέμπω. *Præterea* ἕεμαι *incipit à uocali, et duo* εε, *per craſim in* ει, *diphthongum plerunque mutatur, quando ſyllaba incipit à conſonante, ut* κέεμαι, κεῖμαι. δημοσθένεες, δημοσθένεις. *licet interdum etiam in* η, *commutentur, ut* δημοσθένεε, δημοσθένη. *At quando ſyllaba incipit à uocali, duo* εε, *in* ει, *diphthongum nunquam mutantur, ſed in* η, *ut* ἕεμαι, ἧμαι. *Propter quod argui poteſt, hoc uerbum neque eſſe à uerbo in* ω, *deſinente, neque in* μι. *nam ſi à uerbo deſinente in* ω *fieret; penultima eſſet aut* ο, *ſicut* τύπτομαι, *aut* ου, *ſicut* ποιοῦμαι, *aut* ω, *ſicut* βοῶμαι. *Si uero à uerbo in* μι *deſinente; aut eius penultima eſſet* ε, *ut* τίθεμαι, *aut* α, *ut* ἵσταμαι, *aut* ο, *ut* δίδομαι, *aut* υ, *ut* ζεύγνυμαι, *quorum nullum uidemus eſſe. Nec Aeolicum eſt. ſed ſciendum pathos eſſe. nam integrum eius eſt* ἕεμαι: *quod habet* ε, *correptum in penultima: quod proprium eſt uerborum in* μι, *primæ coniugationis: quod ſecunda oſtendit perſona, quæ deſinit in* σαι. *quia omne tempus præſens in* μαι *deſi-*

 nens,

nens, habens ſecundam perſonam in σαι, *eſt, uerbis in* μι, *ut* τίθεσαι, *ab eo quod eſt* τίθεμαι. Sic ἧσαι, *ab eo quod eſt* ἧμαι. Ιλιάδος β̄. Τῷ νῦν ἀτρείδῃ ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν ἧσαι ὀνειδίζων. *hoc eſt, ſedes exprobrans*. Tertia *perſona* ἧται καὶ ἧσαι *interpoſito* σ, Oδυσσείας ῡ. ἧσαι ἐν ἀτρείδαο δόμοις παρὰ δ' ἄσπετα κεῖται. Δυϊκά. ἥμεθον, ἧσθον. Πλη. ἥμεθα. ἧσθε, ἧνται, καὶ ἰωνικῶς ἕαται. Ιλιάδος γ̄. Οἱ δὴ νῦν ἕαται σιγῇ. Conſueuit *enim* Homerus *has tertias perſonas plurales præſentis temporis, hoc eſt,* ἧνται, *&* κεῖνται, *à tertia ſingulari* (Ionum *more) formare, tanquam tertiam pluralem præteriti paßiui uerborum circunflexorum, corripiendo penultimam ac interponendo* α, *ſicut* πεποιέαται, ἀπὸ τοῦ πεποίηνται. At *metri gratia eandem ſyllabam quæ ex longa breuis facta eſt,* παρενθέσει τοῦ ι, *iterum producit, ut* εἵαται, καὶ κείαται. Ιλιάδος β̄. καὶ νήπια τέκνα. Εἵαται ἐν μεγάροις. καὶ Οδυσσ. ῡ. Ενθ' ἄρα οἱ μύλαι εἵατο ποιμένι λαῶν. Sed *ſuper hoc, & alijs huiuſmodi* Euſtathius *uarias adducit ſententias, &* Heraclidæ, *&* Ariſtarchi, *&* Zenodoti, *quas referre longum eſſet*.

Παρατατικὸς.

Ημην, ἧσο, ἧτο, καὶ ἧσο, ἐπενθέσει τοῦ σ, *ut quibuſdam placet*. Ιλιάδος ᾱ. Αλλ' ἀκέων δὴν ἧσο. Δυϊκά. ἥμεθον. ἧσθον, ἥσθην. Ιλιά. δ̄. Πλησίαι αἵγ' ἥσθην, κακὰ δὲ τρώεσσι μεδέσθην. Πληθ. ἥμεθα, ἧσθε, ἧντο. Ιλιάδος γ̄. Τοῖοι ἄρα τρώων ἡγήτορες ἧντ' ἐπὶ πύργῳ. καὶ ἰωνικῶς ἕατο. Ιλιάδος. η̄. Οἳ δ' ἕατ' εἰν ἀγορῇ τρῶες καὶ δαρδανίωνες. Et εἵατο. Οδυσσ. γ̄. Πεντηκόσιοι δ' ἐν ἑκάστῃ εἵατο.

ἥατο. Possunt etiam hæc (ut quibusdam placet) ἀπὸ τοῦ ἕω grauitono deduci, ut suo loco dicetur.

TO ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΟΝ.

Ησο, ἥσθω. Ιλιάδος γ. Ησο παρ' αὐτὸν ἰοῦσα. & Ιλιάδος δ. Τέτλα σιωπῇ ἧσο, &c.

Componitur hoc uerbum cum κατὰ præpositione, & idem habet significatum, ut κάθημαι, κάθησαι, κάθηται. unde κάθησθαι infinitiuum. Παρατατικὸς. Καθήμην, κάθησο, κάθητο, καὶ κάθησθο, sicut ἧτο, ἧσο.

TO ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΟΝ.

Κάθησο, καθήσθω. Ιλιάδ. α. Αλλ' ἀκέουσα κάθησο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ. & similia quæ in usu habentur, in quibus accentus retrahitur in antepenultimam, nisi ubi extrema longa fuerit. Cur autem hoc fiat, talis assignatur ratio, quoniam κάθημαι παρασύνθετον est sicut ἀέκων ἀέκοντος. Præpositiones enim sumuntur cũ partibus orationis, aut per σύνθεσιν, ut καταγράφω: aut per παρασύνθεσιν, ut κάθημαι: aut per σύνταξιν, ut κατὰ τῆς πόλεως. Sed aduertendũ est Græcos id appellare σύνθετον, quod in ipsa prima positione uerbi componitur, ut καθέζω, ἐκ κατὰ & ἕζω, utrunque enim per se dicitur.

Παρασύνθετον uero, non id solum quod à composito deriuatur, ut φίλιππος, φιλιππίζω, sed etiam quod nõ in ipsa prima compositione uerbi fit, quia ea non inueniatur, sed in eius deriuatis, sicut est κάθημαι, cuius prima positio esset ἕημι, si in usu existeret. Inde ἕεμαι passiuum, quorum neutrum componitur. Non enim καθέεμι dicimus, neque καθέεμαι, sed κάθη-

μαι, quod deriuatum eſt, ἀπὸ τοῦ ἕεμε, poſtquam κα-τὰ κρᾶσιν factum eſt ἧμαι, ut dictum eſt. Quare ne-que mirandum eſt, ſi κάθημαι non eundem habet ac-centum quem ἧμαι, cum traditum ſit quòd in compoſi-tis accentus ſimplicium non mutatur, ſiue quòd κάθη-μαι non eſt compoſitum, ſed decompoſitum, ſiue quòd ut ἀέκων nõ habet compoſitionem poſitiuam, ſic etiam κάθημαι. et ut ex α, particula priuatiua, & ἑκὼν, componitur ἀέκων, ſic ex κατὰ & ἧμαι componitur κά-θημαι. quoniam ἀείκω non inuenitur. ſic etiam κάθη-μαι non poteſt dici deriuatum eſſe ab eo quod eſt κα-θέημι, uel καθέεμαι, quorum neutrum eſt in uſu, ſed compoſitum eſſe ex κατὰ & ἧμαι, ſicut ἀέκων ex α, particula priuatiua, & ἑκὼν, ἑκόντος, quod eſt participium non poſitiuum, hoc eſt, præſentis tempo-ris, ſed aoriſti ſecundi.

Sciendum eſt autem huiuſmodi compoſitionem, (ſi compoſitio ſit) decompoſitionem appellari, & propte-rea accentum tranſcendere. Et ut non dicimus ἀεκὼν, ἀεκόντος, ſed ἀέκων, ἀέκοντος, ſic etiam non dicimus καθῆμαι, καθῆσαι, ſed κάθημαι, κάθησαι. Eſt & alia communis regula uerborum in μι: quòd omne uerbum paßiuum in μαι deſinens, à uerbo in μι declinatum, in compoſitione accentum retrahit in tertiam à fine, niſi quid impediat, ut κεῖμαι, ἀπόκειμαι. ἧμαι, κάθη-μαι. ἥμην, καθήμην. ἧσο, κάθησο. ἧτο, κάθητο, &c.

Sed quoniam alia uerba ſunt in ω deſinentia, hoc eſt, ἕω, ἑῶ, ἕζω, ἵζω, ἱζάνω, quæ idem ſignificant quod κάθημαι, & eorum uſus uarius eſt & mixtus; ab-

re

re non erit etiam de ipsis hoc in loco aliquid dicere.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΩ ΤΟ ΚΑΘΗΜΑΙ.

EST igitur *ἕω grauitonum & aspiratum, quod sedeo etiam significat, & induo, ut supra dictum est, & in utraque significatione eius præterita augentur, non ε in η secundum communem regulam mutato, sed ι in diphthongum assumpto, cum sit de numero quatuordecim siue sexdecim uerborum, quæ communiter annotantur, ut libro tertio, in augmento præteritorum dictum est. non tamen in usu habetur in omnibus temporibus. nam ἕω præsenti tempore in neutra harum significatione utimur, neque εἷον præterito imperfecto, neque ἧκα præterito perfecto actiuo. At præteritum perfectum passiuum, hoc est, εἷμαι, εἷσαι καὶ ἕσσαι, εἷται καὶ εἷσαι, σ, interposito, in utraque habetur significatione, & pro induo, & pro sedeo.* Pro induo, Ὀδυσ. ψ. Νῦν δ' ὅτε ῥυπόω, κακὰ δὲ χροῒ εἵματα εἷμαι. Indutus *sum,* Ὀδυσ. ω. Ἀλλ' ἅμα γῆρας, Λυγρὸν ἔχεις αὐχμεῖς τε κακῶς, καὶ ἀεικέα ἕσσαι. καὶ Ὀδυσ. λ. κακὰ δὲ χροῒ εἵματα εἷται. *siue* εἷσαι, *ut quidam legunt.* Sic etiam *& præteritum plusquamperfectum passiuum, hoc est,* εἵμην, εἷσο, καὶ ἕσσο, εἷτο καὶ εἷσο, καὶ εἵατο *tertia pluralis* ἰωνικῶς. Ἰλιάδ. γ. Λάϊνον ἕσσο χιτῶνα κακῶν ἕνεχ' ὅσσα. *&* Ὀδυσ. π. Ἦ γάρ τοι νέον ἦσθα γέρων, καὶ ἀεικέα ἕσσο. Differt *autem à uerbo substantiuo* ἕσσο *aspiratione tantum.* Ὀδυσ. χ. Ἀμφὶ δὲ δέρμα ἕσο βοὸς νεόδαρτον. Et Ἰλιάδος ψ. καὶ φωνὴν, καὶ τοῖα περὶ χροῒ εἵματα ἕσο. Et Ἰλιά. σ. Οἱ δὲ χιτῶνας εἵατ' ἐυννήτους ἦκα στίλβοντας ἐλαίῳ.

ἑλαίῳ. hoc est, induti erant. Participio quoque, hoc est, εἱμένος utitur Homerus Ἰλιάδος ᾱ. Ὤμοι ἀναιδείην ἐπιειμένε. id est, Impudentiam indute. & Ἰλιάδος σ̄. Τρὶς δὲ δύ' αἴαντες θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκήν.

In alia uero significatione, hoc est, sedeo, frequentißimo habetur in usu, maxime in tertijs personis pluralibus, εἷνται, & εἷντο, καὶ ἰωνικῶς ἕαται, & ἕατο, καὶ παρενθέσει τοῦ ι, διὰ τὸ μέτρον εἵαται, καὶ εἵατο, quæ pro præsenti etiam & præterito imperfecto sumuntur. Iccirco nonnulli uolunt huiusmodi personas in hac significatione præsentis temporis esse, & præteriti imperfecti, ἀπὸ τοῦ ἧμαι, ut supradictum est. Aduertendum est hoc in loco εἷμαι. præteritum paßiuum, eadem literatura & eisdem accentibus diuersa habere significata, secundum diuersa themata, à quibus deducitur. Nam si ἀπὸ τοῦ ἵημι τὸ πέμπω fiat, dimissus sum siue liberatus sum, significat: si autem ἀπὸ τοῦ ἕω, τὸ ἐνδύομαι, indutus sum.

Ἀόριστος πρῶτος.

Εἷσα, εἷσας, εἷσε. καὶ ἕσα, ἕσας, ἕσε, à futuro ἕσω fit, & pro sedere feci, siue locaui accipitur. Ὅμηρος ἐν βοιωτίᾳ, Κὰδ δ' ἐν ἀθήνησ' εἷσεν ἑῷ ἐν πίονι νηῷ. et Ὀδυσ. γ̄. Πὰρ δ' ἄρα τηλέμαχον θεοείκελον εἷσαν ἄγοντες. hoc est, sedere fecerunt. Vnde ἕσαι ἀπαρέμφατον, καὶ ἐν συνθέσει, ἐφέσαι. Ἰλιάδος ν̄. Τοὺς μ' ἐκέλευσα πύλονδε καταστῆναι, καὶ ἐφέσαι. ἀντὶ τοῦ καθῆσαι. Inuenitur etiam & ἕφεσαι τὸ προστακτικὸν μέσον, ἀπὸ τοῦ εἱσάμην, sicut τύψαι, ἀπὸ τοῦ ἐτυψάμην. Ὀδυσ. ō. Ἀλλά με νηὸς ἔφεσσαι, ἐπεί σε φυγὼν ἱκέτευσα. Hoc est, colloca me in naui.

Et participium ὁ ἕσας, τοῦ ἕσαντος. Οδυσσείας ξ.

Ες δίφρον δέ μ᾽ ἕσας ἄγεν οἴκαδε δακρυχέοντα.

Et etiam pro indui accipitur. Οδυσσείας δ.

Αμφὶ δὲ εἵματα ἕσσα. & Ιλιάδος ε.

Τόν δ᾽ ἥβη λοῦσεν, χαρίεντα δὲ εἵματα ἕσσε.

Et in futuro. Οδυσσ. π. Εσσω μιν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα καλά. & Οδυσσείας ο.

Κεῖνος σε χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα ἕσσει.

Εἱσάμην *uero* & ἑσσάμην Μέσος ἀόριστος πρῶτος. ἀντὶ τοῦ ἐνδέδυμαι, *hoc est, indutus sum, accipitur.* Ιλιάδος κ. Εσσατο δ᾽ ἔκτοσθεν ῥινὸν πολιοῖο λύκοιο. *Et in eodem,* Αμφὶ δ᾽ ἔπειτα δαφοινὸν ἑείσατο δέρμα λέοντος. *præposito* ε. καὶ Ησίοδος ἐν ἔργοις, Οἵ ῥα φυλάσσουσίν τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα, Ηέρα ἑσσάμενοι. τουτέστιν ἐνδεδυμένοι. *Sed hæc magis poetica sunt.*

Εζω *uero* ἀπὸ τοῦ ἕω τὸ κάθημαι *fit,* πλεονασμῷ τοῦ ζ, & *est quartæ coniugationis grauitonorum, cuius præterita augentur,* ε, *in* η, *mutato per communem regulam, ut* ἕζω, ἧζον.

Παρακείμενος. Ηκα, & *componitur cum* κατὰ *præpositione, ut* καθέζω, *unde* καθέζομαι.

Παρατατ. καθήζομην. Παρακ. καθῆσμαι, καθῆσαι, καθῆσται. Υπερσυν. καθήσμην, καθῆσο, καθῆστο. Ιλιάδος α. Καὶ ῥακέουσα καθῆστο ἐπιγνάμψασα φίλον κῆρ. *In quibus compositis non retrahitur accentus, quoniam huiusmodi præterita si duas habeant consonantes, accentum suorum simplicium etiam in compositione seruãt, ut* ἧγμαι κατῆγμαι, εἶργμαι καθεῖργμαι. *sic* ἧσμαι καθῆσμαι, *et* ἥσμην καθήσμην. *est et alia regula, quod omnia*

præterita

præterita indicatiua à uocali natura longa incipientia, accentum seruant in compositione, quem eorum simplicia habent, ut εἶχον κατεῖχον, εὗρον ἐξεῦρον, ἧψα συνῆψα, ὦγε ἀνῶγε, ὦγμαι ἀνῶγμαι, ὦσμαι ἀπῶσμαι. sic ἧσμαι καθῆσμαι. *Excipitur* εἶξεν ὑπόειξεν, *&* εἶκον ἀπόεικον. Σιώοιδα *uero* ἀπὸ τοῦ οἶδα, *&* κάτοιδα ἀπὸ τοῦ οἶδα *Aeolica sunt: gaudent enim Aeoles accentuum transmutatione, ut* ἀτρεὺς, ἄτρευς, *& similibus. Positum est indicatiua præterita: quoniam* εἰπὲ, ἐξέειπε: *&* εὑρὲ, ἔφευρε: εὗδε, κάθευδε, *imperatiua sunt, non autem indicatiua. Additum est à uocali incipientia, propter* χὲς, περίχες. χεῦε, κατάχευε. *Additum est, & à natura longa, propter* ἷζε, ἔφιζε, *cuius penultima apud poetas communis est. Præterea* καθῆσμαι *&* καθήσμην, ἀπὸ τοῦ καθέσομαι, *non sunt decomposita, ut* κάθημαι, *sed composita, iccirco accentum seruant suorum simplicium. Etiam annotandum est, hoc uerbum in literatura paßiua magis in usu haberi, quàm actiua, ut apud Homerum latißime uidere licet.*

Ἵζω *etiam* ἀπὸ τοῦ ἕω *deriuatur* πλεονασμῷ τοῦ ζ, *ac* ε, *in* ι, *conuerso, sicut* ῥέπω, ῥίπτω. *& componitur cum* κατὰ, *ut* καθίζω. παρατατικὸς, ἐκάθιζον. παρακ. κεκάθικα. ἡ μετοχὴ, κεκαθικώς. ἀόριστος ά. ἐκάθισα. τὸ προστακτικὸν, κάθισον, ὡς τύψον. μέλλ. ά. καθίσω, *& reliqua, quæ magis sunt in usu in literatura actiua quàm paßiua. Significationem uero nunc actiuam habent, ut* Ἰλιά. γ. Ἄλλους μὲν κάθισον Τρῶας: *nunc neutralem.* Ἡσίοδος ἐν Θεογονίᾳ, Ἔντε δίκῃ βασιλεῦσι παρ᾽

αἰδοίοισι

αἰδοίοισι καθίζει. Καὶ Ὅμηρος ἐν βοιωτίᾳ, Ος τρώων σκοπὸς ἷζε ποδωκείῃσι πεποιθώς.

Κεῖμαι, etiam præsentis temporis est, & primæ coniugationis uerborum in μι, sicut ἧμαι. Est enim κέω grauitonum, cuius paßiuo usus est Homerus Οδυσ. π. Καὶ τὰ μὲν ἐν σπέεσσι θεῶν ἰότητι κέονται, hoc est, iacent. & Ιλιάδος χ. Ατάρτοι εἵματ᾽ ἐνὶ μεγάροισι κέονται. A quo κεέω, unde fit deriuatiuum in μι, κέημι: paßiuum κέεμαι, καὶ κράσει τῶν δύο εε εἰς ει δίφθογγον, κεῖμαι, sicut ποιέετε, ποιεῖτε. propter quod etiam argui posset, hoc neque esse à uerbo in ω, desinente, neque in μι, cum eius penultima sit ει diphthon. quam nullum uerbum paßiuum in μαι desinens inuenitur habere, sed aut α, aut ε, aut ο, aut ꙋ, aut υ, aut ω. sed hoc est κατὰ πάθος. nam duo uerba paßiua à uerbis in μι, communiter annotantur, hoc est, ἧμαι, & κεῖμαι, quæ cum Aeolica non sint, penultimam habent productam. Alterum quidem η, monophthongum, alterum ει, diphthongum. sed de hoc in ἧμαι satis dictum est. Secunda persona κεῖσαι. Tertia κεῖται. Δυϊκά. κείμεθον, κεῖσθον, κεῖσθον. Πληθ. κείμεθα, κεῖσθε, κεῖνται, καὶ ἰωνικῶς κέαται, interiectoq; ι, διὰ τὸ μέτρον κείαται. Ιλιάδος α. Δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν διὸς οὔδει. Παρατ. ἐκείμην, ἔκεισο, ἔκειτο. Δυϊκά. ἐκείμεθον, ἐκεῖσθον, ἐκείσθην. Πληθ. ἐκείμεθα, ἔκεισθε, ἔκειντο, καὶ ἀποβολῇ τῆς αὐξήσεως κεῖντο, καὶ ἰωνικῶς κέατο, καὶ κείατο ποιητικῶς.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΙΣΗΜΙ.

Ισημι τὸ γινώσκω, ἀπὸ τοῦ ἰσάω, ἰσῶ fit, & est secundæ

cundæ coniugationis uerborum in μι. *Eſt etiam* εἴδω τὸ γινώσκω, ὁ μέλλων εἴσω, *unde* ἰσῶ *circunflexum abiecto* ε, *de diphthongo, quoniam uerbo in* ω *deſinentia, ex grauitonis in circunflexa mutata, terminantur in penultima in* ι, *correptum, ut* πείθω, πιθῶ. σείχω, σιχῶ. φείδω, φιδῶ. *ſic* εἴδω, ἰδῶ, εἴσω, ἰσῶ *ſecundæ coniugationis circunflexorum, unde fit deriuatiuum* ἴσημι, *ut* ἱσάω, ῶ, ἵστημι, καὶ δωρικῶς ἴσαμι, η, *in* α *conuerſo*. Θεόκριτος ἐν ὁδοιπόρις, Καλῶς μάλα τοῦτο ἴσαμι. *hoc eſt, noui. Secunda perſona* ἴσης. *Tertia* ἴσησι. Δυϊκά. ἴσατον, ἴσατον. Πληθ. ἴσαμεν, καὶ συγκοπῇ ἴσμεν, καὶ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς ἴδμεν, τροπῇ τοῦ σ εἰς δ ὡς ὀσμὴ, ὀδμή. Ιλιά. ψ̄. Ατρείδη, ἴδμεν γὰρ ὅσον προβέβηκας ἁπάντων. & Ιλιάδος ῡ. Ιδμεν δ' ἀλλήλων γενεὴν, ἴδμεν δὲ τοκῆας. *hoc eſt, nouimus. Secunda perſona* ἴσατε, καὶ ἴστε. Ιλιάδος β̄. Υμεῖς γὰρ θεαί ἐστὲ, πάρεστέ τε, ἴστε τε πάντα. *Tertia perſona* ἴσασι, *accentu acuto in antepenultima, ſicut datiuus pluralis participij* ἴσας, ἴσαντος. ἰσὰς *tamen* ὀξύτονον *eſſe debuerat, cum ſit participium præſentis temporis à uerbo in* μι, *ſecundæ coniugationis, ſicut* ἱστὰς, διβὰς, κιχρὰς, *ſed ſequutum eſt participia diſſyllaba primi aoriſti actiui, ut* χήσας, πρίσας, κτίσας, *cum ſimilem habeant literaturam. Hac igitur ratione* ἴσας, ἴσαντος *in uſu habetur, cuius datiuus pluralis eſt* ἴσασι, *quam ſcripturam & accentum tertia perſona pluralis præſentis temporis omnino ſequuta eſt*. Ιλιάδος ῡ.

Ημετέρην γενεὴν πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασιν.

Παρατατικὸς.

Παρατατικὸς.

Ισην, ἴσης, ἴση, *ſicut* ἴστην, ἴστης, ἴστη. Δυϊκά. ἴσατον, ἰσάτην. Πλη. ἴσαμεν, ἴσατε, ἴσασαν, καὶ συγκοπῇ ἴσαν. Οδυσσείας ᾱ. Επεὶ πολλοὶ ἴσαν ἀνέρες ἡμέτερον δῶ. ἀντὶ τοῦ ἔγνων καὶ ἔμαθον. οὕτως Εὐστάθιος.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Ισαθι, *à genitiuo participij, ſiue à prima perſona plurali, ſicut* ἴσαθι: *& patitur ſyncopam in omnibus numeris & perſonis, ut* ἴσαθι, ἴσθι. ἰσάτω, ἴστω. Δυϊκά. ἴσατον, ἴστον. ἰσάτων, ἴστων. Πληθ. ἴσατε, ἴστε, ἰσάτωσαν, ἴστωσαν, καὶ ἴστων.

In quibus ſyncopam patientibus aduertendum eſt, quòd principalis ſyllaba aſpiranda fuerat, quia ι *ante* σ, *per communem regulam aſpiratur, niſi* ρ *ſequatur, ut* ἵστωρ ὁ ἐπιστήμων, ἱστορία ἱστορῶ. ἱσταῖος *nomen proprium*, ἱστὸς, ἱστίον, ἵστημι. *At* ἴστρος *fluuij nomen tenui ſpiritu ſcribitur, quia poſt* σ *ſequitur* ρ. *Annotantur etiam quæ ſyncopam patiuntur, qualia ſunt iam dicta, ut* ἴστω, ἴστον, ἴστων. ἴστε, ἴστωσαν, καὶ ἴστων.

Hoc etiam aduertendum eſt, quod ſecunda perſona huius imperatiui, hoc eſt, ἴσθι, *& ſcriptura & accentu eadem eſt cum ſecunda imperatiui ſubſtantiui uerbi* εἰμὶ, *nec diſcerni poſſunt, niſi ex orationis ſententia. Cætera uero omnia ex ipſis primitiuis uocalibus diſcretionem habent: illa enim ab* ε, *principium habent, ut* ἔσθι, ἔστω. ἔστον, ἔστων, ἔστε, ἔστωσαν. *Hæc uero ab* ι, *ut* ἴσθι, ἴστω, ἴστον, ἴστων. ἴστε, ἴστωσαν, καὶ ἴστων.

Απαρέμφατα.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ.

Ενεϛῶς καὶ παρατ.

Ισάναι ἄχρηϛον, à prima persona plurali ἴσαμεν, extrema in ναι conuersa, καὶ ἀττικῶς, καὶ δωρικῶς ἰσάμεναι, καὶ ἰωνικῶς ἰσάμεν, καὶ συγκοπῇ ἴσμεν, καὶ τροπῇ τοῦ σ εἰς δ, δωρικῶς καὶ αἰολικῶς ἴδμεν. Θεόκριτος ἐν φαρμακευτρίᾳ, Οὐκ ἔφατ' ἀτρεχὲς ἴδμεν. hoc est, Non dixit uera scire. καὶ Οδυσ. θ. Εἴτινά που δεδάηκας, ἔοικε δέ οἴδμεν ἀέθλουν. & in eodem: Αλλ' ἐθέλω ἴδμεν, καὶ πειρηθήμεναι ἄντην.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεϛῶς.

I Σαμαι, ἴσασαι, ἴσαται, ἀπὸ τοῦ ἴσημι, penultima in propriam breuem mutata, & interiecto τ, ἴϛαμαι, ἴϛασαι, ἴϛαται. Nec aspiratur principalis syllaba, quanquam post ι, sequatur ϛ, quod Ionum more factum est, qui aspirationem fugientes, pro ea tenui spiritu utuntur, ut ἀπῖγμαι pro ἀφῖγμαι, & ἀπικόμην pro ἀφικόμην. & sic in alijs huiusmodi, quorum ἴϛαμαι non aspiratum in usu remansit, quod eius approbant composita, ut ἐπίϛαμαι, ἐπίϛασαι, ἐπίϛαται. In quibus π, non uertitur in φ, sicut in ἐφίϛημι, & ἀφίϛημι, ἀπὸ τοῦ ἵϛημι. Methodius tamen alio modo hoc uerbum deducere uidetur: esse enim ἴϛημι ἀπὸ τοῦ ἰσάω, ἰσῶ. μέλλ. ἰσήσω. παρακ. ἴσηκα. παθητικὸς, ἴσαμαι, ἴσασαι, ἴσαται, unde uerbale nomen ἰσατὸς, καὶ συγκοπῇ ἰϛὸς, quod non aspiratur διὰ τὸ πάθος, à quo nomine fit uerbum ἰϛάω, ἰϛῶ, unde ἴϛημι, τὸ παθητικὸν, ἴϛαμαι. Philo uero sic: Est

εἴδω

εἴδω grauitonum. μέλ. εἴσω. παρακείμενος, εἶκα. ὁ παθητικὸς, εἶσμαι, εἶσαι, εἶσαι, unde ἱςὸς uerbale nomen, sicut à δέδοται, δοτὸς, abiecto ε, de diphthongo, ut ἱμάτιον, ἀπὸ τῦ εἶμαι. Ab hoc igitur nomine ἱςὸς (quod neque sic deductum aspiratur) fit uerbum ἱςάω, ἱςῶ, à quo ἵςημι, paßiuum ἵςαμαι, unde ἐπίςαμαι. ὁ παρατατικὸς, ἐπιςάμην, ἐπίςασο, καὶ ἐπίςαο, καὶ ἐπίςω, sicut ἱσάμην, ἵςαο, ἵςω. ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ, Αλλ' οὐκ ἐπίςω γ' οἵμ' ἀτιμίας ἄγεις. μέλλων, ἐπιςήσομαι, ἐπιςήσῃ, ἐπιςήσεται. Ισοκράτης ad Demonicum, Τυχὼν δὲ μᾶλλον τὸν τρόπον αὐτῶν ἐπιςήσῃ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΦΗΜΙ.

Φημὶ τὸ λέγω, ἀπὸ τοῦ φάω, φῶ, *deriuatur, nec reduplicationem suscipit, sicut* τίθημι, *quoniam* φημὶ *encliticum est,* τίθημι *autem non: enclitica enim aut monosyllaba sunt, aut disyllaba, nunquam autem polysyllaba.* Habet *etiam acutum accentum super extremam, quod est contra naturam uerborum in* μι: *nam uerba in* μι, *si disyllaba sunt, accentum habent in penultima, ut* γνῶμι, τλῆμι: *si polysyllaba, in antepenultima.* Sed *ab hac regula duo excipiuntur, hoc est,* εἰμὶ τὸ ὑπάρχω, *&* φημὶ τὸ λέγω, *ut supra dictum est.* Secunda *persona* φῄς *accentu acuto, ac* ι *subscripto, contra regulam uerborum in* μι, *quòd nihil* ἀνεκφώνητον, *hoc est, non prolatum inuenitur in uerbis in* μι, *quemadmodum in* ω, *desinentibus.* Sed *hoc uerbum* κατὰ παράδοσιν τῶν παλαιῶν, *habet in secunda persona singulari præsentis temporis, ut inquit* Eustathius. Οδυσσείας. π. Οὐ δὴ

φὴς ἐπὶ πόντον ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκέσθαι. & Ιλιάδος δ̄. Πῶς δὴ φὴς πολέμοιο μεθιέμεν ὁππότ' ἀχαιοί. et Ιλιά. ρ̄. Ος τέμε φὴς αἴαντα πελώριον οὐχ ὑπομεῖναι.

Sunt qui dicant φὴς à uerbis in μι, tonum suscipere, literaturam uero à uerbis in ω: nam uerba in ω, in secunda & tertia persona diphthongum habent διὰ τοῦ ι. Tertia persona φησί. Dicimus etiam ἠμὶ, ἦς, ἠσὶ, κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ φ. Nec aspiratur principalis syllaba propter φ, ablatum quoniam η, ante μ, ψιλοῦται, quibusdam paucis exceptis. Δυϊκά. φατὸν, φατόν. Πλη. φαμὲν, φατὲ, φασὶν, καὶ δωρικῶς φαντί. Φᾶσι tamen grauitonum esse debuerat, ad similitudinem datiui pluralis eius participij, ut supra in alijs dictum est, quòd accentum grauem super extremam habet, ut φὰς, φάντος, φᾶσι. Quoniam omnis datiuus pluralis disyllabus in ι, desinens, non per protensionem, sicut & λόγοισι, pro λόγοις in nominibus quidem acuit extremam, ut βουσὶ, τρωσί. Excipitur πᾶς, παντὸς, πᾶσι. In participijs uero accentũ grauem habet super extremam, ut βᾶσι, στᾶσι. Sic igitur φᾶσι. At φασί. uerbum acuitur, quoniam encliticum est.

Παρατατικὸς.

Εφην, ἔφης, ἔφη. ἀποβολῇ τοῦ ε, φῆν, φῆς, φῆ. Ιλιά. ε̄. Φῆς που ἄτερ λαῶν πόλιν ἑξέμεν. καὶ αἰολικῶς φῆσθα. Ιλιά. φ̄. Φῆσθα σὺ μὲν ποταμοῦ γένος ἔμμεναι εὐρὺ ῥέοντος. ἀντὶ τοῦ ἔφης. Quæ cum sit secunda persona præteriti imperfecti accentum habet circunflexum, nec subscribitur ι, ut in secunda præsentis. καὶ ἀφαιρέσει τοῦ φ, ἦν, ἦς. ἦ. Δυϊκά. ἔφατον, ἐφάτην. Πληθυ. ἔ-

φαμεν,

φαμεν, ἔφατε, ἔφασαν. καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε, φάσαν. Ιλιάδος β. Ως φάσαν ἡ πληθύς. καὶ ἔφαν ἔθει βοιωτικῷ, ἐκ τοῦ ἔφασαν κατὰ συγκοπήν. Siue ἀπὸ τοῦ ἔφην, τροπῇ τοῦ η, εἰς α, ἔφαν. Ιλιάδος γ.
Ως ἄρ᾽ ἔφαν. καὶ ἀφαιρέσει τοῦ ε, φάν. Οδυσ. η.
Ως φὰν, τῷ δ᾽ ἄσπαστον ἐείσατο κοιμηθῆναι. accentu acuto. Quoniam ſi poſt ἀφαίρεσιν alicuius partis orationis declinabilis relinquatur ſyllaba breuis, accentum ſuſcipiens acuitur, ut ἔβαν, βάν. Ιλιάδος δ. Βὰν δ᾽ ἰέναι καθ᾽ ὅμιλον. Si uero longa, circunflectitur, ut ἔβη, βῆ. ἔφη, φῆ, καὶ ἦ. Ιλιά. δ. ἦ, καὶ ταλθύβιον δῖον κήρυκα προσηύδα.

Αόριστος δεύτερος ἔφην, ἔφης, ἔφη, à futuro φήσω, ſicut ἔστην, ἔστης, ἔστη, à futuro στήσω. Δυϊκά. ἔφητον, ἐφήτην. Πληθ. ἔφημεν, ἔφητε, ἔφησαν penultima producta, καὶ βιωτικῶς ἔφαν.

Vbi aduertendum eſt, ſingularem numerum ſecundi aoriſti uerborum in μι, non ſuſcipientium reduplicationem, eundem eſſe cum ſingulari numero præteriti imperfecti eiuſdem modi, diuerſa tamen ratione, ſicut in eorum formatione dictum eſt, ut γνῶμι. Ο παρατατικὸς. Εγνων, ἔγνως, ἔγνω. Αόριστος β΄. Εγνων, ἔγνως, ἔγνω. Τλῆμι. ὁ παρατατικὸς. ἔτλην, ἔτλης, ἔτλη. ἀόριστος β΄. ἔτλην, ἔτλης, ἔτλη. In aliȷs uero numeris ſola penultima differunt, quoniam præteritū imperfectum corripit penultimam, ſecundus uero aoriſtus eandem appetit productā. At in uerbis reduplicationem ſuſcipientibus, differt ſecundus aoriſtus à præterito imperfecto, reduplicatione tantum in ſingulari

numero, ut ἐτίθην, ἔθην, quæ ſi ſubtrahatur, coincidunt omnino, ſicut in uerbis non habentibus reduplicationem: nam ſi ab eo quod eſt ἐτίθην, ſubtrahatur τι, ſyllaba, quæ eſt reduplicatio, ἔθην remanet, & talis eſt ſecundus aoriſtus. At in alijs numeris, & reduplicatione differunt, & penultima.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςῶς.

Αμαὶ, φασαὶ, φαταὶ, *ab actiuo* φημὶ, *ſicut*
Φ ἀπὸ τοῦ ἵςημι, ἵςαμαι, *ſed in uſu non ſunt,* ἐφάμην, ἔφασο, ἔφατο, *& cætera, quæ inflexionem uerborum in* μι *ſecundæ coniugationis omnino ſequuntur.* ἀπαρέμφατα, φᾶσθαι, *penultima circunflexa, quia natura producta eſt, & ultima breuis, pro ſententia* Heraclidis *apud* Euſtathium Οδυσ. ι. *qui ait. Quemadmodum ab eo quod eſt* τιθέω, τιθῶ, *fit* τίθημι, *& ab eo quod eſt* ἱςάω, ἱςῶ, ἵςημι, *ſic ab eo quod eſt* φάω, φῶ *ſecundæ coniugationis* φημὶ, *paſſiuum* φαμαὶ, *inuſitatum uidelicet, cuius infinitiuum eſt* φᾶσθαι. *Alijs tamen placet ab eo quod eſt* ἐφάμην, *medio aoriſto ſecundo factum eſſe, & propterea acui penultimam, tanquam* α, *natura breuis ſit in penultima, ſicut* τυπέσθαι. *Sed ſententia* Heraclidis *magis probatur.*

Περὶ τοῦ ἀλάλημαι, καὶ ἀκάχημαι.

Αλλ' αὔτως ἀλάλημαι ἀν' εὐρυπυλὲς ἄϊδος δῶ.
A Ιλιάδος ψ. *Diuerſas inter grammaticos inuenio opiniones ſuper his uerbis, utrum ſint*

præſentis

præſentis temporis, an præteriti perfecti, quia Zenobius uult ea eſſe præſentis temporis. Dicit enim eſſe ἀλάω, ῶ. ab eo ἄλημι, ἄλημαι, & per mutationem coniugationis αἰολικῶς fieri primæ coniugationis, & per reduplicationem ἀλάλημι, paſſiuum ἀλάλημαι, unde ἀλάληϑαι. Eodem modo & participium cum accentu acuto in antepenultima ἀλαλήμενος. quæ non fierent ſi ἀλάλημαι eſſet præteriti perfecti. Herodianus autem contra in libro de paſſiuis dictionibus, uult eſſe præteriti perfecti: ab eo enim quod eſt ἄλημι, præteritum paſſiuum eſſe ἤλαμαι, καὶ ἀττικῶς ἀλήλαμαι, & inde ἀληλάμενοι περὶ κύκλον, & per tranſpoſitionem ἀλάλημαι. Sed ſciendum eſt, quòd ἀλαλήμενος, & ἀκαχήμενος non ſunt præterita, quia debuiſſent acui in penultima, ſicut πεποιημένος, τεϑειμένος. Sed ἀλῶ, ἄλημι, καὶ ἀλάλημι. ἀκαχῶ, ἀκάχημι præſentis temporis ſunt. paſſiua ἀλάλημαι, ἀκάχημαι αἰολικῶς: nam Aeoles penultimam non corripiunt. Et inde participia ἀλαλήμενος, ἀκαχήμενος præſentis temporis, ſicut à δίζημι, δίζημαι, διζήμενος. Ιλιάδος ρ̄.

Οὐ γὰρ ἐγὼ πληϑὺν διζήμενος, οὐ δὲ χατίζων.

Ex magno Etymologico.

Περὶ τοῦ ἀλαλύκτημαι.

Λαλύκτημαι etiam idem pati uidetur quod
A ἀλάλημαι: nam alij præteritum perfectum eſſe uolunt, alij uero præſens. Eſt igitur ἀλῶ τὸ πλανῶ, hoc eſt, erro, unde ἀλύω, ſicut ἀνῶ, ἀνύω, à quo ἀλύσσω, ſicut ὀρύσσω: et quemadmodum ab ὀρύσσω fit ὀρυκτὸς, ſic ab ἀλύσσω fit ἀλυκτὸς: & ſicut

ab eo quod eſt ἄτακτος uerbale nomen, fit ἀτακτῶ ſic ab eo quod eſt ἀλυκτὸς fit ἀλυκτῶ, cuius præteritum perfectum eſt ἀλύκτηκα, paſſiuum ἠλύκτημαι, καὶ ἀττι κῶς ἀληλυκτημαι, καὶ τροπῇ τοῦ η, εἰς α, ἀλαλύκτημαι. Alij uero qui præſentis temporis hoc eſſe uolunt, ſic: Eſt uerbum ἀλυκτῶ, à quo ἀλύκτημι, paſſiuum ἀλύκτημαι αἰολικῶς: Aeoles enim in huiuſmodi uerbis producunt paſſiuorum penultimam, ut ποίημι, νόημι. ποίημαι, νόημαι, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν ἀλαλύκτημαι. Homerus enim multis huiuſmodi uerbis æolice utitur & maxime ἀλαλήμενος, καὶ ἀκαχήμενος, καὶ συγκοπῇ ἀκάχμενος. Sic Methodius.

Περὶ τοῦ κάθῃ, ἐπίςῃ, δυνῇ, καὶ μέμνῃ.

K Αθῃ, ἐπίςῃ, & δυνῇ, ſecundæ perſonæ ſunt præſentis temporis paſſiuæ uocis à uerbis in μι, παράλογα, hoc eſt, præter rationem, pro his quæ ſunt κάθησαι, ἐπίςασαι, δύνασαι, quæ ſecundum communem regulam uerborum in μι, formatæ ſunt à tertia perſona ſingulari, τ, in σ, mutato, ut κάθημαι, κάθηται, κάθησαι. ἐπίςαμαι, ἐπίςαται, ἐπίςασαι. δύναμαι, δύναται, δύνασαι, ſicut τίθεμαι, τίθεται, τίθεσαι. à quibus ſubtracto σ, fiunt ſecundæ perſonæ ἔθει ἰωνικῷ, ut κάθηαι, ἐπίςααι, δύνααι, ſicut δίζημαι, δίζησαι, δίζηαι. Ὀδυσ. λ̄. Νόςον δίζηαι μελιδέα φαίδιμ᾽ ὀδυσσεῦ. Deinde penultima in ε, conuerſa fit κάθεαι, ἐπίςεαι, δύνεαι, καὶ κράσει τοῦ ε, καὶ α, εἰς η, ac ſubſcripto ι, κάθῃ, ἐπίςῃ, & δυνῇ dicimus, ad ſimilitudinem ſecundæ perſonæ paſſiuæ uocis uerborum grauitonorum, ut τύπτομαι, τύπτῃ. Eodem modo

fit

fit et μέμνῃ *ſecunda perſona præteriti paſſiui: eſt enim* μνάομαι μνῶμαι *ſecundæ coniugationis circunflexorum.* ὁ παρακ. μέμνημαι, *tertia perſona* μέμνηται, *à qua* τ, *in* σ, *fit ſecuuda* μέμνησαι κοινῶς σ, *uero ſubtracto fit*, μέμνηαι ἰωνικῶς, *deinde* η, *in* ε, *conuerſo*, καὶ κράσει τοῦ ε, καὶ α, εἰς η, *ac ſubcripto* ι, *fit* μέμνῃ.
Ὀδυσσ. ω. Η οὐ μέμνῃ ὅτε κεῖσε κατήλυθον ὑμέτερον δῶ.

Περὶ τοῦ ἵστα, καὶ ἵστη.

Στα, καὶ ἵστη. Ιλιάδος ι. Μείζονα δὴ κρυτῆρα
I μενοιτίου υἱὲ καθίστα. *hoc eſt, ſtatue.* καὶ Ιλιά. φ. Ιστη δὲ μέγα κῦμα, πολλὼ δ᾽ ὀρυγμαδὸν ὄρινε. *Alij dicunt* ἀποκοπὴν *fieri imperatiuorum deſinentium in* θι, *& augmentum ſequi, ut* ἵσταθι, καὶ ἀποκοπῇ ἵσθα, καὶ ἐκτάσει ἵστη. *Si breuis ſit,* ἀποκοπὴν *eſſe dicunt: ſi uero longa, per* ἔκτασιν, *ab eo quod eſt* ἱστάω, ῶ. ἵσταε, ἵστα, *ſicut ab eo quod eſt* βοάω, ῶ. βόαε, βόα, *ita* Φίλων καὶ Τρύφων. *Nos autem dicimus, non ſolum in uerbis deſinentibus in* ω, *ſed etiam in ijs quæ deſinunt in* μι, *tertias præteritorum imperfectorum fieri ſecundas imperatiuorum, ut* νόει, φίλει, βόα. *ſic et Attici ſi non utantur terminatione in* θι, *utuntur tertijs perſonis præteritorum imperfectorum in imperatiuis, ut* ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη, τίθη. ἐπίμπλην, ἐπίμπλης, ἐπίμπλη, πίμπλη. *ſic* ἵστην ἵστης, ἵστη. τὸ προσακτικὸν ἵστη. *Etiam hæc Dorica ſunt: Dores enim dicunt* ὅρα, ὅρη, *&* πίμπλα, πίμπλη. *Hæc Herodianus.*

Περὶ τοῦ τέθνημι, καὶ τέτλημι.

Τεθναίης ὦ προῖτ᾽ ἢ κάκτανε βελλεροφόντην. Ιλιάδ. ζ. ἀντὶ τοῦ ἀποθάνοις. *Eſt enim* τεθναίης *præſentis*

temporis, ab eo quod est τέθνημι, *secundæ coniugationis* τῶν εἰς μι, *cuius primitiuum est* τεθνάω, τεθνῶ, *per reduplicationem propriam, quæ per* ε *fit* ἰωνικῶς, *ab eo quod est* θνάω, ῶ. *Eius participium* τεθνὰς, τεθνάντος, *unde* τεθναίην, *sicut* ἱςὰς, ἱςάντος, ἱςαίην. *Quod autem sit præsentis temporis,* τέθναθι *ostendit, quia habet* α, *correptum.* Ιλιάδος χ̄. Τέθναθι, κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι ὅπποτε κὲν δὴ Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι.

Si enim esset secundi aoristi, α, *debuisset productum esse, quia imperatiuus in* θι, *desinens, secundi aoristi natura productam habet penultimam. Nec me fugit esse qui tradiderint,* τίθνημι, *non* τέθνημι *esse thema huius quod est* τεθναίης. *Sed hos potius sequor qui* τέθνημι *ponunt, etiam si* τεθνᾶναι κατ' αὔξησιν τῆς, τε, συλλαβῆς *inueniatur penultima producta, quia (ut illi uolunt) erit præteriti perfecti temporis,* ἀποβολῇ τοῦ κ, καὶ τροπῇ τοῦ η, εἰς α, καὶ κράσει τοῦ α, καὶ ε, εἰς α, *productum,* τεθνηκέναι, τεθναέναι, τεθνᾶναι. *quod etsi non nego ita fieri posse, non tamen facit ad rem. quærimus enim thema huius uerbi, non alia tempora. Et si* τεθνᾶναι *eo modo inueniatur in infinitiuo præteriti temporis penultima producta, hoc non impediet quo minus etiam in præsenti sit* τεθνᾶναι *penultima correpta, à prima persona plurali secundum communem regulam,* μεν, *in* ναι, *conuersa,* τέθναμεν, τεθνάναι: *siue à genitiuo participij,* τεθνὰς, τεθνάντος, τεθνάναι, καὶ δωρικῶς τεθνάμεναι. Ιλιάδος ῶ. Εἰ δέ μοι αἶσα τεθνάμεναι παρὰ νηυσὶν ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων Βούλομαι.

Et

Et τέθνημι hoc modo fiat ab eo quod est, θνάω, θνῶ, per reduplicationem, quæ per ε fit, sicut ἕστημι. tamen hæc differentia est inter has reduplicationes, quia altera est propria, altera impropria, sicut ex ijs quæ de reduplicatione antea sunt dicta, facile est cuiuis cognoscere.

ΤΕΤΛΗΜΙ.

Idem arbitror tenendum esse de eo quod est τέτλημι, à quo τέτλαθι τέκνον ἐμόν, Ιλιάδ. ε. & τετλαίην. Ιλιάδος ι. Οὐδ' ἂν ἔμοι γε τετλαίη κυνέός περ ἐὼν εἰς ὦπα ἰδέσθαι. Et τετλάναι, & τετλάμεναι. unde τετλάμεν ἰωνικῶς. Οδυσσείας γ. Νῦν δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμπης. Quod absque reduplicatione etiam inflectere licet, ut τλῆμι, τλῆς, τλῆσι. Μέλλ. τλήσω. Αόριστος δεύτερος. Ετλην, ἔτλης, ἔτλη. Πληθ. ἔτλημεν, ἔτλητε. Τὸ προστακτικὸν, τλῆθι. Η μετοχὴ, ὁ τλὰς, τοῦ τλάντος. Τὸ εὐκτικὸν, τλαίην, τλαίης, τλαίη. Ιλιά. δ. Τλαίης κὲν μενελάῳ ἐπιπροέμεν ταχὺν ἰόν.

Περὶ τοῦ ἑσαίην καὶ ἀφεσαίην.

Libuit quærere quæ sit positio huius uerbi ἑσαίην, sed à nemine traditum hoc adhuc potui inuenire, licet Eustathius dixerit super illud Homeri Οδυσ. τ. Οὐ μὲν κ' ἄλλη γ' ὧδε γυνὴ τετληότι θυμῷ Ανδρὸς ἀφεσταίη, ὅς οἱ πολλὰ κακὰ μογήσας Ελθοι. Τὸ δὲ ἀφεσαίην καινότερον ἐσχημάτισαι, καὶ ἐστὶ μὲν κοινὸν, καὶ συνῆθες ἀντ' αὐτοῦ τὸ ἀποσαίην. Τὸ μέντοι ἀφεσαίην φίλτερον ὁμήρῳ, οἷα ποιητικώτερον. hoc est, ἀφεσαίην autem noue formatum est, et nempe commune ac consuetum est pro ipso poni ἀποσαίην, ἀφεσαίην

σταίην tamen ab Homero magis amatum, tanquam magis poeticum. Verum ex ijs non intelligo quod esse uelit thema huius uerbi ἵστημι, an aliud? Non enim uideo ἵστημι thema ipsius esse. nam siue uellemus dicere ἑσταίην esse præsentis tēporis optatiui modi huius quod est ἵστημι, non ἑσταίην facere, sed ἱσταίην, ἀπὸ τοῦ ἱστὰς, ἱστάντος, per reduplicationem quæ fit per ι, qualis reduplicatio est in præsenti indicatiui. Siue esse à secundo aoristo indicatiui eiusdem uerbi ἵστημι, uidelicet ἔστην incrementum caderet, & σταίην faceret, ἀπὸ τοῦ στὰς, στάντος, non ἑσταίην.

Sed hoc & alia consideranti, nullum uisum est rationabilius thema quàm ἕστημι, licet hoc forsitan in præsenti non sit in usu. Sed multa alia etiam inueniuntur, nec solum in uerbis, sed etiam in alijs partibus orationis, quorum positiones aut principia uel simplicia non sunt in usu. Nec reduplicatio quæ facta sit per ε, noua haberi potest, cum in tam multis uerbis eam inueniamus, ut τμῶ, τέτμω. φνῶ, πέφνω. ἕω, ἑέω, ἑῶ. unde ἕημι, ἕεμαι, ἧμαι. τλῆμι, τέτλημι. θνῆμι, τέθνημι, & alijs, cum præsertim prima syllaba aspiretur, ut eius compositum declarat quod est ἀφεσταίην, quod non fieret si ἑσταίην esset secundi aoristi, & maxime quia ε, incrementum caderet. Nec solum ἑσταίην placet esse ab eo quod est ἕστημι, sed etiam ἕσταμεν primam personam pluralem præsentis temporis modi indicatiui. Ὀδυσσείας λ. Ἕσταμεν ἀχνύμενοι θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες. Et ἕστατε, Ἰλιάδος δ. Τίπτε καταπτώσσοντες ἀφέστατε, μίμνετε δ᾽ ἄλλους. Et ἑστᾶσι, Ἰλιάδ. μ.

Σκόλοπες

Σκόλοπες γὰρ ἐν αὐτῇ ὀξέες ἑστᾶσι. Et Ἰλιάδος ι. Νῆες δέ τοι ἄγχι θαλάσσης ἑστᾶσι. ἀντὶ τοῦ ἵστανται. Et ἕστασαν tertiam pluralem præteriti imperfecti, Ἰλιάδος δ. Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ ἀχαιῶν, οἱ δὲ μένοντες ἕστασαν. unde ἀφέστασαν. Etiam in modo imperatiuo ἕσταθι, & ἕστατε. Ἰλιάδος υ. Μηκέτι νῦν τρώων ἑκὰς ἕστατε δῖοι ἀχαιοί. In Infinitiuo quoque ἱστάναι, καὶ ἐφεστάναι, καὶ ἐφεστάμεναι, καὶ ἐφεστάμεν ἰωνικῶς. Ὀδυσσείας α. Ξεῖνον δηθὰ θύρῃσιν ἐφεστάμεν, ἐγγύθι δὲ στάς. Vbi liquido apparet, imperatiui & infinitiui præſentis & præteriti imperfecti tēporis eſſe, cum præſertim penultima in ijs correpta ſit, ſecundum regularum præceptionem & ſecundum analogiam fiant: nec ad eorum formationem multis mutationibusi ſit opus, ſicut ſi hoc ſecundum nonnullos alios uellemus accipere præteriti perfecti eſſe temporis, per metaplaſmos & ſyncopas, & huiuſmodi figuras alias ſuper alias. Qui quantumlibet hoc oſtendere conentur, negare non poterunt quin ἑστάην præſentis ſit temporis, cum non poſſit aliqua ratione à præterito perfecto deduci, cuius thema ἕστημι eſſe fateri opus eſt, à quo omuia ſupradicta regulariter deducuntur. Vnum tandem inuenimus exemplum περὶ τοῦ ἕστημι θέματος, quod huic noſtræ aſtipulatur opinioni, & id quidem apud Theodoritum grammaticum ἐν τῷ περὶ πνευμάτων, qui inter alias dictiones aſpiratas ab ε, incipientes, hanc quoque inſeruit, ſic inquiens, ἕστημι δασύνεται, καὶ κλινήματα αὐτοῦ. hoc eſt, ἕστημι aſpiratur, & declinata eius, id eſt, & quæ per motum ſiue declinationem ab eo deducuntur,

ut

ut ſunt exempla quæ ſupra poſuimus.

Hoc *licet curioſum forſitan aliquibus uideatur, tamen mihi libuit huic loco inſerere, cum apud* Homerum *uſum iſtiuſmodi uerborum tam frequentem reperiamus.*

ΠΕΡΙ ΡΗΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΜΕΧΡΙ παρατατικοῦ κλινομένων.

VErba *in* βω*, deſinentia grauitona, & quæ habent* ε*, in penultima, ſiue ſolum ſiue cum aliqua immutabili, futuro carent, & uſque ad præteritum imperfectum ſolum uariantur, ut* ῥέμβω, ἔρεμβον. φέρβω, ἔφερβον. Etiam *in* σκω*, deſinentia, ut* γινώσκω, ἐγίνωσκον. ὀλέσκω, ὤλεσκον. Excipiuntur ἀλύσκω *&* θνήσκω*, quòd* ἀλύξω *&* θνήξω *habent.* Διδάξω *uero* ἀπὸ τοῦ διδάχω*, non autem* ἀπὸ τοῦ διδάσκω*, unde* διδαχή.

Etiã *in* ανω*, grauitona,* λανβάνω, λανθάνω, μανθάνω.

Etiam *in* εινω, διὰ τῆς ει, διφθόγγου, φαείνω, ἐρεείνω.

Etiam *in* ειω*, à præſenti, ſiue à futuro deriuata,* θείω, βρωσείω. *excipitur* κλείω. *Quæ enim horum à præſenti deducuntur, præteritum imperfectum habent, ut* τέλω, τελείω, ἐτέλειον. μέσος παρατατικὸς ἐτελειόμην, ἐτελείου, ἐτελείετο.

Ιλιάδος ᾱ. Διός δ' ἐτελείετο βουλή.

Quæ uero à futuro, hoc etiam tempore carent, ut βρώσω, βρωσείω. *excipitur* ὀψείω, ἀπὸ τοῦ ὄψω, *quod* ὤψειον *facit.*

In αθω *quoque deſinentia, & in* εθω, *& in* υθω, *ut* κιάθω, ἐκίαθον. τελέθω, ἐτέλεθον. μινύθω, ἐμίνυθον.

Etiam cum implicatione consonantis, ut ἄχθω, ἐρέχθω.

Verba etiam quintæ coniugationis, habentia primam syllabam ex reduplicatione in liquidam desinentem, ut μαρμαίρω, καρκαίρω, παμφαίνω. Similiter in ω, desinentia, et quæ ante ω, per implicationem duas habent consonantes, quarum altera sit liquida, ut μέμβλω, ὄφλω, ἔγρω, δάκνω.

Etiam in ω, purum, υ, diphthongo antecedente, ut ὀπύω, ἀγύω.

Etiam in υω, super duas syllabas, habentia deriuata in μι, ut πηγνύω, πήγνυμι, ὀλλύω, ὄλλυμι.

Attica quoque grauitona à circunflexis facta, ut ἀλέξω, ἕψω.

Etiam æolica διὰ τῶν δύω σσ, ut ὄσσω, ἀπὸ τοῦ ὄπτω. πέσσω, ἀπὸ τοῦ πέπτω. κορύσσω, ἀπὸ τοῦ κορύπτω. Λεύσσω tamen ἀπὸ τοῦ βλέπω, siue βλέπτω, ὅθεν ἀποβλεπτῶ. Λεύσω habet futurum δι' ἑνὸς σ quod reducitur ad præsens, secundum aliquos: unde illud Homeri Ιλιάδος ᾱ. Λεύσετε γὰρ τόγε πάντες, ὅμοι γέρας ἔρχεται ἄλλη. ἀντὶ τοῦ ὁρᾶτε, hoc est, uidetis. Iccirco simplici σ scribi uolunt.

Etiam quæ à futuro deducuntur grauitona, ut ὄρσω, ἄξω.

Etiam in δω, habentia ante δ, aut λ, aut ν, ut ἄλδω, μέλδω, σπένδω, κυλίνδω.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΝΟΜΑΛΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Α.

A Γω. μέλλων, ἄξω. παρακείμενος, ἦχα, καὶ ἀττικῶς ἀγήοχα. ἀόριστος β΄. ἦγον, καὶ ἀττικῶς ἤγαγον.

Miror. Αγαμαι, cuius actiuum est ἄγημι ἄχρηστον, ἀπὸ τοῦ ἀγῶ. μέλλων ἀγάσομαι, ἀπὸ τοῦ ἀγάζω. Αόριστος ά. ἠγάσθην. μέσος ἀόριστος πρῶτος ἠγασάμην.

Αγνυμι. μέλλων ἄξω, ἀπὸ τοῦ ἄγω. παρακ. ἦχα, καὶ μέσος παρακείμενος, ἦγα ἄχρηστα, ὅθεν ἔαγα ἀττικῶς. ἀόριστος ά. ἦξα, καὶ ἔαξα, ὅθεν καθέαξα.

Αἱρῶ. μέλλων, αἱρήσω. ἀόριστος β΄. εἷλον, ἀπὸ τοῦ ἕλω ἀχρήστου.

Αἱροῦμαι. μέλλων, αἱρήσομαι. παρακείμενος, ᾕρημαι. ἀόριστος ά. ᾑρέθην. μέσος ἀόριστος β΄. εἱλόμην, ἀπὸ τοῦ ἕλομαι ἀχρήστου.

Αἰσθάνομαι. μέλλων, αἰσθήσομαι. παρακείμενος, ᾔσθημαι. μέσος ἀόριστος β΄. ᾐσθόμην, ἀπὸ τοῦ αἰσθέομαι, αἰσθοῦμαι ἀχρήστου.

Αλέξω. μέλλων ἀλεξήσω, ἀπὸ τοῦ ἀλεξέω, ἀλεξῶ ἀχρήστου.

Αλίσκομαι. μέλλων, ἁλώσομαι, ἀπὸ τοῦ ἁλόω, ἁλῶ. Αόριστος β΄. ἥλων, ἥλως, ἥλω, καὶ ἑάλων ἀττικῶς, ἀπὸ τοῦ ἅλωμι ἀχρήστου. ἡ μετοχὴ, ὁ ἁλοὺς, τοῦ ἁλόντος.

Αμαρτάνω. παρατατικὸς, ἡμάρτανον. μέλλων, ἁμαρτήσω, ἀπὸ τοῦ ἁμαρτέω, ἁμαρτῶ. παρακείμενος, ἡμάρτηκα. ἀόριστος β΄. ἥμαρτον.

Αμφιέννυμι. μέλλων, ἀμφιέσω. παρακείμενος παθητικὸς, ἠμφίεσμαι.

Ανοίγω. μέλλων, ἀνοίξω. ἀόρ. ά. ἀνέῳξα ἀττικῶς.

Αναγινώσκω. παρατατικὸς, ἀνεγίνωσκον. παρακείμενος, ἀνέγνωκα. ἀόριστος β΄. ἀνέγνων, ἀπὸ τοῦ ἀναγνόω, ἀναγνῶ, ἀπὸ τοῦ ἀνάγνωμι ἀχρήστου.

Απεχθάνομαι. μέλλων, ἀπεχθήσομαι. παρακείμενος, ἀπήχθημαι, μέσος ἀόριστος β΄. ἀπηχθόμην, ἀπὸ τοῦ ἀπεχθέομαι, οῦμαι, ἀχρήστου.

Απολέω, λῶ. καὶ ἀπολλύω, καὶ ἀπόλλυμι. μέλλων, ἀπολῶ, ἀπὸ τοῦ ἀπόλλω, καὶ ἀπολέσω. παρακείμενος, ἀπώλεκα, καὶ ἀττικῶς ἀπολώλεκα, καὶ μέσος παρακείμενος ἀττικῶς ἀπόλωλα.

Αρέσκω. μέλλων, ἀρέσω, ἀπὸ τοῦ ἀρέω ἀχρήστου.

Αὐξάνω, καὶ αὔξω. μέλλων, αὐξήσω, *tanquam ab antiquo themate* αὐξέω, αὐξῶ, ἀόρ. ά. ηὔξησα.

Απόχρη. μέλλων, ἀποχρήσει. ἀόριστος ά. ἀπέχρησε. ἀπὸ τοῦ ἀποχρέω παλαιοῦ.

Αχθομαι. μέλλων, ἀχθήσομαι, ἀπὸ τοῦ ἀχθέομαι ἀχρήστου. ἀόριστος ά. ἠχθέσθην.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Β.

Βαίνω. μέλλων, βήσομαι, ἀπὸ τοῦ βάω, ῶ, ἀχρήστου. ἀόριστος β΄. ἔβην, ἀπὸ τοῦ βῆμι.

Βάλλω. μέλλων, βαλῶ. παρακ. βέβαλκα ἀχρήστου ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ψάλλω. μέλ. ψαλῶ, ἔψαλκα ὅθεν κατὰ μετάθεσιν, καὶ τροπῇ τοῦ α, εἰς η, βέβληκα. ἢ ἀπὸ τοῦ βλῶ, βλήσω, βέβληκα. ἀόριστος β΄. ἔβαλον.

Βλαστάνω. μέλλων, βλαστήσω, ἀπὸ τοῦ βλαστέω, ῶ, ἀχρήστου, ἀόριστος β΄. ἔβλαστον.

Βιόω, ῶ. μέλλων, βιώσω, ἀόριστος β΄. ἐβίων, ἀπὸ τοῦ βίωμι ἀχρήστου. ἡ μετοχὴ, ὁ βιοὺς, τοῦ βιόντος.

Βούλομαι

Βούλομαι. μέλ. βουλήσομαι. παρακ. βεβούλημαι, ἀπὸ τοῦ βουλέομαι ἀχρήστου.

Βρώσκω. μέλ. βρώσω, ἀπὸ τοῦ βρώω ἀχρήστου.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Γ.

Γαμέω, ῶ. μέλλων, γαμήσω. ἀόριστος ά. ἔγημα, ἀπὸ τοῦ γάμω βαρυτόνου ἀχρήστου.

Γηράσκω, μέλλων, γηράσω, ἀπὸ τοῦ γηράω, γηρῶ ἀχρήστου.

Γίνομαι, καὶ γίγνομαι. μέλλων, γενήσομαι. παρακείμενος, γεγένημαι. μέσος ἀόριστος ά. ἐγενησάμην. μέσος ἀόριστος β΄. ἐγενόμην, ἀπὸ τοῦ γενάομαι, ῶμαι, ἀχρήστου. μέσος παρακείμενος, γέγονα, ἀπὸ τοῦ γείνω ἀχρήστου.

Γινώσκω, ὅθεν ἀναγινώσκω, καὶ καταγινώσκω. μέλλων, γνώσομαι, ἀπὸ τοῦ γνόω, ῶ. ἀόριστος β΄. ἔγνων, ἔγνως, ἔγνω. ἡ μετοχὴ, ὁ γνοὺς τοῦ γνόντος, ἀπὸ τοῦ γνῶμι ἀχρήστου.

Γείνομαι. μέλ. γενοῦμαι. μέσος ἀόρ. ά. ἐγεινάμην.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Δ.

Δαίω. ὁ παρακ. παθητικὸς, δέδασμαι. ἀπὸ τοῦ δάζω, καὶ δεδάημαι. ἀόριστος β΄. ἐδάην, ἀπὸ τοῦ δαέω, δαῶ, ἀχρήστου.

Δάκνω. μέλλων, δήξω. ἀόριστος β΄. ἔδακον, ἀπὸ τοῦ δήκω ἀχρήστου.

Δέω, τὸ δεσμῶ. μέλλων, δέσω, καὶ δήσω. παρακ. παθητικὸς, δέδεμαι. ἀόριστος ά. ἐδέθην.

Δέομαι, τὸ παρακαλῶ, καὶ τὸ χρήζω. μέλλ. δεήσομαι ἀόριστος ά. ἐδεήθην, ἀπὸ τοῦ δεέω, ῶ, ἀχρήστου.

Δείδω. μέλλων, δείσω. παρακ. δέδεικα, καὶ ἰωνικῶς δέδια διὰ τοῦ ι, μόνου. μέσος παρακεί. δέδοικα διὰ τῆς οι, διφθόγγου.

οι, διφθόγγου. δέδοιδα tamen eſſe debuerat διὰ τοῦ δ, cum ſit χαρακτηριστικὸν præſentis temporis & præteriti medij, ſed propter alternationem trium, δδδ, ſeruatum eſt κ, quod eſt χαρακτηριστικὸν præteriti actiui.

Διδράσκω fugio, ὅθεν ἀποδιδράσκω καὶ διαδιδράσκω. ὁ μέλλ. διδράσω, ἀπὸ τοῦ διδράω. ἀόριστος ά. δίεδραν, καὶ ἀπέδραν, ἴσως ἀπὸ τοῦ ἀποδρῆμι ἔπι πρώτου προσώπου τῶν ἑνικῶν, ὥς φησι Θωμᾶς ὁ μάγιστρος, καὶ ἐπὶ τρίτου τῶν πληθυντικῶν, ᾧ καὶ Σοφοκλῆς ἐχρήσατο ἐν αἴαντι. ἀλλ᾽ ὅτε γὰρ δὴ τὸ σὸν ὄμμ᾽ ἀπέδραν, παταγοῦσιν ἅτε πτηνῶν ἀγέλαι. καὶ ἀπέδραμεν ἡμεῖς τὸ πληθυντικὸν, ὡς Αριστοφάνης. δεῦρο δ᾽ ἂν οὐκ ἀπέδραμεν. ἡ μετοχὴ, ὁ ἀποδράς. Οδυσσείας π̄. Νῦν δ᾽ αὖ θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐκ νηὸς ἀποδράς.

Διδάσκω. παρατατικὸς, ἐδίδασκον, καὶ πλέον οὔ. μέλλων διδάξω, ἀπὸ τοῦ διδάχω. ἀόριστος πρῶτος ἐδίδαξα.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ε.

Εἴδω ἄχρηστον. μέλλων, εἴσομαι, καὶ εἰδήσω, ἀπὸ τοῦ εἰδέω, ῶ, ἀχρήστου. ὁ μέσος παρακ. οἶδα, ἐκ τοῦ εἴδω. ὁ ὑπερσυν. ᾔδειν. ἡ μετοχὴ, ὁ εἰδὼς διὰ τῆς ει, διφθόγγου. Iccirco quidam uolunt hoc participium eſſe præteriti medij à uerbo εἰδέω, ῶ. ὁ μέλλων εἰδήσω. παρακ. εἴδηκα. μέσος, εἶδα, εἶδας, εἶδε ἄχρηστα. μέσος ὑπερσυν. ᾔδειν, ε, in η, in priori diphthongo conuerſo, ac ι, ſubſcripto ἀττικῶς. τὸ ἀπαρέμφατον, εἰδέναι. ἡ μετοχὴ, ὁ εἰδὼς, τοῦ εἰδότος. Euſtathio tamen placet ut ab actiuo præterito, hoc eſt, εἴδηκα, huiuſmodi participium per ſyncopam deducatur, ut εἰδηκὼς, εἰδηκότος. εἰδὼς, εἰδότος. τὸ ἀπαρέμφατον εἰδηκέναι, καὶ συγκοπῇ εἰδέναι.

Ἔρχομαι. μέλλων, ἐλεύσομαι. ἀόρ. β΄. ἤλυθον, καὶ ἦλθον, ἀπὸ τοῦ ἐλεύθω.

Εὑρίσκω. μέλλων, εὑρήσω. ἀόριστος β΄, εὗρον. παρακ. παθητικὸς, εὕρημαι. ἀόριστος ά. εὑρέθην, ἀπὸ τοῦ εὑρέω, εὑρῶ ἀχρήστου.

Ἔχω. μέλλων, ἕξω, ὅπερ δασύνεται. παρακ. ἔσχηκα. ἀόριστος β΄. ἔσχον, ἀπὸ τοῦ σχέω, ῶ, ἀχρήστου.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ζ.

Ζεύγνύω, καὶ ζεύγνυμι. μέλλων, ζεύξω, ἀπὸ τοῦ ζεύγω.

Ζωννύω, καὶ ζώννυμι. μέλλων, ζώσω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Θ.

Θάπτω. μέλλων, θάψω. ἀόριστος ά. ἔθαψα. ἀόριστος β΄. ἐτάφην.

Θέλω. μέλλων, θελήσω. ἀόριστος ά. ἐθέλησα, ἀπὸ τοῦ θελέω, θελῶ ἀχρήστου.

Θνήσκω. μέλλων β΄. θανοῦμαι. ἀόριστος β΄. ἔθανον, ἀπὸ τοῦ θείνω. παρακ. τέθνηκα, ἀπὸ τοῦ θνῶ, θνήσω ἀχρήστου, καὶ ἀποβολῇ τοῦ κ, καὶ τροπῇ τοῦ η, εἰς α, ἰωνικῶς τέθναα, ὡς βέβηκα, βέβαα. τὸ προστακτικὸν, τέθναθι. τὸ εὐκτικὸν, τεθναίην. τὸ ἀπαρέμφατον, τεθνάναι. ἡ μετοχὴ τεθνὰς, τεθνάντος, ἀπὸ τοῦ τέθνημι, quod fit ἀπὸ τοῦ τεθνάω, τεθνῶ ἀχρήστου. τεθνειὼς uero præteriti temporis, ἀπὸ τοῦ τέθνεια, unde τεθνεὼς, abiecto ι, à quo τεθνηὼς, ε, in η, conuerso quorum τεθνεὼς commune est, alia uero poetica. At τέθνεια ἀπὸ τοῦ τέθνεικα βοιωτικῶς, sicut τέθεικα, cuius thema est τέθνημι primæ coniugationis uerborũ in μι. Est enim θείνω τὸ κόπτω. ὁ μέλλων ά. θενῶ. ὁ μέλλων β΄. θανῶ. sicut

ſicut ἀπὸ τοῦ σπείρω, σπερῶ, σπαρῶ. Ἀ' primo igitur futuro κατὰ μετάθεσιν τοῦ ν, fit θνέω, θνῶ, καὶ ἀναδιπλασιασμῷ τεθνῶ. Vnde τέθνημι primæ coniugationis τῶν εἰς μι, μέλλων, θνήσω. παρακείμενος τέθνεικα, διὰ τῆς ει, διφθόγγου βοιωτικῶς. Ἀ' ſecundo uero futuro θανῶ, κατὰ μετάθεσιν fit θνάω, θνῶ, καὶ τεθνῶ. unde τέθνημι ſecundæ coniugationis, ut ſupra dictum eſt.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ι.

Ἱκνοῦμαι, unde ἀφικνοῦμαι. μέλλων, ἵξομαι. μέσος ἀόρ. β'. ἱκόμην unde ἀφικόμην, ἀπὸ τοῦ ἵκομαι ἀχρήστου.

Ἵπταμαι, unde ἀφίπταμαι. ὁ μέλλων, πτήσομαι. ἀόριστος β'. ἔπτην, ἀπὸ τοῦ ἵπτημι ἀχρήστου.

Ἱλάσκομαι. μέλ. ἱλάσομαι, ἀπὸ τοῦ ἱλάω, ἀχρήστου.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Κ.

Καίω μέλλων, καύσω. ἀόρ. β'. παθητικὸς, ἐκάην.

Καθέζομαι. μέσος μέλλων β'. καθεδοῦμαι.

Κάθημαι. μέλλων, καθήσομαι.

Κλάζω. μέλλων, κλάγξω, ἀπὸ τοῦ κλάγγω ἀχρήστου. ὁ μέσος παρακείμενος, κέκληγα.

Καθαιρέω, καθαιρῶ. ἀόρ. β'. καθεῖλον, ἀπὸ τοῦ καθέλω.

Καταδαρθαίω. μέλλων, καταδαρθήσομαι. ἀόριστος β'. κατέδαρθον, ἀπὸ τοῦ καταδαρθέω, καταδαρθῶ, ἀχρήστου.

Κεραννύω, καὶ κεράννυμι. μέλλων, κεράσω. παρακείμενος, κεκέραμαι, καὶ συγκοπῇ κέκραμαι.

Κορεννύω, καὶ κορέννυμι. μέλλων, κορέσω, ἀπὸ τοῦ κορέω, ῶ, ἀχρήστου.

Κρύπτω. μέλλων, κρύψω. ἀόριστος β'. παθητικὸς ἐκρύβην, ἀπὸ τοῦ κρύβω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Λ.

Λαγχάνω. μέλλων, λήξω. παρακείμενος εἴληχα. ἀόριστος β΄. ἔλαχον, ἀπὸ τοῦ λήχω ἀχρήστου.

Λαμβάνω. μέλλων, λήψομαι. παρακ. εἴληφα. ἀόριστος β΄. ἔλαβον, ἀπὸ τοῦ λήβω ἀχρήστου.

Λανθάνω. μέλλων, λήσω. μέσος παρακ. λέληθα, καὶ παθητικὸς λέλησμαι. ἀόριστος β΄. ἔλαθον, ἀπὸ τοῦ λήθω ἀχρήστου. μέσος ἀόριστος β΄. ἐλαθόμην.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Μ.

Μανθάνω. μέλλ. μαθήσομαι, ἀπὸ τοῦ μαθέω, ῶ. παρακ. μεμάθηκα. ἀόριστος α΄. ἐμάθησα, ἄχρηστος. ἀόριστος β΄. ἔμαθον. ſicut ἀπὸ τοῦ δουπέω, ῶ, ἐδούπησα, ἔδουπον. ſiue ἀπὸ τοῦ μήθω ἀχρήστου.

Μάχομαι. μέλλων μαχοῦμαι, καὶ μαχέσομαι, ἀπὸ τοῦ μαχέομαι, μαχοῦμαι ἀχρήστου.

Μέλομαι, τὸ φροντίζω, curo. μέλλων, μελήσω, ἀπὸ τοῦ μελέω, ῶ, ἀχρήστου. μέσος παρα. μέμηλα ποιητικῶς.

Μένω. μέλλων, μενῶ. παρακ. μεμένηκα, ἀπὸ τοῦ μενέω, ῶ. ἀόριστος α΄. ἔμεινα.

Μιγνύω, καὶ μίγνυμι. μέλλων, μίξω. ἀόριστος β΄. παθητικὸς, ἐμίγην, ἀπὸ τοῦ μίγω ἀχρήστου.

Μοργνύω. μέλλων, μόρξω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ο.

Οἴχομαι. μέλλων, οἰχήσομαι, ἀπὸ τοῦ οἰχέομαι οἰχοῦμαι, ἀχρήστου. ἀόριστος β΄. ᾠχόμην.

Οἴομαι, καὶ συγκοπῇ οἶμαι. παρατατικὸς, ᾤμην. μέλλων, οἰήσομαι. ἀπὸ τοῦ οἰέομαι, οἰοῦμαι, ἀχρήστου. ἀόριστος β΄. ᾠήθην.

Ὀφείλω. μέλλων, ὀφειλήσω, ἀπὸ τοῦ ὀφειλέω, ὀφει-

λῶ, ἀρχήσου. καὶ ὄφλω, ὀφλήσω, κατὰ συγκοπήν. παρακ. ὤφληκα, ἀόριστος ά. ὤφλησα. ἀόριστος β΄. ὦφλον.

Ομνύω, καὶ ὄμνυμι. μέλλων, ὀμόσω, ἀπὸ τοῦ ὀμόω, ὀμῶ. παρακείμενος ἀττικῶς, ὀμώμοκα.

Ομόργνυμι. μέλλων, ὀμόρξω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Π.

Πάσχω. μέλλων, πείσομαι: ὅπερ ἀντὶ τοῦ πάθω, καὶ ἀντὶ τοῦ πειθήσομαι λαμβάνεται, hoc est, patiar, siue parebo, siue credam, ἀπὸ τοῦ πείθομαι. potest & ἀπὸ τοῦ πύθω inusitato deduci. ὁ μέλλων, πήσω, καὶ μέσος μέλλων, πήσομαι, καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς ει δίφθογγον, πείσομαι. ἀόριστος β΄. ἔπαθον, ἀπὸ τοῦ πήθω. μέσος παρακ. πέπονθα, ἀπὸ τοῦ πονέω, πονῶ, πονήσω, πεπόνηκα. μέσος, πέπονα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ θ, πέπονθα.

Πίπτω, μέλλων, πεσοῦμαι, ἀπὸ τοῦ πέτω ἀρχήσου. ὁ μέλλων, πέσω, καὶ δωρικῶς πεσῶ. ὁ μέσος, πεσοῦμαι. παρακείμενος, πέπτωκα, ἀπὸ τοῦ πτόω, πτῶ. Αόριστος ά. ἐπέσησα, ἀπὸ τοῦ πεσῶ, πεσήσω. ἄρχησα. ἀόριστος β΄. ἔπεσον, ὡς ἐδούπησα, ἔδουπον.

Πεταννύω, καὶ πετάννυμι. μέλλων, πετάσω, ἀπὸ τοῦ πετάω, πετῶ.

Πηγνύω, καὶ πήγνυμι. μέλλων, πήξω. μέσος, παρακείμενος, πέπηγα. ἀόριστος β΄. παθητικὸς, ἐπάγην, ἀπὸ τοῦ πήγω ἀρχήσου.

Πίνω. μέλλ. πώσω. παρακείμενος, πέπωκα, ἀπὸ τοῦ πόω, πῶ. ἀόριστος β΄. ἔπιον, ἀπὸ τοῦ πίω.

Πυνθάνομαι. μέλλων, πεύσομαι. παρακείμενος, πέπυσμαι. μέσος ἀόριστος δεύτερος, ἐπυθόμην, ἀπὸ τοῦ πεύθομαι.

Πράττω, τὸ πωλῶ. μέλλων, πράσω. παρακείμενος, πέπρακα.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ρ.

Ῥέω. μέλλων, ῥεύσω, καὶ ῥυήσω. παρακείμενος, ἐῤῥύηκα. ἀόριστος β. ἐῤῥύην, ἀπὸ τοῦ, ῥυέω, ῥυῶ ἀχρήστου.

Ῥηγνύω, καὶ ῥήγνυμι. μέλλων. ῥήξω. Αόριστος β΄. παθητικὸς, ἐῤῥάγην, ἀπὸ τοῦ ῥήγω ἀχρήστου.

Ῥωννύω, καὶ ῥώννυμι. μέλλων, ῥώσω, ἀπὸ τοῦ ῥώω. παρα. ἔῤῥωμαι. ὑπερσυν. ἐῤῥώμην, ἔῤῥωσο, ἔῤῥωτο. τὸ προστακτικὸν, ἔῤῥωσο, ἐῤῥώσθω. τὸ ἀπαρέμφατον, ἐῤῥῶσθαι.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Σ.

Σβεννύω, καὶ σβέννυμι. μέλλων, σβέσω, καὶ σβήσομαι, ἀπὸ τοῦ σβέω, ἀόριστος β΄. ἔσβην, ἀπὸ τοῦ σβῆμι ἀχρήστου.

Σεύομαι. ἀόριστος α. ἐσύθην. ἀόριστος α. ἐνεργητικὸς, ἔσευα.

Στρωννύω, καὶ στρώννυμι, μέλλων στρώσω, ἀπὸ τοῦ στρώω, ἀχρήστου.

Στορεννύω, καὶ στορέννυμι. μέλλων, στορέσω, ἀπὸ τοῦ στορέω, στορῶ, ἀχρήστου.

Σπένδω. μέλλων, σπείσω, ἀπὸ τοῦ σπείδω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Τ.

Τανύω, & τάνω. μέλλων, τάσω.

Τέμνω. μέλλων, τμήξω, ἀπὸ τοῦ τμήγω ἀχρήστου. ἀόριστος β΄. ἔταμον.

Τιτρώσκω, μέλλων, τρώσω, ἀπὸ τοῦ τρώω ἀχρήστου.

Τρέχω. μέλλων, θρέξω. παρακείμενος, δεδράμηκα, ἀπὸ τοῦ δραμέω, δραμῶ ἀχρήστου. ἀόριστος β΄. ἔδραμον, ἀπὸ τοῦ δρέμω, ἢ ἀπὸ τοῦ δραμέω, δραμῶ. ὅθεν ὁ μέλλων β΄. δραμῶ, ἄχρηστος. ὁ μέσος μέλλων, δραμοῦμαι.

Τυγχάνω. μέλλων, τεύξομαι, ἀπὸ τοῦ τεύχω. παρακείμενος, τετύχηκα, ἀπὸ τοῦ τυχέω, τυχῶ, ἀχρήστου. ἀόρ. β΄. ἔτυχον, ἀπὸ τοῦ τεύχω ἀχρήστου, ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ.

Τρώγω. μέλλων, φαγοῦμαι. ἀόριστος β΄. ἔφαγον.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Υ.

Ὑπισχνοῦμαι. μέλλων, ὑποσχήσομαι, ἢ ὑποστήσομαι, ἀπὸ τοῦ ὑφίσταμαι, ὅθεν ὑπέστην, ἀόριστος β΄. παρακ. ὑπέσχημαι. ἀόριστος α΄. παθητικὸς, ὑπεσχέθην. μέσος ἀόριστος β΄. ὑπεσχόμην, ἀπὸ τοῦ ὑποσχέομαι, ὑποσχοῦμαι, ἀχρήστου.

Ὑπνώττω. μέλλων, ὑπνώσω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Φ.

Φέρω. μέλλων, οἴσω, ἀπὸ τοῦ οἴω ἀχρήστου. μέσος παρακείμενος, ἤνοχα, καὶ ἐνήνοχα ἀττικῶς, ἀπὸ τοῦ ἐνέχω. ἀόριστος α΄. ἤνεγκα. ἀόριστος β΄. ἤνεγκον, ἀπὸ τοῦ ἐνέγκω.

Φύω. μέλλων, φύσω. ἀόρ. β΄. ἔφην, ἀπὸ τοῦ φῦμι.

Φθίνω. μέλλων, φθίσω, ἀπὸ τοῦ φθίω ἀχρήστου.

Φρίττω. μέλλων, φρίξω. μέσος παρακείμενος, πέφρικα, ἀπὸ τοῦ φρίκω ἀχρήστου.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Χ.

Χάσκω. μέλλων, χανοῦμαι. μέσος παρακ. κέχηνα. ἀόριστος β΄. ἔχανον, ἀπὸ τοῦ χαίνω ἀχρήστου.

Χαίρω μέλλων, χαρήσομαι, ἀπὸ τοῦ χαρέω, χαρῶ, ἀχρήστου ἀόριστος β΄. παθητικὸς, ἐχάρην.

Χωννύω, καὶ χώννυμι. μέλλων, χώσω. ἀπὸ τοῦ χώω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ω.

Ὠθέω, ὠθῶ. μέλλων ὤσω, ἀπὸ τοῦ ὤθω ἀχρήστου. ἀόριστος α΄. ἔωσα. παρακείμενος παθητικὸς, ἔωσμαι.

ΠΕΡΙ ΜΕΤΟΧΗΣ.

ΜΕτοχή ἐστι λέξις μετέχουσα τῆς τῶν ὀνομάτων, καὶ τῆς τῶν ῥημάτων ἰδιότητος. *hoc est, participium est dictio participans nominum, ac uerborum proprietatem: nominis quidem genera & casus, uerbi autem significationes, tempora, & coniugationes, & communiter species, figuras, & numeros.* Dicitur *autem* μετοχὴ, παρὰ τὸ μετέχω, *quod latine participo significat, eo quòd partem capit nominis partemq; uerbi.* Pro *quo* ὁ τύπτων *commune sit exemplum, quod habet generalem sui declinationem in eo, quòd pars orationis esse dicitur: specialem uero in eo, quòd partem capit nominis, partemq; uerbi.*

Proprium *est huic parti, semper in deriuatione consistere: quod de nulla alia parte orationis dici potest. nam aliæ partes et primitiuas habent species, ut à* βασιλεὺς *nomine* βασιλικὸς: *ab* ἄρδω *uerbo* ἀρδεύω, *et alia.*

Τὸ ἀρσενικόν.

Participium *autem semper in deriuatione est, ut à* γράφω, ὁ γράφων, τοῦ γράφοντος: *à* τύπτω, ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος. *quod fit à prima persona præsentis temporis modi indicatiui, adiuncta* ν, *consonante. nam omne uerbum in* ω, *apposita* ν, *participium facit.* Η γενικὴ, τοῦ τύπτοντος, *à nominatiuo fit,* ω *magno in* ο *paruum mutato, & adiuncta* τος, *ut* ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος, διὰ τοῦ ντ: *quoniam omnis genitiuus participij, proprium superans nominatiuum,* διὰ τοῦ ντ *declinatur, dempto participio præteriti perfecti.* Τὸ, πτον, ο, μικρὸν: *quoniam participia declinando corripiuntur,*

nisi synæresim aut crasim patiantur, ut ποιῶν, ποιοῦντος, & ἑςὼς, ἑςῶτος. Ἡ δοτικὴ, τῷ τύπτοντι. Ἡ αἰτιατικὴ, τὸν τύπτοντα. Ἡ κλητικὴ, ὦ τύπτων. *nam participia omnia imparibus syllabis declinata, & nomina participialia, eundem habent nominatiuum & uocatiuum.* Δυϊκά. τὼ τύπτοντε, τοῖν τυπτόντοιν, ὦ τύπτοντε. Πλη. οἱ τύπτοντες, τῶν τυπτόντων, τοῖς τύπτουσι. *quoniam omnis datiuus singularis desinens in* ι, *prolatum, ante ipsum suscipiens* σ, *ac elementa renuens quæ cum ipso audiri non possunt, datiuum pluralem facit, & sic* τύπτοσι *dicendum fuerat. sed quoniam huiusmodi datiuus uult habere penultimam æqualem tempore, siue maiorem penultima aliorum casuum, accipit* υ, *& fit* τύπτουσι, *sicut* ἀπὸ τοῦ λέοντι, λέοσι λέουσι. τὸ γὰρ ο, μεγεθυνόμενον, διὰ τῆς προσθήκης τοῦ υ, μεγεθύνεται. *hoc est: nam* ο *productum per appositionem* υ, *producitur.*

Τὸ θηλυκόν.

Ἡ τύπτουσα, *à genitiuo masculini fit. nam omne participium* διὰ τοῦ ντ *declinatum, extremam genitiui in* σα *conuertens, ac penultimam natura producens, fœmininum facit.* Producitur autem penultima *assumptione* τοῦ υ *in diphthongum, ut supra dictum est, prius tamen* ν *consonante abiecta.* Τὸ σα, *correptum: quoniam fœminina in* α, *à masculinis formata, æqualem tempore habent* α *cum extrema genitiui masculini eius. uel sic:* Omne *fœmininum in* α, ὀξυνόμενον, *siue* περισπώμενον, *producit* α. Προπαροξύτονον

ξύτονον uero, ſiue προπερισπώμενον corripit.

Ἡ γενικὴ τῆς τυπτούσης ſicut τῆς μούσης, & reliqua.

Τὸ οὐδέτερον.

Τὸ τύπτον, à genitiuo maſculini fit, extrema ſyllaba abiecta: nam omnis genitiuus participij διὰ τοῦ ντ, declinatus, abiecta τος, ſyllaba, neutrum facit. Τὸ, πτον, ο, μικρὸν. nam omne neutrum in ν, deſinens, extremam corripit. ἡ γενικὴ, τοῦ τύπτοντος, ſicut & maſculinum: quoniam omne neutrum à maſculino formatum, cuiuſcunque ſit declinationis, eandẽ ſeruat inflexionẽ.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ἀρσενικὸν.

Ὁ τετυφὼς, τοῦ τετυφότος, à prima perſona præteriti perfecti α, in ως, conuerſa, & accentu acuto in ultimam tranſlato, quia participia in ως, deſinentia, acuunt extremam, & per ω, magnum ſcribuntur, quod quidem in obliquis in ο, paruum conuertitur.

Τὸ θηλυκὸν.

Ἡ τετυφυῖα, fit à genitiuo participij eiuſdem temporis, τος, in α, conuerſa, ac υ, penultimæ addita: nam ο, ut ſupra dictum eſt προσθέσει τοῦ υ, producitur, et ſic τετυφοῦα dicendum fuerat διὰ τῆς ου, διφθόγγου, ſicut τύπτοντος, τύπτουσα. Sed quoniam fœminina à maſculinis formata in α, purum deſinentia, ut plurimum ι, in penultima habere uolunt, additum eſt ι, & abiectum eſt ο, μικρὸν, cum tres uocales in eadem ſyllaba minime locari poſſint, ſic υι, diphthongus impropria facta eſt. Τὸ α, βραχὺ, quia omne fœmininum in α, deſi-

nens προπαροξύτονον, siue προπερισπώμενον, corripit α, ut supra dictum est. unde penultima, quæ natura longa est, ante breuem suscipiens accentum, circunflectitur. ἡ γενικὴ, τῆς τετυφυίας. Τὸ, ας, μακρὸν: quoniam omnis geuitiuus par proprio nominatiuo, producit extremam; superans autem corripit.

Τὸ οὐδέτερον.

Τὸ τετυφὸς, à genitiuo participij masculini fit τετυφότος, ἀποβολῇ τοῦ τὸ τετυφὸς, τοῦ τετυφότος, τῷ τετυφότι, τὸ τετυφός.

Ἀόριστος πρῶτος.

Τὸ ἀρσενικόν.

Ο τύψας à prima persona primi aoristi abiecto augmento, & adiuncto σ, ἔτυψα, ὁ τύψας. uel à secunda persona abiecto augmento tantum. Τὸ, ψας, μακρὸν, quia masculina in σας, desinentia grauitona, siue nomina sint siue participia, producunt extremam. ἡ γενικὴ, τοῦ τύψαντος, sicut τοῦ τύπλοντος.

Τὸ θηλυκόν.

Η τύψασα, fit à genitiuo participij masculini. nam omne participium διὰ τοῦ ντ, declinatum, extremam genitiui in σα, uertens, ac penultimam natura producens, fœmininum facit. ἡ γενικὴ, τῆς τυψάσης, sicut τῆς μούσης.

Τὸ οὐδέτερον.

Τὸ τύψαν, à genitiuo participij masculini, sicut τύπλον. τὸ, ψαν, βραχὺ: quia omne neutrum in ν desinens, &c. Declinatur autem τὸ τύψαν, τοῦ τύψαντος, τῷ τύψαντι, τὸ τύψαν.

Ἀόριστος

Αόριστος δεύτερος.

O τυπὼν, à prima persona secundi aoristi, expuncto augmento, & o paruo in ω magnum mutato, et accentu in ultimam translato, ut ἔτυπον, ὁ τυπὼν, τοῦ τυπόντος. τὸ θηλυκὸν, ἡ τυποῦσα. τῆς τυπούσης. τὸ οὐδέτερον, τὸ τυπὸν, τοῦ τυπόντος. sicut & præsentis participium.

Μέλλων πρῶτος.

O τύψων, à prima persona primi futuri, προσθέσει τοῦ ν, τύψω, ὁ τύψων, τοῦ τύψοντος. τὸ θηλυκὸν, ἡ τύψουσα, τῆς τυψούσης. τὸ οὐδέτερον, τὸ τύψον, τοῦ τύψοντος, τῷ τύψοντι, τὸ τύψον.

Μέλλων δεύτερος.

O τυπῶν, à prima persona secundi futuri adiuncto ν, cuius extrema circunflectitur. nam participium secundi futuri ὁμοφωνεῖ participio secundi aoristi, non tamen ὁμοτονεῖ, hoc est, conueniunt uoce, non autem accentu. participium enim secundi aoristi semper acuitur, & per ον, declinatur, ac etiam neutrum in ον facit. participium uero secundi futuri circunflectitur semper, & per ουν, declinatur, ac perinde neutrum in ουν, habet, ut ὁ τυπῶν, τοῦ τυποῦντος. τὸ θηλυκὸν, ἡ τυποῦσα, τῆς τυπούσης. τὸ οὐδέτερον, τὸ τυποῦν, τοῦ τυποῦντος.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

O Τυπτόμενος, ἀπὸ τοῦ τύπτομαι fit: quia omne passiuum, siue medium, habens in fine μ κλιτικὸν, uertens extremam primæ personæ in μενος participium facit. τὸ, πτο, ο, μικρὸν ut in uerbo. nam

nam omne uerbum passiuum, siue medium, in μ, desinens, absque synæresi, in uerbis in ω, ante μ, ο, habere debet, uel solum uel cum ι, exceptis subiunctiuis. τὸ με, ε, ψιλὸν, nam participia in μενος, acuunt antepenultimam, ac per ε, ψιλὸν scribitur. τὸ, νος, ο, μικρὸν, quoniam masculina & fœminina in ος, desinentia, & neutra in ον, habentia genitiuum in ου, per ο, μικρὸν scribuntur. ἡ γενικὴ, τοῦ τυπτομένου. nam masculina in ος desinentia, in ȣ faciunt genitiuum. τὸ θηλυκὸν, ἡ τυπτομένη, à masculino fit: quoniam omne masculinum desinens in ος, cum aliqua consonante, præter ρ, si fœmininum habet, in η facit illud. ἡ γενικὴ, τῆς τυπτομένης. τὸ οὐδέτερον, τὸ τυπτόμενον, τοῦ τυπτομένȣ, à masculino fit: quoniam omne masculinum, paribus syllabis declinatum, cum ex se faciat neutrum, simile proprio accusatiuo facit illud, & eandem habet declinationem, ut τὸν σοφὸν: τὸ σοφὸν, τοῦ σοφοῦ. τὸν τυπτόμενον: τὸ τυπτόμενον, τοῦ τυπτομένου.

Παρακ. καὶ ὑπερσυ.

Ο τετυμμένος, τοῦ τετυμμένου, ἀπὸ τοῦ τέτυμμαι, prima persona præteriti perfecti passiui, per regulam iam dictam: quoniam omne passiuum siue medium habens in fine μ, κλιτικὸν, &c. acuit penultimam contra communem regulam: nam participia in μενος, desinentia acuunt antepenultimam. hoc autem factum est, quoniam præteritum passiuum syncopam patitur, ac defectum syllabæ in uerbo, sicut libro sexto in præterito passiuo grauitonorum declaratum est. Quibusdam tamen participijs contrarium euenit, quæ cum

syncopam

ſyncopam ſiue ſyſtolen patiantur, acuunt antepenultimam, ut ὁρμημένος. ὅρμενος. δεδεγμένος, δέγμενος. ἡσμένος, ἄσμενος, ἀπὸ τοῦ ἥδομαι, τὸ εὐφραίνομαι lætor, τροπῇ τοῦ η, εἰς α, κατὰ συστολήν. Τὸ θηλυκὸν, ἡ τετυμμένη, τῆς τετυμμένης. τὸ οὐδέτερον, τὸ τετυμμένον, τοῦ τετυμμένου.

Αόριστος πρῶτος.

Ο τυφθεὶς, τοῦ τυφθέντος. ἀπὸ τοῦ ἐτύφθην, prima perſona primi aoriſti paſſiui, quoniam omne uerbum in ν, deſinens cum uocali natura longa, non habens μκλιτικὸν, mutato ν, in σ ὀξύτονον participium facit. τὸ φθεὶς, ει, diphthongus, quia deſinentia in εις, διὰ τοῦ ντ, declinata diphthongum habent. Acuit etiam extremam, quoniam omnis nominatiuus & accuſatiuus non exiſtens ex ſynæreſi, acuuitur. Quo in loco quæri poteſt, cur participium aoriſti paſſiui non, ſeruauit, ſed illud in ει diphthongum mutauit? Dicitur quod deſinentia in η, διὰ τοῦ η facientia triplex genus, per ος, purum appetunt declinari, ut ὁ εὐσεβῆς, τοῦ εὐσεβέος. Participia uero inæqualibus ſyllabis declinata, uel per ντ, uariantur, uel per τος, abſque ν, ob quam rem mutauit η, in ει, diphthongum, ut ſit imitatio declinationis nominis, quæ quidem ualeat triplex genus, ac etiam declinationem ſuſcipere διὰ τοῦ ντ, ἡ γενικὴ, τοῦ τυφθέντος, à nominatiuo fit addita τος, ſyllaba, ac ſubtracta ſubiunctiua uocali diphthongi, deinde σ in ν conuerſo. τυφθεῖντος tamen eſſe debuerat, ſed declinata per ντ, ſyllabam, quæ in nominatiuo natura exiſtunt longa, in genitiuo uertunt in poſitione longam.

longam. καὶ ἄλλως, desinentia in σ, cum diphthongo in genitiuo abiiciunt subiunctiuam uocalem, excipiuntur κλεὶς, κλειδός. παῖς, παιδός. & δαῖς, δαιδός. Declinatur etiam per ντ, quia omnis genitiuus participii, proprium superans nominatiuum, διὰ τοῦ ντ, declinatur, dempto præterito perfecto. ἡ δοτικὴ, τῷ τυφθέντι. ἡ αἰτιατικὴ, τὸν τυφθέντα. ἡ κλητικὴ, ὦ τυφθείς. Δυϊκά. τὼ τυφθέντε, τοῖν τυφθέντοιν, ὦ τυφθέντε. Πλη. οἱ τυφθέντες, τῶν τυφθέντων, τοῖς τυφθεῖσι, à datiuo singulari fit, sicut ἀπὸ τοῦ τύπτοντι, τύπτουσι. Differunt tamen diphthongo, nam τύπτουσι producit penultimam per υ. τυφθεῖσι uero per ι, sicut χαρίεντι, χαρίεσι, χαρίεισι. Potest etiam huiusmodi datiuus à nominatiuo singulari deduci, adiuncto ι, ac etiã accentu acuto in circunflexũ mutato, ubi penultima natura longa accentum suscipiens breuem præcedit, τυφθεὶς, τυφθεῖσι. ἡ αἰτιατικὴ, τοὺς τυφθέντας. ἡ κλητικὴ, ὦ τυφθέντες. τὸ θηλυκὸν, ἡ τυφθεῖσα, τῆς τυφθείσης, à genitiuo participii masculini fit. nam omne participium διὰ τοῦ ντ declinatum, extremam genitiui in σα, conuertens, ac penultimam natura producẽs, fœmininum facit, ut τυφθέντος, τυφθεῖσα.

Τὸ οὐδέτερον, τὸ τυφθὲν, τοῦ τυφθέντος, fit à genitiuo participii masculini, extrema syllaba abiecta, sicut τὸ τύπτον, ἀπὸ τοῦ τύπτοντος. Τὸ φθὲν, ε, ψιλόν.

Ἀόριστος δεύτερος.

Ὁ τυπεὶς, τοῦ τυπέντος, ἀπὸ τοῦ ἐτύπην prima persona secundi aoristi. ἡ τυπεῖσα, τῆς τυπείσης. τὸ τυπὲν, τοῦ τυπέντος. Et hæc omnia formationem & declinationem participii primi aoristi omnino sequuntur.

Μέλλων πρῶτος.

Ὁ τυφθησόμενος, τοῦ τυφθησομένου, ἀπὸ τοῦ τυφθήσομαι prima persona primi futuri passiui, μαι, in μενος, conuersa. Μέλλων δεύτερος.

Ὁ τυπησόμενος, τοῦ τυπησομένου, à prima persona secundi futuri passiui τυπήσομαι.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Ὁ τετυψόμενος, τοῦ τετυψομένου, à prima persona præsentis temporis.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

P Articipia media singula à singulis temporibus fiunt, extrema in μενος conuersa, quemadmodum & passiua, ut τύπτομαι, τυπτόμενος. Ἀόριστος ά. ἐτυψάμην, ὁ τυψάμενος. ἀόριστος β'. ἐτυπόμην, ὁ τυπόμενος. μέλλων ά. τύψομαι, ὁ τυψόμενος. μέλλων β'. τυποῦμαι, ὁ τυπούμενος.

Excipitur participium præteriti perfecti, quod actiuorum more ab ipso medio præterito fit, extrema in ως, mutata, ut τέτυπα, ὁ τετυπὼς, τοῦ τετυπότος.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ

πρώτης συζυγίας τῶν εἰς μι, ῥημάτων.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

O Τιθεὶς, à prima persona præteriti imperfecti ἐτίθην: quoniam omne uerbum in ν desinens, cum uocali natura longa, non habens μ κλιτικὸν, in σ oxytonum facit participium, Τὸ θεὶς, ει, diphthongo: quoniam in εις desinentia, διὰ τοῦ ντ declinata, diphthongum habent. καὶ ἄλλως, desinentia in ης διὰ τοῦ η, facientia triplex genus, &c. ut in primo

mo aoristo passiuo dictum est.

Καὶ ἄλλως, primitiuum huius uerbi, hoc est τιθέω, τιθῶ, à perfectione habet ε. E, ψιλὸν, uero cum producitur, appositione τοῦ ι, producitur. Ob quam rem prima coniugatio uerborum in μι, facit participium διὰ τῆς ει, διφθόγγου, non autem διὰ τοῦ η.

Quo in loco aduertendum est, quod omnia participia masculina uerborum actiuorum tam in ω, quam in μι, desinentium, extremam syllabam productam habent. Quomodo autem producatur aperiendum est: nam in uerbis in ω, patet omnia participia in ω, μέγα desinere, uno excepto, uidelicet primi aoristi, quod in ας, productum desinit, ὁ τύψας. At in uerbis in μι, quoniam eorum participia præsentis temporis & secundi aoristi uarias habent terminationes, uarias etiam formationes habere necesse est.

Cum igitur participia præsentis temporis horum uerborum formentur à prima persona præteriti imperfecti, cuius extrema longa est in omnibns coniugationibus, ut & ἐτίθην, ἵστην, ἐδίδων, ἐζεύγνυν, & etiam ipsa in longam desinere necesse est: appetant præterea τὰ χαρακτηριστικὰ coniugationis, hoc est, formatiuas uocales, ε, scilicet, α, ο, υ, quæ breues sunt, sicut in eorum perfectis τιθέω, ἱστάω, διδόω, ζευγνύω, opus est formare dicta participia alio & alio modo, secundum diuersas uocales coniugationum.

Participium igitur primæ cõiugationis formatur à prima persona præteriti imperfecti, abiecto prius augmento, deinde extrema uocali in propriam figurati-

uam coniugationis, quæ eſt ε, & ν, in σ, mutatis, ac etiam accentu in ultimam tranſlato, ut ἐτίθην, ὁ τιθές: ſed quoniam extrema breuis eſt, contra participiorum actiuorum naturam aſſumpto ι, in diphthongum producitur, ut ſupra dictum eſt, & ſic fit τιθεὶς, ubi ſeruata eſt ε, figuratiua uocalis coniugationis in ipſa diphthongo.

Participium ſecundæ coniugationis etiam à prima perſona præteriti imperfecti fit, extrema in propriam figuratiuam quæ eſt α, & ν, in σ, mutatis, ut ἵϛην, ὁ ἱϛάς. ubi nulla uocalium adiunctione opus eſt, cum α, ſit anceps, & eadem breuis in ſeipſam longam mutari poſſit.

In tertia coniugatione fit participium etiam à prima perſona præteriti imperfecti, abiecto augmento, & ω, magno in ο, paruum, quæ eſt figuratiua huius coniugationis, ac etiam ν in σ, mutatis, ut ἐδίδων, ὁ διδὸς, ubi ος, ſyllaba breuis eſt quæ aſſumpto υ, producitur diphthongo, ut ſupra dictum eſt, & ſic fit διδούς.

In quarta etiam à prima fit perſona præteriti imperfecti participium, abiecto augmento, & ν in σ, conuerſo, ut ἐζεύγνυν, ὁ ζευγνύς. ubi nulla eſt facta uocalis mutatio, cum υ, ἀντίϛοιχον non habeat in quod mutari poßit, ſed ſeipſum breue in longum mutauit, cum id quoque δίχρονον ſit.

Η γενικὴ, τοῦ τιθέντος, *à nominatiuo fit, ſicut* ἀπὸ τοῦ τυφθεὶς, τυφθέντος. ἡ δοτικὴ, τῷ τιθέντι. ἡ αἰτιατικὴ, τὸν τιθέντα. ἡ κλητικὴ, ὦ τιθείς. Δυϊκά. τὼ τιθέντε. τοῖν τιθέντοιν. ὦ τιθέντε. Πληθυντικά. οἱ τιθέντες.

τῶν

τῶν τιθέντων. τοῖς τιθεῖσι. τοὺς τιθέντας. ὦ τιθέντες. ἡ τιθεῖσα, τῆς τιθείσης. τὸ τιθὲν, τοῦ τιθέντος.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τεθεικὼς, τοῦ τεθεικότος, ἀπὸ τοῦ τέθεικα prima *persona præteriti perfecti, sicut* τετυφὼς, ἀπὸ τοῦ τέτυφα. ἡ τεθεικυῖα, τῆς τεθεικυίας, *sicut* ἡ τετυφυῖα. τὸ τεθεικὸς, τοῦ τεθεικότος, *sicut* τὸ τετυφός.

Αόριστος πρῶτος.

Ο θήκας, τοῦ θήκαντος *esse debuerat*, ἀπὸ τοῦ ἔθηκα, *sicut* ὁ τύψας, ἀπὸ τοῦ ἔτυψα. *sed eius usus non habetur, quoniam hic aoristus est à regula exceptus, cum futuri consonantem non seruauerit, sicut in uerbis dictum est, libro*. VII.

Αόριστος δεύτερος.

Ο θεὶς, τοῦ θέντος, ἀπὸ τοῦ ἔθην *prima persona secundi aoristi, sicut* ἀπὸ τοῦ ἐτίθην, ὁ τιθεὶς. ἡ θεῖσα, τῆς θείσης, *sicut* ἡ τιθεῖσα. τὸ θὲν, τοῦ θέντος, *sicut* τὸ τιθέν.

Μέλλων πρῶτος.

Ο θήσων, τοῦ θήσοντος, ἀπὸ τοῦ θήσω, *sicut* ὁ τύψων, ἀπὸ τοῦ τύψω. ἡ θήσουσα, τῆς θησούσης. τὸ θῆσον, τοῦ θήσοντος.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Ο Τιθέμενος, τοῦ τιθεμένου, ἀπὸ τοῦ τίθεμαι, μαι, *in* μενος, *conuersa, sicut* ἀπὸ τοῦ τύπτομαι, ὁ τυπτόμενος. ἡ τιθεμένη, τῆς τιθεμένης. τὸ τιθέμενον, τοῦ τιθεμένου.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ο τεθειμένος, τοῦ τεθειμένου, ἀπὸ τοῦ τέθειμαι *prima*

persona præteriti perfecti passiui. ἡ τεθειμένη, τῆς τεθειμένης, τὸ τεθημένον, τοῦ τεθειμένου.

Αόριστος πρῶτος.

Ο τεθεὶς, τοῦ τεθέντος, *à prima persona primi aoristi passiui* ἐτέθην, *sicut* ὁ τυφθεὶς, ἀπὸ τοῦ ἐτύφθην. ἡ τεθεῖσα, τῆς τεθείσης. τὸ τεθὲν, τοῦ τεθέντος.

Μέλλων πρῶτος.

Ο τεθησόμενος, τοῦ τεθησομένου, ἀπὸ τοῦ τεθήσομαι, *prima persona futuri primi passiui.* ἡ τεθησομένη, τῆς τεθησομένης. τὸ τεθησόμενον, τοῦ τεθησομένου.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

Ο τεθεισόμενος, τοῦ. τεθεισομένου. ἡ τεθεισομένη, τῆς τεθεισομένης. τὸ τεθεισόμενον, τοῦ τεθεισομένου, *à prima persona eiusdem temporis,* τεθείσομαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

Ενεστῶς καὶ παρατ.

O Τιθέμενος, τοῦ τιθεμένου, *à prima persona præsentis, quemadmodum & passiua. Participium præteriti medij non inuenitur, tum non habeat unde formari poßit. nam in uerbis in* μι, *medium præteritum & secundum futurum formari non possunt, sicut in uerbis dictum est, libro septimo.*

Αόριστος δεύτερος.

Ο θέμενος, τοῦ θεμένου, *à prima persona eiusdem temporis,* ἐθέμην. ἡ θεμένη, τῆς θεμένης. τὸ θέμενον, τοῦ θεμένου.

Μέλλων πρῶτος.

Ο θησόμενος, τοῦ θυσομένου, *à prima persona eiusdem temporis.* ἡ θησομένη, τῆς θησομένης. τὸ θησόμενος, τοῦ θησομένου.

ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΣΥΖΥΓΙΑΣ, ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ὁ Ἱστὰς, τοῦ ἱστάντος, ἀπὸ τοῦ ἵστην *prima persona præteriti imperfecti*, η, *in* α, *conuersa, sicut in prima coniugatione dictum est*. ἡ ἱστᾶσα, τῆς ἱστάσης. τὸ ἱστὰν, τοῦ ἱστάντος.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ὁ ἑστακὼς, τοῦ ἑστακότος, ἀπὸ τοῦ ἕστακα, *extrema in* κως, *mutata*. ἡ ἑστακυῖα, τῆς ἑστακυίας. τὸ ἑστακὸς, τοῦ ἑστακότος. *Inuenitur etiam* ὁ ἑσταὼς, τοῦ ἑσταότος, ἀπὸ τοῦ ἕσταα ἰωνικῶς: *consueuerunt enim* ἴωνες *subtrahere* κ, *in præteritis, ac penultimam corripere, ut* μέμηκα, μέμαα. *sic* ἕστακα, ἕσταα, *unde participium* ἑσταὼς, ἑσταότος. Ὀδυσσ. ω̄. Ἑσταότ' εἰν ἀΐδαο δόμοις. *penultima correpta, etsi poetæ aliquando metri gratia eandem producant*. Ὀδυσσ. ν̄. Ἑσταῶτες περὶ βωμόν. *Sicut* μεμαὼς, μεμαῶτες. Ὀδυσσείας ψ̄. Ἡμεῖς δὲ μεμαῶτες, ἅμ' ἑψόμεθ' οὐδέτι. *Et* Ὀδυσσ. ο̄. Ἤϊξαν πεδίον δὲ διὰ πρό λιως μεμαῶτες. *Et alia huiusmodi*. καὶ κράσει ἑστὼς, ἑστῶτος, *à quo fœmininum*, ἡ ἑστῶσα, τῆς ἑστώσης. *nam regula est quod participia in* ως, *si sint* ἀπαθῆ, *hoc est, sine passione, per* ο, *declinata, in* υια, *faciunt fœmininum, ut* ἑστακὼς, ἑστακότος, ἑστακυῖα. καὶ ἰωνικῶς ἑσταὼς, ἑσταότος, ἑσταυῖα, *sicut* γεγαὼς, γεγαότος, γεγαυῖα. Ἰλιάδος γ̄. Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειθ' Ἑλένη διὸς ἐκγεγαυῖα. *Si uero syncopam patiantur, & declinationem habeant per* ω, *faciunt fœmininum in* σα, *ut* ἑστὼς, ἑστῶτος. ἡ ἑστῶσα, *unde* διεστῶσα, *quo participio Isocrates*

ad Demonicum usus est, sic inquiens, Εν πολλοῖς μὲν ὦ Δημόνικε πολὺ διεστῶσας εὑρήσομεν τάς τε τῶν σπουδαίων γνώμας, & reliqua. Neutrum uero & ipsum etiam per ω, magnum scribendum est, ut τὸ ἑστὼς, τοῦ ἑστῶτος, & neutrum horum circunflectitur, quoniam crasis non est facta ex acuto & graui. nam omnis synæresis siue crasis, ut sæpe dictum, ex acuto & graui circunflexum facit, ut ποιέω, ῶ: at in hoc participio ἑσταὼς penultima habet grauem, ultima uero acutum, quoniam participia in ως, præteriti perfecti super extremam habent acutum, ut τετυφώς. Ex graui enim & acuto non fit circunflexus, cum in diuersum tendant, nec usquam ad unum concurrant. Iccirco ἑστὼς, siue masculini generis sit siue neutri, acuitur, quanquam extremam per crasim sit longa. In obliquis uero & eorum fœmininis eadem syllaba, quæ ex ultima penultima facta est, circunflectitur, nisi ubi extrema impediat, quoniam alia syllaba adueniente, accentuū regula uariata est, quæ eiusmodi est: Omnis longa natura ante breuem finalem, & in eadem existente parte, ac tonum suscipiens, circunflectitur, ut μοῦσα, μαῖα, sic ἑστῶτος, ἑστῶσα. Hoc idem patitur & γεγὼς γεγῶτος, ἀπὸ τοῦ γεγαώς. & μεμὼς μεμῶτος, ἀπὸ τοῦ μεμαώς. & βεβὼς βεβῶτος, ἀπὸ τοῦ βεβαὼς, quorum fœminina sunt γεγῶσα, μεμῶσα, βεβῶσα. Neutra uero τὸ γεγὼς, τοῦ γεγῶτος. τὸ μεμὼς, τοῦ μεμῶτος. τὸ βεβὼς, τοῦ βεβῶτος. Præterita uero communia, à quibus hæc deducūtur, sunt γέγηκα, ἀπὸ τοῦ γῶ, γήσω. μέμηκα, ἀπὸ τοῦ μῶ, μήσω. βέβηκα, ἀπὸ τοῦ βῶ, βήσω. à

quibus ſubtracto κ, ac penultima correpta ἰωνικῶς fit γέγαα, μέμαα, βέβαα. unde participia γεγαὼς, μεμαὼς, βεβαὼς, καὶ κράσει γεγὼς, μεμὼς, βεβώς. & ſic de alijs huiuſmodi.

Αόριστος πρῶτος.

Ο στήσας, τοῦ στήσαντος, ἀπὸ τοῦ ἔστησα, prima perſona primi aoriſti, ſicut ὁ τύψας, τοῦ τύψαντος, καὶ τὰ λοιπά.

Αόριστος δεύτερος.

Ο στὰς, τοῦ στάντος, à prima perſona eiuſdem temporis, ἔστην, ſicut ἱστὰς, ἀπὸ τοῦ ἵστην. ἡ στᾶσα, τῆς στάσης. τὸ στὰν, τοῦ στάντος.

Μέλλων πρῶτος.

Ο στήσων, τοῦ στήσοντος, à futuro στήσω, ἡ στήσουσα. τὸ στῆσον.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Ο ἱστάμενος, τοῦ ἱσταμένου, ἀπὸ τοῦ ἵσταμαι, ναι, in μενος, conuerſa. ἡ ἱσταμένη, τῆς ἱσταμένης. τὸ ἱστάμενον, τοῦ ἱσταμένου.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ο ἑσταμένος, τοῦ ἑσταμένου, à prima perſona præteriti perfecti ἕσταμαι, ſicut τετυμμένος, ἀπὸ τοῦ τέτυμμαι. ἡ ἑσταμένη. τὸ ἑσταμένον.

Αόριστος πρῶτος.

Ο σταθεὶς, τοῦ σταθέντος, à prima perſona eiuſdem temporis ἐστάθην, ſicut τυφθεὶς τυφθέντος, ἀπὸ τοῦ ἐτύφθην. ἡ σταθεῖσα, τῆς σταθείσης. τὸ σταθὲν, τοῦ σταθέντος.

Μέλλων πρῶτος.

Ο ταθησόμενος, τοῦ σταθησομένου, à prima perſona futuri paſſiui σταθήσομαι. ἡ σταθησομένη. τὸ σταθησόμενον.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

Ο ἑςασόμενος, τοῦ ἑςασομένου, à prima persona eiusdem temporis ἑςάσομαι. ἡ ἑςασομένη. τὸ ἑςασόμενον.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

Ενεςὼς καὶ παρατατ.

Ο ἱςάμενος, τοῦ ἱςαμένου, ἀπὸ τοῦ ἵςαμαι, sicut & passiuum.

Αόριςος πρῶτος.

Ο ςησάμενος, τοῦ ςησαμένου, ἀπὸ τοῦ ἐςησάμην primo aoristo medio, expuncto augmento. ἡ ςησαμένη. τὸ ςησάμενον.

Αόριςος δεύτερος.

Ο ςάμενος, τοῦ ςαμένου, ἀπὸ τοῦ ἐςάμην ἀορίσου, expuncto augmento. ἡ ςαμένη, τῆς ςαμένης, τὸ ςάμενον, τοῦ ςαμένου.

Μέλλων πρῶτος.

Ο ςησόμενος, τοῦ ςησομένου, à futuro ςήσομαι. ἡ ςησομένη. τὸ ςησόμενον.

ΤΡΙΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

Ο διδοῦς, τοῦ διδόντος, à prima persona præteriti imperfecti ἐδίδων, ω, magno in ο, paruum mutato, ac υ, interposito, sicut in prima coniugatione uerborum in μι, dictum est. ἡ διδοῦσα. τὸ διδόν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυ.

Ο δεδωκὼς, τοῦ δεδωκότος, ἀπὸ τοῦ δέδωκα. ἡ δεδωκῦα, τῆς δεδωκύας. τὸ δεδωκὸς, τοῦ δεδωκότος.

Αόριστος δεύτερος.

Ο δοὺς, τοῦ δόντος, ἀπὸ τοῦ ἔδων. ἡ δοῦσα, τῆς δούσης. τὸ δὸν, τοῦ δόντος.

Μέλλων πρῶτος.

Ο δώσων, τοῦ δώσοντος, à *futuro* δώσω. ἡ δώσουσα. τὸ δῶσον.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ενεστὼς καὶ παρατατ.

Ο διδόμενος, τοῦ διδομένου, ἀπὸ τοῦ δίδομαι. ἡ διδομένη. τὸ διδόμενον.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ο δεδομένος, τοῦ δεδομένου, ἀπὸ τοῦ δέδομαι, ἡ δεδομένη. τὸ δεδομένον.

Αόριστος πρῶτος.

Ο δοθεὶς, τοῦ δοθέντος, *à prima persona primi aoristi passiui* ἐδόθην. ἡ δοθεῖσα, τῆς δοθείσης. τὸ δοθὲν, τοῦ δοθέντος.

Μέλλων πρῶτος.

Ο δοθησόμενος, τοῦ δοθησομένου. ἡ δοθησομένη. τὸ δοθησόμενον.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

Ο δεδοσόμενος, τοῦ δεδοσομένου, *à prima persona eiusdem temporis* δεδόσομαι. ἡ δεδοσομένη. τὸ δεδοσόμενον.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Ο διδόμενος, τοῦ διδομένου. ἡ διδομένη. τὸ διδόμενον, ἀπὸ τοῦ δίδομαι, *sicut & passiuum*.

Αόριστος δεύτερος.

Ο δόμενος, τοῦ δομένου, ἀπὸ τοῦ ἐδόμην. ἡ δομένη. τὸ δόμενον.

Μέλλων πρῶτος.

Ο δωσόμενος τοῦ δωσομένου, à futuru δώσομαι. ἡ δωσομένη, τῆς δωσομένης. τὸ δωσόμενον, τοῦ δωσομένου.

ΤΕΤΑΡΤΗΣ ΣΥΖΥΓΙΑΣ

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

O Ζευγνὺς, τοῦ ζευγνύντος, à prima perſona præteriti perfecti ἐζεύγνυω, ut in prima coniugatione uerborum in μι, dictum eſt. ἡ ζευγνῦσα, τῆς ζευγνύσης. τὸ ζευγνὺν, τοῦ ζευγνύντος.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Ο ζευγνύμενος, τοῦ ζευγνυμένου, ἀπὸ τοῦ ζεύγνυμαι. ἡ ζευγνυμένη, τῆς ζευγνυμένης. τὸ ζευγνύμενον, τοῦ ζευγνυμένου. Et hæc de pariicipijs ſatis.

EIVSDEM F. VRBANI BELLVNENSIS INSTITVTIONVM GRAMMATIC.

LIBER NONVS.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΡΘΡΩΝ.

A Ρθρόν ἐστι μέρος λόγου πτωτικὸν προτασσόμενον τῆς κλίσεως τῶν ὀνομάτων, καὶ ὑποτασσόμενον. hoc eſt. Articulus eſt par orationis caſualis

sualis præpositiua declinationi nominnm, & subiunctiua, siue subordinatiua.

Articulorum *aliqui præpositiui, aliqui suppositiui.*

PRAEPOSITIVI HI.

Αρσενικὰ ἑνικά. ὁ τοῦ, τῷ, τὸν. Δυϊκά. τὼ, τοῖν. Πληθ. οἱ, τῶν, τοῖς, τοὺς. Θηλυκὰ ἑνικά. ἡ, τῆς, τῇ, τήν. Δυϊκά. τὰ, ταῖν. Πληθ. αἱ, τῶν, ταῖς, τάς. Οὐδέτερα ἑνικά. τὸ τοῦ, τῷ, τό. Δυϊκά. τὼ, τοῖν. Πληθ. τὰ, τῶν τοῖς, τά.

Articuli suppositiui.

Αρσενικὰ ἑνικά. ὃς, οὗ, ᾧ, ὅν. Δυϊκά. ὥ, οἷν. Πληθ. οἳ, ὧν, οἷς, οὕς. Θηλυκὰ ἑνικά. ἣ, ἧς, ᾗ, ἥν. Δυϊκά. ἅ, αἷν. Πληθ. αἳ, ὧν, αἷς, ἅς. Οὐδέτερα ἑνικά. ὃ, οὗ, ᾧ, ὅ. Δυϊκά. ὥ, οἷν. Πληθ. ἃ, ὧν, οἷς, ἅ.

Articuli *præpositiui & pro nominibus interrogatiuis accipiuntur:* τῷ *enim,* ἀντὶ τοῦ τίνι καὶ τὸν ἀντὶ τοῦ τίνα, *& in alijs similiter.* Sumuntur *etiam & pro demonstratiuo pronomine:* τὸν *enim pro* τοῦτον, *&* τὴν *pro* ταύτην. *& in alijs similiter.*

De *articulis compositis, ubi sciendum* ὅδε *&* ὅσπερ *simplicium sequi declinationem, immutatis* δε, *&* περ, *in* ὅστις *uero utranque compositionis partem declinari.*

Etiam *cum* δε, *coniunctione compositi, demonstratiua pronomina fiunt, ut* ὅδε, ἀντὶ τοῦ οὗτος. *&* ἥδε, ἀντὶ τοῦ αὕτη. *&* τόδε *pro* τοῦτο, *& in alijs casibus similiter.*

Articuli *suppositiui cũ nomine infinito* τὶς, *cõpositi, relatiua fiũt.* Αρσενικά. ἑνικά. ὅστις. οὗτινος, ᾧτινι, ὅντινα. Πλη. οἵτινες, ὧντινων, οἷστισι, οὕστινας. Θηλυκὰ ἑνικά. ἥτις, ἧστινος, ᾗτινι. ἥντινα. Πλη. αἵτινες, ὧντινων, αἷστισι, ἅστινας

Οὐδέτερα

Οὐδέτερα ἑνικά. ὅ, τι, οὗτινος, ᾧτινι, ὅ,τι. Πληθ. ἅτινα, ὧντινων, οἷς τισι, ἅτινα.

Etiam ſi cum περ, coniunctione repletiua componantur. tantundem poſſunt, ut ὅσπερ, ἀντὶ τοῦ ὅς τις. & ἥπερ, ἀντὶ τοῦ ἥτις. & ὅπερ, ἀντὶ τοῦ ὅ, τι.

Eodem modo ſi cum alijs coniunctionibus componantur, γε, ſcilicet & δε. Αρσενικὰ ἑνικά. ὅπερ, οὗπερ, ὧπερ, ὅνπερ. Θηλυκὰ ἑνικά. ἥπερ, ἧσπερ, ᾗπερ, ἥνπερ. Οὐδέτερα ἑνικά. ὅπερ, οὗπερ, ᾧπερ, ὅπερ.

ΠΕΡΙ ΑΝΤΩΝΥΜΙΩΝ.

A Ντωνυμία ἐςὶ μέρος λόγου κλιτὸν, ἀντὶ ὀνόματος παραλαμβανομένη. id eſt, Pronomen eſt pars orationis declinabilis, pro nomine aſſumpta. Dicitur autem ἀντωνυμία, ἀπὸ τῆς ἀντὶ, quod eſt pro, & ὄνομα nomen, τροπῇ τοῦ πρώτου ο, μικροῦ εἰς ω, μέγα, τοῦ δ' ἑτέρου δὲ, εἰς υ. Habet autem accidentia quatuor, genera, numeros, caſus, & perſonas. Quidam addunt ſpecies & figuras.

Accidentia pronominum.

Τῶν δ' ἀντωνυμιῶν ἡ μὲν πρωτότυπος, ἡ δὲ κτητικὴ, ἡ δὲ δεικτικὴ, ἡ δὲ ἀναφορικὴ, ἡ δὲ σύνθετος. hoc eſt, Pronominum aliud quidem primitiuum, aliud poſſeſſiuum, aliud demonſtratiuum, aliud relatiuum, aliud autem compoſitum.

Primitiua quidem tria eſſe oportet, quandoquidem inuenta ſunt, ut tres diſtinctas ſignificent perſonas, ἐγὼ primam, σὺ ſecundam, ὃς tertiam. Quemadmodum in uerbis quorum declinationes θεματικαὶ appellantur, hoc eſt, poſitiuæ. Quoniam unaquæque uox

ſuijpſius

ſuijpſius eſt poſitio, nec altera ab altera regulatur, quod non alijs orationis partibus declinabilibus euenit, quorum inflexiones conſequentia uocis procedunt Sed quoniam huiuſmodi pronomina primitiua uario modo reperiuntur, tam in recto quàm in obliquis, ſecundum uarium linguarum uſum, non ab re duximus eorum ſingula, per omnes numeros & caſus ſecundum diuerſa idiomata uariare.

ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ.

E Νικὰ, ἡ εὐθεῖα, κοινῶς μὲν ἐγὼ, ἀττικῶς δὲ ἔγωγε προπαροξυτόνως. Ὀδυσσ. ρ̄. Δὸς εἰ ἑλὼν, οὔτι φθονέω, κέλομαι γὰρ ἔγωγε. *& eſt pars una orationis compoſita. nam ſi duæ eſſent orationis partes,* ἐγώγε *dicendum fuiſſet, ſicut* ἐγώμιν. *Omnis enim dictio habens acutum accentum ſuper extremam, ſequente enclitica dictione, in eadem ſyllaba ſeruat accentum, ut* καλὸς, καλός γε. σοφὸς, σοφός γε. *ſic igitur* ἐγὼ, ἐγώ γε. καὶ δωρικῶς ἐγών. Θεόκρ. ἐν Θυωνίχῳ. Τᾶμος ἐγὼν τὸν ἴσης τὺ θυώνιχε. καὶ ἐγώνη, *quod apud poetas* διὰ τὴν χασμωδίαν τῶν φωνηέντων, *hoc eſt, hiatum, in uſu non eſt.*

Η γενικὴ, κοινῶς μὲν ἐμοῦ, καὶ μοῦ ἀφαιρέσει τοῦ ε, *& eſt enclitica dictio, ut* τοῦτό μου σκόπει. ἰωνικῶς δὲ ἐμέο, διαλύσει τῆς ου, εἰς εο, καὶ παρενθέσει τοῦ ι, ἐμεῖο. Ἰλιάδος ᾱ. Ἀλλα πίθεσθ᾽ ἄμφω δὲ νεωτέρω ἐστὸν ἐμεῖο. καὶ προσθέσει τῆς θεν, συλλαβῆς, ἀττικῶς ἐμεόθεν, καὶ συγκοπῇ ἐμέθεν. Ἰλιάδος ō. Αἴκεν ἄνδ ἐμέθεν, καὶ ἀθηναίης ἀγελείης, καὶ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς ἐμεῦ, τροπῇ τῆς ου, εἰς ευ, Θεόκριτος ἐν ἱερῶνι. Οὗτος ἀοιδῶν λῷστος, ὃς ἐξ

ἐμεῦ

ἐμεῦ οἴσεται οὐδέν. καὶ ἀφαιρέσει τοῦ ε, μεῦ, quod inclinatur. Θεόκρ. ἐν φαρμακ. Χ' ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὥς μοι περὶ θυμὸς ἰάφθη.

Η δοτικὴ, κοινῶς μὲν ἐμοὶ, ὀξυτόνως, καὶ μοι, κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ ε, & est enclitica dictio, ut τοῦτό μοι λέγε. ἀττικῶς δὲ ἔμοι γε, προπαροξυτόνως, ὥσπερ ἔγω γε. Ιλιάδος ᾱ. Παρ' ἔμοι γε καὶ ἄλλοι, Οἵ κέ με τιμήσουσι. καὶ δωρικῶς ἐμίν. Θεόκ. ἐν νομεῦσι, Δῶρον ἐμίν νιν ἔλειπε, ἐγὼ δέ τις εἰμὶ μελικτάς.

Η αἰτιατικὴ, ἐμὲ ὀξυτόνως, καὶ με, ἀφαιρέσει τοῦ ε, et est enclitica dictio, ut τοῦτό με δίδασκε. κλητικὴ δὲ οὐκ ἐστι.

Δυϊκά.

Η εὐθεῖα καὶ αἰτιατικὴ, νῶϊ, καὶ ἀποκοπῇ τοῦ ι, νώ, quod acuitur, sicut τὼ καλώ. quandoquidem nominatiuus dualis in ω, desinens, nunquam circunflectitur. καὶ αἰολικῶς, καὶ δωρικῶς, ἄμμε, secundum unalogiam nominatiui pluralis ἄμμες, quo numero usus est Θεόκριτος ἐν ὁδοιπόροις, ἀλλὰ τὶς ἄμμε, Τὶς κρινεῖ. καὶ ἐν δάφνιδι καὶ μενάλκα. Τὶς ἄμμε κρινεῖ, τὶς ἐπάκοος ἔσσεται ἁμᾶν. Sæpius tamen poetæ pro accusatiuo plurali accipere consueuerunt. Ιλιάδος ᾱ.

Ατρείδη νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας οἴω.

καὶ κόϊντος βιβλίῳ δωδεκάτῳ. Μίμνετε εἰσόκεν ἄμμε ποτὶ πτόλιν εἰρύσουσι. καὶ Θεόκριτος ἐν θερισαῖς, ἢ καλὰς ἄμμε ποιῶν ἐλελήθη βῶκος ἀοιδάς, ἀντὶ τοῦ ἡμᾶς. ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ νῶϊν, καὶ νῷν subscripto ι, κατὰ συναίρεσιν, iccirco circunflectitur.

Πληθυντικά.

Η εὐθεῖα κοινῶς μὲν ἡμεῖς, ἰωνικῶς δὲ ἡμέες, καὶ δωρικῶς

κῶς ἄμες, καὶ αἰολικῶς ἄμμες, geminato μμ. Οδυσσείας ι. Αὐτοῦ γάρκε καὶ ἄμμες ἀπωλόμεθ' αἰπὺν ὄλεθρον.

Η γενικὴ κοινῶς μὲν ἡμῶν, ἰωνικῶς δὲ ἡμέων, κατὰ διαίρεσιν. Ιλιάδ. γ. Ημέων δ' ὁπποτέρῳ θάνατος καὶ μοῖρα τέτυκται, Τεθναίη. καὶ ἡμείων, παρενθέσει τοῦ ι. Οδυσσείας φ. Οὐδέ τις ἡμείων δύνατο κρατεροῖο βίοιο Νευρὴν ἐντανύσαι. & in eodem. Οὐδέ τις ἡμείων δύνατο γνῶναι τὸν ἐόντα. καὶ δωρικῶς ἁμῶν. Θεόκ. ἐν φαρμακευτρίᾳ, ἦρ οὐκ ἄλλοτι τερπνὸν ἔχει, ἁμῶν δὲ λέλασαι. καὶ αἰολικῶς ἀμμέων κατὰ ἀναλογίαν τοῦ ἄμμες.

Η δοτικὴ, ἡμῖν κοινῶς μόνον ultima producta, ob quam rem circunflectitur, eadem uero nonnunquam apud poetas corripitur atque acuitur, ἡμίν. Iones tamen & Attici sæpe circunflectunt penultimam, ἧμιν. Homerus, ὦ φίλοι οὐ μὰν ἧμιν ἐυκλεὲς ἀπονέεσθαι. καὶ δωρικῶς ἁμὶν ὀξυτόνως, extrema existente correpta. Θεόκ. ἐν θαλυσίοις, Πολλαὶ δ' ἁμὶν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο. Si uero producta sit, circunflectitur. Θεόκ. ἐν ὁδοιπόροις, Χ' ἁμῖν ἐστι κύων φιλοποίμνιος, ὃς λύκος ἄγχει. Καὶ αἰολικῶς ἄμμιν. Οδυσσείας μ.
Ενθα γὰρ αἰνότατον κακὸν ἔμμεναι ἄμμιν ἔφησαν. Καὶ ἄμμι, ἄνευ τοῦ ν, Οδυσσ. α. Χαῖρε ξεῖνε παρ' ἄμμι φιλήσεαι.

Η αἰτιατικὴ κοινῶς μὲν ἡμᾶς, ἰωνικῶς δὲ ἡμέας, Οδυσσ. δ. Εν δ' ἡμέας πρώτους λέγε κήτεσιν. Καὶ ἁμᾶς δωρικῶς, καὶ ἄμμας αἰολικῶς, ἐκ τοῦ ἄμμες κατὰ ἀναλογίαν.

Dubitari solet hoc in loco an η, aspirato in α, conuerso δωρικῶς καὶ αἰολικῶς, etiam aspiratio in tenuem spiritum ubiq; mutanda sit. nam sunt nõnulli, qui asserunt omnino α, tenui spiritu secundũ regulas scribendum

dum eſſe, ſolum illud Theocriti excipientes, hoc eſt, Αδύτι τὸ ψιθύρισμα. pro ἡδὺ, quod ab omnibus aſpiratur. Sunt & qui articulos quoque excipiant, quos quidem pari modo aſpirari uolunt. Sed ijs aduerſari uidetur poetarum auctoritas, nam regula eſt, quòd quæuis tenuium, hoc eſt, κ, π, τ, ſequente uocali aſpirata, in propriam uertitur aſpiratam, alioqui immutabilis remanet. unde conſequens eſt, ut quæuis uocalis aſpirata ſit, ubicunque euenit quampiam tenuium ante ipſam uocalem in propriam aſpiratam uerſam eſſe, ut χ᾽ ἁμῖν, ἀφικέσθαι, καθ᾽ ἡμᾶς. Igitur ubicunque aliqua tenuium in propriam aſpiratam conuerſa fuerit, ſequente uocali, apparet illam omnino eſſe aſpiratam, quod omnibus orationis partibus contingere uidetur, ubi dictio à uocali aſpirata principium habet. Igitur & α, ſiue per ſe, ſiue ex η, aſpirata fiat more Dorico. Θεόκ. ἐν θεριςαῖς, Παῖδ᾽ ὧν γὰρ χ᾽ ἁψεῖσθε θεαὶ καλὰ πάντα ποεῖτε. Καὶ ἐν φαρμακευτρίᾳ, Ως κεῖνος δινοῖτο ποθ᾽ ἁματέρησι θύραισι. ἀντὶ τοῦ ἡμετέραις. Πίνδαρος ἐν ὀλυμπίοις, Μηκέθ᾽ ἁλίου σκόπει ἄλλο θαλπνότερον. ἀντὶ τοῦ ἡλίου. Idem. Ανίχ᾽ ἁφαίςου τέχναισι χαλκελάτῳ πελέκει, ἀντὶ τοῦ ἡφαίςου. Quid igitur cenſendum de plurali numero primæ perſonæ pronominis, in cuius caſibus omnibus η, aſpirata in α, uertitur Dorico more & Aeolico? An α, quoque aſpirandum ſit, an tenui ſpiritu ſcribendum? Dicendum quòd cum pluralis numerus huius primæ perſonæ uarius ſit per omnes ſuos caſus, & etiam uariam habeat literaturam ſecundum linguarum diuerſitatem, diſcernenda

ſcernenda ſunt quæ nam ſint Dorum propria, & quæ Aeolum. nam ἅμες ſimplici μ & ἁμῶν, & ἁμὶν, ἁμᾶς, Dorum ſunt propria, iccirco aſpiranda. ἄμμε uero, & ἄμμες, & ἄμμων, & ἄμμιν ſiue ἄμμι, & ἄμμας, Aeolum ſunt propria, igitur tenui ſpiritu ſcribenda, quandoquidem Aeoles omnino aſpirationem ignorant, etſi Dores ijs quoque dictionibus non aſpiratis frequenter uti ſoleant. Θεόκ. ἐν θυωνίχῳ, Ἄμμες μὲν φωνεῦτες ἐπὶ νομες ὡς ἐδέδοκτο. Καὶ ἐν φαρμακευτρίᾳ, Θεσυλιταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται.

Παραδείγματα. Ἑνικά.

Ἡ εὐθεῖα, ἐγὼ κοινῶς, ἔγωγε ἀττικῶς, ἐγὼν καὶ ἐγώνη δωρικῶς.

Ἡ γενικὴ, ἐμοῦ καὶ μοῦ κοινῶς, ἐμέο καὶ ἐμοῖο ἰωνικῶς, ἐμέοθεν καὶ ἐμέθεν ἀττικῶς, ἐμεῦ καὶ μεῦ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς.

Ἡ δοτικὴ, ἐμοὶ καὶ μοὶ κοινῶς, ἔμοι γε ἀττικῶς, καὶ ἐμὶν δωρικῶς.

Ἡ αἰτιατικὴ, ἐμὲ, καὶ με. Κλητικὴ οὐκ ἔστι.

Δυϊκά.

Ἡ εὐθεῖα καὶ αἰτιατικὴ, νῶϊ καὶ νῷ κοινῶς, καὶ ἄμμε αἰολικῶς καὶ δωρικῶς.

Ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ, νῶϊν, καὶ νῷν.

Πληθυντικά.

Ἡ εὐθεῖα, ἡμεῖς κοινῶς, καὶ ἡμέες ἰωνικῶς, καὶ ἅμες δωρικῶς, καὶ ἄμμες αἰολικῶς.

Ἡ γενικὴ, ἡμῶν κοινῶς, καὶ ἡμέων καὶ ἡμείων ἰωνικῶς, καὶ ἁμῶν δωρικῶς, καὶ ἄμμων αἰολικῶς.

Ἡ δοτικὴ, ἡμῖν κοινῶς περισπωμένως, ἡμὶν ποιητικῶς

 ὀξυτόνως,

ὀξυτόνως, ἧμιν ἀττικῶς προπερισπωμένως, ἁμὶν δωρικῶς, ἄμμιν καὶ ἄμμι αἰολικῶς.

Η αἰτιατικὴ, ἡμᾶς κοινῶς, καὶ ἡμέας ἰωνικῶς, καὶ ἁμᾶς δωρικῶς, καὶ ἄμμας αἰολικῶς.

ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ
τοῦ σὺ, δηλονότι.

Ε Νικά. ἡ εὐθεῖα, κοινῶς μὲν Σὺ, δωρικῶς δὲ Τὺ, τροπῇ τοῦ σ, εἰς τ, *quod acuitur ſicut et* σὺ, Θεόκρ. ἐν θύρσιδι, Αλλὰ τὺ γὰρ δὴ θύρσι τὰ δάφνιδος ἄλγε' ἄειδε. Καὶ τυὺνη, προσθέσει τοῦ νη, *ſicut* ἐγώνη, *penultima producta licet* συ, *corripiatur* Ιλιάδ.τ. Τυὺνη δ' ἡφαίστοιο παρὰ κλυτὰ τεύχεα δέξο.

Η γενικὴ, κοινῶς μὲν σοῦ, ἰωνικῶς δὲ σέο, διαλύσει τῆς ου, εἰς εο. Οδυσσείας β'. Ταῦτα δ' ἐγὼ σέο πολλὸν ἀμείνων μαντεύεσθαι. Καὶ παρενθέσει τοῦ ι, σεῖο. Ιλιά.γ. Ζεῦ πάτερ οὔτις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος. Καὶ ἀττικῶς σέοθεν, καὶ σέθεν, κατὰ συγκοπήν. Ιλιάδος θ. Ως γὰρ θέσφατόν ἐστι, σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω. Καὶ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς σεῦ, ἀπὸ τοῦ σοῦ, ὡς ἐμεῦ ἀπὸ τοῦ ἐμοῦ. Θεόκρ. ἐν ἐπιταφίῳ τοῦ βίωνος. Εἰσέτι σεῦ τὸ μέλισμα κινύρεται ἁμιτυλάνα. Καὶ τεῦ, τροπῇ τοῦ σ, εἰς τ, Θεόκρ. ἐν ὁδοιπόροις, Οὔ τευ τὰν σύριγγα λαθὼν ἔκλεψε κομάτας.

Η δοτικὴ κοινῶς μὲν σοὶ, δωρικῶς δὲ τοί. Θεόκρ. ἐν θύρσιδι, Αἶγά τέ τοι δωσῶ διδυματόκον ἐς τρὶς ἀμέλξαι. Καὶ τίν. Θεόκ. ἐν φαρμακευτρίᾳ. Φαῖνε καλὸν τὶν γὰρ ποταείσομαι ἅσυχα δαῖμον. Καὶ τεὶν πλεονασμῷ τοῦ ε, Ιλιά.λ. Ζεύς με πατὴρ προέηκε τεὶν τάδε μυθήσασθαι. Καὶ Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις, Εὐμήδ' ἐδίδαξε τεὶν κεχαρισμένος

ρισμένος ἱρδῦς. Αντὶ τοῦ σοί. Dicuntur autem τὶν & τεῒν μονόπλωτα, καὶ μοναδικὰ, & poetica ſunt.

Η αἰτιατικὴ κοινῶς μὲν σὲ, δωρικῶς δὲ τέ. Θεόκρ. ἐν θύρσιδι. Αἴκα δ᾽ αἶγα λάβη τῆνος γέρας ἐς τὲ καταῤῥεῖ. Αχίμαρος. Καὶ τὺ, quod inclinatur cum ſit accuſatiui caſus, quemadmodum & σέ. Θεόκρ. ἐν συρακουσίαις, Δάκρυε ὅσσα θέλεις, χωλὸν δ᾽ οὐδεῖ τυ γενέσθαι.

Η κλητικὴ, σὺ, ſecundum aliquos.

Δυϊκά.

Η εὐθεῖα καὶ αἰτιατικὴ σφῶϊ, καὶ σφὼ, ἀποκοπῇ τοῦ ι. Iccirco acuitur quemadmodum & νὼ, καὶ αἰολικῶς καὶ δωρικῶς ὔμμε, ἐκ τοῦ ὔμμες κατὰ ἀναλογίαν. quo numero Pindarus uſus eſt in Olympijs cum duobus fratribus tantum ſcriberet. Υμμε δ᾽ ἐκλάρωσεν ποτμὸς ζηνὶ γενεθλίῳ. ἀντὶ τοῦ σφώ. Sæpius tamen poetæ pro accuſatiuo plurali accipere conſueuerunt, ſicut ἄμμε. Θεόκρ. ἐν ὁδοιπόροις. Αἶγες ἐμαὶ θαρσεῖτε, κερουχίδες αὔριον ὔμμε. Πᾶσας, ἐγὼ λουσῶ.

Η γενικὴ καὶ δοτικὴ σφῶϊν, καὶ σφῷν κατὰ συναίρεσιν ſubſcripto ι, iccirco circunflectitur ſicut νῷν.

Πληθυντικά.

Η εὐθεῖα κοινῶς μὲν ὑμεῖς, ἰωνικῶς δὲ ὑμέες, καὶ δωρικῶς ὔμες, καὶ αἰολικῶς ὔμμες. Ιλιάδος ᾱ.
Αλλὰ πίθεσθε καὶ ὔμμες, ἐπεὶ πείθεσθαι ἄμεινον.

Η γενικὴ κοινῶς μὲν ὑμῶν, ἰωνικῶς δὲ ὑμέων. Οδυσ. ν̄. Υμέων δ᾽ ἀνδρὶ ἑκάσῳ ἐφιέμενος τάδε εἴρω. Vbi aduertendum, ὑμέων κατὰ συνίζησιν pro ſpondeo haberi.
Καὶ ὑμείων, παρενθέσει τοῦ ι, Οδυσσείας φ̄.
Μὴ δέτις ὑμείων, τοῦ γ᾽ εἵνεκα θυμὸν ἀχεύων.

Ενθάδε δαινύσθω.
Et Apollonius secundo Argonauticon.
Αὐτῶν θ' ὑμείων ὄνομα κλυτὸν, ἠδὲ γενέθλην.
καὶ ὑμμέων αἰολικῶς.

Η δοτικὴ, κοινῶς μὲν ὑμῖν περισπωμένως. poetæ tamen nunc producunt extremam, nunc corripiunt, sicut ὑμῖν. ideo acuitur, extrema existente correpta, καὶ δωρικῶς ὑμὶν ὀξυτόνως, καὶ αἰολικῶς ὔμμιν. Οδυσσ. κ. Φαίηκες, πῶς ὔμμιν ἀνὴρ ὅδε φαίνεται εἶναι. καὶ ὔμμι. Οδυσσείας β.
Πειρήσω ὥς κ' ὔμμι κακὰς ἐπὶ κῆρας ἰήλω.

Η αἰτιατικὴ, κοινῶς μὲν ὑμᾶς, ἰωνικῶς δὲ ὑμέας.
Οδυσσ. β. Εἴπαθ' ὅπως ὑμέας κραδίη, θυμός τε κελεύει.
Et Apollonius secundo Argonauticon.
Ως δὲ καὶ ὑμέας αὖτις ἀπήμονας ἐξεσάωσε.
καὶ ὔμμας, ἐκ τοῦ ὔμμες κατ' ἀναλογίαν.

Aduertendum est hoc in loco pluralem numerum secundæ personæ, à plurali primæ literatura differre, quia pluralis primæ ab η, uocali longa per omnes suos casus principium habet, quæ ἔθει δωρικῷ καὶ αἰολικῷ in α, mutatur. Pluralis uero secundæ ab υ, uocali ancipiti, quæ licet ubique aspiranda sit per communem regulam, Aeoles tamen hanc omnino abnuentes, υ, quoque, & si in principio dictionis existat, tenui spiritu ubique scribi uolunt. Iccirco quæ Aeolum sunt propria, tenui spiritu scribenda esse, hoc est, ὔμμε, ὔμμες, ὑμμέων, ὔμμιν, ὔμμας.

Παραδείγματα. Ενικά.

Η εὐθεῖα, κοινῶς μὲν σὺ, δωρικῶς δὲ τὺ, καὶ τύνη.

Η γενικὴ,

Η γενικὴ, σοῦ κοινῶς, καὶ σέο καὶ σεῖο ἰωνικῶς, καὶ σέοθεν καὶ σέθεν ἀττικῶς, καὶ σεῦ καὶ τεῦ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς.

Η δοτικὴ, σοὶ κοινῶς, καὶ τοὶ δωρικῶς, καὶ τὶν καὶ τεῒν ποιητικῶς.

Η αἰτιατικὴ, σὲ κοινῶς, καὶ τὲ καὶ τὺ δωρικῶς. ἡ κλητικὴ, σύ.

Δυϊκά.

Η εὐθεῖα καὶ αἰτιατικὴ, σφῶϊ καὶ σφὼ κοινῶς, καὶ ὔμμε αἰολικῶς καὶ δωρικῶς.

Η γενικὴ καὶ δοτικὴ, σφῶϊν, καὶ σφῶν.

Πληθυντικά.

Η εὐθεῖα ὑμεῖς κοινῶς, καὶ ὑμέες ἰωνικῶς, καὶ ὕμες δωρικῶς, καὶ ὔμμες αἰολικῶς.

Η γενικὴ, ὑμῶν κοινῶς, καὶ ὑμέων καὶ ὑμείων ἰωνικῶς, καὶ ὐμμέων αἰολικῶς.

Η δοτικὴ, ὑμῖν κοινῶς περισπωμένως, καὶ ὑμὶν ποιητικῶς καὶ δωρικῶς ὀξυτόνως, καὶ ὔμμιν καὶ ὔμμι αἰολικῶς ψιλουμένως.

Η αἰτιατικὴ, ὑμᾶς κοινῶς, καὶ ὑμέας ἰωνικῶς, καὶ ὔμμας αἰολικῶς.

ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

τοῦ οὗ, δηλονότι.

Νικά. ἡ εὐθεῖα ὃς, *quod frequentißimum est*
E *apud* Platonem, ἦ δ' ὃς, *inquit ille*, καὶ ἳ *secundum ueteres, nunc autem inusitata.*

Η γενικὴ κοινῶς μὲν οὗ. Ιλιάδ. ω̄. Ιξεν δ' ἐς κλισίην οὗ υἱέος. ἰωνικῶς δὲ ἕο, διαλύσει τῆς ου, διφθόγγου. Ιλιάδος ε̄. Η δὲ μέγ' ἰάχουσα ἀπὸ ἕο κάββαλεν υἱόν. καὶ εἷο πα-

ρενθ' σῃ τοῦ ι, Ἰλιάδος δ. Ἀλλὰ τὸν υἱὸν γείνατο εἷο χέρεια μάχῃ. καὶ ἀττικῶς ἕοθεν καὶ ἕθεν. Ἰλιάδος ζ. ὁ δ' ἀπὸ ἕθεν ὤσατο χειρὶ ἥρω' ἄδρηστον. καὶ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς ἓυ, ἐκ τῆς οὗ διφθόγγου. Ἰλιάδος υ.

Εἴπως ἓυ πεφίδοιτο λαβὼν, καὶ ζωὸν ἀφείη.

Καὶ Ὀδυσσ. τ. ὃ δ' ἀντίος ἐκ ξυλόχοιο φρίξας ἓυ λοφίην. ἀντὶ τοῦ οὗ.

Ἡ δοτικὴ, οἷ περισπωμένως. καὶ ἕοι.

Ἡ αἰτιατικὴ, ἕ, καὶ ἑέ. Ἰλιάδος υ.

Ε δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μάχεσθαι. καὶ Ἰλιάδ. ω.

Σκύσεσθαί σοι φησὶ θεὺς, ἑὲ δ' ἔξοχα πάντων.

Et hæc omnia aspirantur, quia omne pronomen abijciens σ, κατ' ἀρχὴν aspiratur, σὸς, ὅς. σοῦ, οὗ. σέθεν, ἕθεν. σοὶ, οἷ. σὲ, ἕ, καὶ ἑέ. Est & alius accusatiuus in ιν, ab inusitato nominatiuo ἵ, qui nunc μ, nũc ν, κατ' ἀρχὴν suscipiens, μὶν, facit & νὶν, δωρικῶς, & est omnis generis, & accusatiui casus, tam singularis, quàm pluralis, pro αὐτὸν, αὐτὴν, αὐτό. αὐτοὺς, αὐτὰς, αὐτά. appellaturq; μονόπτωτος, siue μοναδικὸς, & apud poetas frequentissimo habetur in usu, ut est illud Homeri uulgatissimum. Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα. Καὶ καλλίμαχος ἐν ὕμνοις. Πῶς καί νιν δικταῖον ἀείσομεν, ἠὲ λυκαῖον. Καὶ Θεόκριτος ἐν θύρσιδι. Φαίης κὲν γυῶν νὶν ὅσον σθένος ἐλλοπιεύειν. Ἀντὶ τοῦ αὐτόν. Et in plurali, licet raro inueniatur, Ὀδυσσείας ρ. θύραι δ' εὐερκέες εἰσὶ. Δικλίδες, οὐκ ἄντίς μιν ἀνὴρ ὑπεροπλίσσοιτο. Ἀντὶ τοῦ αὐτὰς τὰς θύρας.

Δυϊκά.

Η αἰτιατικὴ, σφωὲ καὶ σφὲ ὀξυτόνως, & ambo enclitica ſunt, & accuſatiui caſus tantum: quandoquidem in pronominibus nullus rectus encliticus eſt. Ιλιάδος ᾱ. Τίς τ' ἄρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι. Et illud, Γίνωσκε γάρ σφε πάρος.

Η γενικὴ καὶ δοτικὴ, σφωὶν ὀξυτόνως καὶ ἐγκλίνεται. Οδυσσείας δ̄. Αλλ' εἴπ' εἰ σφωϊν καταλύσομεν ὠκέας ἵππους. ἀντὶ τοῦ αὐτῶν. Et in datiuo. Ιλιάδος ᾱ. Καί σφωϊν δὸς ἄγειν. ἀντὶ τοῦ αὐτοῖς.

Differt autem σφωὶν genitiuus dualis tertiæ perſonæ, à genitiuo ſecundæ, accentu tantum. nam genitiuus ſecundæ circunflectit penultimam, genitiuus uero tertiæ acuit extremam, & eſt encliticus. Quam differentiam Homerus plane oſtendit. Ιλιάδ. θ̄. nam cum uellet Iuppiter Iunonem & Palladem inhibere, ne Achilis fauerent, Irim ad eas miſit, ut hoc eis abſentibus minitando nunciaret, ſic inquiens, Γυιώσω μὲν σφωϊν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους. pro τοὺς ἵππους αὐτῶν. Cum uero Iris Iunoni & Palladi mandata Iouis refert, tanquam ſecundas perſonas eas alloquitur, inquiens: Γυιώσειν μὲν σφῶϊν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους. pro τοὺς ὑμῶν ἵππους. καὶ σφὶν, ἀπὸ τοῦ σφωὶν, ſicut σφὲ, ἀπὸ τοῦ σφωέ.

Πληθυντικά.

Η εὐθεῖα, κοινῶς μὲν σφεῖς, ἰωνικῶς δὲ σφέες, καὶ δωρικῶς σφές.

Η γενικὴ, σφῶν κοινῶς, καὶ σφέων καὶ σφείων ἰωνικῶς. Απολλώνιος Argonauticon libro tertio.

Καὶ οἱ χαλκόποδας ταύρους κάμε, χάλκεα δὲ σφέων ἦν στόματα. καὶ Ιλιάδος λ. Εκ γάρ σφεων χειρῶν φύγον ἡνία σιγαλόεντα. καὶ Ιλιάδος δ.

Ωσαν ἀπό σφειων, ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίχθη.

Η δοτικὴ, σφὶν ἰωνικῶς. Ιλιάδος γ. Ισον γάρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ. καὶ σφί. Ιλιάδος δ.

Παρὰ δέ σφι τίθει χρυσεῖα κύπελλα. καὶ σφίσιν κατὰ πλεονασμὸν, καὶ πάντα ἐγκλίνονται.

Η αἰτιατικὴ, κοινῶς μὲν σφὰς, ἰωνικῶς δὲ σφέας ἐγκλιτικῶς καὶ ψὲ δωρικῶς. Θεόκρ. ἐν νομεῦσιν. Ηπα ψε κρύβδαν τὰ ποθ' ἕσπερα πᾶσας ἀμέλγες. ἀντὶ τοῦ αὐτάς. *Volunt enim quidam*, σφᾶς *accentum habere circunflexum, tanquam contractum* ἐκ τοῦ σφέας, κατὰ κρᾶσιν, *ſic* σφῶν, ἐκ τοῦ σφέων. *Quidam uero contrarium ſentientes, uolunt* σφὰς *primum eſſe natura, & ab eo* σφέας *deduci* κατὰ πλεονασμὸν, *ſiue* ἐπέκτασιν τοῦ ε. *Sic* σφῶν *primum eſſe, à quo* σφέων. *Sic* σφὶν, *à quo* σφίσιν. *quandoquidē &* σφέων, *&* σφίσιν, *&* σφέας *inclinantur ſicut eorum perfecta, ut Herodianus aſſerit, & Ioannes Charax grammaticus* ἐν τῷ περὶ τῶν ἐγκλινομένων. *quod minime pati poſſent, ſi ut diſyllaba perfecta eſſent, cum grauitona exiſtant. nam regula eſt,* ὅτι βαρύτονος κατὰ πάθος μὲν ἐγκλίνεται, φύσει δὲ οὐδαμῶς. *Et altera ſimilis,* Βαρύτονος γὰρ λέξις οὐκ ἐγκλίνεται, εἰ μὴ κατὰ πάθος εἴη βαρεῖα. *Igitur cum hæc grauitona ſint, et uere enclitica, apparet illa non natura ſed* καθὰ πάθος *eſſe grauitona, alioqui non inclinarentur.* Οδυσσ. γ. Τῷ καί σφεων πολέες κακὸν οἶτον ἔπεσπον. *&* Ιλιάδ. κ. Απὸ τέ σφισιν ὕπνος ὄλωλεν. *&* Ιλιάδ. δ.

Ιλιάδ. δ̄. Καί σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα. Sic σέο, ἐκ τοῦ σοῦ κατὰ διαίρεσιν. Et ἕο & ἕθεν, ἐκ τοῦ οὗ, grauitona quidem ſunt, ſed κατὰ πάθος quandoquidem & ipſa pariter inclinantur, ſicut σφέας. Ιλιά. γ̄. Ως σεο νῦν ἔραμαι. καὶ Οδυσ. ξ̄. Επεὶ ἕο κήδετο λίην. καὶ Ιλιάδ. ᾱ. Επεὶ οὔ ἕθεν ἐστὶ χερείων. nam quæ per πάθος fiunt nullis tenentur regulis, quibus perfectæ dictiones arctari ſolent, ſeruant tamen ſuorum perfectorum proprietates, ut eſt illud Hom. Οδυσ. β̄. Ος ποτ' ἐν ὑμῖν, τοῖσδεσι βασίλευε. ἀντὶ τοῦ τούτοις. & Ιλιάδ. κ̄. Χαῖρε θέα τοῖσδεσι. Eſt enim τοῖς datiuus pluralis articuli præpoſitiui, qui per communem regulam circunflectitur, quæ talis eſt. Πᾶσα γενικὴ καὶ δοτικὴ μακροκατάληκτος, ἐπὶ τῆς μακρᾶς ἔχουσα τὸν τόνον, περισπᾶται. cui ſi duæ addantur ſyllabæ κατὰ πάθος, & fiat triſyllabus τοῖσδεσι, ut in tertia uariarum linguarum declinatione lib. IIII. dictum eſt, non ob hoc fit aliqua accentus innouatio, licet cuidam communi regulæ accentuum liquido aduerſetur, quæ eſt, πρὸ δύο συλλαβῶν περισπωμένη οὐ τίθεται. quod etiam Euſtathius manifeſte aſſerit, Οδυσ. φ̄. ſic inquiens, Τοῖσδεσι οὐκ ἂν προπαροξυνθείη εὐλόγως, διὰ τὸ πρὸ δύο συλλαβῶν ἔχειν τὸν τόνον, οὐκ ἂν ἡ ἐπέκτασις ἀλλοιώσῃ τὴν τόνωσιν τοῦ ἄρθρου τῆς δοτικῆς. hoc eſt, τοῖσδεσι non acueret rationabiliter antepenultimam, eo quod ante duas ſyllabas tonum habeat. non enim ἐπέκτασις mutare poſſet tonum articuli datiui. Quare non mirandum, ſi ſupra dicta pronomina grauitona, regulis omnino aduerſantibus inclinantur, quandoquidem

non

non natura, sed secundum πάθος *talia sunt.* Σφὰς *igitur cum perfecta dictio sit, & primum natura, ut ostendimus, acui potius quàm per crasim circunflecti consentaneum est.*

Παραδείγματα. Ενικά.

Η εὐθεῖα, ἵ, καὶ ὃς ἄλγησα.

Η γενικὴ, οὗ κοινῶς, καὶ ἕο καὶ εἷο ἰωνικῶς, καὶ ἕοθεν καὶ ἕθεν ἀτ̓τικῶς, καὶ εὗ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς.

Η δοτικὴ, οἷ περισπωμένως, καὶ ἕοι.

Η αἰτιατικὴ, ἕ, καὶ ἑέ. καὶ μὶν, καὶ νὶν, δωρικῶς.

Δυϊκά.

Η εὐθεῖα καὶ αἰτιατικὴ, σφωὲ, καὶ σφὲ ὀξυτόνως.

Η γενικὴ καὶ δοτικὴ, σφωὶν ὀξυτόνως.

Πληθυντικά.

Η εὐθεῖα, σφεῖς κοινῶς, καὶ σφέες ἰωνικῶς, καὶ σφὲς δωρικῶς.

Η γενικὴ, σφῶν κοινῶς, καὶ σφέων καὶ σφείων ἰωνικῶς.

Η δοτικὴ, σφὶν καὶ σφὶ, καὶ σφίσιν.

Η αἰτιατικὴ, σφὰς κοινῶς, καὶ σφέας ἰωνικῶς, καὶ ψὲ δωρικῶς.

ΠΕΡΙ ΚΤΗΤΙΚΩΝ ΑΝΤΩΝΥΜΙΩΝ.

Possessiua uero pronomina à primitiuis deriuata, sunt octo, ἐμὸς, σὸς, ὃς, νωΐτερος, σφωΐτερος, ἡμέτερος, ὑμέτερος, σφέτερος. *Quorum tria à genitiuis singularibus fiunt, hoc est,* ἐμὸς ἀπὸ τοῦ ἐμοῦ, σὸς ἀπὸ τοῦ σοῦ, ὃς ἀπὸ τοῦ οὗ. *Duo uero à nominatiuis dualibus, uidelicet* νωΐτερος ἀπὸ τοῦ νῶϊ, σφωΐτερος ἀπὸ τοῦ σφῶϊ. *& hæc de duobus tantum dicuntur.*

cuntur. A duali numero tertiæ perſonæ non fit prono
men poſſeſſiuum, quoniam σφωὲ non eſt nominatiui ca
ſus, à quo deducendum fuerat, ſed accuſatiui tantum.
A nominatiuis uero pluralibus tria fiunt, ἡμέτερος ἀπὸ
τοῦ ἡμεῖς, ὑμέτερος ἀπὸ τοῦ ὑμεῖς, σφέτερος ἀπὸ τοῦ
σφεῖς. Et horum omnium trium generum, maſculina
quidem & neutra tertiam declinationem ſimplicium
ſequuntur, feminina uero ſecundam, & in eorum de-
clinationibus articulos ſuſcipiunt tanquam adiectiua
nomina. ὁ ἐμὸς, τοῦ ἐμοῦ, τῷ ἐμῷ, τὸν ἐμὸν, ſicut ὁ
καλὸς, τοῦ καλοῦ, τῷ καλῷ, τὸν καλόν. ἡ ἐμὴ, τῆς
ἐμῆς, ſicut ἡ καλὴ, τῆς καλῆς. Τὸ ἐμὸν, τοῦ ἐμοῦ, ſi-
cut τὸ καλὸν, τοῦ καλοῦ, & ſic de alijs. Deſinentia
uero in ρος, mittunt femininum in α, & id quoque in
obliquis ſeruant. ὁ νωΐτερος, ἡ νωϊτέρα, τῆς νωϊτέρας,
τῇ νωϊτέρᾳ. ὁ σφωΐτερος, ἡ σφωϊτέρα, τῆς σφωϊτέρας,
τῇ σφωϊτέρᾳ, καὶ τὰ λοιπά. Alia poſſeſſiua præter ſu-
pradicta apud poetas inueniuntur, ut τέος, τεὴ, τεὸν
δωρικῶς, ἀντὶ τοῦ σὸς, σὴ, σόν. Θεόκριτος ἐν θύρσιδι.
Αδιον ὦ ποιμὰν τὸ τεὸν μέλος. ἀντὶ τοῦ σόν. & ἑὸς, ἑὴ,
ἑόν. ἀντὶ τοῦ ὃς, ἣ, ὅν. Sunt & alia quæ à nomina-
tiuis pluralibus δωρικῶς deriuantur, hoc eſt, ἅμες,
ὕμες, σφές. ἀπὸ τοῦ ἅμες, ἁμὸς, ἁμὴ, ἁμόν. pro ἡμέ-
τερος, ἡμετέρα, ἡμέτερον. Θεόκριτος ἐν διοσκούροις, Ἐγ-
γὺς ὁρᾷς οὐ σύ με, ἁμὸς κεκλήσεθ' ὁ πύκτης. pro ἡμέτε-
ρος ὁ πύκτης. & Ιλιάδ. θ. Τὰ δ' οὐ μένος ἁμὸν ἐρύξει. ἀπὸ
δὲ τοῦ ὕμες, ὑμὸς, ὑμὴ, ὑμόν. pro ὑμέτερος, ὑμετέρα, ὑμέ
τερον. Ιλιά. ν. Ηκε πολὺ φθαίη εὖ ναιομένη πόλις ὑμή. pro
ὑμετέρα. Απὸ δὲ τοῦ σφὲς, σφὸς, σφὴ, σφὸν, ἀντὶ τοῦ σφέτερος
σφετέρα

σφετέρα, σφέτερον. Κόϊντος libro tertio. Μνησάμενος σφοῦ παιδὸς εὔφρονος ἀντιλόχοιο. pro σφετέρου. Annotandum etiam genitiuos ſingulares deriuatiuorum pronominum in ου, κοινῶς deſinentes, διὰ τοῦ οιο, omnino enuntiari ἀτ̓τικῶς καὶ ἰωνικῶς, ſicut & genitiuus nominum tertiæ declinationis ſimplicium, cum & hæc ad ipſam declinationem referantur, ut ἐμὸς, ἐμοῦ, ἐμοῖο, ſicut καλὸς, καλοῦ, καλοῖο. σὸς, σοῦ, σοῖο, & alia ſimiliter. Differt autem à genitiuo primitiui penultima tantum: nam genitiuus primitiui ει, diphthongo ſcribitur, ἐγὼ, ἐμοῦ, ἐμεῖο: deriuatiui uero οι, ἐμὸς, ἐμοῦ, ἐμοῖο.

ΠΕΡΙ ΔΕΙΚΤΙΚΩΝ ΑΝΤΩΝΥΜΙΩΝ.

DEmonſtratiua autem duo οὗτος, καὶ ἐκεῖνος. Et hæc quoque trium ſunt generum, quorum communis inflexio talis eſt.

Ενικὰ ἀρσενικά.	οὗτος,	τούτου,	τούτῳ	τοῦτον.
Ενικὰ θηλυκά.	αὕτη,	ταύτης,	ταύτῃ,	ταύτην.
Ενικὰ οὐδέτερα.	τοῦτο,	τούτου,	τούτῳ,	τοῦτο.
Ενικὰ ἀρσενικά.	ἐκεῖνος,	ἐκείνου,	ἐκείνῳ,	ἐκεῖνον.
Ενικὰ θηλυκά.	ἐκείνη,	ἐκείνης,	ἐκείνῃ,	ἐκείνην.
Ενικὰ οὐδέτερα.	ἐκεῖνο,	ἐκείνου,	ἐκείνῳ,	ἐκεῖνο.

Quibus Attici addentes ι, κατὰ προσχηματισμὸν, ac extremam acuentes, ſic proferre conſueuerunt:

Οὑτοσὶ, τουτουὶ, τουτῳὶ, τουτονὶ, ὦ οὗτος.
αὑτηὶ ταυτησὶ, ταυτηὶ, ταυτηνὶ,
τουτοὶ, τουτουὶ, τουτῳὶ, τουτοί. καὶ τουτὶ, καὶ τοδί.
Αριςοφάνης ἐν πλούτῳ, σαφῶς γὰρ ὁ θεὸς εἶπε μοι τοδί.
Εκεινοσὶ, ἐκεινουὶ, ἐκεινῳὶ, ἐκεινονὶ, καὶ τὰ λοιπά. Aeo-

les

les uero auferentes ε, dicunt κεῖνος, κείνη, κεῖνον. Dores uero uertentes κ, in τ, & ε, diphthongi in η, subscribentesq; ι, τῆνος, τήνη, τῆνο dicunt. Quidam tamen uolunt hæc absque ι, scribi, τῆνος, τήνη, τῆνο. Ὁ, quoque articulus præpositiuus, assumens δε & γε, coniunctiones repletiuas, fit pronomen demonstratiuum, ut supra dictum est, ut ὅδε καὶ ὁδί. τοῦδε, τῷδε, pro οὗτος, τούτου, τούτῳ. ἥδε, τῆσδε, τῇδε, pro αὕτη, ταύτης, ταύτῃ. τόδε, καὶ τοδὶ, τοῦδε, τῷδε, pro τοῦτο, τούτου, τούτῳ. Sic ὅγε, ἥγε, τόγε. Inuenitur etiam ὁ δεῖνα in tertia persona tantum, quam ob rem μονοπρόσωπος appellatur: quidam uero infinitum pronomen uocant. Et id quoque trium existit generum. Declinatur autem sic, ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα. Λιβάνιος ἐν τῇ τοῦ δυσκόλου μελέτῃ. ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνος τὸν δεῖνα ἐγράψατο, hoc est, quidam cuiusdam de re quadam accusauit. Femininum, ἡ δεῖνα, τῆς δεῖνος, τῇ δεῖνι, τὴν δεῖνα. Neutrum, τὸ δεῖνα, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸ δεῖνα. Declinatur etiam ὁ δεῖνα, τοῦ δείνατος, τῷ δείνατι. Et ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνα. Et ὁ δεὶς, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα ποιητικῶς.

ΠΕΡΙ ΑΝΑΦΟΡΙΚΗΣ.

RElatiuum autem unum, & ipsum quoque trium existit generum, αὐτὸς, αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτόν. αὐτὴ, αὐτῆς, αὐτῇ, αὐτήν. αὐτὸ, αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτό. Huius autem pronominis propria est significatio trium personarum, ut αὐτὸς ἐγὼ, αὐτὸς σὺ, αὐτὸς ἐκεῖνος, & leuem spiritum semper habet. Si uero αὑτοῦ, αὑτῷ, αὑτὸν aspirata inueniantur, sciendum

pronomina

pronomina reciproca esse, & ab ἑαυτοῦ *deducta* κατ᾽ ἀφαίρεσιν. *nam aspiratio quæ erat super* ε, *eadem quoque super* αυ, *seruatur.*

ΠΕΡΙ ΣΥΝΘΕΤΩΝ.

P Ronomina composita tria, quæ nominatiuum non habent, hoc est, ἐμαυτοῦ, σαυτοῦ, ἑαυτοῦ. & hæc quoque trium sunt generum. Sed aduertendum est, composita primæ & secundæ personæ, in tribus casibus numeri singularis tantum uariari: tertiæ uero etiam in plurali, nec solum coniunctim, sed etiam disiunctim, sic:

Τοῦ πρώτου προσώπου.

Ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτόν. ἐμαυτῆς, ἐμαυτῇ, ἐμαυτήν. ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτό.

Τοῦ δευτέρου προσώπου.

Σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτόν. σεαυτῆς, σεαυτῇ, σεαυτήν. σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτό. Καὶ κατὰ κρᾶσιν οὕτως, σαυτοῦ, σαυτῷ, σαυτόν. σαυτῆς, σαυτῇ, σαυτήν. σαυτοῦ, σαυτῷ, σαυτό.

Τοῦ τρίτου προσώπου.

Ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτόν. ἑαυτῆς, ἑαυτῇ, ἑαυτήν. ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτό. Πληθ. ἑαυτῶν, καὶ σφῶν αὐτῶν. ἑαυτοῖς, καὶ σφίσιν αὐτοῖς. ἑαυτούς, καὶ σφᾶς αὐτούς.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΘΕΣΕΩΝ.

Π Ρόθεσίς ἐστι μέρος λόγου ἄκλιτον, προτιθέμενον πάντων τοῦ λόγου μερῶν κατὰ σύνθεσιν, ἢ κατὰ παράθεσιν, ἤτοι σύνταξιν. hoc est, Præpositio est pars orationis indeclinabilis, quæ præponitur omnibus partibus orationis per compositionem, uel appositionem,

positionem, siue constructionem, id est, per regimen casus. per compositionem, ut σιώοικος, cohabitator. ἔμπειρος, peritus. per appositionem, siue constructionem, ἐν τῷ οἴκῳ, in domo. ἐπὶ τὴν ἀττικὴν, in agrum Atticum. Nominibus enim iuncta per compositionem omnibus casibus præponitur, ut ὁ ἔμπειρος, τοῦ ἐμπείρου, τῷ ἐμπείρῳ, τὸν ἔμπειρον, ὦ ἔμπειρε. Per appositionem uero siue constructionem, nunquam nominatiuo iungitur. Cum uerbis iungitur per solam compositionem, ut ἀνατέλλω, orior. διαλέγομαι, dissero. Cum participijs per compositionem secundum uerborum figurã ex quibus nascuntur, ut ἀνατέλλων, oriens. διαλεγόμενος, disserens: & præterea per appositionem obliquis casibus secundum nomina, ut πρὸς ἀνατέλλοντα. πρὸς διαλεγόμενον. Pronominibus autem per appositionem solam, ut ὑπ' ἐμοῦ, à me. πρός σε, ad te. Ceteris uero partibus orationis per solam compositionem præpositio iungitur. Accidunt autem præpositioni tria, τὸ ὀξύνεσθαι, εἰ ἐπιδέχεται τόνον, id est, acui, si tonum admittit: uel potius βαρύνεσθαι, ut Theodoro placet, qui tertio εἰς τῶν τέσσαρα sic inquit, πρόθεσις δὲ πᾶσα βαρύνεται, καὶ πᾶσα βραχυκαταληκτεῖ, πλὴν, τῆς εἰς καὶ ἐξ. hoc est, Præpositio autem omnis grauatur, & omnis extremam corripit, præter εἰς & ἐξ. & paulo inferius subiungit, δῆλον δὲ τὸ τὰς προθέσεις βαρύνεσθαι, ἐκ τοῦ ἐπ' ἐμοί. εἰ γὰρ ὀξυτονοῖτο μεταφέρετ' ἂν ἐπὶ τὸ ε, ὀξεῖα, ὥσπερ κἀπὶ τοῦ Ιλιάδος τ. Ἐπ' ἀτὰρ ὀγδοάτην βρισηΐδα καλλιπάρῃον. id est, Manifestum autem præpositiones grauari, ex eo quod est ἐπ' ἐμοί. si enim

enim acueretur, transferretur ad ε, acutus accentus, quemadmodum & in ἔπι' ἀτὰρ ὀγδοάτην, &c. ubi liquido apparet, ἐπὶ præpositionem (expuncta extrema uocali) omnino accentum amisisse, quod in ἔπλα non euenit, cum nomen existat ὀξύτονον, sed abiecta extrema uocali, accentus in penultimam retractus est. Τὸ ψιλοῦσθαι, hoc est, principalem syllabam læuigari, demptis quæ in principio υ, habent. Τὸ βραχυκαταληκτεῖν, hoc est, extremam syllabam corripi, quibusdam exceptis, ut in eis facile discerni potest. Sunt autem numero decem & octo tantum, diuersas singulæ habentes significationes: quarum sex sunt monosyllabæ, ἐν, εἰς, ἐξ, σὺν, πρὸς, πρό. Duodecim uero dissyllabæ, ἀνὰ, κατὰ, διὰ, μετὰ, παρὰ, ἀντὶ, ἐπὶ, περὶ, ἀμφὶ, ἀπὸ, ὑπὸ, ὑπέρ.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ
Τῶν προθέσεων.

EN quidem præpositio, datiuo semper iungitur, ἐν οἴκῳ, in domo. ἐν ἀγορᾷ, in foro. Genitiuo uero κατ' ἔλλειψιν τῆς δοτικῆς, id est, per defectum datiui ἀπλικῶς, ἐν ἅδου, ἀντὶ ἐν οἴκῳ τοῦ ἅδου, in domo Plutonis. Inuenitur etiam apud poetas ἐνὶ κατ' ἐπέκτασιν τοῦ ι, καὶ εἰν. ἐνὶ uero παροξύτονον uim uerbi habet, hoc est, ἔνεσι. Εἰς uero quæ & ἐς dicitur ἀπλικῶς, accusatiuo semper iungitur. εἰς ἐκκλησίαν, ad concionem. εἰς ἀγορὰν, ad forum. Genitiuo uero κατ' ἔλλειψιν τῆς αἰτιατικῆς ἀπλικῶς, εἰς διδασκάλου, ἀντὶ τοῦ εἰς οἰκίαν τοῦ διδασκάλου, ad domum præceptoris. Vtimur enim εἰς, in rebus inanimatis, πρὸς uero maxi

me in rebus animatis, ut πορεύομαι εἰς ἀγοράν. πέμπω
τὸ χρυσίον πρός σε, mitto aurum ad te. Magis autem
proprie εἰς, utimur ἐπὶ ἐπαίνου καὶ ἀναφορᾶς, hoc est, in
laude et relatione, ut ἀνήνεγκε μὲν γὰρ εἰς τὸν ἄρχοντα.
φαμὲν καὶ ὕμνους εἰς ἀπόλλωνα. retulit enim ad magistra
tum, dicimus & hymnos ad Apollinem. πρὸς uero è
contrario, πολεμεῖ δὲ πρὸς ὁμόρους. bellat autem ad-
uersus finitimos. Secundum quam sententiam nonnun-
quam utimur & εἰς, ut ἠγνωμονήκεσαν εἰς ἡμᾶς, ingra
ti fuerunt contra nos. Ἐξ uero, quæ & ἐκ dicitur, ge-
nitiuo semper iungitur, & motum ex aliquo signifi-
cat, ἐξ ἀγορᾶς, ex foro. Habet enim ξ, sequente uoca-
li, κ, uero si consonans sequatur, ἐξ ἀττικῆς, ex Atti-
ca. ἐκ μεγάρων, ex domibus. significat etiam χρόνον,
ἐκ νεότητος, ex iuuentute. ἐξ ἀλεξάνδρου, tempore Ale-
xandri. Significat etiam τὸ αἴτιον, causam, ἐκ ῥαθυ-
μίας, τὰ κακά, ex pigritia, mala. Etiam causam ma-
terialem, ἐκ πηλοῦ, ex luto. ἐξ ἀργύρου, ex argento. In
compositione uero ἔμφασιν significat, ἐξέφαγον, μέχρι
τοῦ τέλους ἔφαγον, usque ad finem comederunt. Signi-
ficat καὶ τὸ ἔξω, ut ἔκφρων, extra mentem. Similiter
& in uerbis, ἐξέρχομαι, egredior.

Σὺν uero quæ & ξὺν ἀττικῶς dicitur, datiuo semper
iungitur, σὺν θεῷ, cum deo. σὺν λόγῳ, cum ratione. Si
gnificat autem τὴν μετά τινος συνάφειαν, καὶ τὸ ὁμοῦ τι
ποιεῖν: cum aliquo coniunctionem, & simul aliquid fa
cere: σύνοικος, cum alijs habitans, id est, contuberna-
lis, σύμβουλος, cum altero consultans.

Πρὸς uero genitiuo & datiuo & accusatiuo iungitur:

genitiuo quidem cum τὴν ἀπὸ προσώπου σημαίνει κίνησιν, hoc est, motum à persona: πρὸς θεοῦ τὰ ἀγαθὰ, à deo bona. Etiam cum ἐπὶ ὅρκου, hoc est, in iuramento accipitur, πρὸς θεῶν, ὦ ἄνδρες δικασαὶ, δότε μοι κώνειον. per deos, ò uiri iudices, date mihi cicutã. Vel cum τὸ ἐναντίον, ἢ τῷ ἐνώπιον, id est, coram significat: πρός τε θεῶν μακάρων, πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων. coramq; dijs beatis, coramq; mortalibus hominibus. Vel τὸ καθῆκον, hoc est, officium, siue conueniens: οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ θροεῖν ἐπῳδὰς, non est sapientis medici dicere incantationes. Datiuo autẽ iungitur, cum τὸ ἐγγὺς καὶ παρακείμενον, id est, prope & adiacens significat: πρὸς τοῖς ποσὶν, ad pedes. Etiam cum uim habeat σὺν præpositionis, δός μοι πρὸς τῷ ἱματίῳ καὶ ἀργύριον, da mihi cum ueste & argentum. Accusatiuo uero iungitur, cum significat κίνησιν πρὸς ἔμψυχόν τι, hoc est, motum ad aliquid animatum: πορεύομαι πρὸς τὸν ἄρχοντα, uado ad magistratum. Etiam cum σχέσιν τινὰ καὶ λόγον significat, id est, habitum quendam & rationem, ut ὡς τὰ δύο πρὸς τὰ τέσσαρα, οὕτω καὶ τὰ τέσσαρα πρὸς τὰ ὀκτὼ, sicut duo ad quatuor, sic quatuor ad octo. Vel sic παράδειγμα, id est, exẽplum, ᾄδει πρὸς αὐλὸν, cantat ad tibiam. Πρὸ uero genitiuo semper iungitur, & τόπον καὶ χρόνον significat, ut πρὸ τῆς πύλης, ante ianuam, πρὸ Ἀλεξάνδρου Φίλιππος ἦρξε τῶν μακεδόνων, ante Alexandrum Philippus imperauit Macedonibus. Similiter & in cõpositione, ut πρόμαχος, qui ante alios pugnat. προγενέστερος, maior natura. Accipitur etiã ἐμφατικῶς, ut προπετὴς, petulans.

Ἀνὰ accuſatiuo ſemper iungitur, ἀνὰ ϛρατὸν, per exercitū. ἀνὰ ἄϛυ, per urbem. Accipitur etiam pro ἐπὶ, ἀνὰ ϛόμα in ore. In compoſitione uero ſignificat τὸ ἄνω, ut ἀνάβασις, aſcenſus. ἀναβαίνω, aſcendo. Significat etiam τὴν ὀπίσω κάμψιν, retroflexionem, ut ἀναδρομὴ recurſus. ἀνατρέχω, recurro. Illud uero Homeri, Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, poeticum eſt, id eſt, cum aureo ſceptro. Κατὰ uero genitiuo et accuſatiuo iungitur. Genitiuo quidem ἐπὶ καταφορᾶς, καὶ κατηγορίας, hoc eſt, in delatione et accuſatione, ut κατὰ αἰσχίνου λόγος, cōtra Aeſchinem oratio. Etiam cū ἐπάνω ſignificat, κατὰ γῆς κάθημαι, ſuper terram ſedeo. Siue περί τι, ἢ περὶ τοῦ circa aliquid, uel de aliquo, ut τὸ ζῶον λέγεται κατὰ τοῦ ἀνθρώπου. animal dicitur uel prædicatur de homine. Illud uero Homeri, Κατ᾽ οὐλύμποιο καρήνων. ἀντὶ τοῦ ἀπὸ, id eſt, ab olympi uerticibus. Accuſatiuo uero iungitur, cū ὅμοιον ſignificat, hoc eſt, ſimile, ut κατὰ δημοσθένην γράφει, ſecundū Demoſthenem ſcribit. Siue χρόνον καθ᾽ ἡμᾶς ἐγένετο σοφὸς ἀνὴρ, noſtris tēporibus fuit ſapiens uir. Siue κίνησιν. i. motū, ut κατὰ νῆας ἀχαιῶν. per naues Achiuorū. Siue cum ſignificat περί τι, καὶ ἔντινι. καθ᾽ ὁδὸν ταῦτα ἐποίουν, circa uiā hæc faciebāt. καὶ ἔμενον κατὰ χώραν, et māſerūt in regione. Διὰ genitiuo iūgitur et accuſatiuo, genitiuo quidē cū ἐνέργειάν τινα, hoc eſt, actionē quādā ſignificat. διὰ σοῦ ταῦτα ἂν ἄμεινον γένοιτο, per te hæc forſan melius facta fuiſſent. Siue μέσον, ut ἐπορευόμην δι᾽ ἀγορᾶς, Ibā per forū. Accuſatiuo uero iungitur, cum αἴτιον. i. cauſam ſignificat. διά σε ταῦτα γράφω, propter te hæc ſcribo. Nōnunquā tamen apud

Homerum ſignificat τὸ μέσον. Ιλιάδος κ̄. διά τε ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα. perq; arma & atrum ſanguinem. Μετὰ genitiuo & accuſatiuo iungitur, genitiuo cum ἕνωσιν, id eſt, unionem ſignificat, ut ἡδὺς μετὰ φίλων βίος, ſuauis cum amicis uita. Accuſatiuo uero cum ὕστερον ſignificat, id eſt, poſt, ut μετὰ τὴν ἑορτὴν, poſt feſtum. Πλάτων μετὰ Σωκράτην, Plato poſt Socratem. Illud uero Homeri, Μετὰ τριτάτοισιν ἄνασσε, cum tertijs, id eſt, cum hominibus tertiæ ætatis imperauit. καὶ μετὰ τοῖσιν ἔβη, ἀντὶ τοῦ σὺν τούτοις, poeticum eſt. Παρὰ genitiuo & datiuo & accuſatiuo iungitur, genitiuo cum ἀπὸ προσώπου κίνησιν ſignificat, id eſt, motum à perſona: παρὰ θεοῦ τ' ἀγαθὰ, à deo bona. Απὸ enim præpoſitio & ἐκ, maxime ſunt motui de loco familiares, παρὰ uero & πρὸς, motui à perſona. Datiuo autem iungitur cum στάσιν καὶ ἐγγὺς, hoc eſt, statum & prope ſignificat. παρ' ἐμοὶ διατρίβει, apud me moratur. Accuſatiuo uero cum κίνησιν ἐπί τι, hoc eſt, motum ad aliquid ſignificat. Παρά σε ἔρχομαι, ad te uenio. Vel cum ſignificat τὸ διὰ τὶ, propter aliquid, ut παρὰ τὸ ἀδικεῖν ἡ τιμωρία, quia iniuria fit, ultio, ſupple eſt. Vel τὸ ἔξω σκοποῦ, ἢ ἐπαγγελίας, hoc eſt, extra conſiderationem ſiue denunciationem, ut παρὰ γνώμην συμβαίνει, præter opinionem contingit. Αντὶ genitiuo iungitur ſemper, ἀντὶ πολλῶν χρημάτων, pro multis pecunijs. Significat enim ἀμειβὴν & καταλλαγὴν, hoc eſt, uiciſſitudinem & permutationem, ut ἐκεῖνος, ἀντὶ ἐκείνου, ille pro illo. ἀντὶ ἵππου χρυσὸς, pro equo aurum. In compoſitione uero interdum τὸ ἴσον ſignificat,

cat, ut ἀντίθεον πολύφημον, dijs parem Polyphemum, & ἀντέρως, correspondentis, hoc est, mutui amoris Deus. Vide Suidam. Interdum uero τὸ ἐναντίον, ut ἀντίθεον δόγμα, contrarium deo decretũ, siue placitum.

Ἐπὶ genitiuo, datiuo, & accusatiuo iungitur. Genitiuo quidem cum significat χρόνον, ut ἐπὶ ἄρχοντος ἀθήνησι πυθοδώρου, imperante Athenis Pythodoro. Vel τὸ περί τι καὶ ἔν τινι, circa aliquid & in aliquo, ut ἐπὶ πολλῶν μάθοι τις ἂν τὰ λεγόμενα, circa multa uel in multis disceret aliquis quæ dicuntur. Siue significat τὸ ἐπάνω, ut τετράποδα ἐπὶ γῆς, quadrupedes super terram. Accusatiuo cum κίνησιν significat ἀττικῶς, ut ἐπὶ τὴν ἀττικὴν ἐπορεύετο, in agrum Atticum proficiscebatur. Datiuo uero iungitur cum αἰτίαν, id est, causam significat, ἐπὶ ἀγαθῷ πάντα ἐποίει, propter bonum omnia faciebat. Siue δύναμιν καὶ αὐτεξούσιον, idest, potestatem & arbitrium, ut ἐπὶ τῷ βασιλεῖ τὰ τῶν ὑπηκόων, in potestate siue arbitrio regis omnia subditorum. Siue τὸ ὕστερον, ut ἐπὶ τούτοις πολλὰ ἕτερα διεξῄει, post hæc multa alia narrabat. Siue significat τὸ ἐπάνω, ut ἐπὶ κρηπῖδι ὁ τοῖχος ἕστηκεν ἰσχυρᾷ, super fundamento murus stetit forti. Vel cum ἐπιβουλὴν, id est, insidias significat, ἐπὶ τῷ δήμῳ, contra populum. Accusatiuo uero iungitur, cum κίνησιν significat, ut ἐπὶ τὴν ἀγορὰν, in forum. Περὶ uero genitiuo, & datiuo, & accusatiuo iungitur. Genitiuo cum αἰτίαν, id est, causam significat, ut μάχομαι περὶ σοῦ, pugno pro te. Datiuo autem iuncta idem propemodum significat ποιητικῶς, ut δέδοικα περὶ ξανθῷ μενελάῳ, timui flauo

flauo Menelao . Ponitur etiam ἀντὶ τοῦ ἐν προθέσεως ποιητικῶς, ut Αἶψά τοι αἷμα κελαινὸν ὀρωήσει περὶ δουρὶ, ſtatim tibi ſanguis ater fluet in haſta. Etiam ἀντὶ τοῦ κύκλῳ ποιητικῶς, ut περὶ πύργῳ, circa turrim. Accuſatiuo uero iungitur cum ſignificat τὸ κύκλῳ, ſiue σύστασιν, ut περὶ τὸν βωμὸν ἔστησαν, circa aram ſteterunt. περὶ τὴν πόλιν στράτευμα, circa urbem exercitus. Interdum autem ſignificat τὸ ἐγγὺς, ut περί που τὴν ἀλεξάνδρειαν, prope Alexandriam. In compoſitione uero ſignificat τὸ κύκλῳ, ut περιφορὰ circunferentia. περιδρομὴ, circuitio. περιδινεῖν, circumuoluere. περιστρέφειν, circumuertere . Significat etiam τὸ κρεῖττον, hoc eſt, præſtantius , ut ὁ ἀχιλλεὺς περιεγένετο τοῦ ἕκτορος, id eſt, Achilles præſtantior fuit Hectore. Dicitur quoque περίειμι τούτων βουλῇ, ποιητικῶς, καὶ περίειμι νοῦν, καὶ περίειμι μάχεσθαι. hoc eſt, antecello his conſilio, mente, & pugna. Οδυσσ. ᾱ. Οἳ περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν. καὶ Ιλιά. ᾱ. Ος πέρι μὲν βουλῇ δαναῶν, πέρι δ᾽ ἐστὲ μάχεσθαι. Etiā περιουσίαν καὶ πλῆθος ſignificat, ut περίεστί μοι πλοῦτος, hoc eſt, opulentia, ſiue copiæ ſunt mihi. Αμφὶ uero eādem habet ſignificationem & uim, quam περὶ: nā poetæ ſæpenumero ambas ſimul ponunt. Ιλιάδος θ̄. Εκτωρ δ᾽ ἀμφιπεριστρώφα καλλίτριχας ἵππους, id eſt, circumuertebat. περὶ tamen frequentiori eſt in uſu. Απὸ genitiuo ſemper iungitur, & motum de loco ſignificat, ut ἀπὸ τῆς πόλεως, ex urbe. ἀπὸ τοῦ δικαίου, à iuſto. In compoſitione uero ἄρνησιν, καὶ στέρησιν, ἢ πλείονα ἔμφασιν, hoc eſt, negationem, priuationem, uel maiorē emphaſim ſignificat. ἄρνησιν ut ἀπόφημι,

ἀπαγορεύω

ἀπαγορεύω. στέρησιν, ἀπέμαθον, ἀποδιδάσκω. πλείονα ἔμφασιν, ἀποχαρίζομαι, ἀπεργάζομαι, efficio. Ὑπὸ genitiuo, datiuo, & accuſatiuo iungitur. Genitiuo quidem cum αἴτιον, id eſt, cauſam ſignificat, ut ὑπὸ νόσου οὐ περιπατεῖ, ob morbum non ambulat. Vel cum ὑποκάτω ſignificat, ut ὑφ' ἵματος κρύπτοντα τὴν χεῖρα, ſub ueste occultantem manum. Datiuo quoque & accuſatiuo iuncta, idem ſignificat, ut ὑπὸ δένδρῳ, καὶ ὑπὸ δένδρον κάθημαι, ſub arbore ſedeo. Significat etiam cũ accuſatiuo aliquem ſub aliquo eſſe καθ' ὑποταγὴν, id eſt per ſubiectionem, ut ὁ στρατιώτης ὑπὸ τὸν στρατηγόν. In compoſitione, uero, nunc clam ſignificat, ut ὑφείλετο, ſurripuit: nunc uero diminutionem, ut ὑποβέβηκε: nunc autem mediocritatem, ut ὑπόχρυσον, τὸ μετρίως χρυσοῦν: nunc uero nihil plus quàm ſimplex dictio ſignificat, ut ὑπέδειξεν, ὑπέφηνεν, oſtendit. Ὑπὲρ genitiuo et accuſatiuo iũgitur. Genitiuo cũ auxilium ſignificat, ut ὑπὲρ κτησιφῶντος ὁ λόγος, pro Cteſiphõte oratio. Etiam cũ cauſam ſignificat, ut ὑπὲρ ὧν εἶπον πάλιν ἐρῶ, de quibus locutus ſum iterum loquar. Etiam τὸ ἐπάνω, ut ὑπὲρ καπνοῦ τὸ πιδάλιον, ſupra fumum gubernaculum. Accuſatiuo uero cum τὸ πλέον, καὶ ἐπέκεινα ſignificat, hoc eſt, plus & ultra, ut ὑπὲρ ἄνθρωπον φρονεῖ, ſupra hominẽ ſapit. ὑπὲρ τὴν θράκην ἡ μακεδονία, ultra Thraciam Macedonia. In compoſitione uero eadem habet ſignificata, ut ὑπέρμαχος, ὑπερήνωρ, ὑπερακοντίζω, & ſimilia. Verba ex præpoſitionibus compoſita, eam, quam & præpoſitiones ex quibus componuntur, ſequuntur conſtructionẽ. hoc eſt, præ-

positiones cum uerbis compositæ propriam etiam seruantes significationem, omnes (ut simpliciter dicam) suum exigunt casum: ut κατηγορῶ σοῦ, *accuso te.* ἀφίστημί σου, *absisto siue deficio à te.* ὑπερέχω σου, *antecello tibi.* παραινῶ σοι, *moneo te.* Præterquam *possessiua et acquisitiua,* ἐμφοροῦμαι, ἐντρυφῶ, καὶ παραπολαύω σου, *fruor te.* & περιτίθημί σοι, *circumpono tibi.* Tamen ἡ κατὰ *composita etiam intendit eodem casu,* κατεσθίει πάντα, *peredit omnia.* κατεῖπε μοι, *enarrauit mihi.* Et *hæc tamen etsi quid aliud compositum sic proferretur, nihil probiberet destitui à proprietate præpositiua.* Dicitur *ergo* κατεπεῖν ἑτέρου, *id est, contra alterum dicere, &* κατεσθίειν, *hoc est, exedere,* καὶ καθορᾶν *intueri.* Vocetur *autem hoc præpositiuum, illud uero uerbale.*

ΠΕΡΙ ΕΠΙΡΡΗΜΑΤΟΣ.

De aduerbio.

E πίρρημά ἐστι μέρος λόγου ἄκλιτον, κατὰ ῥήματος λεγόμενον, ἢ ἐπιλεγόμενον ῥήματι, *id est,* Aduerbium *est pars orationis indeclinabilis, quod de uerbo dicitur, aut uerbo additur.* Cui *accidunt* εἶδος, καὶ σχῆμα, *hoc est, species & figura.* Species *duæ, primitiua ut* νῦν, *deriuatiua ut* νυνί. Figuræ *duæ, simplex* πάλαι, *compositiua ut* πρόπαλαι: *de quibus libro secundo satis dictum est.* Nunc *uero de aduerbiorum localium habitudinibus restat dicere, quæ græce* σχέσεις *appellantur.* Sunt *autem tres,* ἐν τόπῳ, ἐκ τόπου, εἰς τόπον. οἷον, οἴκοι, οἴκοθεν, οἴκαδε. *id est, in loco, de loco, ad locum, ut domi, domo, domum.*

mum. Et quæ ἐν τόπῳ sunt, in θι, desinunt, ut οὐρανόθι, ἐν οὐρανῷ in cœlo. Quæ autem ἐκ τόπου, in θεν, ut οὐρανόθεν, ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, è cœlo. Quæ uero εἰς τόπον, in δε, καί σε. ut, οὐρανόνδε, καὶ οὐρανόσε, εἰς τὸν οὐρανὸν, in cœlum. Similiter ἀγρόθι, in agro. ἀγρόθεν, ex agro. ἀγρόνδε, καὶ ἀγρόσε, in agrum. πάντοθι ubique. πάντοθεν, undique. πάντοσε, ad omnem locum. ἄλλοθι, alibi. ἄλλοθεν, aliunde. ἄλλοσε, alio. ἰλιόθι, in Ilio. ἰλιόθεν, ex Ilio. ἰλιόσε, καὶ ἰλιόνδε, ad Ilion. Item ἑκασαχῆ καὶ ἑκασαχοῦ, in singulis partibus. ἑκασαχόθεν, à singulis partibus. ἑκασαχόσε, ad singulas partes. πανταχοῦ, ubique. πανταχόθεν undique. πανταχόσε, ad omnem locũ. Omnia uero aduerbia in θεν, habentia in penultima ο, paruum, deriuantur à nominibus, ut ἀγρὸς, ἀγρόθεν. οὐρανὸς, οὐρανόθεν. Et hæc quæ de loco sunt, ablatiui casus erant apud antiquos, quẽ superfluum, & nihil plus quàm genitiuum significantem sustulerunt iuniores, qui etiam cum præpositione construebatur, ut ostendit τὸ ἐξ οὐρανόθεν, & ἐξ ἀγρόθεν. Sunt uero pauca quædam, quæ scribuntur per ω, magnum, ut ἀμφοτέρωθι, in utraque parte. ἀμφοτέρωθεν, ex ambabus partibus. ἀμφοτέρωσε, ad ambas partes. ἑκατέρωθι, utrobique. ἑκατέρωθεν, utrinque. ἑκατέρωσε, utroque. ἑτέρωθι, in altera parte. ἑτέρωθεν, ex altera parte. ἑτέρωσε, ad alteram partem. Quæ autem non habent in penultima ο, in σι, desinunt in loco, in ζε, uero ad locum, in θεν, autem de loco: ut ἀθήνησι, ἐν ἀθήναις, Athenis. ἀθήνηθεν, ἐξ ἀθηνῶν, Athenis. ἀθήναζε, εἰς ἀθήνας, Athenas. θήβησι, Thebis. θήβηθεν, Thebis.

Thebis. θήβαζε, Thebas. ἐγγύθι, prope. τὸ δὲ ἐγγύθεν, de propinquo loco. Præterea in ω, deſinentia duas habent habitudines, in loco & ad locum, ut ἄνω, ſuperius & ſupra. κάτω, inferius & infra. ἔξω, foris & foras: ut ἔξω διατρίβει, foris moratur. ἐξῆλθεν ἔξω, exiuit foras. ἔσω, intro & intus, ut Sophocles, ἐν τραχινίαις, Γυναῖκες αἵτ᾽ ἔσω στέγης, Et Εὐριπίδης, Καὶ τὸν γέροντα, τήντ᾽ ἔσω γραῖαν. ἀντὶ τοῦ ἔνδον. πόῤῥω, procul ſum et co. ἄνωθεν uero, ſuperne. ἔξωθεν, de foris, de loco ſunt. ἵνα autem, πῆ, ποῦ, οὗ, ὅπου, omnia ſunt in loco, & ſignificant ubi. ποῖ uero ad locum, ut ποῖ πορεύῃ, quo uadis. Et dicuntur quæ ſunt in loco, ἐπὶ στάσεως, hoc eſt, in ſtatu: quæ uero ad locum, ἐπὶ κινήσεως, hoc eſt, in motu. τὸ δὲ ἐκτὸς, id eſt, foris ἐπὶ στάσεως eſt, raro etiam ἐπὶ κινήσεως. εἴσω uero ἐπὶ στάσεως, καὶ ἐπὶ κινήσεως. τὸ δὲ ἐντὸς καὶ ἔνδον ſemper ἐπὶ στάσεως. ἐνταῦθα, hic. ἐντεῦθεν, hinc. ἐνθάδε, huc. ἐνθένδε, hinc. δεῦρο, huc. τῇδε, hic. ὧδε, huc. Omnia hæc ſignificant locum, ubi eſt qui loquitur. Αὐτόθι uero, iſtic. αὐτόθεν, iſtinc. αὐτοῦ, iſtuc, ſignificat locum apud eum qui audit. quod ſi ἐνταῦθα & huiuſmodi alium inueniuntur ſignificantia locum, quàm qui eſt apud eum qui audit, tunc id fit, cum & locus manifeſtus eſt, & perſona ad quam fit ſermo. Thucydides, ἕως ἀφίκοντο εἰς ῥήγιον, donec peruenerunt ad Rhegium, καὶ ἐνταῦθα ἠθροίζοντο, & ibi congregabantur. Rariſſime tamen inuenitur non prædicto loco. Eſt ἐνταῦθα & ἀντὶ τοῦ τότε, & εἰς τοῦτο. hoc eſt, pro tunc, & hactenus, ut ἐνταῦθα τύχης, καὶ ἐς δεῦρο τύχης, id eſt,

hucusque fortuna est. Hinc illud, Hac Troiana tenus fuerit fortuna secuta. Ἐκεῖ, illic. ἐκεῖσε, illuc. καὶ ἐκεῖθεν, illinc. Inueniuntur etiam significare locum apud eum ad quem sermo dirigitur. Et est notandum, magis approbatos ἐπὶ στάσεως ponere τὸ ἐκεῖ, ut ἐκεῖ τυγχάνω, illic sum. ἐκεῖ εὑρίσκομαι, illic inuenior. Ἐκεῖσε uero ἐπὶ κινήσεως, ut ἐκεῖσε ἀπέρχομαι, illuc discedo. Et est ἐκεῖ ἀναφορικὸν, id est relatiuum, cuius ἀνταποδοτικὸν, id est redditiuum est ἔνθα, ut ποῦ ἐστὶν ὁ δεῖνα, ἐκεῖ ἔνθα ὁ δεῖνα, ubi est quidam, illic ubi quidam. Ὅπου, καὶ ὅπῃ, διὰ τοῦ, η, in loco. Ὅποι uero per οι, ad locum. Ποῦ ἐπὶ στάσεως, Ποῖ per οι, ἐπὶ κινήσεως: ὡς τὸ, Ποῖ ἔβη ἀνδρομάχη; quo iuit Andromacha? Πῇ ἐπὶ στάσεως καὶ κινήσεως, ut apud Euripidem, πᾷ βῶ, πᾷ στῶ. quo eam, ubi stem? Πόθεν, ex quo loco, & ex qua causa. Et πόθεν dubitatiuũ est, ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς. i. minime. ὡς μὲν ἄξια πόθεν, ut quidem digna non. Πού, est locale & interrogatiuum, et ἀντὶ τοῦ ἴσως, et abundat. Πῶς, simpliciter interrogatiuum est, ut πῶς ἔχεις; ut uales? Et ἔμφασιν, id est, ostensionem significat intensionis, ut, Ἐγὼ δὲ τούτου τοῦ τρόπου πῶς εἶμ' ἀεὶ, ego hoc modo ualde semper sum. καὶ πῶς, ἀντὶ τοῦ κατά τινα τρόπον, quoquo modo, encliticum est, ut apud Aristidem. Δοκῶν γε δή πως εἰς ἕλληνας τελεῖν. id est, qui uideatur quoquo modo inter Græcos adnumerari posse. Etiam localia aduerbia ἑξαχῶς, id est, sex modis capiuntur. ἄνω, supra. κάτω, infra. ἔμπροσθεν, ante. ὄπισθεν, retro. δεξιᾷ, ad dextram. ἀριστερᾷ, ad sinistram: quoniam et qui in nobis est motus, sex modis accipitur.

Περὶ

ΠΕΡΙ ΣΥΝΔΕΣΜΟΙ.

DE constructione coniunctionum, quanquam præscriptum egrediemur, quædam tamẽ hoc in loco non inutilia fortassis annotabimus, ut aliquid de hac etiam orationis parte, in hoc ultimo tractatu memoremus, quod in prioribus rudimentis dictum non sit, imitati omnino Theodorum Gazam, qui in quarto τῶν εἰς τέσαρα, etiam de coniunctionum constructione scripsit, cuius principium huiusmodi est, Ὁ δὲ Συνδεσμος λέξις συνδετικὴ οὖσα τῶν ἑτέρων τοῦ λόγου μερῶν, εἰς κατάλληλον σύνθεσίν τε καὶ τάξιν τὰ ὅμοια συνάπτει ἀεί. hoc est, Coniunctio autem cum dictio sit copulatiua aliarum quidem orationis partium, ad congruitatem compositionemq; & ordinem similia copulat semper. nam nomen quidem nomini, et uerbum uerbo, & omnino casum casui, et tẽpus pariter ac modum, et alia itidem connectit. Cõstructionẽ autem differenter habet, secundum differentes illius inter se species.

ΣΥΜΠΛΕΚΤΙΚΟΙ.

EArum igitur quæ connectunt sensum, orationem'ue in multum productam, & ob id Συμπλεκτικοὶ, hoc est, copulatiuæ nuncupantur: coniunctio quidem καὶ, præponitur dictionibus, τε, uero subiungitur enclitice posita, θεοί τε καὶ ἀνέρες: et sic inuicem construuntur, ut τε, præcedat καί. Cum autem καὶ, inchoatiua sit, oportet omnino & aliam καὶ, subse qui, uel uerbum uerbo connectentem, uel nomen nomini, utcunque contigerit primam construi. Si enim quispiam dicat, καὶ περιπατεῖ σωκράτης, inferet

ex necessitate, καὶ διαλέγεται, uel tale aliquid. Si uero dicat, καὶ σωκράτης γράφει, inferet profecto καὶ πλάτων, uel quispiam alius. uniuersaliter etenim copulatiua praecedens uel disiunctiua, similem exigit orationis partem: si nempe casualem, eundem postulat casum: si uero non casualem, eundem modum, sed non necessario, ut καὶ γράφω καὶ νοῶ. ἢ γράφω ἢ νοῶ. καὶ ὁ ἐμὸς δοῦλος, καὶ ὁ σός.. Licet autem in eadem constructione coniungere articulares nominatiuos genitiuis, ut ἄριστα τὰ ὁμηρικὰ ἔπη, καὶ τὰ Ησιόδου, id est, optima Homerica carmina & Hesiodi. Cum autem diuersus e[illegible]t modus, idem uerbum seruari necesse est, ut καὶ γράφω, καὶ γράφοιμι. καὶ ἔλεγες καὶ λέγε. Eodem uero existente modo, diuersa ponuntur & uerba, καὶ περιπατῶ, καὶ διαλέγομαι. Et casus etiam eosdem tam copulatiue quàm disiunctiue requirunt, & praecedentes & in medio positae, cum ad id uerbum referantur, ut καὶ ἐγὼ καὶ σὺ γράφομεν. ἢ ἐμοῦ ἢ σοῦ φείδεται, uel mihi, uel tibi parcit. Μὲν, uero coniunctio, dictionis quidem nusquam inchoatiua est, sed orationis. δὲ autem subiunctiua existens, & orationis & dictionis consecutiua est τοῦ μὲν, ut ἄλλοι μὲν ῥα θεοὶ εὗδον Παννύχιοι, Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕμνος. Ιλιάδος β̄. Existit autem eadem etiam transitiua, cum per ipsam transitionem circa sensum & narrationem fiat. Ατὰρ uero & αὐτὰρ inchoatiuae sunt, quãuis δὲ aequivaleãt. Ιλιά. ᾱ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος, καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο.

Et Ιλιάδος η̄. Ατὰρ κατακείομεν αὐτοὺς τυτθὸν ἀπὸ πρὸ νεῶν. Αλλὰ uero subiunctiua est. Ιλιάδος ε̄.

Τυδά's τοι

Τυδδ'ύς τοι μικρὸς μὲν ἔην δέμας, ἀλλὰ μαχητής. Quare & hæc erit consecutiua τοῦ μὲν. Coniunctiones uero ἠμὲν & ἠδὲ inchoatiuæ sunt, sed ἠμὲν orationis et dictionis. ἠδὲ uero dictionis tantum, & coniunctionem ἠμὲν subsequitur. Ιλιάδ. ε̄. Οφρ' εὖ γινώσκῃς ἠμὲν θεὸν, ἠδὲ καὶ ἄνδρα. Sed hæ quidem poeticæ sunt coniunctiones, qualis etiam est coniunctio ἤτοι, inchoatiua orationis & ipsa existens. Οδυσσείας β̄.

Ητοι ὅγ' ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο.

ΔΙΑΖΕΥΚΤΙΚΟΙ.

O I δὲ διαζευκτικοὶ, hoc est, disiunctiuæ, disiuncta componunt, ut aut rem à re, aut personã à persona segregantes, locutionem annectunt. Ιλιάδος ō. Αἰδὼς ἀργεῖοι νῦν ἄρκιον, ἢ ἀπολέσθαι ἠὲ σαωθῆναι. Et Ιλιάδος ᾱ. Εἷς δέ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουληφόρος ἔστω, Η αἴας, ἢ ἰδομενεὺς, ἢ δῖος ὀδυσσεύς. ἤτοι enim æquiualens τῷ ἢ, præpositiua est τοῦ ἢ, ἤτοι ἀγαθὸν, ἢ φαῦλον. Aequiualens uero τῷ μὲν, inchoatiua fit orationis, sed apud poetas, ut dictum est, ἤτοι ὅγ' ὡς εἰπών. ἢ, igitur distinguens indefinite, non absque altera ἢ, uel existente, uel intellecta dicitur. Determinatiue autem, siue declaratiue sola ponitur. Ιλιά. ᾱ. Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι. significat enim καὶ οὐκ ἀπολέσθαι, hoc est, & non perire, quamuis hoc aliter ex Porphyrio inferius interpretabimur. Vt uero nunc forte & ἀναιρετικὸς, id est, electiua, siue discretiua magis proprie appellari potest, sicut apud nos, quàm, coniunctio electiua, ut Diues uolo esse quàm pauper: hoc est, & non pauper. μοναδικῶς

δὲ, id est,

δὲ, id est, sola & per se ἢ, construitur, cum sit dubitatiua. Ιλιάδ. β. Ἦ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδεύεαι, ὅν κέ τις οἴσει, Τρώων ἱπποδάμων, id est, an etiam & auro indiges. &c. Siue solutiua cum dubitatione. Ιλιάδος ι. Τὶ δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' ἀγείρας Ατρείδης, ἢ οὐχ ἑλένης ἕνεκ' ἠϋκόμοιο. Illud uero, ἦ μάλα δὴ τέθνηκε μενοιτίου ἄλκιμος υἱός. Ιλιάδος σ. & similia, aduerbialem constructionem habent affirmatiuorum, quemadmodum τὸ, ἦ θέμις, aduerbiorum similitudinis.

ΣΥΝΑΠΤΙΚΟΙ.

Οἱ δὲ Συναπτικοὶ, id est, continuatiuæ sunt, quæ existentiam quidem minime, sed consequentiam quandam & ordinem significantes, copulant quidem sensus imperfectos. Construuntur autem & secundum rectum, id est, recto ordine, & secundum oppositum siue conuersum, id est, opposito ordine. Aut enim præcedunt, aut inferuntur, & præcedentibus quidem secundum rectũ construũtur. Ιλιά. α. Εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ, Αλλά γε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον ὄφρα τελέσῃ. Illatis uero secundum oppositum siue conuersum construuntur. Ιλιά. α. Ἦ κεν γηθήσαι πρίαμος πριάμοιό τε παῖδες, Ἄλλοι τε τρῶες, εἰ σφῶϊν τάδε πάντα πυθοίατο μαρναμένοιιν. Etiam cum subiunctiuo hanc coniunctionẽ εἰ, construere aliquando contingit, præsertim si una cum καὶ, capiatur, et omnino cum reliquis coniunctionibus, et cum optatiuo et indicatiuo, prout consequẽtia est, aut cõfessionis siue certitudinis, aut ambiguitatis. Videtur enim in cõfessis quidẽ indicatiuũ et subiũctiuũ exigere, in

in ambiguis uero optatiuum, quapropter & potentialem ἂν, ad huiusmodi magis proprie redderemus, ut Εἰ ἡδονὴ τ᾽ ἀγαθὸν εἴη, ταύτην ἂν ὁρίζοιτο ἡ εὐδαιμονία. hoc est, si uoluptas esset ipsum bonum, hoc pacto posset diffiniri felicitas. Verum non semper ea sic utimur. De præterita uero re indicatiuo semper iungitur, ut εἰ ἦν, si erat, hoc est, si esset, εἰ καὶ ἦν, et si erat.

ΠΑΡΑΣΥΝΑΠΤΙΚΟΙ.

Similiter autem & Παρασυναπτικοὶ, id est, subcontinuatiuæ construuntur, nisi quòd hæ & existentiam cum ordine significant, ut est ἐπεὶ.

ΑΙΤΙΟΛΟΓΙΚΟΙ.

Oi δὲ Αἰτιολογικοὶ, hoc est, causales uero, & præpositiuæ sunt dictionum, excepto γὰρ, secundum rectum & secundum conuersum construuntur, et aliquæ istarũ subiunctiua uerba faciunt, ut ἐὰν μάθω, ἵνα διδάξω, si didicero, ut doceam. Et aduerbialiter, ut ἐπειδὰν διδάξω, postquam docuero. ἢ ὅταν διδάξω, uel quando docuero. Verum coniunctio ἵνα, & quæ huic æquiualent, etiam cum optatiuo construuntur, si de præterito sermo habeatur, ut ἀφίκετο ἵνα θεῷτο, uenit ut spectaret. Et cum præterito imperfecto modi indicatiui, ubi de præterito aliquid censemus esse, uel non esse, ut ἐχρῆν αὐτὸν λαβεῖν συγγραφὴν, ἵν᾽ εἶχεν ἀπαιτεῖν κατὰ νόμους. id est, oportebat eum accipere syngrapham, ut posset exigere secũdum leges. Hæc autem coniunctio Οπῶς, ἀντὶ τοῦ πῶς, hortatiue cum futuro indicatiui construitur,

tur ut σκοπεῖτε δὲ τοῦτο, ὅπως μὴ λόγους ἐροῦσιν, hoc est, cogitate autem id, ut non sermones dicent, pro dicant: alioqui omni tempore congruit. Cum indicatiuo autem coniunctio Ὅτι, & quæ huic æquiualent, ut ὅτι οὐδεὶς μισθὸς, οὐδὲ τέχνη, quia nulla merces neque ars. Coniunctio autem Ἐφ' ᾧ, & indicatiuo & infinitiuo iungitur. Cum indicatiuo, præterito & futuro, ut ἐφ' ᾧ ἔγραψεν, ea ratione qua scripsit. ἐφ' ᾧ κομιοῦται, ea ratione ut accipiat. Cum infinitiuo, ἐφ' ᾧ μεμνῆσθαι, ea ratione ut recordetur. ἕνεκα uero genitiuo construitur. illud uero Homeri Ἰλιάδος α.

Οὕνεκα τὸν χρύσην ἠτίμησ' ἀρητῆρα, Ionicum est. Γὰρ, uero omnibus orationis partibus subiungitur, & nusquam inchoatiua est. ἦ γὰρ, οὐδὲ γάρ.

ΕΝΑΝΤΙΩΜΑΤΙΚΟΙ.

Οἱ δὲ λεγόμενοι Ἐναντιωματικοὶ. hoc est, quæ autem aduersatiuæ dicuntur, & præponuntur dictionibus, & subiunguntur, orationi tamen præponi nusquam contingit, ut ἔκαμον παραινῶν, ἀλλ' ὅμως παραινέσομαι ἔτι, fessus sum admonendo, attamen admonebo adhuc. καί τοι σπεύδων, ὅμως οὐκ ἔσχον καταλαβεῖν. i. quãquã festinãs, tamẽ nõ potui assequi.

ΣΥΛΛΟΓΙΣΤΙΚΟΙ.

Τῶν δὲ Συλλογιστικῶν, hoc est, rationaliũ siue collectiuarum, uidelicet illationibus & conclusionibus accommodatarum, coniunctio ἀλλὰ, siue ἀλλαμὴν præpositiua est dictionis tantum. Reliquæ uero omnes & præponi & subiungi possunt, ut πᾶς ἄνθρωπος ζῶον. ἀλλαμὴν πᾶν ζῶον οὐσία. πᾶς ἄρα

ἄνθρωπος οὐσία. Omnis homo animal, at omne animal ſubſtantia, omnis ergo homo ſubſtantia.

ΑΠΟΡΡΗΜΑΤΙΚΟΙ.

Oι δὲ Ἀποῤῥηματικοὶ, hoc eſt, dubitatiuæ, dubitanti & percontanti in uſu cedunt, ut ἆρ' οὖν ἀγαθὸν τὸ ἡδὺ, nunquid igitur uoluptas bonum. Præcedunt autem orationes, niſi aliquid ſit per ὑπερβατὸν, id eſt, quando aliqua dictio interponitur.

ΠΑΡΑΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΟΙ.

Oι δὲ Παραπληρωματικοὶ, hoc eſt, expletiuæ, nomen quidem habuerunt ab eo quòd locutionem ſenſusq; expleant, aut metri aut ornatus gratia. Habent ſæpius etiam ſignificationem diuerſam, ut γὲ, diminutiua. δὴ, autem circunſcriptiua, & tranſitiua, & affirmatiua eſt. Sed ἂν potentialis & indefinita, omnes tamen alijs partibus orationis ſubiunguntur. Ιλιάδος β. Αλλοι μὲν ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ, Εὗδον παννύχιοι. ἂν, uero ſubiunctiuo modo ſubiungitur indefinita exiſtens, ut ὅσα ἂν λέγῃς. ὅσα ἂν εἴπῃς. Sed potentialis, præſenti & futuro optatiui modi, ut ὐκ ἂν λέγοις, οὐκ ἂν λέξοις, ſiue præponatur, ſiue poſtponatur. Et cum indicatiuo, ut, οὐκ ἂν ἐρεῖς, id eſt, non utique dices, ſed raro id quidem. Præterito uero indicatiui ſæpius, ut, οὐκ ἂν εἶπες, ἢ ἔλεγες, non utique dixiſſes aut diceres. Familiarius autem, etiam ſi quidem & ante uerbum, et poſt uerbum ἂν, poßit indifferenter locari, optatiuo iungitur. Si uero non in utriſque locis, ſubiunctiuo ſolum.

ſolum. Et aſſumentes infinitiuum ad congruam conſtructionem indicatiui dicimus potentialiter, ſecundum tres temporis differentias, ut λέγειν ἂν, εἰπεῖν ἂν, καὶ ἐρεῖν ἂν. Etiam participio, ut εἰπόντας ἂν, καὶ ἐροῦντας ἂν. Similiter autem & in aliis, minime uero præteritum perfectum ἂν, recipit.

Finis de octo Partibus orationis.

COLLECTIO ΤΩ͂Ν Η͂Ν, Η͂Σ, Η͂ ΚΑΙ` περὶ τοῦ Ω῾Σ, πόσα σημαίνει, ex diuerſis Authoribus, per eundem Vrbanum.

Quoniam uero tam uaria τοῦ ἦν, καὶ ἦς, ἔτι γε καὶ τοῦ ὡς, ſignificata apud Authores habentur, ut niſi alicuius diligentia commonſtrata fuerint, multas diſcentibus heſitationes allatura uideantur: uiſum eſt, quod ego diutino labore conquiſieram, id ad ſtudioſorum utilitatem communicare.

Η͂Ν.

Η͂ν, ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον, prima perſona præteriti perfecti, ἀπὸ τοῦ εἰμὶ, eram.

Η͂ν, ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχε, tertia perſona præteriti perfecti, eiuſdem uerbi, erat.

Η͂ν, ἤμην, prima perſona præteriti pluſquamperfecti, fueram & fui.

Η͂ν, ἐπίρρημα ἀγανακτήσεως, aduerbium indignationis.

Η͂ν, ἀντὶ τοῦ ἐὰν, ſi, ut ἤνπου ἀκούω, ſicubi audiam.

Η῟ν, ἀντὶ τοῦ ἥν τινα, articulus ſubiunctiuus, quam.

Η῟ν, ἀντὶ τοῦ ταύτην, pronomen relatiuum, hanc.

Η῟ν, ἀντὶ τοῦ ἑὴν, pronomen poſſeſſiuum, ſuam.

ἯΣ.

Ἦς, ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχες, ſecunda perſona, ἀπὸ τοῦ ἦν, eras.

Ἦς, ἀντὶ τοῦ ἦν, tertia perſona δωρικῶς, erat.

Ἧις, ſecunda perſona ſubiunctiui, ἀπὸ τοῦ εἰμὶ, ἐὰν ὦ, ἦς, ᾖ. ſim, ſis, ſit.

Ἧς, ἀντὶ τοῦ ἧς τινος, genitiui caſus articuli ſubiunctiui, cuius.

Ἧς, ἀντὶ τοῦ ταύτης, genitiuus pronominis demonſtratiui, huius.

Ἧς, ἀντὶ τοῦ ἑῆς, genitiuus pronominis poſſeſſiui, ſuæ.

Ἦ.

Ἦ, ἀντὶ τοῦ ἔφη, dixit, tertia perſona ſecundi aoriſti. Ιλιάδ. ᾱ. ἦ καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρῦσι νεῦσε κρονίων. dixit, & in nigris ſupercilijs annuit. Saturnius.

Ἦι, tertia perſona ſubiunctiui, ἀπὸ τοῦ εἰμὶ, ut ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ.

Ἡ, articulus præpoſitiuus. Ιλιάδος ε̄.

Ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις ἀθήνη. nempe ſic fata abſceſſit cæſia Pallas.

Ἥ, articulus ſubiunctiuus. Ιλιάδ. ᾱ. Ἣ μυρὶ ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε. quæ infinitiuos dolores Achiuis dedit.

Ἥ, pronomen relatiuum ἀντὶ τοῦ αὐτή. Οδυσσείας ζ. Αἳ δ' εὖ μὲν τρώχων, ἣ δ' εὖ μάλα ἡνιόχευεν. Hæc bene quidem currebant, ipſa uero bene ualde equos regebat.

Ἥ, pronomen poſſeſſiuum tertiæ perſonæ fœminini generis, ut ὃς, ἣ, ὅν. ſuus, ſua, ſuum.

Ἧι, datiuus caſus articuli ſubiunctiui, ut ἣ, ἧς. ᾗ, quæ,

quæ, cuius, cui.

Hῗ, datiuus casus pronominis possessiui tertiæ personæ, ut ἧ, ἧς. ἧ.

Ἦ, aduerbium affirmandi, ἀντὶ τοῦ ὄντως. Ιλιάδ. ᾱ. Ἦ γὰρ ἂν ἀτρείδη, νῦν ὕστατα λωβήσαιο. nempe enim Atrides cum ultimo contumelias diceres.

Ἧ, aduerbium, ἀντὶ τοῦ ὡς, ut ἣ θέμις ἐστὶν, ὡς θέμις ἐστὶν, ut fas est.

Ἧ, aduerbium similitudinis, ἀντὶ τοῦ καθὰ, quemadmodum.

Ἧι, aduerbium loci, ἀντὶ τοῦ ὅπου. Ιλιάδος ῡ. Αντυγ' ὑπὸ πρώτην, ᾗ λεπτότατος θέε χαλκός. id est, cur naturam sub primam, ubi tenuissimum currebat æs. Ἧι, aduerbium loci, ἀντὶ τοῦ ὅπου, ubi Ησίοδος ἐν ἔργοις, Τῇ δ' εἰς, ᾗ σ' ἂν ἐγώ περ ἄγω. id est, eo autẽ ibis, quo te ego nempe ago.

Ἧχι, aduerbium loci, ἀντὶ τοῦ ὅπου, ubi.

Ἢ, σύνδεσμος διαζευκτικὸς, id est, coniunctio disiunctiua, uel personarum. Ιλιάδος ᾱ. Εἷς δέ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουληφόρος ἔστω, ἢ αἴας, ἢ ἰδομενεὺς, ἢ δῖος ὀδυσσεύς. id est, unus autem uir consiliarius esto, uel Aiax, uel Idomeneus, uel diuus Vlysses. Vel rerum, ut ἢ νὺξ, ἢ ἡμέρα, uel nox, uel dies. ἢ ζωὴ, ἢ θάνατος, uel uita, uel mors. Ἢ, ὑποδιαζευκτικὸς ἀδιορίστως, εἴτ' οὖν ἀδιακρίτως. id est, subiunctiua indeterminate, siue indiscrete, ut δός μοι χρυσὸν ἢ ἄργυρον, da mihi aurum, aut argentum. Ιλιάδος ρ̄. Τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε' ἅπτεται ὅστις ἀφείη, ἢ κακὸς, ἢ ἀγαθός. id est, Omnium enim sagittæ attingunt quicunque mittat, siue igna-

 uus

uus ſiue fortis.

Ἢ, διασαφητικὸς, id eſt, explanatiua, quæ & ἀναιρετικὸς à Theodoro dicitur, hoc eſt, diſcretiua, ſiue electiua eſt quando è duobus præpoſitis unum tollit, ut Βούλομ᾽ ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι. σημαίνει καὶ οὐκ ἀπολέσθαι. id eſt, Volo ego populum ſaluum eſſe quàm perdi. hoc eſt, ſaluum eſſe, & non perdi: ut grammaticorum uulgus exponit. Quæ quidem coniunctio, ut ſupra dictum, & περ, ſyllabam admittit, ut πλουτεῖν θέλω, ἤπερ πένεσθαι, diues malo eſſe quàm pauper. id eſt, & non pauper. Sed Homericum uerſum Porphyrius aliter accipit, ſententia magis egregia, ut paulo poſt ſubiungemus.

Ἦ, ἀπορρηματικὸς, ἀντὶ τοῦ ἆρα, id eſt, Dubitatiua, qua dubitantes & interrogantes utimur, & ſemper orationi præponitur, niſi aliquid impediat, & circunflectitur. Ἰλιάδος β. Ἦ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδεύεαι, ὅν κέ τις οἴσει. Τρώων ἱπποδάμων. an etiam & auro indiges, quod aliquis feret Troianorum equidomitorum. Eſt etiam λυτικός τις ἀπορρηματικῶς, ſecundum Theodorum. hoc eſt, ſolutiua quædam cum dubitatione. Ἰλιά. ι. Τί δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ᾽ ἀγείρας ἀτρείδης, ἦ οὐχ᾽ ἑλένης ἕνεκ᾽ ἠϋκόμοιο. quid autem populum duxit huc congregans Atrides, an non Helenæ cauſa pulchricomæ? At ſecundum alios ἦ, in hac ſignificatione dicitur σύνδεσμος βεβαιοτικὸς μεθ᾽ ὑπερωτήσεως, hoc eſt, coniunctio affirmatiua cum interrogatione, quæ quidem etiam ſiue interrogatione inuenitur. Ἰλιάδος σ. Ἦ μάλα δὴ τέθνηκε μενοιτίου ἄλκιμος υἱός. Et Ἦ δὴ

λοίγια ἔργα ἔσεται, & similia. Sed ut Theodoro placet, ἦ, hoc modo sumpta, aduerbialem constructionem habet affirmatiuorum. ἦ ἀντὶ τοῦ ἂν, καὶ εἰ. Ιλιάδ. γ. Η̂ τοῖός δε ἐὼν ἐν ποντοπόροισιν νέεσι. hoc est, si talis existens in nauibus per Pontum currentibus. Et in eodem. ἦ καὶ γένει ὕστερος ἦεν. si & generatione posterior esset.

Η̂, ἀντὶ τοῦ καὶ, ut est apud Platonem. Μίνως ἢ περὶ νόμων. id est, Minos & de legibus. In qua significatione capitur etiam à Porphyrio accuratissimo Homeri interprete, in enodatione carminis illius, βούλομ' ἐγώ. cuius uerba hæc sunt, Θέλω γὰρ τὸν ὄχλον σώζεσθαι, καὶ αὐτὸς ἀπολέσθαι. id est, Volo ego populum sospitari, & ipse met interire. Qua uoce significat se populi Græci salutem propriæ saluti præferre, quod optimo cuique imperatori conuenientissimum est.

Η̂, ἀντὶ τοῦ ὁπότερον. id est, utrum. Ιλιάδος α. Διάνδιχα μερμήριξεν.

Η̂ ὅγε φάσγανον ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ, utrum hic ensem acutum educens à femore.

Η̂, συγκριτικὸς, comparatiua. Ιλιάδ. ο. Βέλτερον ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον, ἠὲ βιῶναι. Η̂ δηθὰ στρεύγεσθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι. id est, melius uel mori uno tempore, uel uiuere, quàm diu corrumpi in graui pugna.

Η̂, παρέλκει, id est, abundat. Ιλιά. θ. Επεὶ ἢ πολὺ φέρτερός ἐστι, quoniam præstantior est.

Η̂, adiuncta ἀλλὰ coniunctioni, fit ἀλλαὴ, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἀλλ' ἢ nisi.

Η̂ μὲν, Αρκτικός ἐστι τοῦ ἠδὲ. hoc est, inceptiua.

Ἠ δὲ uero ἐπακολουθικὸς τοῦ ἡμὲν. hoc est, subsecutiua. Ἰλιάδ. ι. Ἐν δὲ ἴσῃ τιμῇ ἡμὲν κακὸς ἠδὲ καὶ ἐσθλός. at in uno pretio ignauus & fortis.

Ἤτοι æqualens μὲν, fit orationis præpositiua apud poetas. Ἰλιάδ. α.

Ἤτοι ὅγ᾽ ὣς εἰπὼν κατ᾽ ἄρ ἕζετο. huic quidem sic fatus sedit.

Ἤτοι uero æquiualens ἤ, præpositiua fit τοῦ ἤ, ut ἤτοι ἀγαθὸν, ἢ φαῦλον.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΩΣ.

I Στέον ὅτι τὸ ὡς τριάκοντα σημαίνει παρὰ τρύφωνι. Ὡς, παραβολὴν, parabolam, quam latini comparationem uocant. Ἰλιάδος γ. Ὥς τε λέων ἐχάρη μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας. utq; leo lætatus est, magnum nactus corpus.

Ὡς, ἀνταπόδοσιν, redditionem. Ἰλιά. γ. Ὣς αὖτις καθ᾽ ὅμιλον ἔδυ τρώων ἀγερώχων. sic per turbam subijt Troianorum illustrium.

Ὡς, ὑπερβολὴν, superlationem. Ὀδυσ. λ. Ὣς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικός. ut non grauius & impudentius aliud muliere.

Ὡς, ἀναφορὰν, relationem. Ὀδυσ. δ. Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον. sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Ὡς, θαυμασμὸν, admirationem. Ὀδυσσείας ω. ὡς ἀγαθαὶ φρένες ἦσαν ἐχέφρονι πηνελοπείῃ. ut bonæ mentes erant prudenti Penelopæ.

Ὡς, βεβαίωσιν, confirmationem. ὡς χάριεν ἐς ἄνθρωπος ἀνθρώποις. sic gratiosum est homo hominibus.

Ὧς, ὡμοίωσιν, similitudinem. Ὀδυσσείας δ. ὡς ὅδ᾽ ὀδυσσῆος μεγαλήτορος υἱϊ ἔοικεν. ita hic Vlyssis magnanimi filio assimilatus est.

Ὧς, τὸ οὕτως, sic. Ἰλιάδος ης. ὡς εἰπὼν πυλέων ἐξέσσυτο φαίδιμος ἕκτορ. sic fatus portis erupit splendidus Hector.

Ὧς, τὸ ὅμως, tamen. Ὀδυσσείας α. Ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ὡς ἑτάρους ἐῤῥύσατο ἱέμενός περ. sed neque tamen socios liberauit, cupiens quanquam.

Ὧς, τὸ ὅπως, ut. Ἰλιάδος ζ. Ὡς σπείσῃς διῒ πατρὶ, καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι. ut libes Ioui patri, & alijs immortalibus.

Ὧς, τὸ ὁμοίως, similiter. Ὀδυσσείας α. ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι. similiter periret & alius, quicunque talia quidem faceret.

Ὧς, τὸ ὅσον, quantum. Ὀδυσσείας ρ. Καὶ κρέας ὡς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον ἀμφιβαλόντι. & carnem quantum ei manus capiebant circumijcienti.

Ὧς, τὸ τόσον, tantum. Ὀδυσσ. η. ὅσσον φαίηκες περὶ πάντων ἴδριες ἀνδρῶν, Νῆα θοὴν ἐνὶ πόντῳ ἐλαυνέμεν, ὡς δὲ γυναῖκες. Ἱστὸν τεχνῆσαι. quantum Phæaces super omnes periti homines nauem uelocem in ponto impellere, tantum mulieres telam operari.

Ὧς, τὸ ὡσαύτως, eodem modo. Ὀδυσσ. ε. ὡς δ᾽ αὖ νῦν μοι ἄγασθε θεοὶ βροτὸν ἄνδρα παρεῖναι. eodem modo rursus nunc mihi inuidetis dij mortalem hominē adesse.

Ὧς, τὸ ἕως, donec. Ὀδυσσ. γ. ὡς ὁ μὲν ἔνθα πολὺν βίοτον, καὶ χρυσὸν ἀγείρων. donec hic multum uictum & aurum congregans.

ὧς,

ὡς, τὸ ἀλλὰ, *sed*. Ὀδυσσ. χ. Κείσομαι, ὡς οὐκ ἔστι χάρις μετόπισθ' εὐεργέων. *iacebo, sed non est postea gratia benefactorum*.

ὡς, τὸ ὅτι, *quia*. Ἰλιάδ. χ. Οὐδὲ νύ πώ με, ὡς θεὸς εἰμί. *neque quidem, nempe me nouisti quòd deus sum*.

Ὡς, τὸ ἐπεὶ, *postquam*. Ἰλιάδος κ. ὡς ἴδε χῶρον ἐρημον ὅθ' ἔστασαν ὠκέες ἵπποι. *postea quàm uidit locum desertum ubi steterant ueloces equi*.

Ὡς, τὸ εἴθε. *utinam*. Ἰλιάδος γ. Ἤλυθες ἐκ πολέμου, ὡς ὤφελες αὐτόθ' ὀλέσθαι. *uenisti ex bello utinam illic perijsses*.

Ὡς, τὸν ει, σύνδεσμον συναπτικὸν, *si coniunctionem continuatiuam*. Ὀδυσσείας γ. ὡς ὑμεῖς παρ' ἐμεῖο θοὴν ἐπὶ νῆα κίοιτε. *si uos à me celerem ad nauem iretis*.

Ὡς, τὸ διηγηματικὸν κεφάλαιον, *narratiuum caput*. Ὀδυσσείας γ. ὡς ἦλθον φίλε τέκνον ἀπευθὴς, οὐδέ τι οἶδα. *Sic ueni chare fili nihil audiens, neque quid quam noui*.

Ὡς, τὸ καθάπερ, *quemadmodum*. Ὀδυσσείας ψ. Ἤρξατο δ' ὡς πρῶτον Κίκονας δάμασε. *cœpit quemadmodum primum Ciconas domuit*.

Ὡς, τὸ εὐθέως, *statim*. Ἰλιάδος. ξ. ὡς δ' ἴδεν ὥς μιν ἔρως πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν. *ut autem uidit, statim illum amor densa præcordia circumobruit*.

Ὡς, ἀλλα μὴν, *atqui*. Ἀριστοφάνης ἐν νεφέλαις, ὡς τοῦτ' ἀληθῶς ἀττικὸν χωρίον. *atqui hæc uere Attica regio*.

Ὡς, τὸ λίαν, *ualde*. Ἰλιάδος τ. Αὐτὰρ ἀχιλλεὺς ὡς εἶδ' ὥς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος. *at Achilles ut uidit, ualde*

de illum magis subijt ira.

Ὡς, τὸ ἵνα σύνδεσμον, *ut coniunctionem.* Ἰλιάδος γ. ὥς μοι καὶ τὸν δ' ἄνδρα πελώριον ἐξονομήνης. *ut mihi & hunc uirum magnum nomines.*

Ὡς, τὸ διό, *ea propter.* Ἰλιάδος ι. ὡς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σεῖο φίλον τέκος οὐκ ἐθέλοιμι λείπεσθαι. *ea propter postea à te chare fili non uellem relinqui.*

Ὡς, τὴν πρὸς πρόθεσιν, *ad.* Ὀδυσσείας ρ. ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον. *ut semper similem agit deus ad similem.*

Ὡς, τὸν γὰρ σύνδεσμον, *enim coniunctionem.* Ἰλιάδος φ. ὡς οὔτοι ποταμῷ γε δαμήμεναι αἴσιμόν ἐστι. *non enim tibi fluuio domari fatale est.*

Τὸ ὡς, πάντοτε ὀξύνεται, καὶ ἐν ἀρχῇ, καὶ ἐν μέσῳ, καὶ ἐν τέλει, χωρὶς ὅτε σημαίνει τὸ οὕτως, καὶ τὸ ὅμως, καὶ δασύνεται, πλὴν ὅτε σημαίνει τὸ ὠτίον.

DE AFFECTIONIBVS, *ex Tryphone grammatico.*

ΠΑΘΗ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ ΤΡΥΦΩΝΟΣ.

πάθη τῶν λέξεων.

ποσόν. — ποιόν.

πλεονασμὸς, ἔνδεια, τμῆσις. — μετάθεσις, μετάληψις.

Πλεονασμὸς μὲν οὖν ἐστι περιττότης χρόνου ἢ χρόνων, στοιχείου ἢ στοιχείων.

Ἔνδεια δὲ τοὐναντίον χρόνου ἢ χρόνων, στοιχείου ἢ στοιχείων ἐλάττωσις.

Τμῆσις δέ ἐστι συνθέτου λέξεως ἀνάλυσις εἰς δύο λέξεις, οἷον

οἷον ἄκρα πόλις, ἀντὶ τοῦ ἀκρόπολις.

Εἴδη τοῦ πλεονασμοῦ.

Πρόθεσις ἐστὶ στοιχείου κατ᾽ ἀρχὴν τῆς συλλαβῆς προσθήκη. οἷον ἀσταφὶς, ἀντὶ τοῦ σταφίς. ἄσταχυς, ἀντὶ τοῦ στάχυς.

Αναδίπλωσις δέ ἐστι τῶν πρώτων ἢ δευτέρων συλλαβῶν διὰ τῶν αὐτῶν συμφώνων, ἢ ἀντὶ στοίχων ἐπάλληλος ἐκφορά. γίνεται δὲ ἐπὶ ῥημάτων καὶ μετοχῶν, καὶ ὀνομάτων. πλεονάζει παρά τε ἴωσι καὶ αἰολεῦσιν. οἷον κεκάμωσιν, ἀντὶ τοῦ κάμωσιν. ἀταρτηρὸς, ἀντὶ τοῦ ἀτηρός.

Εκτασις ἐστὶν ὅτ᾽ ἂν τὰ συστελλόμενα δίχρονα ἐκταθῇ, ἢ τὰ βραχέα εἰς τὰ μακρὰ ἀντίστοιχα αὐτῶν μεταθῇ. οἷον κᾱλὸς, κᾰλός. κόρη, κώρη.

Επέκτασις ἐστὶ πλεονασμὸς συλλαβῆς κατὰ μέσον ὁμοτόνου, ὅτ᾽ ἂν μὴ γενικὸν παρατήρημα κωλύσῃ. οἷον ἀδελφειὸς, ἀντὶ τοῦ ἀδελφός. πολεμήϊα, ἀντὶ τοῦ πολέμια.

Μετάθεσις δέ ἐστι στοιχείου μετακίνησις ἐκ τῆς ἰδίας τάξεως ἐφ᾽ ἑτέρας τάξεως, οἷον δαρτὰ ἀντὶ τοῦ δρατά. καλεῖται δὲ καὶ ἐνάλλαξις καὶ ὑπέρθεσις.

Μετάληψις δέ ἐστι στοιχείου μετακίνησις, οἷον ἠπεδανὸς, ἀντὶ τοῦ ἀπεδανός. αἱμηπότης, ἀντὶ τοῦ αἱμοπότης.

Εἴδη τῆς ἐνδείας.

Αφαίρεσις ἐστὶν ἔνδεια κατ᾽ ἀρχὴν, οἷον ὁρτὴ, ἀντὶ τοῦ ἑορτή. αἶα ἀντὶ γαῖα. κεῖνος, ἀντὶ τοῦ ἐκεῖνος. Τὸ δὲ πάθος ἰώνων.

Αρσις ἐστὶν ἀποβολὴ κατ᾽ ἀρχὴν τῆς ἀναδιπλωμένης συλλαβῆς. οἷον βλῆσθαι, ἀντὶ τοῦ βεβλῆσθαι.

Συστολή ἐστιν ὅτ᾽ ἂν τὰ ἐκτινόμενα δίχρονα συστολῇ, ἢ τὰ μακρὰ εἰς τὰ βραχέα ἀντίστοιχα αὐτῶν μεταθῇ. οἷον

φυσίζοος,

φυσίζοος, ἀντὶ τοῦ φυσίζωος. ξερὸν, ἀντὶ τοῦ ξηρόν.

Συγκοπή ἐστιν ἀποβολὴ συλλαβῆς κατὰ τὸ μέσον, οἷον κάμμορος, ἀντὶ τοῦ κακόμορος. δάσκιον, ἀντὶ τοῦ δασύσκιον.

Vbi aduertendum est ſyncopam tribus modis fieri: aut enim integra eliditur ſyllaba κοινῶς, *ut* δασύσκιος, δάσκιος. ὁμότριχας, ὄτρυχας. *Aut uocalis ſola* Aeolico *more, et tunc conſonans aut eadem remanet immutata, ut* φέρετε, φέρτε. τίποτε, τίπτε. *aut in ſequentem uertitur, ut* κακόμορος, κάμμορος. κατέβαλεν, κάββαλεν. κατέπεσεν, κάππεσεν. *& ſic in alijs compoſitis cum hac præpoſitione* κατὰ, *in quibus* α, *extrema uocali expuncta,* τ, *in ſequentem conſonantem uertitur, niſi forte aſpirata extiterit, quia tunc* τ, *nequaquam in eam mutari poteſt, quandoquidem ſyllaba in aſpiratam conſonantem deſinere inueniretur, quod apud* Græcos *abſurdum eſt, ſed eius loco* ἀντίστοιχον, *hoc eſt, propria tenuis ſubrogatur, ut* κατάθανεν, κάτθανεν. καταφάλαρα, καπφάλαρα. καταχεῦσαι, κακχεῦσαι. Verum *ſi duæ ſequantur conſonantes, integra ſyllaba eliditur, ut* κατάκτανε, κάκτανε. κατάχεθε, κάχεθε. Attamen *ſi altera illarum immutabilis ſit, rurſus in ſequentem mutatur conſonantem, ut* καταδραθέτην, καδδραθέτην. *Aut duæ eliduntur ſyllabæ,* Ionico *more atque* Aeolico, *ut* δευκαλιωνίδης, δευκαλίδης. ὑπεριονίδης, ὑπερίδης. *unde* ὑπερίων, ὑπερίονος ἰωνικῶς, ὁ ἥλιος, Sol.

Διαίρεσίς ἐστιν συλλαβῆς μακρᾶς ἀνάλυσις ἢ διάστασις εἰς δύο. Τὸ δὲ πάθος ἰώνων, καὶ θετταλῶν οἷον πάϊς, ἀντὶ τοῦ παῖς. Συναλοιφή ἐστι δύο συλλαβῶν κατὰ φωνήεντα ἕνωσις,

σις, καταβολῆ τόνων. γίνεται δὲ κατὰ τρόπους ἑπτά. Ἁπλοῦς μὲν τρεῖς. κατὰ ἔκθλιψιν ἐπ᾽ ἐμὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἐμέ. κατὰ κρᾶσιν, τἀμὰ, ἀντὶ τοῦ τὰ ἐμά. κατὰ συναίρεσιν, νηρῇδες, ἀντὶ τοῦ νηρηΐδες. Συνθέτους δὲ τέσσαρας, κατὰ ἔκθλιψιν καὶ συναίρεσιν, ἐμουποδωει, ἀντὶ τοῦ ἐμοὶ ὑποδώει. κατὰ κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν, ᾡπόλος ἀντὶ τοῦ ὁ αἰπόλος. Κατὰ ἔκθλιψιν καὶ κρᾶσιν, κἀγὼ, ἀντὶ τοῦ καὶ ἐγώ. κατὰ ἔκθλιψιν καὶ κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν, ἐν τἀθιοπίᾳ, ἀντὶ τοῦ ἐν τῇ αἰθιοπίᾳ.

Quo in loco illud annotandum eſt, quòd ſi ex quapiam diphthongo, præcedente διὰ τοῦ ι, *& ex quauis uocali ſequente, craſim fieri contingat,* ἰῶτα *quæ eſt ſubiunctiua uocalis diphthongi, cum inter duas uocales forte exiſtat, prorſus exteritur, nec facta craſi, amplius admittitur, ut* καὶ ἐγὼ κἀγὼ, *ubi ſubtracto* ι, κατὰ ἔκθλιψιν, α, *&* ε, *in* α, *productum* κατὰ κρᾶσιν *contracta ſunt. ſic* τῷ ἐμῷ, τὠμῷ. ἐμῷ ὠκυμόρῳ, ἐμωκυμόρῳ, χωρὶς τοῦ ι, ὅτι οὐδέποτε κρᾶσις γίνεται τοῦ ι, μέσου ὄντος, οὕτως ὁ Ἐτυμολόγος. *Hoc eodem modo* συναλοιφὴ κατὰ ἔκθλιψιν καὶ συναίρεσιν *fieri contingit, ut ſupra dictum eſt, ut* ἐμοὶ ὑποδώει, ἐμουποδώει. *ubi* ι, *ex* οι, *diphthongo prius expuncta,* ο, *&* υ, κατὰ συναίρεσιν *in* ευ *diphthongum contracta ſunt. At ſi contra eueniat, ut ex aliqua monophthongo præcedente, et diphthongo* διὰ τοῦ ι, *ſequente craſis fiat,* ι, *quidem dipthongi cum poſt ſe nihil habeat quod obſtet, facta craſi ex præcedentibus uocalibus iterum in diphthongum admittitur, ut* ὁ αἰπόλος, ᾡπόλος. *ubi* ο, *&* α, κατὰ κρᾶσιν *in* ω, μέγα *contractis,* ι, *in diphthongũ impropriam*

κατὰ

κατὰ συναίρεσιν ſumptum eſt. Moſcopulus tamen ἐν τῷ περὶ παθῶν aliter ſentire uidetur in dictione ἐγῷδα, ἐκ τοῦ ἐγὼ οἶδα, & ἐγῷμαι ἐκ τοῦ ἐγὼ οἶμαι, quæ quidem Attica ſunt. Subtracta enim præpoſitiua uocali οι, diphthongi, hoc eſt, ι κατὰ ἔκθλιψιν, ex ω, & ι, quæ eſt ſubiunctiua uocalis eiuſdem diphthongi, in ῳ, diphthongum impropriam ſynæreſim facit. Sic in dictione δᾷρα ἐκ τῦ δάειρα, quod poeticum eſt, et Proſerpinam ſignificat, expuncta enim prius ε, præpoſitiua uocali ει, diphthongi, κατὰ ἔκθλιψιν, ex α, & ι, in ᾳ, diphthongum ſynæreſim facit. Sed ego antiquorum opiniõi magis adhæreo, qui ex præpoſitiuis uocalibus ſynæreſim ſiue craſim omnino fieri exiſtimãt, quod etiam in ijs exemplis ἐγῷδα, et ἐγῷμαι, atque δᾷρα fieri poteſt κατὰ κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν, quandoquidem etiam ex longa præcedente, nonnunquam craſim fieri contingit, ut in dictis exemplis liquido apparet, hoc eſt, τῷ ἐμῷ, τὠμῷ. ἐμῷ ὠκυμόρῳ ἐμ' ὠκυμόρῳ. ubi ω, et ε, & duo ωω, in ω, contracta ſunt. Vtrã tamen ſententiã libuerit ſequi poteris, ſed ſciendum, hæc uere Attica eſſe. Si uero ex duabus diphthongis huiuſmodi contractio fieri contingat, primũ quidem ex præcedente diphthongo ſubiunctiua uocalis, hoc eſt, ι, κακὰ ἔκθλιψιν omnino elidenda eſt, deinde ex uocali relicta, & ex ea quæ ſequitur in altera diphthongo, fit craſis in uocalem productam, quæ ι, in diphthongum impropriam κατὰ συναίρεσιν indubitato admittit: ut οἱ αἰπόλοι, ᾦπόλοι. τῇ αἰθιοπίᾳ, τᾀθιοπίᾳ. Eſt autem præter hæc & alia ſpecies συναλοιφῆς, quæ fit, cum duæ diuerſæ

dictiones

dictiones per uocales uniuntur, quarum præcedens ſit articulus præpoſitiuus neutri generis, hoc eſt, τὸ, ſequens uero indifferens. Quæ ſi ab ε, tenui incipiat, fit craſis in ου, ut τὸ ἐναντίον, τοὐναντίον. τὸ ἔλαιον, τοὔλαιον. τὸ ἔνδυμα, τοὔνδυμα, & ſimilia. At ſi ab α, dictio ſequens incipiat, iterum in α, productum fit contractio, ut τὸ ἀγαθὸν, τἀγαθόν. τὸ ἕτερον, δωρικῶς θάτερον, τροπῇ τοῦ τ, εἰς θ, ſequente uocali aſpirata. In plurali quoque præcedente τὰ, articulo neutro pluralis numeri, ſequente uero ſiue α, ſiue ε, in α, item productum fit craſis, ut τὰ ἀγαθὰ, τἀγαθά. τὰ ἕτερα, θάτερα. τὰ ἐμὰ, τἀμὰ, & alia huiuſmodi. In quibus contractionibns illud diligenter conſiderandum eſt, quòd ubicunque ex quapiam uocali tenui ſequente, facta ſit Craſis, ea τὴν ψιλὴν ſuperponi ſibi deſiderat. Ex aſpirata uero ſequente nequaquam, quod ab antiquis conſtantiſſime ubique ſeruatum uidemus, non ſolum articulis præcedentibus, ſed alijs quoque dictionibus, ut ποῦ ἐστι, ποὖστι. Eliſo enim υ, ſubiunctiua uocali, ο, & ε, in ου, contracta ſunt. Sic μοί ἐστι, μοὖστι. & alia huiuſmodi.

Παρένθεσίς ἐστι προσθήκη φωνήεντος κατὰ μέσον, οὐ ποιοῦντος συλλαβήν. οἷον νοῦσος, ἀντὶ τοῦ νόσος. ξεῖνος, ἀντὶ τοῦ ξένος. Τὸ δὲ πάθος ἰώνων.

Διπλασιασμός ἐστι τοῦ αὐτοῦ συμφώνου προσθήκη κατὰ μέσον οὐκ ἀποτελοῦντος συλλαβήν. Ὅττι, ἀντὶ τοῦ ὅτι. μέσσον, ἀντὶ τοῦ μέσον. Τὸ πάθος ἰώνων.

Παρέμπτωσίς ἐστι προσθήκη συμφώνου κατὰ μέσον οὐκ ἀποτελοῦντος συλλαβήν. οἷον πτόλις, ἀντὶ τοῦ πόλις.

πτόλεμος

πτόλεμος ἀντὶ τοῦ πόλεμος.

Προσχηματισμὸς ἐστὶ προσθήκη συλλαβῆς κατὰ τὸ τέλος. Εστι δὲ τῶν τεσσάρων διαλέκτων ἴδιος. οἷον λόγοισιν, ἀντὶ τοῦ λόγοις.

Ελλειψις ἐστὶν ἀποβολὴ φωνήεντος κατὰ μέσον οὐ ποιοῦντος συλλαβήν. ἀμύξαι, ἀντὶ τοῦ αἰμύξαι. γεραὸν, ἀντὶ τοῦ γεραιόν. ἴδια τῶν ἀττικῶν, καὶ δωριέων καὶ αἰολέων.

Παρέλλειψις ἐστὶν ὅτ' ἂν ἕντι τῶν διπλασιαζομένων συμφώνων παραλείπηται κάλιον, ἀντὶ τοῦ κάλλιον. ὦφελες, ἀντὶ τοῦ ὤφελλες. θᾶτον, ἀντὶ τοῦ θᾶττον.

Εκθλιψις ἐστὶν ἀποβολὴ ἑνὸς συμφώνου ἐντὸς τῆς πρώτης καὶ τελευταίας συλλαβῆς οὐ ποιοῦντος συλλαβήν. σκῆπτον ἀντὶ τοῦ σκῆπτρον.

Αποκοπὴ ἐστὶν ἀφαίρεσις συλλαβῆς κατὰ τὸ τέλος. οἷον δῶ, ἀντὶ τοῦ δῶμα. ποσειδῶ, ἀντὶ τοῦ ποσειδῶνα. ἀπόλλω, ἀντὶ τοῦ ἀπόλλωνα.

ΠΕΡΙ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ.

De ſpiritibus.

Πνεύματα græce, latine ſpiritus, duo ſunt, ἡ Δασεῖα, καὶ ἡ Ψιλή. hoc eſt, Aſpiratio et Læuigatio, ſiue exilitas. Omnis enim dictio à uocali ſiue à diphthongo incipiens, uel nota aſpirationis, uel exilitatis annotatur. Ex conſonantibus autem ρ, ſolum in principio dictionis poſitum aſpiratur, ut ῥήτωρ. At in medio duarum uocalium in eadem dictione ſimplici exilem ſpiritũ habet, ut χαίρω, φέρω. Si uero geminatum extiterit, primũ quidem exili ſpiritu annotatur, alterum uero aſpiratur, ut πόῤῥω, ἄῤῥωστος.

In nominibus, quem utique ſpiritum nominatiuus

 habet,

habet, eundem & cæteri caſus ſuſcipiunt.

In uerbis quoque ſpiritus thematis, in omnibus quæ ab eo deducuntur, ſeruatur. Excipitur ἔχω, quod ἕξω futurum habet aſpiratum. ἵστημι quoque aſpiratur, ſed eius præterita læuigantur, dempto præterito perfecto & pluſquamperfecto ἕστακα ſcilicet & ἑστάκειν. Quoniam ε, ingrediens præterita tempora modi indicatiui, ſi remanet in aliјs modis, ſpiritum thematis ſeruat, ſi uero cadit, hoc eſt, ſi non remanet in aliјs modis, ſicut eſt in ambobus aoriſtis, exilem ſpiritum habet, ut ἔστησα, στῆσον, στησάτω. ἔστην, στῆθι, στήτω. attice aucta, ſpiritum thematis ſeruant, ut ἐλεύθω, ἐλήλυθα. ὠνῶ, ἐώνηκα. ὁρῶ, ἑώρων, ἑώρακα. ἁνδάνω, ἑήνδανον.

Omnis articulus à uocali incipiens aſpiratur, ut ὁ, ἡ, οἱ, αἱ.

Omnia pronomina ab ε, incipientia, exili ſpiritu annotantur, ut ἐγὼ, ἐμοῦ: præter ἕ, & ab eo deriuata, ut ἑαυτόν. At ſi ab alia uocali initium habent, aſpirantur, ut οὗτος, αὕτη. Excipitur αὐτὸς, & ex eo compoſita, ut αὐτόχειρ, αὐτόματος. Aſpiratur & αὑτὸν, ἀπὸ τοῦ ἑαυτὸν, κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ ε.

Omnis præpoſitio à uocali incipiens attenuatur, ut ἀνὰ, ἀπὸ, ἐπὶ: excipitur ὑπὸ & ὑπέρ.

In medio dictionum compoſitarum, nec denſus ſpiritus, nec tenuis ponitur, ut κατέτρεχον, καθάπαξ, ἀφυλόθεν.

Omnis coniunctio à uocali incipiens læuigatur, ut ἀλλὰ, εἰ, ἐπεὶ: excipiuntur cauſales, quæ omnes aſpirantur,

rantur, ut ἕνεκα, ὅπως. *præter* ὄφρα.

Deriuatiua omnia, si principium primitiuorum seruant, eiusdem quoque retinent spiritum, ut ἅλς, ἁλίτης, ἁλιάς. ἕλκω, ἕλκος. *Excipiuntur* ἱδρὼς ἀπὸ τοῦ ἰδίω. ἄμυδις, ἀπὸ τοῦ ἅμα. εἱρμὸς ἀπὸ εἴρω. εἱρκτὴ ἀπὸ τοῦ εἴργω.

Relatiua per aphæresin tenuis consonantis facta, aspirantur, ut τόσος, ὅσος, πηνίκα, ἡνίκα: *Excipiuntur* τόφρα, ὄφρα, τῆμος, ἦμος. *Attenuatur autem* ὄφρα *quidem, quoniam* α, ε, & ο, *ante aspiratam exili spiritu annotantur, ut* ἄφεσις, ἔενος, ὄφις. ἦμος *uero, quoniam* η, *in trochaica dictione exilem spiritum sibi asciscit, ut* ἦχος, ἦδος, ἦμος, *præter* ἧλος.

Aeolica omnia læuigantur, nam Aeoles aspirationem omnino ignorant.

Nomina numeralia aspirantur omnia, ut εἷς, ἕξ, ἑπτά. *demptis* ὀκτὼ & ἐννέα, & *quæ ab eis deducuntur, ut* ὀγδοήκοντα, ἐνενήκοντα.

DE α.

A, *siue intensionem significat, siue priuationem, siue unionem, siue malum, siue parum, siue abundat, exili spiritu annotatur. Excipitur* ἅλυσις, *quod ex* α, *priuatiuo componitur &* λύω. ᾅδης *quoque aspiratur, ex* α, *priuatiuo &* ἴδω. α, *uero* ἀθροιστικὸν *aspiratur,* ἅμα, ἅπας.

A, *ante* β, *læuigatur,* ἄβυδος, ἄβυσσος, ἄβαξ, ἀβειρών. *Excipiuntur quæ* β, *cum* ρ, *implicitum habent, ut* ἁβρὸς, ἁβρότονον, ἁβρότης, ἁβρύνω. Ἀβρότη *tamen,* ἡ νὺξ *exili spiritu annotatur. et* ἀβροτάζω τὸ ἀποτυγχάνω,

& ἄβρομος ὁ μὴ ἔχων ἦχον: *hæc enim* α, *habent priuatiuum.*

A, *ante* γ, *læuigatur*, ἄγαν, ἀγείρω τὸ συναθροίζω, ἀγορὰ, ἄγνος τὸ φυτόν. Excipitur ἅγιος, & ἁγνὸς ὁ καθαρὸς, & *quæ ab eo deducuntur, ut* ἁγνίζω, ἁγιάζω, ἁγνιασμὸς, ἁγισμός. ἁγιοσύνη.

A, *ante* δ, *attenuatur, ut* ἄδωνις, ἀδελφὸς, ἀδρανίς. Excipitur ἅδης & ἅδη ὄνομα πάθους, ἁδρὼς, ἁδρύνω, ἁδρότης, ἁδήσειεν, ἁδυνὰς, ἁδυνύων & ἁδεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀρέσκειν.

A, *ante* ε, *læuigatur, ut* ἀεὶ, ἀετὸς, ἀένναον, ἀέριον.

A, *ante* ζ, *attenuatur*, ἄζωτος πόλις. ἄζω τὸ ξηραίνω, *à quo* & ἀζαλὲς & ἀζηχὲς, ἀντὶ τοῦ ἀδιαλείπτως. ἅζομαι *uero* τὸ σέβομαι καὶ θαυμάζω, & *quæ ab eo fiunt, aſpirantur.* Tryphon *uero* α, *ante* ζ, & *læuigari & aſpirari exiſtimat.*

A, *ante* η, θ, ι, κ, *attenuatur ſemper.* ἀηδὼν, ἀθηναῖος, ἀΐω τὸ ἀκούω, ἄκμων. Αθρῆσαι *ab* Atticis *aſpiratur, ſed à communibus attenuatur.* ἄθρους *uero, ſi* α, *priuationem ſignificat, læuigatur, ſi aggregationem, aſpiratur, unde* ἁθροίζω, & ἄθροισμα.

A, *ante* λ, *ſiue ſolum ſiue geminatum, attenuatur,* ἀλῶ τὸ πλανῶ, ἀλήτης ὁ πλανήτης, & ἀλείτης ὁ ἁμαρτωλὸς, ἄλυδις ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ, ἀλδήσκω τὸ αὐξάνω, ἄλλως, ἀλλοῖος, ἀλλοδαπὸς, ἀλλὰς ἀλλᾶντος, ἀλείφω. Excipitur ἅλς ἡ θάλασσα, & *quæ ab eo deducuntur.* ἁλίτης ὁ θαλάσσιος καὶ ὁ μάταιος, ἁλικαρνασὸς, & ἁλίαρτος ἡ πόλις. ἁλικὸν τὸ ἁλμυρὸν, ἁλίζω τὸ ἁλατιπάττω. His *adduntur* & *quæ* ἄθροισιν *ſignificant, ut* ἅ-

λις ἀντὶ τοῦ ἀρκούντως, ἁλίζω τὸ συναθροίζω, καὶ ἄλλως, ἅλω, τὸ ἀλώνιον & etiam ἁλῶ τὸ κρατῶ, & quæ ab eo deriuantur, ἅλωσις, ἁλωτὸς, ἁλίσκω, ἅλυσις. etiam ἅλλομαι τὸ πηδῶ duplici λλ & ἁλλόμενος & ἅλμα. ἆλτο uero ἀντὶ τοῦ ἐπήδησε attenuatur: unde ἐπᾶλτο apud Homerum. ἀλκυὼν uero, & si ab eo quod est ἐν ἁλὶ κύειν dicatur, læuigatur tamen, propter κ, sequens. ἀλία ἡ θερμασία apud Atticos aspiratur, sed communiter attenuatur. ἅλυς fluuius, unde ἀλυάτης tenui spiritu annotatur, quidam tamen aspirari uolunt. ἄλη uero ἡ ἀδημονία apud omnes læuigatur.

A, ante μ, læuigatur, ἀμώω, ἀμῶ τὸ θερίζω, ἄμη ἡ δρεπάνη, ἀμάλη, ἀμαθύνω τὸ ἀφανίζω, ἄμης πλακοῦς, ἄμμος ἄματος τὸ αὐτὸ, ἄμυδις, ἄμμιν ἀντὶ ἡμῖν. etiam quæ α, habent στερητικὸν, ἄμορφος, ἀμείλικτος, & his similia. Excipitur ἅμα, & quæ ab eo deducuntur, ἁμαρτῇ, ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ. ἅμιλλα, ἁμιλλῶμαι τὸ ἀγωνίζομαι. ἅμαξα, ἁμαξοτροχία. Etiam ἁμαρτάνω & quæ ab eo fiunt ἁμαρτία, ἁμαρτωλὸς, ἅμμα τὸ χοινίον. ἀμὶς τὸ οὐροδόχον ἀγγεῖον, ἀμνίον δὲ τὸ αἱματοδόχον, ἀμωσγέπως, καὶ ἀμηγέπη. ἄμη uero, ἡ δρεπάνη apud quosdam aspiratur, ab eo quod est ἅμα πολλοὺς τέμνειν στάχυας. Inuenitur & ἅμος aspiratum, & per simplex μ, apud multos: usus tamen obtinuit ut leni annotetur spiritu, ac geminato μμ, scribatur. ἅμαξα uero, si ab eo quod est ἅμα ἄγεσθαι ὑπὸ τῶν βοῶν aspiratur: si uero ab eo quod est ἀμητὸν ἄρχειν, læuigatur. Vbi hoc etiam aduertendum est, quòd α, in μ, desinens, quapiam sequente consonante, læuigatur sem-

per, ut ἄμφω, ἀμφὶ, ἄμπυξ, ἀμνὸς, ἄμπελος, & cætera ijs similia.

A, ante ν, læuigatur, ut ἀνία, ἄνεμος, ἀνεμώλιον, ἀνύω καὶ ἄνοια ἡ ἄγνοια, & his similia. Excipitur ἁνδάνω τὸ ἀρέσκω, quod aspiratur, quãdoquidem, ἐκ τοῦ ἥδω, τὸ εὐφραίνομαι deducitur.

A, ante ξ, & ante ο, læuigatur semper, ut ἄξων, ἀξίνη, ἄξυλος ὕλη ἡ πολύξυλος ἄορ, ἄορος, ἀολλέες οἱ συνηθροισμένοι, ἀόριστος, ἀοσσητὴρ ὁ βοηθὸς, & cætera his similia.

A, ante π, læuigatur, ἀπὸ πρόθεσις, ἀπηνὴς, ἀπόλεια. Excipitur ἅπαξ, ἅπας, ἅπαν, ἁπαλὸς, ἅπτω, καὶ ἅπτομαι. Raro autem in thematicis dictionibus inuenitur α, ante π. At si quando inuentum fuerit, aut abundat, aut priuationem significat, aut præpositio est.

A, ante ρ, læuigatur, ἄρα, ἆρα, ἀραιὸς, ἀρνίον, ἀρνὸς, ἄρδω, ἄρξω. Si uero μ, sequatur, aut π, aspirabitur, ut ἁρμοῖ ἀντὶ τοῦ νεωστί. ἁρμόζω, ἁρμογὴ, ἁρμὸς, ἁρμονία, ἅρμα, ἅρπη ἡ δρεπάνη. ἅρπυια εἶδος ἀνέμου. ἁρπάζω, ἅρπαξ, ἁρπάλεος, & his similia. Excipitur τὸ ἀρμένιος, & ἄρμενον, & ἀρπέτιοσα, quæ leui spiritu signantur. ἄρκυς uero ἡ παγὶς aspiratũ inuenitur.

A, ante σ, attenuatur, ἀσία, ἄση ἡ βλάβη. ἀσὶς siue auis, siue astrum cœli. ἀσάμινθος, ἡ λεκάνη. ἆσσον ἀντὶ τοῦ πλησίον. ἄσσα, ἀντὶ τοῦ τινὰ ἀορίστως. ἅσσα uero, ἀντὶ τοῦ ἅτινα aspiratur. & ἆσσον δωρικῶς, ἀντὶ τοῦ ἥλιον, τροπῇ τοῦ η, εἰς α, μακρόν.

A, ante τ, siue solum, siue geminatum læuigatur,

ἄτερ,

ἄτερ, ἄτη ἡ βλάβη. ἀττάλλω, ἀτθὶς, ἀττικῶς, ἀτιτάλλω, ἀτταγὴν ὄρνις. ἄττα ἀντὶ τοῦ τινὰ ἀορίστως. ἅττα uero ἀντὶ τοῦ ἅτινα aspiratur, sic ἅτε, ἀντὶ τοῦ καθά. ἅτερος, ἀντὶ τοῦ ἕτερος. ἁτέρα θηλυκῶς, ἇττον, ἀντὶ τοῦ ἧττον. & ἅττων, ἀντὶ τοῦ ἐλάττων.

A, ante υ, φ, χ, attenuatur. ἀΰω τὸ φωνῶ, ἀϋτὴ ἡ φωνὴ, ἄφαρ ἀντὶ τοῦ εὐθέως, καὶ ἄφνω, καὶ ἀφνειὸς, ὁ πλούσιος. Excipitur ἁφὴ, ab eo quod est ἅπτω. ἄχος, ἄχθος, ἀχανές.

A, ante ψ, læuigatur, ἄψ, ἀντὶ τοῦ ὀπίσω, unde ἄψορρος, ὁ εἰς τοὐπίσω ὁρμῶν. et alia. Excipiuntur quæ ab ἅπτω & ἅπτομαι deriuantur, ut ἁψίχορος ὁ ταχέως χορλαζόμενος. ἁψιμαχία, ἁψὶς ἁψῖδος, καὶ ἅψεα τὰ μέλη.

A, ante ω, attenuatur, ut ἄω, τὸ πνέω. ἀωτῶ, τὸ ὑπνώττω. Ομηρος. ὕπνον ἀωτεῖ. καὶ ἄωτος τὸ ἄνθος, καὶ ὁ καρπός.

DE E.

E, ante α, aspiratur, ut ἑανὸν, τὸ λεπτὸν ἱμάτιον, ἢ τὸ ποικίλον. ἑαυτὸν, ἑὰ τὰ ἀγαθὰ, sed hoc quidam attenuant. Excipitur ἔαρ, & quæ ab eo fiunt, ut ἐαρινὸς, ἐαρίζω. ἐάω τὸ καταλιμπάνω, & quæ ab eo deducuntur læui spiritu annotantur.

E, ante β, læuigatur, ut ἔβενος, ἔβερ proprium nomen. Sequente uero ρ, aspiratur, ut ἑβραῖος, ἑβραΐς. Excipitur ἐβρὸς, ὁ ἔλαφος. ἑπτὰ quoque & quæ ab eo fiunt aspirantur, ut ἕβδομος, ἑβδομήκοντα, τροπῇ τοῦ π, εἰς β.

E, ante γ, attenuatur semper, ut ἐγείρω, ἐγγὺς, ἔγγυσα, ἐγώ.

E, *ante* δ, *læuigatur*, ἔδαφος, ἔδεσσα πόλις, ἔδω τὸ ἐσθίω, & *alia*. Excipitur ἕδος τὸ ἔδαφος, ἑδεῖται, ἀντὶ τοῦ καθίσει. ἕδρα, & *ab eo deriuata*, ἑδραῖος, ἑδράζω, ἑδραίωμα. Excipitur & ἕδνον ἡ προὶξ, *dos*. ἑδώλιον ἡ τῶν ἐρεσσόντων καθέδρα. & ἑδανὸν τὸ ἡδύ.

E, *ante ſeipſum attenuatur*. ἐετῶς, ἀντὶ τοῦ εὐχερῶς. ἔερεν ἤγουν ἐκώλυε. & ἐεισάμην & ἐείκασι. Excipitur ἑέρση ἡ δρόσος, & ἑεσίος, et ἑέλδωρ *ſecũdũ quoſdã*.

E, *ante* ζ, *aſpiratur*. ἥζω, ἕζομαι, & *quæ ab eo deducuntur*. Si *uero ex augmento, læuigatur, ut* ζέω, ἔζεον. ζῶ, ἔζων, ζωγραφῶ, ἐζωγράφουν.

E, *ante* η, *non inuenitur, niſi à declinatione ſiue augmento ſit, ut* ἐεὺς, ἐῆος. ἦν, ἔην. ἥνδανον, ἑήνδανον, *iccirco eorum ſuſcipiunt ſpiritũ à quibus fiunt*. At ἐηνὸς *fluuij nomen, ſecundum aliquos læuigatur*.

E, *ante* θ, *attenuatur*, ἔθος, ἐθὰς, ἔθνος, ἔθειρα ἡ θρίξ. Excipitur ἕθεν *pronomen*, & ἑθεὶς, *unde* ἀφεθείς.

E, *ante* ι, *læuigatur*, ἐΐσκω τὸ ὁμοιῶ. ἐΐση τροπῇ ἡ ἴση.

E, *ante* κ, *aſpiratur*, ἑκατὸν, ἑκὼν, ἕκαστος, ἑκάτερος, ἕκηλος, ἕκατι ἀντὶ τοῦ χάριν. ἑκάβη, ἕκτωρ, ἑκὰς, & *quæ ab eo fiunt, ut* ἑκηβόλος, ἑκάεργος. Excipitur ἐκ, *præpoſitio*, & *quæ ab ea fiunt*, ἔκβλητος, ἐκτός. ἐκυρὸς *quoque* & ἐκεχειρία, *et quæ per* ἀφαίρεσιν *abijciunt* ε, *ut* ἐκεῖνος, κεῖνος, ἐκεῖθι, κεῖθι, *hæc quidem omnia tenui ſpiritu annotantur*.

E, *ante* λ, *ſiue ſolum, ſiue geminatum attenuatur*, ἔλεος, ἔλαφος, ἐλάτη, ἐλῶ τὸ ἐλαύνω, ἐλλάβιον τὸ ἐνώτιον. ἔλλοπες οἱ ἰχθῦες, καὶ τὰ λοιπά. Excipitur ἕλω τὸ λαμβάνω, ἕλλην, ἑλλὰς, & *quæ ab eo fiunt*, ἑλλανοδίκης ὁ

τῶν

τῶν ἀγώνων κριτής. ἕλη, ἑλένη, ἕλενος, ἑλλὸς ὁ ἔλαφος, ἕλος τὸ δάσος, ἑλίκη, ἕλιξ, καὶ ἑλικῶπις κόρη, ἑλιγματώδης, ἑλικὼν ὄρος. ἕλκω, ἑλκύω, unde ἑλώρια. his adiungitur ἕλμινθες οἱ ἐγγάστριοι σκώληκες.

E, ante μ, læuigatur, ἐμὲ, ἐμὸς, ἐμέω, ῶ, τὸ χέω, ἔμετος. Excipitur ἕμις, quod χελώνην significat. & ἕμος τὸ ἄφεμα καὶ ἡ μέμψις.

E, ante ν, siue solum, siue geminatum, attenuatur, ἔνος ὁ χρόνος, ἐνιαυτὸς, ἐνυὼ ἡ μάχη, ἔννη ἡ ἀρχὴ τοῦ μηνὸς, ἐννέα. πλὴν τοῦ ἕνεκα, ἕνεκεν, ἓν ἑνὸς, & quæ ab eo fiunt, ut ἑνὰς ἡ μονάς. ἑνόω, ῶ, ἕνωσις, ἑνίζω. καὶ ἕντο, ἀντὶ τοῦ ἐνεδέδυντο. & ἑνιαῖον τὸ μονοειδές.

E, ante ξ, aspiratur, ἓξ, ἑξήκοντα, ἑξακόσια, ἑξῆς ἑξείης, ἕξω μέλλων ἀπὸ τοῦ ἔχω, unde ἕξις, ἕξεως. Excipitur sola ἐξ præpositio, & quæ ab ea fiunt, ut ἔξωρος, ἐξαίρετος.

E, ante ο, aspiratur, ἑορτὴ, ἑορτάζω, ἑὸν τὸ ἴδιον καὶ ἀγαθόν. Excipiuntur quæ à themate uerborum fiunt, ut ἐὸν, ἐόντος participium neutri generis secundi aoristi ἐκ τοῦ ἔω τὸ ὑπάρχω, ἔοικε ἐκ τοῦ εἴκω, ἔοργε ἐκ εἴργω.

E, ante π, læuigatur, ἔπος, ἐπίσης, ἐπὶ præpositio, & quæ ab ea deducuntur. Excipitur ἕπομαι τὸ ἀκολουθῶ, ἑπτὰ, καὶ ἑπτάκης, καὶ ἑπτακόσια.

E, ante ρ, attenuatur, ἔρως, ἔρωτος, ἐρύω, ἔῤῥω, ἔρδω, ἔρνος. Excipitur ἕρκος, ἑρμῆς, ἑρμαϊκὸν, ἕρμαιον, ἕρπω, ἑρπετὸν, ἕρση, ἑρσήεις, ἕργμα τὸ κώλυμα. ἕρμα, ἐκ τοῦ ἔρεισμα κατὰ συγκοπὴν læui spiritu annotatur.

E, ante σ, attenuatur, ἔσω ἐπίῤῥημα, ἔσο ἀντὶ τοῦ

ὕπαρχε. ἔσοπτρον, ἐσθὴς, ἐστηνὸς, καὶ ἐσταῖοι. Excipitur ἑστία ἡ πρεσβεία, ἕστε ἀντὶ ἕως οὗ, ἑσπόμεθα, & quæ à themate deducuntur. ἕσο ἀντὶ τοῦ ἐνδέδυσο, & ἑσσάμενος aſpirantur etiam quæ σ, cum τ, habent, ἑστία, ἑστιῶ, ἑστιαῖος, ἕστηκα, ἑστηκὼς, ἑστᾶναι. ἔστησα uero & ἔστην, & ἐστάθην cum ε, habeant ex augmento, læuigantur. & ἐστιν & ἐστὲ, & ἔσαι ἐκ τοῦ ἔσεται tanquam à uerbo ἔω τὸ ὑπάρχω, exilem ſpiritum habent.

E, ante τ, læuigatur, ἔτος, ἐτεὸν τὸ ἀληθὲς, ἔτυμον τὸ αὐτὸ, ἐτήτυμον, ἐτώσιον, ἔτνος ὄσπριον τὸ φάβα. Excipitur ἕτοιμος, ἑτοιμάζω, ἑτοιμοπειθὴς, ἕτερος, ἑτέρα, ἑταῖρος ὁ φίλος, καὶ ἑταῖρα, ἑταιρὶς, ἑταιρεία, καὶ τὰ ὅμοια.

E, ante υ, attenuatur, ſiue in diſtinctione, ſiue in coniunctione, ἐΰς ὁ πλατὴς καὶ ὁ ἀγαθός. ἐυρὺς, ἐυρυώω, εὖ, & quæ ab eo fiũt. Excipitur εὑρίσκω, εὕρεσις, εὕρεμα, εὕρω, εὑρήσω. εὕω τὸ φλογίζω, καὶ τὰ ὅμοια.

E, ante φ, χ, læuigatur, ἔφεσις, ἐφετὸν, ἔχις, ἐχθρός. Excipitur ἑφθὸς ὁ ἑψημένος.

E, ante ψ, aſpiratur ſemper, ἕψω τὸ ἑψαίνω, ἕψημα, ἕψομαι τὸ ἀκολουθήσω. Excipitur ἐψία ἡ διὰ λόγου παιδία, ἐκ τοῦ ἔπω τὸ λέγω, unde φιλέψιος. Excipiuntur & quæ ex augmento ε, habent, ut ἐψώμισα, ἐκ τοῦ ψωμίζω. ἔψεξα, ἐκ τοῦ ψέγω. ἔψησα, ἐκ τοῦ ψάω. & alia his ſimilia.

E, ante ω, μέγα aſpiratur, ἕως ἡ ἡμέρα καὶ ἡ ἀνατολὴ, & quæ ab eo deriuãtur. ἕωθεν, ἑωσφόρος, ἑωθινὸν, ἕωλον τὸ χθεσινὸν καὶ μάταιον. ἕως ἐπίρρημα χρονικὸν, ἕω τὸ ἐνδύομαι. Excipitur ἔω τὸ ὑπάρχω, et ἐῶ, ἐκ τοῦ ἐάω.

Si uero

Si uero ε, κατὰ πλεονασμὸν *abundauerit, spiritum thematis sibi uendicabit*. ὁρῶ, ἑώρακα. εἴκω, ἐῴκειν. ἔλπω, ἐώλπειν.

H.

H, *ante* α, *ex augmento inuenitur & læuigatur, ut* ἤακει, ἀντὶ τοῦ ἐθρήνησεν. ἤαριζον, ἀντὶ τοῦ ἔαρ εἶχον, *& his similia*.

H, *ante* β, *aspiratur semper*. ἥβη ἡ ἡλικία, *& quæ ab eo deducuntur*, ἡβῶ, ἡβάσκω, ἡβηδόν. *nisi pleonasmus fiat, ut* ἠβαιὸν, ἐκ τοῦ βαιὸν τὸ μικρόν.

H, *ante* γ, *aspiratur semper*, ἡγεμὼν, ἡγεμονία, ἡγοῦ, ἡγοῦμαι, *& quæ ab eo deducuntur*, ἡγούμενος, ἡγήσιππος, *nisi* α, *in* η, *mutata fuerit, ut* ἠγάθεος ὁ ἄγαν θεῖος, *& similia. Verum si à declinatione augmentum fuerit, thematis spiritum omnino suscipiet, ut* ἄγω, ἦγον. ἁγνίζω, ἥγνιζον.

H, *ante* δ, *læuigatur*, ἠδονὸς ὁ μακεδὼν, ἦδος τὸ ὄφελος, *indeclinabile* ἤδη, *& alia huiusmodi*. *Excipitur* ἡδὺς, ἡδίων, ἥδιςος, ἡδύνω, ἡδονὴ, *& quæ ex augmento existunt, ut* ἡδρασμένος, ἡδραιόμενος.

H, *ante* ε, ζ, θ, ι, *læuigatur*, ἠετίων, ἠέλιος, ἠερίβοια, ἠεροφοῖτις. ἠζανοὶ ἔθνος, ἦθος, ἠθῶ, ἠθμός. ἤϊος ἐπίθετον τοῦ ἀπόλλωνος, ἠΐτεος, ἠϊὼν ὁ αἰγιαλὸς, καὶ τὰ λοιπά.

H, *ante* κ, *aspiratur*, ἥκω, ἥκιςα, *& alia*. *Excipitur* ἦκα ἀντὶ τοῦ ἡσύχως, *quod secundum quosdam aspiratur*.

H, *ante* λ, *attenuatur*, ἠλίας, καὶ ἠλεὶ *propria nomina*, ἠλέκτρα, ἠλεὸς ὁ μάταιος, ἠλεῖοι ἔθνος, ἠλιτόμηνος τόκος, ἠλίθιος, *& similia*. *Excipitur* ἥλιος, ἧλος, ἡλῶ,

ἡλῶ, ἡλικία, ἧλιξ, ἥλικος, ἡλικιώτης. *Quæ uero à declinatione ſunt, thematis ſpiritum retinent.*

Η, *ante* μ, *læuigatur*, ἦμαρ, ἠμαθόεις ὁ ψαμμώδης, ἠμὶ τὸ φημὶ, ἠμύω τὸ ἐπικλίνω, *et alia.* Ε*xcipitur* ἡμέρα, ἡμερῶ, ἧμα, ἡμεῖς, ἥμισυ, *& quæ ab eo fiunt.* ἡμιόλιον, ἡμιμέδιμνον, ἡμίονος, ἡμέτερος, ἡμεδαπὸς, ἥμων ὁ ἀκοντιστής.

Η, *ante* ν, *attenuatur*, ἠνορέα ἡ ἀνδρεία, ἦνις ὁ ἐνιαύσιος. Ε*xcipitur* ἡνίκα, ἡνία ὁ χαλινὸς, ἡνίοχος, *& quæ ab eo deriuantur*, ἡνιοχεύω, ἡνιοχεία, καὶ ἣν ἄρθρον.

Η, *ante* ξ, *non inuenitur, niſi à themate, ut* ἥξω ἐκ τοῦ ἥκω: *ſiue ex augmento, ut* ἠξίωσα ἐκ τοῦ ἀξιόω, ἀξιῶ.

Η, *ante* ο, *&* π, *attenuatur*, ἠονεὺς *proprium nomen, & alia huiuſmodi.* ἠπῶ τὸ ῥάπτω. ἠπεδανὸς ὁ χθαμαλὸς, ἤπιος ὁ πρᾶος, ἤπειρος ἡ γῆ. ἠπεροπευτὴς ὁ ἀπατεὼν, *& ſimilia.* Ε*xcipitur* ἧπαρ ἥπατος: *unde* ἡπατικὸς, ἡπατοσκόπος, καὶ ἡπατοσκοπία ἡ μαντία.

Η, *ante* ρ, *læuigatur*, ἠριδανὸς ποταμὸς, ἠριγένεια, ἠριγόνη, ἠρίον τὸ μνημεῖον, ἤρεμος, ἠρεμῶ. ἠρινὸς ὁ ἐαρινος, ἠριγέρων βοτάνη. Ε*xcipitur* ἡρώδης, ἡρωδιανὸς, ἥρων κύριον, ἥρα, *& quæ ab eo deducuntur*, ἥρως, ἡρακλῆς, ἡρόδοτος, *&* ἡρόφιλος. V*niuerſaliter* η, *ante* ρ, *cum uocali natura longa aſpiratur, cum breui uero, læuigatur.* ἡρόδοτος *enim &* ἡρόφιλος ἐκ τοῦ ἥρα, *longa in breuem uerſa, facta ſunt. Quæ uero à declinatione fiunt thematis ſpiritum ſeruant. ut* ἦρα ἐκ τοῦ ἐράω, ἐρῶ τὸ ἐπιθυμῶ.

Η, *ante* σ, *aſpiratur*, ἡσίοδος, ἡσιόνη, ἡσαΐας, ἡσυχία, ἧσις ἡ εὐφροσύνη, ἧσσα, ἥσσων ὁ ἐλάσσων, ἡσίδωρος, ἧσθαι,

ἀντὶ

ἀντὶ τοῦ καθῆσθαι. Excipiuntur quæ à themate, siue augmento fiunt, ut ἠσὶν, ἀντὶ τοῦ φησίν. ἦσαι, ἀντὶ τοῦ λέλεκται. ἦσθα, ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχες. ἤσθην, ἀντὶ τοῦ ἐλέχθην, & alia huiusmodi.

Η, ante τ, læuigatur, ἦτορ ἡ ψυχὴ, ἦτα τὸ στοιχεῖον, ἦτρον τὸ ἔντερον, ἤτοι σύνδεσμος. Excipitur ἧττα, ἡττῶ, ἥττων, & ἥτις ὄνομα ἀναφορικὸν ἐπεὶ θηλυκοῦ.

Η, ante υ, læuigatur semper, ἠῢς ὁ πλατὺς, ἠΰ γένειος, ἠΰκομος.

Η, ante φ, aspiratur semper, ἥφαιστος, ἡφαιστεῖον, ἡφαιστία πόλις. Excipitur ἠφλοισμὸς ὁ ἀφρὸς, & quæ ex augmento sunt, thematis spiritum sequuntur.

Η, ante χ, attenuatur, ἦχος, ἠχῶ. Excipitur ἧχι, ἀντὶ τοῦ ὅπου.

Η, ante ψ, ex augmento reperitur, & aspiratur semper, quoniam aut ab ἅπτω fit, ut ἧψεν, aut ab ἅπτομαι, ut ἡψάμην, ἥψατο.

Η, ante ω, μέγα, læuigatur semper, ἠὼς ἡ ἡμέρα. ἠῶθι, ἀντὶ τοῦ ἐκ πρωΐας. ἠϊὼν ὁ αἰγιαλός. Et quæ ex augmento sunt, ἠώρησεν ἐκρέμασεν ἐκ τοῦ αἰωρέω, αἰωρῶ, ἠωρημένος, ἐκρεμαμένος, & similia.

DE I.

I, ante α, β, γ, læuigatur, ἰατρὸς, ἰάκωβος, ἴβηρ, ἴβυκος κύριον. ἰγνὺς, ἰγνάτιος, & alia. Excipiuntur quæ ex augmento sunt, ut ἶγμαι, ἀντὶ τοῦ ἔρχομαι, καὶ ἰγμένος, & alia huiusmodi.

I, ante δ, attenuatur, ἴδος ὁ κόπος, ἰδίω, ἴδιον, ἰδοὺ, ἴδη ὄρος, & alia. Excipiuntur quæ post δ, ρ, habent, ut ἱδρὼς, ἱδρῶ, καὶ ἱδροὺς πόλις. ἴδρις uero quidam

dam aſpirant.

I, *ante* ε, *læuigatur*, ἰέναι, ἰεσαὶ, ἰεχονίας, *& ſimilia.* Excipiuntur ἱερὸς, *& quæ ab eo deducuntur*, ἱερεὺς, ἱερεύω τὸ θύω, ἱέραξ. *& quæ à declinatione ſunt, ut* ἵει, ἀντὶ τοῦ ἔπεμψεν. ἱεὶς, ἱέντος, ἵεμαι τὸ προθυμοῦμαι, ἵετο, *& alia huiuſmodi.*

I, *ante* ζ, *aſpiratur*, ἵζω, ἱζήσω, ἱζάνω.

I, *ante* η, θ, *læuigatur ſemper*, ἰησοῦς ἰητρὸς, ἴημι τὸ πορεύομαι, ἴη ἀντὶ τοῦ ἔλθη, ἰθάκη, ἰθὺς ὁ εὐθὺς, ἰθαγενὴς ὁ ἐγχώριος, καὶ τὰ λοιπά. Excipitur ἵημι *ſolum* τὸ πέμπω, ὁ παρατατικὸς ἵην.

I, *ante* κ, *attenuatur*, ἴκαρος, ἴκελος, ἰκόνιον, ἰκρίον τὸ ξύλον, ἰκτὶν τὸ ὄρνιον, ἰκμὰς ἰκμάδος. Excipitur ἱκανὸς, ἱκανῶ ῥῆμα, ἵκω τὸ ἱκετεύω, ἱκετεία, ἱκεσία, ἱκάνω, ἱκνοῦμαι. *& quæ à declinatione ſunt*, ἵκετο, ἷκται ἀντὶ τοῦ ἦλθε.

I, *ante* λ, *læuigatur*, ἴλη ἡ τάξις, ἴλιος ἡ τροῖα, ἰλεος, ὁ φωλεός. ἰλισσὸς ποταμὸς, *& alia.* Excipitur ἵλεως ὁ εὐμενὴς, ἱλαρὸς, ἱλάριος, ἱλαρότης, ἱλάσκω, ἵλαος, ἱλασμὸς, *& omnino quæcunque ab* ἵλεως *deducuntur.*

I, *ante* μ, *aſpiratur ſemper, uocali ſequente*, ἵμερος ἡ ἐπιθυμία, ἱμέριος κύριον, ἱμὰς ὁ λῶρος, ἱμάτιον, ἱμωνιὰ τὸ ἀντλητήριον, ἱμέρα πόλις. Conſonante uero *ſequente læuigatur*, ἴμβρος νῆσος, *& his ſimilia.*

I, *ante* ν, *læuigatur*, ἴναχος, ἰνὼ κύριον, ἰνίον τὸ νεῦρον. Excipitur ἵνα ἀντὶ τοῦ ὅπως.

I, *ante* ξ, *attenuatur*, ἰξὸς, ἰξίων κύριον, ἴξ ὁ σκώληξ. Excipitur ἵξομαι ἐκ τοῦ ἵκομαι.

I, *ante* ο, *læuigatur*, ἰοβιανὸς, ἰόλαος, ἰορδάνης, ἴον

τὸ

τὸ ἄνθος, ἰὸς τοῦ σιδήρου καὶ τοῦ ὄφεως, ἰὸς δὲ τὸ βέλος aspiratur ἀπὸ τοῦ ἵημι τὸ πέμπω.

I, ante geminatum ππ, aspiratur semper, ἵππος, & quæ ab eo fiunt, ἱππεύω, ἱππεία, ἱππίας κύριον, ἱππηλάσιον. Verum ante unicum π, attenuatur, ἴπτω τὸ βλάπτω, ἰπνὸς ὁ φοῦρνος, ἶπες οἱ σκώληκες. Excipitur ἵπταμαι, quod aspiratur.

I, ante ρ, attenuatur, ἶρος τὸ πτωχὸς, ἴρις τὸ ἐν νέφεσι τόξον. Excipitur ἱρὸς ὁ ἱερὸς κατὰ συγκοπὴν, ἱρεὺς ἱρεῖον, ἵρηξ, ἵέραξ, & alia huiusmodi.

I, ante σ, (nisi τ, post se implicitum habeat) læuigatur, ἴσος ὁ ὅμοιος, ἴσις ἡ θεὰ, ἴσημι τὸ γινώσκω, ἰσίδωρος, ἰσμηνίας, ἰσπανία χώρα, ἰσχὰς, ἰσχίον. Si uero inferatur τ, aspiratur, ἵστωρ ὁ ἐπιστήμων, ἱστορία, ἱστορέω, ἱστιαῖος, ἱστὸς, ἵστημι. Annotatur in his ἴστω, ἀντὶ τοῦ γινωσκέτω, ἰστέον, καὶ ἴστρος ποταμός.

I, ante τ, υ, φ, χ, ψ, ω. attenuatur semper. Ante τ, ἴτυς, ἰταμὸς, ἰτέον ἀντὶ τοῦ πορευτέον. Ante υ, ἴυγξ ὁ ὄρνις καὶ τὸ ὄργανον, ἰύζω τὸ φωνῶ. Ante φ, ἶφι ἀντὶ τοῦ ἰσχυρῶς..., ἴφικλος. Ante χ, ἰχὼρ, ἴχνος. Ante ψ, ἴψ ὁ σκώληξ, ἰψιφαγία. Ante ω, ἰωκὴ ἀντὶ τοῦ φεῦ, ἰῶτα, ἰώσηπος, ἰωσὴφ, ἰωάννης.

Annotandum autem quòd ι, ante omnes uocales attenuatur, præter ἵημι, & quæ ab eo deducuntur. Similiter & ante tres aspiratas, θ, scilicet, φ, & χ. ante σ, aspiratur semper, sed ante ξ, & ψ, læuigatur.

DE O.

O, ante α, β, γ, attenuatur semper, ὄαροι αἱ γυναῖκες, καὶ ὀαρίζω. ὄβριμος, ὀβελός. ὄγκος, ὄγδοος, ὄγμος, et alia.

O, ante

O, *ante* δ, *attenuatur*, ὀδύνη, ὀδοὺς ὀδόντος, ὀδὰξ, ὀδωδώς. *Excipitur* ὁδὸς, & *quæ ab eo deriuantur*, ὁδεύω, ὁδίτης, ὁδοιπόρος, ὁδοιδόκος, ὁ λῃστής. *His adiungitur* ὅδε, ἀντὶ τοῦ οὗτος.

O, *ante* ε, ζ, θ, ι, *attenuatur*, ὀεργίλος κύριον. ὄζος ὁ κλάδος, ὄζω ῥῆμα. ὀθόνη, ὄθομαι τὸ ἐπιστρέφομαι. ὀϊστὸς, ὀΐω τὸ ὑπολαμβάνω. *Excipitur* ὅθι, ὅθεν, & *alia.*

O, *ante* κ, *attenuatur*, ὄκνος, ὀκλάζω, ὀκρίβας, ὀκρυόεις, ὀκέλλω. *Excipitur* ὁκοῖον τὸ ὁποῖον, Οκόσον, ὅκως. ἅπερ ἰωνικὰ εἰσὶ, π, *in* κ, *uerſo.*

O, *ante* λ, *læuigatur*, ὄλεθρος, ὀλοθρεύω, ὄλυμπος, ὄλισθος, ὄλλω, ὄλβος. *Excipitur* ὅλος, ὅλμος, ὁλκὸς τὸ ἐπίμηκες σῶμα. ὁλκὰς, ὁλκὴ τὸ βάρος. ὅλως ἐπίῤῥημα, ὁλικῶς, καὶ ὁλότης.

O, *ante* μ, *attenuatur*, ὀμῶ τὸ ὀμνύω, ὀμυχῶ τὸ οὐρῶ, ὀμόργνυμι, ὀμίχλη. *Excipitur* ὁμοῦ, & *quæ ab eo fiũt*, ὁμαίμω ὅμορος, ὁμευνέτης, ὁμήλιξ, ὁμώνυμος, ὅμιλος, ὁμιλία, ὅμηρος, ὅμοιον, ὁμοκλὴ ἡ ἀπειλὴ, καὶ ὁμαλός.

O, *ante* ξ, *attenuatur ſemper*, ὄνος, ὄνυξ, ὄναρ, ὄνθος, ὀνία τὰ βρώματα. ὄξος, ὀξὺς, ὀξύη δένδρον, ὀξεῖα, *et alia.*

O, *ante* π, *læuigatur*, ὀπὸς, ὀπώρα, ὀπὴ, ὀπαδός. *Excipiuntur quæ* λ, *cum* π, *implicitum habent*, ὅπλον, ὁπλίζω, ὁπλὴ ὁ ὄνυξ. *Excipiuntur* & *relatiua*, ὅπη, ὅπου, ὁπότε, ὁπότι, ὁποῖος, ὁπόσος, ὁπότερος, ὅπως, ὁπωσοῦν, καὶ ὁπωσονοῦν.

O, *ante* ρ, *attenuatur*, ὀρεὺς, ὀρέστης, ὀρέγω, ὄρος οὐδέτερον, ὀῤῥὸς, ὄρπηξ. *Excipitur* ὁρῶ τὸ βλέπω, & *quæ ab eo fiunt*, ὅρασις, ὅρος ἀρσενικὸν, & *ab eo deriuata*, ὁρίζω, ὁρισμὸς, ὅριον τὸ ὁροθέσιον. *Excipiuntur* & *quæ*

κ, *ſiue*

κ, siue μ, post ρ, habent, ut ὁρκίζω, ὅρμος, ὁρμίζω, ὁρμαθὸς, ὁρμῶ, ὁρμώμενος, ὄρμενος uero ab eo quod est ὄρω τὸ ὁρμῶ attenuatur. ὄργιον τὸ μυστήριον aspiratur, quanquam usus id læuigari obtinuerit.

O, ante σ, uocali sequente aspiratur, ὅσιος, ὁσιῶ, ὅσος, ὅσον. & μονοσύλλαβα, ὃς ὁ ἴδιος, καὶ ὃς ἀντὶ τοῦ οὗτος, & ὅστις. Consonante uero illata attenuatur, ὀστοῦν, ὀσφὺς, ὄσσα φήμι. ὄσσω τὸ βλέπω, & ὄσσος ὄσσεος ὁ ὀφθαλμός. Annotatur ὄσιρις κύριον, quod etsi uocalis non sequatur, exilem tamen spiritum sibi uendicat.

O, ante τ, læuigatur, ὀτρηρὸς ὁ σπουδαῖος, ὀτοτοῖ θρηνητικὸν ἐπίρρημα. Excipiuntur ὅτι, ὅτου, ὅτῳ, ὅταν, & similia.

O, ante φ, χ, ψ, attenuatur, ὄφις, ὄφελος, ὀφνεῖ κύριον, ὄφρα, ὄχος τὸ ἅρμα, ὀχυρὸς, ὀχληρὸς, ὀψὲ, ὀψία, ὄψιος, ὄψιον τὸ ὀψώνιον.

Υ, in principio.

Υ, in principio omnis dictionis aspiratur, ὑάκινθος, ὑβὸς ὁ κυρτὸς, ὑγεία, ὕδωρ, ὕελλος, ὕθλος ἡ φλυαρία, ὕλη, ὑμετέρα, ὕννις, ὑπήνη, ὑρκανία χώρα, ὗς, ὕφος, ὕψος, ὑὸς, ὕω τὸ βρέχω. Excipiuntur quæ Aeolica sunt, ut ὔμμες, ὔμμιν. & alia huiusmodi: nam Aeoles aspirationem omnino respuunt.

Ω, in principio.

Ω, in principio dictionis læuigatur, præter ea quæ ab ὥρα deducuntur, cum tempus significat, ὧρος, ὥριος, ὥριμος: etiam cum τὴν εὐμορφίαν significat, ut ὡραῖος,

ὡραῖος, ὡραΐζω, ὡραϊσμὸς, ὡρακίζω τὸ ὠχριῶ, καὶ ὡρακιῶ τὸ αὐτό. etiam cum τὴν φροντίδα ſignificat, ut ὡρῶ τὸ φυλάσσω, ὡρεῖον, & ſimilia. Cum ijs etiam aſpiratur ὧδε aduerbium, & ὡδὶ, ἀντὶ τοῦ οὕτως. ὧδε uero ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα, quidam læuigandum eſſe exiſtimant. Aſpirantur & monoſyllaba, ut ᾧ, ἀντὶ τοῦ ᾧτινι, & ᾧ τῷ ἰδίῳ, & ὧν, ἀντὶ τοῦ ὧντινων. Annotantur in ijs ὦ aduerbium uocandi, et ὦ σχετλιαστικὸν, & ὦ τὸ ὑπάρχω, & ὢν, participium eius: hæc enim læuigantur, quibus additur & ὠρίων, ὠρίωνος.

Περὶ τῶν πνευμάτων τῶν ἐξ διφθόγγων.

Αι, diphthongus in dictionibus ſuper unam ſyllabam attenuatur, αἰκίζω, αἰκισμὸς, αἰδοῦμαι, αἶας. niſi forte inferatur μ, quia tunc aſpiratur, ut αἷμα, αἵμυλος, αἱμασία. excipitur αἵμων ὁ ἐπιστήμων. Annotantur αἱρῶ τὸ κρατῶ, & αἱροῦμαι τὸ προκρίνω aſpirata. Dictum eſt, ſuper unam ſyllabam, propter articulos & præpoſitiuos & ſuppoſitiuos, ut αἱ, nominatiui caſus pluralis numeri, & αἷς datiui.

Αυ, diphthongus læuigatur, αὔξω, αὐδῶ, αὐτὸς, αὐτή. Excipitur αὕτη ὡς ἀπὸ τοῦ οὗτος, & αὑτὸν ἀπὸ τοῦ ἑαυτὸν κατὰ ἀφαίρεσιν.

Ει, diphthongus læuigatur, εἰκάζω, εἴρω τὸ πλέκω, εἴργω, εἴδω, & quæ ab eo fiunt. εἰλευθεροῦμαι, εἰλεὼς, εἰλικρίνεια. Excipitur εἵλως ὁ δοῦλος, εἱλωτεύω τὸ δουλεύω, εἱλίσσω. At εἱλόμην à declinatione habet aſpirationem, & εἷσεν, ἀντὶ τοῦ ἐκάθισεν. & εἱστήκει, εἵως ἀντὶ τοῦ ἕως: hæc autem omnia ex pleona-

ſmo

ſmo habent ι, præter εἵλως. aſpiratur etiam εἱρμὸς, εἱρκτὴ, quanquam hoc quidem ἀπὸ τοῦ εἴρω, hoc uero ἀπὸ τοῦ εἴργω: nam deriuationes ſæpenumero ſpiritus mutant, ut ἰδίω, ἱδρώς. ἅμα, ἄμυδις. ſic igitur εἴρω εἱρμὸς, & εἴργω, εἱρκτή. καὶ ἄλλως.

Ει, diphthongus in dictionibus ſuper unam ſyllabam læuigatur, ut εἴβω, εἴκω, εἰκάζω, εἴκοσι: niſi ἰῶτα ex pleonaſmo abundauerit, quoniam hæc mutationem ſpiritus non admittunt, & bifariam dicuntur, ut ἕως, εἵως, ἐνάετες, εἰνάετες. Et niſi ex præteritorum declinatione ι, ſumptum fuerit, ut ἔπω, εἶπον. ἔχω, εἶχον, & ſimilia. Neque Attica formatio fuerit, ut λέληφα, εἴληφα. μέμαρμαι, εἵμαρμαι. Neque ſignificati differentia extiterit, ut εἴρω ſi læuem habeat ſpiritum, τὸ λέγω ſignificat: ſi uero aſpiratum, τὸ συνάπτω.

Ευ, diphthongus læuigatur, ut εὖ, εὔβοια, εὔβουλος, εὐγενής. Excipitur εὕδω, εὕω τὸ φωτίζω καὶ φλογίζω, εὕρω, & quæ ab eo fiunt, εὑρίσκω, εὑρετής.

Οι, diphthongus in dictionibus ſuper unam ſyllabam læuigatur, ut οἶκτος, οἶσος, οἰδῶ, οἶος ὁ μόνος, οἴμη ἡ ᾠδὴ, unde οἰμώζω. Excipitur οἶμος ἡ ὁδὸς, οἱμῶ τὸ ὁρμῶ, οἷος ὁποῖος, & οἷος ὁ δυνατός. Dictum eſt, in dictionibus ſuper unam ſyllabam, propter οἱ articulum præpoſitiuum, & οἳ ſubiunctiuum nominatiui caſus pluralis numeri, & οἷ, ἀντὶ τοῦ αὐτῷ, καὶ ἀντὶ τοῦ ὅπου. & οἷς datiui caſus pluralis numeri: οἶς uero τὸ πρόβατον ab eo quod eſt ὄϊς læuigatur, οἴμη, ἡ ᾠδὴ nonnulli aſpirant, οἰμώζω uero læuigant, ab eo quod eſt οἶ θρηνητικὸν, ἐπίρρημα.

Ου, dipthongus læuigatur, οὐδεὶς, οὐδαμῶς, οὖθαρ. Excipitur οὗτος, οὕνεκα, οὗ genitiui casus ἀντὶ τοῦ οὗτινος, & οὓς accusatiui casus pluralis numeri: οὖς uero τὸ ὠτίον, hoc est, auris, & οὐ aduerbium negandi, ̓ leui spiritu annotantur.

Τέλος τῶν περὶ πάθων καὶ πνευμάτων ἐκλόγων.

ABCDEFGHIKLMNOPQRSTVXYZ
Aa Bb Cc Dd Ee Ff Gg Hh Ii Kk Ll Mm Nn
Oo Pp Qq Rr.

Omnes sunt quaterniones, præter Rr, qui est quinternio.

APVD PAVLVM MANVTIVM,
ALDI FILIVM,
VENETIIS, M D LVII.

